

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KİLİTLİ KABİR SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

TAMSYN MUIR

DOKUZUNCU

GİÐEON

"Okuduğum hiçbir şeye benzemiyor. Muir'in fişu bu künk
bir diş kadar keskin ve bir o kadar da rahatsız edici."

—V.E. SCHWAB

Çeviren: M. Boran Evren

TAMSYN MUIR
DOKUZUNCU
GİÐEON
KİLİTLİ KABİR - 1. KİTAP

Çeviren: M. Boran Evren

DRAMATIS PERSONAE

Hanelerin Hikâyeye Dahil Olma Sırasına Göre

Dokuzuncu Hane

*Kilitli Kabir Muhafızları, Dikilmiş Dilin Hanesi, Kara
Kara Bakireler*

Harrowhawk Nonagesimus DOKUZUNCU
HANE'NİN VÂRISI, DREARBURH'UN MUHTEREM KIZI
Pelleamena Novenarius ANNESİ, DREARBURH'UN
MUHTEREM ANNESİ

Priamhark Noniusvianus BABASI,
DREARBURH'UN MUHTEREM BABASI

Ortus Nigenad VÂRISIN BAŞ KAVALYESİ
Crux DOKUZUNCU HANE'NİN MÜŞİRİ

Aiglamene DOKUZUNCU'NUN MUHAFAIZLARI KU-
MANDANI

Lachrimorta Hemşire KİLİTLİ KABİR RAHİBESİ

Aisamorta Hemşire KİLİTLİ KABİR RAHİBESİ

Glaurica Hemşire KİLİTLİ KABİR RAHİBESİ

Dokuzuncu'nun çeşitli takipçileri, kült üyeleri, sıra-
dan insanları

ve

Gideon Nav DOKUZUNCU HANE'NİN BORÇLU
HİZMETKÂRI

BİRİNCİ PERDE

1

Efendimizin tümen yılında –Ölmeyen Kral'ın, şefkatli Ölüm Prensi'nin on bininci yılında!– Gideon Nav kılıcını, ayakkabılarını ve açık saçık dergilerini topladığı gibi Dokuzuncu Hane'den kaçtı.

Koşmuyordu. Gideon mecbur kalmadığı müddetçe koşmazdı. Şafaktan önceki mutlak karanlıkta kaygısızca dişlerini fırçalayıp yüzüne su serpti hatta hücresinde yerlerin tozunu bile aldı. Kocaman, siyah kilise cübbesini silkeleyip askıya astı. Bunu on yıldan uzun bir süredir her gün yaptığı için artık ışığa ihtiyaç duymuyordu. Hem zaten ekinoks bu kadar ilerlemişken daha aylar boyunca hiç ışık uğramayacaktı buraya; hangi mevsimde olduğunu ısıtıcı menfezlerinin ne kadar yüksek sesle çatırdadıklarından anlayabilirdi insan. Baştan aşağı polimer sentetik bir dokuma kuşandı. Saçını taradı. Sonra da güvenlik kelepçelerinin kilitlerini açarken dişlerinin arasından ısıklık çaldı, kelepçeyi ve çaldığı anahtarı havalı bir otelin ikram ettiği çikolataymışçasına özenle yastığın üstüne yerleştirdi.

Hücrelerinden çıkıp çantasını omzunun üstüne atarak, hiç de acele etmeden, annesinin beş kat aşağıdaki kabir nişine indi. Bu tamamen duygusallıktan ibaret bir hareketti çünkü annesi Gideon'ın küçüklüğünden beri orada değildi ve o noktadan sonra oraya geri döneceği de yoktu. Sonra da arka taraftan yapılacak yirmi iki katlık tırmanışa geldi sıra, yan şafta ve onu götürecek aracın, yani iki saat sonra gelmesi gereken mekiğin ineceği çukura giden yolda, yağlı karanlığı aydınlatan tek bir ışık dahi yoktu.

Buradan yukarı baktığında Dokuzuncu'nun göğünün küçük bir kısmını, araya giren bir şey olmadan görebiliyordun. Atmosferin en koyulaştığı yerler kıvamlı bir beyazken daha seyreltiği

yerlerse lacivertti. Dominicus parlak bir boncuk gibi uzun, dikey tünelin ağzından aşağıya göz kırpıyordu. Gideon karanlığın içinde başlangıç niyetine engin iniş alanının çevresini ağır ağır tavaf edip ellerini mağara duvarlarını oluşturan soğuk, yağlı kayaya bastırdı. Bu işi başından savdıktan sonra iniş alanına sürüklenmiş türlü çeşit çalı ve toprak parçasını tekmeleye tekmeleye oradan uzaklaştırmak için epey bir zaman harcadı. Çizmesinin eften püften çelik ucunu sıkıştırılmış toprak zemine batırdı ama birilerinin orayı kazmasının pek ihtimal dahilinde olmadığı içine sinince zeminle daha fazla uğraşmadı. Gideon o devasa boş hacmin tek bir santimini dahi yoklamadan geçmedi ve jeneratörün ışıkları homurdanıp gönülsüzce canlanınca gözleriyle yeri iki defa kontrolden geçirdi. Işıldakların tel örgüden çerçevelerine tırmanıp onları da kontrol ederken parıltıdan hiçbir yeri göremedi ve metal kasanın arkasını körlemesine yoklarken bulamadığı şey onu haşin bir rahatlığa sevk etti.

Alanın tam ortasındaki parçalanmış enkaz yığınlarından birinin üstüne yerleşti. Lambalar oraya ulaşabilen gerçek ışığı da bezginleştiriyorlardı. Her yerde patlayıcı, eciş' bücüş gölgeler peyda ediyorlardı. Dokuzuncu'nun gölgeleri koyu ve kıpırdaktı; ezik et renginde ve soğuktu. İşte bu ortamda Gideon kendini küçük plastik bir paket dolusu bulamaçla ödüllendirdi. Muhteşem bir grilikteydi ve tadı berbattı.

Dokuzuncu, Dokuzuncu olalı nasıl başladıysa yine öyle başladı gün. Gideon canı sıkıldığından muazzam iniş alanının etrafında bir tur attı ve yürürken tümsek yapmış çakıl taşı yığına dalgın dalgın tekme attı. Balkon kademesine çıkıp herhangi bir hareket var mı diye merkez mağaralarına bakarken diliyle dişlerine yapışan bulamaç parçalarını temizledi. Bir süre sonra ekim tarlalarındaki kar pırsalarını çapalamaya giden zihinsiz iskeletlerin yukarı doğru ilerleyen takırtısı geldi. Gideon onları gözlerinde canlandırabiliyordu: Sülfür tınlı karanlıkta bulanık bir fildişi rengiydiler, çapaları yerde takırdıyordu ve gözleri de titreşen, bir sürü kırmızı nokta gibiydi.

İlk Çan, başlangıç duasının vaktinin geldiğini o ahenksiz, sızlanan tınısıyla duyururken her zaman olduğu gibi merdivenden aşağı yuvarlanıyormuş gibi bir ses çıkarıyordu; kendini

bildi bileli onu uyandırmış olan ÇA-ÇANK... ÇA-ÇANK... ÇA-ÇANK... diye bir ses. Hemen akabinde bir hareketlenme oldu. Gideon gölgelerin, Drearburh Kalesi'nin kayaya oturtulmuş üç ceset genişliğinde ve altı ceset yüksekliğinde soğuk beyaz kapılarının üstünde toplastıkları zemine baktı. Kapının iki yanında iki mangal dururdu ve bunların içlerinde her daim yağlı, boktan bir ateş yanardı. Kapıların üstünde çeşit çeşit pozlarda minicik beyaz figürler vardı; hem de yüz binlercesi ve gözlerini doğrudan sana dikmişler gibi görünmelerine neden olan şu numarayla oyulmuşlardı. Gideon çocukken ne zaman o kapılardan içeri geçmeye zorlansa canına kıyılıyormuş gibi çığlık çığlığa kalırdı.

En alt kademeler biraz daha hareketlenmişlerdi. Işık seviyesi görülebilirlik noktasında karar kılmıştı. Sabah tefekkürünün ardından Dokuzuncu, hücrelerinden çıkıp duaya gitmek üzere giyinip kuşanıyor ve Drearburh hizmetlileri de önlerindeki güne hazırlanıyor olmalıydılar. Gideon boş bulamaç çantasını bulduğu katın kenarından aşağı atıp kılıcını dizlerinin üstüne aldı ve bir paçavrayla temizlemeye başladı: Kırk dakika kalmıştı.

Ansızın Dokuzuncu sabahlarının o hiç değişmeyen sıkıcılığı değişti: ÇANK... ÇA-ÇANK... ÇA-ÇANK... Gideon kulak vermek için başını eğerken kılıcının üstündeki ellerinin durmuş olduğunu fark etti. Çan sessizleşmeden önce tam yirmi defa çaldı. Hah; içtima çağrısı. Bir süre sonra yeniden iskeletlerin takırtıları duyuldu, kazma ve çapalarını uysalca bırakıp çağrıya karşılık vermeye gitmişlerdi. Kademelerden aşağıya, aç yaparak dönen, arada bir aksayarak yürüyen solgun siyah cüppeli figürlerin kestiği bir akıntı hâlinde iniyorlardı. Gideon kılıcıyla kumaşını yeniden eline aldı: Şirin bir denemeydi ama o kanmamıştı.

Kendi kademesinde ağır, yeri titreten adımları duyunca başını kaldırıp bakmadı, paslanmakta olan bir zırhın ve paslı bir solugun takırtısını duyunca da başını kaldırmadı.

Elleri meşgul Gideon, “Çıkarmamın üstünden otuz dakika geçti, Crux,” dedi. “Neredeyse burayı sonsuza dek terk etmemi istiyor gibisin. Ahhhh, siktir ya, zaten istiyorsun be.”

Meşhurluk yönündeki tek iddiası canlı olmasına karşın sahici ölülerin bir kısmından daha fazla çürümesi olan Drearburh'un müşiri, “Hileyle bir mekik çağırdın,” dedi. İnış alanında, Gide-

on'un önünde dikiliyor ve öfkeyle çağılıyordu. "Evrakta sahtecilik yaptın. Bir anahtar çaldın. Kelepçelerini çıkardın. Bu haneye yanlış yapıyorsun, mallarını kötü niyetlerine alet ediyorsun, demirbaşlarını çalyorsun."

Gideon tatlı bir sesle, "Hadi be, Crux, anlaşabiliriz," diye yol yapmaya girerken, bir yandan da kılıcın öbür tarafını çevirip keskin bakışlarla çentik var mı diye gözden geçirdi. "Sen benden nefret ediyorsun, ben de senden nefret ediyorum. Bırak olay çıkmadan ben gideyim, sen de huzur içinde emekli ol. Bir hobi filan edin. Anılarını yaz."

"Bu haneye yanlış yapıyorsun. Mallarını kötü niyetlerine alet ediyorsun. Demirbaşlarını çalyorsun." Crux fiilleri severdi.

"De ki mekiğim patlamış. Ben de ölmüşüm, çok da yazık olmuş. Bana bir kıyak çek be, Crux, bak yalvarıyoruz burada – karşılığında sana bir çıplak dergisi veririm. *Beşinci'nin Cephe Hattı Memişleri*." Bu sözler müşiri bir anlığına konuşamayacak kadar dehşete düşürdü. "Tamam, tamam. Geri alıyorum. *Cephe Hattı Memişleri* gerçek bir yayın değil."

Crux bir amaçla hareket eden bir buzul edasıyla ileri atıldı. Gideon adamın antik çağlardan kalma yumruğu aşağıya inerken sandalyesinin üstünden arkaya doğru yuvarlanıp etrafa toz ve mıcır sıçratarak yolundan çekildi. Kılıcını ise çevik bir hareketle kınının içine koyup kilitledi ve kını da bir çocukmuş gibi kollarında sımsıkı tuttu. Kendini hızla geriye atıp adamın çizmesinden ve devasa, kıllı ellerinden uzaklaştı. Crux hemen hemen ölü olabilirdi ama sanki her bir yumruğunda otuz tane tümsek vardı ve kıkırdaktan yapılmışa benziyordu. İhtiyardı ama kahrolasica herif acayip iğrençti.

Gideon toprak içinde yuvarlanan kendisi olsa da, "Ağır ol, şef," dedi. "Buna biraz daha devam edersen yaptığın şeyden keyif alma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaksın."

"Bir *köle* için sesin fazla çıkıyor, Nav," dedi müşir. "Bir *borca* göre fazla gevezesin. Senden nefret ediyorum ve sen benim malım, envanterimsin. Senin akciğerlerini Dokuzuncu'nun akciğerleri olarak kayda geçtim. Safranı Dokuzuncu'nun safrası olarak tarttım. Beynin bayağı ve büzüşmüş bir sünger olabilir ama o bile Dokuzuncu'nun. Buraya gel de gözlerini senin yerine morartayım ve seni kafana bir tane indirdiğim gibi geberteyim."

Gideon arkaya kayıp onunla mesafesini sabit tuttu. “Crux,” dedi, “birini tehdit ederken ‘Buraya gel, yoksa...’ denir.”

İlerlemeye devam eden ihtiyar adam, “Buraya gel de gözlerini senin yerine morartayım ve seni kafana bir tane indirdiğim gibi geberteyim,” diye gakladı, “Hanım sonrasında ona gideceğini söyledi.”

Gideon’ın avuçları ancak bunu duyunca karıncalandı. Önünde heyula gibi dikilmiş duran korkuluğa baktı ve o da tek gözlü, korkunç, uğursuz bir bakışla karşılık verdi. Antika zırhı çürümüş, üstünden düştü düşecekti. Kafatasını kaplayan mora çalan gri renkte, aşırı gergin cildi her an soyulacak gibi duruyordu, gerçi adam bunu da umursamayacakmış izlenimi veriyordu. Gideon –her ne kadar Crux’ta zerre ölümbüyücüsü havası olmasa da– adamın öldüğü gün salt kötücüllüğü sayesinde işine gücüne aynen devam edeceğinden şüpheleniyordu.

“İstersen gözlerimi morart ve yumruğunu indirip gebert,” dedi Gideon ağır ağır, “ama hanımın cehennemine dibine gidebilir.”

Crux ona tükürdü. Bu iğrençti elbette ama neyse artık. Crux’ın eli omzundaki küflenmiş kınında duran uzun bıçağa gitti; kını titretip incecik bıçağı Gideon’a gösterdi ama o noktada Gideon ayağa kalkıp kınını kalkanmış gibi önüne tutmuştu bile. Bir eli kılıcının kabzasında, diğeri de kının kilidindeydi. Bulundukları açmaz içinde birbirlerini izlediler, Gideon son derece sessizdi, yaşlı adamın soluklarıysa gürültülü ve ıslaktı.

“Bana kılıç çekme hatasına düşme, Crux,” dedi Gideon.

“Düşündüğünün yarısı kadar bile kılıç kullanamıyorsun, Gideon Nav,” dedi Drearburh’un müşiri, “ve gün gelecek saygısızlık ettiğin için derini yüzeceğim. Gün gelecek parçalarını kâğıt niyetine kullanacağız. Gün gelecek Kilitli Kabir’in hemşireleri kemikliğin tozunu senden yapılmış fırçalarla alacaklar. Gün gelecek itaatkâr kemiklerin küçümsediğin bütün o yerlerin tozunu alacak ve oralardaki taşları vücudundan damıttığımız yağla parlatacak. İçtima var, Nav ve sana oraya gitmeni emrediyorum.”

Gideon öfkesine yenildi. “Sen gitsene, geberik kart köpek, git de ona çoktan defolduğumu söyle.”

Gideon adamın arkasına dönüp ayaklarını yere vura vura ka-

ranlık, kaygan kademeye doğru ilerlemesini müthiş bir şaşkınlıkla izledi. Adam yol boyunca takırdayıp lanet okudu ve Gideon da kendisine zaferini o sabah daha uyanmadan önce kazandığını söyledi; Crux'ın iktidarsız bir iktidar sembolü olduğunu, Gideon'ın kendi hapishanesinin soğuk parmaklıklarının ardına yürüyecek kadar aptal ya da yıldırılmış olup olmadığını anlamak için son bir çabayla gönderildiğini. Drearburh'un gri ve kokuşmuş kalbi. Drearburh'un hanımının daha da gri ve daha da kokuşmuş kalbi.

Saatini cebinden çıkarıp baktı: Yirmi dakika daha kalmıştı, çeyrek saat ve biraz daha. Sonrasında Gideon en zor kısmı atlatmış olacaktı. Gideon gitmiş olacaktı. Artık bunu kimse değiştiremezdi.

On beş dakika kala girişten bir ses, "Crux kendisine kulak veren herkese senin hakkında etmediği lafı bırakmıyor," dedi. "Ona kılıcını kınından çıkardığını söyledi. Ona sapık pornografiler teklif ettiğini söyledi."

Gideon'ın avuç içleri yeniden karıncalandı. Rahatsız taştan tahtı üstünde oturup saatini dizlerinin üstüne yerleştirmiş, dakikaları sayan minicik mekanik kola bakıp durmuştu. "O kadar da aptal değilim, Aiglamene," dedi. "Bir hane memurunu tehdit edersem Kohort'ta tuvalet silme işi bile alamam."

"Peki ya pornografi?"

"Ona memiş cinsinden dimağ açıcı bir eser önerdim ama alınası tuttu," dedi Gideon. "Pek harika bir andı. Ama Kohort bunu umursamaz. Sana Kohort'tan bahsetmiş miydim? Kohort'u biliyorsun, değil mi? Hani katılmak için tam... otuz üç defa yola çıktığım kuruluş."

"Mızımızlanmayı kes, koca bebek," dedi kılıç ustası. "Arzularından haberdarım."

Aiglamene, kızı çekerek iniş alanının küçük aydınlığına götürdü. Hane muhafızlarının yüzbaşısının kafası erimiş yaralarla kaplıydı ve eksik bir bacağının yerine umursamaz ama yetenekli bir kemik ustası yenisini takmıştı. Bacak feci şekilde eğilip kadına temeli alelacele atılmış bir bina görünümü veriyordu.

Crux'tan gençti ki bu da g t n n kıllarının ağardığı anlamına geliyordu: Ama kadının saf bir evikliği, canlılığı vardı. Müşir ise klasik bir Dokuzuncu'ydu ve ii ta çekirdeğine kadar  r m şt .

Gideon biraz tedirginlikle, "Otuz üç defa," diye tekrarladı. Saatini kontrol etti: On dört dakika kalmıştı. "Son defasında beni asansörde bıraktı. Öncekinde ısıtmayı kapattı ve üç ayak parmağım soğuk ısırığı oldu. Ondan öncekinde de yemeğime zehir koydu ve tam bir ay boyunca kan sıçtım. Daha devam edeyim mi?"

Hocası etkilenmemişti. "Yanlış bir şey yapmamış. Onun izni ni almamıştın."

"Orduya başvurma iznim var, Yüzbaşı. Ben borçlu bir hizmet-k rım, k le değil. Burada ona mali bir faydam yok."

"Bu dediğin alakasız. K mesten kaçmak için kötü bir gün seçtin." Aiglamene başını aşağı doğru salladı. "Bütün haneyi ilgilendiren bir iş var ve senin aşağıya gelmeni istiyorlar."

"Hüzünlü ve çaresiz olunca böyle yapıyor," dedi Gideon. "Bu onun takıntısı... kontrol etme ihtiyacı. Elinden bir şey gelmiyor. Belalı işlere bulaşmayıp ağzımı kapalı tutacağım. Hatta – bunu not alabilirsin, böyle söylediğimi iletebilirsin– Dokuzuncu Hane'ye olan görevimi yerine getireceğim. Ama Aiglamene, bana aşağı iner inmez kafama bir çuval geçirilmeyecek, ardından beş haftamı beyin sarsıntısı geçirmiş hâlde bir kemiklikte geirmeyecekmişim numarası yapma."

"Seni benmerkezci fetüs, Hanım'ımızın içtima anını sırf senin için çalacağını mı düşünüyorsun?"

Gideon yukarıya bakarak, "Yani, aslında şöyle bir durum var, başka bir gökyüzünü görmeyeceğim anlamına geleceğini bilseydi, senin Hanım'ın Kilitli Kabir'i bile ateşe verirdi," dedi. "Beni sonsuza dek kilit altında tutabileceği anlamına gelseydi, Hanım'ın soğukkanlılıkla bir bebeği canlı canlı yerd . G n m  mahvedeceğini bilseydi, Hanım'ın büyük teyzelerin üstüne alev alev bok sürerdi. Hanım'ın bildiğim en pis, en adi or–"

Aiglamene'in onun suratına çarptığı tokatta Crux'ın potansiyel tokadında hissedebileceği o titrek hakarete uğramışlıktan eser yoktu. Gideon'a havlayan bir hayvana yapacağı şekilde elinin tersiyle bir vurmuştu sadece. Gideon'ın gözleri acıdan akmak akmak oldu.

Hocası sertçe, “Kim olduğunu unutuyorsun, Gideon Nav,” dedi. “Köle değilsin ama öldüğün güne dek hatta sonrasında da Dokuzuncu Hane’ye hizmet edeceksin ve benim soluduğum yerde kahpelik günahını işlemeyeceksin. Çan sahibiydi. İçtimaya kendi isteğinle mi geleceksin yoksa beni rezil mi edeceksin?”

Gideon zamanında Aiglamene’i rezil etmekten kaçınmak için çok şeyler yapardı. Vakumda yüz karası olmak kolay bir şeydi ama Gideon’ın o yaşlı askere karşı zaafı vardı. Dokuzuncu Hane’de onu seven kimse olmamıştı ve Aiglamene de onu sevmeyi bırak, bu fikirden bahsedildiğini duysa gülmekten –halihazırda bayağı gecikmiş– ölümüne kavuşurdu: Ama onda bir nebze tolerans vardı, tasmağını biraz gevşetip Gideon’ın dizginleri salındığında neler yapabileceğini görmeye dair bir isteklilik. Gideon dizginlerinin salınmasını seviyordu. Aiglamene, haneyi Gideon’ın eline kılıç vermeye ikna etmiş, sunakta hizmetli olarak ya da kemiklikte sürünerek harcanmasını engellemişti. Aiglamene vefasız değildi. Gideon bakışlarını aşağıya çevirip ağzını elinin tersiyle sildi, salyasındaki kanı ve kılıcını gördü ve kılıcına karşı öyle bir sevgi hissetti ki bildiğin oracıkta onunla evlenebilirdi.

Ama aynı zamanda saatin akrebinin tik tak, tik tak diye ilerlediğini de gördü. On iki dakika kalmıştı. İnsan zincirlerini yumuşatarak koparamıyordu. Küflü ve kırılğan da olsa Dokuzuncu demir kadar sertti.

Gideon kolayca, “Galiba seni rezil edeceğim,” diye kabul etti. “Bunu yapmak için doğduğumu hissediyorum. Yapı itibarıyla her şeyi bayağılaştırıyorum.”

Gideon’ın kılıç ustası, ihtiyar bir şahine benzeyen yüzünü ona çevirip sarkık keselere benzeyen gözlerini ona dikti; haşin bir bakıştı bu ama Gideon gözlerini kaçırmadı. Aiglamene, Crux’lık yapıp ona ardı ardına küfür saydırsa Gideon’ın işi biraz daha kolay olurdu ama kadının tek söylediği, “Bu kadar kıvrak bir zihnin olmasına rağmen hâlâ anlamıyorsun. Galiba bunun sorumlusu benim. Nav, Dokuzuncu’ya karşı ne kadar mücadele edersen seni o kadar içine çeker; ne kadar yüksek sesle küfredersen seni o kadar yüksek sesle bağırtır,” oldu.

Aiglamene sırtını sopa gibi dimdik tutarak o komik yayvan yürüyüşüyle uzaklaştı ve Gideon da kendini bir sınavdan kalmış

gibi hissetti. Bunun bir önemi yok, dedi kendine. İkisi gitti, kalan yok. Saati inişe on bir dakika kaldığını gösteriyordu, on bir dakika daha, sonra toz olacaktı. Tek önemli olan buydu. Kendisinden çok daha genç Gideon, radikal bir şey yapmadığı sürece burada, karanlığın dibinde öleceğini anladığından beri hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Ve –en kötüsü– bu sadece *başlangıç* olacaktı.

Nav bir Dokuzuncu ismiydi ama Gideon nerede doğduğunu bilmiyordu. Yaşadığı sapa, hissiz gezegende hem hanenin kalesi hem de ait oldukları hanelerin kendi çöplüklerinde rehabilite edilemeyecek kadar tiksindirici suçlar işleyenler için küçücük bir hapishane vardı. Dokuzuncu Hane dikey olarak gezegenin çekirdeğine kadar inen devasa bir çatlaktı, hapishane de yaşam koşullarının büyük ihtimalle çok daha yumuşak olduğu, atmosferin yarı yüksekliğindeki bir kabarcık yerleşkesiydi.

On sekiz yıl önce bir gün Gideon'ın annesi üstünde bir sür-tünşüt ve tarumar olmuş bir koruyucu elbiseyle ağır ağır aşağıya, karanlığın içine doğru sürüklenen bir güve gibi shaftın ortasına yuvarlanmıştı. Elbisenin enerjisi birkaç dakika önce bitmişti, dolayısıyla indiği sırada kadının beyin ölümü gerçekleşmişti. Pilin bütün enerjisini elbiseye ilştirilmiş bir biyo-konteyner emmişti; şu nakledilecek organları içine koyduklarından hani ve onun içinde de doğal daha sadece bir gün olmuş Gideon vardı.

Bu tabii ki acayip gizemliydi. Gideon hayatı boyunca bu konuda bilinen gerçekleri incelemişti. Kadın iniş yapmadan bir saat önce enerjisi tükenmiş olmalıydı; gezegenin üstünden yapılan bir atlayıştan sağ çıkması imkânsızdı çünkü öylesine basit bir tehlikeli ortam elbisesi atmosfere girişin stresıyla başa çıkamayıp patlardı. Bütün geliş gidişleri takıntılı bir şekilde kaydeden hapishane onun bir kaçak olduğunu yalanladı. Kendilerini Kilitli Kabir'e adanmış rahibelerden hayaletleri kafeslemenin sırrını bilenlerin birkaçına gelmeleri için haber salındı. Onlar dahi –o sırada karanlık ve güçlü Dokuzuncu Hane'nin görmüş geçirmiş ölümbüyücüleri olarak uzun zamandır kudretliydiler– kadının gölgesini yırtıp nasıl oralara geldiğini açıklamasını sağlayama-

dılar. Ne taze ne de eski kan aklını çelebilmişti kadının. Bitkin düşmüş rahibeler onu zor kullanarak bağladığı sırada çoktan fazlasıyla uzaklaşmıştı; sanki ölüm kadının fırsat bulduğu anda koşmaya başlamasını sağlayan bir katalizör olmuştu ve ondan tek bir kelime alabildiler: Üç defa, *Gideon! Gideon! Gideon!* diye bağırması ve kaçması.

Eğer Dokuzuncu –şu her yanı bilmece gibi, tekinsiz Dokuzuncu, Dikilmiş Dilin Hanesi, Münzevinin Hanesi, Kâfir Mezhelerin Hanesi– kucağına bir bebek düşmesinden hayrete kapıldıysa bile bunu hiç belli etmeden hızla harekete geçmişti. Dokuzuncu, salonlarını tarihsel olarak diğer hanelerden tövbe edip kefareti ödemek için gelenler, mistikler ve bu kasvetli mezhebin çağrısını kendi doğum haklarından daha çekici bulan hacılarla doldurmuştu. Sekiz büyük hane arasında gidip gelen ricacıların işlerini düzenleyen miadı dolmuş kurallar uyarınca Gideon çok küçük bir borç kölesi olarak değerlendirilmişti, Dokuzuncu'ya bağlıydı ama onun *bir parçası* değildi: İnsanın yetiştirilmekten büyük bir borcu olabilir miydi? Drearburh'un uyruğu olmaktan daha onurlu bir konum var mıydı? Bırak bebek büyüüp namzet olsun. Çocuğu manastıra kapanıp kendini dine adanması için yüreklendir. Böylece onu yonttular, bir soyisim verdiler ve kreşe soktular. O sırada küçücük Dokuzuncu Hane, bebeklikle on dokuz yaş arasında iki yüz çocuğunun olmasıyla övünüyordu ve Gideon da iki yüz bir numaraydı.

Bunun üstünden iki yıl geçmeden Gideon geriye kalan sadece üç çocuktan biri olacaktı: Kendisi, çok daha büyük bir oğlan ve Dokuzuncu Hane'nin henüz bebek olan vârisi, hanenin bey ve hanımının kızı. Gideon beş yaşına geldiğinde, bir ölümbüyücüsü olmadığını anlamışlar, sekiz yaşına geldiğinde de asla bir rahibe olamayacağından şüphe etmeye başlamışlardı. Ve on yaşına geldiğinde de artık çok şey bildiğinden ve dolayısıyla da asla gitmesine izin verilemeyeceğinden emindiler.

Gideon on sekiz yaşına geldiğinde kendisini tutsak edenler de dahil şüphesiz her insanda bulunması gereken iyilikten, finansal ödüllere, ahlaki sorumluluklardan dem vurarak onu serbest bırakmaları için ikna çabaları, türlü çeşit planları ve basit kaçış denemelerinin sayısı seksen altıyı bulmuştu. Bu girişimlere dört yaşında başlamıştı.

Mekiğin gelmesine tam beş dakika kala Gideon'ın seksen yedinci kaçış planı fantastik bir şekilde darmadağın oldu.

Kademe yolundan gelen son bir ses, “Bakıyorum da dâhiyane stratejin,” dedi, “bir mekik çağırıp kapıdan çıkmakmış.”

Dokuzuncu Hane'nin Hanımı üstünde kapkara kıyafeti ve suratında aşağılayıcı bir sırıtmayla şaftın önünde duruyordu. Muhterem Kız Harrowhawk Nonagesimus'un siyah giyinip aşağılayıcı bir sırıtmayla bakma piyasasının yegâne hâkimi olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Bunlar kişiliğinin yüzde yüzünü oluşturuyordu. Gideon herhangi birinin bu evrende daha sadece on yedi yıl yaşamış olup da böylesine kadim bir özgüvenle siyahlar giyinip küstahça sırtabilmesine hayret ediyordu.

“Ne diyebilirim ki? Taktik dedin mi akla ben gelirim,” dedi Gideon.

Muhterem Kız yaklaşırken üstündeki süslü, hafifçe kirlenmiş hane cübbesinin etekleri tozda süründü. Müşiri de yanında getirmişti, Aiglamene de yanlarındaydı. Birkaç hemşire de arkasında aynı kademede dizlerinin üstüne çökmüş duruyorlardı. Manastır kadınları yüzlerini kaymaktaşı grisine boyayıp yanaklarıyla dudaklarına başlarını kurukafaya benzetecek şekilde siyah desenler çizirdi. Bol, solmuş siyah kumaşlara bürünmüş hâllerıyla bel hizasında dizilmiş kolpa maskelere benziyorlardı.

Dokuzuncu Hane'nin Hanımı kukuletasını açıp, “İşlerin bu noktaya gelmiş olması üzücü,” dedi. Bütün bu siyahlığın içinde açık renk boyanmış yüzü beyaz bir leke gibiydi. Elleri bile siyah eldivenler içindeydi. “Kaçman umurumda değil. Umurumda olan bunu bu kadar beceriksizce yapman. Elini kılıcından çek, kendini rezil ediyorsun.”

“On dakikadan kısa süre içinde bir mekik gelip beni İkinci'deki Trentham'a götürecektir,” dedi Gideon ve elini de kılıcından çekmedi. “O mekiğe bineceğim. Kapısını da kapatacağım, üstüne el sallayıp sana veda edeceğim. Artık beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey kalmadı.”

Harrow eldivenli elini önüne koyup düşünceli düşünceli parmaklarına masaj yaptı. Işık yüzüne, siyaha boyanmış çenesine ve kısa kesilmiş, ölü karga rengi saçlarına düşüyordu. “Tamam. Şimdi sırf ilginçlik olsun diye şunu enine boyuna bir düşünelim,” dedi. “İlk itiraz: Kohort azat edilmemiş bir serfi işe almaz, bunu sen de biliyorsun.”

“Azat etme formunda imzanı taklit ettim,” dedi Gideon.

“Ama benim edeceğim tek bir kelimeyle yeniden kelepçelenirsin.”

“Sen de tek bir kelime etmeyeceksin.”

Harrowhark iki parmağını bileğinin etrafına dolayıp yavaş yavaş masaja devam etti. “Şirin bir öykü ama karakterler sıkıntılı,” dedi. “Neden aniden insafa gelmişim?”

Gideon elini kılıcının kınından milim kımıldatmadan, “Gitmeme izin vermediğin anda,” dedi, “beni geri çağırdığın anda – Kohort'a beni geri yollamak için bir neden ya da ne bileyim, uyduruk suçlamalardan oluşan bir liste verdiğin anda...”

“Dergilerinin bazıları hakikaten de epey beter,” diye kabul etti Hanım.

“İşte o anda öterim,” dedi Gideon. “O kadar uzun süre ve o kadar yüksek sesle öterim ki beni Sekizinci'den dahi duyarlar. Onlara her şeyi anlatırım. Ne bildiğimi biliyorsun. Ve onlara sayıları da veririm. Evet, belki beni kelepçeleyip getirirler ama aynı zamanda katıla katıla gülüyor olurum.”

Harrowhark bunu duyunca bileğine masaj yapmayı bırakıp Gideon'a baktı. Elini arkasındaki ihtiyar hayran kitlesine gayet kaba bir şekilde sallayınca çil yavrusu gibi dağıldılar. Sendele-yerek, yerleri öperek hem tespihlerini hem de kayganlığını kaybedeli çok olmuş diz eklemlerini takırdatarak alt seviyeye doğru ilerleyip karanlığın içinde kayboldular. Geriye sadece Crux'la Aiglamene kaldı. Sonra da Harrow başını soru soran bir kuş gibi yana eğdi ve yüzünde küçücük, küçümseyici bir gülümseme belirdi.

“Ne kadar da kaba ve sıradan,” dedi. “Ne kadar etkili, ne kadar avam. Annemle babam olsa seni boğarlardı.”

Gideon hiç istifini bozmadan, “Şu anda denemelerini görmek isterdim,” dedi.

“İşin ucunda kazanacağın bir şey olmasa bile bunu yapardın,” dedi Hanım ve dile getirdiği duruma hayran kalmış gibi göründü. “Sonunda başına ne geleceğini bilsen dahi. Bunun ne anlama geldiğini bilsen dahi. Ve tüm bunların nedeni...”

“Tüm bunların *nedeni...*” deyip bir kez daha saatine baktı Gideon, “sikeyim ya, senden sapına kadar nefret ediyorum, anlamadın mı? *Çünkü* alınma ama sen cehennem kaçkını korkunç bir cadısin.”

Bir sessizlik oldu.

Harrow acıma dolu bir sesle, “Ah, Gıcırtı!” diyerek sessizliği bozdu. “Ama ben çoğu zaman senin varlığını bile hatırlamıyorum.”

Birbirlerine gözlerini diktiler. Gideon’ın ağzı bastıramadığı bir gülümsemeyle çarpılmıştı ve buna bakmak Harrow’un yüzünün daha da bedbin ve hırçın bir ifadeye bürünmesine neden oldu. “Beni bir açmazda bıraktın,” derken sesinden bu gerçeğe isteksizce şaşırdığı belliydi. “Aracın beş dakika içinde burada olacak. Gereken her evrakın yanında olduğundan ve hepsinin de gerçek görüldüğünden hiç şüphem yok. Şu anda herhangi bir mecburiyet yokken şiddete başvursam sahibin olarak günah işlemiş olurum. Hakikaten de-yapabileceğim bir şey yok.”

Gideon bir şey söylemedi. Harrow, “İçtima çağrısı gerçektir, biliyor musun? Dokuz için hayli önemli birtakım işler mevzu bahis. Hanenin son içtimasında nazır bulunmak için ancak bir avuç dolusu dakikanı dahi ayıramaz mısın?”

“Sikseler gelmem,” dedi Gideon.

“Görev bilincinden dem vursam bile mi?”

“Olmaz,” dedi Gideon.

Harrow, “Denemeye değerdin,” dedi ve kendisinin de onu ikna edebileceğine dair pek bir umudunun olmadığını kabul etti. Düşünceli bir edayla hafifçe çenesine vurdu. “Peki ya sana rüşvet teklif etsem?”

“Bu güzel olacak,” dedi Gideon ortaya. “Gideon bak şurada

biraz para var. Hemen burada harcayabilirsin, bir sürü kemiğin olur.’ ‘Gideon, geri dönersen sana karşı iyi davranacağım ve bir daha hiç hıyarlık etmeyeceğim. İstersen Crux’ın odası senin olabilir.’ ‘Gideon bak şurada bir yatak dolusu cıvır cıvır abla var. Ama yatak manastırda, dolayısıyla hatunların yüzde doksanı kemik erimesinden mustarip.”

Harrowhark cebinden pek de azımsanamayacak dramatiklikte bir tavırla yepyeni bir parşömen çıkardı. Bu kâğıttı –gerçek kâğıt!– hem de en üstünde Dokuzuncu Hane’nin resmi aneteti vardı. Bunu bulmak için bavulları yağmalamış olmalıydı. Gideon’ın ensesindeki tüyler uyarı babında diken diken oldular. Harrow gösterişli adımlarla ilerleyip kâğıdı aralarında, güvenli bir noktaya bıraktı ve ellerini teslim olur gibi iki yana açtı.

“Ya da,” dedi Hanım, Gideon kâğıdı almak için yavaşça gelirken, “Bu Kohort’taki rütbenin satın alındığını tescilleyen kesinlikle otantik bir belge olabilir. Bunun sahtesini yapamazsın, Gı-cırtı, kanla imzalanması lazım, dolayısıyla henüz pantolonunun içine tıkma.”

Bu hakikaten de bir Dokuzuncu bonosuydu, doğru dille, açık ve net yazılmıştı. Gideon Nav’a teğmenlik rütbesi satın alıyordu, başka birine satılmaya da açık değildi ama Gideon onurlu bir şekilde ayrılırsa sermayeyi serbest bırakıyordu. Gideon’a tam subay eğitimi alma hakkı veriyordu. Ödül ya da bölge kazanıldığı takdirde normalde ona verilmesi gereken muazzam yüzdelere hanesine bağışlanacaktı ama Dokuzuncu’ya olan şişirilmiş serflik durumu hizada çıkarmaması durumunda otuz yıl yerine beş yıl içinde son buluyordu. Bu cömertlikten de öte bir şeydi. Harrow kendi bindiği dalı kesiyordu. Bir dalı kesip sonra da baltasını düşerken takıldığı diğer dala bütün gücüyle savuruyordu. Gideon’ın üstündeki haklarından sonsuza dek feragat ediyordu. Gideon’ın her yerini buz kesti.

“Seni hiç düşünmediğimi söyleyemezsin,” dedi Harrow.

“Düşünmüyorsun zaten,” dedi Gideon. “Canın sıkılsa rahibelere birbirlerini yedirirsin. Sen psikopatsın.”

“İstemiyorsan geri ver. Kâğıdı başka işlerde kullanabilirim,” dedi Harrow.

Yapılabilecek tek mantıklı şey kâğıttan uçak yapıp aynen gel-

diği yere geri göndermekti. Mekiğin inmesine dört dakika kalmıştı ve buradan bir uzaklaşabilirse ortamları yıkacaktı. Çoktan kazanmıştı bile ve bu yapmaya uğraştığı her şeyi – mekiğin sipariş sistemine nasıl gizlice gireceğini çözmek için çabalayarak, izlerini gizleyerek, doğru formları edinerek, iletişimleri gizlice dinleyerek, terleyip bekleyerek geçirdiği ayları, o aylar boyunca harcadığı emeklerini tehlikeye atacak bir zaafı. Bildiğin bir numaraydı bu. Üstüne bir Harrowhark Nonagesimus'un numarasıydı ve bu da insana kök söktürecek pislikte olacağı anlamına geliyordu.

“Tamam,” dedi Gideon, “Fiyatın nedir?”

“Senin alt kata içtimaya gelmeni istiyorum.”

Gideon hayretini gizlemeye çalışmadı. “Ne duyuracaksın, Harrow?”

Muhterem Kız'ın yüzünde bir gülümseme belirmedi. “Bilmeyi çok isterdin, değil mi?”

Uzun bir an geçti. Gideon dişlerinin arasından uzun uzun nefes verdi ve kahramanca bir çabayla kâğıdı yere bırakıp geriledi. “Yok ya,” derken Hanım'ın kara kaşlarının çok az da olsa kalktığını görmek ilgisini çekti. “Ben kendi yoluma gideceğim. Senin için Drearburh'a geri inmeyeceğim. Sikerler ya, annemin iskeletini diriltip benim için oynamaya getirsen de oraya inmeyeceğim.”

Harrow eldivenli ellerini yumruk yaparken sükûnetini yitirdi. “Tanrı aşkına, Gıcirtı! Bu kusursuz bir teklif! Sana bugüne dek istediğin her şeyi veriyorum – durmaksızın sızlanarak istediğin her şeyi; bunları neden elde edemeyeceğini anlamayı sağlayacak fazilet ve kavrayışa ihtiyaç duymazken hem de! Haneme tehditler savurdun, hizmetçilerime saygısızlık ettin, yalan söyleyip oyunlar çevirdin, gizli kapaklı işler karıştırıp hırsızlık yaptın – neler becerdiğini gayet iyi biliyorsun ve *tiksinç* küçük bir kuş *beyinli* olduğunun da gayet farkındasın!”

Az önce sıralanan şeylerin bir tanesi yüzünden hakikaten de üzgün olan Gideon, “Kıçına dokunulmuş bir rahibe gibi davranmandan nefret ediyorum,” dedi.

Harrowhark, “Tamam,” diye hırladı, artık bayağı bayağı sinirlenmekte olduğuna dair bir sürü emare belirtmeye başlamış-

tı. Uzun, süslü cübbesinden kurtulmak için uğraşıyordu, uzun gövdesini içine alacak şekilde üstüne ilıştırılmış insan kaburgası, siyah kumaşın üstünde bembeyaz parlıyordu. Kaburgayı göğsüne bağlı tutan gümüş klipsleri açmaya başlayınca Crux dehşet içinde bir çığlık atsa da Hanım elinin sert bir hareketiyle onu susturdu. Gideon onun ne yaptığını biliyordu. Harrow'un kemik bileziklerini, boynunda taşıdığı dişleri, kulaklarındaki küçük kemik çivileri çıkarmasını izlerken üstünden acımayla karışık bir tiksinti dalgası geçti. Harrow bütün bunları Crux'ın kollarına bırakıp ağır ağır mekik alanına yürüyüp boşalmış bir sadak gibi karşısına çıktı. Üstünde sadece eldivenleri, çizmeleri, gömleği ve pantolonu kalmıştı, saçları kısacık kesilmiş, yüzünü hiddetle buruşturmuştu ve tam olarak olduğu şey gibi görünüyordu: Yaşça Gideon'dan küçük, çaresiz bir kız, üstüne bir de ufak tefek ve çelimsiz.

Gideon bu hamleye tamamen hazırlıksız yakalanmış ve biraz da utanmış bir hâlde, "Nonagesimus, bir dur," dedi, "saçmalamayı kes. Yapmak üzere olduğun şey her neyse... yapma. Bırak gideyim."

Harrowhark tüyler ürperten bir soğuklukla, "Öyle başını alıp kolayca gidemezsin, Nav," dedi.

"Veda niyetine kıcına tekmeysi basmamı mı istiyorsun?"

Dokuzuncu Hanımı, "Kapa çenenı," deyip ardından dehşet verici bir sesle ekledi: "Önerdiğim anlaşmanın koşullarını değiştireceğim. Adil bir dövüş ve ardından—"

"—ardından hiçbir sıkıntı olmadan çekip gideceğim, öyle mi? Ben o kadar aptal değilim—"

"Hayır. Adil bir dövüş ve sonra yanında *rütbe sözleşmenle* gidebilirsin," dedi. "Ben kazanacak olursam içtimaya gelip ondan sonra gideceksin — *rütbe sözleşmenle*." Kâğıdı yerden alıp cebinden bir dolma kalem çıkardı ve dudaklarının arasından kaydırıp yanağının içine iyice batırdı. Kalem ağzından kana bulanmış olarak çıktı —bu partilerde çektiği numaralardan biri olsa gerek, diye düşündü Gideon hissiz bir şekilde— ve Harrowhark imzayı attı: *Pelleamena Novenarius, Kilitli Kabir'in Muhterem Annesi, Drearburh'un Hanımı, Dokuzuncu Hane'nin Hükümdarı*.

Gideon kendini ahmak gibi hissederek: "Bu annenin imzası," dedi.

“Tabii ki kendim olarak imzalamayacağım, seni geri zekâlı, bu bütün oyunu ele verir,” dedi Harrow. Bu kadar yakınına gelince Gideon gözlerinin köşelerindeki kırmızılıkları görebiliyordu, Harrow bütün gece uyumamıştı. Sözleşmeyi uzattı ve Gideon da kâğıdı arsız bir açlıkla kapıp katlayarak gömleğinin içine sokup dar sutyenine sıkıştırdı. Harrow sırtmaya bile tenezzül etmedi. “Nav, müşirim ve korumamın önünde benimle düello yapmayı kabul et. Adil bir dövüş.”

Harrowhark her şeyden önce bir iskelet yapıcısıydı ve hidetiyle gururunun etkisinde kalıp aslında ona adil olmayan bir dövüş teklifinde bulunmuştu. Şeceresiyle terbiyesi pirüpak Dokuzuncu üstadı diriltecek bir ceset ve hatta kendisine yardımcı dokunacak bir kemik parçası dahi olmadan kavga çıkararak kendisini silahsızlandırmıştı. Gideon, Harrow’u daha önce sadece bir defa bu ruh hâlinde görmüş ve bir daha asla aynı şekilde görmeyeceğini düşünmüştü. İnsanın bu düelloyu kabul etmesi için sahici bir göt olması gerekiyordu ve Harrowhark da bunun bilincindeydi. Bunu kabul etmek için insanın piçin önde gidene olması gerekiyordu. Bu düelloyu kabul etmek ancak yüz kızartıcı bir zalimlik olarak görülebilirdi.

“Eğer kaybedersem buluşmanıza gelip sonra da sözleşmeyle gideceğim, öyle mi?” dedi Gideon.

“Evet.”

“Eğer kazanırsam sözleşmeyi alıp şimdi gideceğim ha?” dedi Gideon.

Harrow’un dudaklarında kan lekeleri belirdi. “Evet.”

Üstlerinden bir şeyin havayı yırtmasının sesi geldi. Mekik sonunda alçalmaya başlayıp gezegenin kabuğundaki yaraya yaklaşıırken bir ışıldak şaftın üstünde pırıldadı. Gideon saatine baktı. İki dakika. Bir an bile tereddüt etmeksizin Muhterem Kız’ın üstünü aradı: kollarını, gövdesini, bacaklarını, çizmelerinin etrafını. Crux bu gördükleri karşısında tiksinti ve dehşetle bir çığlık attı. Harrow hiçbir şey söylemedi ki bu da söylemiş *olabileceği* herhangi bir şeyden daha küçümseyiciydi. Ama insan yumuşaklıkla bir yere varamıyordu. Bu hane demir kadar sertti. Demir de zayıf olduğu yerden dövülürdü.

Crux ve Aiglamene’e, “Hepiniz onu duydunuz,” dedi. Crux

ona patlayan bir yıldıza yakışacak bir nefretle baktı: İçe çekilen basıncın boş nefreti, deforme eden, ışığı yiyip yutan bir içerlemişlik. Aiglamene onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Bu berbat bir şeydi ama ne yapalım. Gideon çantasını karıştırıp eldivenlerini aramaya başladı. “Onu duydunuz. Şahitsiniz. Her halükârda gidiyorum ve o da kendi koşullarını teklif etti. Adil bir dövüş. Bunun adil bir dövüş olacağına anan adına ant içer misin?”

“Nav, sen ne cüretle—”

“Anan adına. Ve yer aşkına.”

Harrow öfkeden kesik kesik soluk alarak, “Anamın adına ant içerim. Üstümde hiçbir şey yok. Yer aşkına,” diye patladı. Gideon aceleyle polimer eldivenlerini giyip bileklerindeki kalın klipsleri kapatırken Harrow’un gülümsemesi çarpıldı. “Tanrım, Gıcırta, üstüne deri bile giymemişsin. Ben hiç de o kadar iyi sayılmam.”

Birbirlerinden uzaklaştılar, Aiglamene sonunda sesini mekiğin gitgide artan gürültüsünün üstünden duyulabilecek kadar yükseltti: “Gideon Nav, şerefini korumak istiyorsan, hanımına bir silah ver.”

Gideon karşılık vermeden duramadı: “Benden... *önüne bir kemik atmamı mı* istiyorsun?”

“Nav!”

“Ona hayatımı verdim ben,” dedi Gideon ve kılıcını kınından çıkardı.

Aslında kılıcını çekmesi bir jestten fazlası değildi. Asıl olması gereken şey ise Gideon’ın çizmesini kaldırıp Harrow’u sağlam bir tekmeyle kışkırttı, Dokuzuncu Hanımı’nın tekrar tekrar ayağa kalkarak kendisini utandırmasını engelleyecek kadar sert bir şekilde yere oturtmasıydı. Çizmeli ayağını Harrow’un karnına geçirdiği anda bu iş son bulacaktı. Hatta gerekirse Harrow’un üstüne dahi otururdu. Dokuzuncu Hane’de kimse zalimliğin ne olduğunu anlamıyordu, tam olarak anlamıyorlardı, tabii Muhterem Kız hariç; hiçbirisi gaddarlığı anlamıyordu. Bu bilgi kurutulup ellerinden alınmış, Drearburh’un sonu gelmeyen kabirlerinin dibinde biriken karanlık tarafından buharlaştırılmıştı. Aiglamene ya da Crux adil bir dövüşü kazandığını kabul etmek durumunda kalacaklardı ve Gideon da neredeyse özgür bir kadın olarak yoluna gidecekti.

Ama olan şey Harrowhark'ın eldivenlerini sıyırıp çıkarmasıydı. Elleri mahvolmuştu. Parmakları toprak ve içinden iltihap sızan kesiklerle kaplıydı ve yaralarının içine, tarumar olmuş tırnaklarının altına kir kaçmıştı. Eldivenlerini yere atıp parmaklarını Gideon'a doğru uzatıp kımıldattığı sırada Gideon'ın bu toprağın şafttan geldiğini ve düşünölebilecek her açıdan, mutlak şekilde kemiğı yemiş olduğunu anlayacak birkaç salisesi oldu.

Saldırıya geçti. Çok geç kalmıştı. Özenle dağıttığı taş toprak yığınlarının hemen yanından iskeletler alelacele içine gömölmüş oldukları sert toprağı yarıp çıkıyorlardı. Yerden eller fırladı, her biri kusursuzdu, dört parmak ve bir de başparmakları vardı; var sayımlarının tuzağına düşüp aptallık etmiş olan Gideon onları teklemeyip uzaklaştırarak yana doğru hamle etti. Koştı. Ama bunun bir faydası yoktu: Her bir buçuk metrede bir –kahrolası her bir buçuk metrede bir– yerden kemikler fırlıyor, çizmelerini, ayak bileklerini, pantolonunu kavırıyordu. Sendeleyerek uzaklaşıp alanın sınırlarını bulmaya çalıştı: Sınır filan yoktu. Şaftın zemininden parmaklar ve bilekler fırlayıp sanki tatlı bir melteme kapılmışlar gibi hafif hafif sallanıyorlardı.

Gideon, Harrow'a baktı. Harrow kan terlemeye başlamıştı, sakin, soğuk ve kendinden emin bir şekilde bakışlarına karşılık verdi.

Gideon sözsüz bir ıglıkla Drearburh'un Hanımı'na doğru atıldı, koşarken süröyle bilek ve tarakkemiğini paramparça etti ama bu hiçbir şeyi değıştirmede. İskeletler gömölmüş bir uyluk, gizli bir kavalkemiğı kadar küçük parçalardan dahi Harrow için kusursuz bir bütönlük içinde yeniden oluşuyorlardı ve Gideon hanımefendisine yaklaşıncanlandırlmış kemiklerden oluşan bir tsunami tepesine bindi. Çizmesiyle savurduğu tekme Harrow'u yaratımlarının ikisinin kucağına yolladı ve onlar da Harrow'u kolayca güvenli bir yere taşıdılar. Harrowhark'ın rahatsız olmamış bakışları, hızları yüzünden belli belirsiz görünen etsiz adamlar, uyluk ve kavalkemikleri ve doğaötesi bir hızla kavrayan ellerin ardında gözden kayboldu. Gideon kılıcını kaldırarak gibi kullanınca üstüne yağmur gibi kemik ve kıkırdak yağdı, her vurduğunu oturtmaya özen gösterdi ama çok fazla iskelet vardı. Başa çıkamayacağı kadar çoklardı. Kemik parçacıklarına

dönüştürdüğü her iskeletin yerine hemen bir yenisi geliyordu. Hangi yöne sıçrarsa sıçrarsın, Harrow'un ektiği makber bahçenin mahsullerinden başka biri üstüne gülle gibi çarpıp onu yere indiriyordu.

Gideon onlarca el tarafından kavranırken mekiğin kükremesi kemiklerin takırtısını ve kulaklarına hücum eden kanın uğultusunu bastırdı. Harrowhark'ın esas yeteneği her zaman nicelikte olmuştu; o bir kol ya da kalça kemiğinden bütün bir iskelet yaratır, başkalarının tek bir iskelet için ihtiyaç duydukları miktarla ise kemikten koca bir ordu oluştururdu ve Gideon da içten içe sonunun böyle olacağını hep bilmişti: Bir iskelet güruhu tarafından ölene kadar kemiklenerek. İskelet kitlesi erir gibi açılarak onu tek bir tekmeyle yere çalan çizmeli bir bacağa yol verdi. Tükürüp kanlar içinde doğrulmaya çalışırken kemik adamlar onu tutarak yere mıhladı ve Gideon başını kaldırdığında karşısında Harrow'u buldu: Sırttan kullarının arasında beklentili, sükût içinde. Harrowhark, Gideon'ı suratının ortasından tekmeledi.

Bir-iki saniyeliğine her şey kırmızı, siyah ve beyazdı. Nefesi kesilmiş, ayağa kalkmak için debelenip kırılan bir dişini tükürürken Gideon'ın başı yana doğru sallandı. Çizme boğazına bastırıldı, sonra da aşağıya, aşağıya ve daha da aşağıya ilerleyip sırtını sert çakıllı zemine dayadı. Mekik inerken yakıcı bir toz bulutu kaldırıp birkaç iskeleti uçurdu. Harrow onları ıskartaya çıkarınca da takırdayıp hareketsiz, anatomik yığınlara dönüştüler.

Dokuzuncu Hanımı, "Çok zavallıca, Gıcirtı," dedi. O ilk adrenalini geçtiği için kullarının kemikleri dökülmeye başlamıştı: Titreyerek şekillerini yitirirken şurada bir kol, orada bir çene kemiği, iskeletten sıyrılıp yere düşerek hareketsiz kalıyordu. Harrowhark kendini çok zorlamıştı. Sert zeminde, bulundukları yerden etrafa doğru yayılan, havaya uçmuş küçücük mayınların kraterlerine benzeyen patlamış oyuklardan oluşan bir daire vardı. Harrow o deliklerin arasında sıcaklamış, kan bürümüş yüzüyle dururken burnu usul usul kanıyordu ve kolunun yeniyle yüzünü umursamaz bir tavırla sildi.

"Bu zavallıca," diye tekrar etti kan yüzünden hafifçe boğuklaşmış bir sesle. "Yoğunluğu artırıyorum. Bildiğin gösteri yapıyorum. Kötü iş çıkarıyorsun. Bu işi fazla kolaylaştırıyorsun. Bütün

gece etrafı kazarken daha çok sıcak basmış, daha rahatsız olmuş-
tum.”

Gideon çakıl taşları ve tozdan güçbela çıkarabildiği sesiyle,
“Bütün gece mi,” dedi, “kazdın?”

“Tabii ki. Burada zemin inanılmaz sert ve çok da geniş.”

“Seni *deli sapık*,” dedi Gideon.

“Sonucu ilan et, Crux,” dedi Harrowhark.

Müşir beceriksizlikten gizleyemediği bir keyifle konuştu.
“Adil bir dövüş oldu. Düşman yere serildi. Nonagesimus Hanım
muzaffer oldu.”

Nonagesimus Hanım iki hizmetkârına döndü, çıkarıp atmış
olduğu cübbesinin üstüne geçirilmesi için kollarını havaya kal-
dırdı. Yarı pıhtılaşmış küçük bir kan kitlesini yere tükürüp elini
sallayarak üstüne titrer bir edayla yanında duran Crux’ı uzak-
laştırdı. Gideon önce başını kaldırdı, sonra da sertçe çakıl taşı
kaplı zemine düşmesine izin verdi. Üşümüş ve sersemlemişti.
Aiglamene ona ne olduğunu çıkaramadığı bir ifadeyle bakıyor-
du. Sempatî? Hayal kırıklığı? Suçluluk?

Mekiğin iniş ayakları zemine temas edip taşları sertçe ezdi.
Gideon araca baktı –parıldayan yan taraflarına, içinden buhar-
lar çıkan motor menfezine– ve dirseklerinin üstüne yaslanmayı
denedi. Başaramadı; hâlâ kendine gelememişti. Hatta galibin su-
ratına ortaparmağını bile kaldıramadı: Mekiğe, bavuluna ve kılı-
cına bakmaya devam etti.

“Toparla kendini, Gıcırtı,” diyordu Harrowhark. Yere, Gide-
on’ın başının yanına bir parça kan pıhtısı daha tükürdü. “Yüz-
başı, git pilota olduğu yerde kalmasını söyle: Harcadığı zamanın
bedeli ödenecek.”

“Peki ya yolcusunu soracak olursa, hanımım?” Tanrı Aig-
lamene’den razı olsun.

“Kendisinin işi çıktı. Ona benim hatırım için bir saat bekle-
yeceğini söyleyip özürlerimi ilet. Ebeveynlerim yeterince uzun
süredir bekliyorlardı ve bu düşündüğümden biraz daha uzun
sürdü. Müşir, onu mabede götür–”

Gideon iradesini kullanarak Crux'ın kemikli parmaklarından biri bileğine dolanırken kendisini onun kollarında bayılmaya zorladı. Neredeyse işe yarıyordu da. Ana şaftın dibine inen asansördeki monoton ışığın altında birkaç defa uyanıp gözlerini kırıştırdı ve müşir onu dipteki katman boyunca çürük mal dolu bir çuval gibi sürüklerken uyanık kaldı. Hiçbir şey hissetmiyordu: Acı, öfke, hayal kırıklığı... bunların hiçbirisi yoktu, sadece nereden kaynaklandığı belirsiz bir merak ve Drearbuh'un kapılarından geçirilirken hissettiği bir kopukluk hissi vardı. Son bir kaçış denemesi için titreyip kendine geldi ama Crux kaygan, siyah zemindeki lime lime halılara tutunmaya çalıştığını görünce onun kafasını tekmeledi. Sonra da Gideon kısa bir süre için kendinden geçti ve ancak en öndeki sıranın üstüne atıldığında kendine geldi. Sıra o kadar soğuktu ki teni üstüne yapıştı ve aldığı her nefesle ciğerlerine iğne batıyormuş gibi geldi.

Tir tir titreyerek duaların sesine uyandı. Dokuzuncu ibadetinde konuşarak dua edilmiyordu. Sadece kemiklerin takırtıları vardı – hepsi de örme iplere iliştirilmiş, çentikli, yıpranmış parmak kemiklerinin. Onları çeken rahibeler bu işte o kadar ustalaşmışlardı ki hızlarından ortama mırıltıyı andıran sürekli bir gürültü hâkim olmuştu. Uzun, dar bir salondaydılar ve o da mekânın en önüne atılıyordu. İçerisi çok karanlıktı: Koridorlar boyunca ince bir hat hâlinde uzanan bir gaz ışığı vardı ama o da her zaman etrafı aydınlatma fikrinden hoşlanmamış gibi yanar ve berbat bir ışık saçardı. Yukarıdaki kemerlere serpilmiş olan biyoluminesent toz bazen uçuk yeşil pırıltılarla nefe dökülüyordu ve nefe çevreleyen şapellerin her birinde dilsiz iskeletler tarlalarda çalışmaktan üstleri başları toz içinde oturuyorlardı. Mahmur gözlerle omzu-

nun üstünden baktığında mabedin büyük kısmının iskeletlerle dolu olduğunu gördü. Bu bir iskelet partisiydi. Uzun, derin bir kanalı andıran kilisede bin kişilik yer vardı ve yarı yarıya iskeletlerle doluydu, içeride ancak tek tük insan görülüyordu.

İnsanların büyük kısmı kilisenin transeptinde oturuyorlardı, peçeli rahibeler ve münzeviler, saçları kazınmış ya da kısacık kesilmiş, Dokuzuncu Hane'nin bitkin, nadir sakinleri. Artık çoğu Kilitli Kabir'in rahipleriydi; Gideon'ın çok küçük olduğu yaşlardan beri ne bir asker ne de askeri keşiş vardı. O tarikatın kalan tek mensubu Aiglamene'di ve o da bacağını ve buradan defolup gitmeye dair bütün umutlarını uzaklardaki bir cephede bırakmıştı. Transeptten gelen takırtılar arada bir ıslak, hırıltılı bir öksürük ya da birisinin boğazını nefes almak için son çabasını veriyormuş gibi bir sesle temizlemesiyle bölünüyordu.

Apsiste uzun bir bank vardı ve orada Dokuzuncu Hane'nin geriye kalmış bir avuç aristokrati oturuyordu: Muhterem Kız Harrowhark, mütevazı bir tavırla kenara tünemişti, yüzü burnundan akan kana yapışmış biyolüminesent toza bulanmıştı; dehşet verici büyük teyzeleri; babasıyla annesi yani hanenin Beyi ile Hanımı, Muhterem Baba ve Muhterem Anne. Son ikisi sunağın önünde, en yüksek mevkiye, cemaate yan dönerek oturmuşlardı. Crux rutubetli bir köşede yarısı çoktan sönmüş bir mum denizinin ortasında bir sandalyeye oturma onuruna haiz olmuştu. Yanında sadece bir hane kavalyesi vardı; Ortus adında iri-yarı, hüznü, otuz beş yaşında bir Dokuzuncu genci; Ortus'un yanında da hanım anası oturuyordu: Hiç durmadan mendiliyle Ortus'un kulağıyla uğraşan son derece sıradan bir Dokuzuncu acuzesi.

Gideon görüşünün savrukluğunu durdurmak için gözlerini kırpıp apside odaklandı. Onu neredeyse iki yıldır Drearburh'un içine gelmesi için kandırmamışlardı ve Gideon da Bey ile Hanım'ın korkunç büyük teyzelerini bir süredir görmemişti. Mübarek Hemşire Lachrimorta ve Mübarek Hemşire Aisamorta değişmemişlerdi. Hâlâ minnacıklardı, yüzleri hâlâ gergin, gri boyalı damlalardan ibaretti ve Dokuzuncu mucizelerden arınmış olduğu için hâlâ kördüler. Yüzlerine beyaz, dimdik bakan gözler boyanmış siyah birer bant bağlamışlardı. Her biri iki tespih çe-

kerek dua etmeyi tercih ediyorlardı, kuruyup kararmış her bir ellerinde bir tane, dolayısıyla şüphe uyandıracak denli çevik parmaklarıyla dört parçalı bir perküsyon takımı gibi oturuyorlardı.

Ortus da değişmemişti. Hâlâ yamru yumru ve hüzünlüydü. Dokuzuncu Hane'nin baş kavaliteliği çağlardır herhangi bir şanı olan bir mevki değildi. Diğer hanelerin kavaliteleri muhterem ve soylu erkek ve kadınlar olabilirler, namlı şecereleri ya da takdire şayan becerileri olabilir ve de sıklıkla Gideon'ın daha az şehvetli dergilerinin kahramanları olabilirlerdi ama Dokuzuncu'da herkes bu mevkiye seçilmenin ne kadar kemiği oradan oraya taşıyabilmene bağlı olduğunu biliyordu. Ortus esasen makbervari bir eşekti. Babası –Harrow'un babasının kavalitesi– belli bir ağırlığı ve adanmışlığı olan devasa, kaya gibi bir adamdı, bir kılıç ve iki adet muazzam küfe dolusu incikkemiği taşırdı ama Ortus aynı hamurdan yapılmamıştı. Onu Harrow'la eşleştirmek daha çok bir çöreği bir kobraya bağlamak gibi bir şey olmuştu. Aiglamene büyük ihtimalle tüm hüsrânının acısını Gideon'dan çıkarmıştı çünkü Ortus tam bir sulugözdü. Hassas, çirkin, genç bir adamdı ve annesi de kafasını ona takmıştı; ne zaman soğuk alsa kundağa alınıp orasında burasında yatak yaraları açılana kadar kımıldamadan yatmak zorunda bırakılıyordu.

Gideon, Bey ve Hanım'a da baktı ama dürüst olmak gerekirse bunu yapmak istemiyordu. Pelleamena Hanım ve Priamhark Bey yan yana oturmuşlardı, eldivenli bir el bir dizin üstüne konmuş, diğeri de eşinin elini tutarken süslemeli bir kemik tespihi çekerek dua ediyorlardı. Baştan aşağıya siyah bir kumaşa bürünmüşlerdi ve yüzlerinin büyük kısmı da karanlık cüppelerinin ardından görünmüyordu: Gideon lüminesent toza bulanmış solgun, mum gibi profillerini seçebiliyordu, Harrow'un elinin izi her ikisinin yüzünde şimdi bile görünür hâldeydi. Gözleri kapalıydı. Pelleamena'nın yüzü hâlâ Gideon'ın onu son gördüğü zamanki gibi donmuş ve hoştu, kaşlarının kara kanatlarına ak düşmemişti, gözlerinin kenarlarındaki ince kırışıklara yenileri eklenmemişti. Priam'ın çenesi hâlâ sıkı, omuzları dik, alnı açık ve çizgisizdi. Kesinlikle değişmemişlerdi; hatta o boktan büyük teyzelerden daha az değişmişlerdi. Bunun sebebi ikisinin de yıllardır ölü olmalarıydı.

Mumyalanmış yüzleri zamana direniyordu çünkü –Gideon’ın, müşirin, muhafızların yüzbaşısının ve başka herkesin de bildiği üzere– Harrowhark onları sonsuza dek dondurmuştu. Her zaman olageldiği üzere takıntılı, ketum bir münnevver olarak çalışıp büyük bir bedel ödeyerek cesetleri muhafaza edip kukla gibi oynatmanın unutulmuş bir yolunu keşfetmişti. Dokuzuncu’nun pis, yasak küçük kitaplarla dolu depolarında pis, yasak, küçük bir kitap bulmuştu. Öyle bir kitaptı ki bu, bütün diğer haneler bulduğunu, sadece okuduğunu dahi öğrenseler hep birlikte beyin kanaması geçirirlerdi. Uygulaması çok iyi değildi –annesiyle babasının omuzlarından üstü iyi durumda olsa da omuzlarından aşağısı kötü durumdaydı– ama bu işe girerken daha on yaşında olduğunu da teslim etmek gerekiyordu.

Dokuzuncu’nun Beyi ile Hanımı ansızın korkunç bir sır içinde ölüme kaydıkları sırada Gideon on yaşındaydı. Bu da çok boktan bir şekilde gerçekleşmişti: Gideon’ın bulduğu şeyler, Gideon’ın gördüğü şeyler... Üzülmemişti. Eğer ona da anne baba olarak Harrow’un ebeveynleri düşseydi, o da yıllar önce aynı şeyi yapardı.

Dokuzuncu’nun Muhterem Kızı ayağa kalkarak, “Kulak verin,” dedi.

Kutsal ayinin yönetimi tahtlarındaki Efendi ve Hanım’ın elinde olmalıydı ama bunu yapamıyorlardı çünkü onlar mega-ölüydüler. Harrowhark ikisinin sessizlik yemini ettiğini söyleyerek rahatlıkla bu sorunun üstesinden gelmişti. Her yıl ebeveynlerinin tövbe yeminlerine –oruç, günlük tefekkür, inziva– bir yenisini daha öyle arsızca, öyle açıktan açığa ekliyordu ki birinin eninde sonunda kalkıp, *bir dakika ya, bu bayağı bayağı...* DELİ SAÇMASI LAN, demesi ve Harrow’un yaptığına açığa çıkması kaçınılmaz gibi geliyordu. Ama Harrowhark hiç enselenmemişti. Crux ona göz kulak oluyordu, Aiglamene de öyle ve Bey’in kavalyesi de yardımseverlik edip Priam’ın öldüğü gün ölmeye karar vermişti. Bu yüzden Gideon arkasını kolluyor, bunun her ânından nefret ediyordu ve bu son sırrı şantaj yaparak özgürlüğünü kazanabileceği umuduyla bekletiyordu.

Bütün tespihlerin takırtıları kesildi. Harrow’un annesiyle babasının elleri doğal olmayan bir şekilde aynı anda sakinleştiler.

Gideon kollarını sıranın arkasına sarkıtıp bacak bacak üstüne atarken başındaki çınlamanın durmasını umut etti.

“Soylu Dokuzuncu Hane sizleri bugün buraya çağırıyor,” dedi Harrowhark, “çünkü bizlere muazzam öneme haiz bir lütuf bahşedildi. Kutsal İmparator’umuz –Ölümefendilerinin Efendisi, Dokuz Yenilenmenin Kralı, Diriltenimiz– fermanıyla bizleri huzuruna çağırıyor.”

İşte bu kışları sandalyelere oturtmuştu. İskeletler tamamen sessiz, hareketsiz ve pürdikkat kalmışlardı ama Dokuzuncu’da türlü çeşit mevkilere sahip güruhtan meraklı bir heyecan dalgası yükseldi. Yumuşak sevinç çığlıkları geliyordu. Hamt ve şükür nidaları yükseliyordu. Mektubun üstüne bir kış çizilmiş olsaydı dahi yine de kâğıdın ucunu üç defa öpmek için sıra olurlardı.

“Bu mektubu sizlerle paylaşacağım,” dedi Harrowhark, “çünkü kimse kendi halkını, kutsal biraderlerini ve kutsal hemşirelerini Dokuzuncu Hane’nin kendi halkını sevdiği gibi sevmez – adanmışlarını ve rahiplerini, çocuklarını ve müminlerini.” (Gideon, Harrow’un gazı köklediğini düşünüyordu.) “Muhterem Anne kızının okumasına izin verecek olursa?”

Sanki iplerini Harrow’un eli tutarken hayır diyebilecekmiş gibi. Pelleamena solgun bir gülümsemeyle başını yaşarken hiç yapmadığı şekilde nazikçe eğdi: Eskiden bir mağaranın dibindeki buz kadar soğuk ve uzaktı. Harrow, “Müşfik anamın izniyle,” deyip okumaya başladı:

“DOKUZUNCU HANE, MUHTEREM HANIMI PELLEAMENA HIGHT NOVENARIUS VE MUHTEREM BEYİ PRIAM HIGHT NONIUSVIANUS’A HITABEN:

“Dokuzuncu Hane’ye ve kabirlerine, huzur içindeki ölülerine ve türlü çeşit gizemlerine selam olsun.

“Göksel Şefkatin Vücut Bulmuş Hâli, İlk Yenidendoğan, bu hane-nin Diriliş gününde yapılmış merhamet akdinde belirtilmiş olduğu üzere Yaratıcı’ya duyduğu aşkın gereğini yapması için yakarıyor ve ahalinizin ilk meyvelerini sizlerden talep ediyor..

(Harrowhawk alçak gönüllülükle sırıtarak, “Adım burada yazılı,” dedi ve sonra da daha az bir hevesle, “–ve Ortus’un,” diye ekledi.)

“Çünkü şimdi müşkül durumda İmparator’un Elleri, imanlı ve ebedi Ölmeyen Kral’ın en mübareği, en sevgilisi! İmparator, Liktör

mertebesine, on bin yıl hizmet vermiş yiğitlerin vârisi olmaları için namzetlere çağrıda bulunuyor: Çünkü onların birçoğu nehirlerin yükselip Krallarının huzurunda uyanacakları günü bekleyerek yatıyorlar ve kalan yalnız Muhafız sayılarının çoğaltılması için ve Efendilerin Efendisi Efendilerinin kendisine sekiz yeni uyruk bulması için ricacı oluyorlar.

“İşbu nedendendir ki hanenizin birincisine ve kavalyelerine şan içinde diz çöküp teftişlerin âlâsının âlâsına, yani İmparator’un kemik ve eklemleri, yumruk ve işaretlerinininkine, iştirak etmeleri için yakarıyoruz...”

“Sekizinin tefekkür eyleyip muzaffer olarak şan içerisinde Birinci Hane’nin tapınağında İmparator’un katına yükselmelerini umut etmekteyiz, kavalleriyle birlikte sekiz yeni liktorun; ve eğer ki En Ulu Ölumbeyi takdis eder lakin yanına almaz ise bunlar şan içinde, zil ve zurna eşliğinde yuvalarına döneceklerdir.

“Ne böylesine mükemmellane vazifeşinas ne de onun gözlerinde böylesine latifi bir lütuf mevcuttur.”

Harrowhark kâğıdı indirince uzun bir sessizlik oldu; gerçek bir sessizlikti bu, ne bir tespihten kemik takırtısı geliyor ne de herhangi bir iskeletin çenesi düşüyordu. Dokuzuncu tamamen afallamış gibiydi. Müminlerden biri işi abartıp kalp krizi geçirmeye karar verince Gideon’ın arkasındaki transeptte sıraların birinden hırıltılı bir ciyıklama yükseldi. Rahibeler ellerinden geleni yaptılar ama birkaç dakika sonra münzevilerden birinin şok geçirip öldüğü doğrulandı ve çevresindeki herkes kendisinin kutsal talihini kutladı. Harrowhark içinden bariz bir şekilde bu durumun Dokuzuncu’nun güncel nüfus verilerini nasıl etkilediğini hesaplayıp iç çekince Gideon kendini tutamayıp alaycı bir şekilde güldü.

“Yapmayacağım!”

Ortus’un annesi ayağa kalkıp titreyen parmağını kaldırarak diğer kolunu oğlunun omuzlarına dolarken ikinci bir el cemaat kabrinin huzurunu bozdu. Ortus tamamen dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Annesi de az önce göçen müminin naaşının peşinden erkenden mezara girecekmiş gibi görünüyordu; yüzü kemik beyazı astar boyanın altında donmuş, siyah kurukafa boyası terden akmaya başlamıştı.

“Oğlum... oğlum,” diye tiz, çatlak bir sesle çığırdı; “İlkdoğam, bir tanem, tatlım! Babasının emaneti! Tek sevinç kaynağım!”

Sıkılmış gibi duran Harrow, “Hemşire Glaurica, lütfen,” dedi.

Ortus’un annesi artık her iki kolunu da ona dolamıştı ve başını omzuna gömüp kendini koyuvermiş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kendi omuzları da gerçek korku ve yeisle sarsılıyorlardı. Ortus sıırılsıklam bir depresyonun pençesindeymiş gibi duruyordu. Annesi hıçkırıklar arasında: “Sana kocamı verdim – Noniusvianus Bey, sana zevcimi verdim – Noniusvianus Bey, benden oğlumu mu talep ediyorsun? Oğlumu mu talep ediyorsun? Tabii ki hayır! Tabii ki şimdi değil!”

“Kendine gel, Glaurica,” diye patladı Crux.

“Kavalyelerin başlarına gelenleri biliyorum, efendim, onun kaderini biliyorum!”

“Hemşire Glaurica,” dedi Harrowhark, “sakin ol.”

Ortus’un annesi ezilen, titreyen bir sesle, “O daha genç,” deyip Noniusvianus Bey’in müdahale etmeyeceğini anlayınca oğlunu ağır ağır kilisenin bir ucuna çekmeye başladı. “O genç, güçlü değil.”

Harrowhark fısıldar gibi, “Aksini iddia edenler de var,” dedi.

Ama Ortus o kocaman, hüzünlü gözleriyle ve yıkılmış, süngüsü düşmüş sesiyle konuştu: “Ölümden korkuyorum ben, Harrowhark Hanım’ım.”

Küfür yemiş gibi görünen Aiglamene, “Bir kavalye ölümü buyur etmelidir,” dedi.

“Baban gözünü kırpmadan ölümü buyur etmişti,” dedi Crux.

Bu şefkat dolu anlayışlı tavır karşısında Ortus’un annesi göz yaşlarına boğulmadan edemedi. Cemaatten, büyük kısmı hakir gören bir mırıldanma silsilesi yükseldi ve Gideon da kulaklarını doğrultmaya başladı. Artık bu tam olarak hayatının en kötü günü değildi. Bu artık birinci sınıf lüks bir eğlenceye dönüşmüştü. Kendisini hıçkırıklar içindeki ebeveyninden ayırma zahmetine girişmeyen Ortus kadına kendisi gittikten sonra geçim sıkıntısı çekmemesi için gerekenin yapılacağına dair bir şeyler geveliyordu; o berbat büyük teyzeler dua etmeye dönmüşler, sözsüz bir ilahi mırıldanıyorlardı; Crux, Ortus’un annesine yüksek sesle

saydırıyor ve Harrowhark da bu denizde oturmuş bir anıt gibi sessiz ve küçümseme dolu bir tavırla duruyordu.

“–git yol gösterilmesi için dua et, yoksa seni alacağım, seni mabedin dışına atacağım,” diyordu Crux.

“–ben bu haneye her şeyimi verdim; ben en büyük bedeli ödedim–”

“–Mortus’un göçmen bir Sekizinci’yle evlenmesinden başka ne çıkacaktı sanki, seni yüz kızartıcı acuze–”

Gideon’ın yüzünde öyle kocaman bir sırıtma vardı ki yarık dudakları yeniden kanamaya başlamışlardı. Harrowhark’ın gözleri umursamaz ölülerin ve rahatsız olmuş adanmışların başlarından ibaret kitlesinin arasından onunkileri buldu ve o aşağılama dolu maske bütün ifadesizliğiyle kayıp gitti; dudakları incel-di. İnsanlar bağırıp çağırdılar. Gideon göz kırptı.

Muhterem kız bıçak gibi keskin bir sesle, “Yeter,” diye patladı. “Dua edelim.”

Cemaatin üstüne, ağır ağır düşen lüminesent toz taneleri gibi bir sessizlik çöktü. Ortus’un annesinin hıçkırıkları duruldu ve oğlunun hamur gibi kollarının arasında vücudu sarsılırken göğsüne sessizce dökülen gözyaşlarına dönüştüler. Ortus da hiç ses çıkarmadan annesinin saçlarına ağlıyordu. O kötü büyük teyzelerin ilahisi tiz, titrek bir notayla bir rahatlama ânına kavuşmayıp havada eriyip giderek son buldu; Harrow başını eğdi ve annesiyle babası da aynı anda itaatkârlıkla onu takip ettiler. Büyük teyzeler başlarını göğüslerine doğru eğdiler; Aiglamene ve Crux da onları takip ettiler. Gideon tavana baktı ve ayak bileklerini yeniden birbirlerinin üstüne atıp gözlerine düşen biyolüminesent tozdan kurtulmak için gözlerini kırıştırdı.

Harrowhark dua ederken hep sergilediği o tuhaf fevrilikle, “*Kabrin ilelebet kapalı kalmasına duacıyım,*” diye okudu. “*Taş hiç yuvarlanmasın diye dua ediyorum. Gömülü olan gömülü kalsın, duyarsız, gözleri kapalı ve durgun beyniyle ebedi istirahatinde kalsın diye dua ediyorum. Yaşasın diye dua ediyorum, uyusun diye dua ediyorum... Her Şeyi Bahşeden İmparator’un, Ölmeyen Kral’ın, Faziletlerinin ve adamlarının ihtiyaçları için dua ediyorum. İkinci Hane, Üçüncü, Dördüncü, Beşinci; Altıncı, Yedinci ve Sekizinci için dua ediyorum. Dokuzuncu Hane için dua ediyorum ve onun*

bereketli olması için dua ediyorum. Evlerinden uzaktaki askerler ve üstatlar için dua ediyorum ve İmparatorluk'un fitne ve huzursuzluk içindeki bütün parçaları için dua ediyorum. Öyle olsun."

Hepsi de öyle olması için bol bol kemik takırdatarak dua etti. Gideon çok uzun zamandır dua etmemişti. Toplanmış iskeletlerin kel, parlayan kafataslarının üstünden ve imanlı Dokuzuncuların kısa saçlı başlarının üstünden baktı ve Trentham'a doğru yola çıktığında ilkin ne yapacağını merak etti. Ortus'un talihsiz annesinin hıçkırıkları ortamın gürültüsünü ve Gideon'ın kendisini alkışlayan bir düzine aceminin karşısında barfiks çekmekten oluşan gerçekçiliğe pek de yaklaşmayan hayallerini böldü ve Harrow'un Crux'a fısıldadığını, anneyle oğula el işaretleri yaparken yüzünün kansız bir sabır timsali gibi durduğunu gördü. Nefin ortasından geçerken Crux onları iteliyor, Ortus iri cüssesiyle ağır ağır yürüyor ve Ortus'un annesi de kederi içinde güçlkle ayakta duruyordu. Gideon talihsiz kavalie yanından geçerken ona başparmağını kaldırarak işaret çaktı: Ortus kısa ve sulu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bunun ardından içtima dağıldı. Cemaatin büyük kısmı Secundarius Zili'nin hepi topu bir saat sonra çalacağını bildiklerinden iyi talihlerine hamdolsun duası etmek için geride kaldılar. Gideon imkânı olsa ilk iş ayağa fırlayıp son sürat mekiğine koşacaktı ama iskeletler ikişerli sıkışık ama düzenli sıralar hâlinde nefin ortasından ilerleyerek tarlalarındaki kar pırasalarına ve ısı lambalarına dönmenin heyecanı içinde başka birinin oradan geçmesini imkânsız kılmıştı. Tiksinç büyük teyzeler ekranın ardındaki klostrofobik aile şapeline geçip kendilerini ortamdan ayırmıştı ve Harrowhawk da ebeveynlerinin itaatkâr mumyalarına artık normalde onları nerede saklıyorsa oraya gitmelerini buyurup ayakaltından çekilmelerini sağlamıştı. Büyük ihtimalle lüks ev hücrelerine, eh, elbette ardından kapıyı kilitlemelerini de istemiş olmalıydı. Gideon burktuğu parmaklarını ovarken kılıç ustası yaylana yaylana koridordan ona doğru geldi.

Gideon selam niyetine tam dikkatini vermeden, "Yalan söylüyor," dedi. "Eğer fark etmediysen diyorum. Sözlerini asla tutmaz. Bir tanesini bile tutmadı."

Aiglamene cevap vermedi, Gideon cevap vermesini bekle-

miyordu. Ciğer lekesi eliyle kılıcının kabzasını sımsıkı kavradı, öğrencisinin bakışlarına karşılık vermeden orada öylece durdu. Sonunda homurdanarak konuştu: “Nav, her zaman görev bilinci eksikliğinden mustarip oldun. Bunu sen de kabul edersin. Harflerini teker teker kışına soksam bile *yükümlülük* diyemezsin.”

“Bunun bir faydası olacağını düşünmediğimi söylemem lazım,” dedi Gideon. “Tanrım, bana okuma yazmayı öğretmediğin için çok şanslıyım.”

“Bir askerin en önemli özelliği kimin tarafında olduğuna dair bilincidir. Sadakati. Başka hiçbir şey zamana karşı direnemez.”

Gideon, “Biliyorum,” deyip ne olacağını merak ederek sıradan kalktı. Ayağa kalkmakta bir sorunu yoktu ama kaburgaları sızlıyordu; tahminen bir tanesi çatlamıştı. Kıcı sürüklenmekten acıyordu. Gece olmadan önce her tarafı morarıp şişecekti ve düşenin yerine takacak bir dişe ihtiyacı olacaktı – ama bunu rahibelerden almayacağı kesindi; o hatayı bir daha yapmayacaktı. Kohort’ta bol bol kemik büyücüsü olmalıydı zaten. “Biliyorum. Sorun değil. Beni yanlış anlama, Yüzbaşı. Gittiğim yerde bütün gün sadakat işeyeceğime söz veriyorum. İçimde çok bağlılık var benim. İmparator’u bedenimdeki her kemikte hissettim. *Dibine kadar hissettim.*”

“Sen bağlılığın ne olduğunu–”

“Yeniden kışma mecazen bir şeyler sokma,” dedi Gideon, “hiçbir zaman, hiçbir işe yaramıyor.”

Yamuk ihtiyar kadın sarkasından bir kılıç kını çıkarıp tedirginlikle Gideon’a verdi. Bu Gideon’ındı. Kılıcı da içinde güvenderdi. Aiglamene bir de terk edilmiş bavulu ona attı. Bunun özür yerine geçmesi gerekiyordu çünkü fazlası gelmeyecekti. Kadın ona asla dokunmayacaktı ve asla keskin köşeleri olmayan bir söz söylemeyecekti. Ama bu muhafızların yüzbaşısı söz konusu olduğunda neredeyse dokunaklı denebilecek bir hareketti ve Gideon da bunu seve seve kabul edecekti.

Merkez koridordan kadim dantellerin kaygan obsidyene sürtünmesinin peşi sıra kararlı ayak sesleri geldi. Gideon’ın karnı kasıldı ama, “Bundan yakayı nasıl sıyıracaksın bakalım, Nonagesimus?” diye sordu.

Harrow, “Sıyırmayacağım,” diyerek onu şaşırttı. Muhterem Kız keskin hatlı, tilkileri andıran çenesini öne çıkarmıştı ve her iki burun deliğinin de etrafında hâlâ kalın bir kan tabakası vardı ama alev alev kara gözleriyle kötü bir kemik azizesi kadar asil görünüyordu. “Gidiyorum. Bu benim şefaaf fırsatım. Sen anlayamazsın.”

“Anlayamam ve hiç de umursayamam,” dedi Gideon.

“Hepimiz fırsatımızı yakalarız, Nav. Sen de kendi fırsatını yakaladın.”

Gideon suratına bir tane indirip onu yere sermek istedi ama bunun yerine zorlama bir neşeyle: “Bu arada senin şu pis küçük numaranı çözdüm, denyo.”

Aiglamene bunun için onu azarlamadı ve bu da bir çeşit özür sayılırdı; sadece parmağını uyarı niyetine ona doğrulttu. Harrow samimi bir şaşkınlıkla çenesini yukarıya kaldırırken kukuletası kara, kısacık saçlarından aşağıya kaydı. “Öyle mi?” dedi yayvan yayvan. “Hakikaten mi?”

“Annenin sözleşmenin altındaki imzası. Gizli tuzağın yani. Neler olduğunu anlatacak olursam,” dedi, “bu imzayı geçersiz kılacak, değil mi? Sessizliğimi satın alıyorsun. Tebrikler, iyi oynamışsın. Bunu verdikten sonra çenemi kapalı tutmam gerekecek ve sen de bunu biliyorsun.”

Harrowhark başını hafifçe diğer yana eğdi.

“Bu hiç aklıma gelmemişti bile,” dedi. “Mekikten bahsettiğini sanmıştım.”

Gideon’ın kafasında alarm zilleri çalmaya başladı, Birinci ve İkinci Çan birbirine girmiş gibiydi. Yüzündeki sıcaklığın, rengin akıp gittiğini hissedebiliyordu ve daha şimdiden sıradan kalkmış geri geri koridora doğru ilerliyor, dönerek uzaklaşıyordu. Harrowhark’ın yüzü boyalı bir masumiyet timsali gibiydi, kusursuz bir umursamazlık çalışması. Gideon’ın ifadesini gören Aiglamene bir elini kılıcına götürüp ikisinin arasına girdi ve uyarı niyetine bacağına yere sertçe vurdu.

“Ne olmuş mekiğe?” dedi Gideon zorlanarak.

“Ah, Ortus’la annesi çaldılar,” dedi Harrowhark. “Çoktan gitmiş olmalılar. Kadının Sekizinci’de hâlâ aile mensupları var ve onları yanlarına alacaklarını düşünüyor.” Harrow, Gideon’ın

ifadesini görünce güldü. “O kadar kolaylaştırıyorsun ki, Gıcirtı. Hem de her zaman.”

Gideon daha önce hiç kırık bir kalple başa çıkmak zorunda kalmamıştı. Daha önce hiç kalbinin kırılacağı kadar ilerleyememişti. İnış alanında diz çöktü, dizleri mıcırların arasında, kendini sarmalamış durdu. Mekiğin geçtiği yerde dağılmış çakılların arasındaki kıvrıcık desenler dışında bir şey kalmamıştı. Üstüne müthiş bir hissizlik çöktü; derin bir soğukluk, yoğun bir hareketsizlik. Kalbi göğsünde muazzam, ara vermeyen bir kederle çarpıyordu. Her nabız hissizlik ve bıçaklar arasındaki boşluk gibiydi. Bazı anlar uyanıktı ve için için yanan bir maden yangınıyla doluydu, asla sönmeyerek her şeyi içten içe un ufak eden cinsinden; bütün diğer anlarda ise başka bir yere gitmiş gibiydi.

Arkasında ise Dokuzuncu Hane'nin Hanımı onu herhangi bir tatmin duygusu hissetmeksizin izliyordu.

“Planını ancak geçen hafta fark ettim,” diye kabul etti.

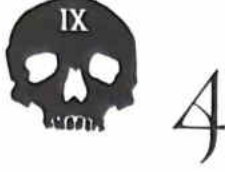
Gideon hiçbir şey söylemedi.

“Bir hafta önce,” diye devam etti Harrow. “Celp gelmiş olmasa hiç bilemeyecektim. Her şeyi doğru yapmıştın. Kâğıda yazmayı tercih edersem cevabımı önceden ayarlamış olduğum mekikle gönderebileceğimi söylediler. Sana hakkını vereceğim: Bunu hesaba katabilmiş olmanın herhangi bir yolu yoktu. Daha önceden bozabilirdim planını ama bir şey yapmak için şu âna kadar beklemeyi tercih ettim. Beklemek istedim... kaçtığını sandığın âna dek... bunu senin elinden alabilmek için.”

Gideon sadece, “Neden?” demeyi başarabildi.

Kızın ifadesi Gideon'ın annesiyle babasını hücrelerinin tavanından sallanırken bulduğu günkü gibiydi. Bomboş, beyaz ve hareketsizdi.

“Çünkü, alınma ama,” dedi Harrowhark, “senden köküne kadar nefret ediyorum, amına koyayım.”

Belki de Gideon'ın doğumundan başlayarak yaşadığı bütün hayal kırıklıkları ve acılar o ânı bir katalizör gibi kullansaydı daha hoş olurdu: Eğer yeni ve ateşli bir kararlılıkla dolmuş bir hâlde kendini o karanlığın dibinde hür kalmak için taze bir hırsla donatmış olsaydı. Bunu yapmadı. Depresyona kapıldı. Hücresinde yatıp hayatı istemediği bir yemekmiş gibi didik didik etti. Kılıcına dokunmadı. Çıkıp tarlalarda koşup Kohort'a yeni katılanların günlerinin nasıl geçtiğini hayal etmedi. Dokuzuncu'nun müminlerine verilen lapa ve çorbalara konan besin macunundan bir kasa dolusu çaldı, acıktığında ağzına sıktı ve cansız cansız dergileri karıştırıp yatağında uzanıp zaman geçsin diye mekik çekti. Crux güvenlik bileziğini yeniden ayak bileğine geçirmiş olduğundan Gideon artık hareket ederken takırdıyordu ve çoğunlukla ışıkları açmaya bile zahmet etmeden karanlıkta şingirdiyordu.

Onu ancak bir hafta rahat bıraktılar. Muhterem Kız *her zaman yaptığı gibi* çıkagelip hücresinin kilitli kapısının önünde durdu. Gideon orada olduğunu biliyordu çünkü küçük gözetleme deliğinin önündeki gölge değişti; hem bu gelen başka kimse olamazdı. Merhaba niyetine, "Siktir git," dedi ve mekikten şınava geçti.

"Surat asmayı bırak, Gıcirtı."

"Ağzında sikle boğul da geber."

"Senin için bir isim var," dedi Harrowhark.

Gideon kollarını en çok açtığı noktada dinlenmeye geçti ve göremediği zemine bakarken teri sırtında donmaya başladı. Nefes alırken kaburgası hâlâ acıyordu, bileğindeki bilezik de ağırdı, rahibelerden biri dişini fazla sert geri takmıştı ve artık her hapşırığı İmparator'un çilesi gibiydi. Yavaşça "Nonagesimus,"

dedi, “senin için yapmayı kabul edeceğim tek iş, üstüne düşmeye karar verirsen kılıcını tutmak olacak. Senin için yapmayı kabul edeceğim tek iş, kıcının Kilitli Kabir açılıp da içinden ‘Destur! İşte Yok Edilmiş Bir Göt!’ diye şarkı söyleyen bir bandonun çıkacağı kadar sert tekmelenmesini isteyecek olursan, götüne tekme basmak olacak. Senin için yapmayı kabul edeceğim tek iş, Drearburlh’un tepesinden aşağıya ters takla atarken seni havada tespit etmek olacak.”

“Bu üç iş etti,” dedi Harrowhark.

“Yanarak öl, Nonagesimus.”

Dışarıdan bir hışırtı geldi; gözetleme deliğinin tellerinin arasına sokulmadan önce bir pimin somundan çekilirken çıkardığı hafif sürtünme sesi. Gideon geç kalmış olsa da el bombalarında yapıldığı gibi onu yerine geri takmak için ayağa fırladı ama Harrow’un küpesinin boncuğu hücresinin zeminine düşmüştü bile; o küçücük kemik zerresinden pazı kemiği, önkol kemiği ve dirsek kemiği fışkırdı. İskelet kalmış bir el körlemesine kilitteki anahtarı yoklayarak buldu ve Gideon onu un ufak etmek üzere çizmesini savururken anahtarı çevirdi. El ilk boncuk da dahil parçalanıp toz oldu. Harrowhark Nonagesimus kapıyı savurarak açtı, kademenin elektrik lambalarından gelen ışık arkasında hafif bir hâle oluştuyordu, ekşi küçük suratı kasıklara atılan bir diz kadar hoş karşılanabilecek bir şeydi.

“Eğer ilginç bir şey yapmak istiyorsan benimle gel,” diye buyurdu. “Eğer şok edici büyüklükteki kendine acıma birikiminde yatıp yuvarlanmak istiyorsan boğazını kes de karnını doyurma masrafından kurtar beni.”

“Vay be! Peki, sonrasında kukla gösterisinde ihtiyar babanla anana katılabilir miyim?”

Harrowhark ifadesiz bir sesle, “Dünya âlem senin nüktedanlığın olmasa ne büyük acılar çekerdi biliyor musun?” dedi. “Cüb-beni al. Kabristana gidiyoruz.”

Gideon kilise cübbesinin siyah katmanlarıyla uğraşırken neredeyse bir övünç diye aklından geçirdi, Dokuzuncu Hane’nin vârisi kademenin içindeyken kendisinin yanında yürümeyi reddetmişti: Harrow bunun yerine duvara yakın yürüyor ve gözlerini Gideon’ın eliyle kılıcından ayırmadan yarım adım arkasından

geliyordu. Bu neredeyse bir övünçtü ama tamamıyla değil. Harrow abartılı bir dikkati dahi rencide edici hâle getirebiliyordu. Küçük okuma lambasının ışığında geçirdiği uzun günlerin ardından Gideon'ın gözleri Dokuzuncu'nun şaftının ılık ışığında yanıyordu: Asansör takırdayarak onları Drearyburh'un kapılarına indirirken miyopmuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Gideon duraklayınca Harrow, "İç mabede gitmiyoruz, seni hain," dedi. "Anıta gidiyoruz, hadi gel."

Drearyburh'un kokuşmuş bağırsaklarına inen asansörlerin her biri ayrı bir ölüm tuzağıydı. Şu anda girdikleri, kabirlere giden asansörler de özellikle kötüydü. Bu oksijeni kıt çatırdayan metal-den açık bir platformdu ve Harrow'un boynunda taşıdığı minicik bir yonga anahtarıyla açtığı demirden bir kapının ardına sıkıştırılmıştı. Aşağı inerlerken hızla onları karşılayan hava o kadar soğuktu ki Gideon'ın gözleri yaşarmıştı; cüppesinin kukuletasını başının üstüne çekti ve ellerini kolunun yenlerine soktu. Bu gezegende çukurlarını mümkün kılan merkezi gömülü mekanizma o pes, inleyen şarkısını söylüyordu fakat daha da derine indikçe asansör şaftındaki ses yavaşça ölüyordu. Ortama mutlak bir karanlık hâkimdi.

İndikleri yeri keskin, güçlü bir ışık tıka basa dolduruyordu ve kimsenin nasıl çalıştırılacağını bilmediği jeneratörlerle dolu kafeslerden oluşan bir labirente çıktılar. Makineler kayaya oyulmuş, buz gibi nişlerinde tek başlarına duruyorlardı; uzun zaman önce ölmüş Dokuzuncu adanmışlarının anısına siyah kumaştan çelenklerle süslenmişler, parmaklıklı yuvaları yanlarından geçerken ikisini bir kol mesafesi uzakta tutuyorlardı. Mağara daralıp bir aralığa dönüştü ve aralık da yüzeyi oyuk oyuk bir kapıda son buldu: Harrow bunu itip açarak tıka basa kemik dolu nişler, cenaze maskelerinin kötü kopyaları, içi dolu bohçalar ve ciddi anlamda kadim mezar eşyalarıyla dolu uzun, dikdörtgen bir koridora girdi.

Kendine bohçalardan mümkün olduğunca çoğunu yağmalamay görev edinmiş Aiglamene bir nişin önünde eğildi. Bir Dokuzuncu cübbesinin yerine kalın, yün bir ceket giymiş ve eldiven takmıştı, dolayısıyla içine dört kürdan batırılmış bir marşmelov gibi görünüyordu. Ölümün çeşitli aşamalarındaki yüz kılıcı göz-

den geçirirken suratında özellikle nemrut bir ifade vardı; hemen yanında hançerler ve bir avuç muşta bıçağı duruyordu. Kimisi sapına kadar paslanmıştı, kalanı da sapına giden yolun yarısına kadar pas doluydu. Harrow bir kılıcı incelerken hüzünlü bir ifadeyle bıçağın üstünde birikmiş olan tabakaya bakıyordu.

Başını kaldırmadan onlara, “Bu plan başarısız olmaya mahkûm,” dedi.

“Aradığını buldun mu, Yüzbaşı?” dedi Harrowhark.

“Bunların hepsi arkeolojik buluntu, hanımım.”

“Ne yazık. Son zamanlarda Ortus ne tercih ediyordu?”

“Açık konuşacağım,” dedi Aiglamene, “Ortus annesini ve hüzünlü şiirlerle dolu bir kitabı tercih ediyordu. Babası ona kılıç kalkan dövüşü yapma eğitimi vermişti ama onun ölümünden sonra—” Omzunu biraz çatırdatarak silkti. “Zaten tepe yaptığı zamanda bile berbat bir kılıç ustasıydı. Babasının oğlu değildi. *Ben olsam* ona kılıç-toz eğitimi verirdim ama babası boğazının kolay iltihap kapıldığını söyledi.”

“Ama kılıcı mutlaka iyi bir kılıçtır.”

“Tanrım, hayır,” dedi Aiglamene. “Ağır yağ alaşımıydı ve kauçuk bir ucu vardı. Nav’ın kafasından da hafifti.” (“Bu ayıp ama!” dedi Gideon.) “Hayır, hanımım; ben büyük büyükannesinin tarzında bir kılıç arıyorum. Bir de bıçak – ya da muşta.”

“Toz,” dedi Harrowhark kararlılıkla, “ya da zincir.”

Yüzbaşısı Gideon’ın sahip olduğunu bilmediği naziklikte bir hürmetle, “*Bir bıçak*, diye düşünüyorum, hanımım,” diye tekrarladı. “Bıçak ya da muşta. Zaten bir bıçağa uyum sağlamak inanılmaz derecede zor olacak. Kalabalığın içinde dövüşüyorsunuz. Kısa mesafeli dövüşte zincir herkesten çok sizin için tehlikeli olacak.”

Gideon uzun zaman önce buranın bulunmak için iyi bir yer olmadığına karar vermişti ve yapılmakta olan planlar da beğendiği planlar değildi. Yavaş yavaş gerileyip mümkün olduğunca hafif adımlarla kapıya doğru gitmeye başladı. Ve aniden Harrow dibinde bitti; iki sütunun arasına sıkışıp kollarını Gideon’ın başının üstüne kaldırmıştı: Siyah cübbenin uzun katmanlı kolları da aşağıya sarkıp yolunu tıkayan bir yarasa gibi görünmesine neden oluyordu. Sakin bir sesle, “Of hayır, Nav,” dedi. “Bana borcun varken olmaz.”

“Borcum varken mi?”

“Tabii ki,” dedi Harrowhark. “Kavalyem senin mekiğine binip kaçtı.”

Gideon’ın yumruğu Harrow’un sivri burnuna doğru uçtu. Diğer kız da öylesini amaçladığından değil de şans eseri sendeleyip düşecek gibi oldu ve kenara kaçılıp sütunun etrafından dönerken gözlerini kıstı. “O işi yeniden başlatacaksan,” dedi, “al bakalım.”

Yere eğilip atılmış kılıçlardan birini aldı. Harrow’un onu bütün kudretiyle yani toplam üç kasla filan zorlanarak kaldırdığını görmek en azından biraz eğlenceliydi. Ölümbüyücüsü huysuz huysuz bileklerini ovuştururken Gideon kılıcı aldı. “Bunu dene,” dedi.

Gideon kılıcı kınından çıkarıp inceledi. Eğrilmiş metalden uzun, siyah parçalar birleşerek çürümeye yüz tutmuş bir sepet kabza oluşturuyorlardı. Fena hâlde yıpranmış siyah bir kılıç başı mühründe Kabir zincirlere sarılı olarak betimlenmişti; Dokuzuncu’nun işareti. Kılıcın kendisi çentikli ve çatlamıştı. “Bunun herhangi birini öldürmesinin tek yolu tetanos bulaştırması,” dedi Gideon. “Hem zaten Ortus’u nasıl geri alacaksınız?”

Harrow bir anlığına endişeli gibi mi görünmüştü? “Almaya çağız.”

“Aiglamene bu iş için çok yaşlı.”

“İşte bu yüzden,” dedi Hanım, “Dokuzuncu Hane’nin Baş Kavalyeliğini yapacak kişi *sensin*. Ben bir Liktor olmak için çalışırken sen de Birinci Hane’ye kadar bana eşlik edeceksin. Benim kişisel görev bilinci yerinde, sadık muhafızım ve eşlikçim olacak, bu hanenin ve halkının kutsal ismine yakışacak şekilde davranacaksın.”

Gideon yaslandığı buz gibi sütunu yumruğuyla döve döve gülmesini bitirince tekrar kahkaha atmamak için uzun ve derin soluklar almak zorunda kaldı. Aiglamene’in sert mi sert yüzündeki sıkıntılı nemrutluk derinleşip basbayağı bir askeri kuşatmaya dönüşmüştü. Gideon yüzündeki neşe gözyaşlarını silerken, “Vuuu,” demeyi başardı. “Ah be. Bir dakika dur ya. Hah tamam – *nah giderim*, Nonagesimus.”

Harrow arkasında durduğu sütunun etrafından dolaşp Gide-

“Borcum varken mi?”

“Tabii ki,” dedi Harrowhark. “Kavalyem senin mekiğine binip kaçtı.”

Gideon’ın yumruğu Harrow’un sivri burnuna doğru uçtu. Diğer kız da öylesini amaçladığından değil de şans eseri sendeleyip düşecek gibi oldu ve kenara kaçılıp sütunun etrafından dönerken gözlerini kıstı. “O işi yeniden başlatacaksan,” dedi, “al bakalım.”

Yere eğilip atılmış kılıçlardan birini aldı. Harrow’un onu bütün kudretiyle yani toplam üç kasla filan zorlanarak kaldırdığını görmek en azından biraz eğlenceliydi. Ölümbüyücüsü huysuz huysuz bileklerini ovuştururken Gideon kılıcı aldı. “Bunu dene,” dedi.

Gideon kılıcı kınından çıkarıp inceledi. Eğrilmiş metalden uzun, siyah parçalar birleşerek çürümeye yüz tutmuş bir sepet kabza oluşturuyorlardı. Fena hâlde yıpranmış siyah bir kılıç başı mühründe Kabir zincirlere sarılı olarak betimlenmişti; Dokuzuncu’nun işareti. Kılıcın kendisi çentikli ve çatlamıştı. “Bunun herhangi birini öldürmesinin tek yolu tetanos bulaştırması,” dedi Gideon. “Hem zaten Ortus’u nasıl geri alacaksınız?”

Harrow bir anlığına endişeli gibi mi görünmüştü? “Almaya çağız.”

“Aiglamene bu iş için çok yaşlı.”

“İşte bu yüzden,” dedi Hanım, “Dokuzuncu Hane’nin Baş Kavalyeliğini yapacak kişi *sensin*. Ben bir Liktor olmak için çalışırken sen de Birinci Hane’ye kadar bana eşlik edeceksin. Benim kişisel görev bilinci yerinde, sadık muhafızım ve eşlikçim olacak, bu hanenin ve halkının kutsal ismine yakışacak şekilde davranacaksın.”

Gideon yaslandığı buz gibi sütunu yumruğuyla döve döve gülmesini bitirince tekrar kahkaha atmamak için uzun ve derin soluklar almak zorunda kaldı. Aiglamene’in sert mi sert yüzündeki sıkıntılı nemrutluk derinleşip basbayağı bir askeri kuşatmaya dönüşmüştü. Gideon yüzündeki neşe gözyaşlarını silerken, “Vuuu,” demeyi başardı. “Ah be. Bir dakika dur ya. Hah tamam – *nah giderim*, Nonagesimus.”

Harrow arkasında durduğu sütunun etrafından dolaşıp Gide-

on'a doğru yürürken elleri hâlâ birbirine kenetliydi. Yüzünde Gideon'a gezegenden gittiğini söylediği günkü gibi, o azizleri andıran ak kor beyazı ifade vardı: Neredeyse hazza benzeyen yılmaz bir kararlılık. Diğer kızın önünde durup gözlerini yukarıya kaldırarak ona baktı ve kukuletası iki yana salladığı siyah saçlı başından düştükten sonra gözlerini ince birer yarık hâline gelene dek kıstı. "Hadi gel, Nav," derken sesi alev alevdi. "İşte bu senin fırsatın. Şan şöhret sahibi olmak için bir şans bu. Benim bu işi bitirmeme yardım edersen istediğin her yere gidebilirsin. Hanelerin kavalierleri Kohort'ta istedikleri konumu elde edebilir. Benim için bunu yaparsan seni azat etmekle kalmam, aynı zamanda sana bir servet veririm, bir konum kazandırırım, istediğin her şeyi veririm."

Bu Gideon'ın sinirine dokunmuştu. "Sen bana sahip değilsin."

"Ah be, Gıcirtı, aslında öyleyim," dedi Harrowhark. "Sen Kilitli Kabir'e bağlısın... ve gecenin nihayetinde Kilitli Kabir bana ait. Aday gösterilen her El, Birinci Hane'ye girmeli, Nav; isimleri tarihe sonsuza dek yeni İmparatorluk Azizleri olarak geçecek. Daha önce hiç böyle bir şey olmadı ve bir daha da olmayabilir. Nav, ben bir Liktor olacağım."

Gideon ortaya doğru, "Merhabaaa, ben Harrowhark Nonagesimus'un faşist yükselişine yardım etmiş olan kadını," dedi. "Evet, evren artık bok gibi bir yer. Böyle olacağını ona evet derken de biliyordum. Ayrıca kendisi bana ihanet etti ve cesedimi güneşe fırlattı." Harrow fazla yakına gelince Gideon geçmişte hiç yapmadığı bir şey yaptı: Paslı kılıcın çıplak ucunu diğer kızın alnıyla aynı seviyeye gelene dek kaldırdı. Ölümbüyüsü ustası gözünü bile kırpmadı, sadece kara lekeli ağzıyla alay eder gibi bir şok ifadesi takındı. "Ben sana –asla– güvenmeyeceğim. Sözlerinin hiçbir anlamı yok. Bana verecek hiçbir şeyin yok. En ufak bir fırsatın olsa ne yapacağını biliyorum."

Harrow kara gözlerini kafatasına doğrultulmuş, kılıcın ötesine, Gideon'ın gözlerine dikmişti. "Ah, ben senin kalbini kırmışım," dedi.

Gideon mutlak bir sakinlikle, "Saatler boyu salya sümük ağladım," dedi.

"Bu seni son ağlatışım olmayacak."

Aiglamene'in takırtılı sesi geldi: "Şu kahrolası şeyi indir. Kılıcı o tutuşla kaldırmama bakamıyorum." Ve Gideon'ı şok ederek: "Bu teklifi değerlendir, Nav."

Gideon, Harrow'un omzunun üstünden ileriye bakıp kılıcı indirip zavallı şeyi kını olmadan en yakınındaki nişe fırlattı. "Yüzbaşı, lütfen bu sikimsonik fikri savunma."

"Bu elimizdeki en iyi fikir, Nav," dedi öğretmeni, "Hanımımız gezegenden ayrılıyor. Ya burada kalırsın – nefret ettiğin hanede – ya da gidip özgürlüğünü kazanırsın – nefret ettiğin hanenin hizmetinde. Bu gitmen ve özgürlüğünü temizce kazanman için son şansın."

Harrowhark bir şey söylemek için ağzını açtı ama Aiglamene, Gideon'ı bir kez daha şaşırtarak bir işaret yapıp onu susturdu. Boktan kılıçları özenle bir kenara koydular ve ihtiyar kadın kü-lüstür bacağını altından çekip sağlam olanı kabristan duvarına yaslayarak bütün gücüyle itip zırh şakırtısı ve kemik rahatsızlığı gıcırtısıyla ayağa kalktı. "Dokuzuncu'yu hiç umursamıyorsun. Bu sorun değil. Bu senin kendini kanıtlama fırsatın."

"Nonagesimus'un Liktor olmasına yardımcı olmayacağım. O kız beni çizme yapar, çizme."

"Kaçma denemelerini kınadım," dedi Aiglamene. "Hepsi de zarafetten yoksun ve başarısızdılar. Ama." Diğer kıza döndü. "Saygısızlık etmek istemem, hanımım ama siz de ona fazla kötü davrandınız. Bu fikirden nefret ediyorum. On yıl genç olsaydım size yanınıza beni almaya tenezzül etmeniz için yalvarırdım. Ama ona bu lütufta bulunmayacaksınız, dolayısıyla bu işi ben üstlenmek zorundayım."

"Gerçekten zorunda mısınız?" dedi Harrow. Sesinde tuhaf bir yumuşaklık vardı. Kara bakışları muhafızların yüzbaşısında bir şey arıyordu ama bunu bulamıyormuş gibiydi.

"Zorundayım," dedi Aiglamene. "Hanenin yönetimini bana ve Crux'a emanet edeceksiniz. Gideon Nav'a hürriyetini lütfedecek olursam ve daha sonra bu kendisinden esirgenirse o zaman –nankörlüğüm için affınıza sığınıyorum– bu sizin ve annenizin uşağı olmuş zatiâlîme ihanet edildiği anlamına gelecektir."

Harrowhark bir şey söylemedi. Yüzünde ince, düşünceli bir ifade vardı. Gideon buna kanmamıştı: Bu bakış genelde Har-

row'un beyninin tahammül edilemeyecek bir kötülük damıttığını işaret ederdi. Ama Gideon düzgün düşünemiyordu. Korkunç, koyu kırmızı bir sıcaklık ensesinden yukarıya çıkıyordu ve o da izin verecek olursa bunun doğruca yanaklarına gideceğini bildiğinden kukuletasını başının üstüne çekip tek kelime etmedi ve kılıç ustasının yüzüne bile bakamadı.

Aiglamene kararlı bir sesle, "Eğer hizmetiyle beklentilerinizi tatmin ederse gitmesine izin vermelisiniz," dedi.

"Tabii ki."

"Dokuzuncu'nun bütün lütüfkâr vaatleriyle."

Harrowhark kolayca – fazla kolayca, "Ah, eğer bu işi kotarırsa istediği her şeyi alabilir," dedi. "Her deliğinden haşmet fışkırtacak. İsteddiği her şeyi yapabilir ve istediği her şey olabilir, tercihen galaksinin *benim* bulunduğum yerin tam zıttı bir konumunda."

"O hâlde size merhametiniz ve lütfunuz için teşekkür edip konunun kapandığını kabul ediyorum," dedi Aiglamene.

"*Nasıl yani kapandı. Lan ben bu boka olur falan demedim ki.*"

İkisi de Gideon'ı duymazdan geldi. İhtiyar kadın acı içinde yeniden kılıç ve bıçakların arasına yerleşti, "İlk sorunumuza dönersek," dedi, "Nav'da Ortus'un eğitimi yok –ne adabı muaşeret ne de genel irfan– sadece ağır piyade kılıcını kullanmayı biliyor."

"Birincisini umursama; zihinsel yetersizlikleri telafi edilebilir. Beni esas ilgilendiren ikincisi. Normal bir silahşorun çift elle kullanılan bir kılıçtan kavalye meçine geçiş yapması ne kadar zor?"

"Normal bir silahşor için mi? Bir hanenin baş kavalyesinin standartlarına ulaşması mı? Yıllar gerekir. Nav söz konusu olduğunda... üç ay çalışsın–" (Bu noktada Gideon hissettiği tatmin duygusuyla kısa süreliğine can verdi; sadece diğer her şeyin sebep olduğu dehşet duygusuyla dirildi) "–şu anda var olan en beter, en değme kavalyenin standartlarına erişir."

Harrow cansız cansız güldü. "Ah, ne fasarya laflar bunlar! O bir dâhi. Doğru motivasyon verilirse Gıcirtı her elinde birer kılıç tutabilir, üstüne bir tanesini de ağzına alıp kullanır. Bizler ortak aklı edinmekle meşgulken o kılıç kullanımı üstüne uzmanlaşıyordu. Yanılıyor muyum, Gıcirtı?"

"Ben hiçbir sikime evet demedim ulan," dedi Gideon. "Ve ka-

valyelerin yiğitlikleri falan umurumda değil, ben meçlerden nefret ediyorum. Durmadan öyle sağa sola zıplayınca yoruluyorum. Ama bak, iki elli kılıç var ya, işte silahşora yakışan silah onun gibi olur.”

“Sana katılmıyor değilim,” dedi öğretmen, “ama bir hane kavalyesi –düzgün eğitim aldığında– sık bir tehlikeye sahiptir. İkinci Hane’nin baş kavalyesi olan adamı gençliğinde dövüşürken görmüştüm de, Tanrım! Onu hiç unutmadım.”

Harrow artık küçücük daireler içinde dolanmaya başlamıştı. “Ama o *inandırıcı şekilde, muhtemelen* Dokuzuncu Hane’nin eğitilmiş bir kavalyesi sanılabileceği noktaya *erişebilir*, değil mi?”

“Dokuzuncu Hane’nin baş kavalyesinin itibarı Matthias Nonius’un günlerinde olduğu gibi değil,” dedi Aiglamene. “Ve onun üstünden de bin yıl geçti. Beklentiler düşük. Buna rağmen şansımızın acayip yaver gitmesi gerekecek.”

Gideon kendini iterek sütundan uzaklaştı ve parmaklarını çıkartıp soğuktan kaskatı kesilmiş kaslarını önüne doğru esnetti. Boynunu yuvarladı, omuzlarını test etti ve sarındığı cübbeyi açtı. “Esasen bana yaşama isteğimi veren, herkesin etrafıma toplanıp yaptığım işte ne kadar kötü olduğumu konuştuğu günler olsa da bu aynı zamanda duygularımı incitiyor,” deyip çöp gibi attığı kılıcı geri aldı. Ağırlığını elinde test edip kendisine absürt gelecek kadar hafif olduğunu hissetti ve kendisine makul gelen bir pozisyon aldı. “Bu nasıl, Yüzbaşı?”

Öğretmenin boğazından tiksintiyle kasavet arasında bir ses yükseldi. “Sen öbür elinle ne *yapıyorsun*?” Gideon telafi etti. “Hayır! Ah Tanrım. Sana nasıl yapılacağını resmen gösterene dek şunu yere koy.”

Harrowhark hevesle, “Kılıç ve toz,” dedi.

“Kılıç ve muşta, hanımım,” dedi Aiglamene. “Beklentilerimi hatırı sayılır derecede düşürüyorum.”

“Ben hâlâ bunların hiçbirine kesinlikle olurumu vermedim,” dedi Gideon.

Muhterem Kız kenara attığı kılıçların yanına gitti ve Gideon’ın refleks olarak sırtını verip iyice yaslandığı sütunla aynı hizaya gelince durdu. Birbirlerine o kadar uzun uzadıya baktılar ki anının mutlak soğukluğu Gideon’ın dişlerinin istemsiz olarak takır-

damasına neden oldu ve sonra Harrow'un ağız kaçamak, keyifli bir ifadeyle çarpıldı. "Sana ihtiyaç duyduğum için mutlu olacağımı düşünmüştüm," diye kabul etti. "Sana dişi, incinebilir kalbimi gösterdiğim için."

"Senin kalbin bin çivilik bir parti," dedi Gideon.

"Bu bir 'hayır' değil. Aiglamene'in sana kılıç bulmasına yardım et, Gıcirtı. Kapıyı kilitlemeyeceğim." Bu tembel ve amirane buyruğunun ardından çekip gitti, Gideon'ı kafasını sütunun buz gibi taşına dayamış ve yanağının içini çiğner bir hâlde bıraktı.

Kılıç ustasıyla yalnız kalmak neredeyse daha beterd. İhtiyar kadın huysuz huysuz yığını eşeleyip her bir meci ışığa tutup kabzalarının üstünden çürümüş deri parçalarını ayıklarken aralarına sakıl, buz gibi bir sessizlik yayıldı.

"Bu kötü bir fikir ama yine de bir fırsat, biliyorsun değil mi?" dedi Aiglamene. "Ne yapacağın sana kalmış."

"Bunun elimizdeki en iyi fikir olduğunu söylediğini sanmıştım."

"Öyle – Harrowhark Hanım için öyle. Sen Dokuzuncu Hanne'den çıkan –belki de gelmiş geçmiş– en iyi silahşorsun. Emin değilim. Nonius'un dövüşmesini *kendi gözlerimle* hiç görmedim."

Kalbi fena hâlde sızlamakta olan Gideon, "Evet ya, sen o aralar daha yeni dünyaya gelmiştin, değil mi?" dedi.

"Çenenin kapatmazsan senin yerine ben kapatırım."

Aiglamene elinin altındaki bir-iki tanesini seçip üstüne eksik kalmasın diye aldığı birkaç muştı bıçağını takırdatarak deri bir kutunun içine koydu. Kutu gıcırdadı, doğrulup ayağa kalkmak amacıyla acı dolu haysiyeti içinde öne doğru eğilip ağırlığını yarı sağlam dizine veren Aiglamene de gıcırdadı. Gideon otomatik olarak öne doğru ilerledi ama kadının sağlam gözüyle attığı tek bir bakış az önce cübbesine girmeyi yeni bitirmiş numarası yapmasına yetmişti. Aiglamene kutuyu omzunun üstüne atıp istemediği kılıçları tekmeleyerek başka bir nişin içine iteledi ve işe yaramaz kılıcı Gideon'ın hareketsiz elinden aldı.

Parmakları kabzayı kavrarken durakladı, bir deri bir kemik kalmış yüzü Gideon'a dönmüş, bakışları ona kilitlenmişti ve belli ki kafasının derinliklerinde muazzam bir savaş veriliyordu. Bir

taraf üstün geldi ve boğuk bir sesle dedi ki: "Nav. Sana bir uyarıda bulunmam lazım."

"Nedir?"

Sesinde bir aciliyet vardı: Endişeli bir şey, yeni bir şey.

"İşler değişiyor. Eskiden bir şey bekliyor olduğumuzu düşünürdüm... ama şimdi sadece ölmeyi beklediğimizi düşünüyorum."

Gideon'ın kalbi kuvvetini kaybetti.

"Gerçekten de benim evet dememi istiyorsun."

"İstersen git hayır de," dedi Yüzbaşı. "Bu senin seçimin... eğer seni almazsa ben seve seve onunla giderim. Ama o biliyor... ve ben de biliyorum... ve senin de gayet iyi bildiğini düşünüyorum... eğer şimdi çıkıp gitmezsen buradan bir tabut içinde dahi çıkamayacaksın."

"Peki ya evet dersem ne olacak?"

Aiglamene büyüü bozup deri kasayı kabaca omzundan Gideon'ın kollarına attı ve Harrow'un gidip onları yalnız bıraktığı yoldan geri dönmeye başladı. "O durumda acele etmen gerekecek. Seni Dokuzuncu'nun kavalyesine dönüştüreceksam buna altı yıl önce başlamış olmam gerekiyordu."

Dirilmekte Olan Kral namıdiğer nazik Imparator'dan kendilerine teslim edilen ikinci mektup bir miktar daha az tumturaklı sayılabilirdi.

Kişisel Nonagesimus Kütüphanesi'nde takılıyorlardı, Harrowhark'ın incelemediği küflü, ihmal edilmiş kitaplarla ve incelediği küflü, daha az ihmal edilmiş kitapların dizildiği raflarla tıka basa dolu taş kemerli bir odaydı burası. Gideon üstünde çoğu Harrow'un sıkış tıkış, sabırsız elyazısına sahip ölümbüyücülüğüyle ilgili alınmış notların yığılı olduğu geniş, bel vermiş bir masanın üstünde oturuyordu. Bir elinde mektubu tutuyordu; diğeriyle de bir parça bez kullanarak yüzünü yanındaki bir çömlekte duran kaymaktaşı rengi boyayla boyuyor ve kendini saçma şekilde küçük hissediyordu. Boyada asit ve soğuk kokusu vardı ve lanet şeyi burnunun yanındaki kırııklara yedirmek bütün gün burun deliklerine boya parçaları çekmek anlamına gelecekti. Harrow cübbesini üstünden çıkarmış, lime lime olmuş sırmalı kumaşla kaplı bir kanepeye cılız bacaklarını üst üste koyarak uzanmıştı. Gideon'ın gözüne kötü niyetli bir sopa gibi görünüyordu.

Gideon mektubu yeniden okudu, sonra yüzünü çatlak, küçük aynada kontrol etmeden önce iki kez daha. Enfes. Seksi. "Hani neredeyse üç defa 'Birinci Hane' dediğini duydum," dedi, "ama teşbih yaptığını sanıyordum."

"Sana bir macera hissi vereceğini düşünmüştüm."

Gideon, "Hiç de vermiyor," deyip bezi yeniden ıslattı, "beni kimsenin yaşamadığı bir gezegene götürüyorsun. Üçüncü ya da Beşinci'ye gideceğimizi düşünmüştüm ya da tatlı bir uzay istasyonu gibi bi yerlere. İhtiyar dinci manyaklarla dolu başka bir mağaraya değil."

“Neden bir *uzay istasyonunda* ölümbüyücülüğü üstüne bir toplantı olsun ki?”

İyi bir noktaya değinmişti. Gideon’ın ölümbüyücülerini hakkında bildiği bir şey varsa o da hiçbir zaman elektriğe ihtiyaç duymadıklarıydı. Ölüm enerjisi bir şeylerin ölmüş ya da ölmekte oldukları yerlerde yoğunlaşıyordu. Derin uzay, ölümbüyücülerinin kâbusuydu çünkü oralarda hiçbir şey canlı olmadığından Harrow ve benzerlerinin bir pipet dayayıp içebilecekleri ölüm birikintileri bulunmuyordu. Kohort’un cesur erkek ve kadınları bu kısıtlamaya şefkatli bir eğlence hissiyle bakardı: Bir ustadı bir askerin işini yapmaya asla gönderme.

Harrow kanepeden, “Nazarını son paragrafa çevir,” dedi “zırcahil gözlerini beş ve altıncı satırlara dik.” Gideon istemeye istemeye zırcahil gözlerini beş ve altıncı satırlara dikti. “Bana ne anlama geldiğini söyle.”

Gideon yüzünü boyamayı bırakıp sandalyesinin arkasına yaslandı ama sonra vazgeçip sandalyeyi zeminin soğuk karolarına doğru eğdi. Sandalyenin bacaklarının biri hafif sarkıyordu. “‘Uşak yok. Hizmetli yok, hizmetkâr yok.’ Yani başka türlü olmasa millet başının etini yerd, en azından Crux’ı getirmen gerekirdi. Bak – hakikaten de orada biz ve gevremiş birtakım tefsirciler dışında kimsenin olmayacağını mı söylüyorsun?”

“İşte,” dedi Muhterem Kız, “bu anlama geliyor.”

“E tamam o zaman! İstediğimi giymeme izin ver ve kılıcımı iade et.”

“*On bin yıllık gelenek, Gıcırta.*”

“Benim on bin yıllık geleneğim yok, kancık,” dedi Gideon. “Benim on yıllık iki elli kılıç eğitimim ve yüz boyasına hafif bir alerjim var. Suratım pizzaya döner, dişimi de durmadan kürdanla karıştırmam gerekecek olursa senin için değerim şimdikinden çok daha düşük olur.”

Muhterem Kız’ın parmakları birbirlerine kenetlendi ve başparmakları tembel tembel dönmeye başladı. Söylediklerine karşı çıkmamıştı. “*On bin yıllık gelenek,*” dedi ağır ağır, “Dokuzuncu Hane’nin asgari olarak doğru kılıç, doğru eğitim ve doğru tavra sahip bir kavalıyeyi çıkarabilecek donanıma sahip olmasını gerektiriyor. Dokuzuncu Hane’nin bu beklentiyi karşılayabilecek

donanıma sahip olmadığına dair herhangi bir ima pes etmek demektir. Seni olduğun hâlinle yanıma almaktansa kendi başıma gitsem daha iyi. Ama bu oyunu oynayacağımızı biliyorum; sana kılıcı tedarik edebilirim. Az biraz eğitim tedarik edebilirim. Tavrını azıcık da olsa geliştiremem. Üçte iki üç değildir. Bu sahtekârlığın başarısı senin çenenin kapatıp minimum gereklilikleri yerine getirmene bakıyor, Gıcirtı.”

“Yani kimse meteliğe kurşun attığımızı, neredeyse soyumuzun tükenmiş olduğunu ve annenle babanın intihar ettiklerini anlayamamışlar diye, öyle mi?”

Harrow, “Kimse konvansiyonel kaynaklardan mahrum olmamızdan *faydalanmasın* diye,” diyerek Gideon’a uyarı kısmını geçip doğrudan yayılım ateşine bağlayan bir bakış attı. “Kimse hanenin tehdit altında olduğunu anlamasın diye. Kimse annemle babamın hanenin çıkarlarını gözetecek durumda olmadıklarını anlamasın diye.”

Gideon kâğıdı önce ikiye katladı, ardından yeniden ikiye katlayıp bir kare yaptı. Kâğıt hışırdamasının nadir bulunan keyfini çıkarmak için parmaklarının arasına sürüp masanın üstüne bıraktı ve tırnaklarının arasına kaçan boyaları temizledi. Aralarındaki sessizliğin uzayıp gitmesine izin vermek dışında söylemesi ya da yapması gereken bir şey yoktu.

Karşısındaki ölümbüyücüsü, “Üçüncü ya da Beşinci Hane’nin ilavesi olmayacağız,” diye devam etti. “Beni duyuyor musun, Gıcirtı? Eğer sıkıntıda olduğumuzu ima edecek herhangi bir şey yapacak olursan – hatta yapacağını düşünecek dahi olursam” bu noktada Harrow oldukça sakin bir tavırla omuz silkti “seni öldürürüm.”

“Tabii ki. Ama bu sırrı sonsuza dek saklayamazsın.”

“Ben Liktor olduğumda her şey farklı olacak,” dedi Harrowhark. “Tepki gelmesinden korkmadan işleri düzeltebileceğim. Halihazırda elimizdeki koz kimsenin hiçbir şey hakkında bir şey bilmemesi. Daha şimdiden diğer hanelerden üç farklı tebliğ aldım, gelip gelmediğini soruyorlar ve daha ismimi bile bilmiyorlar.”

“Onlara ne söyleyeceksin?”

“Hiçbir şey, seni salak!” dedi Harrow. “Bu Dokuzuncu Hane, Gıcirtı. Buna uygun davranıyoruz.”

Gideon yüzünü gözden geçirdi ve boyayla bezi kenara koydu. *Uygun davranıyoruz* demek, çocukken bir yabancıyla konuşmayı denediğinde sürüklene sürüklene oradan uzaklaştırıldığı anlamına geliyordu; *uygun davranıyoruz* demek, hanenin beş yıldır hacılara kapalı olması demektir. *Uygun davranıyoruz* demek, Gideon'ın bundan on yıl sonra diğer herkesin iskelete dönüşeceği ve kâşiflerin Ortus'u Gideon'la Harrow'un parmakları hâlâ birbirlerinin gırtlaklarına sarılı duran cesetlerinin yanında şiir okurken bulacaklarına dair dehşetengiz endişesiydi. Gideon'a göre *uygun davranıyoruz* demek, gizemli, çapraşık olmak ve kafa kalın kitaplarla fena hâlde bozmak demektir.

Harrow, "İnsanlara soru sordurtmayacağım. Sen de üstüne düşeni yapacaksın," deyip "Şunu bana ver," diye buyurdu ve Gideon'ın elindeki kalın kara kömür çubuğunu aldı. Gideon'ın çenesini tutup yüzünü kendisine doğru çevirmeye çalıştı ama Gideon hart diye elini ısırdı. Harrow'un öfkeyle küfretmesini, elini sallayıp ısırılmış eldiveni çıkarmasını izlemekte çok temel bir haz vardı, gün ışığını görmek ya da sağlam bir ziyafet çekmek gibi.

Harrow meşum bir tavırla kulağındaki kemik pimlerle oynamaya başladı, bunun üstüne Gideon aşırı bir tereddütle, sanki ilacını almak istemeyen bir hayvanmış gibi ağır ağır boyanması için yüzünü yukarıya kaldırdı. Harrow siyah kalemi alıp Gideon'ın gözlerinin altına sürdü – çok da nazik olmadığından Gideon korneasına heyecan verici bir hamle yapılmak üzere olduğundan şüphelenmişti. "Yeniden lanet bir rahibe gibi giyinmek istemiyorum. On yaşıma geldiğimde canıma tak etmişti zaten," dedi Gideon.

"Diğer herkes tam olarak nasıl giyinmeleri gerekiyorsa öyle giyinecek," dedi Harrow, "ve eğer Dokuzuncu Hane bunu ihlal edecek olursa –böyle bir şey yapma ihtimali en düşük hane– o zaman insanlar bizi normalde yapacaklarından çok daha yakın incelemeye alacaklar. Eğer tam olman gerektiği gibi görünürsen belki alengirli sorular sormayabilirler. Dokuzuncu Hane'nin kavalyesinin okuma yazması olmayan bir amele olduğunu keşfedemeyebilirler. Çeneni kapalı tut."

Gideon çenesini kapalı tuttu ve Harrow'un konuşması bitti-

ğinde de, “Okuma yazmam olmadığı iddiasına karşı çıkıyorum,” dedi.

“O karı kız resimli paçavralar edebiyat değil, Nav.”

“Onları makaleleri için okuyorum.”

Gideon, Kilitli Kabir’in genç ve gönülsüz bir mensubu olarak yüzünü boyadığında rolünün gerektirdiği minimumu yerine getirmiş oldu: Gözlerinin etrafı karaydı, burnunun çevresi de aynı şekilde biraz siyahtı ve dudaklarını yarıyormuş gibi eğri bir çizik vardı. Bir de Harrowhark ona çatlak bir el aynası verince hanenin o kadim, iki büküm olmuş ölumbüyücüleri gibi görüldüğünü gördü: Asla ölmeyip sadece Drearburh’un altındaki kitap ve tabutlarla dolu uzun galerilerin içine dalıp kaybolan korkunç, rahatsız edici bilgiler gibi. Dudaksız, gözçukurları kapkara, çene kemiğinin her iki yanında koca, kapkara birer delik olan bir kafatası gibi görünecek şekilde boyanmıştı.

“Salağın teki gibi görünüyorum,” dedi Gideon hüzünle.

Harrowhark, el emeğinin sonucunu gözden geçirmek için masaya yaslandı, “Gideceğimiz güne dek her gün karşıma bu şekilde çıkmayı istiyorum,” dedi. “Saçlarını kesip seni kel bırakmayacağım –her ne kadar saçın gülünç olsa da– çünkü her gün başını tıraş etmeyeceğini biliyorum. Bu boyayı öğren. Cübbeyi giy.”

“Ve demeni bekliyorum,” dedi Gideon. “Biliyorsun ya. Bedeli ni. Eğer kendi kafama göre takılmama izin verseydin göğüs zırhımı kuşanıp kılıcımı kullanırdım –cübbe giyerek düzgün dövüşebileceğimi düşünüyorsan embesilin tekisin– ve böylece diğerleri evlerine dönene dek kavalryelik edebilirdim. Seni ilk günden El yapıp benim de seksi resimlerimi bir takvime basmalarına kadar sana kavalryelik edebilirdim. Ve nerede kaldı, Nonagesimus?”

Harrow, “Ve falan yok,” deyip kendini Gideon’ın sandalyesinden itip bir kez daha kanepenin üstüne attı. “Bu istediğimi elde etmemle ilgili bir mesele olsaydı seni yanıma almaya zahmet etmezdim. Seni dokuz parçaya bölüp parçaları kutulara doldurur ve her bir kutuyu farklı bir haneye gönderip dokuzuncuyu da yaşlılığında onu teselli edip rahatlatır diye Crux’a verirdim. Seni peşimden sürüklesem de başarılı olacağım ve kimse Dokuzuncu Hane’de bir sıkıntı olduğundan şüphelenmeyecek. Yüzünü boya. Meçle antrenman yap. Çekilebilirsin.”

Gideon, "Bana bilgi vereceğın kısma gelmedik mi?" deyıp ayağā kalkarak kaskatı kesilmiş kaslarını esnetti, "Bana önümüzdeki görevlerin hepsini anlatacağın, kimlerle olduğumuzu, ne beklememiz gerektiğini söyleyeceğın noktaya?"

"Tanrım, hayır!" dedi Harrow. "Şunu bil yeter, ben ne dersem onu yapacaksın ve aksi takdirde kahvaltına kemik aşı karıştırıp bağırsaklarını içeriden yumruklayacağım."

Ve bu, Gideon'ın da kabul etmek durumunda olduğu gibi, tamamıyla ihtimal dahilindeydi.

Gideon önündeki üç ay boyunca Muhterem Kız'ın çok yakınında olmaktan endişelendiyse de tamamen haksız çıkmıştı. Günün altı saatini tek elli kılıç kullanırken ayaklarını nereye koyacağını, işe yaramayan, kullanmadığı (yani ona öyle gelen) diğer kolunu nerede tutacağını, kendini nasıl bir anda profilden bir hedefe dönüştüreceğini ve nasıl hep salağın teki gibi aynı ayakla hareket edeceğini öğrenerek geçirdi. Onu bitkin düşüren her dersin sonunda Aiglamene onunla teke tek bir dövüş yapıp üç harekette silahsız bırakıyordu.

"*Savuştur, kahrolası, savuştur!*" her günün nakaratıydı. "Bu senin uzun kılıcın değil, Nav, onu bir kez daha blok yapmak için kullanırsan elinden alıp sana yediririm!"

Yüzünü boyamayı atladığı az sayıdaki günde, Crux belirip hücresinin ısıtmasını kapatmıştı: Bunun sonucunda da her seferinde, bir noktada kendini kademesinin zemininde iki büküm, soğuktan çılgık atar, hissiz ve yarı ölü hâlde bulmuştu. Dolayısıyla o lanet boyayı sürüyordu. Bu kavalie olmadan önceki hayatından neredeyse daha kötüydü ama küçük bir teselli olarak dualara gitmek yerine antrenman yapabiliyordu ve daha da büyük bir teselli olarak Crux ve Harrow'u hiçbir yerde göremiyordu. Hanenin veliahdı müşirine aşağıda, Drearburh'un Dokuzuncu'nun beli bükük, eklemleri gıcırtılı hemşire ve biraderlerinin anbean Harrowhark'ın belirlediği tüyler ürpertici görev neyse onu yerine getirmek için uğraştıkları bağırsaklarında gizli bir şey yapma emri vermişti.

Dokuzuncu Hanımı'nın kendisi ise kütüphanedeydi ve dışarı çıkmıyordu. Çok nadiren Gideon'ın antrenman yapmasını izliyor, kesinlikle en ufak dahi olsa bir ilerleme kaydedememiş ol-

ması üstüne bir yorumda bulunup Gideon'dan yüzündeki boyayı soymasını isteyip ardından yeniden boyamasını buyuruyordu. Bir gün o ve Aiglamene, Gideon'ı Harrow'u arkasından gitmeye zorlayıp kademeler boyunca ileri geri yürütüp diğer kızı bir gölge gibi takip etmek zorunda bırakmışlardı ve Gideon da sabırsızlıktan az kalsın delirmişti.

Bunun şüpheli de olsa tek avantajı arada bir eli kılıcının kabzasında, bakışları Harrow'un omzunun yukarısında bir yerlerde hareketsiz ve dimdik dururken konuşmalarından birkaç parça duymasıydı. Gideon bilgiye açtı ama bu konuşmalarda hiç bilgilendirici bir şey yoktu. En çok sesini ayarlayamayacak kadar aksileşmiş olan Harrow'un düpedüz, "Bu tabii ki bir yarışma, Yüzbaşı, kullanılan ifadelere rağmen..." demesiydi.

"Yani tabii ki en iyi teçhizata sahip olan Üçüncü Hane olacak..."

"İkinciler de hayatlarının yarısını cephede geçirmiş ve bir sürü Kohort nişanı almış olacaklar. Bunun bir anlamı yok. Askerler de, politikacılar da, rahipler de umurumda değil. Benim endişelendiğim daha gri bir hane."

Aiglamene, Gideon'ın anlayamadığı bir şey söyleyince Harrow kısa, sert bir kahkaha attı.

"Nasıl dövüşüleceğini herkes öğrenebilir. Nasıl düşünüleceğini ise hemen hiç kimse öğrenmiyor."

Bunun dışında Harrow kitaplarının yanından ayrılmayıp ölümbüyücülüğü üstüne çalıştı ve incelikli zayıflarken bir yandan da daha zalim ve daha adi oldu. Gideon her gece yatağa yığılıyor, su tutmuş ayaklarını sargılayıp berelenmiş bedenine masaj yapmadan uyuyakalıyordu. Çok uslu olduğu günlerde Aiglamene uzun kılıcıyla antrenman yapmasına izin veriyordu ki bunun da eğlence yerine geçmesi bekleniyordu.

Yola çıkmalarından önceki son hafta bir anda geliverdi, rahatsız edici ve yarı hatırlanan bir rüyadan irkilerek uyanmak gibiydi. Gideon valizini toplarken Drearburh'un müşiri kronik bir hastalıkla gibi tepesinde belirdi; bütün eşyaları Ortus'tan ona kalan eski ve Gideon'ın boyuna uygun üç farklı kıyafete alelacele dönüştürülmüş şeylerden ibaretti. Bu yeniden değerlendirilmiş cüppeler tıpkı normal elbiseleri gibi haşın ve siyahtılar ama daha

iyi yapılmışlardı, yani daha haşin ve daha siyahtılar. Gideon o pek sevdiği, terk edilmiş uzun kılıcını değerli bir mal kaçırıyormuş gibi gizlice yanında götürebilmek için valizin dibine uzun bir oyuk açmakla çok zamanını harcadı.

Aiglamene, Ortus'un büyük büyükannesinin kılıcını bulup yeniden döktü ve şaşkına dönmüş Gideon'a sundu. Kılıç siyah metaldendi ve aşağıda, anıttaki diğer meçlerin bir kısmını süsleyen diş ve tel yığınlarından farklı olarak düz siyah bir muhafazası ve kabzası vardı. Gideon hayal kırıklığı içinde, "Off, bu çok sıkıcıymış," demişti. "Başka bir kafatası kusan bir kafatası ve etraflarında uçuşan bir sürü küçük kafatasları istemiştin, biliyor musun? Ama, yani, şöyle zevkli olanından."

Aiglamene ona ayrıca muştada vermişti: Bu daha da az süslüydü, kalın ve ağır bantlara oturtulmuş obsidiyen ve çelikten yapılmıştı. Zırhlı eldivenin sırtında yerlerine hiç oynamayacak şekilde yerleştirilmiş üç bıçak vardı. "Ama Tanrı aşkına bunları savuşturma dışında bir şey için kullanma," dedi öğretmeni.

"Bu kafa karıştırıcı. Bana boş elle antrenman yatırmıştın."

"Gideon," dedi öğretmeni, "iliğimi kemiğimi emip bitiren on bir hafta boyunca seni eşek sudan gelinceye kadar dövüp ödemeyen olan küçük bir çocuk gibi durmadan sağa sola düşmeni izlememin ardından mucizevi şekilde iyi olduğun günlerde kötü bir kavaliden standartlarını yakalamış durumdasın, yani berbat bir kavaliden." (Bu çok büyük bir iltifattı.) "Ama kullanmadığın elini fazla düşünmeye başladığın anda dağılıyorsun. Muştayı denge için kullan. Biri gardını aştığında kendine başka seçenekler sunman lazım – hatta daha iyisi kimsenin gardını aşmasına izin vermemen. Bir an bile duraklama. Akıcı ol. Artık ellerinin kız kardeş olduklarını, ikiz olmadıklarını hatırla; biri ana hamleni yerine getirirken diğeri onu destekliyor. Dua et ki dövüşmeni fazla dikkatli izlemesinler. *Ve her darbeyi bloklamayı bırak.*"

Son gün Dokuzuncu Hane'deki herkes iniş alanının bulunduğu kademeye dolmuş olsa da bol bol boş yer kalmıştı: Ne kadar hevesli olduklarını, Harrowhark'ın yenini tekrar tekrar öpmelerini izlemek üzücüydü. Muhterem Kızları yukarılardaki kademelerdeki tarlaları süren iskeletler kadar sükûnet içinde ve kansız onları izlerken diğeri herkes o kahrolası büyük teyzelerle birlikte diz çöküp dua etti.

Gideon eski-Muhterem Baba ve Anne'nin eksiliğini fark etmişti ama bunun özel bir anlamı olduğunu düşünmemişti. Onu kaşındıran ikinci el kıyafetlerini, yanına kemerle iştirilmiş meçini ve artık yüzünde ikinci teni gibi olmuş boyayı düşünmekle meşguldü. Ama Harrow konuşunca yine de şaşırdı: "Biraderler ve hemşireler, kulak verin bana. Annem ve babam yanınızda olmayacak. Babam her daim kilitli kalması gereken kabrin geçidini kapatıp mühürledi ve ikisi de tövbelerine ben gelene dek orada devam etmeye karar verdiler. Müşirim ben dönene dek kâhyalığımı yapacak ve yüzbaşım da müşirimin görevini üstlenecek."

Secundarius Çanı, Harrow'un teatral zamanlama yeteneğini tasdik etmek istercesine o anda çalmaya başladı. Mekik şaftın üstünden inişe geçerek ekinoksun gitgide zayıflayan ışığını ketti. Gideon ilk defa boğucu bir dehşet ve şüpheyi kapılmamıştı: Onun yerine karnını gıdıklayan bir beklenti hissi içindeydi. İkinci raunt. Başla bakalım.

Harrowhark yukarıdan Dokuzuncu'nun ahalisine baktı. Gideon da öyle. Tamamı çeşit çeşit rahibe ve müritlerden oluşuyordu; ihtiyar hacılar ve yaşı geçmiş uyruklar; o güne dek Gideon'ın hayatını oluşturmuş ve ona bir nebze olsun acımamış gri ve yeknesak nüfustaki bütün üstat ve mistiklerin, neşesiz ve tükenmiş bütün erkek ve kadınların her birisinin kasvetli, ciddi ve sert suratları... Harrow'un yüzü kıvanç ve şevkle parlıyordu. Gideon gözlerinin yaşardığına yemin edebilirdi ama tabii öyle bir sıvı söz konusu değildi: Harrow nefret dolu, kurumuş bir mummyaydı.

"Siz benim sevgili hanemsiniz," dedi Harrow. "Müsterih olun, ben nereye gidersem gideyim kalbim buranın toprağına gömülü kalacak."

Bunu gerçekten yapmış gibi konuşmuştu.

Harrow, "*Kabrin ilelebet kapalı kalmasına duacıyız...*" diye başladı ve Gideon da bildiği tek dua bu olduğu için, anlamı olmayan bir dizi sözcükten oluşuyormuş gibi Harrow'un ağzından çıkanları tekrar ederken buldu kendini. Harrowhark durunca o da durdu ve ellerini birbirine kenetleyerek ekledi: "Hanemizin muzaffer olmasına duacıyım; Liktor için, İmparator'un adanmış elleri için duacıyım; onun nazarında hoş bulunmak için duacıyım. Kavalıyenin..."

Bunu söylediğinde Gideon'ın gözüne Harrow'un kara, çevresi siyaha boyalı gözü ilişti ve diğer kızın içinden ne geçirdiğini hayal etti: *...kendi kusmuğunda boğulması için duacıyım.*

"Böyle olsun," dedi Dokuzuncu Hane Hanımı.

Dua kemikleri hep birden takırdayınca öyle bir patırtı koptu ki az kalsın alana inen mekiğin tangirtisini bastırıyordu. Gideon herhangi bir şekilde veda etmeyi düşünmeden arkasına döndü ama Aiglamene'i gördü, elini kaskatı bir selam verecek şekilde bük müştü ve Gideon bunun üstüne o kadını bir daha asla görmeyebileceğini düşündü. Tanrı ona yardım ederse asla geri dönmeyebilirdi. Bir anlığına her şey baş döndürücü şekilde belirsiz geldi. Hanenin varlığı azametli ve dehşetengiz bir haşmet içinde devam ediyordu çünkü her an ona bakıyordun; varlığının devam etmesinin nedeni zaten gözlerinin önünde değişmeksizin, kapkara devam etmesini izliyor olmandı. Onu bırakmak fikri öylesine narin görünmesine neden oluyordu ki ona arkalarını döndükleri anda ufalanıp yok olacakmış gibi geliyordu. Harrowhark mekiğe dönünce Gideon hiç de hoş bulmadığı bir sarsıntıyla *ağladığını* fark etti: Yüzündeki boya gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

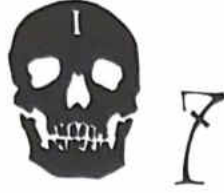
Sonra da bütün bu fikir güzel bir hâl aldı. Gideon arkasını döner dönmez hane ölecekti. Gideon yürüyüp gittiği anda tamamı inanılmaz derecede kötü bir rüya gibi yitip gidecekti. Zihninde o devasa gölgeler içindeki mağaranın yanlarını göçertip Drearburh'u kayaların altına gömdü ve eksik olmasın diye Crux'ı çorba dolu bir çöp torbası gibi patlattı. Ama Aiglamene'e yeni hizmete girmiş bir asker gibi taze ve hevesli bir selam verdi ve öğretmenini gözlerini devirince de mutlu oldu.

Kendilerini mekiğin içine çekip kapı aşağı kayıp son bir *vank* sesi çıkarıp kapandıktan sonra Harrow'a doğru eğildi: Gözlerini inanılmaz vakur bir tavırla kurulamakta olan Harrow'a. Ölüm-büyücüsü hemen irkildi.

"Aşna fişne," diye fısıldadı Gideon buğulu bir sesle, "yapalım mı ha? Ne diyon?"

"Ölmeni izlemek istiyorum."

"O işin bir ihtimali var, Nonagesimus," dedi Gideon yoğun bir tatminle, "bir ihtimali var. Ama o işi burada yapmayacağın-dan adım gibi eminim."

Uzaydan bakıldığında Birinci Hane suyun üstünde bir yangın gibi parlıyordu. Atmosferinin beyaz dumanına bürünmüştü, bir gaz alevinin kalbi gibi masmaviydi ve insanın gözünü yakıyordu. Su konusunda basbayağı *dandikti*, tamamı mavinin de mavisi alevlere boğulmuş gibi duruyordu. Bu kadar yukarıdan bile, suyun üstünde süzülen ve o maviliği gri, yeşil, kahverengi, siyahla lekeleyen, kare, dikdörtgen ve yamuk zincirler görünüyordu: Hem uzun zamandır ölü hem de öldürülemez bir hanenin devrilmiş şehir ve tapınakları. Uyuyan bir taht. Uzaklardaki kralı ve imparatoru payitahtında oturmuş bekliyordu; yuvasını korusa da ona asla dönemeyen bir gözcü. Birinci Hane'nin Efendisi, Ölmeyen Efendi'nin ta kendisiydi.

Gideon Nav yüzünü mekiğin pleksiform penceresine yaslayıp doyamıyormuş gibi dışarıya baktı, gözleri kızarana ve yaşarıp göz ucuyla devasa migren lekeleri görmeye başlayana kadar. Diğer bütün kepenkler kapalıydı ve yolculuğun büyük kısmı boyunca kapalı kalmışlardı, o da hızlı seyahatle bir saat sürmüştü. Harrowhark'ın içeri girer girmez sükûnet içinde kaldırdığı pleks mahremiyet bariyerinin arkasında, aralarına mesafe koyması gereken bir pilot olmadığını şaşırarak öğrenmişlerdi. Gemi büyük bir bedel ödenerek uzaktan kumanda ediliyordu. Açık bir şekilde davet edilmemiş kimsenin Birinci Hane'ye inmesine izin yoktu. Uzaktaki seyrüseferciyle konuşmak istediğinde basman gereken bir düğme vardı ve Gideon da başka bir ses duymak için can atıyordu ama Harrow net bir kesinlikle bariyeri tekrar yerine yerleştirmişti.

Harrow yıpranmış ve tükenmiş hatta kırılğan görünüyordu. Seyahat süresi boyunca dua kemiklerini elinden ayırmayıp sı-

kıntılı sıkıntılı birbirlerine vurup takırdatmıştı. Gideon'ın çizgi romanlarında Kohort üyeleri derin uzayın ve güç kaynaklarını kaybetmiş olmanın etkilerini azaltmak için her zaman mezar toprağı dolu ceplerin üstüne otururlardı; tabii Harrowhark placebo alacak bir tip değildi. Gideon, Harrow'u mekiğın bir ucundan dövmeye başlayıp tekme tokat diğerk ucuna götürüp sonra bu keyifli yolculuğı defalarca tekrarlayanın zamanının geldiğı düşüncesiyle içini ısıtmıştı ama istikametlerine vardıklarında kendi ölümbüyücüsünün kolları bükülmüş hâlde inmesinin vereceğı utanç duygusu, Harrow'un hayatını kurtarmıştı. Gerçi Birinci Hane'ye yaklaşımlarıyla birlikte açık pencereden girerek alev alev damlalar hâlinde yolcu kabinine yansıyan ışığı görünce dayak atmaya dair bütün düşünceleri dinmişti; Gideon yarı kör ve soluk soluğa kalmış hâlde yüzünü çevirmek zorunda kalmıştı. Harrow gözlerinin üstüne bir parça siyah pamuklu kumaş bağlarken pencereden görünen, iç karartıcı Dokuzuncu göğüymüş gibi sakın ve ilgisizdi.

Gideon gözlerini gölgelemek için ellerini üstlerine koyup yeniden baktı ve dışarıdaki patlayıcı parlaklığı sayısız iğne başı gibi yıldızla beraber gözleriyle yudumladı; Birinci, alev alev bir maviden gözleri yakan bir daireydi, üstüne göz kamaştırıcı beyazlıklar serpiştirilmişti ve – yörüngeye dizilmiş yedi mekiğın dışları. Gideon onları görünce alçak sesle ıslık çaldı. Makberi andıran Dokuzuncu Hane'nin bir sakini için gördüklerinin tutuşup alevler içinde yanıp kül olmaması inanılmazdı. Yuvaları Dominicus adındaki alev alev yıldıza daha yakın gezegenler üstünde olan başka haneler de vardı –mesela Yedinci ve Sekizinci– ama Gideon yüzde yüz alev almış olmalarından başka bir ihtimal olabileceğini hayal edemiyordu.

Inanılmazdı. Şahaneydi. Kusmak istiyordu. Harrowhark'ın tek tepkisinin pleksiform bariyeri kaldırıp iletişim düğmesini basılı tutarak, “Ne kadar bekleyeceğiz?” diye sorması vurdumduymaz bir delilik gibi gelmişti.

Seyrüseferin sesi çatırdayarak, “İniş iznini ayarlıyoruz, majesteleri,” demişti.

Harrow ona teşekkür etmedi. “Ne kadar?”

“Şu anda aracınızı tarıyorlar, majesteleri ve yörüngeden çıkabileceğiniz doğrulanır doğrulanmaz iznini vereceğiz.”

Muhterem Kız kendini sandalyeye bırakıp dua kemiklerini cüppesinin kıvrımlarına tıktı. Gideon hiç de istemeden onunla göz göze geldi. Diğer kızın yüzünde, olacağını varsaydığı üzere bir ilgisizlik ya da dikkat dağınıklığı ifadesi yoktu; o peçe katmanına rağmen Harrow'un konsantrasyondan neredeyse başka bir şey yapamayacak hâle geldiğini görebiliyordu. Dudakları sıkı bir dalga oluşturacak şekilde büzüşmüş, altdudağındaki siyah lekeyi kan çıkaracak kadar ısırmıştı.

İticilerin çatırdayarak hayata dönmesi ve geminin hafifçe kayarak yörüngeden çıkması beş dakikadan kısa sürdü. Hemen yanlarında düz sıra hâlinde dizilmiş yedi mekik yana doğru ilerleyerek arka arkaya düşen dominolar gibi atmosferin içine doğru kayıyordu. Harrow başını sallayıp yeniden kapüşonunun içine soktu ve burun kemerini çimdikleyip haz ve acı arasında bir tonlamayla, “Bu gezegen *inanılmaz*,” dedi. “Aşırı güzel.”

“Burası bir mezar,” dedi Harrowhark.

Mekik yörüngeden çıkarken etrafında parlak ışıktan bir ayla vardı. Motorların bu son ateşlenmesi gökyüzü dışında görülecek bir şey olmadığı anlamına geliyordu ama Birinci Hane'nin göğü de suyu gibi o aynı imkânsız, gülünç mavi rengindeydi. Gezeğin dışında, havada olmak bir kaleydoskopun içinde yaşamak gibiydi. Uzun, flu anlardan oluşan sarsılmalar yaşandı – yoğun atmosferdeki hava cepleri motorlara çılglık attırırken bir çığır- tı geldi ve araç uyum sağlamak için basıncını değiştirirken bir sarsıntı oldu – ardından mekik bir sapan mermisine, gitgide hızlanan bir gülleye dönüştü. Işık tahammül edilemeyecek derecedeydi. Gideon üstleri tamamen mavi-turkuaz sulardan çıkan yeşil şeylerle kaplı yüz ince kulenin yükseldiği izlenimine kapıldı ve ardından gözlerini sımsıkı kapatıp başını tamamen çevirmek zorunda kaldı. İşlemeli Dokuzuncu cübbesinin kumaşını yüzüne bastırıp derin bir nefes aldı.

“Salak.” Harrowhark'ın sesi uzaktan geliyordu ve beceriksizce bastırıldığı adrenalinle doluydu. “Gel bakayım. Al şu peçeyi.”

Gideon gözlerini silip duruyordu. “Bir şeyim yok.”

“Şunu tak dedim. Kapı açılır açılmaz kör olmanı istemiyorum.”

“Hazırlıklı geldim, tatlım.”

“Dediklerinin yarısını anlamıyoru—”

Dışarıdan gelen ısıltı değişerek yanıp söndü ve ardından mekik yavaşladı. Işık berraklaştı, parlaklaştı ve göz kamaştırdı. Harrowhark fırlayıp yanına geldiği kepengi hızla çarparak kapattı; Gideon’la yolcu kabinin ortasında durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Gideon, Harrow’un titrediğini fark etti; delik karası saçlarından küçük tutamlar soluk gri alına terle yapışmış, her an boyayı akıtacakmış gibi duruyorlardı. Gideon afallayarak kendisinin de Harrow’la aynı şekilde titreyip terlediğini fark etti. Dimağları alev alev, birbirlerine baktılar* ve hemen ardından yüzlerini yenlerinin içiyle kurulamaya giriştiler.

Harrowhark, “Kukuletanı başına geçir,” diye soluk aldı, “şu gülünç saçlarını gizle.”

“Esas gülünç olan senin ölü, mumyalanmış ananın saçları.”

“Gıcırtı, artık gezegenin aylasına girmiş durumdayız ve şiddet göstermekten büyük bir esrime duyacağım.”

Son bir tangırtı oldu ve ardından *tak* diye bir ses geldi. Mutlak sessizlik. Dışarıdaki mühürler yine dışarıdan gelen bir güçle açıldı ve kapağın kenarlarından içeriye müthiş parlak bir ışık girerken Gideon gitgide sinir olan eşlikçisine göz kırptı. Fısıldayarak: “Ama öyle yapacak olsaydın... bunlara hayran olamazdın,” deyip evdeyken derinlerden bulup çıkardığı gözlüğü sert bir hareketle açtı. Bu kadim bir isli camlı gözlüktü, ince siyah bir çerçevesi ve büyük aynalı camları vardı ve onu burnunun üstüne yerleştirirken Harrow’un yüzündeki, gördüklerine inanamayan ifadeyi grileştirdi. Işık içeri girmeden önce gördüğü son şey bu oldu.

Ve sonra Birinci Hane’nin dış yüzeyi onlara açılmıştı, hızla içeriye hücum eden sıcak bir esinti cüppelerini hışırdatıp yüzlerindeki teri kuruttu. Kapı daha titreyip duramadan rencide olmuş Harrow tamamen ortadan kaybolmuştu: Dokuzuncu Hane’nin Muhterem Kızı Harrowhark Nonagesimus Hanım hışımla iskele rampasına fırlamıştı. Dokuzuncu Hane’nin Kavalyesi Gideon Nav da zamanı ölçmek için beş tam soluk aldıktan sonra onun

* Keats’in On First Looking into Chapman’s Homer [Chapman’ın Homeros’una İlk Bakış Üzerine] eserinden: “Look’d at each other with a wild surmise.” —çn

peşi sıra dışarı çıkarken alışık olmadığı kılıcının cüppesine dolanmaması için dua ediyordu.

Anlaşılan Birinci Hane'nin inşa ettiği en etkileyici yapı olan muazzam metal kaplı bir iskelenin üstündeydiler. *Herhangi birinin herhangi bir zamanda inşa ettiği en etkileyici yapı da olabilirdi.* Gideon'ın karşılaştırma yapmak için kullanabileceği çok bir numune yoktu. Önlerinde beyaz ve parlak taştan bir saray, bir kale şahlanıyordu. Suyun yüzeyine bir ada gibi yayılıyordu. Üstünden de, çevresinden de arkasını göremiyordun. Arka tarafta bir zamanlar harikulade bahçelerle dolu olduğu anlaşılan taraçalara doğru yayılıyordu. İncelik ve kesinlikleriyle insanın gözünü acıtan zarif kulelerle yükseliyordu. Servet ve güzelliğe adanmış bir anıttı bu.

Yani en azından parlak zamanlarında servet ve güzelliğe adanmış bir anıt olmalıydı. Şu anda katledilmiş bir kaleden ibaretti. Beyaz ve parlak kulelerinin çoğu un ufak olup sefil parçalar hâlinde yere düşmüştü. Denizden sürünerek çıkmış bitkiler, hem yeşil ve kaygan yosunlar hem de kalın sarmaşıklar binanın tabanına sarılmıştı. Bahçeler ölü ağaçlar ve bitkilerden gri, zar gibi bir kanopiydi. Pencerelelerin, balkonların, tırabzanların üstünü kaplayıp oralara tutunmuş ve ölmüşlerdi; binanın cephesinin büyük kısmını vadesi dolmuş maddeden oluşan gizemli bir sisle kaplamışlardı. Kirli beyaz duvarlarda altın damarlar donuk donuk parlıyordu. İskele bir zamanlar zarif olmalıydı, tek seferde yüz geminin sığabileceği devasa bir iniş alanı vardı; şimdiye beşiklerin doksan ikisi virane olmuş, pislik içinde öylece duruyordu. Metal yüzeyler denizden gelen tuzla kaplanmıştı, o noktada Gideon'ın burnuna saldırmakta olan tuzla: yoğun, tuzlu bir koku, insanın başını döndüren, vahşi. Mekânın tamamında kemiklerine kadar kemirilmiş bir ceset havası vardı. Ama vay be! Böyle cesede can kurbandı.

İskele hareketliydi. Beş gemi daha inmiş, sakinleri dışarı çıkıyordu. Ama onlara ayıracak zaman yoktu: Biri onları karşılamaya gelmişti.

Harrowhark karşısına bir teşrifatçının gelmesinden hiç hoşlanmamıştı. Yelkenlerini fora etmiş bir gemi gibi dışarı çıkmıştı; katman katman gece rengi kumaşa bürünmüş kemiksi bir

figürdü ve arkasından dantel bir pelerin sürüklüyordu; kemiklerle süslenmiş, ölü bir kadına benzeyecek şekilde boyanmış ve gözleri siyah bir ağla kapatılmıştı. Şimdi de mekiğin kapısından beş adım ötede dizlerinin üstüne çökmüş, takırtılı, monoton bir ritimle kemik tespini çekerek dualarını saymaya başlamıştı. Gösteri zamanı. Gideon ağır ağır ona doğru geldi ve Harrow'un yanında iskelenin güneş altında ısınmış metalinin üstüne diz çökünce kendi cüppesinin kumaşı Harrow'un etrafında simsiyah bir göletmiş gibi toplandı; Gideon güneş gözlüğünün sağladığı loşluk içinde etrafında olup bitenlerin kargaşasını izledi. Tespihin takırtısı kendisini neredeyse normal hissetmesini sağladı.

Bir ses neşeyle, "Dokuzuncu Hane Hanımı'na selam olsun," diye şakıyarak o güne dek Harrow'u gördüğüne sevinen insan sayısını üçe çıkardı. "Kavalyeye selam olsun. Ah, selamlar, selamlar olsun! İmparatorluğumuzun uzaklardaki ve gölgelerin içindeki mücevherinin çocuğuna selamlar olsun! Ne kadar da kutlu bir gün!"

Önlerinde ufak tefek ihtiyar bir adam duruyordu. Kısa ve Gideon'a Dokuzuncu Hane'nin en yaşlılarını anımsatacak şekilde cılızdı ama Gideon'ın o güne dek gördüğü ihtiyar erkekler arasında sırtı en dik, en gürbüz, en sağlıklı olandı. Eğilip bükülmüş olsa da hâlâ yapraklarla kaplı bir meşe ağacı gibiydi. Keldi, özenle tıraşlanmış bir sakalı ve başında da altın bir halka vardı. Beline muhteşem bir kemer takılıydı: Parıldayan, altın benzeri bir malzemeden yapılmıştı ve mücevher renginde girift örüntü ve şekillerle süslenmişti. Çiçeklere, süslemelere ya da her ikisine birden benziyorlardı. Sanki bin yıl önce yapılmış da sevgiyle bakıldığından ilk günkü gibi kusursuz kalmış gibiydi. Adama dair her şey ebedi ve el değmemiş görünüyordu.

Harrowhark tespini cebine attı. "Birinci Hane'ye selamlar olsun," dedi derinden gelen bir sesle. "Ölmeyen Kral'a selamlar olsun."

Ufak tefek rahip titreyerek, "Nehrin Hâkimi Efendi'ye selamlar olsun," dedi. "Ve işbu haneye hoş geldiniz! Dokuzuncu'nun Kutsanmış Hanımı, Muhterem Kız! Dokuzuncu, bu tümenin büyük kısmında Birinci Hane'yi ziyaret etmedi! Bak hele, kavalyen Ortus Nigenad değil."

Belli belirsiz bir duraklama ânı... Harrow kukuletasının derinliklerinden, "Ortus Nigenad konumundan feragat etti," dedi. "Gideon Nav baş kavalyc olarak onun yerini aldı. Ben Harrowhark Nonagesimus Hanım'ım."

"O hâlde hoş geldiniz, Nonagesimus Hanımsade ve Dokuzuncu Gideon. Dualarınızı bitirdiğinizde," dedi küçük rahip ısıltı ısıltı bir sesle, "ayağa kalkacak ve onurlandırılacaksınız ve ardından tapınağa geleceksiniz. Ben Birinci Hane'nin bir muhafızı ve Yücelerin Yücesi Ölümefendisi'nin bir hizmetkârıyım, bana her daim Öğretmen diye seslenmelisiniz; öğrenme mevzusundaki becerilerim yüzünden değil, Ölümün Hâkimi Tanrı'nın yerini tuttuğum ve hayatımı günün birinde ona Öğretmen diye sesleneceğiniz umuduyla sürdürdüğüm için. Ve umalım ki ona Usta diye de sesleneceğiniz ve benim de sana Birinci Harrowhark diye sesleneceğim günler de gelsin. Dinlenesiniz, Nonagesimus Hanım; dinlenesiniz, Dokuzuncu Gideon."

Kendisine başka herhangi bir şekilde seslenilmesi için nakit para ödeyecek durumda olan Dokuzuncu Gideon, hanımıyla aynı anda ayağa kalktı. Birbirlerine bir peçe ve bir de renkli cam katmanının ardından dahi şiddetli bir düşmanlık içerdiği anlaşılacak şekilde baktılar ama ayağa kalkıp cehenneme kadar yolun var diyen ifadelerle bakışmaya devam edemeyecekleri kadar çok şey olup bitmekteydi. Gideon mekiklerin açık kapıları arasında ileri geri seğirtten ve açık iki kanatlı kapılardan çıkan başka beyaz kıyafetli figürler gördü ama bunların düz beyaz giyinmiş, belleğinde beyaz düğümler olan iskeletler olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Mekikleri güvenli bir şekilde sürgülerle tutturarak mekanizmaları çalıştırmak için uzun metal sırtıklar kullanarak ölülerin hep yaptığı gibi o tuhaf uygun adımlı uyum içerisinde çalışıyorlardı. Bunların dışında bir de yaşayanlar vardı, ikişer ikişer bekliyor, ne yapacaklarını bilemiyorlarmış gibi gemilerinin yanında küçük adımlarla volta atıyorlardı. Gideon daha önce hiç bu kadar farklı insanı –Dokuzuncu'dan olmayan insanı– bir arada görmemişti ve neredeyse başı dönmüştü ama bir şeylerin yolunda olmadığını anlayamayacağı kadar da afallamamıştı.

"Ben sadece altı mekik saydım," dedi Gideon.

Harrowhark yeri gelmeden konuştuğu için ona bir bakış attı ama küçük rahip öğretmen bundan keyif almış gibi kıkırdadı.

“Ha, iyi fark ettin! Çok güzel! Evet, bir uyumsuzluk var,” dedi. “Ve biz uyumsuzlukları çok sevmeyiz. Burası kutsal topraklar. Bize aşırı dikkatli dendiği oldu ama bu haneyi Efendimiz İmparator için kutsal addederiz... düşünmüş olabileceğinizin aksine çok ziyaretçimiz olmuyor! Ciddi bir mesele yok aslında,” diye ekledi sonra sır vermişçesine bir edayla: “Üçüncü Hane ve Yedinci Hane. Sıkıntı yok, sıkıntı yok. Artık eli kulağındadır, az sonra iniş izni alacaklarını düşünüyorum hatta eminim. Açıklamaya ihtiyacımız var. İkisinde de bir tutarsızlık mevcut.”

Harrowhark kelimeyi ağzının içinde bir lokma tatlıymış gibi yuvarlayarak, “Tutarsızlık,” diye tekrarladı.

“Evet; Üçüncü Hane elbette ki sınırları zorlayacaktı... tabii ki öyle yapacaklardı. Ve Yedinci Hane de... yani yaygın olarak bilinir ki... Bakın işte; şu anda inişe geçtiler.”

Diğer veliahtların çoğu ve kavalieri mekiklerinden ayrılmıştı, iskeletler de valizlerini bagajlardan almakla meşguldü. Son iki mekik spiral çizerek yere indi ve titreyerek alana konarken tırpan gibi sıcak bir rüzgâr herkesin üstünden geçti. İskeletler ellerinde sırtlarıyla çoktan onları karşılamak üzere yanlarına gitmişti ve mekik başına bir de yaşayan rahip yollanmıştı. İkisi de sağ ve salimdi ve Öğretmen’in kıyafetlerinin tıpkısına bürünmüşlerdi. Toplamda sadece üç rahip vardı ve bu da Gideon’ın Dokuzuncu’nun neden bu kadar çok sayıda ihtiyarın dikkatini çekmeyi başardığını merak etmesine neden oldu. Yeni gelen iki mekik de Dokuzuncuların mekiğinin yakınına inmişti; en yakın olan Yedincilerinkiydi ve Üçüncülerin mekiği de bir sonraki boşluğa konmuştu, bu da Üçüncülerin mekiğinin kapısı açılırken içeride kim ya da ne olduğunu görebilecekleri kadar yakın olduğu anlamına geliyordu.

Dışarı çıkan üç figür Gideon’ın aşırı ilgisini çekmişti. İlki epey somurtkan bir adamdı ve saç jölesiyle filigran hissi veriyordu, düğmeleri iliklenmiş ceketinin belinde de süslü bir meç vardı. Bu kavalierdi. Diğer ikisi genç kadınlardı, ikisi de sarışındı ama aralarındaki benzerlik bununla sınırlıydı: Kızların biri uzun ve heykel gibiydi, yıldızlar kadar beyaz bir sırtması ve gür, parlak sarı bukle bukle saçları vardı. Diğer kız ise daha ufak görünüyordu, üflesen devrilecek gibiydi, levha hâlindeki saçları tereyağı

konservesinin cansız rengine sahipti ve ukala gülümsemesi de aynı şekilde cansızdı. Gideon ikisinin aslında aynı boyda olduğunu anladı; sadece beyni kendisine gözlerinin ne gördüğüne dair bu öneri ilk ulaştırıldığında onu kabul edilemeyecek kadar aptalca bulmuştu. Sanki ikinci kız ilkinin aç kalmış gölgesi ya da ilki ikincinin ısıtılandırılmış bir yansıması gibiydi. Oğlan sadece hıyarın tekiymiş gibi duruyordu.

Gideon aval aval bakarken kemeri farklı renklerden oluşan üçüncü bir rahip o üçlünün yanından alelacele kendilerine doğru gelip Öğretmen'in omzuna hafifçe vurarak kesik kesik duyabildikleri endişeli cümlelerle konuştu: “-esneklik göstermed- hane ahalisinin desteği- tam olarak aynı anda doğ- hem üstat-”

Öğretmen müsamahakâr bir tavırla elini sallayarak kendisine söylenenleri geçiştirdi ve nefes nefese bir kahkaha attı: “Elden ne gelir, elden ne gelir?”

“Ama bu imkânsız-”

“Sadece yolun sonunda bir sıkıntı olacak,” dedi Öğretmen, “hem de sadece onları ilgilendiren bir sıkıntı.”

Diğer rahip gittikten sonra Harrowhark bunaltıcı bir sesle konuştu: “İkizler şerre işaretir.”

Öğretmen gıdıklanmış gibi göründü. “Birinin İmparator'un Ağzı'ndan şerre delalet eden bir işaret çıkabileceğini söylemesi ne kadar da hoş!”

Yedinci Hane'yi taşıyan mekikten çıkansa dehşet verici bir sahne oldu. İskeletler kapağı çekip açmışlardı ve biri sendeleyerek indi. Acı verici bir ağır çekime benzeyen hareketlerle çıkıp -sanki zaman gösteriş yapmak için kendini bile bile yavaşlatmıştı- doğruca beklemekte olan rahibin kollarına düşüp bayılmıştı; rahip ise böyle bir şey için son derece hazırlıksız görünen yaşlı bir adamdı, kolları ve bacakları üstüne binen yükün ağırlığı altında bükülmeye başlamıştı. Vücudunun bir kısmı yerde sürünüyor, tamamen yere serilmek üzereymiş gibi görünüyordu. Rahibin önü kan içindeydi. Adam çığlığı bastı.

Gideon gerekmediği sürece asla koşmazdı ve Gideon şu anda koşuyordu. Berbat karar verme yetisi kadar hızlı çalışıyordu bacakları ve ansızın kendini iki büküm olmuş, yere yığılmak üzere o figürü rahibin mecali kalmamış kollarından alıp hayret içinde

mırıldanan yaşlı adamın yükünü yere indirirken buldu. Bunun karşılığındaysa bir bıçağın buz gibi ucu kukuletasını geçip kafatasının hemen dibinden etini nazikçe ısırdı.

Gideon kafasını milim kımıldatmadan, “Hop,” dedi. “Geri çekil.”

Kılıç geri çekilmedi.

“Uyarmıyorum bak,” dedi. “Bilesin diye söylüyorum. Kızı rahat bırak.”

Çünkü Gideon’ın kollarında katlanmış duran kişi bir kıza benziyordu. Ağzı kıpkırmızı kana bulanmış, incecik, gencecik bir şeydi. Elbisesi denizköpüğü yeşili fırfırların uçarı bir karışımıydı ve üstündeki kan böyle bir zeminle birleşince ürkütücü duruyordu. Teni şeffaftı – korkunç bir şekilde şeffaf, elleriyle şakaklarındaki toplardamarlar gözle görülen leylak rengi dal ve kök yığınlarıydı. Gözleri kırpışarak açıldı: Devasa, masmaviydiler ve kadife gibi kahverengi kirpikleri vardı. Kız öksürüp bir kan pıhtısı çıkarınca bütün tablo berbat oldu ve o mavi gözler keder içinde kocaman açıldı.

“Protesilaus,” dedi kız, “geri çekil.” Kılıç bir santim bile kımıldamayınca yeniden öksürüp mutsuzca konuştu: “Geri çekil, seni şapşal. Başımızı belaya sokacaksın.”

Gideon ensesindeki basıncın ve keskinliğin çekildiğini hissedince bir nefes verdi. Ama bu uzun sürmedi; yerini az önce kılıcın ucunun olduğu yerin üstüne bastıran eldivenli bir el almıştı, sahibi opsipital kemiğini un ufak etmek istemişçesine bastıran bir el. O elin sahibi tek bir kişi olabilirdi. Gideon kafa üstü kenefe fırlatılmaya hazırlandı ve Harrowhark’ın sesi bir ceset çukuru-
nun dibinden kazınıp getirilmiş gibi yükseldi.

Dokuzuncu Hanımı sessizce, “Kavalyen,” dedi, “kavalyeme silah çekti.”

Gideon afallayıp nazikçe can verir ve bu hayata ancak omurgasının tepesinde belirlemekte olan tuhaf morluklar sayesinde dönerken diğer kız sefil öksürüklere boğuldu. “Çok, çok özür dilerim!” dedi. “Kendisi sadece aşırı koruyucu– Niyeti asla– Ah Tanrım, siz kara bakirelersiniz– Ah Tanrım, sen Dokuzuncu kavalyesisin!”

Gideon’ın kucağındaki kız elleriyle yüzünü kapayıp hıçkı-

rıklara boğulmuş gibi göründü ama bunların neşe kahkahaları oldukları ortaya çıktı. “Nihayet muradına erdin be, Pro!” dedi soluk soluğa. “Tatmin olmayı talep edebilirler ve öyle olursa kendini bir mozolenin orta süsü olarak bulabilirsin! Dokuzuncu Hanımı ya da Beyi, lütfen içten özürlerimi kabul eyle. Kendisi aceleci davrandı, ben de ahmaklık ettim.”

“Hadi ama,” dedi Gideon, “sen sadece bayıldın.”

“Öyle yaptığım *oluyor*,” diyerek kabul etti kız ve keyifle hınzır bir kahkaha daha attı. Bu o güne dek başına gelmiş en muhteşem şeymiş gibi görünüyordu. Havadaki buğuyu savuşturmaya çalışıyor gibi salladı. “Ah Tanrım, bir gölge kültçüsü tarafından kurtarıldım! Çok üzgünüm! Teşekkür ederim! Bu tarih kitaplarına geçecek bir olay.”

Artık şiddet yaşanma ihtimali kalmadığı için rahip zorlanarak da olsa dizlerinin üstüne çökmüştü. Belindeki o enfes, prizmatik kuşağı çözüp kızın önünde tereddüt etti. Kız başıyla, tepeden bakan küçük bir işaretle onay verince de adam kızın ağzındaki kanı silmeye başladı; bütün bu kan karşısında endişelenmiş olmaktan çok – Gideon çıkaramıyordu... Hevesi mi kırılmıştı? Canı sıkılmış gibi mi duruyordu?

Cıvıldaayan, ihtiyar bir sesle, “Ah, Düşes Septimus,” dedi “yani bu kadar mı ilerledi?”

“Hakikaten de öyle.”

“Ah be, Hanımım,” dedi adam hüzünle, “gelmemeliydiniz.”

Kız aniden dişlerinin kıpkırmızı kenarlarını açığa çıkararak gülümsedi. “Ama gelmiş olmam güzel değil mi?” deyip Gideon’a baktı ve onun ötesindeki Harrow’u görmek için kendini zorlayıp ellerini kavuşturdu. “Protesilaus, kalkmama yardım et de özür dileyebileyim. Hakiki kabir bakirelerini kendi gözlerimle görebildiğime inanamıyorum.”

Muazzam, kaslı kollar Gideon’ın görüş alanından geçti ve kucağındaki kız bir seksenlik bir adale yumağı tarafından tutulup kaldırıldı. Kılıcı ensesine dayamış olan adam rahatsız edecek derecede yapılıydı. Huzursuzluk verici pazıları vardı. Sağlıklı görünmüyordu; bir çuval dolusu limon gibi görünüyordu. Teni kızinki gibi o tuhaf, şeffaf dokuda, sessiz, irikıyım bir şahıstı. Gün ışığında teni mumla kaplı gibi duruyordu, büyük ihtimalle

terdi bunun sebebi, kızı da sanki bez bebek veya kilimmiş gibi yarı yarıya omzuna atıp taşıyordu. Gideon onu gözleriyle ölçüp biçti. Zengin bir kılığı vardı, vardı ama kıyafeti kullanılıp yıpranmış görünüyordu: Solmuş yeşilden uzun bir pelerin, kemerli bir kilt ve çizmeler. Kolundan yukarıya doğru dolanmış, asitle yakılarak süslenmiş parlak bir zincir ve kalçasına asılı ok kabızlı bir meç vardı. Bön bakışlarını Gideon'a yöneltmişti. *Dev gibisin*, diye düşündü Gideon, *ama hareketlerin sakil ve seni alt edebileceğime bahse girerim*.

Ensesindeki el azıcık da olsa gevşedi. Gideon'ın kafasına sert bir fiske bile isabet etmemişti ki bu kesinlikle hayra alamet değildi. Harrow'un kendisine uygun gördüğü ceza ne olacak idiyse bu daha sonra, gözlerden irak bir yerde vahşice verilecekti. Gideon yüzüne gözüne bulaştırmıştı ama bundan pişman olamıyordu; üstünü silkeleyip ayağa kalkarken Yedinci Hane Hanımı gülümseyordu. Bebeksi yüzü üretim zamanını kestirmeyi zorlaştırıyordu. On yedi yaşında da olabilirdi, otuz yedi de.

"Affınızı edinmek için ne yapmalıyım?" diye sordu. "Hanem ilk beş dakika içinde Dokuzuncu Hane'ye saygıda kusur ettiği için kendimi hödüğün teki gibi hissedeceğim."

Harrow mezara yakışan seslerle, "Kılıcını kavalıyemden uzak tut," dedi.

"Onu duydun, Pro," dedi kız. "Öyle eften püften şeyler için meçini çekemezsin."

Protesilaus karşılık vermedi, gözleri Gideon'a kilitlenmişti. Bunu takip eden tuhaf sessizlik içinde kız ekledi: "Ama şimdi size yardımınız için teşekkür edeceğim. Ben Dulcinea Septimus Hanım'ım, Rodos Kalesi Düşesi'yim, bu da benim baş kavalıyem, Yedinci Protesilaus. Yedinci Hane cömert yardımınızdan ötürü size teşekkür eder."

Bu hoş hatta cezbedici girişin ardından Gideon'ın hanımı sadece kukuletalı başını eğmekle yetindi, bağlı gözleri niyetine dair hiçbir şeyi ele vermiyorlardı. Ardında buzullar kadar ağır ve soğuk bir umursamazlıkla, "Dokuzuncu Hane, Septimus Hanım'a sağlık ve Yedinci Protesilaus'a da ölçülülük diler," deyip topuğunun üstünde döndü ve siyah kumaştan elbisesini hızla hışırdatarak oradan ayrıldı.

Gideon da dönüp peşinden gitmekle yükümlüydü. Ama gitmeden önce Dulcinea Hanım'la göz göze geldi. Hanım hanımcık ya da dehşet içinde kalmış gibi görünmekten ziyade Dokuzuncu Hane'ye saygısızlık etmiş olmak hayatının en eğlenceli ânıymış gibi duruyordu. Hatta Gideon kendisine çapkın bir göz kırptığına dahi yemin edebilirdi. Birinci Hane'nin rahibini oracıkta, kaşlarını çatmış, kuru kanla kaplı eşarbını katlayıp endişelenirken bıraktılar.

Genel bir debdebeye neden olmuşlardı. Diğer üstatlar ve kavalyelerinin meraklı gözleri kara cüppeli Dokuzuncuların üstüne odaklanmıştı. Gideon kansız Üçüncü ikizinin bakışlarını hem kendisine hem de Harrowhark'a yönelttiğini görmekten rahatsız oldu, uçuk renkli gözleri keskin nişancı tüfeği dürbünü gibiydi, dudaklarına mükemmel bir sükûnet hâkimdi. Bakışlarında Gideon'ın görür görmez hoşlanmadığı bir şey vardı ve o solgun baş eğilene dek gözlerini ikizin gözlerinden ayırmadı. Öğretmen'in ifadesi ise – yani onun ne olduğunu çıkarmak daha zordu. Nihayetinde melankoliyle kabullenmişlik arasında bir şeydi ve Gideon'ın az önce yaptıklarına dair tek kelime etmedi. “Yedinci'nin hüküm süren hanesinin kanında bir sıkıntı var,” dedi sadece, “o geni taşıyanların çoğunu esirgiliyor... ama sadece birkaçı için de olsa ölüme sebebiyet verebiliyor.”

“Öğretmen, Septimus Hanım'a bu şekilde teşhis konmuş muydu?” diye sordu Harrowhark.

Ufak tefek rahip, “Dulcinea Septimus'un yirmi beş yaşını görmesi beklenmiyordu,” dedi. “Hadi gelin, hadi gelin... Hepimiz buradayız ve bol bol heyecan yaşadık. Nasıl bir gün, nasıl da bir gün! Konuşacak bir şeyimiz olacak, değil mi?”

Yirmi beş, diye düşündü Gideon ve tam da farkında olmadan Harrow'un peçesinin ardındaki, daha sonra konuşulacak çok şey olduğunu ve bu konuşmanın Gideon için hiç mi hiç iyi gitmeyeceğini vaat eden o çirkin bükümü görmezden geldi. Yirmi beş yıl ve Harrowhark da büyük ihtimalle sonsuza kadar yaşayacaktı. Kendilerine söyleneni yapıp rüzgârda etekleri uçuşarak rahibin peşinden gittiler ve Gideon da o çapkın göz kırpmasını hatırlayıp kendini feci üzgün hissetti.

Devasa bir atriyumda oturmaları istendi – mağara gibi bir odada; Dokuzuncu Hane'nin mozoleleri kadar büyük bir odada ama buranın lekeli ve kemerli tavanının ihtişamlı yıkıntısından öyle büyük miktarda ışık geliyordu ki Gideon bir kez daha yarı kör oldu. Derin koltuklar ve banklar vardı, minderlerinin kılıfları çatlamıştı ve içlerindeki dışarı taşıyordu, kolçaklarıyla sırtları kırıktı. Koltuklara mumyaların ciltleri gibi yapışan işlemeli battaniyeler ışığın kendilerine temas ettiği yerlerde solmuş, etmediği yerlerde ise küflenmişti.

O odadaki her şey güzeldi ve hepsi de tohuma kaçmıştı. Zaten güzel olmayan şeylerin artık bir de eski ve virane olduğu Dokuzuncu'daki gibi değildi durum – Dokuzuncu ezelden beridir bir ceset olmalıydı ve cesetler de çürürdü. Birinci Hane terk edilmişti ve zamandan başkası tarafından kullanılmayı soluk soluğa beklemişti. Zemin –altın damarlı mermer ya da zaman ve bakımsızlıktan yıpranıp çirkinleşmiş gökkuşağı rengi mozaiklerle kaplı olmadığı yerlerde– *ahşaptı* ve dik bir açıyla üst kata çıkan, üstüne güvelerin kemirdiği, dar kilimler serili ikiz kanatlı bir merdiven vardı. Tavandaki camların çatladığı yerlerden bir sürü sarmaşık içeriye dalmış, uzun zaman önce grileşip kurumuş dokunaçlarını etrafa saçmıştı. Parıltılı camı desteklemek için yukarılara yükselen sütunların üstü hâlâ canlı, hâlâ ışıltılı, turuncu, yeşil ve kahverengi, kalın bir yosun tabakasıyla kaplıydı. Duvarlarda asılı portrelerin üstünü siyah ve taba rengi lekeler kaplıyordu. Mermer ve camdan yapılmış, üç kademe derinliğinde, kurnasının dibinde bir gıdım suyun cansız cansız durduğu, eski, kuru bir çeşmenin üstünden portreler sarkıyordu.

Harrowhark oturmayı reddetti. Gideon yanında durmuştu,

sıcak, ıslak havanın cüppesinin siyah kıvrımlarını tentne yapıştırdığını hissediyordu. Yedinci'nin kavalyesi Protesilaus'un da oturmadığını fark etti; hanımı eliyle yanındaki sandalyenin üstünü pırpıslayana dek ve ondan sonra da tereddüt etmeden eğilip oracığa sığıştı. Beyaz giyimli iskeletler tepşilerle dolaşıp yeşil, kulpu olmayan, buharı tüten, insanın eline sıcak gelen ve yüzeyleri dümdüz, taştan yapılmış gibi dursalar da pürüzsüz ve ince fincanların içinde kekremesi kokulu bir çay ikram ettiler. Yedinci kavalyesi fincanı kaldırırsa da içindekini içmedi. Usta içmeyi denedi ama kavalyesine sırtına vurmasını işaret edinceye kadar devam eden küçük bir öksürük krizine girdi. Diğer ölüm-büyüenleri ve kavalyeler farklı seviyelerde keyif alarak çaylarını içerken Harrowhark fincanını canlı bir sümüksü böcekmiş gibi tutuyordu. O güne dek sıcak bir içecek içmemiş olan Gideon kendisinininkini bir dikişte yuttu. İçecek boğazını olduğu gibi yakarak tattan çok koku duyusunu uyarıp midesine indi. Dudak boyasının bir kısmı fincanın kenarında kalmıştı. Boğazına biraz çay kaçınca belli etmeden öksürdü: Muhterem Kız ona bağırsaklarını değen bir bakış attı.

Üç rahip, birlikte çeşmenin ucuna oturmuş çaylarını içmeden fincanları ellerinde tutuyordu. Bir yerlerde arkadaşlarını sakladıkları bir dolap yoksa Gideon'a fena hâlde yalnız gelen bir hayatları var demekti. İkincisi güçlkle yürüyen rahipti, kana bulanmış kuşağıyla uğraşırken narin omuzlarını eğmişti; üçüncüsünün yumuşak bir yüzü ve uzun, siyah beyaz bir ekosesi vardı. Kadın da erkek de olabilirlerdi ya da ikisi de olmayabilirlerdi. Üçü de aynı elbiseden giyyordu ve üstlerine gökkuşağı rengi koşumlar vurulmuş kuşlara benziyorlardı ama bir şekilde içlerinden sadece Öğretmen gerçekmiş gibi duruyordu. Hevesli, ilgili, diri, canlıydı. Arkadaşları tövbe-kâr sükûnetleriyle daha çok mekânın iki yanına yerleştirilmiş cüppeli iskeletlere benziyordu: Sessiz ve yerlerinden kımıldatılamaz, her iki gözçukurunda titreyen kırmızı bir ışık lekesiyle.

Herkes muhteşem mobilya kalıntılarının üstüne sakil bir şekilde tünedikten ve çaylarını bitirip fincanlarını içindekiler tükendikten sonra nereye koyacaklarını bilemeyen insanların sakarlığıyla tutarak tek kelime dahi etmezken siyah beyaz ekoseli

kişi solgun sesini yükselterek dedi ki: “Şimdi yok edilmiş olanın efendisine dua edelim, merhametinin bolluğunu, kudretini ve sevgisini anımsayalım.”

Gideon’la Harrowhark sessiz kaldı ve ilahi okundu: “Ölme-yen Kral, ölümün rehincisi, ölümün kamçısı, ölümün hakkını koru-yan, Dokuz Hane’ye birden bakıp şükranlarını duysun. Her yer, her şeyiyle, bütünüyle kendini ona emanet etsin. Nehrin ötesindekiler kabrin ötesini ilahi üstada, ölümbüyücülerinin ilkine adasınlar. İla-hi takdisle yerini alacak Liktor’a şükürler olsun. O İmparator ve o Tanrı oldu: o Tanrı’dır ve o İmparator oldu.”

Gideon bunu daha önce hiç duymamıştı. Dokuzuncu’da sa-dece bir dua vardı. Diğer bütün tapınmalar seslenip konuşma ya da parmak kemiğinden tespihi çekmekten ibaretti. Tamamı olmasa da gürhün çoğu bu duayı beşikten beri biliyormuş gibi şakır şakır okudular. Şu erkek etinden heyula gibi kitle, yani Pro-tesilaus kelimeleri ağzının içinden bile tekrar etmeden doğruca ileriye bakarken dudakları solgun Üçüncü ikizinin dudakları kadar kıpırtısızdı. Diğerleri farklı şevk seviyeleriyle olsa da bir an bile tereddüt etmeden ona katıldı. Son kelimenin de sessiz-liğe gömülmesinin ardından Öğretmen dedi ki: “Belki de Kilitli Kabir’in adanmışları şefaatlerini bize lütfederler?”

Herkes başını onlara çevirdi. Gideon donup kaldı. Mutlak sükûnetini koruyan Muhterem Kız oldu, fincanını Gideon’ın eli-ne bıraktı ve ardından –kimi meraklı, kimi sıkılmış ve bir tanesi (Dulcinea’nınki) heveslenmiş– yüzlerden bir denizin karşısında Harrow başladı: “Kabrin ilelebet kapalı kalmasına duacıyım. Taş hiç yuvarlanmasın diye dua ediyorum...”

Gideon içten içe Drearbuh’un karanlık derinliklerinde haya-ta geçirilen dinin diğer hanelerin dininden farklı olduğunu hep bilmişti. Yine de bunun doğrulanması epey afallatıcıydı. Bazı yüzlerdeki ifadelere bakacak olursa –afallamış ya da bomboş ya da uzun zamandır acı çeken ya da en azından bir durumda açık-tan açığa düşmanca– diğerleri de buna tanıklık etmemişti. Har-row duayı okumayı bitirdiğinde rahip üçlüsü yumuşak bir keyif içinde gibi duruyordu.

Ufak tefek, iki büklüm rahip sefil ağıta rağmen vecd içinde, “Tıpkı hep olduğu gibi,” dedi.

Siyah beyaz ekoseli de, “Süreklilik muhteşem bir şeydir,” diyerek inanılmaz sıkıcı olduğunu kanıtladı.

Öğretmen dedi ki: “Şimdi sizi Kenan Evi’ne buyur ediyorum. Biri bana kutuyu getirecek mi?”

Ortamdaki rahatsız sessizlik tamamen ahşaptan yapılmış küçük bir sandık taşıyan cüppeli bir iskeletin üstüne odaklandı. Bütün kitapların esasen aynı ebatlarda olduklarını düşünen Gideon sandığın bir kitaptan geniş ve üst üste konmuş iki kitaptan derin olmadığını tahmin etti. Öğretmen müthiş bir özgüvenle sandığı açarak, “İkinci Marta!” diye duyurdu.

Son derece koyu tenli bir kız hızla ayağa kalkıp dikkat kesildi. Selamı Kohort üniforması kadar diri ve kusursuzdu ve Öğretmen gelmesini işaret edince subay kızıkları ve kar beyazı kravatı kadar kolalı bir yürüyüşle ilerledi. Rahip ona bir mücevher bahşedercesine kutudan başparmağıyla işaretparmağını birleştirerek yapılan bir halka büyüklüğünde, düz, mat bir demir yüzük çıkarıp verdi. Kız da sadece bunu alıp selam çaktı ve yerine oturdu.

Öğretmen seslendi, “Üçüncü Naberius!” ve bu şekilde farklı tavırlardaki meç sallayan kavalyelerin arka arkaya gelip o gizemli yüzüklerini almalarından oluşan gayet sıkıcı bir resmigeçit başladı. Bazıları İkinci’nin izinden gidip selam çakarken Protesilaus gibi başkaları buna hiç zahmet etmedi.

Her isimle Gideon’ın gerilimi arttı. Sonunda Öğretmen onun ismini okuyup, “Dokuzuncu Gideon,” dediğinde ise kendisine verilen şeyin banallığından hayal kırıklığına uğradı. Düşündüğü gibi kusursuz bir demir halka değil, kendi üstüne kapanan bir bükülmüdü. Bir ucuna açılmış delik, diğer ucundaki doksan derecelik bir kıvrım aracılığıyla kapanıyordu, böylece kıvrımı deliğin içinden çıkararak yüzüğü kolayca açabiliyordunuz. Metal, eline pürüzlü ve ağır gelmişti. Yerine döndüğünde Harrow’un nesneyi elinden kapmak için sabırsızlıktan ter döktüğünü biliyordu ama yine de yüzüğü çocuk gibi sımsıkı kavramıştı.

Kimse yüzüğün ne olduğunu sormamıştı ve Gideon da bunun bayağı bayağı aptalca olduğunu düşünüyordu. Tam kendisi sormak üzereyken Öğretmen konuştu: “Şimdi, Birinci Hane’nin akideleri ve Ölmeyen Kral’ın kederi.”

Herkes yeniden fazlasıyla dikkat kesildi.

“Sizlere halihazırda bildiklerinizi anlatmayacağım,” dedi ufak tefek rahip. “Sadece bunları bir bağlama oturtmayı hedefliyorum. Liktorlar ölümsüz doğmadılar. Onlara sonsuz hayat verildi ki bu da aynı şey değildir. Bunların on altısı onhezâr önce buraya geldi, sekizi üstat idi, sekizi de daha sonra ilk kavalyeler olarak bilinecek kişilerdi ve burada yüceldiler. Bu sekiz ölümbüyücüsü Diriliş Efendisi’nin ardından gelenlerdi; onun arşa varışını fezanın karalığına, başkalarının asla erişemeyeceği yerlere yaydılar. Onların her birisi kendi başlarına dokuz Kohort’un yekûnundan daha kuvvetli. Ama ilahi Liktorlar dahi göçüp gidebilir, bütün kudretlerine ve kılıçlarına rağmen... ve öyle de yaptılar, ağır ağır, bu on bin yıl içerisinde. İmparator’un kederi zaman içinde büyüdü. Ancak şimdi, ilk sekizin alacakaranlığında, kendilerine destek gelmesi için yalvaran son Liktorlarına kulak verdi.”

Fincanını alıp içindeki sıvıyı bileğinin bir hareketiyle döndürdü. “Onların yerini almak için üstesinden gelmeniz gereken çetin zorluklarla sınanmak üzere aday gösterildiniz,” dedi, “ve bunu başaracağınız kesin değil. Yücelip Liktor olursanız da, deneyip başarısız olursanız da – müşfik Efendimiz sizden talep edilenin muazzamlığını biliyor. Sizler sekiz hanenin muhterem vârisleri ve muhafızlarısınız. Sizleri müthiş vazifeler beklemekte. Eğer kendinize bir galaksi bulamazsanız, ne bir yıldız bulmanız ne de İmparator’un bu muazzam çilenin üstesinden gelmeye kalkıştığınızı bilmesi o kadar kötü değil.”

Küçük rahip neşeli bir sesle, “Ya da *tamamınızın* bulamaması,” diye ekleyerek ani bir neşe içinde başıyla ikizleri ve asık suratlı kavalyelerini işaret etti, “öylesi de vuku bulabilir. Kavalyeler, üstadınız yetersiz bulunursa siz başarısız olursunuz! Siz yetersiz bulunursanız üstadınız başarısız olur! Eğer biriniz ya da ikiniz birden yetersiz bulunursanız, sizlerden bu imkânsız görev karşısında hayatınızı heba etmenizi istemeyeceğiz. Devam edemeyecek olursanız –tek başına ya da karşılıklı başarısız olmanız durumunda– ya da devam etmeme kararını alırsanız sizi zorlamayacağız.”

Rahip orada toplaşmış yüzleri bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi gözden geçirdi, yüzünde sanki onları ilk defa görmüş gibi

bir ifade vardı. Gideon, Harrowhark'ın parmaklarını dua kemiklerinin üstüne sımsıkı kenetlemiş hâlde yanağını çiğnediğini duyabiliyordu.

Öğretmen dedi ki: “Bu güvenliğinizin sağlandığı bir hac değil. Sınavlardan geçeceksiniz, büyük, muhtemelen tehlikeli sınavlardan. Çok çalışacak, çile çekeceksiniz. Açık açık konuşmam lazım – ölebilirsiniz de... Ama bunun sonunda gözlerimin önünde yanlarında kavalieriyle sekiz yeni Liktor bulmayı ummamak için hiçbir neden göremiyorum, onlar ki on bin yıldır şarkı gibi akan bir neşe ve kudretin mirasçısı olacaklar.”

Bunun sonunda odadaki toplam moral kum üstüne dökülen su gibi kaybolup gitti. Hatta Gideon dahi sırtından aşağı hafif bir ürperme yayıldığını hissetti.

“Pratik konulara dönecek olursak,” dedi rahip. “Burada her ihtiyacınız karşılanacak. Kendinize ait odalarınız ve size atanmış hizmetkârlarınız olacak. Bol bol yerimiz var. Başkalarına verilmiş her odayı istediğiniz gibi çalışma ve oturma odası olarak kullanabilirsiniz ve bütün açık alanlara serbestçe girip çıkabilecek, bütün kitapları kullanabileceksiniz. Bizler tövbekârların yaptığı gibi yaşıyoruz – basit yiyecekler, mektup yok, ziyaret yok. Hiçbir takdirde bir iletişim ağını kullanmayacaksınız. Burada ona izin yok. Artık burada olduğunuza göre sizleri evlerinize gönderene ya da siz başarılı olana dek burada kalacağınızı anlamanız gerekiyor. Kendinizi yalnız ya da sıkılmış hissedemeyeceğiniz kadar meşgul olacağınızı umuyoruz.

“Buradaki talimatınıza gelecek olursak, Birinci Hane'nin sizlerden istediği şu.”

Odadakiler topluca bir nefes aldılar – yani en azından ölüm-büyücülerinin hepsi aldı, kavalierlerinin büyük bir kısmı da onlara katıldı. Harrow'un elleri sımsıkı kenetlenmişti. Gideon kendini bir sandalyeye atabilmeyi ya da arsızca uyuklayabilmeyi diledi. Herkes ana hatları verilmiş müfredatı duymak için heyecan içinde hazır ve nazır bekliyordu, Gideon da akademik durumlarla karşılaştığında hep olduğu üzere ölmek istiyordu. Herhalde önce kahvaltının her sabah bu sıralarda yenmesine dair bir ayın olacaktı, sonra da rahiplerle bir saat çalışılacaktı ve ardından *Iskelet Analizi*, *Bir Miktar Kanın Tarihi* ve *Kabir Çalışmaları* gele-

cek, sonra da hani, öğle yemeği arası filan olacak ve ardından da nihayet *Doktor İskemik'le Çifte Kemik* gelecekti. Gideon'ın bulmayı umabileceği en iyi dersler *Kılıçlar*, *Kılıçlar II* ve belki de *Kılıçlar III* idi.

“Sizlerden,” diye başladı Öğretmen, “izin almadığınız sürece kilitli hiçbir kapıyı açmamanızı istiyoruz.”

Herkes bekledi. Hiçbir şey olmadı. Ufak tefek rahibe baktılar, o da tamamen rahat, elleri beyaza bürünmüş baldırlarının üstünde, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle onlara baktı. Köşede bir yerde çürüyen bir çerçevedeki bir çivi *tınn* diye düştü.

Öğretmen yüce gönüllülükle, “Hepsi bu kadar,” dedi.

Gideon, Doktor İskemik'le Çifte Kemik'in beklentisiyle parlayan her gözün ferinin söndüğünü gördü. Birileri biraz utanıp sıkılarak da olsa soru sormaya cüret edebildi, “Peki o hâlde şu eğitim nedir – Liktorluğa nasıl erişeceğimize dair olan hani?”

Ufak tefek rahip yeniden onlara baktı. “Yani, onu *ben* bilmiyorum,” dedi.

Sözleri hepsini yıldırım gibi çarptı. Havanın kendisi soğumuş gibiydi. Doktor İskemik'le Çifte Kemik için beslenen umutlar son bulmakla kalmayıp derinlerde bir yerde unutulmuş bir kabristana gömüldü. Öğretmen'in aslında onlarla kafa bulmadığını anlamak için o müşfik, açık kalpli duruşuna bir bakış atmaları yetmişti. Kafa karışıklığı ve haksızlığa uğramış olmanın verdiği öfkeyle aptala dönmüşlerdi.

“Liktorluk mertebesine yücelecek olan sizlersiniz,” dedi, “ben değil. Yolun size malum olacağından eminim, bizden hiçbir bilgi gelmeden hem de. Hem nasıl yani, biz kimiz ki Ölmeyen Kral'ın hemen altındakilere ders vereceğiz?”

Ardından gülümseyerek ekledi: “Kenan Evi'ne hoş geldiniz!”

Bir iskelet Gideon'la Harrow'u Dokuzuncu'ya ayrılan kanata götürdü. Birinci'nin kalesinin derinliklerine indiler, Kenan Evi'nin güzelim yıkıntılarının içindeki sürüyle heykelin yanından geçerken, hane hortlak gibi, malikâne gibi cüssesi çentilmiş hâliyle etraflarına saçılmış duruyordu. Kemerli tavanları olan odaları, güneşin, camların üstündeki kalın alg katmanının içinden ısıdı-

ğı yemyeşil ışıkla dolu odaları geçtiler. Kırık pencereleri, tuz ve rüzgârın mahvettiği pencereleri ve akla sığmayacak denli küf tutmuş odaların kokusunun geldiği açık, gölgeli kemerleri geçtiler. Birbirlerine de katiyetle hiçbir bok söylemediler.

Ta ki odalarına uzanan basamaklardan inerken Gideon artık artlarında şekilsiz kara yığınların görüldüğü pencerelerin birinden dışarı bakıp da düşünmeksizin, “Işıklar bozulmuş,” diyene kadar.

Harrow mekikten inmelerinden beridir ilk defa ona dönüp peçesinin ardında böcü böcü parlayan gözlerini ona yöneltti ve ağzını bir kedinin göt deliği gibi büzdü.

“Gıcırtı,” dedi, “bu gezegen bizimkinden çok daha hızlı dönüyor.” Gideon’ın yüzündeki bön ifadede bir değişiklik olmadığını görünce de: “Gece oldu, mal.”

Bundan sonra konuşmadılar.

Işığın eksikliği tuhaf bir şekilde Gideon’ın kendisini çok yorgun hissetmesine neden oldu. Orada bulunmuş olmaktan kaçamıyordu, oysa Drearbuh’un en parlak zamanları dahi Birinci’nin en karanlık gölgelerinden daha karanlıktı. Kanatlarının katın aşağılarında, rıhtımın hemen altında olduğunu keşfettiler; burada devasa pencerelerin hemen dışında az miktarda da olsa yanan ışık vardı ve üstlerindeki iniş alanını tutan demir direklerin mavi gölgelerini düşürüyorlardı. Çok aşağılarda deniz gözlere görünmeden kükrüyordu. Hem Harrow için bir yatak hazırlanmıştı – tüylü, lime lime olmuş çarşaflarıyla bir platform– ve Gideon için de bir yatak vardı ama Harrowhark’ının dibine konmuştu ve Gideon’ın asla kabul edebileceği bir şey değildi bu. Bir sonraki odada devasa bir pencerenin altına küflü çarşaflar ve yastıklardan bir yığın yapıp Harrow’u yüzünde kapkara bir ifade ve tahminen daha da kara düşüncelerle diğer odada tek başına bıraktı. Gideon yüzünü düzgün yıkayamayacak ve üstünü başını düzgün çıkaramayacak denli yorgundu. Bitkinlik ayak parmaklarından yukarıya doğru yayılmış, baldırlarına iğneler gibi batmış, omurgasının dibini dondurmuştu.

Pencereden dışarıya, günün ardından gelen mavimsi siyahlığa bakarken başının üstünden muazzam bir gıcırtı sesi geldi: Metalin metal üstünden kocaman, kadifemsi bir çekişle kayması,

ritmik bir sürtünme. Gideon felç olmuş hâlde izlerken o mt-hiç pahalı mekiklerden biri bütün muazzamlııyla sessizce iniş platformundan aşaııya düştü: İntihar eden biri gibi düştü ve bir anlııına gri bir parlaklıka havada asılıymış gibi göründü. Sonra da iyice aşaııya inip gözden kayboldu. Solunda bir tanesi daha düştü; daha da solda bir tane daha. Gıcrtı durdu. İskelet ayaklar ptır ptır sesler çıkararak uzaklaştı.

Gideon uyuyakaldı.

İKİNCİ PERDE

Gideon yabancı bir tavanın altında uyandı, dilinde belli belirsiz bir tat ve burnunda küfün heyecan verici kokusu vardı. Kırmızı darbelerle gözkapaklarını bile aşan ılık bir anda kendine gelmesini sağladı. Uzun anlar boyunca öylece eski çarşaplardan oluşan yuvasının üstüne uzanıp etrafına bakındı.

Dokuzuncu'ya tahsis edilmiş konaklama alanının tavanları alçaktı ve tabandan tavana muazzam pencerelerin önünde ihtişam içinde çürüyüp giden engin odalardan oluşuyordu. Konaklama alanlarının üstündeki rıhtım dışarıdaki uzun bir gölgeydi, ses çıkarmadan tel üstüne dizili siyah kristallerden avizenin üstüne düşen ışığı soğutup loşlaştırıyordu. Kendisine alışmış birine alçakgönüllü ve huzur verici gelebilirdi ancak ilk sabahındaki Gideon için bir baş ağrısı gibi görünüyordu. Birileri, çok uzun zaman önce daireleri hiçbir masraftan kaçınmadan ölgün mücevher renklerinde döşemişti: koyu yakut, koyu safir, koyu zümrüt. Kapılar ana seviyenin üstüne yerleştirilmişti ve onlara taş rampalardan çıkılarak erişilebiliyordu. Parçaları ağır ağır birbirinden ayrılmayan tek bir mobilya bile yoktu. Yine de ortamdaki en adi çıta dahi memleketindeki en lüks Dokuzuncu çeyizinden daha klastı. Gideon oturma odasının ortasındaki, siyah camla bezenmiş uzun, alçak masayı pek bir beğenmişti.

Yaptığı ilk şey yuvarlanıp kılıcına uzanmak oldu. Aiglamene eğitiminin yarısını ona iki elli kılıcındansa meçnin kabzasına uzanmayı öğretmekle geçirmişti hatta iş öyle bir noktaya gelmişti ki Gideon ona alışabilmek için parmakları meçnin üstünde uyumaya başlamıştı. Eliyle sepetin arasında buruşturulmuş bir not vardı—

Kimseyle konuşma

“Galiba... kimseyle konuşmayacağım,” dedi Gideon ama sonra notun devamını okudu

Yüzüğü aldım.

Gideon iktidarsızca, “Harrow,” diye böğürüp ellerini ceplerine vurdu. Yüzük gitmişti. Herhangi bir şekilde incinebilir olduğun sırada Harrowhark Nonagesimus’un yanına yaklaşmasına izin vermek kadar büyük bir hata ya da ahmaklık yoktu; Gideon eşiğe bubi tuzağı kursa yeriye. Mesele yüzüğün umurunda olması değildi, sadece Harrow’un Gideon’ın bütün mülklerini tekrar tekrar kendisinin saymasının verdiği acıydı. En azından bunun Harrow’un artık ortada olmadığı anlamına geldiğini düşünerek kendini neşelendirmeye çalıştı, bu düşüncenin neşelendirmeyeceği kimse yoktu.

Gideon silkelenip cüppesini düşürdü ve güçbela içi ısınıp terinden nemlenmiş olan pantolonuyla gömleğini üstünden çıkardı. Kapıyı açıp o güne dek gördüğü en büyük banyoya karşı karşıya geldi. O kadar büyüktü ki içinde yürümeye olanak sağlayacak kadar alan vardı. Kollarını iki yana açtığında dahi kaygan taştan yapılmış duvarlara dokunamıyordu; taşlar bütün oldukları yerlerde köz gibi parlıyorlardı ve aksi durumlarda da çentik içinde kalmış ve sönüktüler. Belki de şu kavalie numarası yapma işi o kadar da kötü sayılmazdı. Zemin mermer karolarla kaplıydı ve parlaklığı sadece birkaç noktada kara küfle lekelenmişti. Gideon’ın sırf çok fazla çizgi roman okuduğu için lavabo olduğunu anladığı, üstünde musluklar olan bir çanak ve yerde ne işe yaradığını kesinlikle çıkaramadığı insan boyutlarında bir girinti vardı. Sonik temizleyici tuhaf bir ucu olan dikdörtgen şekilli bir bölmenin iki yanına yerleştirilmişti.

Gideon musluğun yanındaki bir kolu çekti. Su musluğun ağzından fişkirinca o da tanık olduğu bu şeyin üstesinden gelemeden bir çığlık atıp kenara kaçıldı ve musluğu kapattı. Etrafı inceleyince lavabonun yanında duran küp şekilli bir sabun (ama Dokuzuncu sabunu insan yağından yapıldı, yani istemez kalsın) ve bir tüp antibak jel tespit etti. Sonunda bir sonik alıp jeli yüzündeki bulamaç olmuş boyayı kazımak için kullanmaya ka-

rar verdi. Tertemiz olmuştu, elbiseli ve cüppesi de sonikte silkenip paklanmıştı, kendini gayet iyi hissediyordu, ta ki otokapıya sıkıştırılmış kısa ve öz bir not gözüne çarpana dek:

Yüzünü toparla, salak.

Boya kutusunun üstünde iskelet bir hizmetkârın ona kolaylık olsun diye görece sağlam konsollardan birinin üstüne yerleştirdiği başka bir not daha vardı:

Beni bulmaya uğraşma. Çalışıyorum. Kendini belli etme ve beladan uzak dur. Kimseyle konuşmamana dair buyruğumu yineliyorum.

Bunun altına sonradan başka bir not sıkıştırılmıştı:

Karışıklık olmasın diye açıklıyorum “kimse” ölü ya da diri her kişiye göndermede bulunan bir kelimedir.

Kutunun içinde başka bir not daha vardı:

Yüzünü yeterli olacak şekilde boya.

Gideon yüksek sesle, “Ananla baban ölünce kesin huzura kavuşmuştur ha,” dedi.

Banyoya dönünce yüzüne kaymaktaşı rengi soğuk pamuklar sürdü. Rahibe boyası açık gri ve siyah renklerle devam ediyor, dudaklara, göz ve yanak çukurluklarına sürülüyordu. Gideon çatlak bir aynadaki yansımasına bakarak kendini teselli etti: Bir baş dolusu, kalan kısmına son derece uyumsuz kızıl saçları ve bir çift de sivilcesi olan, sırtan bir kurukafa. Güneş gözlüğünü cüppesinin cebinden çıkarıp ağır ağır taktı ve bu da vermek istediği izlenimi tamamladı, yani eğer vermek istediğin izlenim “berbat” ise.

Kendini hayatla bir nebze barışık hissederek, meçi kalçasında yukarı aşağı sallana sallana Kenan Evi’nin koridorlarını arşınlayan Dokuzuncu’nun kavalysesiydi o. Ortamda keyifli bir sessizlik

vardı. Uzaklardan gelen, içinde birilerinin ikamet ettiği yerlere özgü sesleri duydu –ayak sesleri, ayak kemiklerinin lime lime halıların üstünde çıkardığı o kendine has pıtırtilar– ve geldiği yolu takip ederek orijinal atriyma döndü. Oradan sonra da burnunu takip etti.

Burnu onu sıcak, cam tavanlı bir salona götürdü, modern gereçler sakil bir şekilde kadim zenginliklerin üstüne monte edilmişti, halıların ve kararmış dantellerin arasında ait olmadıkları bir yerdeymiş gibi duruyorlardı. Tribün gibi dizilmiş bankları kuşlardan korumak için bir ağ gerilmişti çünkü o cam tavanda insanın içinden zıplayabileceği kadar büyük delikler vardı. Duvarlarda bir içme suyu çeşmesi şırl şırl akıyordu, etrafı eski betondan bir daireyle çevrilmişti ve hemen yanına da bir arıtma tankı sıkıştırılmıştı. Birçok yıpranmış masa da vardı – antibak ile temizlenmiş ve bacakları da kurban edilmiş sekiz masadan aşırılmış gibi görünen ahşap levhalardı. Buraya elli kişi oturabilirdi. Sabahın ilk ışıkları elektrik sarısı patlamalar hâlinde mekânı sonuna dek dolduruyor, canlı bitkilere dokunduğu yerlerde yeşile bürünüp ölü olanlara temas ettiğinde ise kahverengileşiyordu, Gideon güneş gözlüğünü taktığı için minnettardı.

Mekân neredeyse tamamen boştu ama diğerlerinden birkaçı da orada oturmuş yemeklerini bitiriyorlardı. Bir adam korkunç görünümlü bir çift ergenin yakınında oturmuştu: Ergenler Gideon'dan küçüktü ve hâlâ ergenlikle giriştikleri kavgayı kaybetmenin ortasındaydı. Oğlan şık lacivert bir cüppe giymişti, kızın da sırtında mücevherlerle bezenmiş bir kın vardı ve Gideon içeri girdiğinde karşılarındaki Dokuzuncu kültçüsüne huşuyu andıran utanmaz bir ilgiyle bakmışlardı. Bu berbat ikilinin yakınındaki adamın müşfik, neşeli bir yüzü vardı, saçları kıvrır kıvrırdı, kıyafetlerinin kesimi mükemmeldi ve yanında enfes bir işçiliğe sahip meçi duruyordu. Gideon adamın otuzlarının ortasına yakın olduğunu tahmin etti. Adamın Gideon'a çekingen bir selam vermek için elini kaldıracak denli yüreği vardı. Gideon karşılık niyetine bir şey yapamadan bir iskelet masanın üstüne dumanları tüten bir çanak dolusu ekşi yeşil çorba ve devasa bir parça yağlı maya ekmegi koydu ve o da kendini yemeye verdi.

Bunlar sofistike iskeletlerdi. Onunki bir tepsinin üstünde bir

fincan sıcak çayla dönüp geri çekilmek için Gideon'ın çayını almasını bekledi. Gideon iskeletin ince motor kontrollerinin her ölümbüyücüsünü kıskançlıktan çatlatacak seviyede olduğunu, kusursuz bir uyum ve farkındalık içinde hareket ettiklerini ayırt etmişti. Bu konuda belli bir uzmanlık sahibi sayılırdı. Dokuzuncu Hane'de biraz zaman geçirip de iskeletler hakkında sağlıklı miktarda bilgi edinmemek imkânsızdı. Tek bir teorem uygulamaksızın Doktor Iskemik'in yerini alabilirdi. Her bir iskeletin uyduğu karmaşık programların meblağı Kilitli Kabir'deki en yaşlı ve en yillanmış ölümbüyücülerinin tamamının ancak aylar, aylar boyu çalışarak bitirebileceği kadar büyüktü. Gideon aslında normalde bundan etkilenirdi ama fazlasıyla açtı.

Çirkin ergenler kendi aralarında mırıldanıp önce Gideon'a sonra birbirlerine bakıyor, ardından mırıldanmaya geri dönüyorlardı. Erdemli görünen adam ise eğilip ikisini azarlayarak ayar verdi. Tereddütle de olsa duruldular ve çorbayla ekmeklerini götürürken, böyle şeylere karşı fiziksel bağışıklığı olduğunu bilmedikleri Gideon'a sadece arada bir karanlık bakışlar attılar. Dokuzuncu'dayken her yemeğini Crux'ın, ağzına aldığı lapayı küle dönüştüren, akla hayale sığmayacak denli iç karartıcı bakışları altında yemişti.

Beklemedeki beyaz cüppeli bir kemik hizmetkârı, çanağını ve tabağını neredeyse yemeğinin bitmesini beklemeden önünden aldı. Gideon sessizce çayını yudumlayıp içeceğinin yanında yarım litre yüz boyası yutmamaya gayret ederken bir el önüne uzandı.

Bu müşfik yüzlü adamın eliydi. Yakından bakınca güçlü bir çenesi olduğu görülüyordu, ifadesinde ölümcül bir neşe vardı ve gözleri güzeldi. Gideon utandığını fark edince hakikaten şaşır-mıştı ve Harrow'un konuşmayı yasaklayan buyruğunun onu rahatlatıldığını keşfedince şaşkınlığı daha da artmıştı. Karanlık dua kitapları ve ileri seviyede kemik erimesi olmayan insanlarla temastan dibine kadar mahrum kalmış Gideon Nav'ın konuşmaya da hasret kalmış olması gerekirdi. Ama kız söyleyecek tek bir şey bulamadığını fark etti.

"Beşinci Magnus," dedi adam. "Magnus Quinn Bey, Koniortos Sarayı'nın baş kavalyesi ve kâhyası."

Üç masa ötedeki o nefretlik ergenler adamın cüretkârlığını alçak sesli iniltiyle karşıladılar: Ölçülü saygınlık hissi uyandıran görünüşlerini tamamen kaybedip canı yanan hayvan sesleri çıkararak koro hâlinde adamın ismini söyleyerek, “Magnus! Ma-aaaagnus,” diye böğürdüler ama adam onları duymazdan geldi. Gideon onun elini sıkmak için fazla tereddüt etmişti, adam da adabı muaşeret kanunlarının ruhunun ta kendisini sergileyerek Gideon’ın tereddüdünü yanlış anlayıp reddetme sanarak parmaklarını masanın üstüne vurarak takırdattı.

“Bizi affedin,” dedi. “Dördüncü ve Beşinci’de hafif bir kara rahip kıtlığı çekiyoruz ve Dördüncü’den gelen yiğit yoldaşlarım da eee, biraz bunaldılar.”

(Nahoş kız alçak sesle, “Hayıııır, Magnus bunaldığımızı söyleme diye inledi. Diğer de, “Bizden bahsetme, Magnus,” diye inledi.)

Gideon kalkmak için sandalyesini takırdatarak arkaya itti. Magnus Quinn, Beşinci Magnus irkilmek gibi aptalca bir şey yapmayacak kadar olgun ve iyi eğitimliydi ama Gideon’ın Dokuzuncu’nun itibarına dair yeni yeni anlamaya başladığı bir şey gözlerinin azıcık da olsa büyümesine neden oldu. Elbiseleri öylesine ölçülü ve güzel dikilmişlerdi ki adam ürkütücü olmadan şık ve zevk sahibi görünüyordu. Harrow’un alçak, ivedi sesini beyninin arkasında duyduğu için kendisinden nefret etti: *Üçüncü ya da Beşinci Hane’nin ilavesi olmayacağız!*

Gideon adama başıyla biraz da beceriksizce selam verince adam o kadar rahatladı ki kendine mukayyet olamadan çenesini abartılı bir hareketle iki defa yukarı aşağı sallayarak karşılık verdi. Kararlı bir sesle, “Dokuzuncu’ya sağlık olsun,” deyip başını o kadar açıkça *Yürüyün! Arazi olun!* diyen bir hareketle salladı ki o kötü ergenler bile bunu görmezden gelediler. Çanaklarını kamburlarını çıkarmış onları bekleyen iki iskelete itip parmak uçlarında yürüyerek kendilerinden büyük adamın peşinden gittiler ve olan bitenle eğlenen Gideon’ı yalnız başına bıraktılar.

Sesleri cılızlaşıp duyulmaz hâle gelene kadar orada öylece durdu (Magnus’un ayar veren bir tonla, “Ciddiyim, gençler,” dediğini duydu, “gören olsa ahırda büyüdüğünüzü sanacak—”) ve sonra gözlüğünü burnunun üstüne itip ellerini cüppesinin ceplerine sokarak Magnus’la o boktan Dördüncü Hane gençlerinin

gittiği yönün tersine doğru yönelip kısa bir merdivenden indi. Gideon'ın gideceği hiçbir yer, olacağı hiçbir şey yoktu, ne kendisine verilmiş bir emir ne de bir amacı vardı: Siyah cüppesi ayak bileklerine çarpıp duruyor ve ışık da gitgide güçleniyordu, o da dolanmaya karar verdi.

Kenan Evi odalar ve koridorlardan, aniden insanın karşısına çıkan avlular ve ışısız karanlığın içine damla damla inen merdivenlerden ibaret bir yığındı ve duvardaki çıkıntıların altında, ne kadar sessiz kapatmaya çalışırsan çalış *çaaat* diye bir ses çıkaracakmış gibi duran, kocaman, paslı kapılarla son buluyordu. Gideon pek çok defa kendini bir köşeyi dönüp kilometrelerce arkasında bıraktığını sandığı bir sahanlıkta buldu. Bir defasında dışarıdaki harap bir terasta takılıp kulenin etrafında bir daire oluşturan heyula gibi paslı kuleleri izledi. Kulenin bir tarafında denizin yüzeyi geometrik şekilde yerleştirilmiş, ıslak, su yosunlarıyla mumyalanmış basamak taşı gibi düz beton sahanlıklarla bölünüyordu: Deniz çok, çok uzun zaman önce başka yapıların üstünü örtmüştü ve bunlar uzun, yapış yapış saçları olan kare kafalar gibi görünüyorlar, dalgaların içinden şüpheyle yukarılara bakıyormuş gibi duruyorlardı. Dışarıda olmak başını döndürünce içeri yöneldi.

İçeride kapılar vardı –bir sürü kapı– burası kapılarla dolu bir depo gibiydi: dolap kapıları, metalden otokapılar, arkalarındaki boş geçitlere açılan parmaklıklı kapılar, kolu olmayan, Gideon'ın yarı boyundaki kapılar, yarı çürümüş oldukları için çıplaklıklarının içinden gizleyemedikleri odalara bakıp röntgencilik yapma-na imkân sağlayan kapılar. Tüm bu kapılar bir zamanlar güzeldi herhalde, alt tarafı süpürge dolaplarına açılanlar dahi. Birinci Hane'de zamanında kim yaşadıysa güzellik içinde yaşamıştı. Tavan hâlâ yüksek ve zarıftı, alçı pervazlar hâlâ zarif süslerdi ama bütün yapı çatırdıyordu ve bir noktada Gideon'ın botu döşeme tahtalarının özellikle zayıflamış bir noktasını delip doğrudan aşağıdaki boşluğa indi. Ev bir ölüm tuzakıydı resmen.

Kısa, daracık bir merdivenden aşağı indi. Ev sıklıkla katlarını onun fazla ilerlemesine izin vermeden bölüyor gibi görünüyordu ama bu daha öncekilerden çok daha aşağıya ve karanlığa iniyordu. Işıkların kederle sönüp tam yanmayı reddettikleri karo

kaplı bir dehlize geldi; iki kanatlı devasa, inleyen bir kapıyı açtı ve oradan da burun deliklerinin açılmasına neden olan yankılı bir odaya geçti. İçeride kötü bir kimyasal kokusu vardı ve bu kokunun büyük kısmı odanın merkezine hâkim olan devasa, pislik içindeki, kusursuz bir dikdörtgen şeklindeki çukurdan geliyordu. Çukurun içi donuk fayanslarla kaplıydı ve Dokuzuncu Hane'nin en pis, en eski yerlerini dahi solda sıfır bırakacak bir hâldeydi. Çukurun içine metal merdivenler iniyordu ama insan oraya niye insindi ki?

Gideon çukuru terk edip pis, çift kanatlı bir cam kapının ardına baktı. Arka taraftaki odanın öbür tarafından kamburu çıkmış, cüppeli bir figür ona geri bakınca Gideon'ın eli refleksle meçine gitti: Kambur figür de hızla –birebir aynı şekilde– kendi meçine uzandı.

İyi halt ettin, sik kafalı! diye düşündü Gideon doğrularak. *Bu bir ayna.*

Hakikaten de bir aynaydı bu, uzaktaki duvarı olduğu gibi kaplayan devasa bir ayna. Gideon yüzünü cam kapıya daha da yaklaştırdı. Kapının ötesindeki odanın zemini yassı taşlarla kaplıydı, yıllar, yıllar boyu üstlerine basıp geçen ayakların pürüzsüzleştirdiği taşlarla. Paslanmakta olan bir küvet ve üstünde Tanrı bilir ne zaman terk edilmiş, zaman içinde çürüye çürüye örümcek ağı inceliğinde ipliklerden bir şelaleye dönüşmüş bir de musluk vardı. Paslı kılıçlar duvardaki paslı panellere sabitlenmişti. Yukarılardaki bir pencereden güneş ışıkları aşağıya altın seller hâlinde toz zerrelere döküyordu. Gideon bu antrenman odasını iyi günlerinde görse bayılırdı ama şu anda üstüne para verseler o paslı kılıçlara elini sürmezdi.

Işık tüküren lambaların olduğu o dehlize dönünce merdivenin yakınında başka bir kapıyı fark etti. Bunu daha önce fark etmemişti çünkü üstü neredeyse tamamen bir kilimle kaplıydı ama kilimin köşelerinden biri kayınca altındaki çerçeve belli olmuştu. Küflenmiş eski kilimi kenara çekince kara, ahşap bir kapı buldu; kolu yoklayıp çevirerek kapıyı açtı ve öylece baktı. Uzun, fayans kaplı bir koridor bakışlarına karşılık verdi, penceresi yoktu ve tavanda arka arkaya dizilmiş kare ışıklar hırıldanıp *tak... tak... tak...* diye hayata dönerek diğer uçtaki kesinlikle ora-

dan beklenmeyecek devasalıkta bir kapıya doğru ilerleyen bir hat çizdiler. İki yanında ürkütücü taş kaidelerin üstüne oturtulmuş ağır sütunlar vardı ve bıraktıkları etki tamamıyla misafirperver sayılmazdı. Kapının kendisi taştan eğimli köşelere sahip bir çerçeveye takılmış aynı şekilde taştan yatay parmaklıklardan oluşuyordu. Üst eşiğin üstüne tuhaf bir rölyef kazınıp kalıpla yapılmış bir modelin içine oturtulmuştu. Görmek için yakınlığında, Gideon'ın botlarının parlak taş karoların üstünde çıkardığı sesler yankılandı. Rölyef aralarında Gideon'ın tanımadığı bir desen oluşturacak şekilde çizgiler çizilmiş beş küçük daireden oluşuyordu. Bunun altında, üstüne bir uçtan diğer uca yatay olarak asma yaprakları oyulmuş saf taştan bir giriş vardı. Her yaprağın tepesine içeri doğru dönerek neredeyse birbirlerine dokunan ölümcül uçlarla son bulan uzun boynuzlu bir hayvanın kafatası oyulmuştu. Bu tuhaf taştan flamayı desteklemek için altı tane ince sütun yükseliyordu ve her bir sütunun etrafına dolanmış, canlıymış da kıvranıyormuş gibi görünecek şekilde oyulmuş bir şey vardı – şişman, sürünen bir şey, şiş ve hayvani. Gideon girift bir şekilde oyulmuş mermere dokunmak için uzandı ve birbirlerinin üstüne binen küçük pulları, şeyin mahyalı karnının sırtıyla buluştuğu yerdeki birleşme çizgisini hissetti. Çok soğuktu.

Tutamak yoktu, tokmak da, kulp da: Sadece yerlerinde olsalar Gideon'ın başparmağı kadar uzun olacak dişlere uygun karanlık bir anahtar deliği. Anahtar deliğinden baktı ve – bir bok göremedi. Şöyle diyelim: Bütün itmeleri, kavramaları, parmağını sokmaları ve bastırmaları nafileydi. Çok sıkı kilitlenmişti.

Tuhaf, diye düşündü Gideon.

Klostrofobik küçük geçide döndü ve sırf gıcıklık olsun diye kilimi kapı tamamen görünmez olacak şekilde yukarı ilıştirdi. Gölgeler de işin içine girince bayağı işe yaramıştı. Kimsenin o kapıyı kısa süre içinde bulacağı yoktu. Bu tam da Dokuzuncu'ya yakışacak aptalca, ketum bir şeydi, sırf alışkanlıktan yapmıştı ve Gideon bunun kendisini bu kadar rahatlatmasından nefret ediyordu.

Merdivene çıkan sahanlığın tepesinden gelen cılız bazı sesler belli belirsiz duyulmaya başlanmışlardı. Dokuzuncu'dan kalma başka bir içgüdü Gideon'ın merdivenin dibinde

dümdüz yere uzanmasını sağladı: Drearburh'un müşirini ya da Harrowhark'ı ya da o berbat büyük teyzeleri ya da Kilitli Kabir manastırının üyelerini atlatmak için bir milyon defa yaptığı bir şeydi bu. Gideon'ın kimi atlattığına dair hiçbir fikri yoktu ama yine de onlarla karşı karşıya gelmekten kaçınıyordu çünkü böylesi çok kolayına geliyordu. Bir sohbetin alçak, tok, hırçın sesleri aşağıya süzüldü.

"-mistik, dolambaçlı palavralar," diyordu biri, "ve neredeyse babana yazıp şikâyet etmeyi düşünüyorum—"

"-ne," dedi bir başkası kelimeleri uzata uzata, "*Birinci Hane*'nin bize adil davranmadığı—"

"-etraflica düşünme gerektiren bir bulmaca, sınav değildir ve şimdi düşünüyorum da o dar kafalı ihtiyarın bu konuda bir şey bilmiyor olması fikri inanılacak gibi değil! Ya akıl oyunları oynayan bunağın teki ya da, benim teorim de bu, ilk önce kimin usanıp pes ettiği—"

"Hep bir komplo teorisi kurmasan olmaz sanki," dedi ikinci ses.

İlk sesin sahibi alınmış gibiydi. "Mekikler neden gitti? Burası neden böyle bir izbelik? Neden böyle bir gizlilik durumu var? Yemekler neden bu kadar kötü? Binaenaleyh bu bir komplo."

Düşünceli bir duraklama oldu.

"Ben yemeğin o kadar kötü olduğunu düşünmedim," dedi üçüncü bir ses.

"Ben sana olayın özünü açıklayayım," diye devam etti birinci ses. "Bu ucuz, Kohort tarzı acemiye zorbalık etme. Kimin yem yutacak kadar aptal olduğunu görmek için bekliyorlar. Anlıyor-sun ya, kim kanacak. Yani, *benim* kanmayacağım kesin."

"Vele ki," dedi ikinci ses, Gideon şimdi onu bir kez daha duyunca üçüncü sese perde ve ton olarak çok benzediğini sadece duygulanım olarak bir farkı olduğunu fark etti, "aşmamız gereken bir protokol engeli değilse, kendimizi ispatlamak için mecburen muğlak bir soruya geçerli bir yanıt vermemiz gerek-miyorsa. Anlamsızlıktan anlam çıkarmamız. Vesaire."

İlk ses, "Ah, Tanrı aşkına," derken bir sızlanma tınısına bürünmüştü.

Hıştırlar. Hareket. Basamaklar ayak sesleriyle yankılandı: Aşağıya iniyorlardı.

“O komik ihtiyarın mekikleri nereye sakladığını merak ediyorum,” diye bir yorumda bulundu üçüncü ses.

“Rıhtımın kenarından aşağıya atmış olduğunu tahmin ediyorum,” dedi ikincisi.

“Zırvalama,” dedi birincisi, “o şeylerin her biri servet değerinde.”

Basamakların sonunda, gölgelerin derinliklerinde Gideon konuşanları ilk defa doğru düzgün görebildi. Üçüncü Hane’nin tuhaf ikiz evlatları, yanlarında somurtmakla birlikte şişinmekten geri durmayan kavalieriyle etrafa bakınıyorlardı. Gideon yakından bakınca daha da etkilenmişti. Altın saçlı Üçüncü ikizi büyük ihtimalle hayatında karşılaştığı en iyi görünümlü kişiydi. Uzun boylu ve asil tavırlıydı, parlak, kelebekleri anımsatan bir havası vardı – gömleğini alelacele pantolonundan içeri sokmuş, paçalarını da alelacele botlarına tıktırmıştı ama baştan aşağı mücevher gibi parlak ve ışıltılıydı. Ölümbüyücüleri cüppelerini, kavalierlerin kılıçlarını kuşandıkları gibi kuşanırlardı ama o kollarını cüppesine geçirmemişti, cüppe de etrafında kanatlar gibi uçuş uçuş, efil efil, altın rengi şeffaf bir şeydi. Her bir elinde beş yüzük vardı, küpeleri de avizeleri kendilerinden utandıracak kadar şıkır şıkırdı ama vahşi ve masum bir abartılı dekorasyon hissi veriyordu, mücevher kutusundaki en güzel şeyleri takıştırıp sonra da çıkarmayı unutmuş gibi. Kirli sarı saçları terden alnına yapışmıştı ve bir buklesini parmağına dolayıp ardından saf bir havayla bırakıp duruyordu.

İkinci ikiz önce parçalara ayrılmış da sonra da herhangi bir deha olmadan yeniden bir araya getirilmiş gibi duruyordu. Aynı kumaştan ve aynı renkte bir cüppe giymişti ama onun üstünde bir mumyanın güzel kefeni gibi durmuştu. Kavalienin gür saçları, kartal gibi bir yüzü ve pek beğendiği hissini veren küçük bir ceketi vardı.

“Düşünüyorum da,” diyordu ışıltılı ikiz, “bu hep birlikte bir odaya sıkışıp *en iyi ölümbüyücüsü hangimiz?* oynamamızdan çok çok daha iyi. Ya da daha beteri – tepemize eski tomarları yığıp saatler ve saatler boyunca çeviri yaptırmalarından.”

“Evet, bu talihsizlik olurdu,” diye hemfikir oldu kız kardeşi uysalca, “özelikle de ilk birkaç dakika içinde senin tam bir mankafa olduğunu kanıtlayacağı için.”

O buklelerden biri o parmaklardan birine dolandı. “Of, kapa çeneni, lanthe.”

Solgun kız açtığı konuya ısınarak, “Kendimize karşı dürüst olmamız gerekiyorsa kutlama yapıyor olmamız lazım,” diye devam etti, “çünkü halihazırda doğru düzgün saklanamayan tam bir aptal sarışın olduğun gerçeği o kadar hızlı gün ışığına çıkardı ki ses hızını aşardı.”

Bukle bırakılınca o kadar bariz şekilde yaylandı ki neredeyse *voink* diye ses bir çıkaracaktı. “Ianthe, canımı sıkma.”

“N’olur canın sıkılmasın,” dedi kıza, kardeşi. “Beyninin tek seferde sadece bir duyguyla başa çıkabildiğini biliyorsun.”

Kavalyenin yüz ifadesi çirkinleşti.

“Durumu hazmedemiyorsun, Ianthe,” dedi keskin bir sesle. “Kitaplarla durmaksızın gösteriş yapamıyorsun, yani görünmezsin, olay bu değil mi?”

İki kız da aynı anda ona döndüler. Solgun ikiz sadece açık renkli kirpikleri neredeyse birbirine dokunacak denli kısılarak ona bakmakla yetindi ama hoş ikiz adamın kulaklarından birini baş ve işaretparmağının arasına alıp acımadan bükte. Adam kısa değildi ama kız ondan yarım baş uzundu ve saç da sayılırsa boy farkı tam bir baştı. Kız kardeşi yandan ifadesizce onları izliyordu – gerçi Gideon kızın çok hafif de olsa gülümsediğine yemin edebilirdi.

“Eğer onunla bir daha böyle konuşacak olursan, Yavru,” dedi altın ikiz, “seni yok ederim. Ondan af dile.”

Adam şok olmuştu ve savunmaya geçti. “Hadi ama benim şey yapmadığımı biliyor –*senin* içindi– hakarete *senin* yerine karşılık veriyordum–”

“O bana istediği gibi hakaret eder. Sen itaatsizlik ettin. Özür dile.”

“Prenses, ben hizmet etmek için yaşı–”

Kız, “Naberius!” deyip kulağından tuttuğu adamı kendine doğru çekti, tıpkı tasmayla çekilen bir hayvan gibi. Adamın yanakları uğradığı haksızlığın verdiği öfkeyle kızarmıştı. Güzel ikiz, adamın kulağını nazikçe sallayınca başı da sallandı. “Yerlerde sürünerek af dile, Yavru. Lütfen, mümkün olan en kısa zamanda.”

“Boş ver, Corona,” dedi diğer kız ansızın. “Maskaralık etme zamanı değil. Onu bırak da yolumuza devam edelim.”

Parlak ikiz –Corona– tereddüt etti ama sonra talihsiz kaval-yenin kulağını bıraktı. Adam içerlemiş bir hâlde kulağını ovuşturdu. Gideon sadece adamın kafasının arkasını görebiliyordu ama adam kendisini az önce köpek kamçıları gibi örseleyen kıza bakmaya devam ediyordu ve başıyla omuzlarının kibirli hatları düşmüştü. Corona ansızın coşarak bir kolunu adama dolayıp öne doğru bir adım attı ve adamın diğer kulağını bükte –adam refleksiyle geri çekildi– ve ardından onu çevirip çukur odasının kapısından geçirdi. Solgun ikiz geçebilmeleri için kapıyı açık tuttu.

İçeri girip kokudan şikâyet ederlerken solgun ikiz durakladı. Onları takip etmedi. Onun yerine doğrudan karanlığa baktı, merdivenin dibindeki koyu gölgelere. Gideon tamamen gizlendiğini –kapüşonunu kapatmıştı– ve görünmez olduğunu bilse de kendini arkaya yaslanırken buldu, rahatsız edici bir doğrulukla kendisine yöneltilmiş o solgun, bitik bakıştan uzaklaşmaya çalıştı.

“Bu başlangıç için akıllıca bir yol değil,” dedi kız yumuşak sesle. “Ben olsam Üçüncü Hane’nin ölumbüyücüsünün dikkatini çekmezdim.”

Solgun ikiz eşikten geçip kapıyı arkasından kapattı. Gideon yalnız kalmıştı.

10

Harrowhark gün ortası yemeği vaktinde açığa çıkmadı. Ne *gün ortası yemeği* ne de *dürüst* olmak gerekirse *gün ortası* kavramlarına alışabilmiş olan Gideon diğer herkesten en az bir saat önce yemeğe geldi. Ya herkesin açlığa dair günlük ritimleri düzgün işliyordu ya da açlığa göre hareket etmeyecek kadar haneli ve terbiyeli davranıyorlardı. Gideon kahvaltı ettiği sıcak, temizlenmiş odada oturdu ve kendine soluk beyaz etle bir avuç yapraktan oluşan bir öğün verildi. Yalnız kaldığı iyi olmuştu. Yemeği nasıl yiyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Eti çataalla yedi –bıçağa ihtiyacın yoktu; o kadar yumuşaktı ki dokunduğun anda dağılıyordu– ve yaprakları parmaklarıyla tutup teker teker ağzına attı. Yemeğin yarısına geldiğinde bunun büyük ihtimalle salata olduğunu anladı. Dokuzuncu’da çiğ sebzeler emebildikleri kadar tuzlu siyah sosla lekelenmiş, kar pırasası rendesinden acınası tümsekler hâlinde sofraya gelirdi. Hakikaten çok iyi olan ekmekten yiyebildiği kadarını mideye indirip kalanı da sonrası için cüppesine sakladı.

Yemeğini bir iskelet getirmişti; bir iskelet götürmüştü, hem de diğerlerinin sergilediği şaşmaz hassasiyetle. İskeletleri yaparken ucuz numaralara başvurulmadığını fark etti – kimse daha kolay birbirlerine tutunsunlar diye eklem yerlerini birbirine çivilememiş ya da büyük tendon parçalarını hamur gibi üstlerine yapıştırmamıştı. Hayır, onları diriltten her kimse sıradışı ölçüde yetenekli olmalıydı. Gideon bunun Öğretmen olduğundan şüpheleniyordu. Harrow bundan hoşlanmayacaktı. Dokuzuncu Hane’nin kusursuz rekonstrüksiyon pazarını kapatmış olması gerekirdi ve burada onlardan büyük ihtimalle, ciddi ciddi alkış tutan o ufak tefek adam tarafından yapılmış bir sürü vardı.

Gideon kucağındaki kırıntıları silkeleyip gitmeye kalkarken

iki acemi daha içeri girdi. Gideon'ı görünce hem onlar hem de Gideon oldukları yerde kaldılar.

İkilinin bir tanesi, antiseptik beyazı kıyafetlere bürünmüş ve çatalla kesebileceğin kadar eftten püften örgü bir zırh kuşanmış, beti benzi sararmış bir çocuktü. Zırhın kilti dahi vardı ve bu da tuhaftı: Ölümbüyücüleri normalde o tarz zırh kuşanmazdı ve ölümbüyücüsünün o olduğu kesindi. Ölümbüyücüsü yapısına sahipti. İnce omuzlarından aşağıya açık renkli ipek kumaş dökülüyordu. Eğlencenin arayıp ölüm için bulduğu adammış izlenimi veriyordu. Bağnaz ve sofı görünüyordu, yoldaşının da –kendisinden büyüktü, Gideon'dan epey daha büyüktü– her daim huy-suzmuş gibi bir havası vardı. Çok daha sağlam yapılıydı, tıknazdı ve gerçekten de kullanılmış gibi duran çizik çizik, rengi solmuş deri kıyafetleri vardı. Sol elindeki en az bir parmağı iğrenç görünümlü bir çotuktan ibaretti ve Gideon bunu takdir etti.

Onların neden oldukları yerde kaldıkları belli değildi. Gideon durmuştu çünkü ölümbüyücüsü kendisine açık bir düşmanlıkla bakıyordu. Ona, sonunda ailesinin pek sevgili evcil hayvanını öldüren katille yüz yüze gelmiş gibi bakıyordu.

Gideon, Drearburh'un derinliklerinde ne zaman –teknik terimiyle– *arazi olması* gerektiğini fazlasıyla bilecek kadar çok zaman geçirmişti. Ona ilk defa böyle bakılmıyordu. Hemşire Lachrimorta zamanında ona neredeyse sadece böyle bakardı ve Hemşire Lachrimorta kördü. Crux'ın ona bakışındaki tek farklılık Crux'ın ifadesine aynı zamanda mutlak bir şaşkınlık noksanlığını da dahil etmeyi başarmasıydı; sanki Gideon, Crux'ın en düşük beklentilerini dahi hayal kırıklığına uğratmayı başarmış gibi. Ve çok uzun bir zaman önce –acı içinde katlanıp amigdalasının arkasına kaldırılmış bir anısında– Muhterem Anne ve Muhterem Baba da ona aynı şekilde bakmışlardı ama onların durumunda çekingenliklerine fobik bir irkilme de eklenmişti: İnsanın beklenmedik bir yerde gördüğü kurtçuğa attığı bakış gibi.

Peynir altı suyu suratlı çocuk, Gideon'ın hayatında işittiği en kalın, bitkin, ezici seslerden biriyle, “Lütfen gölge kültçüsüyle sen ilgilen,” dedi.

“Baş üstüne, amca,” dedi daha iri adam.

Gideon'ın canı fena hâlde kavga çekiyordu. Haşlanmış deri

giyen adamın kendisine silah çekmesinden daha çok istediği bir şey yoktu. Adam güçlü kemikli ve görmüş geçirmişti, derin kırışıkları vardı, her yeri sarı kahve ve kara sarıydı. Neredeyse zarafetle giyinmiş ölümbüyücüsünün yanında tozlu ve vahşi duruyordu. Sert görünüyordu. Tanrı'ya şükürler olsun, Gideon kanlı bir dövüş istiyordu. İnsanların ayaklarını yerlerine geri takmak için kemik üstatları çağırılana dek dövüşmek istiyordu. Bunun bedelini biliyordu –saldırgan notlarla mumyalanmış hâlde uyanmak hatta ölmek– ama artık umursamıyordu. Gideon olduğu yerden meçinin karşısındaki kavalyenin köprücük kemiklerine mesafesini ölçüyordu.

Adam birkaç adım uzaklaşıp ellerini bir araya getirip sonra da öne eğilerek Gideon'ı derinden sarsan bir hayal kırıklığına uğrattı. Kibar ancak özür dilemeyen bir hareketti bu. Adamın ölümbüyücüsünden daha tiz, daha kaba bir sesi vardı, bütün hayatı boyunca soğuk algınlığından mustarip olmuş ya da tüttürmüş gibi biraz boğuktu.

“Amcam sizin cinsiniz çevresindeyken yemek yiyemez,” dedi. “Lütfen gidin.”

Gideon'ın bir milyon sorusu vardı. Hani: *Sizin cinsiniz? Ve: Neden bu kadar velet hem de derisi mayonez rengi bir amcan var? Ve: “Sizin cinsiniz” dediğin yeğen olmayan ve ortaparmağı yerinde insanlar mı? Ama hiçbir şey söylemedi. Ona birkaç saniye dik dik baktı; adam da ona aynı şekilde karşılık verdi – yüzünde amcasındaki tipte bir nefret yoktu ama Gideon'ı deşip geçermiş gibi görünen, boğa gibi, ölgün bir ifade vardı. Adamın yerinde Crux olsaydı Gideon ona çoktan hareket çekmişti. Ama bu durumda sadece başını sallayıp akli haksızlığa uğramanın verdiği bir öfkeyle allak bullak adamın yanından geçti.*

Gideon bütün bu olaydan ötürü kendini fena hâlde enayi yerine konmuş hissediyordu. Kohort'ta olmaya can atmasının nedeni kısmen karanlıkta yalnız başına zaman geçirmekten dibine kadar bıkmış olmasıydı; ağır ağır yaklaşan bunama ve kar pırsası çiftçiliğinden daha büyük bir şeyin parçası olmak istemişti. Şu anda neydi peki? Peşinden gideceği bir ölümbüyücüsü olmaksızın koridorları arşınlayan, istenmeyen bir hayalet –*Harrow*'un bile yanında olmaması suratına çarpılmış utanç verici bir tokat

gibiydi– hâlâ yalnızdı, sadece ışıklandırma daha iyiydi. Liktor sınavlarında konuşmalara gizlice kulak misafiri olup milletin kahvaltısını bozmaktan daha kullanışlı olacağına dair minicik sanrısı ona çok mutluluk vermişti. *Kılıçlar II* dahi aylaklığına tatlı bir deva olabilirdi. Tam da bu haletiruhiye içinde hayal kırıklığının verdiği bir pervasızlıkla rasgele bir istikamet seçip bir dizi karanlık, bomboş antrenin içinden kendisine yol açıp nemli tuğladan basamaklardan ibaret bir merdiveni çıktı ve ansızın kendini dışarıda, taraçalı bir bahçede buldu.

Güneş bütün hışımıyla bir cam kanopiden ya da kalın, şeffaf bir pleksin içinden geçip geliyordu. İtiraf etmek gerekirse burası kelimenin en hüzünlü anlamıyla bir bahçeydi. Birinci Hane yiyecek yapraklarını nerede yetiştiriyordu bilmiyordu ama orasının burası olmadığı kesindi. Her metal direğin üstü kalın bir tuz tabakasıyla kaplanmıştı. Saksıların tamamı çalı gibi, güdük yeşil şeylerle doluydu, uzun kökleri ve sarkık çiçekleri vardı, yukarıdan gelen yoğun beyaz ışıktaki renkleri atmıştı. Üstlerinden tuhaf rayihalar yükseliyordu, yoğun kokular, tuhaf kokular. Dokuzuncu’da gerçek anlamda koku veren hiçbir şey yetişmezdi: Mağaralardaki yosun ve sporların kokusu yoktu ve tarlalarında yetiştirilen kurumuş sebzelerin de öyle. Pleks son bulunca gerçek anlamda açık bir alana çıktı; rüzgâr buruşuk, ihtiyar birkaç ağacın yapraklarını hışırıdatıyordu ve işte tam orada –güneşin dalgalanan parlaklığının altında, kendisi de uzun saplı, boynunu bükmüş bir çiçeğe benzeyen– *Dulcinea* vardı.

Tamamen tek başınaydı. İrikıyım adamı ortada görünmüyordu. Bir sandalyeye uzanmış, incecik ve yorgun görünüyordu: Gözleriyle ağzının kenarlarında ince çizgiler vardı ve saçma sapan, moda bir şapka takmıştı. Hafif, vücuduna yapışan ve henüz üstüne kan fışkırtmadığı bir şey giymişti. Uyuyor gibi görünüyordu ve Gideon ilk defa olmamak üzere içinde bir acıma hissetti; geri gitmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı.

Gözlerini kırıştırtarak açan figür, “Gitme,” dedi. “Tahmin etmiştim. Merhaba, Dokuzuncu Gideon! Gelip hatırım için şu sandalyenin arkasını düzeltebilir misin? Kendim yapardım ama iyi olmadığımı biliyorsun ve bazı günler tam kendime gelemiyorum. Senden bir iyilik dilenebilir miyim?”

O gösterişli şapkanın altındaki şeffaf alnın üstünde ince bir ter tabakası ve belirgin bir soluksuzluk vardı. Gideon yanına gidip sandalyeyi açmaya girişti ve basit bir sandalye mandalının nasıl çalıştığını çözmenin zorluğu karşısında ânında biçare kaldı. Septimus Hanım bir şey yapmadan Gideon'ın mandalı açmasını beklerken ona o koca kantarotu renkli gözlerle gülümsedi. Sandalyenin desteği doğrultulduktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi. O aptal şapkayı nemli, sarı kahve buklelerinin üstünden alıp kucağına yerleştirirken yüzünde hafif komplo kurar bir ifade vardı. "Senin tövbede olduğunu ve dolayısıyla konuşamayacağımı biliyorum, dolayısıyla bana el işaretleriyle durumu nasıl anlatacağın üstüne kafa yormana gerek yok."

Gideon'ın kaşları engel olamadan güneş gözlüğünün çerçevesinin üstüne fırladı. "Kız gamzelerini açığa çıkararak, "Ah evet," dedi. "Sen tanıştığım ilk Dokuzuncu rahibesi değilsin. Sık sık Kilitli Kabir'in bir biraderi ya da hemşiresi olmanın ne kadar zor olduğu üstüne düşünürüm. Aslında ben de onlara katılmayı düşünmüştüm... gençken. Ölmenin o kadar romantik bir yolu gibi geliyordu ki. On üç yaş civarında olmalıydım... Görüyorsun ya, o zamanlar öleceğimi biliyordum. Kimsenin bana bakmasını istemiyordum ve Dokuzuncu Hane de o kadar uzaktaydı ki. Sadece kendime zaman ayırabileceğimi ve ardından son derece güzel bir şekilde, yalnız başıma, siyah cüppemin içinde can verebileceğimi ve herkesin vakarla benim için dua edeceğini düşünmüştüm. Ama sonra hepinizin sürmek zorunda olduğunuz yüz boyalarını öğrendim," diye can sıkıntısıyla ekledi, "ve bu benim estetik anlayışıma uygun değildi. Kendini bir hücreye kapatıp yüzün boyalı bir hâlde güzelce son bulamazsın – bu yaptığımız sohbet sayılır mı? Hayır için başını yana ve evet için de öne salla."

Gideon tamamen bu çılgın fokurdayan akıntının içine çekilirken hiç ses çıkarmadan başını hayır anlamında sallayınca, "Güzel!" dedi kız. "Kaçma imkânı olmayan dinleyicileri severim. Bunu yapmanın tek nedeninin kendini benim için kötü hissetmen olduğunu biliyorum. Hem de iyi bir çocuğa benziyorsun. Affedersin," diye ekledi aceleyle, "sen çocuk değilsin. Ama artık kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki. Dördüncü Hane'den gelen çifti gördün mü? Bebekler. Kendimi antika hissetmeme

katkıları oldu. Yarın kendimi genç hissedebilirim ama bugün kötü bir gün... ve kendimi bir dantel gibi hissediyorum. Dokuzuncu Gideon, lütfen gözlüğünü çıkar. Gözlerini görmek istiyorum.”

Gideon ile *itaatkâr* sözcüklerinin bir arada geçtiğini duyan çoğu insan kahkahalarla sarsılıp ardından uzunca bir süre kıkırdayıp fışırdamaya devam ederdi. Ama *Gideon* şu anda bu sıradışı talep karşısında çaresizdi; karşısındaki kadın-kızın incecik kolları ve gül goncası gülümsemesi karşısında çaresizdi; hele *dantel* sözcüğü karşısında hepten biçareydi. Güneş gözlüğünü burnundan aşağı kaydırıp kendisine deneni yaparak yüzünü teftiş etmek üzere açığa çıkardı.

Ve teftiş edildi de en ince ayrıntısına dek ve ânında. O gözler belli bir amaçla kısıldı ve o yüz bir anlığına tamamen ciddileşti. O gözlerin maviliğinde çevik ve serin bir şeyler vardı, derin bir zekâ, bakmaya dair yalçın, utanma bilmeyen bir derinlik ve genişlik. Ve kendisini sessizce, *Ağır ol, Nav, ağır ol*, diye azarlarsa da *Gideon*’ın yanaklarını kızarttı bu.

Dulcinea sessizce, *Gideon*’dan çok kendisine, “Ah, eşsiz,” dedi. “*Lipokrom*... çekinik. İnsanların gözlerine bakmayı seviyorum,” diye açıkladı ansızın gülerken. “İnsana o kadar çok şey anlatıyorlar ki. Sana *Muhterem Kız*’ın hakkında çok şey anlata-mazdım... ama altın sikkelere benzeyen gözlerin var. Seni utan-dırıyor muyum? Tuhaf mıyım?”

Gideon’ın başını *hayır* anlamında sallaması üzerine sanda-yesine iyice yerleşip başını arkaya yasladı ve o saçma sapan şap-kayla kendini yelledi. Tatmin olmuş bir sesle, “İyi,” dedi. “Seni korkutmasam da bu yanıp gitmiş viraneye sıkışmış olmamız ye-terince kötü zaten. Fantastik bir şekilde terk edilmiş değil mi? Burada yaşamış olması gereken bütün herkesin bütün hayalet-lerini düşünsene... burada çalışmış olan... nasıl yapılacağını bir çözebilmiş olsak çağırılmayı bekleyen... Yedincilerin arası haya-letlerle iyi değildir, biliyor musun? Onlara itici geliyoruz. Huzur-suzuz. Beden ile ruh arasındaki o eski ayrım. Biz bedenle fazla ilgileniyoruz... zaman içinde kristalize ediyoruz... doğadışı şekil-de hapsediyoruz. Senin *Hane*’nin tam tersi, değil mi Dokuzuncu *Gideon*? Siz boş kabukları alıp onları geliştiriyorsunuz... Biz ise

saatin koluna bastırıp son saniyeye geldiğinde tık etmesini durdurmaya çalışıyoruz.”

Bu mevzular Gideon’ı o kadar aşırıyordu ki yanlarında cüce gibi kalıyordu ama söylediklerinin yine de teskin edici bir yanı vardı. Gideon’ın aklını başından bu şekilde alan bir tek Harrow-hark olmuştu, o da ne demek istediğini nadiren ve ancak çok çok aptal bir çocuğa laf anlatıyormuş gibi açıklardı. Dulcinea’daysa birinci kalite martaval okuyor olmasına rağmen söylediklerinin tamamını anlayacağından emin olan birinin o hülyalı, sır verir havası vardı. Hem ayrıca kendisi konuşurken kocaman, güzel güzel gülümseyip kirpiklerini kırıştırıyordu.

Bu şekilde hipnotize edilmiş olan Gideon, mavi gözlü ölüm-büyücüsü ince, dar elini koluna koyarken otuz iki dişini birden göstererek olan biteni izlemekten başka bir şey yapamadı; kadının teni son derece belirgin tarakkemiklerinin üstünde incecikti ve bilek kemikleri de bir sicimdeki düğümler gibiydiler. “Benim için ayağa kalk,” dedi Dulcinea. “Hatırım için. Bunu yapan çok insan var... ama ben senin yapmanı istiyorum.”

Gideon geriye çekilip ayağa kalktı. Gün ışığı cüppesinin yenine paslı lekeler hâlinde düşüyordu. Dulcinea, “Kılıcını çek, Dokuzuncu Gideon,” dedi.

Gideon kara bir yuva gibi el muhafazasının altındaki pürüzsüz siyah kabzayı kavrayarak kılıcı çekti. Bu sikik şeyi bin defa çekmiş gibiydi – Aiglamene’in sesi sırf maskaralık devam etsin diye artık kafasına kalıcı olarak yerleşmiş gibi... *Çek. Ağırlığını sağ ayağa ver. Kol bükük olacak, inik değil, kesici tarafı düşmanın yüzüne ya da göğsüne doğrultmuş olacaksın. Vücudunun dış kısmını koruyorsun, Nav, sağ ayağının üstündesin ve deve gibi öne eğilmene gerek yok – merkezdesin, istediğin gibi öne ya da arkaya hareket edebilirsin.* Drearburh’taki kara evinden uzaktaki meç ışıksız, opak metalik bir renkle alev alevdi, her türlü rengin uzun ve ince bir yokluğu. Gideon istemeye istemeye elindeki şeyin güzelliğini takdir etti – nasıl da bir iğneye, abanoz bir kurdeleye benziyordu. *Kullanılmayan el iyice yukarıda olacak.* Gideon rahatlayıp pozisyona girdi, öğretmeninin ona döve döve kazandırdığı yeni beden hafızasıyla muzaffer duruyordu ve yeniden dövüşmek isteğiyle doldu.

Dulcinea, “Ah çok güzel!” deyip hava fişek görmüş bir çocuk gibi el çırpı. “Mükemmel... tıpkı Nonius’un resmi gibi. İnsanlar Dokuzuncu kavalyelerinin ancak kemik sepeti taşımakta işe yaradığını söylüyorlar. Seninle tanışmadan önce köhnemiş, boyunduruklu, kıkırdak dolu küfe taşıyan bir şey olduğunu düşünüyordum... kendisi de yarı iskelet olmuş bir şey.”

Bu söylediği son derece dar kafalı, önyargılı ve tamamen doğruydur. Gideon kılıcını ve duruşunu gevşetti ve sandalyesi tarafından çevrelenmiş kızın o züppe şapkasıyla oynamayı bırakmış olduğunu gördü. Dudakları sorgulayan küçük, muzip bir gülümsemeyle bükülmüştü, gözleri de ikiye ikiye toplayıp son derece nihai bir dörde vardığını söylüyordu.

“Dokuzuncu Gideon,” dedi Dulcinea ağır ağır, “sen daha ağır bir kılıç kullanmaya mı alışıksın?”

Gideon aşağıya baktı. Kara bir ok gibi gökyüzüne doğrultulmuş meçine baktı, sol eli daha uzun bir sapı tutmaya çalışıyormuş gibi kabzanın uzun topuzunu kavramıştı, tıpkı – *sikik bir uzun kılıcı kavrarken yaptığın gibi*.

Gideon meçini ânında indirip demir bir fısıltıyla kınındaki yuvasına soktu. Kıyafetinin altında soğuk terler döküyordu. Dulcinea’nın yüzündeki ifadede sadece masum, yaramaz bir merak vardı ama Gideon için bu, duaya halihazırda on dakika geç kalmış bir çocuğun Secundarius Zili’ni duyması gibi bir şeydi. Bir anlığına bir sürü aptalca şeyin kolaylıkla gerçekleşebileceğini hissetti. Az kalsın her şeyi Dulcinea’nın o yumuşak, açık mavi gözlerine itiraf ediyordu: Az kalsın ağzını açıp bütün kalbiyle karşısındaki kadından af dilenecekti.

İşte bu gerilimli aptallık ânında Protesilaus çıkagelip çok iri olması ve onu kesinlikle umursamaması sayesinde Gideon’ın kıcını kurtardı. Çamurlu saçları ve çipil gözleriyle öylece durup üstadının ellerine dökülen gün ışığı huzmesinin yolunu kapattı ve kıza o kasvetli, uğuldayan sesiyle dedi ki: “Kapalı.”

Bunun ne demek olduğunu çıkaracak zamanı yoktu. Dulcinea’nın gözleri kendi kavalyesiyle Dokuzuncu’nun kavalyesi arasında hızla gidip gelirken Gideon fırsattan istifade edip kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp – tam olarak tabanları yağlamasa da orası hariç herhangi bir mekânın istikametinde hızla ilerledi.

Plekste çatlaklar vardı, içeriye sıcak, tuzlu bir rüzgâr girip cûp-pesini dalgalandırıyordu ve o da neredeyse kaçacakken Dulcinea seslendi: “Dokuzuncu Gideon!”

Gideon başını hafifçe ona çevirdi, koyu renk gözlüğü kaşlarının üstüne doğru kaymıştı. Yedinci Protesilaus, duvarın bir kısmı çöküp Gideon’ı denize fırlatsa bile yoğun umursamazlığı hiç mi hiç değişmeden, olanları izleyecek gibi duran birinin gözleriyle baktı ona ama adamın üstadı gözlerini Gideon’a dikmişti – özlemle. Kız o bakışı görünce kapının yanında, kemerin gölgesinde, suyun üstünden gelen rüzgâr tarafından sarsılarak durdu.

Dulcinea dedi ki: “Umarım yakında yeniden konuşuruz.”

Vay be! diye düşündü Gideon ve basamakları körlemesine ikişer ikişer indi. O bunu ummuyordu. Daha şimdiden çok şey söylemişti hem de tek kelime bile etmeden.

11

Kenan Evi'ndeki o ilk günler, gevşek bir tespihteki boncuklar gibi birbirlerinden ayrı geçtiler. Koca, boş saatlerden, boş odalarda yenen yemeklerden, çok yabancı yabancılar arasında bulunmaktan başka şey yapmadılar. Gideon ölülerin tanıdıklığına bile bel bağlayamıyordu. Birinci'nin iskeletleri fazla iyi, fazla becerikli, fazla tetikteydiler – ve Gideon, Dokuzuncu'ya tahsis edilmiş loş odalarda antrenman yaptığı zamanlar hariç kendini bir türlü tam olarak rahat hissedemedi.

Neredeyse her şeyi ele verdikten sonra iki gününü hemen hemen inzivada geçirdi ve ter damlaları yüz boyasını akıtıp maskesini içeri doğru çökmüş ve dik dik bakan bir surata dönüştürene değin meçiyle çalıştı. Paslanmış bir oturağı bel vermiş bir şifon yerin üstüne oturtup kalasların arasındaki demir kamaya doğru barfiks çekti. Dominicus sulak gezegenin etrafındaki koşusunu tamamlayıp kanlı ışığında silüetini çıkarana dek pencerelerin önünde sınav çekti.

Her iki gece de her tarafı ağrı içinde ve yalnızlığına karşı öfkeli hâlde yatağa gitti. Zaten Crux, onun en çekilmez hâlinin, bir yerde kapalı kaldıktan sonra ortaya çıktığını söylerdi hep. Derin, karanlık bir uykuya daldı ve sadece bir defa, ikinci gece –dışarıdaki karanlığın daha çok ışısız Dokuzuncu'ya benzediği sabahın epey erken saatlerinde– Harrowhark Nonagesimus içeri girip kapıyı neredeyse hiç ses çıkarmadan kapattığında uyandı. Muhterem Kız derme çatma yatağın önünde durakladığında, Gideon gözlerini neredeyse tamamen kapalı tuttu ve o izlerken cüppeli siyah şekil ağır ağır yatak odasına gitti. Sonra başka bir gürültü duyulmadı; sabah Gideon uyandığında Harrow yeniden ortadan kaybolmuştu. Kaba notlar dahi bırakmamıştı.

Dokuzuncu'nun kavalyesi işte bu terk edilmişlik hâlinde iki kahvaltı edip hem protein hem de dikkatten mahrum kaldı ve bir kâse daha çorba içerken kara gözlüğü burnunun üstünden kayd. Bir deri bir kemik kalmış sarsak sarsak ortalıkta dolanan rahibelerden birkaçına rastlamak için adam öldürecek noktaya gelmişti ve dolayısıyla başını kaldırıp da Üçüncü Hane ikizlerinden birinin mekâna bir aslan edasıyla girdiğini gördüğünde tamamıyla savunmasızdı. Gelen güzel olandı; rengârenk cüppesinin kollarını üstünkörü altın rengi omuzlarına dek sıvamış, saçlarını da açık kahve bir bulut oluşturacak şekilde toplamıştı ve Gideon'a havadaki bir top mermisini andıran bir bakışla bakıyordu.

“Dokuzuncu!” dedi.

Kız ağır ağır ona doğru geldi. Gideon sinirli ikizin solgun gözlerini anımsayıp ayağa kalkmaya davranmıştı ama kalkamadan ona doğru yüzüklü bir el uzatıldı: Kendisine “Coronabeth Tridentarius Hanım,” dendi, “İda Prensesi, Üçüncü Hane'nin vârisi.”

Gideon kendisine parmakları açılmış, avucu yukarı çevrilmiş şekilde sunulan o ele ne yapacağını bilemedi. Elini azıcık sıkıp yoluna devam edebilmek umuduyla kızın parmaklarına dokundu ama İda Prensesi Coronabeth Tridentarius elini tutup çapkın bir hamleyle Gideon'ın parmak eklemlerinin üstünü öptü. Gülümsemesi kendi cüretkârlığıyla ıslı ıslıldı; gözleri koyu, akışkan bir eflatundu ve her yürü! deyişinde birilerinin koşmasına alışkın birinin çabasız küstahlığıyla konuşuyordu.

“Bütün hanelerin kavalyelerinin katılacağı kılıç müsabakaları organize ettim,” dedi. “Dokuzuncu'nun da davetimi kabul edeceğini umuyorum. Edecek mi?”

Eğer Gideon böylesine yalnız olmasaydı; eğer Gideon son zamanlarda romatizmayla mücadelesi daha da sıradan bir hâl almışsa da bir dövüş partneriyle çalışmaya böylesine alışkın olmasaydı; eğer Coronabeth Tridentarius böylesine baş döndürücü seviyede çekici olmasaydı. Gideon, Üçüncü Hane'nin ölümbüyücüsü elini tutmuş onu sürükleyerek, daha önce yaptığı keşif gezilerinden hemen hatırladığı daracık bir merdivenden geçirirken bıkkınlık içinde bütün bu *eğerler* üstünde düşünüyordu; aşağıya yanıp sönen ışıklara sahip, fayanslı dehlize inip leş kokulu kimyasal çukurunun bulunduğu odanın içinden geçtiler.

Bu oda hummalı bir faaliyetle canlıydı artık; üç iskelet ellerinde püsküllü paspaslar ve kovalarla çukura inmiş, içindeki vıcık vıcık tabakayı temizliyorlardı; bir dördüncüsü aynalı odaya açılan çizgili camdan çift kanatlı kapıyı siliyordu. Çürümenin geniz tıkayan kokusunun üstüne aynı şekilde her yeri kaplayan yüzey temizleyici ve cilalayıcıların kokusu eklenmişti. Yaşlılık mekânı boyunduruğundan bırakmamıştı ama sabahın erken saatlerinin sıcak ışığında, ayna odasındaki geniş taştan platformun üstünde iki figür dans ediyordu. Birbirlerine sürtünen kılıçlardan gelen bitmek bilmez metal sesleri mekânı çatı kirişlerine kadar dolduruyordu.

Köşedeki bir iskelet uzun bir direği örümcek ağlarına dolayarak aşağıya yağmur gibi toz döküyor, iki kişi de oturmuş dövüşü izliyordu. Gideon, Üçüncü'nün kavalyesini üstünde o gösterişli küçük ceket olmadan dahi tanıdı; adam ceketini bir çiviye asıp oturmuş, bitkin bir hâlde kılıcını temizliyordu. İkinci'nin kavalyesini o göz kamaştırıcı beyaz, Kohort subayı üniforması içindeyken tanımaması mümkün değildi, üniforması alev alev kırmızı ceketıyla kontrast oluşturuyordu. Kız ortadaki ikiliyi izliyordu: Taşların üstünde karşı karşıya duran kılıçlarının uzun bıçaklarından duvarlara eğik şekillerle ışık yansıyor ve duvarın orada da Magnus'la tiksinti verici ergen kız gömleklerine kadar soyunmuş hâlde duruyorlardı. İda Prensesi parıldayarak ortama girince herkes başını çevirip ona baktı çünkü başka bir şey yapmak mümkün değildi.

"Magnus Efendi, bakın ne yakaladım!" deyip Gideon'ı işaret etti kız.

Bu, bariz bir şekilde umduğunun aksine ortamı saygı dolu fısıltıların basmasına neden olmadı. Elbise-üniformalı kavalye ayağa kalkıp selam verdi ama bakışları ifadesiz ve soğuktu. Dördüncü'den gelen kız pozisyonundan çıkıp topuklarının üstünde geriye doğru sallanıp hayranlıkla karışık bir dehşet içinde gürültülü gürültülü ıslık çaldı. Üçüncü'nün kavalyesi kaşlarını kaldırıp sanki ölümbüyücüsü kendisine az önce bir cüzzamlı takdim etmiş gibi bir dehşet ifadesi takındı. Sadece Magnus biraz afallamış olsa da samimi bir gülümsemeyle ona baktı.

"Prenses Corona, Dokuzuncu Gideon'ı ancak siz kapıp getirdiniz zaten!" dedi ve şu berbat ergenine döndü. "Bak, artık

düello yapabileceğin biri daha var, böylece durmadan Dördüncü Jeannemary'nin beni nasıl da yerden yere vurabileceğini anlatarak herkesi bıktırmana gerek kalmayacak.”

(“Hayııır, Magnus benden bahsetme,” diye ısladı berbat ergen.)

Üçüncü kavalye imalı imalı, “Bunu kabul etmekten utanırdım,” dedi.

Talihsiz Dördüncü Jeannemary'nin yüzü kızarmaya başlamıştı. Bariz aptalca bir şey söylemek üzere doğruldu ama dövüş partneri yüzünde silinmez bir gülümsemeyle sırtına şaplak attı.

“Utandın mı, Prens Naberius? Bir Chatur’a yenildiğin için yani?” dedi şevkle. “Tanrı aşkına, tabii ki hayır. Onlar Diriliş zamanlarından beri Kavalye ailesi. O bana yenilseydi utanırdım. Kendisini çocukluğundan beri tanırım – bayağı bayağı kötü olduğumu biliyor. Sen onu esas beş yaşındayken görecektin–”

(“Magnus, beş yaşındaki hâlimden bahsetme.”)

“Şimdi, izin verin şu hikâyeyi anlata–”

(“Magnus kimseye o hikâyeyi anlatma.”)

“Bir resepsiyon sırasında kendisine hakaret ettiğimi iddia edip beni düelloya davet etti –onu desteklemek için arkasına yastık koymamla ilgiliydi mevzu herhalde ve dürüst olmak gerekirse gard almak için bir ekmek bıçağı kullanmasaydı haklamıştı beni–”

Gereğinden fazla zorlanmış Jeannemary tahammül sınırlarının ötesinde bir tiksintiye kapılarak bağı kopacakmış gibi bir feryat etti ve odanın diğer tarafındaki banklara giderek onlardan uzaklaştı. Bakışları üzerinde olmayınca Magnus, Naberius’a samimi bir serzenişle baktı. Üçüncü’nün kavalyesi morarıp gözlerini çevirdi.

“Bir maç izlemek istiyorum,” dedi Prenses Corona. “Hadi – Dokuzuncu *Gideon*, değil mi?– neden Magnus Efendi’yi denemiyorsun? Berbat olduğunu söylediğine bakma. Beşinci Hane’den birinci sınıf kavalyeler çıktığı söylenir hep.”

Magnus başını yana eğdi.

“Bunu bittabi isterim, prenses de son derece lütufkâr,” dedi, “ama en iyi meç kullanan olduğum için baş kavalye olmadım. Baş kavalyeliğimin ardındaki tek neden, üstadımın aynı zamanda karım olmasıdır. Herhalde şey olduğum söylenebilir –a hah– koca kavalye!”

Odanın diğerk tarafındaki Jeannemary'den ölüm hırıltısını andıran uzun bir gürültü geldi. Prenses Corona doğrudan güldü; Magnus kendinden aşırı memnunmuş gibi duruyordu. Diğerk ikisinin yüzlerinde sabırlı bir ifadesizlik vardı. Gideon ise şakayı daha sonra kendisi kullanabilmek için aklına not etti.

Corona parlak başını Gideon'a doğru eğdi. Hoş bir kokusu vardı, Gideon'ın sabun denen şeyin kokması gerektiğini düşündüğü gibiydi.

Hoş ve tatlı bir sesle, "Dokuzuncu bizi onurlandırır mı?" diye mırıldandı.

Gideon'dan daha güçlü kadınlar dahi Corona Tridentarius'un böylesine yakından yaptığı şahsi bir isteğe hayır diyemezdi. Gideon platformun üstüne çıkarken çizmeleri taşın üstünde cınladı: Karşısındaki kendisinden yaşlı adamın gözleri Gideon'ın ne cüppesini ne kapüşonunu ne de gözlüğünü çıkardığını görünce kocaman açıldı. Ortamdaki herkesi bir heyecan bastı, berbat *hırç, hırç, hırç* sesleriyle örümcek ağlarını temizleyen iskelet hariç herkesi. Jeannemary dahi onları izlemek için takınmış olduğu "vaktinden önce ölüm" pozunu bozdu. Gideon cüppesini kıvrıp açarak beline sabitlenmiş muştayı gösterince Corona'dan hayranlık dolu bir mırıltı yükseldi; eline takarken gün ışığında simsiyah parladı alet.

Üçüncü'nün kavalyesi gördüklerine düpedüz inanamayarak, "Muştı bıçağı mı?" dedi. "Dokuzuncu, muştı bıçağı mı kullanıyor?"

"Geleneksel olarak değil."

Bu konuşan Kohort üniforması giymiş, yakası kadar keskin bir sesi olan kavalzeydi. Naberius zorlama bir rehavet içinde, "Hakikaten de bir an için dahi muştı bıçaklarının işe yarayabilecek bir seçenek olduklarını düşündüğümü hatırlayamıyorum," dedi.

"Acayip pistirler." (Gideon içinden Corona'nın bunu söyleme biçiminin aslında seksi sayılabileceğini kabul etti.)

Naberius burnunu çekti.

"Sokak kavgasına yakışacak bir silah."

Kohort kavalyesi, "Yani, göreceğiz artık," dedi.

Sessiz kalmanın en tuhaf yanı da bu, diye aklından geçirdi

Gideon. Herkes seninle konuşmaktan ziyade senin hakkında konuşuyormuş gibi duruyor. Sadece müstakbel dövüş partneri olduğundan gözlerine bakıyordu – yani Gideon’un koyu gözlüğünün ardından ne kadar görebiliyorsa o kadar.

“Dokuzuncu, şey, eee–” Magnus oldukça genel bir şekilde Gideon’ın cüppesini, gözlüğünü, kapüşonunu işaret ediyordu, Gideon da bunu, *Şunları çıkaracak mısın?* diye tercüme etti. Başını hayır anlamında sallayınca da adam hayret içinde omuz silkitti: “Tamamdır!” ve hafifçe afallatıcı bir şekilde, “Aferin,” diye ekledi.

Corona, “Ben hakemlik yapacağım,” dedi ve pozisyon aldılar. Gideon bir kez daha Drearbuh’un yarı karanlık derinliklerine dönmüş, bir asker salonunun beton dökülmüş kabrindeydi. Kavalie düelloları tam da Aiglamene’in ona öğrettiği şekilde ilerliyordu, yani kendi hanelerindekiyle hemen aynı şekilde, sadece daha süslüydü. Karşı karşıya durup gard için kullandığın elini göğsünün üstüne koyuyor, hançer olarak hangi silahı kullanacağını gösteriyordun: Yayvan ve siyah muşta bıçağını köprücük kemiğine dayamıştı. Magnus’un kılıcı da –kabzası krem rengi bükülmüş deriden oluşan fildişi rengi çelikten güzel bir hançer– kendi köprücük kemiğine dayanmıştı.

Hakem artan heyecanını güçbela saklayarak, “İlk dokunan kazanır,” dedi. “Köprücük kemiğinden kuyruk sokumuna, kollar sayılmaz. Başla.”

İlk dokunan mı? Drearbuh’ta *ayakta kalan kazanırdı* ama bunun üstüne düşünecek zaman yoktu: Magnus kendisine az sonra küçük kardeşiyle top oynayacak bir adamın, oğlanlara özgü, öğretmeye can atan heyecanı ile gülümsüyordu. Ama o kusursuz maskenin ardında, gözlerinin çevresinde bir kuşku emaresi, ağzında bir çarpıklık vardı ve Gideon’ın içinde de bir şey yükseldi: Adam ondan biraz korkuyordu.

“Beşinci Magnus!” dedi adam. “Eee – fazla üstüme gelme, sakın sakın!”

Gideon, Corona’ya bakıp başını iki yana salladı. Ida’nın ölüm-büyücüsü-prensesi onu sorgulamayacak kadar terbiyeli, hata yapamayacak kadar kıvrak zekâlıydı ve sadece şöyle dedi: “Dokuzuncu Gideon için ben sesleniyorum. Yedi adım geriye – dön – başla...”

O dövüşü izleyen dört çift aç göz vardı. Ama hepsi de bir rüyanın arka planındaymış gibi silinip gittiler: İnsanın beyninin bir mekânı, bir zamanı, bir anıyı özetlemek için birleştirdiği noktalara dönüştüler. Gideon Nav ilk yarım saniye içinde Magnus'un kaybedeceğini anlamıştı: Bunun ardından beyniyle düşünmeyi bırakıp aslında gri maddesinin en kaliteli kısmının bulunduğu kollarıyla düşünmeye başladı.

Bundan sonra gerçekleşen şey ise gözlerini sıcak ve havasız bir odada kapatmak gibiydi. Beşinci Hane'den gelen ilk aldatmaca, başının arkasını, ta ayak parmaklarının uçlarına kadar dolduran bir sersemlikti; ikincisiyse kafatasının ağırlığı yokmuş gibi göğsüne doğru eğilip sallanmasıyla sonuçlanmıştı. Gideon gard elini sırtının arkasına doğru büküp kendine, *Her hamleyi bloklamayı kes!* dedi ve bir sonraki darbeyi savuşturmaya zahmet bile etmedi. Katılaşmaya yüz tutmuş pekmezin akış hızındaki hamlelere karşılık vermeden etraflarından döndü, sonra gelen hançer hamlesinden de, sanki önceden nereye geleceğine anlamışlar gibi eğilerek kaçındı: Adam onu zorlamaya çalışarak öne doğru baskı yapınca Gideon kendi kılıcıyla onun kılıcını son derece nazikçe geriye iterek karşı savuşturma yaptı. Gideon'ın siyah meçinin ucu alazlanmış bir kâğıt parçası gibi parıldayıp adamın kalbinden yarım santim uzakta durdu ve onun titreyerek duraklamasını sağladı. Gideon kılıcının ucunu son derece hafifçe adamın göğsüne dokundurdu.

Müşabaka üç hamlede son bulmuştu. Gideon birileri zihnini tutup sarsmış gibi kendine geldi ve nerede olduğunu fark etti: Meçi hâlâ Magnus'un göğsüne doğrultulmuştu; Magnus eşek şakası yaparken yakalanmış bir adamın iyi niyetli ama afallamış ifadesini takınmıştı; gözleri onlara dönmüş, aynı ablak ifadeye sahip dört adet surat vardı. Hatta o çok iyi görünümlü hakemlerinin ağzı da çok hafif açık kalmış, dudakları beyaz dişlerinin üstünde ayrılmış, ne olduğunu anlamaya çalışırken öylece mal mal bakıyordu ki—

“Maç Dokuzuncu'nun!”

Magnus, “Tanrı aşkına,” dedi.

Odadakiler hep birlikte nefes aldılar. Jeannemary, “Oha be,” dedi ve İkinci'nin Kohort kavalyesi ise öncekinden en az beş san-

tim daha dik oturmuş başparmağını düşünceler içinde öfkeyle çenesinin altındaki yumuşak yere bastırıyordu. Magnus kılıcını kınına koyduktan bir kalp atımı sonra Gideon da kendi kılıcını kınına sokup geciktiği için uyumsuz, kesik bir hareketle adamın selamına karşılık verdi. Gideon'ın teri adrenaline dönmüştü ve damarlarında akan adrenalin ona rafine, sıcak bir yakıtmışçasına bir ezgi mırıldanıyordu, kalbi de henüz bunun sonucuna uyum sağlamamıştı. Hissettiği tek duygu tatmine dönüşmesi zaman alan bir rahatlamaydı. Kazanmıştı. Bir cüppenin içinde kara bir gözlükle hareket etmek son derece aptalca olsa da kazanmıştı. Aiglamene'in şerefi bir gün daha lekesiz kalmıştı ve Gideon'ın kızı da ruhani bir tekme yemekten kurtulmuştu.

Etrafında konuşmalar dönse de bunların hiçbiri ona temas etmiyordu:

Biraz hüzünle: “O kadar da formdan düşmüş değilim, değil mi?–”

(“Magnus! Maaaaagnus. Üç hamle, Magnus.”)

“–Yaşlanıyor muyum? Abigail'le boşanmalı mıyız?–”

“Kızın hareketlerini göremedim bile.” Corona soluk soluğaydı. “Tanrım, kız hızlı.”

Birbirlerine en yakın duranlar ikisi olduğu için Gideon'ın dövüşten sonraki ilk bakışları Üçüncü'nün fazla süslü kavalyesi Naberius'un üstüne düştü: Gözleri kısılmıştı ve gülümsemesi de huzursuzdu. Gözleri maviydi ama bu kadar yakından bakınca belli yerlerde Gideon'a yağlı suyu anımsatan açık, yavan bir kahverengiyle lekелendiklerini gördü.

Naberius, “Bir sonraki maç benimle,” dedi.

Prensesi iyi niyetli, biraz da dikkati dağılmış bir tavırla, “Hırs yapma,” dedi. “Dokuzuncu az önce dövüştü. Neden Jeannemary'yle kapışmıyorsun?”

Ama Jeannemary'yle kapışmak istemediği belliydi ve kızın yüzündeki ifadeden onun da bu fikirden çok hazzetmediği anlaşılıyordu. Naberius omuzlarını arkaya doğru silkip kaliteli keten gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Bakışlarını Gideon'dan ayırmadı. “Terlemedin bile, değil mi?” dedi. “Yok, sen bir dövüşe daha hazırsın. Beni dene.”

“Of, Yavru.”

“Hadi ama.” Corona’yla konuşurken sesi çok daha yumuşak, ikna edici ve cazibeliydi. “İzin ver Üçüncü ne yapabileceğini göstereyim, hanımım. Kendi kavalidenizi izlemeyi yeğleyeceğinizi biliyorum.” Sesinde genizden gelen bariz bir kıvraklık olduğundan sözcük *hoşhunya* diye çıkmıştı ağzından. “Beni ortaya sürün. Dyas beni başka bir gözle görebilir.” (Hemen yanındaki Dyas namı olduğu anlaşılan Kohort kavalyesi onu başka bir gözle görmeyi ne kadar da çok istediğini belli etmek için kaşlarını tamı tamına üç buçuk milimetre kaldırdı.)

“Dokuzuncu mu?”

Gideon’ın kalbi hâlâ göğsünde oradan oraya çarpıyordu. Omuzlarını Kilitli Kabir biraderlerinin kayda değer aptallıkta bir şey yapmak üzere olduğunu imlediğini anlayacakları bir ifadeyle kaldırdı ama Corona bunu bir kabul olarak anladı ve kavalyesi-ne kendisini şakacıktan şımartıyormuş gibi bir sesle şöyle dedi: “Peki o hâlde, tatlım, git ve kendini tatmin et.”

Adamın yüzünde kendisine az önce yeni bir çift ayakkabı alınmış gibi parlak bir gülümseme belirdi. Gideon şöyle düşündü: *Siktir*.

Kohort kavalyesi Dyas konuştu: “Haşmetmeapları. Üstatlar kavalileri için hakemlik yapmamalıdır.”

“Of, pff! Bir defadan bir şey olmaz, Teğmen.”

Magnus, “Prenses, tarafsız bir hakem olduğunuzu iddia edemezsiniz,” diyordu.

“Saçmalık: Ben ona herkesten daha sert davranıyorum. Dokunana kazanır; başla!”

Gideon çok kısa bir süre içinde başka bir kavalieyle yüz yüze gelmişti ve kulaklarında kendi kalbinin atımları olduğunu anladığı bir uğultu vardı. Muştı bıçaklarının camı, cüppesinin ve gömleğinin katmanlarının altından siyah, soğuk ve ipek gibi geliyordu, dili de şişmiş gibiydi. Bir defasında *antrenmanının* Crux, bir arbalet ve ellerinde palalarla iki iskeletten ibaret olduğu o zamandan beri bu kadar aşırı uyarılmamıştı. Üçüncü’nün hancı de saçları gibi ihtişamlı bir şekilde işlenmişti: kabartmayla süslenmiş gümüş ve imparatorluk eflatunu, Gideon’ın hafızasını uyarsa da doğru dosyayı bulmasını engelleyen bir şekilde içeri doğru kıvrık duran kabzanın kolları. Bıçak inceydi, parlak-

tı ve ucu alazlıydı. Gideon kendini hançere o kadar vermişti ki Naberius'un konuştuğunu neredeyse duyamadı:

“Üçüncü Naberius.”

Ve çok ama çok sessizce, sadece onun duyabileceği bir şekilde:

“Dokuzuncu'nun kavalieri yarı ölü çatlaklar olurlar. Sen kimsin?”

Gideon'ın nasıl sessiz kalınacağına pratigini yapmış olması iyiydi çünkü genelde böyle bir durumda geleneksel Nav tepkisi çeşit çeşit, sıradışı kabalıkta dallamalıklardan birini söylemekten ibaret olurdu. Adamın ağzının *Dokuzuncu* derken küçümsemeyle büzüşmesine öfkelenmişti; *çatlaklar* demesine öfkelenmişti; adamın saçlarına öfkelenmişti. Ama Coronabeth şarkı söyler gibi, “Dokuzuncu Gideon için ben sesleniyorum!” dedi ve adımlarını sayıp beşe geldiler – altı – yedi.

Naberius'u ölçüp biçebilmek için sadece bir ânı oldu. Kendisinden yaklaşık iki buçuk santim kısaydı ve kusursuz, adaleli bir figür oluşturan dek ölesiye çalıştırılıp biçimlendirilmiş bir gövdesi vardı. Dar omuzluydu, uzun, çok uzun kolları vardı ve Gideon adamın sadece dudak nemlendiricisi kullanan ukala dümbeleğinin teki olmadığından, bilakis çok uzağa uzanabilen ve dudak nemlendiricisi kullanan ukala dümbeleğinin teki olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Adam kusursuz şekilde durdu: Sürekli hazır olda beklemekten birkaç omurunu birbirine kaynatmış olan Gideon'ın öğretmeninden de kusursuz şekilde. Meçinin kabzasının üstü gümüş tellerden oluşan bir köpük gibiydi ve tek bir çentik görünmeyen bıçağı da adamın omzundan bıçağın ucuna uzanan hat kadar kusursuzdu: Gideon'ın karşılık vermek için takındığı duruş onun karşısında gevşek ve yarım yamalak duruyor, siyah muşta bıçakları kaba, kesinlikten uzak görünüyordu. Adamın dudağını sertçe bükmesinden insanları böyle hissettirmeye alışık olduğu anlaşılıyordu ama aynı zamanda kesinlikle dudak nemlendiricisi kullanıyordu. Gideon'ın kalbi hızlandı: Yavaşladı: Yeniden hızlandı, beklenti içinde aritmiye girmişti.

Corona, “Başla!” diye seslendi.

Gideon, Beşinci Hane'yle yaptığı dövüşü ancak kendisi bir

hata yapacak olursa kaybedeceğini ilk on saniye içinde anlamıştı. Üçüncü Hane'yle ilgili son derece önemli bir keşif yapması yirmi saniyesini aldı: Temizliğe değer veriyorlardı. Kılıcın en ufak hareketlerinden dahi ustalık akıyordu. Adam saat gibi dövüşüyordu: kaçınılmaz, kansız, kusursuz, hareketlerinde mutlak bir tasarrufla. Dokuzuncu'nun siyah kılıcı hafif bir vuruşla ilk harekete geçtiğinde, adamın meçnin Gideon'ın kılıcını yaran bir hareketle yana iten hamlesinin çizdiği hattı –kılıcıyla sıkılmışçasına, küçümseyen, kesin bir tavırla çizilmiş basit bir yarım daire– bir uzman görse gözyaşlarını tutamazdı. Adamın ilerleme ve geri çekilmeleri kitaptaki satırların birebir karşılığıydı.

Her hamleyi bloklamayı kes, dedi beyni ona. Kolu beynini duymazdan geldi ve Naberius'un kılıcı savunmada kullandığı muştta bıçaklarının obsidiyen camına çarpıp tangırdayınca kıvılcımlar çıktı; darbenin gücü Gideon'ın kolunu zangırdatarak yukarı ilerledi ve omurgasını yukarıdan aşağıya sarstı. Kılıcı kusursuz bir ileri hamle olduğunu bildiği, sepsert, doğrudan adamın böğrünü hedefleyen bir hareketle öne doğru cınladı; Gideon'ın kulağına yağlı bir *şınk!* sesi geldi ve ardından başka bir darbe dirseğini zelzele gibi sarsıp kafatasının dibine doğru ilerledi. Gideon'ın bir hançer sandığı bıçak üçe bölünüp kendi bıçağını düzgün bir şekilde kıstırmıştı: Bu bir üç uçlu bıçaktı ve öyle olduğu o kadar barizdi ki herhalde elemana zamanını boşa harcamaması için teklifte bulunup kendi kılıcını tekmelemesi yeğ idi. Naberius ona boş bir ifadeyle gülümsedi.

Bu o güne dek yaptığı en sinir bozucu dövüştü. Naberius kendisi kadar hızlı değildi ama onun üstünde cüppe yoktu ve zaten Gideon kadar hızlı olmasına da gerek yoktu. Onu kol mesafesinde tutması yeterliydi ve bu işte ustaydı. Şu *dokunan kazanın* meselesi canını sıkıyordu. Uzun kılıcını kullanıyor olsaydı adamı tuğlanın cama atılması gibi delip geçecekti. Ama işte, bir elinde iğne ve diğerinde de bir avuç dolusu siyah cam vardı ve Naberius elinde zehir tutuyormuş gibi hoplayıp zıplaması gerekiyordu; üstelik adam büyük ihtimalle doğduğu günden beri kavalıydı. Bazı noktalarda tamamen sıkılmış bir hâlde, kılıcını elbise provasını yapıyormuş gibi kusursuz bir biçimde tutarak tamamen hareketsiz duruyordu. Işık Gideon'ın kıyafetiyle başının

üstüne yağıyordu. Var olan her kavalie kitabını hapır hupur yiyip şirinleri görmek istermişçesine uslu bir tavırla her lokmayı yirmi beş defa çiğnemiş birisinin onu böyle markaja aldığına inanamıyordu.

Naberius onunla tembel tembel oynadı –kılıcının bir kedinin pençesi gibi öne atılıp kendisine neredeyse dokunduğu ve ardından ölçülü bir yarım adımla geri çekildiği bir numarası vardı– ve Gideon’ı kılıç mesafesinde tutup kendi alanına asla girmesine izin vermedi. *Hamle; alan açmak için hızlı bir saldırı; kılıca gard eliyle baskı teranesini* Gideon’ın midesi bulanıncaya dek tekrarladı.

Gideon meçini kulak tırmalayan bir ciyaklamayla onunki boyunca indirdi –gümüşün üstünde ışıksız siyah– ama adam çevik bir hareketle aşağıya doğru bir daire çizip ondan uzaklaştı. Gideon bir hamle daha yapınca kılıcının üst kısmının eni boyunca şu lanet üç uçlu bıçağa takıldığını fark etti: Adam avantajını Gideon’ı aşağı... daha da aşağı... itmek için kullandı ve Gideon adamın meçinin öne doğru, kolunun üstünden, dirseğinin bükümünden öne doğru kaydığını gördü. Aiglamene ona ölümcül bir darbe beklemeyi öğretmişti. Gideon ânında çevik bir hamleyle yana kayıp meçi sımsıkı kendisine yasladı ve bunu yaparken bir an bile aralık vermeden içinden küfretti: Gerçek bir dövüşte olsalardı adam göğsüne ve omuzlarının üstüne kıpkırmızı bir kurdele çizebilirdi ama her halükârda onu öldüremezdi. Ve meçin ucuyla da değil, sadece kenarıyla kazanabilirdi. Gideon hâlâ düellodaydı.

Ama sonra Naberius mükemmel bir şey yaptı. Büyük ihtimalle boktan bir Yedinci tarzı kılıç oyunu kitabında *SU İÇEN İKİ KARGA* veya *OĞLAN KAZI BOĞUYOR* isminde bir şeydi. Üç başlı bıçağıyla Gideon’ın kılıcını aşağıya itip meç elinin bileğini öne doğru kıvırdı ve Dokuzuncu’nun siyah kılıcını Gideon’ın elinden çekip attı. Kılıç yıpranmış taşların üstünde takırdayıp durdu. Jeannemary arkada yutkunarak çılgılığını bastırdı. Gideon’ın kalbi bir sicimden aşağıya kayan tespih boncukları gibi tek tek atıyordu.

Naberius hamlesini kesip o sinir bozucu gülümsemesini takındı.

“Fazla kesiyorsun,” dedi Gideon’a.

Gideon kılıç kolunu çevik bir dönme hareketiyle adamın me-
çinden kurtarıp öne doğru eğilerek onun solar pleksusuna yum-
ruk atınca gülümsemedi ama. Ciğerlerindeki soluk açık kalmış
bir hava kilidiymiş gibi hırıltı çıkararak boşaldı. Naberius arkaya
doğru yıkılırken Gideon cüppesini iki yana açıp çizmesiyle dizi-
nin altına tekme attı: Adam sendeledi, tükürdü ve düştü. Gideon
kılıcını almak için kendini yere attı ve Naberius yaralı bir hayvan
gibi kıvranırken aralarına mesafe koymak için geri geri emekle-
di. Gideon duruşunu aldı, kılıcını kaldırıp köprücük kemiğine
dokundurup orada tuttu.

Coronabeth, “Maçı Üçüncü kazandı,” diyerek onu irkiltti.

Gideon’ın kılıcı bir omuz silkmeye kenara itildi; hiddetten
köpüren Naberius sallanarak da olsa nihayet ayağa kalkabilmişti.

Prensesi telaş içinde, “Yavru,” dedi, “iyi misin?”

Adamı derin bir öksürük tutmuştu. Yüzü kadifemsi, koyu
bir kırmızıya bürünmüştü, kılıcını kınına koyup sıkıştırdı ve bir
mekanizmayı çalıştırıp yan bıçakların *şlak* diye yerlerine girme-
lerini sağladı. Ona eğilerek selam verirken yüzünde inanılmaz
aşağılayıcı bir ifade vardı. Gideon kendi kılıcını da, biraz rahatsız
olmuş hâlde, kınına sokup adamla aynı şekilde eğilerek karşılık
verdi; adam da başını kibirle geriye attı atmasına ama yine öksü-
rünce havası biraz bozuldu.

“Bu kız Nonius’un yeniden doğmuş hâli değil, basit bir kav-
gacı,” dedi genizden gelen bir tiksintiyle. “Bana bak, *geri zekâlı*,
seni silahsızlandırdığımda maç bitmiş demektir, sen de selam ve-
rirsin anlaşıldı mı? Dövüşmeye devam etmezsın.”

Düzgün giyimli Kohort kavalyesi: “Gardını düşürdün, Tern,”
dedi.

“Kılıcını elinden aldığım anda maç bitmişti!”

“Evet,” dedi kız, “teknik olarak.”

“*Teknik olarak mı?*” Yüzü gitgide daha çok kızarıyordu. “Her
şey teknik zaten! Hem senin *Prens Tern* demen gerekiyor, Teğ-
men! Nasıl bir oyun oynuyorsun, Dyas? Bütün maç boyunca
bana yaklaşmasına izin vermedim, ben kazandım ve kültçü faul
yapıp maçın içine sıçtı. Kabul et.”

Gevşeyip kollarını arkaya alıp *rahat* konumuna geçmiş olan

Dyas, “Evet,” dedi. Duruşu gayri resmi bir antrenman maçından çok askeri bir resmigeçide uygun görünüyordu. Zarif, akıcı bir sesi vardı. “Bu raundu kazandın. Dokuzuncu daha az becerikli bir düello. Ama daha iyi bir dövüşçü olduğunu da söylemem gerek: Kazanmak için dövüştü. Ama Dokuzuncu,” dedi, “adam haklı. Fazla kesiyorsun.”

Üçüncü'den gelen kavalie şiddete başvurmayaya yakın gibiydi: Bunu duyunca bir nedenden ötürü gözleri saf bir hınçla öne fırladı. Sanki kılıcını kınından çıkarıp yeni bir maç yapılmasını talep edecekti ama altın renkli bir kol omuzlarına atıldı, ölüm-büyücüsü onu yarım bir kucaklamayla kavrayıp geri çekince duruldu. Saçının karıştırılmasına rıza gösterdi. Corona dedi ki: “Üçüncü kendini ortaya koydu, Yavru – tek umursadığım bu.”

Adam da huysuzlanmış bir çocuk gibi, “İkna edici bir zaferdi,” dedi.

“Harikaydın. Ianthe'nin seni görmüş olmasını dilerdim.”

Jeannemary ayağa kalkmak üzere doğrulmuştu. Gideon kızın kahverengi, tuğla gibi genç bir şey olduğunu fark etti; neredeyse sadece köşelerden oluşuyordu: Gözleri alev alev, keskin bir sesle konuştu:

“Ben de böyle dövüşmek istiyorum. Bütün zamanımı gösteri dövüşlerinde geçirmek istemiyorum. *Ben* gerçek bir kavalie gibi dövüşmek istiyorum, ölüm-kalım meselesiymiş gibi.”

Naberius'un yüzü yeniden allak bullak oldu. Bakışları kısa süreliğine Gideon'ın bakışlarıyla kesiştiğinde düşmanca olmanın çok ötesindeydiler: Bir köşeye gitmiş ve hiç de zarif denemeyecek şekilde pislemiş bir hayvana duyulan küçümsemeyle doluydular. Ama daha fazla bir şey söylenmeden önce Magnus hafifçe eline öksürdü.

“Belki de,” dedi, “antrenmanlara dönmeliyiz ya da eşli çalışmaya ya da – kendimi doğru düzgün dövüşmeye hazırlandığımı hissettiren bir şeylere. Şuna ne dersin? Kılıç dövüşü bir savaşçının etidir ama aynı zamanda biraz da –yani– sebze ve patates de yemesi gerekir ha?”

(“Magnus, patates zaten sebze, Magnus.”)

Gideon platformdan inip muştı bıçaklarını bileğine bağlayan kayışın tokasını çözdü, parmaklarını esneterek tutacakların için-

den yavaşça çıkardı. Aiglamene'in görmüş olsa dövüş hakkında ne düşüneceğini merak etti; adamın silahını elinden aldığı ânı neredeyse yeniden görmek istiyordu. Naberius en güzel ceketine bizzat işlemiş gibi bakıyor olmasaydı ona sorardı. Kaba güçten çok el çabukluğuydu, Gideon'ın buna karşı bir savunmayı hiç düşünmemiş olduğunu kabul etmesi gerekiyordu ve bu aptalcaydı—

Bir çeşit altıncı his yukarıya, hâlâ gayretle cam kapıyı silen iskeletin yüzyıllar boyu birikmiş kimyasalların kalıntılarını silmekte olduğu çukurun ötesine bakmasını sağladı. Fayanslı odanın önündeki açıklıkta cüppeli bir figür duruyordu: Yüzüne kafatası boyanmış, peçesi boynuna indirilmiş, kapüşonu yüzünü kapayan bir figür. Gideon antrenman odasının ortasında duruyordu ve normal dakikaları iğdiş edecek uzunlukta bir saniye boyunca Harrowhark'la birbirlerine bakiştılar. Ardından Muhterem Kız siyah cüppesini dramatik bir şekilde çevirerek arkasına döndü ve ışıkları titreşen dehlize girip gözden kayboldu.

Öğretmen bir sabah, “Yanımızda olmanız ne güzel,” dedi, “Dokuzuncu’nun bu kadar iyi uyum sağladığını görmek ne güzel! Bütün hanelerin böyle kaynaştığını görmek ne güzel!”

Öğretmen sikik bir komedyendi. Onu daha geç öğünlerde masada gördüğünde genelde Gideon’ın yanına oturuyor –kahvaltıya hiçbir zaman gelmiyordu; Gideon adamın kahvaltısını Kenan Evi’ndeki herkesten daha önce yaptığını düşünüyordu– ve şen şakrak bir ifadeyle, *Sessizlik yeminlerini çok dinlendirici buluyorum!* diyordu. Öğretmen ve Kenan Evi rahiplerine durmaksızın, kimi tatlı dille kimi kabaca sorular soruluyordu. Adam acımasızca cahildi.

Öğretmen, “Bu curcuna hoşuma gidiyor,” dedi. (Odada sadece Gideon’la o vardı.)

Haftanın sonunda Gideon neredeyse her üstat ve kavalyle tanışmıştı. Bu, engellerin aşılıp yeni arkadaşlıklar kurulduğu anlamına gelmiyordu. Kenan Evi’nin loş koridorlarında hepsi onun uzağından geçiyordu – Coronabeth hariç; paşa gönlü istediğinde –ki kendisi kaprisliydi– ona soğuk bir selam verip geçiyordu, Magnus da her zaman saygıyla, *Günaydınlar! Ee, hava nasıl da mükemmel değil mi? ya da İyi akşamlar! Hava hâlâ nasıl da aynı mükemmellikte değil mi?* diyecek kadar iyiydi. Acıması şekilde çabalıyordu. Ama çoğunluğu hâlâ Gideon’a sanki sadece gece yarısı kalbine bir kazık sokularak öldürebilecekleri bir şeymiş gibi bakıyorlardı; sanki sağlamlığı kuşkulu bir tasmanın ucundaki yarı uysal bir canavarmış gibi. Naberius Tern ona o kadar sıklıkla dış gösteriyordu ki dudaklarını incitmesi yakındı.

Ama insan sessiz olup çevresini izleyince çok şey öğreniyordu. İkinci Hane kendi arzularına karşı izne çıkarılmış askerler

gibi davranıyordu. Üçüncüler ise altın bir yıldız etrafındaki iki buz parçası gibi, Corona'nın etrafında döneniyordu. Dördüncüler, Beşincilerin eteklerinin dibine ördek yavruları gibi üşüşmüştü – Beşinci ölümbüyücüsü otuzlarının ortalarında, kalın gözlüklü ve yumuşak bir gülümsemesi olan çiftçi karısı gibi bir kadındı. Altıncılar ve Yedincilerin yoklukları daimiydi, hayalet gibiydiler. Sekizincilerin ürkütücü amca – ürkütücü yeğen ikilisini nadiren görüyordu ama o kadarı bile yetip artıyordu: Sekizinci ölümbüyücüsü her yemekten önce müthiş bir yoğunluk ve fecirle dua ediyordu, aynı anda koridordan geçecek olduklarında ikisi de sanki Gideon'ın bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi kendilerini duvara yapıştırıyorlardı.

Bu pek şaşırtıcı değildi. Dokuzuncu'nun konaklama alanının –kapılarına giden koridorun ve kapılarının etrafının– gulyabanilerden gelmiş çelenklere benzeyen kemiklerle kaplı olduğu düşünülürse anlaşılırdı. Kapının çerçevesini omurgalar çevreliyordu; neredeyse gözle görülemeyecek kadar ince tellere asılı parmak kemikleri yukarıdan sarkıyorlardı ve yanlarından geçerken esen rüzgârda birbirlerine çarpıp neşesizce takırıyorlardı. Harrowhawk'a, kapasitesinin son derece altında kullandığı yastığının altına not bırakmıştı–

KEMİKLER NE İŞ?

Ve kısa ve öz bir yanıt almıştı–

Ambiyans

Yani, *ambiyans* Beşinci Magnus'un dahi *Günaydın* derken tereddüt ettiği anlamına geliyordu, dolayısıyla sikerler böyle ambiyansın kulağını.

Gideon'ın anlayabildiği kadarıyla Dulcinea Septimus zamanının yüzde yüzünü teraslarda aşk romanları okuyup son derece mutlu geçiriyordu. Eğer rakiplerini hâlinin tuhaflığıyla ürküterek alt etmeyi hedeflediye bunu havasını basarak yapıyordu. Dokuzuncu'nun seçilmiş kavalyesi açık duran bir kapının önünden geçerken hafif bir ses, *Gideon – Gideon!* diye sesleniveriyor-

du. O da sese gidiyor, oraya gelince de kılıcının lafı bile edilmiyordu, sadece yeri değiştirilmesi gereken bir yastık, konusu paylaşılması gereken bir aşk kitabı ya da –bir defasında– kollara alınıp son derece özenle güneşten uzak bir koltuğa geçirilmesi gereken, bir meçten de hafif gibi gelen bir kadın söz konusu oluyordu. Gideon buna içerlemiyordu. Dulcinea'nın bunlar aracılığıyla kendisine kıyak çektiğine dair endişe verici bir his içerisindeydi. Septimus Hanım, nezaketle, Gideon'ın *Dokuzuncu*, yani boyalı suretli bir kült üyesi, görünürde bir Kilitli Kabir rahibesi olduğunu umursamadığını gösteriyordu: Ya da en azından, umursasa da bunu günlerine keyif getiren bir şey olarak gördüğünü.

Bir defasında Gideon siyah kapüşonunu başına çekmiş, elinde Dulcinea'nın kroşe yaptığı yün yumağıyla otururken, “Burada benimle bulunmanın komik olduğunu düşünüyor musun hiç?” diye sordu. Gideon başını iki yana sallayınca da devam etti: “Hayır... hoşuma gidiyor doğrusu. Protesilaus'u pek sık uzağa yolluyorum. Ona yapacak işler veriyorum: Ona en iyi uyan durum bu. Ama battaniyelerimi toplayıp ayak işlerimi yapman hoşuma gidiyor. Bütün ebediyet dahilinde bir Dokuzuncu Hane kavalyesini işlerine koşmuş tek kişi benim herhalde... onun ustası olmayan tek kişi. Ve sesini yeniden duymak isterim... günün birinde.”

O iş zordu. Gideon, o ilk düellodan sonra, Harrow Nongesimus'u yarım yamalak görmüş, bir daha da onunla karşılaşmamıştı. Ne antrenman odasında ne de Dokuzuncu konaklama alanında bir kez daha ortaya çıkmıştı. Yastığı her sabah farklı bir şekilde kırışmış oluyordu ve siyah elbiseler iskeletlerin aralıklı olarak aldıkları çamaşır sepetinde birikip yığın oluyorlardı ama kendisi Gideon'ın kapısını karartmıyordu.

Gideon antrenman odasına düzenli olarak gitti –ve Dördüncü'nün ve Beşinci'nin ve İkinci'nin ve Üçüncü'nün kavalyları de öyle– ama Altıncı'nın ve Yedinci'nin kavalyları oradan kaçındılar, hem de artık pırıl pırıl cilalı olmasına ve tohum yağlarının rayıhasına sahip olmasına rağmen. İskeletler artık çabalarını yerleri temizlemeye yönlendirmişti. Sekizinci'nin iriyarı kavalyesi bir defa Gideon oradayken gelmiş ama onu görünce kibarca eğilerek selam verip ardından alelacele gitmişti.

Gideon hâlâ kendi başına antrenman yapmayı seviyordu. Uzun yıllar boyunca uyanıp ayaklarını bir mobilyanın altına sıkıştırıp ardından yüzlerce defa mekik çekmek, sonra da sınava geçmenin verdiği bir alışkanlıktı: yüz tane normal, yüz tane el çırparak. Amuda kalkıp öylece duruyor, ayak parmaklarını ne kadar esnetebildiğine bakıyordu. Kohort'a katılabilmek için gereken tıbbi gereksinimleri karşılamak için onun yapabildiklerinin yarısını bile yapabilmesi yetiyordu ama bütün hayatını umudun kıyma makinesine yedirmişti, öyle ki günün birinde Trentham'ı kasıp kavurarak aşip bir ölümbüyücüsünün lejyonuna bağlı cepheye gönderileceğini umuyordu. Bekleyen gezegenlerden birinde güvenlik ekibinde olmak ya da yabancı bir şehirde bir Üçüncü valisini koruyup kollayarak resmen bakıcılığını yapmak Gideon'a göre değildi. Gideon bir çıkarma gemisi istiyordu –yüzeye ilk inen gemi olmak istiyordu– üstünde HER NE HALT-SA İŞTE İŞGAL KUVVETİ yazan kocaman, kalın, pırl pırl bir madalya almayı, Dokuz Hane'nin en sağlam ölümbüyücüsünün dahi yokluğunda bir gıdım dahi savaşamayacağı ölümenerjisinin o ilk çiçeklenmesinden sorumlu kişi olmayı istiyordu. Kohort'un ön saflarında bulunmak şan sahibi olmayı kolaylaştırıyordu. Okuduğu çizgi romanlarda ölümbüyücüler bütünü o yaptıklarına teşekkür etmek için cephenin önlerindeki yoldaşlarının eldivenli ellerini öpüyorlardı. Çizgi romanlarda bütün o ustaların hiçbirinin kalp hastalığı yoktu ve pek çoğunun da ölümbüyücülerinde hiç olmayan dekolterileri vardı.

Bütün bunlar yalnız geçirdiği pek çok gecede Gideon'ın hayal gücünü ateşlemişti ve kendini daha da uçuk hayallere kaptırıp Harrowhark'ın pek çok galaksi ötede bir zarfı açıp Gideon Nav'ın hem ayrıcalıklı bir performans gösterdiği hem de acayip seksi olduğu bir savaşın ilk saldırısındaki rolü sayesinde bir sürü madalya ve üstüne ganimet parasının muazzam bir yüzdesini kazandığına dair haberleri okuduğuna dair düşler kurmuştu. Hayalinde Harrow'un dudağı büzüşüyor ve ağzından gıcırtya benzer bir ses çıkararak, *Anlaşılan Gıcırty kılıç sallamayı biliyormuş*, diye bir laf ediyordu. Bu fantezi genelde yüz tekrar yapması için yeterli oluyordu.

Dokuzuncu'dayken gününü tarlaların etrafında bir koşuyla

bitirirdi, fotokimyasal lambalar döngülerinin sonuna yaklaşp kararmaya başladığında, düzenli aralıklarla toprağı nemlendirmek için sis hâlinde fışkırtılan suyun içinden geçerdi. Sis geri dönüştürülmüş sudan olduğu için sidik gibi kokardı. Şimdiyse eski ahşap, denizin sülfürü anımsatan rayıhası ve suyun taş üstündeki kokusu geliyordu burnuna.

Ama Gideon dahi durmaksızın antrenman yapamazdı. Kenan Evi'nin devasa, kıvrılıp bükülen yapısını keşfederek kendisini eğlendirdi ve sık sık tamamen kayboldu. İlk keşfi ancak belli yerlere kadar keşif yapabileceğini anlamak oldu. Ayaklarının altında ta aşağıya, yüzlerce metrelik binanın dibine kadar bir sürü kat vardı herhalde ama aşağıya indikçe üstlerine ***DİKKAT*** yazılı sarı plastik bantlar ve büyük, demirden, patlamaya dayanıklı kapıların üstüne spreyci boyayla atılmış çarpılar gitgide artıyordu. Bütün yollar kapanmadan önce rıhtım seviyesinin ancak elli metre aşağısına inilebiliyordu. Aynı şekilde yukarı çıkışın da bir sınırı vardı, yaklaşık yüz metre yukarıda: İçine girebildiğin bozuk bir asansör vardı ve kulenin üstüne giden, iki yöne ayrılan bir merdiven. Sol tarafta Öğretmen ve Kenan Evi'nin diğer iki rahibinin uyudukları yer bulunuyordu, içindeki saksılarda sukulentlerin uzun filizlerle yemyeşil serpildikleri beyaz badanalı koridorlardan oluşan bir şebekeydi burası. Gideon sağ tarafa gitmeyi henüz denememişti.

Keşif gezileri ve squat'larla geçen iki sessiz, çarşaf gibi dumdüz günün ardından Gideon tam anlamıyla sıkılmamıştı. Dokuzuncu Hane'nin bir sakini sıkılmak için bundan epey fazlası gerekiyordu. Kendisini şüphelendiren şey mikroskobik seviyede bir değişiklik olmamasıydı: Bir sabah Harrow'un yatağındaki kırıksıklıkların ve kirli sepetindeki siyah kıyafetlerin en üst katmanının yirmi dört saati aşan bir süredir değişmediğini fark etti. Harrow'un Dokuzuncu'nun odasında son uyumasının ya da kıyafetlerini değiştirmesinin ya da yüz boyasını yenilemesinin üstünden iki gece geçmişti. Gideon akıl yürüttü:

1. Harrow belli nedenlerden ötürü eve dönememişti, yani mesela
 - (i) Ölmüştü;
 - (ii) Bir şey yapamayacak hâldeydi;

(iii) Meşguldü.

2. Harrow hayatını başka bir yerde sürdürmeyi tercih etmişti, böylece Gideon'ı, ayakkabılarını Harrow'un yatağının üstüne koymak ve fütursuzca eşyalarını karıştırmak konusunda serbest bırakmıştı.
3. Harrow kaçmıştı.

3. madde elenebilirdi. Harrow öyle bir tip olsaydı Gideon'ın çocukluğu çok daha rahat geçerdi. 2. madde Gideon'ın ayaklarını Harrow'un yatağına koymak ve fütursuzca eşyalarını karıştırmak için elle tutulur bir özlem duyuyor olması itibarıyla heyecan verici bir ihtimaldi ama söz konusu şeylerin hâlâ orada oldukları göz önüne alınırsa, bu pek mümkün görünmüyordu. Koca bir kemik deposundaki her kemiği kırması için ona sadece yirmi dört saat verilmiş olsa bile Gideon ânında Harrow'un gardırobunu açıp gömleklerinin bütün düğmelerini olması gerekenin bir üstündeki deliğe geçirmek için planlar yapmaya başladılar. Bu Muhterem Kız'ın gerçekleşmesine izin veremeyeceği kaçınılmaz bir şeydi.

Bu da geriye 1. maddeyi bırakıyordu. (iii) Harrow'un yaptığı iş artık her neyse geri dönmeyi unutacak kadar kendini ona kaptırmıştı demek ki ancak az önceki akıl yürütmesine ve kurcalanacak düğmelerin erişilebilirliğine bakılacak olursa bu ihtimalin üstüne düşünmeye bile değmezdi. (i) gelmiş geçmiş en mutlu kaza ya da cinayetin yaşanmış olma ihtimaline dayalıydı ve eğer bu bir *cinayetse* katil de yani, *bir acayip* tip olmalıydı ki bu da kendisinin cürmünü müteakiben Gideon'la yapacağı evliliği epey bir sakil kılmayacak mıydı? Belki arkadaşlık bileziği değiş tokuş etmekle yetinmeliydiler.

Nihayetinde en tutar tarafı olan (ii) idi. Boya malzemelerinin hepsi oradaydı. Gideon, Harrowhark Nonagesimus'un çıplak yüzünü hiç görmemişti. Kalbinde derin bir yâre gibi bir içerleme ve ruhunda bir bıkkınlık eşliğinde cüppesini omzuna alıp bu arayışla geçecek uzun, avuntusu mümkün olmayan bir güne başladı.

Harrow ana avluda ya da yemek odasında ya da gayretkeş bir hâlde silip duran iskeletlerle dolu, gitgide temizlenen çukurda

da değildi. Beşinci Magnus şık, yağlı saçlı üstadının yanında, kaşlarını çatıp alnını kırıştırmış, iskeletleri iyi huylu bir hayret içinde izliyordu ve Gideon hızla kaçıp gidemeden, “Eee – Dokuzuncu! Dilerim ki... oda hoşuna gidiyordur!” demeyi başardı.

Harrow betonu sabah ışığında sıcak havada titreşen güneşin alnındaki göz sulandırıcı parlaklıktaki beyaz, uzun rıhtımda yoktu. Gideon rıhtım boyunca ilerledi – yıpranmış manyetik kilitlerin yanında durup mekiğin düşüp kaldığı, çok aşağılarda çal-kalanan suların sesini dinledi. Harrow, Dulcinea’nın sıklıkla kitap okuduğu yerde değildi ve birkaç kitabı bir sandalyenin altına terk edilmiş hâlde dursalar da Dulcinea Septimus da orada değildi. Avlunun solundaki şaşaalı ve çürümüş eski bir merdivenden başlayıp üstüne daha yeni SEKİZİNCİ HANE kazınmış, görür görmez aynen çark edip rekor hızla geri döndüğü bir kapıda son bulan doğu kanadının tamamını yürüdüğünde öğle yemeği vakti gelmişti. Gideon yemek salonuna dönüp peynir ekmeğinin başında kara kara düşündükten sonra pes etmeye karar verdi.

Harrow’u kırık bacakları ve tuzla buz olmuş kalça kemiğiyle baş başa bırakacaktı. Onu bulmak imkânsız, nafile bir görevdi, inanılmaz büyük, karmaşık bu alanda haftalar boyu bütün gününü arayarak geçirse dahi daha *zemin katı* bile bitiremezdin. Bu aptalcaydı ve kendisini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu. Ayrıca o berbat küçük hayatının her yanı hakkında aşırı kontrolcü ve gizemli olması da Nonagesimus’un kendi hatasıydı. O tahta gibi düz kıcını erimiş bir lav birikintisine batırmış olsa dahi Gideon’a teşekkür etmezdi, özellikle de Gideon, Harrow’un kıcını magmayla yok etmesinin yıldönümünü törensel olarak kutlamayacağı için. Gideon bu senaryoyu olduğu gibi kafasından sildi.

Yiyecekleri ağzına tıkıp hemen ardından yarım sürahi su içtikten sonra kalkıp aramaya kaldığı yerden devam etti. Aklına estiği için gidip çalışmayan asansörün kapılarına vurmaya karar verdi ve ardından yanındaki sudan şişmiş kapının iyice yüklenince açılabilirdiğini fark etti ve böylece daracık bir merdiven açığa çıktı. Gideon merdivenden çıkınca kendini daha önce sadece bir defa dolaştığı bir koridorda buluverdi. Her kapı ve yüzeyde ***DİKKAT*** bantları olan geniş, alçak tavanlı bir tüneldi

ama sonunda birilerinin geçmiş olduğu belli bir kapı vardı: Bant kopup gevşek kurdeleler hâlinde iki yandan aşağıya sarkmıştı. Bu kapıdan geçince de orta yerinden birilerinin kırıslara astığı devasa bir brandadan oluşan yarım yamalak bir bariyerle ortasından kesilen başka bir koridora çıktı. Gideon brandanın altından geçip sağa döndü ve dar, demir bir kapıyı açarak bir terasa çıktı.

Daha önce bir defa buraya gelmişti. Bu terasın tam olarak yarısı denize düşmüştü. Gideon burayı ilk gördüğünde o kadar pamuk ipliğine bağlı duruyormuş gibi gelmişti ki bir yükseklik korkusu atağı geçirip aşağı inmiş ve alelacele daha az delice bir yere doğru geri çekilmişti. Gökyüzü fazla geniş, ufuk fazla açık görünmüş ve teras da fena hâlde ölüm tuzağı gibi gelmişti. Yukarıda rıhtım heyula gibi duruyordu, aynı şekilde Dokuzuncu'nun barınağı olan opak, geniş pencereler de. Yukarı bakmakta bir sıkıntı yoktu. Denizin hâlâ yüzlerce ve yüzlerce metre üstünde dururken aşağıya bakmak ise öğle yemeğine veda etmeyi istemesine neden oluyordu.

Drearburh'un tüneliyle bu yıkık teras arasındaki tek fark birinin kafesli diğerinin kafessiz olmasıydı, kendisine bunu hatırlatıp bir kez daha yukarıya meylettirdi. Rüzgâr feryat ederek onu kulenin yanına çarptı. Terasın sadece uzak ucu yıkılmıştı ve Kenan Evi'ne yakın kısmı sağlam duruyordu. Taş rüzgârlıklar ve kuru topraklı, yitip gitmiş, boş bitki tarhları ve çardaklarıyla haşin bir görünümü olan bahçeler göz alabildiğine uzanarak dönüp evin diğer tarafına devam ediyorlardı. Gideon o yoldan ilerledi. Tamamen açık değildi –büyük, taş yapıların bir kısmı çökünce kimsecikler gelip molozlarını temizlememişti ve hakikaten de insanın dikkatini ısırilıp koparılacak ölümüne düşmüş terastan alacak kadar yapı kalmamıştı– ama ortalıkta yeterince dolanırsan kulenin bağrına tutturulmuş dövme demir ve tuğladan spiral bir merdivene geliyordun.

Ve bundan yukarı çıkmak da it gibi zordu çünkü tırmandıkça ölü terasın daha büyük bir kısmını görebiliyordun –rengi değişken deniz, bugün gri-maviydi ve rüzgâr onu köpüklerle taçlandırmıştı, aşağıda çatırdıyordu– ama Gideon güneş gözlüğünü yerine oturtup burnundan derin bir nefes alarak tırmandı. Gördüğü ilk otokapıya girmeye karar verdi ve kapı açılıp geçmesine izin verene dek tam beş defa bütün gücüyle vurması gerekti.

Kapı sitemle kayarak kapanırken Gideon içeri dalıp duvara yaslandı, toparlanmak için bir dakika beklemesi gerekti.

Burası karanlıktı. Kendisini sol taraftaki bir köşede son bulan uzun bir koridorda buldu. Çok sessiz ve çok serindi. Zemin koridorun ilerisine dek tekrar eden yıldız şekilli bir desene sahip, solgun, krem-siyah rengi karolarla kaplıydı; açık renkli karolar havada parlayarak süzülüyormuş gibi görünürken koyu renkli olanlar gölgelerin içinde kaybolup gidiyordu. Duvarlara kocaman isli camdan panolar yerleştirilmiş, koyu sarı lambalarla aydınlatılmışlardı: Duvar şamdanlarında neredeyse tamamı erimiş, mumyalaşmış mum kalıntıları duruyordu. Burası geniş, gölge-
li bir alandı ve biraz da Drearyburh'un iç mabedini andıran bir havası vardı, sadece ortamdaki kemik sayısı daha azdı. Aslında burada neredeyse hiç dekorasyon yoktu. Koridor tuhaf bir şekilde içine kapanmış gibiydi, olması gerekenden küçük bir alan vardı, sanki içe doğru omuz silkiyordu. Zemin güzeldi, kapılar da öyle – pürüzsüz bir şekilde metal çerçevelere oturtulmuş küçük isli cam parçalarıyla bezenmiş ahşaptandılar. Koridorun sonunda, sola döndüğü yerde tek bir heykel vardı. Bir zamanlar bir insanı betimliyor olmalıydı ama kafası ve kolları koparılmış, geriye sadece istirahat eden güdük uzuvlu bir gövde kalmıştı. Bir lobide olduğunu ve kapıların asansör olduklarını anlaması biraz zamanını aldı: Her birinin üstünde bir zamanlar herhalde kaçınıcı katta olduklarını gösteren ölü birer ekran vardı.

Gideon güneş gözlüğünü katlayıp cüppesinin cebine koydu. Sessiz yankılar duvarlar boyunca yukarı aşağı sekip kayboldular. Birtakım sesler yukarıya doğru süzüldüler. Koridorun sonundaki basamaklar iki alçak kat boyunca iniyorlardı, sahanlıkları görünüyordu ve Gideon da dikkatli, ses çıkarmayan adımlarla aşağıya indi.

Belirsiz mırıltılar incelik seslere dönüştüler–

“–imkânsız, Muhafız.”

“Saçmalama.”

“Olasılıksız, Muhafız.”

“Tabii ki. Ama yine de – tam olarak neye göre?”

Ayak sesleri. İki kişi konuşuyordu: İlki büyük ihtimalle bir kadındı, diğeri de büyük ihtimalle erkek. Gideon riske girerek bir adım daha indi.

“Altı okuma,” diye devam etti ikinci ses. “En yaşlısı dokuz bin. En genci, yani, elli civarı. *Civarı* olduğunu vurgulamak isterim. Ama buradaki eski şeyler hakikaten çok eskiler.”

“Durugörünün üst sınırı on bin, Muhafız.” Evet, bu bir kadın sesiydi ve Gideon’ın daha önce duyduğu birinin sesi de değildi: alçak ve sakın, bariz bir şeyi dile getiriyordu.

“Olayın özü tam burada ve sen tam oradasın. Dokuz bin. Elli civarı. *Bina*.”

“Ah.”

“*Fiat lux!* Eğer olasılıksızlıktan bahsetmek istiyorsan hadi gel bundan konuşalım” –taşın taşa sürtünme sesi– “*bundan* üç bin kûsur yıl daha yaşlı olmaktan.” Ağır bir *dank* sesi geldi.

“Açıklaması yok, Muhafız.”

“Kesinlikle yok. Bu gülünç, ağır ağır soğuyan gaz birikintisinde olduğu gibi, kesinlikle açıklanabilir. Sadece onu açığa çıkar-mam lazım.”

“Şüphe götürmez şekilde doğru, Muhafız.”

“Kes şunu. Beni dinlemene ihtiyacım var, nadir kullanılan olumsuzlama ifadeleri bulabilmek için beynini kurcalamana değil. Ya bu bina olduğu gibi bir çöp konteynerinden aşırılmış ya da bana molekül düzeyde sistematik olarak yalan söyleniyor.”

“Belki de utangaç bir binadır.”

“Bir bina söz konusu olduğunda o dediğin epey zor bir olay. Hayır; burada doğru olmayan bir şey var. Bir numara var. Dördüncü çember sınavlarımı hatırlıyor musun?”

“Efendilerin bütün çekirdeği kapattıkları zamanı mı?”

“Hayır, o üçüncü çemberdi. Dördüncü çemberde çekirdeğe birkaç bin sahte kayıt eklemişlerdi. Güzel işti, nadide bir çalış-maydı hatta kayıt tarihi bile eklemişlerdi ve hepsi de bariz şekilde yanlıştı. Deli saçması. Kimse onların tek bir kelimesine dahi inanmazdı. Dolayısıyla ne diye uğraşmışlardı ki?”

“Onların ‘bir şerefsiz sürüsü olduklarını’ söylediğini hatırlıyorum.”

“Ya– evet. Yani esas olarak öyle. Bize özellikle sinir bozucu bir ders öğretiyorlardı, hiçbir şeye güvenemeyeceğimizi çünkü her şeyin bize yalan söyleyebileceğini.

“Kılıçlar,” dedi kadın, sesinde bir tatmin hissiyle, “yalan söylemezler.”

Ölümbüyücüsü –çünkü Gideon o noktada lanet bir ölümbüyücüsü dinlediğine, hayatı boyunca hiçbir konuda olmadığından daha emindi– burnundan soludu. “Doğru, yalan söylemezler. Ama gerçeği de söylemezler.”

Gideon artık neredeyse merdivenin dibine gelmişti ve aşağıdaki odayı görebiliyordu. Tek ışık odanın ortasından geliyordu; duvarlara uzun gölgeler saçılmıştı ama duvarlar basit betondan yapılmış gibi duruyor ve belli yerlerde dikkat bandıyla bölünmüyorlardı. Tam ortada, bir el fenerinin aydınlattığı, devasa bir metal kapak vardı; Gideon’ın tehlike şaftları ve felaket sığınaklarıyla özdeşleştirdiği tarzda bir kapak.

Kapağın önünde sırtık gibi, yetersiz beslenmiş genç bir adam çömelmiş duruyordu: Gri bir cüppeye sarınmıştı ve burnundan aşağı kayan gözlüğünün camları parlıyordu. Hemen yanında elinde kama şeklinde bir heykel parçası ve bir el feneri tutan, kalçasında bir kılıç kınının silueti ayırt edilen, adamla aynı şekilde griye bürünmüş bir figür bulunuyordu. Belirsiz bir koyulukta, çene seviyesinde küt kesilmiş saçları vardı. Bir kuş gibi huzursuzdu, ağırlığını parmak uçlarından topuklarına kaydırıp kıpırdanıp duruyordu. Çocuk bir elini kapağın ağır kenarına bastırmış, üstüne sanki ritüel olarak kesilip çıkarılmış, ortamın loş ışığında tuhaf bir şekilde enine çizgilere bürünmüş bir parça bağırsağı inceleyen bir kâhin gibi eğilmiş kara kara düşünüyor-du. Kendi cep fenerini çıkarmış, zeminin kaynak yerinin kapak çerçevesinin metaliyle buluştuğu yeri inceliyordu.

İkisi de pislik içindeydi. Yenleri toza boğulmuştu. Kıyafetlerine ve ellerine tuhaf, ıslak bir şey yapışmıştı. Sanki uzun zaman önce unutulmuş bir Dokuzuncu kabristanıyla cebelleşmiş gibi görünüyorlardı.

Gideon fazla yakınlarına gelmişti: Karanlığın içinde dahi, kapüşonlarını çekip cüppelerine sarınmış olmalarına rağmen ikisi de son derece gergindi. Gözlüklü genç adam hızla çenesini kaldırıp körlemesine merdivene baktı: Adamın odaklandığı yer aniden değişince kılıçlı genç kadın hızla arkasına dönüp Gideon’ı basamaklarda gördü.

O yarı karanlığın içinde Kilitli Kabir’in bir tövbekârını siyahlar kuşanmış, suratını kurukafa şeklinde boyamış hâlde görmek

büyük ihtimalle pek rahatlatıcı bir şey değildi. Kavalie düşük kapaklı gözlerini kısıtı, sinirli sinirli kıpırdanmayı kesmiş, tamamen sessizleşmişti; sonra da patlayıcı bir enerjiyle harekete geçti. Heykel parçasını *tanık* diye bıraktı, kılıcını pespaye kınından çekip çıkardı ve ilerledi. Nöronları bas bas bağırarak Gideon kendi kılıcını çekti. Elini siyah zırhdivenine soktu –gri cüppeli kız fenerini düşürüp akışkan bir fısıltıyla omzundaki kınından bir hançer çıkardı– ve kavalie sıçrarken bıçakları başlarının üstünde buluşunca metalin metale çarpmasının çınlaması odada yankılandı.

Siktir. Karşısındaki sadece bir kavalie değil, aynı zamanda bir savaşçıydı. Gideon ansızın canını kurtarmak için dövüşmeye başlamıştı ve buna bayılıyordu. Art arda gelen yıldırım hızındaki hamleler savunmalarını sarstı, her biri sanayi tipi bir pres gücüyle iniyor, kısa gard eli bıçağı Gideon'ın kılıcının muhafazasını hedefliyordu. Gideon yüksekte olmasının verdiği avantaja rağmen yukarıya doğru birkaç adım gerilemek zorunda kaldı. Manevra imkânı kısıtlı dar bir yerde dövüşüyorlardı ve Gideon köşeye sıkışmak üzereydi. Kızın hançerine vurup önünden çekerek duvara fırlattı, hançer de düşerken gevşemiş birkaç cam karoyu berberinde aşağı indirdi: Hasmı vurulmuş gibi yere indi, çömeldi, hançerini *tekmeleyerek* yerden aldı ve *merdivenden aşağıya doğru perende attı*. Gideon kız ayağa kalkarken intikam peşinde bir ölüm azizi gibi öne atıldı – elindeki uzun kılıç olsa ve adımlarını düzgün ayarlayabilmiş olsa karşısındaki kılıcı dar-madağın edecek hiddetli bir kesme hamlesi yaptı ama tek elde ettiği hasmının eğilip zorlanarak dişlerinin arasından ofladığını görmek oldu. Kılıcı diğer kavalienin hançeriyle buluştu ve Gideon bastırdı, ikisi de hamleye bütün güçlerini vermişlerdi. Grili kavalienin gözlerinde sadece hafif bir şaşkınlık vardı.

“*Camilla!*” Gideon söyleneni neredeyse hiç duymadı. Gideon daha güçlüydü; kızın kolu bükülüyordu –meçini Gideon'ın bloklayan kolunu taciz etmek için kaldırıp muştı bıçağın siyah manşetine vuruyor, küçücük fenerin ışığı bir o yüze bir diğerine tutulurken gözbebeklerini koca siyah kuyulara dönüştürüyordu– “*Altıncı Camilla, geri çekil!*”

“Camilla” dirseğini öne çıkarıp kılıcını Gideon'ın kılıcının üstünden aşağı kaydırıp kabzasıyla itti. Bir anlığına afallayan Gi-

deon merdivene doğru gerileyip duruşunu düzeltti; o noktada grili kavalye kılıcını yukarı kaldırmış, gardını aşağıda tutarak çoktan gerilemeye başlamıştı. Grili ölümbüyücüsü ayakta idi; küçük odadaki karanlık sanki yerden sıcak hava yükseliyormuş gibi dalgalandı. Gideon koluyla ileri doğru bir hamle yaptı–

–ve arkaya doğru sendeledi. Kalbi göğsünde paniğe kapılmış, kalp krizi geçiriyormuş gibi tutulmuştu, eli de kılıcının kabzasının etrafında solup gidiyordu – eti gözlerinin önünde eriyor, tırnakları kararıp yanmış gibi tenine doğru kıvrılıyordu. Yumruğunu hızla geri çekti ve kendine bastırduğunda yeniden bütün ve değişmemiş olduğunu gördü ama bastırıp ilerlemedi. Mankafanın teki değildi. Gerileyerek ölümbüyücüsü mühründen uzaklaştı ve bunun yerine kılıcını kınına sokup ellerini evrensel *ateşkes!* işaretini yapacak şekilde ileri doğru uzattı. Meşale taşıdığı elini uzatmış olan grili ölümbüyücüsü nefes verdi: Yüzündeki hafif pembemsi teri sildi.

“Diğeri,” diye kestirip atarken adamın sesi hiç de sanki az önce muazzam bir ölümenerjisi bariyeri oluşturup az miktarda kan terlemiş gibi değildi. Gideon sadece biraz kan terlemiş olmasına hayran kalmıştı: Önündeki üç beden boyunda ve enindeki bütün alan, bir köpüğün yağlı yüzeyi gibi parıldıyordu. “Haneler arası bir olay çıkmasını istemiyoruz – gerçi öyle olsa Altıncı’daki politikacı müsveddelerini bayağı bir meşgul ederdi ama... Senden de–” bu defa biraz daha resmi bir tavırla Gideon’a seslenmişti– “kavaljem seninle planlanmamış bir düelloya girdiği için özür dilerim, Dokuzlu ama kendisinin tamamen siyahlar giymiş sinsi sinsi bize yaklaşan birine kılıç çekmesinden ötürü özür dilemiyorum. Makul ol biraz.”

Gideon muştta bıçağı elinden çıkarıp yeniden kemerine ilişti ve önündeki manzarayı gözden geçirdi. Kavalje de, ölümbüyücüsü de yerdeki kapağın siyah kitlesinin önünde durmuştu; cüppeleri karanlığın içinde odun kömürü rengindeydi ve ikisinin de gözleri koridordan gelen ince ışıktaki renksizleşmişti. Küçük fener hızla kapatılıp mekânı bütünüyle daha da karanlık hâle getirdi. Gideon ağzını açmak için can atıyordu ve konuşabilse söyleyeceği, *Nasıl öyle takla atabildin?* olacaktı ama ölümbüyücüsü konuşarak düşüncelerini yarıda kesti:

“Sen Nonagesimus’u ararken buraya geldin, değil mi?”

Gideon’ın suratındaki aptal ifadesizliği başka bir şeyle karıştırmıştı herhalde. Yüz boyası bir şeyleri gizlemek konusunda iyiydi. Ölümbüyücüsü ani, sinirli bir hareketle ellerini ovalayıp parmaklarını sertçe birbirlerine sürttü. “Sadece şey varsaymıştım, onun – yani... Onu evvelki geceden sonra hiç gördün mü?”

Gideon başını o kadar vurgulu bir hareketle hayır anlamında salladı ki kapüşonunun düşmemesine şaşırdı. Kavalyenin ifadesiz yüzü ona dönmüş bekliyordu. Genç adam parmaklarını birbirlerine vurup kısa bir ritim tuttuktan sonra meçhul bir karara vardı.

“Yani, iyi kotarıyorsun,” dedi adam aniden. Kalın camlı, nerd işi gözlüğünü uzun burnundan alıp sanki üstlerine bulaşmış bir şeyi silkiyormuş gibi salladı. “Geçen gece de aşağıdaydı ve yanılmıyorsam hiç yukarı çıkmadı. Aşağıdaki zeminde onun kanı var.” Ölümbüyücülerinin hayatları normal hâlinde bile berbat olduğundan da ekledi: “Açıklayayım. Kendisinin *damarlarından akmış* kan. *Kendisinin* damarlarından akmış kan.”

Bu açıklamanın ardından Gideon Nav’a çok tuhaf bir şey oldu. Halihazırda nöronlarını, kortizolunu ve adrenalinini tüketmişti ve bedeni başı ya da kalbini beklemeden hareket etmeye başladı; hızla çocuğun yanından geçip kapağı o kadar büyük bir güçle çekti ki neredeyse bileklerini kırıyordu. Kapak Crux’ın kışından daha sıkı kapatılmıştı. Bu utanç verici yüklenmenin ardından oğlan patlama gibi bir ses çıkararak nefes verdi ve fermuarını çektiği çantasını Camilla’ya attı, o da çantayı havada yakaladı.

“Kavalyeler,” dedi genç adam.

Camilla da dedi ki: “Ben olsam seni yirmi yedi saat yalnız bırakmazdım.”

“Tabii ki bırakmazdın, öyle yapsan ölürdüm,” deyip bakışlarını bir bıçağı ölçüp biçen bir adam edasıyla Gideon’a çevirerek, “Bana bak, denyo, bu kapak açılmayacak,” diye devam etti. “Anahtarın onda.”

Yakından bakınca sıska ve sıradan görünümlüydü ama gözleri hariç. Gözlüğünün atmosferden çıkmaya dayanabilecek kalınlıkta lensleri vardı, gözleri de kusursuz parlaklıkta griydi: lekesiz, izsiz, düzgün ve berrak. Asla değişmeyen muşmula gibi bir surata sıkışmış çok güzel bir kişinin gözlerine sahipti.

Gideon bir kez daha, sanki evrenin en işe yaramaz hareketinde bulunması kapalı kapıların fiziğinin gönlünü almasını sağlayacakmış gibi kapağa asıldı. Onu izlerken gencin iç çekmesi daha da hüzünlü, daha da patlamavari bir hâl aldı. “Siz ikiniz tam on numarasınız ya, sen de, Nonagesimus da. Bir dakika bekle –Cam, çevremizi kolaçan et lütfen– Dokuzuncu, *dinle*. Aşağıda sıcaklık donma derecesinin epey üstünde. Bu da kanın bir saat ıslak kaldığı anlamına geliyor, bir buçuk saat diyelim. Onunki tamamen iskeletleşmemiştir. Anlıyor musun? Kanını bilerek akıtmış olabilir –kendisi kemikçi olmasına karşın kan ritüelini kendi üstünde uygulamayacaktır– evet, dikkatini veriyor numarası bile yapmıyorsun.”

Gideon ıslak lafını duyduğu civarda dikkat etmeyi kesmiş, artık iki bacağından da güç alarak çekiyordu: Bir ayağıyla kapağın çerçevesine bastırırken söylenen her beş kelimeden birini hayal meyal işitiyordu. *Kan. İskeletleşmemiştir. Kemikçi. Ölümbüyücüsü* seslendi: “Camilla, Nonagesimus herhangi bir işaret bırakmış–”

Camilla basamakların üstündeydi.

“Hayır, Muhafız.”

Adam terslenerek Gideon’a seslendi: “Tahminen hâlâ aşağıda bir yerlerde.”

Gideon Nav, “O hâlde kaldır kışını da bana yardım et,” dedi.

Bu adamı ne şaşırttı ne de telaşlandırdı. Aslında sımsıkı kastediği omuzları *kara delik stresi kırılmasından, okyanus tabanı basıncına* bir gıdım gevşedi. “Tabii ki,” derken sesi neredeyse rahatlamış gibi geliyordu.

Bir şeyden çok bir ses ve hareket hâlinde görünür olan gürültülü bir nesne havada süzülerek onlara doğru geldi. Ölümbüyücüsü nesneyi yakalayamadı: Nesne uzun, debelenen ellerine sertçe çarptı. Gideon bunun Kenan Evi’ne geldiği ilk gün kendisine verilen demir halka olduğunu anladı. Genç adam, toz ve küf kokusuyla yanına çömeldiğinde Gideon halkaya geçirilmiş uzun bir anahtarın düzensiz bir şekilde tangırdadığını anladı. Halkanın diğer tarafında başka, daha küçük bir anahtar vardı, altın rengiydi, pırıl pırıldı, girift bir şekilde oyulmuş bir başlığı ile gövdesinde de kesikler yerine derin çukurlar vardı. Bir anahtar halkasıydı ha? Herkese bir anahtar halkası mı verilmişti yani?

Delige sokulduğunda ilk anahtar kapağın kilidini kalın, sert, ani bir sesle açtı ve Gideon'la oğlan birlikte kapağı çevirdiler. Kocaman zimbalar gibi basamakları olan, uzun, inanılmaz karanlık bir delige doğru inen bir merdiven açığa çıkmıştı: En aşağıya düşen ışık tek bir yanlış adımda kemiklerinin yanı sıra boyunlarının da kırılacağını gösteriyordu.

İleriye işaret eden bir parmak önünde bir mızrak gibi belirdi: Camilla'nın parmağı. Altıncı kavalie el fenerini geri almıştı ve Gideon bunun ışığında Camilla'nın gözlerinin ölümbüyücüsünün gözlerinden çok daha koyu renk olduğunu görebiliyordu: Gencin gözleri berrak taş ya da su gibiydi, Camilla'nın gözleri de Dokuzuncu Hane'nin ters döndürülmüş toprağının ışık yansıtmayan, anlaşılmaz rengiydi, yani ne gri ne kahverengi. "Sen önden git, Dokuzuncu," dedi. "Palamedes seni takip edecek. Ben arkadan geleceğim."

O uzun, klostrofobik tüpten inmeleri tam bir dakikalarını aldı, cüppesini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı, kılıcı da bütün yol boyunca bakışlarını ayırmadığı metal basamaklara çarparak tangırdayıp durdu – ve zemine geldiklerinde Gideon bütünüyle apışıp kaldı.

Kapağın altındaki şey bir retro instalasyondur. Duvarları tozlu, perfore panellerle kaplanmış altı kenarlı bir tünel önlerinde uzanıp gidiyordu. Tavan hava soğutucuların içinden hava basıtları, ardındaki basınç pompaları görülebilen bir ızgaradan ibaretti ve aydınlatma da pırıl pırıl beyaz plastik kapların altındaki elektrikli ampuller aracılığıyla sağlanıyordu. Açıkta duran borular vardı. Tavanı tutan kemerlerde cüsseli, kare şeklinde otokapı çerçeveleri görünüyordu. Griler ve steril siyahlardan oluşan bu rapsodi bir sonraki kemere asılı, klimanın kuru esintisinde dönen eski kemiklerle dolu bir bohça tarafından bozuluyordu. Çevresine kadim dua sargıları dolanmıştı ve bu nesneye dair tek insani, normal şey de buydu.

Palamedes adındaki genç adam, "Beni takip et," diye seslendi.

Büyük adımlarla ilerlerken cüppesinin kirli yeni, toz içindeki karolara sürtünüp fısıldar gibi bir ses çıkardı. Bu mekân sesi yiyordu. Yankı yoktu: Ezilip duvar kaplamaları tarafından emiliyorlardı. Üçü ahenk yoksunu bir şekilde tangırdayarak tünel

içinden başka koridorların bronşlar gibi yayıldığı dokuzgen bir odaya açılıncaya değin ilerlediler. Her pasajın yanına zımparalanmış metalden harfler oturtulmuştu.

LABORATUVAR BİR – ÜÇ
LABORATUVAR DÖRT – ALTI
LABORATUVAR YEDİ – ON
BASINÇ ODASI
MORG
ÇALIŞMA ODALARI
SANİTASYON BÖLÜMÜ

Yukarıdaki ışık kuyuları, panelleri beyaza boyuyordu; aşağıdan gelen ışıklar –ızgaranın altına, ayaklarının altındaki muazzam, derin bir yolda metrelerce devam eden devasa makinelere bağlı, yanıp sönen, küçük ışıklar– zemini yumuşak bir yeşile bürüyordu. Duvarlar metal çerçeveli kocaman, eski, beyaz bir yazı tahtası dışında sadeydi. Tahtanın üstünde çok, çok, *çok* uzun zamandır kullanılmamış bir zaman çizelgesinin hatları vardı. Çizgiler birbirlerine karışmış, tahta lekelenmişti. Orada burada bugüne dek sağlam kalmış, tek başına, anlamsız harfler vardı: O ya da C olabilecek bir harfin kıvrımı; bir M'nin kemeri; sonundaki çizgiyle bir G ya da bir Q'ya ait olabilecek bir kıvrım. Ama alt köşelerin birinde, zamanında kalın bir uçla yazılmış, şimdi ise solmuş olsa da hâlâ gayet okunaklı bir mesajın hayaleti duruyordu:

Tamamlandı!

Burada basık bir atmosfer vardı. Hava o kadar kuruydu ki gözleriyle ağzına iğneler batıyormuş gibi hissediyordu. Camilla bir elini kılıcına koymuştu, Palamedes de odayı yavaşça, ağırlığını bir ayağından diğerine sallanarak geçirerek 360 derece tararken ellerini ovuşturuyordu. Bir uyarı geldiğinde ya da beklediği bir uyarı gelmediğinde Sanitasyon Bölümü'ne doğru sertçe döndü. Gideon onu takip etti. Sanitasyon'a giden kısa koridorun zemini bir ızgaradan ziyade üstü tuzu andıran tozumsu, ayak altında çıtırdayan ve hava akımlarıyla savrulup birikintiler yaratan bir malzemeye kaplı panellerden oluşuyordu. Bu kum tepeleri tekme atıldığında, verilen bir soluk gibi dağılıyorlardı.

Ansızın kanla karşılaştılar. Palamedes küçücük el fenerini cebinden çıkarınca, ışığın altında sıvı kırmızı kırmızı parladı. Azımsanamayacak miktarda kan dökülüp kalın lekeler hâlinde koridor boyunca sıvanarak uzun, koyu renkli, ağır ağır kuruyan pıhtılardan oluşan izler bırakmıştı. Daha küçük lekeler çevre duvarların üstünde kurumuşlardı.

Koridorun sonundaki kapı –metalden, tam ortasına üstünü kaplayan yağ ve kirden artık arkası görünmeyen cam bir panel oturtulmuş, dev gibi, patlamaya dirençli bir kapı– aynı şekilde kurumuş kandan bir kabukla kaplı bir dokunmatik panelle açılıyordu. Kurumuş ve kurumakta olan kanla. Gideon panele o kadar sert bastı ki kapılar irkilmiş gibi tınlayarak açıldılar.

Sanitasyon Bölümü’nün ilk odası önlerinde ofis kabinlerinden oluşan, muazzam, alçak tavanlı, beyaz panelli bir labirent gibi uzanıyordu: Baş aşağı duran metal mantarlara benzeyen duş başlıklarının altında uzun çelik masalar ve bir insanın içinde ayakta durabileceği dar kutular vardı. Burası Kenan Evi’nin o muhteşem, yıkılmış salonu kadar büyüktü. Yukarıda ışıklar uğuldayarak çalışıyordu. Duvardaki bir panel içindeki bir mekanizma uyanmaya çalışırken öfkeyle yanıp sönüyordu –bir ekrandı herhalde– ama sonunda vazgeçip karardı ve bütün oda gölgelerin içine gömüldü. Gideon bir köpeğin zihinsiz, neredeyse doğaüstü paniği içinde bir koku arıyor, bulmaya çalışı–

Kan lekeleri onu kabinlerden birindeki büyük, kaburga gibi kabartıları olan bir yumruya götürdü. Bu, kozaya benzeyen şey yaklaşık insan boyundaydı, yani söz konusu insan sıradışı uzunlukta değilse. Palamedes ve Camilla onu durduramadan Gideon hızla o şeyin yanına gidip bütün gücüyle bir tekme attı. Büyü kırılıp bozularak ölüyakımının yağlı gri külüne dönüşürken, kemiksi parçalar da kabinin dört bir tarafına saçılıp tangırdadılar. Kozanın içinde kıvrılmış duran biri vardı –elleri kanlı, yüz boyası her yere bulaşmış, altındaki cildi o artıklarla aynı gri renkte– Harrowhark Nonagesimus.

O sabahı Harrow’un cesedini bulduğunda yapacağı vahşi, koyvermişlik dolu dansı planlayarak geçirmiş olan Gideon, Camilla’yla Palamedes’e döndü.

“Bundan sonrasını ben hallederim,” dedi.

Palamedes onu duymazdan gelip yanından geçerek kırık kemikten krizalite gitti ve içindeki korkunç malzemeler arasında bir şeyler arandı. Harrow'un siyah cüppesini biraz kenara çekti, ardından gömleğinin yakasını, ipe dizili kemik parçalarından üç gerdanlığı da geçip ürkütücü bir parça çıplak –iğrenç– tene ulaştı ve iki parmağını Harrow'un boynuna bastırdı; elini ağzının önünde tuttu, keskin bir sesle “Cam,” deyince kavalyesi onun ardında dizlerinin üstüne çöktü. Gömleğinin içinde bir yerlerden bir kese çıkardı ve onun içinden, başka şey yokmuş gibi, bir elektrik kablosu aldı. Kablonun izolasyonu iki ucunda soyulmuş, sivri metal uçları açığa çıkmıştı ve Palamedes bunları baş ile işaretparmaklarının arasındaki etli yere batırdı. Kablonun uçları kan çıkardı. Diğer ucunu ise Harrow'un boynunda, az önce parmaklarını bastırdığı yere batırdı.

Bunu yüksek hızlı ve kesinlikle anlaşılmaz bir diyalog takip etti:

“Yüksek genişleme oranı. Kan kaybı yaradan harici değil. Hipovolemi. Soluk alıp vermesi iyi. Dürüst olmak gerekirse – esas mesele dehidrasyon.”

“Serum fizyolojik?”

“Yok ya. Uyanınca kendini doldurabilir.”

Gideon ise kendini tutamadı. Harrow'u bacakları ters dönmüş, kafatası patlamış bir hâlde bulmayı kabullenebilirdi ama bu söylenenlerin ancak yarısını anlayabiliyordu. “Neden *bahsediyorsunuz* siz?” diye cevap talep etti.

Palamedes ayaklarının üstünde sallandı. Kemik kozanın kenarını iki parmağı arasında tutmuş, sağa sola çevirerek test ediyordu. “Bir süredir ne bir şey yemiş ne de bir şey içmiş,” dedi. “Hepsi bu. Kendini fazla zorladığı bir anda tansiyonu ve kalp hızı aşırı düşmüş olmalı. Büyük ihtimalle bayıldı, uyandı, bunu yaptı – inanılmaz, ben tahmin bile edemiyorum... sonra da uyuyakaldı. Hem de tamamı tek parça, kendinde olmamasına şaşmamak lazım. Bu onun sık sık yaptığı bir şey mi?”

“Bütün bunları Altıncı ölümbüyüsüyle mi anlıyorsun?”

Şok edici bir şekilde hem o hem de Camilla güldüler. Kaba, havlamayı andıran küçük kahkahaları vardı ve Camilla bu fırsattan istifade ederek kabloyu yeniden yuvarlayıp ucundaki

kanı silerek cüzdanına geri koydu. Üstadı kuru bir sesle, “Tıbbi ölümbüyüsü,” dedi, “al sana tezat. Hayır. Ölümbüyücüsü olmanın faydası oluyor ama hayır. Bu sağaltım bilimi. Dokuzuncu’da bu yok mu? Cevap verme, şaka yapıyordum. Artık onu hareket ettirebilirsin.”

Muhterem Kız, Gideon onu katlayıp omzunun üstüne atarken (hem Palamedes hem de Camilla bunu izlerken irkildiler) epey hafifti. Harrow’un ciğerlerindeki hava bir inlemeyle dışarı çıktı ve kemik koza çözülüp dolu gibi patırdayarak yere yağan yonga ve çakıl taşlarına dönüştü. Altıncı Hane’nin ölümbüyücüsünün sinirlerini gerçek anlamda bozan tek şey buymuş gibiydi. Ağzının içinden küfretti ve ardından *cebinden bayağı bayağı bir cetvel çıkarıp* yerdeki yongaların boyunu ölçtü. Gideon, Harrow’un ağırlığını daha dengeli dağıtmak için kıpırdandı. Beyni o ağırlığın farkına varacağı ya da bu iş bittikten sonra Dokuzuncu Hane’nin filizini rıhtımın kenarından aşağıya atma fantezisi kurarken işine yarayacak ayrıntıları kaydedeceği kadar açılmamıştı. Ölümbüyücüsü ter, kan ve eski yanmış kemik gibi kokuyordu; kaburga kemiklerinden korsesi Gideon’ın omuzlarına batıp canını acıtıyordu. Metal zımbalardan bir duvar merdivenine başka birini omzunda taşıyarak çıkmak aynı yerden kimseyi taşımadan inmeye göre epey daha zordu. İlk Palamedes çıkmaya başladı, ardından Gideon geldi, sakil yüküyle her basamağa tırmanmak bir savaş vermek gibiydi; Camilla da onun peşinden çıktı ve yukarı ulaştıklarında Gideon’ın çenesi sıkılmaktan ağrıyordu.

Altıncı’nın kavalyesi tepeye vardığında Gideon dışarı çıkabilsin diye Harrow’u omuzlarından tutarak iyilik etti. Belki tek niyeti bir an önce o devasa kapağı kapatmak ve anahtarı kilitte tatmin edici bir *şıkırt* sesiyle çevirebilmektir. Gideon bilinçsiz figürün yanına oturup önce bir omzunu, sonra da diğerini yuvasında çevirdi.

Palamedes fermuarlı çantasını omzuna alırken konuştu: “Uyanınca ona su ve yiyecek ver. Kalanını o halleder. Büyük ihtimalle. Sekiz saatlik bir uykuya ihtiyacı var – bir yatakta, kütüphanede değil. Kendisinin kütüphanede olduğunu nasıl bildiğimi sordugunda da Cam’in yürürken tıngırdadığını söylediğini ilet.”

Gideon yükünü yeniden omzuna almak için eğilip Harrow’un

hareketsiz, konuşmayan bedenini diğer omzunun üstüne koydu. Merdivenin dibinde duraklayıp koridorun sonuna, terasa, zikzak yapan basamaklara baktı ve ardından Dokuzuncu Hane'nin konaklama alanına olan uzaklığı hesaplamaya çalıştı. Yolda Harrow'un kafasını vurup beyin sarsıntısı geçirmesini sağlayabileceği çok yer vardı.

“Sana iyilik borçlandım,” dedi.

Alçak, tuhaf bir şekilde kalın sesiyle, “Karşılık beklemeden yaptı,” diyen Camilla'ydı. Gideon'a ilk defa yüzünde bir istinat duvarını andıran o düz, taş gibi saldırganlık olmadan bakmıştı ve bu da hoş bir şeydi.

Palamedes dedi ki: “Cam'in dediği gibi. Sadece – bak, sana bir tavsiye vermeme izin ver.”

Gideon beklerken adam parmak uçlarını birbirlerine yapıştırdı. Kavalyesi bakışlarını dimdik ona yönlendirmiş, gergin bir bekleyiş içindeydi. Sonunda konuştu: “Aşağısı inanılmaz tehlikeli, Dokuzuncu. Güçlerinizi ayırmaktan vazgeçin.”

“Nasıl tehlikeli?”

“Eğer bunu bilseydim,” dedi Palamedes, “çok daha az tehlikeli olurdu.”

Gideon'ın böyle kaprisli konuşmalara tahammülü zayıftı. Artık Drearbuh'ta değildi. “Nereden çıkarıyorsun?”

Altıncı Hane'nin ölümbüyücüsü ona doğru yürüyüp merdivene gelince önünde durdu. Yukarıdan gelen hafif ışık tarafından sarmalanmıştı ve ışık adamın hakikaten de ince *olduğunu* belli ediyordu – gri, biçimsiz cüppesi ve kalçalarına fazla sıkı sarılan pantolonun inceliği tarafından daha da inceltilen cinsten bir sıskalık. Camilla kusursuz yarım adımlık bir mesafede arkalarında bekledi –Aiglamene'in Gideon'ın kafasına kazımış olduğu yarım adımlık mesafe– sanki basamaklardan dahi şüpheleniyordu.

Palamedes sakın bir sesle dedi ki: “Çünkü ben kendi neslimin en kudretli ölümbüyücüsüyüm.”

Gideon'ın omzuna atılmış bilinçsiz figür, “Nah öylesin,” diye mırıldandı.

Palamedes azımsanamayacak bir tatminle, “Bunun onu uyardıracağını düşünmüştüm,” dedi. “Yani – ben gidiyorum. Dediğim gibi sıvı takviyesi alıp dinlenecek. İyi şanslar.”

Ya Harrowhark yeniden bilincini kaybetmişti ya kalan son enerjisini Palamedes'le inatlaşmak için kullanmıştı ya da öyle katıksız bir hıyardı ki adamlarla uykusunda inatlaşabiliyordu. Belki de ölü numarası yapıyordu. Gideon'ın umurunda değildi. Ölümübüyücüsü odalarına dönene dek ağır ve hareketsiz, öylece durdu. Yolda onları kimse görmediği için Gideon minnettardı ve yolun sonunda siyaha bürünmüş yükünü yatağın üstüne karınüstü atabilmesine bütün kalbiyle sevindi.

Nonagesimus o tuhaf tesisin karanlığında berbat görünmüştü. Odalarının rahat alacakaranlığında daha da kötü görünüyordu. Kapüşonu ve peçesini sıyrınca paralanmış dudakları ve bir şakağından kocaman kahverengi sırlı lekeler hâlinde dökülen çatlamış yüz boyası açığa çıktı. Merdivenden yukarı çıkarken peçe aşağı kaymıştı. Gideon, Harrow'un burun deliklerinin kalın, pıhtılaşmış bir kan tabakasıyla çevrelenmiş olduklarını görebiliyordu ve alnında saçlarının başladığı yerlerde de ince, kabuklaşmış bir kan tabakası vardı. Elbiselerinin ya da cüppesinin kalanına kan bulaştığına dair bir emare yoktu, sadece ter lekeleri vardı. Gideon, Harrow'u yarası olup olmadığını görmek için yoklamış ve bu deneyimden ötürü travmatize olmuştu.

Banyoya gidip musluktan bir bardak su aldı, Harrow'un yanına bıraktı ve ardından sağlam bir tereddüde kapıldı. Ona nasıl su vermeliydi? Onun... ağzını yıkaması filan mı gerekiyordu? Her iki burun deliğindeki kuru kandan çıkıntıları temizlemeli miydi? Gideon kararsızlık içinde her iki omzunu da ikişer defa kütletti, su bardağını aldı ve Harrow'a doğru uzandı.

Harrow gözlerini açmadan boğuk bir sesle, "Bana bir defa daha dokunursan seni öldürürüm," dedi. "Hakikaten de geberirim."

Gideon parmaklarını aleve dokunmuş gibi geri çekip nefes verdi.

“Kolay gele, genç,” dedi. “Hepten mumyan çıkmış, etin kalmamış gibi görünüyorsun.”

Harrow yerinden kımıldamadı. Kulağının ardından göz kırpan bir bere vardı, daha şimdiden koyu mor bir renge bürünmüştü. “Bunu *hasarsız* atlatacağımı söylemiyorum, Gıcirtı,” diye mırıldandı. “Sadece ölürsün diyorum.”

Gideon ağırlığını olduğu gibi başucu konsoluna verip Harrow’un suyundan kötü niyetli bir yudum aldı. Kasılmıştı ve her hareketinde eklemleri gıcırdıyormuş gibiydi, teri de cüppesinin içinde onu hem kaşıdırıp hem de üşütecek şekilde soğumuştü. Kapüşonunu arkaya atıp silkinerek cüppesinin içinden çıkarırken kendisini iyi uyuyamamış bir çocuk gibi hissediyordu. “Teşekkürler, Gideon,” dedi yüksek sesle. “*Hakikaten* zor bir durumdaydım ve beni kurtardın ki bunu yapmanı beklemem için makul bir nedenim de yok çünkü bodrumun tekinde bir kemik parçasının içinde hapis kalmış götün tekiydin.’ Ben yokken onca zamandır yaptığın bu muydu? Bodrum katında haytalık etmek mi?”

Üstadın dudakları arkaya çekilip grinin ardından pembe birer yarığa benzeyen şişmiş diş etlerini açığa çıkardılar. “Evet,” dedi. “Evet, bodrumda haytalık ediyordum. Senin karışmana gerek yoktu. Sen *sadece* yapmandan korktuğum şeyi yaptın, yani çıkarılmaya ihtiyacım olmayan bir konumdan beni çıkardın.”

“İhtiyacın *olmayan* mı? Ne yani kendi hür iradenle şekerleme mi yapıyordun?”

“Güç tazeliyordum.”

“Bok tazeliyordun.”

Harrow gözlerini açtı. Sesi yükselip gerginlik içinde çatladı: “*Altıncı Hane*, Gıcirtı! Palamedes Sextus’tan bir adım ötede kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Sana o imbik ağzını *kapalı* tutmanı söylememiş miydim? Bana bir şey olmazdı; bayılmıştım; dinleniyordum.”

Gideon büyük bir ciddiyetle, “Peki, ben bunu nasıl bilecektim?” dedi. “Bu konuda hiçbir fikrim yok. Cevap istiyorum. Ve bunu dünden vermiş olman lazımdı.”

Harrow'un gözlerinin akları pembe ve iltihaplıydı; büyük ihtimalle çok az dinlenip çok fazla bayılmaktan. Gözlerini yeniden kapattı ve başını sertçe yatağa koydu. Ölü, siyah saçları cılız, dolaşık kangallar hâlinde yastığın üstüne serilmişti. Sönük ve bitkin görünüyordu.

"Seninle bu konuşmayı yapmayacağım," dedi en sonunda.

"Evet, yapacaksın," dedi Gideon. "Anahtar halkamı geri aldım, dolayısıyla yeniden o bodrumda haytalık edecek olursan buraya dönmekte acayip zorlanacaksın."

Ölümbüyücüsünün dudakları demir gibi bir kararlılık göstermeyi amaçladığı bariz olsa da esasen sadece birkaç ağız yarası sergileyen ekşi, ince bir çizgiye dönüştü. "Onu halletmesi kolay. Sonsuza dek uyanık kalmazsın."

"Blöf yapmayı kes, Nonagesimus! İşleri yüzüne gözüne buluşturan benmişim gibi davranmayı bırak! Geldiğimizden beri benimle yirmi kelimeden fazla konuşmadın, beni tamamen karanlıkta bıraktın ve ben yine de benden istediğin her şeyi, ne sikim olursa olsun yaptım –tamam, seni bulmaya geldim, dolayısıyla *hemen hemen* her şeyi– ama dikkat çekmedim üzerime, olay filan çıkarmadım. Yani bana karşı hıncını en azından *yüzde on* azaltmanın yolunu bulabilirsen muhteşem olur."

Aralarına bir sessizlik yayıldı. O yara bere içindeki ağızda ki demir kararlılık azıcık da olsa bozulmuş gibi görünüyordu. Gideon ekledi: "Ve beni zorlama. Bu şeyi güvende olması için itebileceğim yerleri bilsen şaşkınlıktan küçük dilini yutardın."

"Kusmuk," diye mırıldandı Harrow. Ardından: "Suyu bana ver, Gıcırtı."

Suyu güçbela, onda da azıcık içebildi. Etrafa saça saça birkaç yudum almak için başını kaldırdı, sonra da sırtüstü uzanınca kirpikleri yeniden gözkapaklarına sürtündü. Gideon birkaç saniye boyunca onun yeniden uykuya daldığını düşündü ama ardından Harrow titreyip renksiz bir sesle konuştu: "Üçüncü kavalyyeye sürpriz yumruk atarak mı dikkatleri üzerine çekmiyordun?"

"Onaylamıyor musun?"

"Ne? Yok be," dedi Harrow beklenmedik şekilde. "İşi bitirmeliydin. Diğer yandan Yedinci Hane'yle oynamak için saf, aptal ya da her ikisi birden olman lazım. *Kimseyle konuşma* lafımın neresini anlamadın–"

“Dulcinea Septimus ölüyor,” dedi Gideon. “Üstüme gelme.”

“Ölmek için ilginç bir yer seçmiş,” dedi Harrow.

“Sen ne yapıyorsun, nerede yapıyorsun, neden yapıyorsun? Konuşmaya başla, Muhterem Kız.”

İkisi de benzer bir katır inadıyla birbirlerine dik dik baktılar. Harrow bir yudum daha su alıp ağzını çalkalarken bir yandan da derin düşüncelere dalmış gibi göründü. Gideon kendini bırakıp hafiften bel vermiş şifonyerin üstüne oturdu ve bekledi. Ölüm-büyücüsünün dudakları hâlâ bir limona taş çıkaracak ekşilikle büzüşmüştü ama sonra ansızın ona bir soru yöneltti:

“Burada olduğumuz ilk gün rahip tek kuralın ne olduğunu belirtti?”

“Artık Soruları Soran Benim, Kancık, lafını anlamak konusunda çok iyi değilsin, değil mi?” dedi Gideon.

“Bunun sonunda bir yere varacağız. Cevap ver.”

Gideon o cevap ver buyruğuna içerlemişti ama isteksizce de olsa zihnini çürümekte olan mobilyalar, hıyar tipler ve kekremsi çaydan oluşan o montajın içinden geçirdi. “Öğretmen mi?” dedi. “Aa – şu kapı şeysi. Kilitli kapıların içinden geçmememiz gerekiyordu.”

“Daha spesifik olarak izin almadan kilitli kapıların ardına geçmemiz gerekiyordu. İhtiyar tam bir karın ağrısı ama bize ipucu veriyordu – şuna bir bak.”

Harrow konuya ısınıyormuş gibi görünüyordu. Doğrulup oturmak için takatsizce debelendi ama bu durumu Gideon’ın beton kalbini yumuşatmadan önce canı sıkıldı ve yakasındaki iki kemik yongayı çekip aldı. Harrow’un bunları dört direkli yatağın rutubetli koluna bastırıldığı noktalardan, onu tutup oturtan iki kemik kol fırladı. Onu yatak başlığına dayarlarken devasa kumaş perdelerden bir toz yağmuru indi. Harrow huysuzca hapşırarak etrafa yarısı kan, yarısı salya bir sprey saçtı.

Cüppesini arayıp tabaklanmış insan cildinin o korkunç turuncu tonunda, çatlamış, kararmış bir şeyle ciltlenmiş kalın, küçük bir kitap çıkardı. Kitap bin hatta belki de bir milyon sayfa kalınlığındaydı. “Işık,” diye talep edince Gideon lambayı dürterek öne iteledi. “Güzel. Şuraya baksana.”

Harrow kabuk bağlamış parmaklarıyla sayfaları geçerek so-

nunda tıknaz kitabın ortasını açtı ve üç adet, açılı diyagram gösterdi. Birbirinin üstüne binen çok sayıda kare gibi görünüyordular, şekillerden tuhaf açılarla çizgiler çıkıyor ve kargacık burgacık harf ve rakamlardan oluşan notlar çizgilere tosluyorlardı. Küçük, incecik karakterlerden oluşan bir elyazısıydı: Kareler labirent gibi ve sayısızdı. Gideon bir an sonra mimari bir çizime baktığını ve bunun Kenan Evi'nin mimari çizimi olduğunu anladı. Üstüne bir sürü çarpı atılmıştı.

“Kenan Evi'ni en önemli üç seviyesine göre ayırdım ama bu tam olarak doğru değil. Ana kat daha çok en üst ve en alt katlara erişim sağlayan bir asmakat gibi. Teraslar kendi başlarına birer bölüm ama burada tespit ettiğim şey açısından önemli değil. Her X bir kapıyı işaret ediyor. Şu âna dek yedi yüz yetmiş beş tane saydım, Gıcırta, ve – sadece altı tanesi kilitli. Tespit ettiğim ilk iki yüz kapı–”

“Bunca zamanını kapı sayarak mı geçirdin?”

“Bunun için belli bir katılık gerekiyor, Nav.”

Kelime oyunlarının otomatik olarak eğlenceli olduklarını varsayan Gideon, “O sakın... *ölü katılığı* olmasın,” dedi.

Harrow sıkıktığı dişlerinin arasından, “Tespit ettiğim ilk iki yüz kapı,” diye tekrar etti, “Kenan Evi'nin alt kısmına açılan kapığı da içeriyordu. Yöntemim statik bir başlangıç noktasından itibaren aşağıdan yola çıkıp gidebildiğim en üst noktaya kadar ilerlemektir. Burada iki kilit noktası var X-22'de ve X-155'te. X-155 o kapak, X-22 başka bir kapı. Her ikisine de girmek için Öğretmen'den izin istedim. O da anahtar için güvenli bir yer bulabilirsem kapaktan geçmeme izin vereceğini ama X-22 kendisine ait olmadığı için vicdanını rahatsız etmeden bana izin vermeyeceğini söyledi. Bütün bu süreç içinde bana o kadar abartılı bir şekilde göz kırpyordu ki felç geçirdiğini sandım.”

Her şeye rağmen Gideon meraklanmaya başlamıştı. “Tamam. Peki sonra?”

“Sonra da sabah olunca, anahtar halkasını geri aldım,” dedi Harrow.

“Dur, dur, dur. Daha doğrusu *benim* anahtar halkamı geri aldın ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak için diyorum, sen ilk sabahattan önce *iki yüz kapı* mı saydın?”

Ölümbüyücüsü, “İnsanın kendi tercihiyle edinebileceği,” dedi “tek avantaj erken başlamaktır. Diğer avantajım iş gücü. Bu durumda Sextus’un benden sadece iki saat sonra başladığından ve şu Sekizinci Hane’den gelen yobazın da çok zaman geçmeden başladığından eminim.”

Bütün bunlar Harrowhark Nonagesimus’un psikolojisi hakkında çok şey, Palamedes Sextus hakkında biraz bir şey ve şu mayonez amca hakkınca ise pek az bir şey açık ediyordu ama Gideon’a araya girmesi için zaman verilmedi. Harrow devam ediyordu: “Ayrıca Üçüncü’den de emin değilim. Neyse, boş ver. Hem zamanımın çoğunu tesisteki erişim kapağının aşağısında geçirdim zaten. Burada.”

Kuru, çatırdayan bir sayfa daha çevrilmişti. Bu sayfa ağza alınmayacak sıvılar ve çay da, kan da olabilecek kahverengi beneklerle lekelenmişti. Bu diyagram üst seviyeler için çizilmiş diğer üçüne göre çok daha az detaylıydı. Harrow kalın bir kurşun kalemle soru işaretlerinden oluşan bir ağ çizmişti ve odaların bir kısmı ilk haritalardaki kusursuz labirentlerden ziyade muğlak çiziktirmelerdi.

O tanıdık isimler karşısındaydı: LABORATUVAR BİR’den LABORATUVAR ON’a. BASINÇ ODASI. KORUMA. MORG. ÇALIŞMA ODASI BİR’den ÇALIŞMA ODASI BEŞ’e. Ve SANİTASYON, ama aynı zamanda: KONTROL ODASI?, KONSOL?, ve ÇÖP ODASI?. Bunlar düzgün çizilmişti, koridorlar ve kapıların her biri beklenen yerlerde aynı genişlikteydi. Burası Gideon’a Dokuzuncu Hane’nin en eski yerlerinin bir kısmını anımsattı, daha modern dönüp bükülen küçük koridorlar ve gözetleme yarıkları olan eğik duvarların çok derinlerinde gizlenen parçalarını.

Harrow, Gideon’dan çok kendisine sessizce, “Orası çok eski,” dedi. “Kenan Evi’nin kalanından epey eski. Diriliş’in öncesinden kalma – ya da Diriliş’in öncesinden kalmış gibi gösterilmiş ki o da aynı ölçüde merak uyandırıcı. Sextus’un yapıyı tarihlendirmeyi takıntı yaptığını biliyorum ama o her zamanki gibi ayrıntılara takılıp kalıyor. Önemli olan şey işlev.”

“Peki, ne işe yarıyormuş?”

“Eğer onu bilseydim çoktan Liktor olmuştum,” dedi Harrow.

“Orayı kimin kullandığını biliyor musun?”

“Bu çok daha iyi bir soru, Nav.”

“Peki neden,” dedi Gideon, “aşağıda eşek sudan gelinceye dek dayak yemiş bir hâlde bir kemiğin içinde saklanıyordun?”

Muhterem Kız derin derin bir iç çekip tam da hak etmiş olduğu üzere öksürük krizine girdi. “Tesisini inşa edip öylece bırakan her kim ise aynı zamanda çalışmalarının büyük kısmını da olduğu gibi bırakmış. Birileri kaldırıp götürmediyse teorem ya da kitap kalmamış –ve Öğretmen’in var idiyse onları aldığını sanmıyorum– ama, keşfettiğim üzere birtakım... testleri tetiklemek mümkün. Kullanmış olacakları teorem modellerini. Aşağıdaki bölmelerin büyük kısmı bir şeyleri hazırlamak için kullanılmış ve onlara rast gelen herhangi birinin aynı düzeni kullanabilecekleri şekilde bırakılmışlar. Birileri ne yaptıklarını anlayabilecek denli yetenekli ölumbüyücüleri için aşağıda birtakım –sınavlar– bırakmış.”

“Anlaşılmaz şeyler söylemeyi kes, Nonagesimus. *Sınavlar* derken kastettiğin nedir?”

“Demek istiyorum ki,” dedi Harrowhark, “tek bir LABORATUVAR yapısının karşısında yüz altmış üç iskelet kaybettim.”

“Ne.”

Aksi yanıtı, “Kaldırdığım iskeletleri yok eden şeyi görmem engelleniyor,” şeklinde geldi. “Henüz onları düzgün donatmanın bir yolunu bulamadım. Eğer rahipler hizmetçi olarak kullandıkları cinsten takviyeli iskelet inşa etmenin bir yolunu bulmuşlarsa –Tanrım, Nav, o iskeletlerdeki kemik işçiliğini gördün mü?– o zaman evet, elbette ben de yapabilirim ama henüz hiçbir Birinci Hane cesedini söküp inceleme fırsatım olmadı ve sırf bakmak da yeterli olmuyor. Beni yanlış anlama: Bunu çözmeyi başaracağım. Her gün biraz daha yaklaşıyorum. Beni sadece kendimi tükettiğim bir sırada buldun, hepsi bu.”

“Peki, bütün bunların amacı ne?”

“Aşırılık denebilecek denli çok tekrar ettiğim üzere, Gıcırta, ben hâlâ teori üstüne çalışıyorum. Yine de... bir kez daha haritalara baksana.”

Ölumbüyücüsü şişmiş gözleriyle günlüğe bakarak derin düşüncelere daldı. Gideon da hâlâ biraz afallamış bir hâlde onun üstünden uzanıp üstadının o aptal mistik kederini umursama-

dan sayfaları çevirerek Kenan Evi'nin üçüncü kat planını açtı. X ile işaretlenmiş kapılardan birkaçı kara mürekkeple çizik çizik dairelerin içine alınmış ve ne olduklarını bilmediği kargacık burgacık sembollerle işaretlenmişti. Bunlar Birinci Hane binasının her tarafındaki uzak yerlere dağıtılmış görünüyordular, bir yerlerin arasına sokuşturulmuş ya da gizlenmişlerdi.

Gideon başka bir sayfayı açtı. Kara kalemle uzun boynuzlu bir hayvanın kafatasının eskizi çizilmişti. Boynuzlar neredeyse birbirlerine dokunana dek içeri doğru bükülüyordu ve gözyuvarları da kara kalem kurşunu dolu derin kuyular gibiydi. Ne gördüğünü anlayınca elektrik çarpmış gibi oldu.

"Bunu daha önce gördüm," dedi.

Harrow silkinerek düşüncelerinden uyandı. Gözleri kısıldı. "Nerede?"

"Dur bir dakika. Bırak haritaya bir kez daha bakayım." Gideon harita sayfasını açıp avluyu buldu; parmağıyla oradan koridora giden eğri bûğrû yolu takip edip kavalyelerin podyumuna giden merdiveni çıktı. Merdiveni bulunca tırnağını sayfaya bastırdı: "Bulamamışsın – sende *cook* ilerideyim, Nonagesimus. Burada kapısı kilitli gizli bir koridor var."

"Emin misin?" Harrow şimdi tamamen uyanmıştı. Gideon karşılık olarak başını sallayınca cüppesini karıştırıp uzun demir bir iğne çıkardı, ağzının içine batırdı –Gideon irkildi– ve hemen ardından yatak başındaki kemikler onu çuvalmış gibi tutup yatakla doksan derece yapacak şekilde doğrulttular; ucu kan kırmızısı parlayan silahını hazır tutuyordu. "Göster bana, Nav," dedi.

Gideon kendisinden tamamen tatmin olmuş hâlde parmağını kilimle gizlediği devasa siyah taştan kapının üstüne koydu. Harrow orayı kan kırmızısı bir artıyla işaretleyip mürekkebin üstüne üfledi: Kan ânında iskeletleşip katransı, kuru bir kahverengiye dönüştü. X-203. *Ölumbüyücüsü* zafer dolu gülümsemesini gizleyemedi. Gülümseme ağzını gerip yarık dudaklarını kanattı. Görüntüsü rakipsiz bir ürkünçlükteydi. "Eğer haklıysan," dedi "ve eğer *ben de* haklıysam – yani."

Harrow sarf ettiği bütün bu efordan tükenmiş hâlde günlüğü kapatıp cüppesinin içine tıktı. Yeniden kemiklerin tozlu bağına döndü ve kollar onu yatak örtüsünün karanlık, kaygan kumaşı-

na indirirken bilekleri takırdadı. Suyu körlemesine tutup kocaman, hırslı yudumlar alırken yarısını önüne döktü. Boş bardağı yanına, yatağın üstüne bırakıp gözlerini kapattı. Gideon kalçasındaki ince meçi kavrayıp sepet kabzasının cüssesini hissettiğini fark etti.

Havadan sudan konuşurmuş gibi, “Bugün ölebilirdin,” dedi. Yataktaki kız uzun bir süre boyunca tek kelime etmeden öylece uzandı. Göğsü sanki uyuyormuş gibi hafif hafif, sakince inip kalkıyordu. Sonra da Harrow gözlerini açmadan konuştu: “Eğer istiyorsan şu anda işimi bitirmeyi deneyebilirsin. Hatta belki de kazanabilirsin.”

Gideon, düz, gaddar bir sesle, “Kapa çeneni,” dedi. “Yani demek istediğim, beni sadakat yoksunu hıyarın teki gibi gösteriyorsun. Yani *demek istediğim*, senin koruman olma işini ciddiye alamamam senin suçun. Demek istediğim bütün şu *kutsal görev, her şeyi tam söylediğim gibi yapacaksın falan filan feşmekân* bir kemik parçasının içinde susuzluktan ölürken zerre önemi olmayacak bok püsür işte.”

“Ben ölmek üzere filan–”

“Bir kavalye için geçerli minimum standart,” dedi Gideon, “senin bir kemik parçasının içinde ölmemendir.”

“Öyle bir ihtimal–”

“Hayır. Şu an Gideon Nav ile Sohbet Saati’ndeyiz. Buradan çıkmayı ve senin Liktör olmanı istiyorum,” dedi. “Eğer bu gerçekleşecek ise düzene girmemiz lazım. Eğer yüzümü boyamayı, bu kılıcı ve Dokuzuncu’da olup biteni hasıraltı etmeyi bırakmamı istemiyorsan aşağıya giderken beni de yanında götürmelisin.”

“Gıcırtı–”

“*Gideon Nav ile Sohbet Saati’ndeyiz. Altıncı ettiğimiz her lafı götümüzden salladığımızı düşünüyor olmalı. Ben de seninle aşağıya geliyorum çünkü bir şey yapmamaktan gına geldi. Bir gün daha sessizlik yemini etmiş numarası yapıp surat asarak oradan oraya dolanırsam Öğretmen’in tepesinde damarlarımı yaracağım. Aşağıya tek tabanca gitme. Bir kemik parçasının içinde ölme. Ben senin kulunum, karanlık hanımım. Sana dağlar kadar büyük bir sadakatle hizmet ediyorum, gün ışığını tutulma misali gölgeleyen hanımım.*”

Harrow'un gözleri titreyerek açıldı. "Dur."

"Ben senin yeminli kılıcınım, gece patronum."

Harrow ağır ağır, "Tamam," dedi.

Gideon'ın ağzı "kemik imparatoriçesi," lafını edebilmek üzere büküldü bükülecekken az önce ne söylendiğinin ayırdına vardı. Diğer kızın yüzündeki ifade artık mutlak bir teslimiyetti: Teslimiyet, bitkinlik ve aynı zamanda başka bir şey daha ama çoğunlukla kabullenmişlik. "Akıl yürütmeni takdir ediyorum," dedi. "Vardığın sonuca katılmıyorum ama hata payının da farkındayım. Tamam."

Harrowhark'a isteğini reddetmesinin gerçekçi bir imkânı olmadığını söylemek, şansını zorlamak olurdu; anahtar Gideon'daydı, üstünlük de ondaydı, hem ayrıca hatırı sayılır miktarda bir kan fazlası vardı. Dolayısıyla tek söylediği, "Peki. Muhteşem. Tamam," oldu.

"Ve şu *alacakaranlık prensesi* saçmalığına bir son vermen lazım," dedi Harrow, "Çünkü hoşuma gitmeye başlayabilir. Bana yardım etmek kemiklerini sızlatacak denli sıkıcı olacak, Nav. Benim sabra ihtiyacım var. Bana itaat edilmesine ihtiyacım var. İkimizi de aklımızı sıyırtacak denli zorlasa da kendini bana adanmak, artık en sevdiğin hobinmiş gibi yapman lazım."

Başarısından başı dönen Gideon bacak bacak üstüne atıp şifonyerin üstünde zafer pozu vererek arkasına yaslandı. "Hadi ama. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Harrow'un dudakları kıvrıldı. Kandan hafif pembeleşmiş dişlerini açığa çıkardılar. Bir kez daha gülümsedi – öncekinden daha yavaş olsa da aynı şekilde korkunç, aynı şekilde tuhaf bir gülümseme...

Ezberinden şiir okuyan bir çocuğun ahenkli sesiyle, "Aşağıda ölümbüyücülüğü denen ihlalin yekûnu bulunuyor," dedi. "Her adımının yankısını kutsalın ihlal edilmesi olarak duyacak on bin milyon ruhun algılanamaz uluması. Seni paramparça etseler dahi tatmin olmazlar. O kapının ardındaki mekân dile getiremeyeceğim ve senin de anlayamayacağın yöntemlerle hortlaklı; şiddet yoluyla ölebilirsin ya da sadece ruhunu yitirebilirsin."

Gideon gözlerini o kadar abartılı bir şekilde yuvarladı ki optik sinirini burma tehlikesi geçirdiğini sandı.

“Kes şunu. Şapelde değiliz artık.”

Ama Harrow dedi ki: “Bunlar benim sözlerim değil, Gıcırtı. Ben tam olarak –*kelimesi kelimesine*– Öğretmen’in bana söylediklerini tekrar ediyorum.”

“Öğretmen tesisin dibine kadar hayalet dolu olduğunu ve senin ölebileceğini söyledi, öyle mi?”

“Doğru.”

“Bir sürprizim var, kasvetli efendim!” dedi Gideon. “*Hayaletler ve ölebilirsin*, benim göbek adım olur.”

Harrowhark'ın bu şekilde kontrolü elden kaçırmaması kendisiyle beraber yaşamayı bir nebze olsun kolaylaştırmamıştı. Ertesi sabah çok erken saatte, bütün akıl ve mantığa ters gelerek Gideon'ı cüppesini giyip Kenan Evi'ne ilk geldiklerinden beri her sabah yaptıkları gibi yüzünü boyamaya zorladı: Gideon'ın hayatın zorunlulukları olarak gördüğü şeyler konusunda sabırsızdı, yani kahvaltı edip alelacele öğle yemeği yemek. Gideon kahvaltı tartışmasını kazandı ama elmacikkemiklerinin üstüne siyah boya çalarken sefil bir hâlde aynaya bakmama hakkını kaybetti.

Harrow'un ısrarı üstüne Dokuzuncu Hane'nin temsilcileri sessiz, gri koridorlarda casuslar gibi ilerlediler. Ölümbüyücüsünün her ikisini de bir eşiğin gölgesinde durdurup devam etmelerine izin vermeden önce tam beş dakika boyunca beklettiği zamanlar oluyordu ve ardından derme çatma basamaklardan Birinci'nin derinliklerine ilerlemeye devam ediyorlardı. Yolda sadece bir kişiyle karşılaştılar: Gün doğumundan önceki ışıktaki Harrow'la Gideon bir kemerin gölgesine sığınıp elindeki kitabı sımsıkı tutan bir figürün tozlu, sessiz ve gölgeli, bel vermiş sandalyelerle dolu bir koridoru çıt çıkarmadan geçmesini izlediler. Gideon hayatını sistemin en karanlık kısmındaki en karanlık gezegenin en karanlık deliğinde geçirmiş olduğu için Üçüncü'den gelen ikiz kardeşlerden Ianthe'nin süzülüp incelmış bedeninin itici silüetini seçebiliyordu. Kız gözden kaybolunca Harrow, Gideon'ın güvenli olması için gerektiğini düşündüğünden çok daha uzun süre sessizce durarak bekledi ve ardından devam işareti verdi.

Bir olay yaşanmadan kapağın olduğu o sefil deliğe eriştiler, gerçi *orası* Gideon'ın bile gözlüğünü çıkarmasını ve Harrow'un peçesini indirmesini gerektirecek denli karanlıktı. Harrow sa-

bırsızlıkla burnundan solurken Gideon anahtarı deliğe soktu ve sanki birileri onu kovalıyormuş gibi kendini delikten aşağı attı. Uzun, buz gibi merdivenden indiler ve dibe inince Harrow üstünü silkeledi.

“İyi,” dedi, odadan çıkmalarından beri söylediği ilk şeydi bu. “Yalnız olduğumuzdan emin gibiyim. Beni takip et.”

Üstadının çevik adımlarını izleyerek, meçi kalçasına çarpa çarpa ilerleyen Gideon labirent gibi koridorları aşarak Sanitasyon Odası’na gitmediklerini görünce şaşırdı. Bunun yerine elektrikli ışıkların vızıltısıyla dolu uzun, geniş bir koridoru geçip birkaç köşe döndükten sonra LABORATUVAR İKİ yazılı bir kapıya geldiler. Harrow kapıyı itip açtı.

Karşılarına dolap büyüklüğünde bir antre çıktı. Duvarlarda askılar vardı ve bir tanesinin üstünde de Gideon’ın ilk başta, çirkin, kısmen çürümüş bir kilim sandığı ancak sonra birilerinin terk edilmiş ceketi olduğunu anladığı bir şey asılıydı. Karşılarındaki kapıda bir parça pleksin arkasında ahı gitmiş vahı kalmış bir klasörün üstündeki solmuş, gelişigüzel bir yazı şöyle diyordu: # 1-2. NAKİL/TINAZ. VERİ MERKEZİ.

Steril metal kapının üstünde o tanıdık kurukafalardan biri vardı, zamanında kırmızıya boyanmıştı herhalde ama artık katransı bir kahverengiye bürünmüştü. Bir noktada çenesini yitirmişti ve artık sadece ön dişlerden ibaretmiş gibi görünüyordu. Harrow girişe ve çevresine abartılı bir titizlikle parmak kemikleri tıktırdı. Bir Nonagesimus kemik efsunu tarafından geri çevrilmektense içinden geçmek alışılmadık bir deneyimdi ama Gideon’ın bunun tadını çıkaracak zamanı olmadı: Harrow kapıyı itip aşarak Gideon’ı başka bir odadan geçirdi.

Bu oda –daha havadar, daha uzuncaydı– insanda bariz bir yağmalanmışlık hissi uyandırıyor. Geniş metal masalarla çevrelenmişti ve duvarlar bir sürü prizle delik deşik olmuştu. Bir zamanlar dosya ve klasörlerle tıka basa dolu olması gereken sıralarca raf vardı ama şimdi üstlerindeki tek şey bol bol tozdu; duvarlarda bir şeylerin bir süre sabitlenip sonra da indirilmiş olduğu, rengi atmış yerler vardı. Çıplak ve boş bir odaydı. İlerideki bölmeyi görebilmen için duvarlardan birine boylu boyunca bir pencere yapılmıştı ve o duvarda üstüne iki şey yazılmış bir kapı

vardı: ilk olarak ön taraftaki bir levhanın üstüne TEPKİ yazılmıştı, ikinci olarak da tepede küçük bir plaketin üstüne DOLU yazılıydı. Bunun yanında yeşil bir ışığın donuk parıltısı görölüyordu ve bu da büyük ihtimalle TEPKİ'nin DOLU olmadığı anlamına geliyordu. Tepki'yi gözden geçirince –cansız, özelliiksiz bir bölmeydi, göze çarpan tek şey kare şeklindeki odanın öteki tarafındaki iki adet havalandırma menfeziydi– zemininin kırık kemik parçalarıyla kaplı mutlak bir mezbelelik olduğu görölüyordu.

Diğer duvarda da –uzun zaman önce kaldırılmış kitapları desteklemek için yerleştirilmiş köşebentlerle doluydu– bir kapı vardı ve üstüne GÖRÜNTÜLEME yazılmıştı. Görüntüleme kapısının üstünde de TEPKİ'nin üstündeki plaketten vardı ama bunun yanındaki ışık kırmızıydı. Görüntüleme'nin de küçük bir pleks penceresi vardı ve bunun dışı eski kanlı el izleriyle kaplıydı.

“Birileri burada eğlenmiş,” dedi Gideon.

Harrow ona bir bakış atsa da sessizlik yeminini yerine getirmesini istemedi. “Evet,” dedi. “Ben.”

Kavalyesi, Tepki yazılı kapıyı açmayı denedi ama kapı yerinden kımıldamadı ve alışıldık dokunmatik yüzeyler de yokmuş gibi görünüyordu. Harrow dedi ki: “Öyle açılmaz, Nav. Beni takip et ve hiçbir şeye dokunma.”

Gideon, Harrow'u takip edip hiçbir şeye dokunmadı. Yaklaştıklarında Görüntüleme'nin otokapısı uysalca açılıp içinde ışiksiz, ölü mekanik ekipmanlardan devasa bir düzeneğe sahip iç karartıcı, dolaptan hallice bir odayı önlerine serdi. Tavandaki tek bir panel fısıldayıp hayata döndü dönmesine de solgun beyaz ışığı gölgelerden başka pek bir şeyi açığa çıkarmadı. Uzun masanın üstünde Gideon'ın hâlâ paslı eski bir not panosu olduğunu fark ettiği bir şey vardı ve buna da incecik, neredeyse şeffaf bir kâğıt parçası iliştilmişti. Gideon sonunda bir şeye dokunma dürtüsüne yenik düşünce kâğıt küldenmiş gibi çözölüp ufalandı. Parmaklarının ucunda gri bir leke bıraktı.

“Hassiktir, iğrenç,” deyip parmaklarını önüne sildi.

Harrow ters bir sesle dedi ki: “Biraz dikkatli olsana, gerzek, buradaki her şey inanılmaz eski.”

Odanın ortasında yüksek, metal bir kaide bulunuyordu. Kaidenin üstünde tuhaf şekilde yansıtıcı bir camdan garip, düz bir

panel vardı – üstünde iki renkli benekler olan güzel bir şeydi. İşe odaklandığı için boyalı alnı kırıışmış kara cüppeli ölumbüyücüsü elini camın yukarısından geçirdi: Cam onun yakınlığına vızıldayarak tepki gösterip kaidenin üstüne sıçrayan yeşil kıvılcımlar saçtı. Harrow eldivenini çıkarıp uzun parmaklı elini doğrudan camın üstüne koydu. Bunun üzerine iki şey oldu: Cam elinin üstüne bir kafes gibi kapandı ve Görüntüleme'nin kapısı ağır bir *vumk* sesiyle çarptı. Gideon kapıya yüklense de kapı açılmadı.

“Şimdi ne olacak?”

“Pencereden bak,” dedi Harrow.

Gideon o küçük, kanlı pencereden Tepki'nin açıldığını görebiliyordu. Harrow keyifsiz bir sesle devam etti: “Kapı –anlayabildiğim kadarıyla– ağırlık ve harekete tepki olarak kapanıyor. Tamamıyla ne kadar ağırlığa tepki verdiğini anlayamadım ama hareket hâlindeki otuz kilogram kadardır. Şu âna dek o odaya yaklaşık doksan kiloluk kemik madde gönderdim.”

Harrow'un birilerinin ayak parmağının ucuyla kotarabildiği işler hayret uyandırıcıydı. Üç kiloluk kemik madde Harrow için her şey olabilirdi. Tepki'nin içine tıkıştırılıp birbirlerine kenetlenmiş bin iskelet. Omurgalardan denizler. Kafatası ve kuyruk sokumlarından mabetler. Gideon tek bir şey söyledi: “Neden?”

Harrow katı bir sesle, “O odaya gönderdiğim her bir yapı tuzla buz edildi.”

“Ne tarafından?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Elimi kaidenin üstünden çektiğimde kapının kilidi açılıp oda eski hâline dönüyor. Ben göremiyorum, sadece duyabiliyorum.”

Duyabiliyorum dendiği anda Gideon'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kukuletasını sallayıp başından çıkardı. Harrow bileğini sallayıp kaideden çekince cam da düzgünce açılıp elinden çekildi. Görüntüleme'nin kapısı bir kez daha otomatik bir *vumk* sesiyle açılıp arka odadan içeri ışık saçılmasını sağladı.

Harrow her bir parmağına nazıkçe soketinin içinde masaj yaptı ve bu defa daha neşeli bir sesle: “İşte, Gıcırtı, benim parlak yıldızım olacağın an geldi çattı. Dışarı çıkıp gözlerim olacaksın.”

“Ne?”

Ölumbüyücüsü sakın bir sesle, “İskeletlerimin fotoreseptör-

leri yok, Nav,” dedi. “Kaba kuvvetle yok edildiklerini biliyorum. Ne tarafından yok edildiklerine dair en ufak bir fikrim yok ve elimi bu ölümenerjisi kilidinden ayırmamam lazım. Gözyuvarların gayet güzel işlev gösteriyor; şaibeli olsa da becerikli bir beynin var; dışarı çıkıp pencereden içeri bakacaksın. Anladın mı?”

Bu rolün itiraz edilebilecek herhangi bir yanı olmadığı için Gideon ânında şüphelendi. Ama, “Nasıl istersen, yeisli kraliçem,” dedi ve Görüntüleme kapısından çıktı. Üstadı onu yakından takip ediyor, bir yandan da ceplerini karıştırıyordu. Bütün bir parmak eklemi çıkardı ki bu oldukça manidardı. Harrow kemiği yere atınca, kemik berbat bir gıcırtyla iriyarı bir iskelete dönüştü: Harrow bileğini sabırsızca iskelete doğru sallayınca da ağır ağır Tepki’ye doğru ilerleyip durdu ve bekledi. Ardından Harrow yeniden Görüntüleme’ye daldı.

Aptalca, diye düşündü Gideon. Görüntüleme’nin kapısı, büyük ihtimalle Harrow elini kaidenin üstüne koyduğu için hırıldayarak kapandı ve Tepki’nin kapısı bir ezilme sesiyle açıldı: İskelet öne doğru adım atınca kemikten ayaklar başka kemiklerin oluşturduğu halının üstünde çıtırdayarak ilerledi. Tamamen içeri girince Dolu yazısının yanındaki küçük kırmızı ışık yandı ve kapı hızla kapandı.

Bundan sonra her ne olduysa gayet hızlı oldu. Havalandırma deliklerinden bulutumsu bir şey püskürmeye başlayıp odanın diğer tarafındaki duvarı kapatırken odadaki ışıklar parladı: Gideon cama o kadar dayandı ki cam soluğuyla buğulanıp ıslandı. İçeriden bir ses gelmiyordu ama geliyor olması lazımdı (belli ki oda ses geçirmezdi) ve bu da muazzam, biçimsiz bir şey hiddetle sislerin içinden fırlayıp gelince durumu daha da absürt kıldı.

Bu bir kemik yapıydı; Gideon bu kadarını anlayabiliyordu. Gri tendonlar tuhaf bir şekilde biçimsizleşmiş bir düzine kol kemiğini korkunç bir şekilde kısaltılmış ön kollara bağlıyordu. Göğüs kafesi kalın, yumrulu kemiklerden şeritlerin bir araya gelmesinden ibaretti ve her yanında sivri uçlarla donatılmıştı, kafatası ise –bu kafatası mıydı?– devasa, yamru yumru bir beyin kutusuydu. Gözleri andıran iki koca yeşil ışık oradaki karanlığın içinde büyüdü. Yapının çok çok fazla bacağı ve yük taşıyıcı sütun gibi bir omurgası vardı ve kavalkemiğinden omurgalarla do-

nanmış iki kalın kolundan destek alarak yürümek zorundaydı. Dış kollarını yukarı kaldırıp geriye atmıştı ve Gideon o kolların ellerinin olmadığını görebiliyordu: Uzun ince bıçaklardan ibarettiler, her biri keskinleştirilmiş birer döner kemikten yapılmış, bir akrebin kuyruğu gibi saldırıya hazır. Öne atıldı: Harrow'un iskeleti ise sabırla bekledi; yapı açlıktan kudurmuş da iskelet enfes bir yemekmiş gibi üstüne çullandı ve iskelet de ikinci darbeye paramparça oldu.

Yapı o korkunç başını pencereye çevirdi, yakıcı bakışlarını Gideon'a sabitledi, çok ama çok sessizleşti. Koca cüssesiyle ona doğru ilerlemeye başlayıp hız aldı ve Dolu'nun yanındaki ışık yeşile dönünce içerideki bir kornadan kasvetli bir *baarp* sesi geldi, ardından da yapı çözüldü. Kemiklere değil, çorbaya dönüştü ve sanki odanın ortasındaki küçük bir ızgaraya doğru emiliyormuş gibi hareket etti. Görüntüleme'nin kapısı hızla açılıp Harrow kavalyesini ağzı açık bir hâlde bulduğu sırada tamamen gitmişti.

Olanları açıklaması biraz zaman aldı. Harrow ölçümleri çapraz sorguladı ve Gideon'ın yanıtlarından tiksinişmiş gibi göründü. Gideon konuşmayı bitiremeden Harrow ileri geri volta atmaya başlamıştı ve kara cüppesi ayak bileklerinin etrafında siyah bir köpük gibi dolanıyordu.

"Ben neden *göremiyorum*?" diye hiddetlendi. "İskeletin otomisini mi test ediyor yoksa benim kontrolümü mü? Ne seviyede bir fiziksel beceri sergilemesini istiyor?"

"Beni gönder," dedi Gideon.

Bu Harrow'un ânında susmasını ve kaşlarının neredeyse saçlarına kadar kalkmasına neden oldu. Biraz boynundaki peçeyle uğraşıp ardından yavaşça sordu: "Neden?"

Gideon o noktada yapması gerekenin hakikaten akıllıca bir cevap vermek olduğunu biliyordu; mekanik iç görüşü ve keskin zekâsıyla Muhterem Kız'ı etkileyecek bir şey. Ölüm netliğinde bir cevap, az önce gördüğü şeyin gölgeli, büyülü bir yorumuyla. Ama beyni sadece tek bir şey görmüştü ve avuç içleri de insanın hem korkmuş hem de bir şeyi heyecan içinde ölesiye beklerken kendini gösteren o terle sırlıslıktı. Dolayısıyla dedi ki: "Kolları biraz kılıca benziyordu. Onunla dövüşmek istiyorum."

"Onunla dövüşmek istiyorsun."

“Aynen.

“Çünkü azıcık... kılıca benzediği için.”

“Ayyneennnn.”

Harrow bir eliyle şakaklarına masaj yapıp konuştu: “Henüz seni geri dönuştürmeyi isteyecek denli bir çaresizlikle yeni bir kavalyyeye ihtiyaç duymuyorum. Hayır. Bu defa içeriye üç iskelet göndereceğim, *sen de* bana o yapının bununla nasıl başa çıktığını söyleyeceksin – tam olarak nasıl tepki verdiğini; henüz bunun iskeletlerimin fiziksel becerisini test etmediğinden emin değilim...”

İçeri gönderdiği bir sonraki iskelet her bir kemikli avucunda kıtır kıtır bir sürü parmak kemiğı tutuyordu. Gideon görev bilinciyle ışığın yeşile dönmesini izledi ve Harrow olan biteni görmeden ilkinin yanında iki iskelet daha kaldırdı. Her biri örnek olacak kalitedeydi: usta işi, en ince ayrıntısına kadar kusursuz, hareketli ve çabuk tepki veren cinsten. Harrow’un iskeletleri artık neredeyse Birinci Hane’nin hizmetçileri gibiydi. Yapı sisin içinden fırlayıp gelince takdire şayan bir letafet ve akıcılıkla önünden çekildiler ve üç hamlede paramparça oldular. Son iskelet canavar bıçaklı kollarından birini kaldırıp onu kuyruksokumundan omzuna kadar yarmadan önce hüzünlü bir depar atıp küçük bir daire çizdi.

Harrow olanların anbean kendisine anlatılması için odadan ikinci defa çıktığında bir burun deliğinden kan sızıyordu. Üçüncü defasında ise her ikisinden de. Beşinci defasıdaysa –Tepki odasının zemini yirmi iskeletin kalıntılarıyla kaplanmıştı– kirpiklerindeki kanları siliyordu ve omuzları çökmüştü. Gideon’ın olanları anlatışını her defasında uyuşmuş, bön bakışlı bir tefekkür içinde dinlemişti, Gideon’ı iğneleyemeyecek kadar dikkati dağınıktı ama bu defa ellerini yumruk yapıp kafasına bastırdı.

Yumuşak bir sesle, “Annemi, babamı ve büyükannemi toplanan hep beraber benim yaptığımı yapamazlardı,” derken Gideon’la konuşmuyordu. “Annem ve babam ve büyükannem birlikte olsalar dahi... ve onların o kadar ötesine geçtim ki. İster bir ister elli yapı olsun fark etmiyor – onu ancak yavaşlatıyor... en fazla yarım saat.”

İslanmış kürkünü kurulayan bir hayvan edasıyla bütün vücudunu kullanarak silkindi, hayal kırıklığını üstünden atıp o ölü

kara gözlerini Gideon'a odakladı. "Tamam," dedi. "Tamam. Bir kez daha. İzlemeye devam et, Nav."

Sendeleyerek gerisingeri gitti ve kapı arkasından kamçı gibi kapandı. Ama Gideon Nav'ın canına tak etmişti. Cüppesini çıkardı, katlayıp fuayedeki askılardan birine astı. Arkasında kollarını doldurup taşan kemik parçalarından ekmek kırıntılarını andıran bir iz bulunan iskeletin yanında durdu. Kapı açılana dek uslu uslu yanında durup sonra da ona çelme takıp üstünden geçmek gayet kolaydı. Meçini gümüşü bir fısıltıyla çekip parmaklarını obsidiyen banda geçirdi. Tepki kapısı onun arkasından iç çekerek kapandı.

"Harrow," dedi Gideon, "yerine iskelet geçirebileceğin bir kavalyen olsun istiyorduysan Ortus'u göndermemeliydin."

Her bir köşeye yerleştirilmiş hoparlörlerden Harrow'un çığlığı geldi. Bu sinir olmuş birinin sesi değildi hatta bir şaşkınlık nidası dahi değildi aslında – daha çok acı dolu bir ses gibiydi; Gideon dizlerinin bağının hafiften çözüldüğünü hissetti ve sendeleyerek dengesini bulması, kaykılıp doğrulması ve o kısa süreli baş dönmesinden kurtulmak için başını sallaması gerekti. Meçi kusursuz bir hat içinde tutup bekledi.

"Ne?" Ölümbüyücüsünün sesi neredeyse sersemlemiş gibi geliyordu. "Hakikaten, ne oluyor ya?"

Menfezlerden bir iç çekmesi eşliğinde muazzam sis kümeleri yükseldi, Gideon havaya nem ve bir sıvı üfürdüklerini görebiliyordu, bayat kokulu bir malzemeydi; işte *bu* bulutun içinden yükseliyordu yapı –bacaktan korkutucu bir diğer bacağa, kalçasının geniş düzlemlerine, kütük gibi kalın omurgasına–, sağı solu tarayıp sonunda Gideon'a odaklanan yeşil beneklere dek. Gideon'ın duruşu değişti. Harrow, Görüntüleme'den patlarmış gibi homurdandı, kavalyesini neredeyse kıcıüstü oturtuyordu.

Hava hareketlendi. Yapı üstüne atıldı ve Gideon başının üstüne inen iki ağır darbeyi kılıcının çıplak, siyah bıçağıyla *ucu ucuna* savuşturdu. Harrow eli yanmış gibi bir çığlık attı.

"Nonagesimus!"

Gideon iyi haberleri ve kötü haberleri gözden geçirdi. İyi haberler: Başının üstüne art arda inen darbeler böylesine devasa bir şeyden beklediği kadar ağır değildi. Sert ve hızlıydılar ama

Naberius Tern'ün elinden ağır değillerdi; ortada bir kas olmadığından daha hafiftiler. Kemiksi madde hiçbir zaman et ve kan kadar ağır çekmiyordu ki bu da saf yapı büyüsunün sorunlarından biriydi.

Kötü haberler: Gideon mahlûka hiçbir bok yapamıyordu. Hafif kılıcı ancak darbelerini savuşturmaya yetiyordu. Obsidiyen muşta bıçaklarından biraz medet ummuştı –elinin tersiyle gücünü verip şöyle iyi bir darbe indirip bir kolun bir parçasını koparmış, kolun uzantısı bıçağın ucunu kırmıştı– ama sonra bıçağın yeniden oluşmasını midesini bulandıran bir ağırlık hissiyle izlemek durumunda kalmıştı.

“Nonagesimus,” diye böğürdü yine hamlelerin arasında, “bu bok kendini iyileştiriyor.”

Hoparlörlerden hiç ses gelmiyordu. Gideon, Harrow'un onu duyup duyamadığını merak etti. Yapı öne doğru düşüp ağır bir kesici darbe indirirken Gideon yana sıçradı – bıçak Harrow'un önceki başarısızlıklarından kalma bir kemik yığınınına çarptı ve bir kemik parçası kurşun gibi fırlayıp Gideon'ın kolunu sıyrarak geçti. Hoparlörlerden bir kez daha kızın çığlığı geldi.

Artık endişeye kapılmış olan Gideon, “Nonagesimus!” dedi. Yapı kurbanlarından oluşan yuvada debelenip ardından yeniden doğruldu. “Hey! Harrow!”

Hoparlörler çatırdadı. “Düşünmeyi kes!”

“Ne?”

“Yapamıyorum –fazla– lanet olsun!”

Harrow'a elini o lanet kaideden çekmesini söyleyecekti ama bir kez daha tökezleyerek üstüne doğru ilerleyen bir dolu bıçak darbesiyle karşı karşıyaydı. Yapı yamuk bir yırtıcı hayvan gibi elleri ve ayaklarının üstünde dörtmala üstüne atılmıştı. Gideon da saldırıya geçti ve kılıcını doğrudan onu mızraklamak üzere aşağıya inen kolun kemik arası zarından geçirdi. Kol ile yapı birbirlerinden ayrılarak savruldu ve Gideon yapının kalçasına sert bir tekme indirdi. Kalça kemiğinin yarısı koparken parçaları patlamış gibi etrafa saçıldı. Canavar yere düşüp debelenerek kalkmaya çalışırken kalçayla uyluk kemiklerinden birinin tepesi nahoş bir hızla birleşti. Gideon aceleyle gerileyip kılıcını çekip kurtardı ve yüzüne yapışan kemiksi maddeyi sildi.

Hoparlörlerden cızırtıyı andıran ağır soluk sesleri geldi. “Nav, bir gözünü kapat.”

Gideon daha sonra nedenini sorgulayacak olsa da kendisine söyleneni yaptı. Bir gözünü kısıp kapattığında derinlik algısı elinden kaçıp gitti ve gerileyerek sakatlanmış, sürünerek biteviye daireler çizen yapıdan uzaklaştı. Bir anlığına bakışları sarhoşmuş gibi sallanarak odaklandı ve o anda –bir şey– gördü gözünün ucuyla: Bir çeşit serap gibiydi, daha önce hiç görmediği şekilde hareket eden bir ışık mırıltısı. Sanki gerçek hayatın üstüne serilmiş bir jöle katmanıydı. Ona doğru çekiliyormuş gibi yapının çeşitli noktalarının etrafında yoğunlaşıyordu, tıpkı bir mıknaşın çevresinde kümelenen demir tozu gibi. Gözünü birkaç defa kırıştırdı. Hoparlörlerden yeniden ağır soluma sesleri geldi.

“Tamamdır,” dedi Harrow’un sesi, “tamamdır, tamamdır–”

Yapı doğrulup dengesini buldu. Gideon’ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Hoparlörlerden yeniden bir tıslama sesi geldi. Harrow, “Üstünde ne var?” diye sordu.

“Ne – kollar mı?”

“Göremiyorum,” dedi Harrow, “bulanık–”

Gideon yeniden iki gözünü de açmak zorunda kalmıştı. Açmadan duramadı. Üstüne gelen yapının ilk aparkatını savuşturdu ama yapı omzuna başka bir aparkat gömdü. Gideon, yapı yeni bir darbe için kolunu geri çekerken bıçaklarını mahlûka geçirdi –keskinleştirilmiş kol çatırdadı, kopup uçarak duvara çarptı– ama Gideon acı içinde gerilemek zorunda kaldı, omzunun tamamen çıktığından endişe ediyordu. Hoparlörlerden bir böğürme geldi. Yapı doğruldu, diğer bıçaklarını hazır etti ve – dağıldı.

Sıvılaşp Gideon’ın bakışları altında odanın ortasındaki mazgaldan aşağı damladı. Tepki odasının kapısı yana kayarak açıldı ve Gideon bir anlığına omzunu kontrol ettikten sonra zar zor ayaklandı. Kapıdan geçerken kaslarını çalıştırıyordu –Tepki’nin kapısı kapanıp kilitlenirken Görüntüleme odasının kapısı açıldı– ve Gideon kendini ölüm kadar gerilmiş, titreyen Harrow’la karşı karşıya buldu.

“Bu da,” dedi Gideon, “ne halt lan?”

“İşte sınav bu.” Harrow’un dudakları boyayı ısırp çıkardığı yerlerde pembeydiler. Yutkunmakta zorlanıyordu sanki ve bakış-

ları kavalyesinin içinden geçip ardındaki bir yere yönelmiş gibiydi. Sarsılmış bir sesle, "Sınav sensin," dedi.

"Eee–"

"Ön, yan, şakak, artkafa lobları, hipokampus – hepsiyle senin içindeyken savaştım," dedi. "Hâlâ bir sinir sistemine bağlı, canlı bir ruhla başa çıkabilecek becerilere sahip değilim. O kadar gürültülüsün ki. Sadece görebilmek için bütün o volümü ayıkla-mak dakikalarımı aldı. Acı da iskeletlerden aldığım geri bildirim-den çok daha kötü – ruhun beni sağır etti! Dövüşürken bütün bedenin gürültü yapıyor! Hele şakak lobun var ya –Tanrım– başıma öyle bir ağrı girdi ki!"

Harrow'un konuşması baştan sona tutarsızdı ama nihayetinde Gideon'ın anladığı şey aşağılanmış hissetmesine neden oldu. Yüzü boynundan başlayarak hızla kızardı. "Bedenimi kontrol edebiliyorsun," dedi. "Düşüncelerimi okuyabiliyorsun."

"Yok. Uzaktan okuyamıyorum." Bunu duymak Gideon'ı rahatlatmıştı, ta ki Harrow şununla devam edene dek: "Keşke okuyabilseydim. Bir duyuna hâkim olduğum anda başka bir tanesi beni darmadağın ediyor."

"Loblarıma ve hipokampusuma çöreklenmeni yasaklıyorum. Oraların dekorasyonunu kafana göre değiştirmeni istemiyorum."

Belki de Harrow'da çok küçücük de olsa bir anlayış kırıntısı mevcuttu. Kan dondurucu bir kahkaha ya da karanlık bir Dokuzuncu deyişiyle karşılık vermedi: Sadece elini salladı. "Kası-lıp beynini kanatma, Nav. Senin düşüncelerini okuma, bedenini kontrol etme ya da en mahrem anılarına bakmaya dair ne bir becerim ne de niyetim var. Öyle bir kapasitem yok ve buna dair bir niyetimin de olmadığı kesin."

"Senin güvenliğin için diyorum, kendim için değil," dedi Gideon. "On iki yaşımdayken bir defasında Crux'ın kıcını gözümde canlandırmıştım."

Harrow onu duymazdan geldi. "Tınaz," dedi. "Ben bildiğin salağım. Buğdayı anızdan ayırmak istiyor – ya da öyle demeyi tercih edersen sinyali gürültüden. Ama neden? Ve neden bunu kendi başıma yapamıyorum?"

Hafifçe sallandı ve yeniyle yüzünü silip pembe bir çizgi oluşturdu. Kültçü boyası belirgin bir sepya tonu almaya başlamıştı

ama o sevinç dolu görünüyordu, bir şekilde zalim bir tatmine kavuşmuştu.

“Artık bu sınavı nasıl tamamlayacağımı biliyorum,” dedi düşüncelere dalmış bir şekilde. “Ve bunu yapacağız – eğer bağlantıyı çözüp zilyetlik teorisi hakkında bildiklerime başka bir gözle bakabilirsem yapabilirim. Mücadele neyin üstüne çalışacağını öğrenmek için verildi ve artık öğrendim. Ama Gıcırıtı, korkarım önce bayılmam gerekecek.”

Ve öylece, gayet düzgün bir şekilde yere yığılıverdi. Gideon safi duygusallıktan onu yakalamak için bir bacağını hızla ileri uzattı. Bu hareketin nihai sonucu ölümbüyücüsünün omzunu hafifçe tekmelemesi oldu ama Gideon esas olan niyettir diyerek kendini avuttu.

“Uzun kılıcım olsaydı çok daha iyi bir iş çıkarırdım,” dedi.

Birkaç saat sonra Harrowhark yerde yaptığı şekerlemesinden uyanmış ve kavalyesine odalarına giderken eşlik etmişti. Aslında hemen oracıkta ve o anda bir deneme yapma taraftarıydı ama Harrow’un hafif şaşılacak gözlerine ve titreyen ellerine attığı tek bir bakış Gideon’ın bu planı rafa kaldırmasına yetmişti. Artık kara panelli esas odalarına gelmişlerdi; öğle vaktinin ışığı sıcak, beyaz çıtalar hâlinde perdelerin arasından süzülüyor, Gideon büyük bir coşkuyla somun somun ekmekleri mideye indirirken Harrow da kırıntıları kemiriyordu. Ölümbüyücüsü her zaman olduğu üzere sirke gibi bir suratla kalkmıştı, bu da Gideon’a aşağıda yaşadıkları her şeyin geçici bir delilik olduğuna dair bir umut vermişti.

“Yaptığın imayı reddediyorum,” dedi Harrowhark. “Hem senin öyle bir kılıcın yok” –güzeel, bu Harrow’un bütün eşyalarını karıştırmayı başaramadığı anlamına geliyordu– “ve daha da önemlisi, onsuz idare edebilmelisin. O lanetlenmiş şeyi zaten hiç sevedim; hep beni yargılıyormuş gibi geldi. Eğer her iş başa düştüğünde iki elli bir kılıca ihtiyacın olacaksa kavaljem olmayı hak etmiyorsun demektir.”

“Bütün bu sınav meselesinin nasıl işlediğini hâlâ anlayabilmiş değilim.”

Muhterem Kız bir kez olsun Gideon’ın söylediği üstüne düşündü. “Tamamdır. Bir saniye – hımm. Kemik yapılarının ölümbüyüsü teoremiyle canlandırıldığını biliyorsun, değil mi?”

“Hadi canım! Ben de hep dirilene dek kemikler üstüne accayip konsantre olup düşünüyorsun sanmıştım.”

Harrow bunu duymazdan gelip konuşmasına devam etti:

“Karşılaştığımız bu yapı *çok sayıda*, bir anlamda iç içe dokunmuş teorem tarafından canlandırılmış. Bu da normalde yapıların başaramadığı şeyleri yapmasını sağlıyor.”

“Kendini yenilemek gibi.”

“Evet. Onu yok etmenin yolu bu dokuyu çözmekten geçiyor, Nav, her bir ipliği teker teker çekmelisin, –sırasıyla– bütün ağ çözülene kadar. Ve bu da sadece on saniyemi alırdı, tabii eğer dokunabileceğim mesafede olsaydı.”

Durumu istemeden de olsa anlamaya başlayan Gideon, “Ha,” dedi. “Yani senin yerine ben çözeceğim.”

“Ancak benim yardımımıla. Sen ölümbüyücüsü değilsin. Ölümenerjisi izlerini göremiyorsun. Zayıf noktaları bulmam lazım ancak bunu *senin gözlerinden* yapmam gerek ve beynin bana –haykırıırken– senin de sağa sola koşup kılıç sallaman bunu inanılmayacak kadar zorlaştırıyor.”

Gideon, *Benim beynim her an sana haykırıyor*, demek için ağzını açtı ama kapıya sertçe vurulunca sözünü tamamlayamadı. Ölümbüyücüsü saldırıya uğramış gibi donup kalmıştı ama bunu Gideon’ın daha önce işitmiş olduğu isterik çığırışlar takip etti. Ses koridor boyunca ilerlerken yarı yarıya dehşete kapılmış iki ergenin aceleci ayak sesleri ona eşlik etti. Jeannemary ve artık adı her ne haltsa kapının altından bir şey ittirip gitmişlerdi.

Gideon bunun ne olduğuna bakmaya gitti. Düz, ağır bir zarftı – gerçek kâğıttan, kreme çalan kahverengi. Yüksek sesle okudu: “*Muhterem Kız Harrowhawk Nonagesimus. Dokuzuncu Gideon. Hayran mektubu.*”

“Bana versene. Tuzak olabilir.”

Gideon bunu duymazdan geldi çünkü Harrow’un eline fırsat geçecek olursa mektubu camdan atma ihtimali epey yüksekti. Aynı zamanda Harrow’un limon ekşiliğindeki somurtmasını da görmezden gelerek pelür parçasını –zarf kadar etkileyici değildi ama zaten imparator dışında kim mektup için gerçek kâğıt kullanırdı ki?– çekip yazılanları yüksek sesle okudu.

ABIGAIL PENT HANIM VE MAGNUS QUINN BEY ON BİRİNCİ EVLİLİK YILDÖNÜMLERİNİ KUTLAMASI VESİLESİYLE DOKUZUNCU HANE’NİN VÂRİSİNE VE BAŞ KAVALYESİNE

İLTİFATLARINI TAKDİM EDER VE BU AKŞAM İTİBARIYLA
ZATİÂLİLERİNİN TEŞRİF EDEREK KENDİLERİNİ ONUR-
LANDIRMALARINI RİCA EDERLER AKŞAM YEMEĞİ SAAT
YEDİDE SUNULACAKTIR.

Bunun altında alelacele olsa da güzelce yazılmış bir not daha vardı:

Bu süslü kelimeler sizi korkutmasın, Abigail resmi bir davet göndermekten kendini alamıyor, evdeyken kahvaltıya bile davet alıyorum. Hiç de resmi bir toplantı değil & ikiniz de gelmeyi uygun bulursanız çok sevinirim. Tatlı yapacağım ve düello ettiğimden daha iyi yemek yaptığımı temin ederim. –M.

“Hayır,” dedi Harrow.

“Gitmek istiyorum,” dedi Gideon.

“Kulağa inanılmaz boş geliyor.”

“Tatlı yemek istiyorum.”

Harrow parmaklarıyla tempo tutarak, “Aklıma geldi de,” dedi, “tek bir yemek sırasında birçok Hane’nin veliahtlarının ölümü akıllıca kullanılan tek bir şişe zehirle sağlanabilir ve sonra da – ansızın Beşinci Hane’nin üstünlüğü sağlanır. Hepsi de sen bir parça tatlı yemek istedin diye.”

Gideon daha kurnaz bir tavırla, “Bu sadece sana ve bana değil, Dokuzuncu Hane’ye yapılmış resmi bir davet,” dedi, “ve geleneklere sapına kadar sadık tipler olarak bizim en azından küçücük minnacık, azıcık bir uğramamız gerekmez mi? Gitmezsek kabalık etmiş olacağız. Kimin gelip kimin gelmediğine bakarak deli gibi çıkarımda bulunabiliriz. Hem herkes de gelmiş olacak. Politika. Diplomasi. Eğer istemiyorsan seninkini yiyebilirim.”

Ölumbüyücüsü kara kara düşünmeye geçti. “Ama bu sınavı tamamlamamızı geciktirecek,” diye söylendi sonunda, “ve bir akşamı harcayarak Sextus’a rahat rahat önümüze geçmek için bir fırsat sağlıyor.”

“Bahse girerim Palamedes orada olacak. Sınava davetten sonra gidebiliriz. Hem çok uslu olacağım. Sessiz, Dokuzuncu ve me-

lankolik olacağım. Bunu görmek seni hayrete düşürüp zihnini canlandırarak.”

“Nav, sen tam bir domuzsun.”

Ama bu gidecekleri anlamına geliyordu. Gideon aynaya baskarken beklenmedik zaferi üstüne düşünüp tekrar tekrar suratına kültçü boyası boca ettiği için baş vermiş sivilcelere baktı. Atmosfer... rahattı, yani tuhaf ve beklenti doluydu, sakinleştirici içip bir rahibenin bademciklerini almasını beklediği seferde olduğu gibi ama rahattı. O da, Nonagesimus da bir sonraki hamle için olayların nasıl gelişeceğini görmeyi bekliyorlardı. Gideon, Harrow'u hiç bu denli uysal görmemiş, aynı şekilde hiç bu kadar uzun süre boyunca pençelerini içindeki narin yerlere geçirmediği olmamıştı. Belki de Liktör sınavlarının üstünde yumuşatıcı bir etkisi olmuştu.

Yok, bu umut edilemeyecek denli büyük bir değişiklikti. Harrowhark'ın keyfi yerindeydi çünkü her şey tam da onun hoşuna gidecek şekilde geliyordu – istediğini elde etmekten zafer sarhoşu olmuştu ve bunun ardından gelen rehabet sona erir ermez bıçaklarını çekiverecekti. Gideon, Harrow'a güvenemezdi. Yaptığı her şeyin ardında başka bir niyet oluyordu. Hep sen ne olduğunu anlayamadan bir yerini tutsak eden bir kelepçe çıkıyordu ortaya ve bunun varlığını ancak o anahtarı çevirdiğinde fark ediyordun. Ama yine de–

O akşam Harrow'un hazırlanmak için uğraşmasını izlemek eğlenceliydi. En iyi ve en yaşlı işi Dokuzuncu cüppesini kuşandı ve Kilitli Kabir'e özgü dantellerin gece rengi katmanları tarafından yutulan sıska siyah bir sopaya dönüştü. Aynanın karşısına geçip uzun kemik küpelerle cebelleşti ve yüzünü iki defa silip yeniden boyadı. Gideon, Harrowhark'ın çok korktuğunu anlayınca azımsanamayacak derecede eğlendi ve meraklandı. Gece ilerledikçe Harrowhark daha da gerginleşti ve elinde kitapla sanki çok sıkılmış gibi uyuşuk uyuşuk uzanmayı bırakıp kamburunu çıkarıp iyice kıvrılarak cenin pozisyonu aldı. Harrow ikide bir saate bakıp sonunda daha yirmi dakika varken yola çıkmak istedi. Gideon daha yeni üstüne temiz bir cüppe geçirip güneş gözlüğünü takmıştı ve ölümbüyücüsünün sinirlerinin bunu reddemeyeceği kadar bozuk olduğunu fark etmişti.

Ne diye korkuyordu ki? Çocukluğundan beri karmaşık kuralları ve sıkı düzenlemeleri olan her biri bir öncekinden daha can sıkıcı ve tumturaklı Dokuzuncu toplantısına başkanlık etmemiş miydi? Şimdiyse neredeyse tir tir titreyecek hâldeydi. Belki mesele o kapağın ötesinde kalan karanlık ölümbüyücüsü ihtiyaçlarına ulaşamamasıydı. Her halükârda hem o hem de Harrowhark ihtişamlı Kilitli Kabir cüppelerine bürünerek, suratlarını canlı kurukafalar gibi boyayıp tam birer dangalak gibi görünerek toplantıya gittiler. Harrow'un üstünde o kadar çok kemik takı vardı ki yürürken takırdıyordu.

Magnus Quinn onları görünce, "Geldiniz!" dedi; serbest kalmış iki korkunç Drcarburh rahibesi numunesine aval aval bakmayacak kadar terbiyeliydi. "Üstünüzde, ee, neşe paçavraları olduğu için çok mutluyum; özel kıyafetlerini giyecek tek kişinin ben olacağımdan ve diğer herkesin ortasında şıkıdım şıkıdım kalıp kendimi hafiften salak gibi hissedeceğimden çok endişe ediyordum, Muhterem Kız," dedi ve Harrow'un önünde neredeyse yerlere kadar eğildi. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Kendisi de büyük ihtimalle Dokuzuncu Hane'nin kasasında olan tüm paradan daha değerli açık kahverengi, uzun ceketli elbisesiyle inanılmaz şık görünüyordu. Dokuzuncu'nun bol bol kadim, boktan hazinesi olsa da fazla nakdi yoktu. Harrow normalde kullandığından daha kalın, daha buz gibi bir sesle konuştu: "Beşinci'nin kavalyesi kutlu olsun. Eşleştirmenizin on birinci yılını tebrik ederim."

Eşleştirme. Ama Magnus dedi ki: "Hakikaten de! Evet! Teşekkür ederim! Aslında dündü. Mutlu bir kaza eseri ben hatırladım ancak Abigail unuttu ve bunun sonucunda yaşadığı kaygı vesilesiyle bana yemek pişirmek istedi. Ben de neden herkes faydalanmasın dedim. Lütfen gelin – bırakın sizi takdim edeyim."

Avlunun yemek odası her zamanki görünüşündeydi ancak bir kutlama yapıldığını belli edecek birtakım eklemeler yapılmıştı. Peçetelerin hepsi büyük bir özenle katlanmıştı ve hafiften sararmaya başlamış bir masa örtüsü çok uzun zaman önce kaldırıldığı depodan çıkarılmıştı. Her bir parlak beyaz tabağın önünde düzgün yazılmış yer kartları vardı. İkisi de küçük mutfağa götürüldüler ve Gideon'ın daha önce sadece yanından geçerken gördüğü

hafif gergin olan Beşinci ölümbüyücüsüyle tanıştırıldılar: O da üç aşağı beş yukarı Magnus gibi rahat, içten bir tavra sahipti; ancak Beşinci gibi bir haneden geldiğinde sahip olduğun cinsten bir tavra. Gideon'ın doğrudan gözlerine bakıp elini bayağı sağlam sıktı. Magnus'un aksine bir yandan da bazı ölümbüyücüsü ve kütüphanecilerin son on beş yıllarını ölü büyüler üstüne çalışarak geçirdiklerinde takındıkları bir havaya da sahipti: Bakışları fazla yoğundu. Ama önlük takıyordu ve dolayısıyla insanın kendini onun tarafından tehdit ediliyormuş gibi hissetmesi zordu. Suratsız Harrow'a ettiği son derece yerinde ve kibar laflar kapıda her biri yaklaşık bir milyon küpe takmış o rezil ergenlerin belirmesiyle kesildi. Dokuzuncu salona geri döndü.

Tuhaf bir akşamdı. Harrow gerginlikten neredeyse titreşmeye başlamıştı. Gideon'ın anlamadığı bir nedenden ötürü onları gördüğüne her daim memnun olan Öğretmen ânında onları köşeye sıkıştırdı. O ve diğer rahipler çoktan gelmişlerdi ve her birinin yüzünde doğum günlerine has bir keyif ifadesi vardı: Öğretmen ise genelde ölen yıldızlara ayrılan bir parlaklıkla gülümsüyordu.

"Abigail Hanım hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi. "Sıradışı zekilikte bir ölümbüyücüsü olduğu söyleniyor – senin çizginde olmasa da yetenekli bir çağırıcı ve ruhla konuşan olduğu. Ondan Kenan Evi'ne dair çok fazla soru aldım. Onun ve Beşinci Magnus'un yetenekli aşçılar olduklarını umarım! Korkarım Birinciler olarak hepimiz çok heyecanlandık ama monoton bir hayata sahip rahiplerin yemek söz konusu olduğunda heyecana kapılmaları bir *yükümlülük*. Tabii kasvetli Dokuzuncu da aynı durumda olmalı."

Kasvetli Dokuzuncu, ustalığının kalıbı içinde dedi ki: "Sade bir hayatı tercih ediyoruz."

Dikkati çoktan sefil dedikodulara kaymış olan Öğretmen, "Tabii, tabii," dedi. Parlak mavi gözleri odayı ilgisini çekebilecek bir şeyler bulmak için taramış, bunları bulmuştu ve Öğretmen sır verirmiş gibi ona doğru eğilmişti. "Evet, bak şurada genç Dördüncü Jeannemary ve Isaac Tettares var. İkisi de çok güzel görünüyorlar. Isaac kendini kitaplara biraz fazla vermiş gibi görünüyor." (Saçlarını yukarı tarayıp oksijenle açarak turuncu yapmıştı, ölümbüyücüsü genç Isaac hipofiz bezi fazlalığından mustaripmiş

gibi duruyordu.) “Doğal olarak Pent’in korumasında. Beşinci’nin Dördüncü’ye çok özenli davrandığını duydum... kimileri hegemonik bir özen diyor. İkisi de bu kadar genç olunca zor olmalı. Ama hepsi de çok iyi anlaşıyorlarmış gibi görünüyor...”

“Nereden biliyorsun?”

Rahip gülümseyerek, “Muhterem Kız,” dedi, “bütün zamanını son derece işe yarar şeyler yaparak aşağıdaki karanlıkta geçirince önemli şeyleri kaçırıyorsun. Mesela Dokuzuncu Gideon – o son derece takdire şayan bir şekilde sessizlik yeminiyle bağlı olmasaydı sana çok şeyler anlatabilirdi. Nedametiniz beni utandırıyor.”

Bunun üstüne Öğretmen, Gideon’a uçarı bir tavırla göz kırptı ki bu da bayağı kötüydü aslında.

Kapıda bir hareketlenme oldu. Üçüncü ve Altıncı Haneler aynı anda gelmişlerdi, Palamedes renksiz bir güveyi andıran görünümlüyle Coronabeth Tridentarius’un daha da ışıltılı ve güzel altın rengi bir kelebeğe benzemesini sağlamıştı. Birbirlerini unvan maçına çıkacakmış gibi ölçüp biçiyorlardı. Öğretmen, “Evet, şimdi sıra ana etkinlikte!” dedi.

Beşinci’ye göre eğlenceli zaman geçirmenin anlamı, oturma düzenini sağlamaktı anlaşılan. Bunun farkına varmak Harrow’un özenle kontrol ettiği maskesinin trajik bir ifadeye doğru belirgin bir değişim geçirmesiyle sonuçlandı. Ayrıldılar ve Gideon kendisini Palamedes’le Dördüncü’nün o hiç çekilmeyen ve kendisini o âna getiren her şeyden pişmanmış gibi görünen ergen kavalyesinin arasında buldu. Karşısındaki Dulcinea ise Gideon daha oturmadan iki defa eliyle ona öpücük gönderdi.

En azından Harrow’un durumu daha iyi değildi. Masanın öbür ucuna, Dördüncü Jeannemary’den de ürkek görünen mayonez amcanın çaprazına oturtulmuştu. Karşısında Ianthe ve diğer çaprazında da Protesilaus’la tarihin en kötü tablolarından birini tamamlıyorlardı; Naberius Tern, Harrow’un solundaydı ve Ianthe’yle tamamen kaşlarını kaldırarak sürdürdükleri uzun soluklu bir sohbete dalmışlardı. Harrow öfkeden patlayacak gibiydi, Gideon’ın keyfi yerine gelmeye başladı.

Magnus kaşığıyla su bardağına vurdu. Zaten tükenmiş olarak başlayan muhabbet felç geçirmiş gibi son buldu.

“Başlamadan önce,” dedi Magnus, “kısa bir konuşma.”

Üç rahip birbirlerine hayatlarında daha önce hiçbir şeyi kısa bir konuşma kadar istememişler gibi baktılar. Ergenlerden biri Magnus’un göremeyeceği şekilde eğilip boynunu urgana geçirilmiş gibi büktü.

“Ben şey diye düşündüm, ee,” diye başladı, “hepimizi bir araya getirmek için birkaç kelime ederim diye. Haneler çok uzun zamandan beri böyle bir araya gelmiyor. Beraber doğduk ama birbirimizden çok uzağız. Dolayısıyla farklılıklarımızdan ziyade benzerliklerimizden bahsederim diye düşündüm.

“İkinci Martha, Üçüncü Naberius, Dördüncü Jeannemary, Beşinci Magnus, Altıncı Camilla, Yedinci Protesilaus, Sekizinci Colum ve Dokuzuncu Gideon’ı birbirleriyle uyumlu kılan nedir?”

Tek bir saç teli dahi yere düşse duyulabilecek gibiydi. Herkes ortamdaki yoğun sessizlik içinde blöfçü suratlarını takınmış bakıyordu.

Magnus kendinden memnunmuş gibi göründü.

“İsimlerinde yarım uyak var,” dedi.

Coronabeth o kadar şiddetli bir kahkaha attı ki o güzel burununu bir peçeteye sümkürmesi gerekti. Birisi şakayı kırçıl saçlı rahibe açıkladı ve o da anlayınca, “Ha, sıra sayısı olduğundan!” dedi ve Corona bunun üstüne yeniden kahkahalara gömüldü. Kâğıt gibi katlanabilecek denli kolalanmış elbise üniformalarının içine gömülmüş İkinci daha önce Kohort’un resmi yemeklerine tahammül etmek zorunda kalmış iki kişinin nazik gülümsemesini taşıyordu.

Yemek dolu muazzam bir kâse taşıyan iki iskeletin belirmesiyle gerginliğin son kırıntıları da çözüldü. İskeletler Abigail’in yönetiminde herkesin çanağına beyaz ve kabarık, soğan suyunda haşlanmış tahıl doldurdular. Öğünün içine kıyılmış kuruyemiş yığınları ve küçücük mayhoş kırmızı meyveler serpiştirilmişti, sıcaktı, baharatlıydı ve güzeldi, böylece Gideon’ın bir yemeği sıcak olarak nitelerek için gereksinimlerini karşılamıştı. Başını eğip başka hiçbir şeyin farkına varmadan yedi, ta ki beyaz cüppeli iskeletlerden biri ona bir porsiyon daha vermek için öne çıkana dek.

O noktada düşmanla ilk karşılaşmasında sarsılsa da muzaffer olmuş ve şimdi son hız devam eden muhabbete dikkatini verdi:

“–lezzetli kısmı tohumların etrafındaki zar. Çok iyi, değil mi? Serada büyüyen bir kızıl tohum elma ağacı var. Seraları gördün mü?–”

“–ölümbüyücüsünün akşam olana dek oruç tutmasına dair Ottavian geleneği uyarınca ki buna dahil olarak–”

“–bu motoru tamir etmekte yetersiz kaldı, bu da onun sisteme zamanında gelmesini sağlayamadı ve bu da ilk dokuz ayı evin toprağına sarılı bir şekilde–”

Gideon’ın sağ tarafındaki Palamedes “–ilginç bir soru,” diyor-du.

“Münevverin mütehassısı karşıladığını ve *muhafızın* göreve adanmışlığı karşıladığını söyleyebiliriz ve işte bu yüzden baş muhafız daha üst bir rütbe. Gözetmen anlamı düşünülduğünde de ve başka bir şekilde ele alırsak, hapisane anlamında düşünülduğünde de. Kilitlerin iç çenelerine ne ad verdiğimizizi biliyor musun?–”

Karşıda Dulcinea, Abigail’e mırıldanıyordu: “Bunun kusursuz bir utanç kaynağı olduğunu düşünüyorum.”

Ölümbüyücüsü biraz coşkulu bir şekilde, “Teşekkür ederim. Atlattık; kismetimizde yokmuş,” dedi. “Veliaht, küçük kardeşim. İyi bir iş çıkaracaktır. Hem bana manuskripti toparlamak için daha çok zaman kalıyor ki onunla Magnus’la olduğumdan daha uzun süredir evliyim.”

Diğer kadın gülümseyerek, “Yani benim, insanların görünce kendi hâllerinden memnun kalmaları için partilere getirilen acınası tiplerden biri olduğumu aklından çıkarma,” derken Beşinci’nin nazikçe itiraz etmesini duymazdan geldi, “ama beş yaşında olduğumu varsayıp ona göre konuştuğun sürece ne iş yaptığını açıklamayı dinlemeyi çok isterdim.”

“Eğer yeterince berrak açıklayamazsam hata sende değil, ben-de. O kadar da karmaşık değil. Dirilme sonrası, egemenlik öncesi ve Kohort öncesi dönemden kalan o kadar az kaynağımız var ki; ikinci ağızdan olanlar hariç. Altıncı’dan olanların dökümleri var elimizde, gerçi orijinalleri onlarda.”

Palamedes, “Dominicus’un ısı ölümünden sonrasına kalmaları için helyum dolu bir kutuda saklanıyorlar, Pent Hanım,” dedi.

“Efendileriniz camın arkasından dahi onlara bakmama izin vermiyorlar.”

“Işık kâğıdın katilidir,” dedi Palamedes. “Affedersin. Sana karşı bir şey değil. Liktorluk belgelerini istiflemeye özel bir ilgi duymuyoruz.”

“En azından iyi nüshalar – ve ben de zamanımı bunları inceleyerek geçiriyorum. Doğal olarak yorum da yazıyorum. Ama burada bulunmak benim için neredeyse İmparator’a hizmet etmek fikrinden daha anlamlı. Kenan Evi bir Kutsal Kâse! Liktorlar hakkında bilebildiğimiz şeyler müthiş kısır. Aslında birtakım bulgularım oldu; şifrelenmemiş iletişim kayıtları olduklarını düşünüyorum–”

Dulcinea Septimus’un gözlerini şiddetle kırparak, *Yaptığın ve söylediğin şey benim için hayranlık uyandırıcı, Dulcinea Septimus* diye bir mesaj gönderiyor olmasına rağmen Gideon bir muhabbetin sıkıcı olduğunu işittiğinde anlardı.

Mor, hafif kekremesi şaraptan dikkatle birkaç yudum aldıktan sonra öksürmemeye çalışarak dikkatini kendi kemikler markizine çevirdi: Yedinci’yle İkinci’nin biçimli birer taş yığınının andıran kavalileri arasında sıkışıp kalan Harrow yemeğiyle oynuyordu. Arada bir Protesilaus’a aksi, kısa bir şeyler söylüyor, o da altmış saniye boyunca düşünüp öyle kıt, öyle düz bir yanıt veriyordu ki Harrow yanında sosyal kelebek gibi kalıyordu.

Mayonez amca muhtemel gelini kansız ikizle konuşuyordu. Uzun parmaklarını kadehinin sapında gezdiren Ianthe sakın bir sesle, “Ben... cerrahi yöntemlerle çıkarılmışım,” dedi. “Kız kardeşim benden birkaç dakika büyük.”

Beyaz ceketli amca yemeğini yemiyordu. Şaraptan ukala ukala birkaç yudum almış ama zamanının çoğunu ellerini birbirinin üstüne koyup sakın sakın bakarak geçirmişti. Bir mezuranın duruşuna sahipti. Beklenmedik şekilde kalın ve etkileyici bir sesle, “Ebeveynlerin,” dedi, “müdahale riskine girdiler, öyle mi?”

“Evet. Anlıyorsun ya, Corona oksijen kaynağını elimden almıştı.”

“Bunun kaçırılmış bir fırsat olduğunu düşünüyorum.”

“Ben alternatif tarihler üstünde durmam. Corona’nın doğumu benim hayatta kalma ihtimalimi kesinlikle sıfır civarına sabitledi.”

Kavalyesi masanın karşı tarafından sözcükleri çiğneye çiğne-

ye, “*Bilerck* yapmadı, unutma,” dedi. Saçı o kadar kusursuzdu ki Gideon hipnotize olmuş gibi ona bakıyor, tavanın belli bir parçasının düşüp o saçları dümdüz etmesini ümit ediyordu.

Ilanthe şok olmuş gibi yaptı. “Nasıl yani, Yavru, sen de bu konuşmaya dahil miydin?”

“Prenses, sadece diyorum ki onun hakkında bu kadar kötü düşünmemelisiniz–”

“Sen de başkalarının yanında söylediklerime karşı çıkmamalıydın ama gel gör ki–”

Naberius gözlerini bariz bir şekilde masanın öbür tarafına kaydırdı ama Coronabeth, Magnus’la meşguldü: Herhalde birbirleriyle yeni öğrendikleri şakaları değiş tokuş ediyorlar diye düşündü Gideon. Naberius, “Gıcıklık yapma,” dedi.

“Yavru, tekrar ediyorum, sen bu konuşmaya *dahil* misin?”

Zavallı Yavru bozulup, “Tanrı’ya şükür ki hayır,” deyip az önce konuştuğu kişiye döndü: Etrafında olup bitenleri umursamadan çanağını yeniden dolduran tıknaz yeğen kavalyye. Üçüncü’nün bütün dikkatini üstüne yöneltmiş olmasından pek de memnun görünmüyordu. Şık giyimli Naberius Tern’ün yanında her zaman olduğundan da pespaye ve yıpranmış duruyordu. “Sekizinci bak, küçük kalkan hakkında yanılmanın sebebi şu...”

Gideon kalkanla ilgili sıkıntının ne olduğunu öğrenmek istiyordu ama kadehine bir kez daha uzandığında birinin kolunun yenini çekiştirdiğini hissetti. Bu karşısında oturan nahoş ergendi, ona neredeyse Dokuzuncu’da yapılmış gibi duran siyah göz makyajının keskinleştirdiği vahşi bir ifadeyle bakıyordu. Dördüncü Jeannemary sanki kendisine bir iğne yapılmasını bekliyormuş gibi dudaklarını büzdü, yüzünün bütün küçük köşeleri yırtıcılıkla daha köşeli hâle geldiler ve bin bir küpesi çingırdadı.

“Bu tuhaf bir soru olacak,” dedi Jeannemary.

Gideon kolunu indirip başını soru sorarmış gibi yana eğdi. Ergenin yüzündeki kanın bir kısmı içeri kaçınca Gideon neredeyse onun için üzüldü: Kendisi de aynı yaştayken rahiplerin ve rahibelerin kukuleta, yüz boyası ve cüppeleri onu yemeklerde rahatsız etmişti. Ama sonra ergen o çirkin bakışlı gözünü kararttı ve son derece alçak bir sesle konuştu:

“Dokuzuncu... pazılarının *boyu ne kadar?*”

Çanakları kremalı meyve ve çoğunlukla şekerle dolu yenile-riyle değiştirildiğinde Gideon'ın ergen bir kızın aklına esti diye kolunu açıp kasmak zorunda kalmasının üstünden epey uzun bir zaman geçmiş gibi gelmişti; Beşinci belli ki boş durmamıştı. Gideon üç porsiyon yedi ve bundan eğlendiğini saklamayan Magnus da dördüncü bir porsiyonu önüne uzattı. Gideon, Kenan Evi'ne gelmeden önce karnını doyurmayı Aiglamene tarafından loş bir odada dayak yemekten kurtulmak için yerine getirilen, lapa, kaşık ve bir de ağız içeren bir işlem olarak görüyordu. Hayatında hemen hemen ilk defa kendini doymuş, biraz tıkanmış ve de bundan ötürü mutlu hissediyordu.

Bunun ardından damaklarını temizlemeleri için bir tepsi dolusu o sıcak, çimen aromalı çaydan geldi ve odadaki haneler ellerinde sıcak fincanlarla ayağa kalkıp iskeletlerin ortalığı temizlemelerini izlediler.

Gideon, Harrow'u görebilmek için etrafa bakındı. Ölümbüyücüsü başka kimse yokmuş gibi Öğretmen'le bir köşeye çekilmişti: Kendisi alçak sesle konuşurken, adam da başını bir öne bir yana sallıyor ve başparmaklarını muhteşem gökkuşağı kuşağına sokmuş, bir kez olsun her an gülecekmiş gibi değil de düşünceli duruyordu.

Biri onu ürkütmekten korkuyormuş gibi hafifçe eline dokundu. Bir sandalyeye sığınmış olan Dulcinea'ydı bu; kalçalarını Gideon'ın ağrısı olduğunda yaptığından şüphelendiği küçücük huzursuz hareketlerle sert zeminin üstünde eğreti bir şekilde kırmılatıyordu. Yorgun görünüyordu ve normalde olduğundan da yaşlı; ama pembe ağzı hâlâ son derece pembeydi ve gözleri de yasakları çiğneyen bir eğlenceyle ısıtılmıştı.

"Senin pazıların devasa mı?" dedi. "Yoksa sadece *kocamanlar* mı? Dokuzuncu, lütfen doğru seçeneği işaretle."

Gideon ölümbüyücüsünün onu göremediğinden emin olup kaba bir hareket yaptı. Dulcinea o gümüşsü kahkahasını attı ama bir şekilde uyuklu, sessizdi. Oturduğu sandalyenin yanında bir yeri durgun bir hareketle işaret edince Gideon ona söylenene uyup yanına çömeldi. Dulcinea biraz daha güçlkle soluyordu. Üstünde zar gibi, köpük rengi bir elbise vardı ve Gideon kaburgalarının elbisenin altında ürkmüş bir hayvanmış gibi genişle-

diklerini görebiliyordu. Özenle kıvrılmış, ipeğimsi, kestane rengi bukleleri omuzlarının üstüne yayılmışlardı.

Septimus Hanım derin bir tatminle, “Bu akşam yemeğinden hoşnut kaldım,” dedi. “İşe yaradı. Çocuklara baksana.”

Gideon baktı. Isaac’le Jeannemary masanın yakınında duruyorlardı ve Jeannemary kollarını pazılarını sergileyecek şekilde sıyırmişti. Bunlar atletik ve kararlı on dört yaşında bir ergenin kaslarıydı, yani taş gibi sayılmazlardı ama potansiyelleri büyüktü; sarkık saçlı ergenlik ortağı pazılarını ürkekçe yoklarken bir yandan da fısıldaşıyorlardı—

“Sana söylemiştim.”

“Seninkiler iyi sanki?”

“Isaac.”

“Pazı yarıştırmıyoruz sonuçta, değil mi?”

“Bu, söylediğin *en aptalca şey olabilir mi acaba?*”)

Tıslamaları devam etti. Hemen yanında, ayakta, durduğu yerde ikincilerden biriyle derin bir muhabbete gömülmüş olan Abigail, Isaac’i fırçalamak amacıyla omzuna hafifçe dokundu. Arkasına dönmesine hatta konuşmasına ara vermesine bile gerek kalmamıştı. Dördüncü’nün üstadı irkildi: Kavalyesinin yüzünde sert, serzeniş dolu, azarlanmış bir ifade belirdi.

Dulcinea mırıldandı: “Ah, Dokuzuncu Gideon, hanelerin arası o kadar kötü ki... koca bir tümen boyunca süren huzurun ardından şüphe dolular. Ne için rekabet ediyorlar? İmparator’un *gözüne girebilmek* için mi? O *nasıl bir şey* ki? Ne istiyor olabilirler? Sanki hepsi de –çoğunlukla– Kohort’un ganimetlerinden yağ bağlamadılar. Son zamanlarda bunun üstüne çok düşünüyordum ve varabildiğim tek sonuç şu...”

Cümlesini tamamlamadı. İkisi de bu duraklamanın beklentilere gebe sessizliği içinde durup çevrelerindeki kibar ve pek de kibar denemeyecek yemek sonrası gevezeliklerine, kirli çatal bıçakları götüren iskeletlerin tangırtılarına kulak verdiler. Bu beyaz gürültünün içine gayet tuhaf bir şekilde bir tepsinin üstünde dolu bir çay fincanı taşıyan Palamedes girdi: Bunu kendisine samimi bir ilgiyle bakan Yedinci’nin bitap düşmüş hanımına sundu.

“Teşekkür ederim, Baş Muhafız, çok makbule geçti,” dedi.

Palamedes’e ilgiyle bakıyordu ve Palamedes de ona... neyse. Ona ve ince, köpüğümsü elbisesine, eklemleri şişmiş parmakla-

rına, buklelerine ve çenesinin kıvrımına baktı, ta ki Gideon o ifadenin yakınlarında olmaktan acayip utanana değin. Bu son derece yoğun ve odaklanmış bir merak – içinde tek parça dahi tutku yoktu, en azından gerçek anlamda yoktu. Gözleri ışıltılı gri taşlar gibiydi; Gideon bu aynı bakış kendisine yöneltilmiş olsa Dulcinea gibi tamamen sükûnet içinde olup olamayacağını merak etti.

Palamedes hafifçe konuştu: “Her daim hizmetinizdeyim, Septimus Hanım.”

Ardından bir garson gibi küçük, şık bir selam verip gözlüğünü düzeltti ve ansızın dönüp gitti. Gideon kalabalığın içine karışmasını izleyerek, Yani! diye düşündü. Siktir! Ardından Altıncı’nın tıp bilimine tuhaf bir hayranlık duyduğunu ve büyük ihtimalle kronik hastalıkları kısa, dar şortlar kadar çekici bulduğunu hatırladı ve bunun üstüne şöyle düşündü: Yani, siktir!

Dulcinea yavaş yavaş çayını yudumluyordu. Gideon ona bakıp cümlesinin asla gelmeyen sonunu bekledi. Sonunda Yedinci bakışlarını hanelerin veliahtları ve onların baş kavalyelerinden oluşan kalabalıktan kopardı ve konuştu: “Vardığım sonucu söyleyecektim, değil mi? Şöyle ki – a, bak ölümbüyücün geliyor!”

Harrow, Öğretmen’in yanından ayrılmıştı ve bir mıknatısa çekilen demir edasıyla Gideon’a doğru geliyordu. Dulcinea’ya olabilecek en üstünkörü bakışı attı; Dulcinea ise sonsuz bir tatlılık olduğunu düşündüğü fakat Gideon’ın hayvani bir kurnazlık olduğunu bildiği bir ifadeyle gülümsüyordu; Gideon’a tek kelime bile etmeyip sivri uçlu çenesini yukarı doğru savurmakla yetindi. Gideon ayağa kalktı ve Yedinci’nin onlara doğru sallanan, ölümbüyücüsünün neyse ki fark etmediği kaşlarını görmezden gelmeye çalıştı. Harrowhark cüppesini Gideon’ın gizli gizli pratiğini yaptığından şüphelendiği şekilde savurarak odadan hışım içinde çıkmakla meşguldü. Beşinci Magnus’un nazikçe, “Gelmene sevindim Dokuzuncu!” dediğini duydu ama Harrow veda etmeye zaman ayırmadı ve bu da Gideon’ın duygularını biraz incitti çünkü Magnus kibar davranıyordu.

Kimsenin onları duyamayacağı kadar ilerlediklerini düşününce, “Yavaşla biraz, deli aptal,” diye tısladı. “Nerede yangın çıktı?”

“Hiçbir yerde – henüz.” Harrow soluk soluğa kalmıştı.

“Vücut ağırlığım kadar yemek yedim. Beni kusturma.”

“Daha önce de belirttiğim üzere, tam bir domuzsun. Acele et. Çok zamanımız yok.”

“Ne?” Harrow küçük kaçış yolu merdivenlerinden birinin kapısını açarken bir anlığına dinlenebildi. Güneş batmıştı ve jeneratör ışıkları hüzünlü, hevessiz bir yeşil tonunda parlıyorlardı: Akşam yemeğinin meşgul ettiği iskeletler görünüşe bakılırsa mumları yakmamışlardı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki arayı açmamız lazım.”

“Hey, yeniden soruyorum, neye dayanarak bunun gerektiğini söylüyorsun?”

Harrow kemikli eliyle kapıyı açık tuttu. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Çünkü Abigail Pent o sadakatsiz Sekizinci hıyarına alt katlara nasıl erişildiğine dair bir bilgisinin olup olmadığını sordu,” dedi, “o da evet dedi. Pent aptal değil, bu da bir rakibimiz daha olduğu anlamına geliyor. Tanrı aşkına acele et, Gıcırta, Pent o odanın içine girene kadar en fazla beş saatimiz var.”

16

Gideon Nav kılıcını vücuduna paralel tutuyordu, muşta bıçaklarının yağlı siyahı göğsüne yakındı ve dilini kanatana kadar ısır-mıştı. Isırılan çoğu dilin olduğu gibi onun dili de acayip acıyordu. Hoparlörlerden Harrow'un derin derin soluması geldi. Önünde, tozlaştırılmış kemiğin sıcak, yoğun kokusuyla hâlâ ıslak yapı, ağzını sessiz bir haykırıyla açtı. Tepki'ye geri dönmüşlerdi ve bir defa başarısız olmuşlardı bile.

Harrow'un Gideon'ın kafatasını kanırtıp açabilmekteki başarısızlığı Gideon'ın herhangi bir tereddüt içinde olmasından kaynaklanıyor değildi (ki bu *son derece anlaşılabilir bir şey olurdu*); elinden geleni ardına koymuyordu. Onca yemek uykusunu getirmişti, sabah erkenden kalan ağrıları devam ediyordu ve hem uykusu hem de ağrısı sızısı Harrowhark'ın ayıklaması gereken çok daha fazla şey olduğu anlamına geliyordu. Gideon'ın ölüm-büyücüsünü hayatında ilk defa bir zerrecik de olsa takdir etmesi gerekti: Harrow ona hiç bağır-mamıştı. Harrow sadece engellenmişlik ve kendine duyduğu nefretten oluşan bir bataklığa gitgide daha çok gömülmüş, kendisine duyduğu hiddet safra gibi yükselmişti.

Yapı bir koçbaşı gibi ileriye atılınca Gideon yana sıçrayıp bütün çabasına rağmen bir dizinin derisinin yarısını yerde bıraktı. Bağırmaya başlarken ağzı hâlâ kan doluydu "Har—"

Hoparlör, "Az kaldı," diye çatırdadı.

"—row, şuna bir tane geçirmeme izin—"

"Henüz değil. Az kaldı. Dilini ısırman iyi oldu. Şunu bir saniye kendinden uzak tut, Nav! Bunu uykunda yaparsın sen!"

Meçle yapamam. Silahları o kadar işe yaramıyordu ki hem muştasını hem de kılıcını yere atıp koşmaya başlasa da olurdu

asında. Gideon savunma için teçhizatlanmamıştı ve başı acıyordu. Migrenden kaynaklanan bulanıklık yüzünden bir türlü tam odaklanamıyor, görüş alanına nokta ve kıvılcımlar girip çıkıyordu. Yapının muazzam bir darbesi gardını neredeyse başına kadar geriletti ve daha çok aklına bayağı geç gelen bir fikirle darbeye karşı değil, darbeye *beraber* hareket etti.

“Üç saniye. İki.” Kulağa neredeyse yalvarıyormuş gibi geliyordu.

Gideon’ın gitgide daha çok midesi bulanıyordu: Genzinde yağ gibi, sıcak bir his vardı ve dili tükürükle ıslanmıştı. Artık yapıya baktığında onu puslu bir katmanın ardından, sanki şaşı olmuş gibi görüyordu. Yapı ağırlık merkezini geriye alıp öne atılırken gözlerinin arasında keskin bir acı hissetti—

“Onu görebiliyorum.”

Gideon daha sonra Harrow’un sesinde ne kadar da az bir zafer duygusu olduğunu düşünecekti: Daha çok huşuya kapılmış gibiydi. Gideon’ın gözleri bulandı, ardından yirmide yirmi renkli görmeye başladı. Her şey daha parlak, daha berrak ve daha temizdi, ışıklar daha sertti, gölgeler daha soğuktu. Yapıya baktığında sıcak bir metal parçası gibi tüttüğünü fark etti – biçimsiz bedenini soluk, neredeyse şeffaf aylalar sarmalıyordu. Farklı renklerde tütüyor, gözlerini şöyle ya da böyle kısıtığında görüyorlardı ve Gideon bunlara hayran hayran bakarken az kalsın bacağı kırılıyordu.

Hoparlörler, “Nav,” diye çığırdı.

Gideon alçaktan gelen hamleden keskin bir atlayışla kaçındı ve ardından yapı bu hamleyi az önce onun ayağının *durmuş olduğu* yere sertçe basarak takip ederken yuvarlanarak uzaklaştı. O da çığırarak karşılık verdi: “Bana ne yapacağımı söyle!”

“Şunlara sırayla vur! Sol yan önkol kemiği!”

Gideon sol önkolun yumrulu, fazlasıyla kalın eklemine odaklandı ve o serap gibi ışıklardan birinin orada olduğunu görünce şaşırdı: Yukarıdan aşağı kesici bir hamle savurdu ve meçi yağın içinden geçen sıcak bir bıçak gibi yoluna kolaylıkla devam edince az kalsın dengesini kaybedip düşüyordu. Mutant kolun oluşturduğu uzun kılıç biteviye bir sesle takırdayarak yere düştü.

“Sağ alt kavalkemiği, aşağı kuadrant, çentiğin hemen yanı,”

dedi Harrow. Şimdi hissettiği zafer duygusunun sesine yansımasını güçlükle engelliyordu. “Başka bir yere vurma.”

Söylemesi yapmasından kolaydı tabii. Gideon’ın kovalamaca oynayıp yapının kalan bıçaklarından kaçınması gerekiyordu ve sonunda me ten bıķıp  izmeli ayağını geçirdi. Zor olmamıştı: O kısım, tıpkı önkolda olduğu üzere sanki üstünde fişek yakılmış gibi parlıyordu. Ayağını tam tepesine geçirince yapının bacağı paramparça oldu – dengesini bulabilmek için yana eğildi ve bacak kendini yeniden oluşturmaya başlamadı.

Bir sonraki kolaydı, çene kemiğinin yanı. On sekizinci kaburga. Yapıyı katman katman soyup o görünmez destek mekanizmasını adım adım sökerek onu bir canavardan çenesini takırdatan yandan yemiş bir zavallıya, daha anatomi atlasına bile bakmadan kemik büyüsüne girişen bir çocuğun ilk denemesine dönüştürdü. Sonunda Muhterem Kız, “Göğüs kemiğı,” dediğinde Gideon çoktan oraya gelmişti bile – yapının içindeki göğüs kemiğı diliminin mum ışığı gibi parladığı yere zırh eldivenli yumruğunu kaldırıp öyle bir indirdi ki kemik tuzla buz oldu. Yapı dağıldı. Bir anlığına Gideon’ın başı döndü ama sonrasında kendine geldi. Bütün dünya parlaklaşp keskinleşti.

Canavardan kalan tek şey hızla ufalanıp kuma dönüşmekte olan büyük bir parça kalça kemiğıydi. Yukarıdan hoş bir *bip* sesi geldi ve Tepki’nin kapısı hışırdayarak açıldı – ve açık kalıp terden kukuletası alnına yapışacak denli ıslanmış Harrow’un içeri girmesine izin verdi. Kum yere dökülüp iki yana ayrılarak parlayan siyah bir kutu a ıĝa çıkınca Gideon’ın dikkati dağıldı. Kurşun renkli ekranındaki deĝer kademe kademe arttı –yüzde on beş; yüzde yirmi altı; yüzde seksen– ve sonunda açılınca pek de ilginç olmayan bir şey göründü – bir anahtar.

Harrow yumuşak bir  ıĝlık atıp  ne atıldı ama Gideon daha hızlıydı. Anahtarı alıp artık gömleğinin içinde taşıdığı anahtar halkasını yerinden çıkardı ve anahtarın sapındaki süslü yonca şekilli deliklerden birine geçirdi. Artık o halkadan iki anahtarı muzaffer bir edayla sallandırabilecekti: Üst kapağın anahtarı ve yeni ganimetleri. İkisi birlikte uzun bir an boyunca o anahtarlara hayran hayran baktılar. Yeni anahtar kısa, kalın, sağlamdı ve koyu, cazibeli bir kıza boyanmıştı.

Gideon kendisini, “Ben o şeyle savaşıırken – ışıklar gördüm. Üstte bir katman varmış gibi. Ona vurmamı istediğin yerlerde parlak noktalar, parıltılı bir ayla. Ölümenerjisi imzası derken kastettiğin bu muydu?”

Sen benim sürmeli gözlerimin ayırt edebildiği gizemleri o küt aklına sığdırabileceğini mi sanıyorsun? tarzında küçümseyici bir yanıt bekliyordu Gideon ve Harrow’un apaçık bir şekilde hayrete kapılmasına hazır değildi. Kanla karışık boyadan kalın ve kurumuş akıntıların altında tamamen afallamış gibi görünüyordu. Gideon’ın ustası ağır ağır, “Yani sen,” dedi, “iskelet çerçevenin içinde bir şeyler vardı mı demek istiyorsun – hani mekanik ışıklar gibi? Boyalı kısımları mı vardı?”

“Hayır, onlar sadece – insanın gözünü alan ışıklı bölgelerdi. Onları tam göremiyordum bile,” dedi. “Sadece sona doğru görebildim, sen bir şeyleri kurcalamaya başlayınca.”

“Bu mümkün değil.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Hayır, sadece diyorum ki – bunun mümkün olmaması gerekiyordu,” dedi Harrow. Kara kaşlarını öyle bir çatmıştı ki sanki birbirlerine çarpmak üzereymiş gibi duruyorlardı. “Deneyin ne yaptığını bildiğimi düşünüyordum ama – yani. Varsayımda bulunamam.”

Gideon anahtarlarını güvenli bir şekilde sutyeninin içine kaldırıp soğuktan irkilerek küstah bir yorum hazırladı ama başını kaldırdığında Harrowhark ona bakıyordu, hem de tam gözünün içine. Çenesini kaldırmıştı. Harrowhark’ın bakışları her zaman o kadar *saldırgandı* ki. Yüzü sarf ettiği efordan nemliydi ve her iki gözünün de aklarında kılcal damarlar kırmızı örümcek ağları gibi çatlamıştı ama zifiri karanlık gözbebeklerini kavalyesine çevirmişti. Yüz ifadesi tamamen yabancıydı. Harrowhark Nongesimus ona katıksız bir takdirle bakıyordu.

“İmparator aşkına, Gıcırtı,” dedi kaba bir sesle, “eline kılıcı alınca başka bir şeye dönüşüyorsun.”

Nedense Gideon’ın yanaklarındaki bütün kan çekildi. Dünya çivisinden çıkıp dönmeye başladı. Görüş alanında parlak ışıklar kıvılcımlar saçtı. Kendisini zekice bir yorum yaparken buldu. “Hıı.”

Harrow parmaklarını gerginlikle kasarak, "Seni dövüşürken hissetme ayrıcalığına nail oldum," dedi. "Ve ne yaptığını anlamam biraz zamanımı aldı. Bunu takdir etmem ise daha uzun sürdü. Ama daha önce seni izlemiş olduğumu sanmıyorum, doğru bağlamda izlemedim... Yani, tek diyebileceğim kimse gerçekten bizden biri olmadığını bilmediği için Kabir'e şükürler olsun. Eğer ben işin aslını biliyor olmasaydım Matthias Nonius'un yeniden dünyaya gelmiş hâli olduğunu ya da eşit derecede bayağı bir şey söyledim."

Gideon dili çözöldüğünden, "Harrow," diyebildi, "bana bu şeyleri söyleme. Hâlâ sana öfkelenmek için bir milyon nedenim var. Hem bunu yapıp hem de beynin hasar gördü diye endişe etmek zor."

Ölümbüyücüsü sözünü kısa keserek, "Sadece inanılmaz bir silahşor olduğunu söylüyorum," dedi. "Hâlâ berbat bir insansın."

"Tamam, süper, teşekkürler," dedi Gideon. "Ama hasar verildi bile. Şimdi ne yapacağız?"

Harrowhark gülümsedi. Bu gülümseme de alışılmadıktı: Bir komplo olduğuna delalet ediyordu ki bu normaldi ancak bu gülümseme Gideon'ı komplonun parçası olmaya davet ediyordu. Harrow'un gözleri saf bir entrika hevesiyle köz gibi parlıyorlardı. Gideon, onun yüzünde gördüğü bütün bu yeni ifadelerle başa çıkabileceğinden emin değildi: Uzanması gerekiyordu.

"Bir anahtarımız var, Gıcırıtı," dedi Harrow sevinçle. "Şimdi kapıyı bulmamız lazım."

#1-2 AKTARIM/TINAZ. VERİ MERKEZİ odasından çıkarlarken Gideon belli bir şey düşünmüyordu, mutlu olduğu hariç; adrenalin ve beklentiyle içi kıpır kıpırdı. İyi bir yemek yemişti. Oyunu kazanmıştı. Dünya daha az kötü niyetli ve daha az düşman görünüyordu. Harrow'la beraber, dostane bir sessizlik içinde, ikisi de biraz sendeleyerek mekândan ayrıldılar ancak soğuşun ve karanlığın yeni farkına varmışlardı. Koridorlar boyunca aceleyle ilerlerken Harrowhark başı çekiyor, Gideon da yarım adım arkasından geliyordu.

Hareket sensörlerini tetikleyecek onlardan başka kimse yoktu

ve lambalar ritmik *vumpk-vumpk-vumpk* sesleri eşliğinde canlandılar. Kendisinden bronz gibi yayılan koridorlara sahip merkezi odaya geldiler ve ardından kapağın merdivenine giden kısa koridordan geçtiler. O koridorun başında Harrow öyle aniden durdu ki Gideon ona çarptı ve cüppesiyle kılıçları birbirine girdi. Harrow'un kılı kımıldamıyordu ve kavalyesinin sendeleyip ona çarpmasına karşılık vermedi.

O ilk anda Harrow'un bakışlarını takip edip merdivenin dibine bakan Gideon gözlerine inanamadı. Beyni bir anda midesinin kabul etmek istemediği bütün bilgiyi sağlamıştı ve sonra da Harrow merdivenin dibindeki ıslak çamaşır yığınının doğru depar atarken olduğu yerde donakalmış duran oydu.

Bu yığın ıslak çamaşırdan oluşmuyordu. Orada iki kişi vardı, birbirlerinin kırık uzuvlarına öylesine korkunç bir şekilde dolanmışlardı ki kucaklaşarak ölmüş gibi görünüyorlardı. Tabii ki öyle ölmemişlerdi: Sadece tersine dönmüş uzuvları savruk ölüm anlarında yeniden düzenlenmişlerdi.

Ağızına sıcak safra gelince dili yapış yapış oldu. Bakışları kan ve açığa çıkmış kemikten uzaklaşıp aptal aptal patlamış ıslak bir kalçanın üstündeki boş, ıslak kana odaklandı: Hemen yanında da kılıç vardı, sivri ucunun üstüne zemindeki ızgaraya düşmüştü. Zeminin altından gelen yeşil ışık fildişi rengi çeliğinin hastalıklı bir limon yeşili görünmesine neden oluyordu. Gideon'ın ölümbüyücüsü üstteki cesedi yana devirip her iki yüzden arta kalanları açığa çıkardıktan sonra ayağa kalktı.

Gideon, Harrow yana yuvarlamadan önce karşılarındakinin Abigail Pent'in hüznü, ezilip büzülmüş cesediyle iç içe geçmiş, Magnus Quinn'in hüznü, ezilip büzülmüş cesedi olduğunu anlamıştı.

ÜÇÜNCÜ PERDE

17

Sabahın erken vakitlerinde, saatler ve saatler boyunca uğraştıktan sonra Palamedes bile yenilgiyi kabul etti. Bunu açık açık söylemedi ama sonunda Beşincilerin cesetlerinin etrafında birbirlerinin içine geçen yirmi farklı diyagram çizmek için kullandığı kalın keçeli kalemi tutan eli hareketsizleşti ve bir daha onları geri çağırmaı denemedi.

Altı ölümbüyücüsü, kendi başlarına ya da hep birlikte, aynı anda ya da sırayla onları diriltmeye çalışmışlardı. Gideon bir köşeye çömelip olup biteni resmigeçitmiş gibi izlemişti. İlk olarak aralarından bir kısmı, ruhların ilk baştaki açlığını kullanıp onları cezbedebilmek için kendi damarlarını açmışlardı. Bu safha ergenlerin sadece Isaac'ın kanının yetersizliği karşısında öfkeden gözlerinin dönüp ikisi birden Jeannemary'nin kolunu bıçaklamaya başlamalarıyla son bulmuştu. Tek kelime etmeden birbirlerine bağırıp çağırmışlar, damarlar belirginleşsin diye birbirlerinin dirseklerinin üst kısmına turnike yapmışlardı ve sonunda Camilla bıçakları ellerinden alıp lastik bandajlar dağıtmaya başlamıştı. Bunun ardından birbirlerine sarıldılar, diz çöktüler ve ağladılar.

Harrow kendini kesmedi. Hortlak gibi alanın çevresinde yürüyüp Palamedes'in çizimlerine yardımcı olmak için adımlarını sayarken Gideon'ın bitkinlik olduğunu düşündüğü bir nedenden ötürü hafif hafif sallanıyordu. Coronabeth de kanını akıtmadı: Sadece Ianthe'nin saçlarını yüzünden çekmek ya da kız kardeşinin kullandığı bıçağı değiştirmek için ikizlerin çantasından küçücük bir tane almak için çalışılan alana yaklaştı. İkisi de giyinmekle uğraşmadan doğrudan yataklarından kalkıp gelmişlerdi ve dolayısıyla üstlerinde *akıl alıcı* küçüklükte gecelikler vardı, bu da gecenin tek tesellisiydi. Hava tebeşir tozu, mürekkep, kan ve

Altıncı'nın kurduğu elektrik lambalarının güçlü ışığıyla doluydu. Altıncı insanın canını yakacak denli işe yaramıştı. Pejmürde bir robdöşambr giyen Palamedes ışıkları kurup merdivenin kuytu yerlerini bantla işaretlemişti. Cesetlerin arasında sessizce yürürken eski püskü terliklerinin tüylerini kana bulayıp pembe pembe lekelenmesine neden olmuş ve bir defa da Abigail'in kolunun fazla yakınına basınca, *Affedersin*, demişti. Bütün o nahış sahneyi hem yandan hem yukarıdan hem de ayaklarının oradan büyük bir parça pelürün üstüne resmeden Camilla için ışığı yukarıda tutuyordu. Dulcinea üstünde sadece kısa bir gömlek ve üzerine fazla bol gelen bir pantolonla yolu rasgele oraya düşmüş gibi bir edayla gelince pejmürde robdöşambrını kendisinden istenmeden çıkarıp kızın omuzlarına sardı ve robdöşambrın altına giydiği düğmeli pijamalarını ortaya çıkardı. Sonra da işinin başına döndü.

Cesetlerin etrafında büyücüler ve koruyucularından oluşan bir grup dönüp duruyordu. Ceplerden, paltoların içlerinden kitaplar çıkarılıp okundu ve vazgeçildi. İnsanlar içeri girip çalışıyor, çıkıp gidiyor ve yerlerine yenileri geçiyor, ardından geri dönüyorlar, orada biraz daha kalıp Kenan Evi'nin daha fazla sakini gelince yine gidiyorlardı. Harrowhark kısa süreliğine hızla pıhtılaşan küçük bir kan gölünün içinde bayıldı, Gideon da o noktada onu oradan çekip aldı: Uyanınca kendisi çalışmak yerine Altıncı'nın dibinden ayrılmadı ki bu da Camilla'nın çok canını sıktı çünkü anlaşılan Palamedes'in kişisel alanının her ihlal edilmesini muhtemel bir suikast girişimi diye yorumluyordu. Palamedes de Harrow'la sanki hayatı boyunca tanıdığı bir iş arkadaşymış edasıyla alçak sesle, kısa cümleler kurarak konuşuyordu.

Üçüncü prensesler kendilerini bis yapmaktan alıkoyamayan müzisyenler gibi çalışıyorlardı: Bir büyü yapıyor, geri çekiliyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha yapıyorlardı. Yan yana diz çöküp el ele tutuşuyorlardı ve Ianthé'nin kız kardeşinin zekâsıyla onca alay etmiş olmasına rağmen Corona tek damla ter dökmüyordu. Kan ter içinde kalan Ianthé'ydi. Bir noktada Naberius'a öne çıkmasını işaret etti ve Gideon'ın yemeğini neredeyse (bir kez daha) çıkarmasına neden olan bir iş yapıp *onu yedi*: Saçının bir parçasını ısıırıp kopardı, bir tırnağı çiğneyip yuttu, kesici diş-

lerini elinin ayasına geçirdi. Adam bütün bunlara gıkını çıkar-
madan katlandı. Ianthe bunun ardından başını eğip işinin başına
dönerken elleri yeni dövülmüş bir kılıç gibi etrafa kıvılcım saçı-
yordu ve kendisi de arada bir yutamadığı saç tellerini tükürüyor-
du. Gideon'ın bunun üstesinden gelmek için o daracık geceliğe
bütün dikkatini vererek bakması gerekti.

Ürpermiş Isaac çalışmaya devam etti ama Gideon ona bak-
maktan hoşlanmıyordu. Bütün o hüznümlü ergen yüzünü kullana-
rak hıçkırıyordu, ağzı, gözleri ve burnuyla. Dulcinea da çabaları-
na katılacak gibi göründü ama Protesilaus etli olduğu kadar karşı
konulmaz eliyle onu tutup geri çekti. Dönmedolabı andıran bu
sonu gelmez ölümbüyücüsü geçit töreni devam etti durdu, ta ki
geriye sadece Palamedes kalana dek; sonra o da ipleri kesilmiş
bir kukla gibi yere yığıldı ve çevresini görmeksizin Camilla'nın
uzattığı suya uzanıp koca, uzun yudumlarla su içti.

Bir ses merdivenin tepesinden, "Aşağı iniyorum," dedi.

Sekizinci Hane'nin sarılık olmuş gibi görünen, solmuş ka-
valyesi indi, derilerini kuşanmıştı ve kılıcı da belindeydi; beyaz,
gümüşi ve hoşnutsuzlukla alev alev amcasının aşağı inmesine
yardım etti. Sekizincinin ustası titizlikten kırılarak elbisesinin
kaymaktaşı rengi kollarını sıvadı ve cesetlerin dibinden geçti,
düşünüp taşındı, ardından bir kitabın sayfasını çevirecekmiş gibi
iki parmağını ıslattı.

Tuhaf bir şekilde kalın ve kederli sesiyle, "Onları bulmaya ça-
lışacağım," dedi.

"Zamanını boşa harcama, Octakiseron. Onlar gittiler," dedi
Harrow.

Sekizinci ölümbüyücüsü başını yana eğdi. Omuzlarının üstü-
ne düşen saçları, sönüp gitmiş bir ateşin o tuhaf, külümsü beyaz
rengindeydi; bir bandana saçlarını keskin ve ruhani yüzünden
geride toplu tutuyordu.

"Affına sığınıyorum ama," dedi, "ruhlar konusunda bir ke-
mik büyücüsünden tavsiye alacak değilim."

Harrow'un yüzü çarpılarak kapandı. "Seni affediyorum," dedi.

Sekizinci ölümbüyücüsü, "İyi. Artık bir daha konuşmamıza
gerek yok," dedi. "Colum Birader."

Yaralı yeğen ânında, "Hazırım, Silas Birader," deyip kendin-

den genç adama doğru bir adım attı; birbirlerine neredeyse dokunacak kadar yakındılar.

Gideon bir anlığına cesetlerin başında dua edeceklerini sandı. Ya da duygusal bir an paylaşacaklarını. Birbirlerine sarılıp içlerini dökecek kadar yakındılar. Ama bunların ikisini de yapmadılar: Ölümbüyücüsü hafif uzanmak zorunda kalarak elini Colum'un kaslı omuzlarına koyarak gözlerini kapattı.

Bir anlığına hiçbir şey olmamış gibi göründü. Sonra da Gideon sanki üstü ucuz boyayla kaplanmış gibi Sekizinci Colum'un renginin atmaya başladığını gördü: Gece çökerken gölgelerin renklerinin akıp gitmesi gibiydi ama elektrikli ışıkların ve zeminin altındaki lambaların amansız ışığında daha da korkunçtu. O solarken, soluk benizli Silas alev alev parlamaya başladı. Titreşen bir pırıltı, yanardöner bir beyazla parladı ve havaya bir şimşek tadı hâkim oldu.

Biri, "Ne yapıyor?" derken yakınlarda bir başkası da aynı anda yumuşak bir sesle, "Demek gerçek," dedi.

Garez duymadan ama aynı zamanda keyif de almadan konuşan Harrow'du: "Silas Octakiseron bir tin vakumcusu."

O noktada Sekizinci Colum'un teninde sadece grinin tonları kalmıştı. Hâlâ ayaktaydı ama solukları sıkışmıştı. Bunun aksine Sekizinci'nin üstadı bir ışık gösterisi sergiliyordu ama başka pek bir şey olduğu da yoktu. Hayalet gibi görünen çocuğun kaşları daha da çatıldı; ellerini ovuşturdu ve dudakları sessizce hareket etmeye başladı.

Gideon bir şeyin onu içinden çektiğini hissetti, sanki soğukta battaniyesi üzerinden alınıyordu. Biraz Tepki odasındaki his gibiydi (onun üstünden de amma çok zaman geçmişti, bin yıl filan olmuştu değil mi?) – derinlerinde bir şey hassas olduğu noktadan dürtülüyordu. Ama aynı zamanda öyle de değildi çünkü it gibi canı acıyordu. Dişlerinin içinde baş ağrısı hissetmek gibi bir şeydi bu. Işıklardan astım krizi geçiriyorlarmış gibi bir *gurk* sesi geldi ve pilleri emilip kurutuluyormuş gibi soluklaştılar ve Gideon sulanmış gözleriyle ellerine baktığında gitgide koyulaşan bir griye dönüştüklerini gördü.

Abigail Pent'in cesedinde kıvılcım gibi çakan uçuk mavi bir şey vardı ve ansızın, dehşet verici şekilde bütün ceset titredi.

Dünyanın çerçevesi ağırlaşmış karardı ve Gideon iligine kadar üşüdüğünü hissetti. Birisi çığlık atınca sesin Dulcinea'ya ait olduğunu anladı.

Abigail'in cesedi bir kez titredi. Sonra bir kez daha. Silas ağzını açıp az önce kızgın demir yemiş gibi genizden gelen bir ses çıkardı –elektrikli ışıklardan biri patladı– ve Gideon göz ucuyla adamın kollarını açtığını gördü. Gideon büyük güçlkle gri dudaklı gürhunun içinden yürüdü ve Dulcinea'nın ona ağır çekim gibi gelen bir şekilde yere yığılmasını izleyip o koca sabahlığın içinde dertop olmuş figüre uzandı. Gideon, Dulcinea'nın kolunu omzuna alıp hareketsiz bedenini doğrulturken dişleri o kadar sert takırdıyordu ki yanaklarının içini ısıracağından endişe ediyordu. Protesilaus sessizce öne çıktı ve kılıcını çekmeye bile zahmet etmedi: Sadece Silas'ın suratına bir yumruk attı.

Gideon'ın kollarındaki Dulcinea zayıf ve tiz sesiyle, "Pro!" diye feryat etti ama çok geç kalmıştı. Sekizinci ölümbüyücüsü patates çuvalı gibi düşüp yerde kasılarak titredi. Protesilaus o noktada meçini metalin kına sürtünmesinden çıkan yağlı bir tı-kırtıyla çekti: Işıklar çatırdadı, ardından bütün güçleriyle parlayarak hayata döndü. Birileri kapıyı kapatıp uluyan rüzgârı kesmiş gibi soğuk çekildi. Tuhaf bir şekilde Sekizinci Colum en ufak tepki vermedi. Protesilaus, Colum'un yere serilmiş amcasının başında, kılıcını çekmiş dururken Colum da sadece oracıkta bütün griliğiyle betondan yapılmış gibi bekledi. İkisi de kabaca yapılmış erkek heykellerine benziyordu.

Yukarıdan, kapağın üstünden bir ses, "Çocuklar!" diye haykırdı. "Çocuklar, durun!"

Konuşan Öğretmen'di. Merdivenin ilk birkaç demirinden inmişti ama görünüşe bakılırsa ancak bu kadarını göze alabiliyordu. Gideon'ın onunla tanışmasından beri ilk defa hakikaten yaşlı ve narin görünüyordu: Sükûnet dolu ve gerçekten de anlaşılmasız iyi niyetli neşesi gitmiş, yerine vahşi bir dehşet gelmişti. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi ve merdivenin tepesine sanki cankurtaran simidiymiş gibi sarılmıştı. "Bunu yapmamalısınız!" dedi. "O burada kimsenin içini boşaltamaz, başka bir şeyin içine yuvalanmasın diye! Beşinci Abigail ve Magnus'u yukarı getirin –elinizi çabuk tutun–"

Palamedes konuştu: “Öğretmen, eğer neler olduğuna dair bir şey bilmek istiyorsak cesetleri oldukları yerde bırakmalıyız.”

“Buna cüret edemem,” diye karşılık verdi Öğretmen. “Ve onları almak için aşağıya gelmeye de cüret edemem. Onları siz çıkarmalısınız. Sedye kullanın –ya da büyü, Muhterem Kız, iskelet kullan– herhangi bir şey kullanın. Ama onları derhal oradan çıkarmalı ve onlarla birlikte gelmelisiniz.”

Belki hepsi az önce olanlardan ötürü hâlâ miskindi; belki mesele sadece sabahın daha çok erken saatleri olması ve fazlasıyla yorulmalarıydı. Uyuşukluk dolu tereddütleri hissedilebilir yoğunluktaydı. Camilla sesini yükseltip konuştuğunda bu hepsi için hayret vericiydi: “Öğretmen. Bu aktif bir inceleme. Biz aşağıda güvendeyiz.”

“Kesinlikle hatalısın,” dedi Öğretmen. “Zavallı Abigail’le Magnus çoktan öldü. Aşağıda kalan herhangi birinizin bir dakika daha güvende olacağının garantisini veremem.”

“Onları yukarı getirin,” demek bunu yapmaktan kolaydı. Cesetlerin kaldırılıp güvenli bir şekilde depolanması –bir dondurucu odası vardı, Palamedes tereddütle de olsa oraya yatırılmalarına izin verdi– ve hanelerin yemek salonunda toplanması neredeyse bir saat sürdü. Harrowhark’ın iskeletleri paket yapılmış cesetleri taşıırken dahi merdiven çıkabiliyorlardı ama Sekizinci Colum ne yalvarıp yakarılmasına ne tehditlere ne de fiziksel uyarılara yanıt veriyordu. Önceki hâinden biraz daha az griydi ama Corona ve Gideon tarafından tutulup yukarı taşınması gerekti. Öğretmen, Colum’u gördüğü anda dehşet dolu bir çığlık atmıştı. Öğretmen’i kaldırmak işin en zor kısmı olmuştu ve şimdilik çenesinin altındaki bir çanakta ne olduğu belirsiz otların yanarken çıkardığı duman yüzü ve kirpiklerine dolanırken masanın ucunda dinleniyordu. Yemek odasının zeminine uzanmış olmayan, dondurucu odasında katafalka konulmamış olan ya da şifalı otların dumanını ciğerlerine çekmeyen herkes etrafta oturup ellerindeki çay fincanlarını sefil bir hâlde tutuyordu. Hem şüphe hem de sıkıntı içinde olmaları itibarıyla durum tuhaf bir şekilde Kenan Evi’ndeki ilk günlerini andırıyordu, sadece ölü sayısı daha fazlaydı.

Sadece İkinci Hane azıcık da olsa aklıselim sahibi görünüyordu. Anlaşılan Öğretmen’i kapağa çağıran onlardı, şimdi de İkinci tarzı baştan aşağı kırmızı beyaz Kohort üniformalarının içinde dimdik ve ihtişam içinde oturuyorlardı. İkisinin de saçları sımsıkı örülmüştü, başlarında bol miktarda yaldızlı örgü vardı ve ikisinin de yüzüne o aynı ciddi, iş yapmaya geldiklerini gösteren ifade yerleşmişti. Birbirlerinden ayırt edilmelerini sağlayan tek şey birinin meçi varken diğerinin yakasında epey çok sayıda yıl-

diz bulunmasıydı. Öğretmen onlardan biraz ileride oturuyordu ve çıplak korkusunun yerini derin ve bitkin bir hüzün almıştı. Sabah ayazının etkisini azaltan hırıltılı ufak ısıtıcının yanına oturdu ve diğer iki Kenan Evi rahipleri de cüppelerine sarınıp herkesin fincanlarını doldurdu.

İkinci Hane'nin ölumbüyücüsü boğazını temizledi.

Görgülü ve ahenkli bir sesle, "Öğretmen," dedi, "yapabileceğimiz en iyi şeyin Kohort'u haberdar edip askeri infazcı çağırmak olduğunu tekrardan ifade etmek isterim."

Öğretmen hüzünle, "Tekrar ifade edeceğim, Yüzbaşı Deutoros," dedi, "bunu yapamayız. Bu kutsal bir kural."

"Bu konuda pazarlık yapılamayacağını anlamalısın. Beşinci Hane'nin haberdar edilmesi lazım. Her hanedekiler derhal bir soruşturma başlatılmasını isteyecektir."

Çayına dokunmamış olan Jeannemary, "Bir cinayet soruşturması," diye ekledi.

"Cinayet," dedi Öğretmen, "ah, cinayet... bunun cinayet olduğunu varsayamayız."

Odanın içi fısıldaşmalarla doldu. İkinci kavalye gayet hararetili bir sesle konuştu: "Bunun bir kaza olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Öyle olduğu ortaya çıkarsa son derece şaşırdım, Teğmen Dyas," dedi Öğretmen. "Magnus ve Abigail Hanım için bu ihtimalin söz konusu olacağını sanmıyorum. Deneyimli bir ölumbüyücüsüyle kavalyesi, hem her ikisi de akli başında yetişkinler. Bunun sonu kötü biten talihsiz bir macera olduğunu sanmıyorum. Bence öldürüldüler."

"O hâlde—"

"Cinayet yaşayanlar tarafından işlenir," dedi Öğretmen. "Tesi se girdikleri noktada bulundular... bunun herkesin güvenliği için ne kadar vahim bir tehdit olduğunu açıklayabilmem dahi mümkün değil. Artık bunu bir sır olarak saklamakla uğraşmayacağım. Benden izin isteyen her birinize oraya girmenin ölümünüz anlamına geleceğini söyledim. Bunu mecazen söylemedim. Sizlere Dominicus sistemindeki en tehlikeli yere girdiğinizi söylemiştim ve bunda ciddiydim. Burada canavarlar var."

Naberius dedi ki: "O hâlde neden sizin peşinize düşmüyorlar? Yıllardır burada yaşıyorsunuz."

“Yıllar, yıllar... yıllardır buradayız,” dedi Öğretmen. “Kenan Evi’nin muhafızlarının peşine düşmüyorlar... henüz. Ama bunu yapacakları günün korkusuyla yaşıyorum. Abigail’le Magnus’un trajik şekilde onların tersine gittiklerini düşünüyorum... Başlarına nasıl bir fenalık geldiyse bunun işbu odada mevcut birileri tarafından ayarlandığı fikrine teveccüh edemiyorum.”

Sessizlik yemek salonunun dört köşesine küçük dalgalar hâlinde yayıldı. Yüzbaşı Deuteros baskıcı bir tavırla konuşarak bu sessizliği kırdı: “Bu hâlâ doğru makamların ilgilenmesi gereken bir vaka.”

Öğretmen konuştu: “Onları ne çağırabilirim ne de çağırırım. Burada gezegenin ötesiyle iletişim kanalı kurulması yasak. Tanrı aşkına, Yüzbaşı Deuteros, kimin böyle bir cinayet işlemek için nasıl bir amacı olabilir ki? Beşinci Hane’ye kim zarar vermek ister? İyi bir adama ve iyi bir kadına?”

Ölümbüyücüsü eldivenli parmaklarını sivri bir çatı oluşturacak şekilde birleştirip öne eğildi. “Motivasyon kaynağı ya da amaç üstüne spekülasyonda bulunamam,” dedi. “Ben de cinayet olmasını istiyor değilim. Ama eğer söylediklerime uymazsanız bu sınavı durdurmak için makul gerekçelerim var. Eğer sen komutayı ele alamazsan ben alırım.”

Birisi çay bardağını sertçe masanın üstüne vurdu. Bu Coronabeth’ti, eflatun gözlerinden uyku akıyor ve saçları yüzünün etrafında parıltılı, karmakarışık düğümler hâlinde dursa bile bulunduğu her noktada turist trafiğine neden olacak bir görünüşü vardı. “Aptallık etme, Judith,” dedi sabırsızlıkla. “O çeşit bir otorite olmak zorunda değilsin.”

“Bir hanenin güvenliğini sağlayacak otoritenin olmadığı yerlerde Kohort’un komutayı eline alma yetkisi vardır–”

“Bir savaş alanında–”

“Beşinciler öldü. Beşinci adına yetkiyi elime alıyorum. Askeri müdahaleye ihtiyacımız olduğunu söylüyorum, hem de hemen şimdi. Mevcut en yüksek rütbeli Kohort subayı olarak bu karar bana düşüyor.”

“Bir Kohort yüzbaşısının,” dedi Naberius, “rütbesi bir Üçüncü resmi görevlisinden daha yüksek değildir.”

“Korkarım öyledir, Tern.”

“Prens Tern lütfen,” dedi Ianthe.

Corona haneler arası bir savaş çıkmasına mahal vermemek için daha nazikçe, “Judith!” dedi. “Biz bizyiz. Hepimizin doğum günü kutlamalarına geldin. Öğretmen haklı. Magnus’la Abigail’i kim öldürür ki? İkisi de bir sineği dahi incitebilecek kişiler değil. Kapak açık bırakılmıştır, sonra da bir şey olmuştur, hem orası o kadar derine iniyor ki... Aşağıda kim vardı? Dokuzuncu, sen miydin?”

Harrow buz gibi bir sesle konuştu: “Aşağıya devam etmeden önce kapağı kilitledik.”

“Emin misin?”

Gideon kilidi çeviren kişi olarak Harrowhark’ın kendisine bakmaya tenezzül bile etmemesine tuhaf bir şekilde minnet duymuştu: Sadece, “Eminim,” dedi.

“Dokuzuncu hariç kaç kişide bu kapağın anahtarından vardı?” dedi Corona. “Bodrumun varlığından bile haberdar değildik.”

Camilla’yla Palamedes aynı anda, “Altıncı,” dediler.

Dulcinea, küçük, yorgun bir sesle konuştu: “Pro’yla bende bir tane var,” ki bu Gideon’ın kaşlarının saçlarına kadar yükselmesine neden oldu.

Yerden gelen bir ses, “Sekizinci Hane’ye verilen nüsha Colum’da,” dedi.

Gözü kırmızı, parlak ve şişmişti ve çevresine özenle hafif hafif kompres yapıyordu: Corona nezaketle kolunu ona uzattı ama o bunu reddedip kendini çekerek kalktı ve bütün ağırlığını vererek bir sandalyeye yaslandı. “Anahtar onda,” dedi. “Ve Pent Hanım’a partiden sonra bu katın altındaki bir tesisin varlığından bahsettim.”

“Neden?” diyen kişi Harrow’du.

“Kendisi sordu da ondan,” dedi, “ayrıca ben yalan da söylemem. Üstelik Dokuzuncu Hane’nin tek başına Liktorluğa yükselmesini istemiyorum... sırf çocuksu bir bilmeceyi doğru tahmin ettiler diye.”

Harrowhark kendisini katlanan bir sandalye gibi kapattı ve ağzını açtığı anda sesi kor gibiydi: “Bize olan nefretin batıl inanç, Octakiseron.”

“Öyle mi?” Kirli mendili özenle katlayıp örme zırhının içine yerleştirdi. “Pent Hanım’la Magnus Bey öldüklerinde tesisin içinde kim vardı? Onları ilk keşfedenler olmak üzere işlerine gelecek şekilde olay yerine ilk gelenler kimdi—”

“Yedinci Hane’nin bir ikramı olarak bir gözün halihazırda morarmış,” dedi Harrow, “ve simetri özlemi içinde gibisin.”

“Onu yapan Yedinci’ydi ha?” Sekizinci ölumbüyücüsü özellikle hoşnutsuz olmuş gibi görünmüyordu. “Anlıyorum... o kadar hızlı olup bitti ki kim olduğunu anlayamadım.”

Dulcinea, Protesilaus’un kollarında o kadar hareketsiz ve savunmasız yatıyordu ki Gideon onun yeniden uykuya daldığını düşündü ama Dulcinea o koca mavi gözlerini açıp başını kaldırmaya uğraştı. Dili dolanarak, “Silas Efendi,” dedi, “Yedinci Hane merhametli Sekizinci’den af diliyor. Lütfen şefkatinizi bizlere nasip eyleyin... bu hane için öylesine büyük bir utanç olur ki... Pro benden hızlı tepki gösteriyor. *Benimle düello etmezsiniz, değil mi?*”

Silas nazıkçe, “Haşa,” dedi. “Bu taş kalplilik olurdu. Yedinci’nin kavalyesiyle Colum yüzleşecek.”

Dulcinea derin, titrek bir nefes alarak, “Ah ama *lütfe*—” derken Gideon parmaklarının sıkılıp yumruğa dönüştüğünü hissetti.

Coronabeth, “Derhal şuna son verin,” dedi. “Delilik bu.”

Gülücükler saçan o altın kelebek ortadan kaybolmuştu. Coronabeth ayaktaydı, elleri bellerinde, buz kesmiş bir kehribar tanesi gibiydi. “Bir akit yapmalıyız,” dedi. “Bu odadan birbirimizden şüphe duyarak ayrılamayız. Daha yüce bir güç için çalışıyor olmamız lazım. Bunun tehlikeli olduğunu biliyorduk –buna rıza gösterdik– ve aramızdan kimsenin Magnus ya da Abigail’e zarar vermek isteyeceğine inanamıyorum. Birbirimize güvenmemiz lazım, aksi takdirde aklımızı yitireceğiz.”

İkinci’nin yüzbaşı da ayağa kalktı. Yoğun, kapkara gözleri ayrı ayrı her birine odaklandıktan sonra nihayet Öğretmen’e döndü.

“O hâlde mantıksal olarak neyi varsaymamız gerekiyor?” dedi. “Öğretmen’in dediği gibi Birinci Hane’nin içinde kötücül ya da bize engel çıkaran bir kudret olduğunu mu? İntikamcı hayaletler ya da ölümcül bir edimle vücut bulmuş canavarlar?”

Şimdi de o korkunç ölümbüyücüsü ergen ayağa kalkmak üzere dikiliyordu. Gözleri hassas ve kırmızıydı, yumrukları da kanla kirlenmişti. Yüzündeki hissiz ıstırap, acı çeken bir hayvanı andırıyordu: Konuşmaya başladığında insan ağzından sadece işkence dolu anırmalar gelmesini bekliyordu.

Ama o konuştu: “Eğer bir canavar var ise avlanması gerekiyor. Eğer bir hortlak var ise sürülmesi gerekiyor. Abigail’le Magnus’u öldürecek denli güçlü olan şey her ne ise başıboş kalmasına izin verilemez.” Ardından, daha vahşi bir ifadeyle: “Abigail’le Magnus’u katleden şey ölene dek ben *eve dönemem*.”

Jeannemary ânında konuştu: “Ben Isaac’in yanındayım. Avlayalım diyorum.”

Palamedes, “Hayır,” dedi.

Camlarını silmek için gözlüğünü çıkarmıştı, önce birine ardından diğerine üfledi. Gözlüğünü gaga gibi burnuna geçirdiğinde herkesin gözü üstündeydi. Camilla arkasındaki masanın üstüne gri tüylü bir karga gibi tünemiş, âdeta omzunu mesken tutmuştu. “Hayır,” diye tekrarladı. “Bilimsel yöntemle ilerleyeceğiz. Her ikisinin de nasıl öldüğüne dair daha iyi bir fikrimiz olmadan hiçbir varsayımda bulunamayız. Herkesin izniyle cesetlerini inceleyeceğim; bana katılmak isteyen herkes buyursun. Gerçekleri öğrendikten sonra bir hareket planı çıkarabiliriz ama o zamana dek herhangi bir çıkarımda bulunmayacağız. Canavar yok, cinayet yok, kaza yok.”

Coronabeth sıcak bir sesle, “Bravo,” dedi.

“Teşekkürler, Prens. Artık hepimiz tesisin varlığından haberdarız,” diye devam etti. “Bunun isteyen herkesin ilgili mekânda keşfe çıkmasıyla sonuçlanacağını düşünüyorum. Hepimiz... *alışılmadık* tehlikeler için gözümüzü açık tutmalı ve birbirimize verebileceğimiz en iyi hediyeğin bilgi olduğu konusunda hemfikir olmalıyız.”

Harrowhark, “İşbirliği yapmaya niyetim yok,” dedi.

Palamedes sandalyesini arkaya yaslayarak, “Buna zorlanmayacaksın, Muhterem Kız. Ama meslektaşlarını yanlış giden bir şeyler olduğunu düşündüğünde uyarmak Liktor deneyinin amaçlarından sapmak demek değildir,” dedi. “Misal, bir sürü intikamcı hayalet.”

Öğretmen, "Son olarak anahtar meselesi var," dedi.

Herkese büyük ihtimalle artık boyunlarını zorlayarak başlarını çevirip ona baktı. Sözlerini açmasını beklediler ama öyle bir şey olmadı. Sonra da bakışlarını takip ettiler: Doğruca üstüne yapışan geceliğiyle öylece duran Prenses Ianthe'ye bakıyordu; sönük saçları iki yumuşak örgü hâlinde kansız omuzlarına düşüyor, diyalize bağlanmış eflatunu andıran gözleriyle Öğretmen'in bakışlarına karşılık veriyordu.

Hiç istifini bozmadan, "Bende de bir tane var," dedi.

"Ne?"

Aynen devam etti. "Reddedilmiş âşık numarası yapma, Yavru."

"Tek kelime bile etmedin!"

"Sen de gözlerini anahtar halkandan ayırdın."

Kavalyesi, "Ianthe Tridentarius," dedi, "sen... sen... Corona neden bana söylemedin?"

Corona ince elini omzuna koyup onu durdurdü. Sükûnetle bakışlarından kaçınan ikizine bakıyordu. Havadan sudan konuşmuş gibi, "Çünkü bilmiyordum," dedi sandalyesini yere sürterek ayağa kalkarken. "Ben de bilmiyordum, Yavru. Yatmaya gidiyorum –sanırım– biraz fazla gerildim."

Palamedes de nezaketen kalktı: "Cam'le ben cesetlere bakacağız," dedi. "Eğer Yüzbaşı Deuteros ve Teğmen Dyas bize eşlik etmek isterlerse – ve öyle yapacağınızı varsayıyorum."

"Evet," dedi Judith. "Yakından incelemek isterim."

"Cam, sen önden git," dedi Palamedes. "Ben bir şey konuşup hemen geliyorum."

Ortam bunun ardından dağıldı. Kırçıl saçlı rahip Isaac'le son derece alçak sesle konuşuyordu ve koltuğuna yerleşirken Isaac'in omuzları titriyordu. Üçüncüler az sonra birbirlerine duydukları büyük dargınlıkla tartışacak üç kişinin sakil yakınlığı ve kasılmış çeneleri eşliğinde odadan çıktı. Dulcinea kavalyesine bir şeyler fısıldıyordu ve ikisi birlikte diğerlerinin peşinden dondurucuya giderek Gideon'ı şaşırttılar. Belki de o kadar şaşırtıcı değildi. Dulcinea Septimus ölüme merakıyla Dokuzuncu'yu bile solda sıfır bırakabiliyordu.

Palamedes'in kısa bir konuşmak istediği kişi Harrow çıktı; gelip Harrow'un kolunu çekip odanın köşesini işaret etti, o

da itiraz etmeden peşinden gitti. Gideon tek başına kalmıştı, Öğretmen'in, kavalyesinin önünde diz çöken peyniraltı suyu suratlı Silas'a katılmasını izledi. Dudakları sessizce dua ederken kımıldadılar. Colum'un artık her tarafı grimsiydi, gözlerinde de baygın bir adamın çok uzaklara odaklanmış bakışı vardı. Silas pek endişeli durmuyordu. O büyük, yıpranmış ellerden birini kendi elleri arasına alıp ona mırıldandı ve Gideon söylediği kelimelerden bir kısmını seçebildi: *Sana dönmeni buyuruyorum.*

Öğretmen konuşuyordu: "Dönmekte zorlanacak, Octakise-ron Efendi... tahmin ettiğinden daha meşakkatli olabilir. Bu yolculuğa alışık mı?"

Silas sakince, "Colum Birader daha soğuk iklimlerde daha büyük mücadelelerin üstesinden geldi," dedi. "Daha tuhaf hayaletlerin arasından geçip bana döndü. Bedeninin lekelenmesine bir defa dahi izin vermedi, asla da vermeyecek." Sonra da mantrasına döndü: *Buyuruyorum... buyuruyorum...*

Nedense bu görüntü Gideon'ın aklından çıkmadı: Mayonez büyücüyle kendisinden çok daha yaşlı irikiyim yeğeni; yeğen boş gözlerle bakarken Öğretmen de arka sokaklarda yapılan kaçak bir diş eti ameliyatını ön sıralardan izleyen bir adam edasıyla onlara bakıyordu. Gideon da anlayamadığı bir iş yapılıyor olmasının büyüüne kapılarak onları izlemeye dalmıştı ki bir el bileğini kavradı.

Bu Jeannemary Chatur'du, gözleri kızarmış, yapış yapış olup lekelenmişti ve saçları darmadağınktı. O anda yürekliliğinden eser kalmamıştı, belki Gideon'a bakarken gözlerinin etrafındaki vahşi sertlik hariç.

"Dokuzuncu," dedi boğuk bir sesle, "bildiğin bir şey varsa bana şimdi söyle. Eğer... eğer herhangi bir şey biliyorsan benim sorum... Bizim için çok şey ifade ediyorlardı, dolayısıyla eğer biliyorsan—"

Gideon çok üzüldü. Elini o berbat ergenin omzuna koydu ve Jeannemary irkilip geri çekildi. Başını *hayır* anlamında salladı ve Jeannemary'nin koca gözleri –geçen gecenin makyajı topaklanıp kirpiklerine yapışmıştı, irisleri kopkoyu bir kahverengiydi– yaşlarla dolunca onları öfkeyle kırıp ağlamasını durdurmaya çalıştı ve Gideon durumla azıcık da olsa başa çıkabilme becerisini yi-

tirdi. Elini diğer kavalyenin üzgün bir köpek yavrusunununki gibi nemli ve kıvrıkcık saçlı başının üstüne koyarak, “Üzgünüm. Gerçekten de üzgünüm,” dedi.

Jeannemary, Dokuzuncu’nun konuştuğu gerçeğini algılamadan dili dolanarak, “Sana inanıyorum,” dedi. “Magnus seni seviyor... seviyordu...” deyip aceleyle, “Abigail’in başına bir şey gelmesine izin vermezdi,” diye ekleyiverdi. “Abigail’de yükseklik korkusu vardı. Asla düşme riskine girmezdi. Hem ruh büyücüsüydü. *Hayaletler* bunu yaptıysa Abigail neden—”

Önlerinde Colum boğazını yırtarmış gibi öylesine bir patlama sesiyle öksürdü ki Jeannemary de, Gideon da oldukları yerde zıpladılar. Colum’un nefesi kesilirken gözleri döndü ve kesik kesik soluklarla duman soludu, üstadı ise bütün bunlar olurken sadece, “On beş dakika. Yavaşlamaya başladın,” dedi. Başka tek bir kelime de etmedi.

Gideon, Jeannemary’nin cümlesini tamamlamasını isterdi ama Harrow yüzünde belaya benzeyen bir ifadeyle topallayarak yanına geldi. Yüzünde zalimce düğümlenmiş ayakkabı bağcıklarını çözmekle uğraşan bir kadının uzaklara dalmış, kaşları çatık so-murtması vardı. Gideon, Dördüncü’nün kavalyesinin omuzları düşmüş, eliyle meçinin kabzasını kavramış hâlde uzaklaşmasını izledi, kendisi de Harrow’un peşine takılıp yarım adım geriden onu izledi.

“İyi misin?”

Harrowhark eğilerek bir geçide girip ana avludan uzaklaşırken, “Bu insanlardan bıktım,” dedi. “Yavaşlıklarından bıktım... geberesiye bıktım. Bir tanesi çıkıp da kendilerine söylenen her şeyin anlamını kavrayacak diye bekleyemem” –Gideon da bunların anlamını kavramak için sabırsızlanıyordu ama bu yakın zamanda gerçekleşecekmiş gibi durmuyordu– “çünkü o noktada onların *çok* ilerisinde olacağız. Açmamız gereken bir kapı var.”

Gideon umutsuzca, “Evet, yarın sabah, en az sekiz saat uyduktan sonra,” diye öneride bulundu.

Harrowhark, “Söylediğin bu zorlu zamanlarda mizah yapmak için takdire şayan bir deneme,” dedi. “Hadi gidelim.”

Yapıdan öylesi yüksek bir pahayla aldıkları anahtar alışılmadık rengi dışında ne olduğuna dair çok az ipucu veriyordu. Büyüktü; sapı Gideon'ın ortaparmağı kadar uzun ve yonca şekilli başı da elde tutması tatmin veren bir ağırlıktaydı ama üstünde –mesela– BİRİNCİ KAT yazan kullanışlı bir etiket de yoktu. Bu Harrowhark'ın hızını kesmişe benzemiyordu. Karanlık bir kuyuya saklanıp lekeli defterini çıkarıp haritalarının üstünde kara kara düşünürken kavalyesine nöbet tutturdu. Etrafta tam olarak sıfır insan bulunduğu düşünülürse bu aptalca geliyordu.

Ama aslında etraflarında sıfır insan *olmayabilirdi* –Kenan Evi'ni istila edip yuvalanmış korkunç bir şey vardı, Abigail'le Magnus'u saygısızlık olarak gördüğü bir şey yaptıkları için öldürmüş olan bir şey– yani Gideon orada bir önceki günkü kadar rahat duramıyordu. Birinci Hane artık zamanın erozyonu karşısında dik durmaya çalışan güzel, boş bir kabuk değildi. Artık daha çok Dokuzuncu Hane'nin altındaki mühürlü labirentlere benziyordu; bir şeyler huzursuzlanırsa diye girişleri engellenmiş olanlara. Gideon küçükken Kilitli Kabir'in kapısının yanlış tarafında kaldığı kâbuslar görürdü. Özellikle de Harrow'un yaptığı şeyden sonra.

“Bak,” dedi Harrowhark.

Hiçbir cinayet, keder ya da korku Harrow Nonagesimus'a katiyen dokunamazdı. Yorgun gözleri alev alevdi. Tesiste yüzündeki boyanın büyük kısmı soyulmuş ya da teriyle akmıştı ve çenesinin sol tarafında bir desen yoktu, griye boyalı teni görülüyordu sadece. Bir insaniyet kırıntısı aradan sıyrılıp kendini gösterebilmişti. O kadar kendine has bir şekilde sivri, küçük bir yüzü vardı ki üstünden ukalalık akıyordu, dengesini korumakta zorlanıyor

gibiydi, ayrıca çarpık, vahşi bir ağzı vardı. “Anahtara, geri zekâlı, bana değil,” dedi öfkeyle.

Geri zekâlı anahtara baktı ve kadına hareket çekti. Harrow anahtarı incelemek için baş aşağı tutuyordu. Kıç tarafında, dişlerin son bulduğu noktada metale küçücük bir şeyler oyulmuştu. Bu bir çizgi ve iki tane yarım dairenin birleştirdiği birkaç noktadan oluşuyordu.

“Benim kapıdaki işaret bu,” dedi Gideon.

“X-203 mü demek istiyorsun?”

“Evet, insan diliyle konuşursak öyle demek istiyorum,” dedi. “Bu kesinlikle kapımdaki sembol.”

Harrow hevesten neredeyse titriyordu. Avludan koridora, oradan da çukura açılan fuayeye giden kıvrımlı koridoru aşmaları epey zamanlarını aldı; Harrow paranoyaktı ve paranoyası Gideon’a da bulaşmıştı. Köşeleri dönmeden önce durakladılar, sonra da takip edilip edilmediklerini anlamak için beklediler. Havasız küçük dehlize girip kapının önündeki kilimi kenara çekerek içeri girdiklerinde Gideon’ın midesi kahvaltının eksikliği ni hissetmeye başlamıştı.

Ama o muazzam siyah kapının önünde durduklarında onun da avuç içleri beklentinin heyecanıyla yapış yapıştı. Hayvan kafatasları ilk defa oldukları gibi ürkütücü ve nahoştı; her bir sütuna sarılan o kıvıl kıvıl şişman figür de ilk seferki gibi huzursuz edici ve soğuktu. Harrowhark ellerini kapının siyah taş kirişine neredeyse hürmetle koyup içeride olup bitenleri duyabilecekmiş gibi kulağını kayanın üstüne bastırdı. Başparmağıyla derin anahtar deliğini okşadı ve kukuletasını başının üstüne geçirdi.

“Kilidi aç,” dedi.

“Kapıyı ilk açan sen olmak istemiyor musun?”

Harrow beklenmedik şekilde, “Bu senin anahtar halkan,” dedi ve ekledi: “Bu işi yaparken kurallara harfiyen uyacağız. Öğretmen haklıysa buralarda adabı muâşeret kurallarını fena hâlde ciddiye alan bir şey var ve bu kurallara uymak kolay. Anahtar halkası senin... bunu kabul etmek zorundayım. Dolayısıyla bizi içeri sokan sen olmalısın.” Anahtarı Gideon’a uzattı. “Şunu deliğe sok, Gıcirtı.”

Gideon, “Anan da öyle dedi,” deyip halkayı Harrow’un el-

divenli parmaklarından aldı. Kendi kukuletasını takmadı ama gözlüğünü burnunun üstüne kaydırđı: Artık uyum sağladığından gözlüğüne sadece öğle güneşinde ihtiyaç duyuyordu ama bir lüks hâlini almışlardı. Parmaklarını ışıksız taşın şevli yüzeyinde tıngırdattı ve ardından Tepki odasından aldıkları kırmızı anahtarı kilide soktu.

Anahtar kilide uymuştu. Kilit son on bin yıldır yağlı tutulmuş gibi tıkırtı diye kolayca açıldı. Kapı en ufak bir gıcırta, sürtünme ya da takılma olmadan, tek bir itişle içeri doğru açıldı. Gideon meçini belinden çıkarıp muşta bıçaklarını sol eline taktı ve karanlığın içine yürüdü.

İçerisi *karanlıktı*. Ölümbüyücüsünün arkasından gelip o muazzam kapıyı kapatmasıyla daha da koyu bir sessizliğin içine itilen o gölgeli ve sessiz sükûnetin içine daha fazla ilerlemeye cüret edemiyordu. Odanın içinde durup yaşını kokladılar: Havada asılı kalmış tozu ve kimyasalları. Neredeyse karanlığın kokusunu alabiliyordun.

Harrow'un sesi neredeyse bir fısıltıydı: "Bir ışık yak, Nav."

"Ne?"

"Fener *getirdin*, değil mi?"

"Bunun sağlamam gereken bir hizmet olduğunun farkında değildim," dedi Gideon.

Bunun hemen ardından alçak sesle birtakım küfürler edildi. Gideon, Harrow'un kapıya döndüğünü, genişliğini elleriyle ölçtüğünü ve bir fener bulabilmek için kapı çerçevesinin etrafını körlemesine yokladığını hissetti: *Bir şey buldu* ve duvardan yüksek bir *klik* sesi geldi. Üstlerinde elektrikli lambalar son güçleriyle açılıp karanlık ve yalnız odayı bıçak gibi keskin bir aydınlığa boğdular.

Gideon ne beklemiş olduğunu bilmiyordu. Olduğu yere mihlanmış hâlde öylece durdu, Harrow da aynı şekilde... ve uzun anlar boyunca doya doya etrafa baktılar.

Burası bir çalışma odasıydı, bir zamanlar kalkıp giderek tahminen yıllar boyunca çalıştığı yere bir daha dönmemiş birisi tarafından terk edilmiş ve âdeta bir kristal gibi o hâlde korunmuştu. Uzun, dörtgen, hacimli bir daireydi, penceresizdi ama güzelce aydınlatılmıştı. Elektrik lambalarıyla döşenmiş uzun bir

ray odanın coğrafyasındaki önemli noktaları spot ışıklarıyla aydınlatıyordu. Odanın bir ucunda bir laboratuvar görünüyordu: lekeli, yanık lamine banklar ve deri ciltli kitaplar ya da halka klasörler içinde notlarla dolu sonu gelmeyen raflar vardı. Büyük bir metal lavabo ve bir de fırça, içine kemikler yerleştirilmiş duvarın önünde tuhaf duruyordu. Bir çanağın içinde hâlâ diyagram çizmek için kullanılabilecek kalın tebeşirler duruyordu ve içinde korunmuş kan olan şişeler de hâlâ ağızlarına kadar dolu ve kıpkırmızıydı. Bir bankın üstünde grafik ve modellerle kararmış kalın pelür desteleri vardı: Pelürlerden birinin üstünde tanıdık bir kimeranın kaba bir çizimi görünüyordu, çok kollu, zırh kaburgalı, güdük kafataslı. Mücevherlerle bezenmiş kitaplar vardı. Bir deney yüzünden erimiş epoksi spatulalar vardı. Duvara asılan büyütülmüş fotoğrafta –bir litograf ya da bir polimer fotoğraftı bu– bir masanın etrafında toplanmış bir grup insan duruyordu. Hepsinin yüzlerinin üstü kalın bir keçeli kalemle karalanmıştı.

Harrowhark çoktan laboratuvara doğru sürüklenmişti. Daha nefes bile almamıştı. Gideon alması gerekecek, diye düşündü, yoksa iki seksen yere serilecek. Oda üç ana parçaya ayrılmıştı –laboratuvar, ardından mobilyaların kaldırılıp boş, taş zemini açığa çıkardığı geniş bir alan vardı. Duvarda bir kılıç rafı duruyordu ve bunun üstüne de daha bir saat önce törpülenip bilenmiş gibi duran iki meç asılmıştı. Burası bir antrenman alanıydı. Dörtgen metal şekil ve kabzalardan oluşan çok çirkin bir koleksiyon duvara yaslanmıştı. Bildiğin *kadim* bir şeye baktığını anlaması Gideon'ın uzun zamanını aldı: Bu bir geri tepmeli karabina *tüfeği*ydi. Bunları sadece resimlerde görmüştü.

Odanın diğer üçte birlik kısmı cilalı ahşap basamaklarla çıkılan yükseltilmiş bir platformdu. Buradaki ahşap, Kenan Evi'nin kalanında olduğu kadar çürümemişti – bu ışısız, kapalı oda korumuştur herhalde ya da başka bir şekilde zamanın geçmesi durmuştu. Işıklar açıldığında Gideon'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuş ve bu şekilde zamanın işine karışılması, onu mezar mallarını geri almaya teşvik edebilirmiş gibi yatışmamışlardı. Kendini basamakları çıkıp tatlı bir bayağılığı olan, domestik bir manzaranın karşısında buldu: bir kitaplık, alçak bir masa, süngersi bir kolçaklı sandalye ve iki de yatak. Masanın üstüne

sonsuzu dek terk edilmiş bir çaydanlık ve iki de fincan yerleştirilmişti.

İki yatak da birbirlerine yakındı –birine uzandığında, eğer uzun bir kolun varsa, uzanıp diğerinde yatana dokunabilirdin– ve aralarında sadece bir komodinin duruyordu. Harrow'un yatak odasındaki devasa dört direkli yatağın sonuna illeştirilmiş grotesk beşik gibi burada da iki kişi gecelese birinin diğerini hapsirarak uyandıracağı kadar yakın olacaktı. Komodinin üstünde bir lamba daha vardı, bir de kimsenin temizlemediği döküntüler. Çok eski bir saat. Boş bir kadeh. Tokası olmayan, ip kadar ince gümüş bir bilezik. İçinde külü andıran gri bir şeyler bulunan sıg, yağlı bir kadeh. Gideon bunların birilerinin yakılmasından arta kalan küller olup olmadığını ayırt edemiyordu ve dokunduğunda parmaklarına yoğun bir koku bulaştı. Yastıklar oyma karyoların üstüne düzgünce yerleştirilmiş, yataklar yapılmıştı. Birileri bir yatağın altında aşırı derecede yıpranmış bir çift terlik bırakmış, komodinin yanına da buruşturulmuş bir parça pelür koymuştu. Gideon ikincisini eline aldı.

Harrow bir zafer çılgılığı attı. Gideon yataklardan dönüp pelürü cebine tıktı, sonra da ölümbüyücüsünün neden bu kadar neşelendiğini anlamak için merdivenin tırabzanından aşağı baktı. Harrow tezgâhın başında taşla bütünleşmiş, ellerinin altında kalan yerlerinde uçuk yeşil, ip gibi harflerin parladığı iki büyük taş tablete bakıyordu. Harfler küçücük ve dip dibeydi, diyagramlar da tamamen anlaşılmazdı. Harrow günlüğünü çıkarmaya başlamıştı bile.

“Bu, sınav odasındaki teorem,” diye seslendi. “Aktarım metodolojisinin tamamı – yaşayan bir ruhun kullanılması için. *Bütün deney.*”

“Bu heyecan verici bir ölümbüyüsü olayı mı?”

“Evet, Nav, bu heyecan verici bir ölümbüyüsü olayı. Bunun bir nüshasını çıkarmam lazım, taşı kaldıramam sonuçta. Bunu yapan her kimse bir dâhiymiş–”

Gideon, Harrow'u çalışmaya bırakıp komodinin ilk çekmesini açtı. Orada, hakaret derecesinde bir sıradanlıkla duran üç adet kurşun kalem, bir parmak kemiği, kaba bir bilek taşı –kemikler ve bilek taşları burada yaşamış olanın kim olduğuna dair

gitgide artan şüphesini besliyorlardı– eski, yıpranmış bir mûhûr. Bir süre mûhre baktı: Bu İkinci Hane'nin kırmızı beyaz amblemiydi.

Dikkatle yataklardan birine oturunca yaylı şilte gıcırdadı. Cebindeki buruşuk pelûr parçasını alıp açmaya koyuldu. Bir zamanlar yırtılmış bir notun bir parçasıydı; sadece buruşuk bir köşesi.

Harrow aşağıdan, “İşim bitti,” dedi. “Önemi olan her şeyi bana söyle.”

Gideon pelûrû cebine tıkıp diğer çekmeceleri hızla gözden geçirdi. Kayıp bir kabza. Bir neşter. Yağlı kumaş. İçinde belli belirsiz bir nane kokusu dışında hiçbir şey olmayan bir teneke kutu. Bunların tamamı herhangi birinin yatak odası çekmecesinde bulunabilecek şeylerdi – ama düşününce aslında herhangi birinin değil; belli tipte bir insan çiftinin. Basamaklardan inip kara gözlüğünü başının üstüne kaldırdı. “Burada bir kavalyle ölümbüyücüsü yaşıyormuş,” dedi.

Harrowhark kâğıtlarını düzenlerken, “Ben de aynı sonuca ulaştım,” dedi. Diyagramlarından birini ne kadar doğru olduğunu görmek için taş tabletin üstüne işlenmiş olanın yanına koydu. “İşte. Gel de şuna bak.”

Harrow'un kargacık burgacık yazısı tabletin üstündeki oyma kadar kötüydü. Kusursuz sıkıcılıkta notlardan oluşan uzun bir listenin sonunda kendi başına duran bir not vardı:

Liktorluk mertebesinde bir kavrayışa erişmek umduyla. Baş Ölümbeyi'nin şanı ve aşkına.

Dokuzuncu ölümbüyücüsü dedi ki: “Bak işte *bu* gördüğüm en işe yarar son notlardan biri.”

Gideon, “Evet, üst katta iki yatak ve birkaç kılıç olması da işe yarayacak,” dedi. “Birbirlerinin dibinde yaşıyorlarmış. Tuhaf Liktoral teoremleri çalışmışlar. Üst çekmecelerin birinde ciddi ciddi eski İkinci Hane işareti var.”

İkisi de hiç acele etmeden odanın içinde dolaştılar. Harrow not defterlerinin sayfalarını karıştırıp içindekileri görebilmek için gözlerini kıstı. Gideon başka bir kitap alıp arka kapaktaki

sonsuz yıl önce siyah mürekkeple yazılıp zamanda donmuş solmuş mesajı okumak için gözlerini kısıtı:

TEK ET, TEK SON
G. & P.

O iki yabancınn hayatından artakalan döküntüleri ayıkladılar; Gideon unutulmuş bir teneke kutunun içinde kullanım ömürleri bitmiş iki diş fırçası buldu. Elektronikler, dönen başlıkları ve düğmeleri vardı.

“Bunlar hakikaten sadece eski değil, süper inanılmaz derecede, hakikaten eskiler,” dedi.

“Evet,” dedi Harrow. “Sextus bize ne kadar eski olduklarını söyleyebilirdi ama ona sormayı istemiyorum. Bu odayı korumak için bir şey yapılmış. Yıpranıp doğal bir ölümle son bulmamış. Büyük ihtimalle önceki sakinleri gittikten sonra buraya ilk giren biziz.”

Düzgün bir yatak odasına benzemiyordu; daha çok başka bir şey yaparken gecelenilecek bir yer gibiydi. Yaşam alanından çok, bir laboratuvarı. Gideon kendini foto-litografa bakarken buldu, dirseklerini tezgâhın üstüne koymuş, sandalyelerinde resmiyetle oturan yüz­süz bedenleri inceliyordu. Kollar ve cüppelerden oluşan bir gökkuşağı; düşük çözünürlükteki eller düşük çözünürlükteki dizleri kavıyordu. Yüzler olmadan eller büyük bir vakur içinde gibiydi, neredeyse kaygılı gibi.

“Tek bildiğim,” dedi Harrowhark sonunda, “teoremi yarattılar ve alt kattaki deneyden sorumlular. Daha fazlasını bilmeyi isterdim. Daha fazlasını bilmek için yanıp tutuşuyorum... Ama bilmiyorum. Bu büyü­yü çalışacağım, Gıcırıtı, onu öğreneceğim ve sonra öğrenmeye bir adım daha yaklaşmış olacağım. Quinn ve Pent’in kaderini paylaşamayız.”

Gideon bunun canını ansızın bu kadar çok yakmasından hayretler içinde kaldı.

Yüksek sesle, “Magnus hakikaten de öldü,” dedi.

“Evet. Durumu ansızın değişecek olursa daha da çok canım sıkılacak,” dedi Harrow. “O bir yabancıydı, Nav. Bu seni neden bu kadar etkiliyor?”

Gideon kendini, "Bana iyi davranmıştı," derken buldu. Çok yorgundu. Gerinerek eğilip ayak parmaklarına dokunup kanın başına hücum etmesini hissederek kendini uyandırmaya çalıştı. "Düşünüyorum da yabancı olduğu için... Benim için zahmet etmesine gerek yoktu, bana zaman ayırmasına ya da ismimi hatırlamasına ama bunları yaptı. Lanet olsun, sen bana Magnus Quinn'den çok yabancıymışım gibi davranıyorsun ve ben seni hayatım boyunca tanıdım. Her neyse, bunun üstüne konuşmak istemiyorum."

Harrow'un eldivensiz, soyulmuş ve çıplak, tırnak etlerine kadar mürekkep içinde kalmış eli önünde belirdi. Gideon omzunun çekildiğini hissetti ve Harrow'un doğrudan yüzüne bakmak zorunda kaldı. Ölümbüyücüsü ona tuhaf bir şekilde vahşi gözlerini dikmişti: Ağzı kararsızlık dolu yıpranmış bir çizgiydi, bütün yüzünü tek bir kırıklığa dönüştürmeye çalışıyormuş gibi büzülmüştü alnı. Kaşlarında hâlâ kurumuş kan vardı ve bu iğrençti.

"Artık sana," dedi usulca, "yabancı olmayı kabul etmek zorunda değilim."

Ansızın ensesini ter basan Gideon, "Oha, oha, oha," dedi, "evet, edebilirsin, bir defasında kendimi buzdan bir mezara gömmemi söylemiştin. İş tuhafa bağlamadan dur bence."

Harrow kül gibi dudaklarını diliyle ıslatarak, "Quinn'in ölümü bunun bir oyun olmadığını gösteriyor," dedi. "Sınavlar sapı samandan ayıracak şekilde tasarlanmış, inanılmaz tehlikeli olacaklar. Bizler Dokuzuncu Hane'nin sahip olduğu bütün oğlan ve kızlarız, Nav."

O noktada azımsanamayacak bir paniğe kapılmış olan Gideon kararlı bir sesle, "Ben kimsenin ne oğluyum ne de kızıyım," dedi.

"Bana güvenmene ihtiyacım var."

"Benim de güvenilir olmana."

Odanın yoğun loşluğunda önündeki siyah kıyafetli kızın üstlerine bir ağ gibi çökmüş bir şeyle mücadele etmesini izledi; ikisini kötü kırılmış, defalarca tuzla buz olmuş ve boğumlu moğumlu, kötü ve çirkin kaynayıp iyileşen bir uzuv gibi birleştirmiş bir şeyle: Onu Harrow'a ve Dokuzuncu Hane'nin parmaklıklarına bağlayan iple. Birbirlerine paylaştıkları bir panikle baktılar.

Harrow nihayet konuştu: "Güvenini nasıl kazanabilirim?"

Gideon, “Sekiz saat boyunca sık gibi uyuyup bu konudan bir daha asla konuşmayalım,” deyince ölümbüyücüsü neredeyse fark edilemeyecek kadar hafifçe gevşedi. Gözleri öylesine ışıksız bir siyahtı ki gözbebeğini görmek zordu; ağzı ince, asabi ve iğir-cikliydi. Harrow’un dokuz yaşında olduğu zamanı hatırladı, tam yanlış zamanda içeri girdiği o ânı. Dokuz yaşındaki Harrow’un ağzının hafifçe gevşediğini hatırladı. Muhterem Kız’ın o düz kilise maskesiyle kapanmadığı zamanlarda Harrow’un yüzün-de ilginç bir şey oluyordu: ince, çaresiz ve epey toy bir şey, Jeannemary’nin çaresizliğinden çok da uzak olmayan bir şey.

“Sekiz buçuk,” dedi Harrow, “eğer sabah hemen işe koyulur-sak.”

“Anlaştık.”

“Anlaştık.”

Birkaç saat sonra Gideon, Harrow’un bir daha asla öyle ko-nuşmamaya söz vermemiş olduğunu fark edince tüyleri ürpere-rek yattığı yerde döndü. Bu haltı gereğinden fazla yiyecek olur-larsa arkadaş oluverirlerdi.

Yürüyerek geri dönerlerken koridorlar hiç olmadıkları kadar yalnızdı – sanki Beşinci’nin zamansız sonu Kenan Evi’ni ne ka-dar az kişiliği varsa ondan da etmeyi başarmıştı. Tek bir istis-nayla. Alçak, hızlı ayak sesleri ikisinin de bir girintiye sığınıp sırtlarını duvara yaslanmalarına ve şafak öncesinin ince, gri ışığı-na bakarak öylece durmalarına neden oldu: Dördüncü ergenleri neredeyse hiç ses çıkarmadan parmaklarının ucunda önlerinden ilerleyip belli ki bir görev peşinde boş ve yıkılmış bir salonu geç-tiler hızla. Jeannemary meçi elinde başı çekmişti, ölümbüyücüsü da başı eğik, mavi kukuletası saçlarının üstünde, bir tövbekâr gibi görünerek arkasından sendeleyerek geliyordu. Bir saniye daha geçtiğinde gözden kaybolmuşlardı. Gideon kendisini düşü-nürken buldu: Zavallı küçük salaklar.

Battaniyelerinden ibaret yuvasında perdelerin etrafındaki ince-cik boşluklardan sarı, istenmeyen bir ışık içeri girerken Gideon elbiselerini çıkaramayacak ve neredeyse uyuyamayacak denli yorgun bir hâlde yatıyordu. Rahat bir pozisyon bulmaya çalı-

şırken hışırdayarak dönüp durdu ve ardından cebindeki kırışik notu hatırladı. Loş ışıkta pelürü açıp düzelitti ve uyku mahmuru gözlerle boyasını çıkarmak için kullandığı soğuk kremden hâla yapış yapış yastığının üstünde nota baktı.

*pimizin bildiğı hüznölü + zorlayıcı hakika
bunun tamamlanmamış kalacağ
son. O adam benim eksikliklerimi düzeltemez o kadının
ütfen Gideon'a tebriklerimi ilet anca*

20

Uğursuz bir dokuz saatin ardından Gideon'la Harrow tesis merdiveninin uzun, soğuk basamaklarından iniyordu ve havada geçen gece dökülen kanın ağırlığı vardı. Daha otuz beş dakika önce uyandırılan (Yalan Harrow'un ağzında yuva yapmıştı âdeta) Gideon hâlâ uykuda olduğuna dair net bir hissiyat içinde yoluna devam ediyordu: Bir rüyanın, uzun zaman önce gördüğü ve ansızın hatırladığı bir rüyanın bir yerlerinde. Otomatik hareketlerle Harrow'un o sabah kendisine getirdiği soğumakta olan bir bardak çayı tek yudumda içip katılaşmakta olan lapayı yemişti –Harrow'un ona kahvaltı ayarlaması o kadar nahoş bir konseptti ki kafasında kahvaltıya yer kalmamıştı– ve şimdi de yedikleri midesine kurşun gibi oturmuştu. Buruşuk not Gideon'ın cebinin dibine hızla gömüldüğü hâliyle duruyordu.

Her şey karanlık, tuhaf ve düpedüz yanlış görünüyordu, üstadının suratına sürdüğü hâlâ kurumakta olan boya bile. Gideon bu müdahaleye karşı çıkmak için mırıldanmamıştı bile, sadece kaşığıyla lapayı ağzına boca etmeye odaklanmıştı. Gideon'ın tahta gibi uysallığının görünüşe bakılırsa kendisini *huzursuz etmesi* Harrow'un Harrow'luğunu tasdik ediyordu.

Harrow başı çekip loş lobiye ve kapağa giden merdivene yönelirken Gideon hüznle, "Ne halt etmeye aşağıya gidiyoruz?" diye sormuştu. Ağzından çıkan sesi kendisine tuhaf gelmişti. "Daha çok kemik adam mı var?"

Harrow etrafına bakmadan çabuk çabuk konuşarak, "Sanmıyorum," dedi. "O bir sınavdı. Bir sonrakine aynı şeyi yapmanın bir anlamı yok."

"Bir sonrakine mi?"

"Tanrı aşkına *dikkat* et, Gıcirtı. Kapağın anahtarı ilk adım – ya da öyle bakmak istersen ısınma sınavı."

Gideon, “Bu bir sınav değildi ki,” diye karşı çıktı. “Sadece Öğretmen’den istedin onu.”

“Evet ve keşfettiğimiz üzere sözde rakiplerimizin bir kısmı bu acınası engelin dahi üstesinden gelememişler. Kapağın anahtarı tesise erişim sağlıyor, onun da içinde belli ölumbüyüsü deneylerini tekrar etmek üzere inşa edilmiş birtakım odalar var. Bir deneyi amaçlanan sonucuna varacak şekilde doğru şekilde yapabilen herkes –bizim yapıyı sökerek yaptığımız gibi– ödülü kazanıyor.”

“Bir anahtar.”

“Öyle olmalı.”

“Sonra da anahtar – ne yani, suratını ihtiyar ölumbüyücüsünün kadim not defterlerinin her tarafına yapıştırılabileceğin bir odaya girmeni mi sağlıyor?”

Harrow hâlâ arkasına dönmemişti ama Gideon içgüdüsel olarak gözlerini devirdiğini biliyordu. “İkinci Hane çalışma odasında yapıyı birleştirmek için kullanılan teoremin tam ve kusursuz bir açıklaması bulunuyordu. O teoremi inceledikten sonra yarım yamalak da olsa işini bilen her ölumbüyücüsü etkilerini kendi başına tekrar edebilir. Şu anda başka bir ruha binmek için gereken yeterlilikleri haizim. Hatta belki de yapının ardındaki teoremden öğrendiklerimle daha çok ilgileniyorum.”

“Kocaman boktan kemik heyulaları yapmakla.” Gideon başka bir ruha binme ibaresi üstüne çok düşünmemeyi tercih etti.

Bunu duyunca Harrow durdu –neredeyse merdivenin başında– ve nihayet dönüp arkasına baktı. “Nav,” dedi. “Halihazırda kemikten heyulalar yapabiliyordum. Ama artık onların kendilerini onarmalarını sağlayabiliyorum.”

Bu, kelimenin tam anlamıyla hiç kimsenin istemediği bir sonuçtu.

Artık ikisi de merdivenin dibine inmiş, zemindeki köşeli silüetlere bakıyorlardı. Birileri Abigail’le Magnus’un düşüşünü özenle yapıştırılmış bantlarla ölümsüzleştirmişti: Kanın hiç temizlenmediği dikkate alındığında özellikle tuhaf görünüyordu. Suçlayıcı lekeler iskeletleşmiş bir hâlde yerde duruyorlardı.

Sessizce yanına çömelmiş olan Harrow, “Sextus,” dedi. “Altıncı’nın her zaman bir beden düşkünlüğü vardı.”

Gideon hiçbir şey söylemedi. Harrow devam etti: “Ölüm mahallini incelemek pek işe yaramaz, dirilerin motivasyonlarını keşfetmekle karşılaştırıldığında. *Neden* sorusuyla karşılaştırıldığında ise, Pent’le Quint’i kimin öldürdüğü neredeyse fuzuli bir sual.”

“Kim,” dedi bir ses, “ya da ‘ne’. Cevaba uyan sorunun *Ne* olduğu fikrini seviyorum.”

Izgaradan gelen yeşilimsi ışıktaki silueti belirginleşen Dulcinea Septimus topallayarak görüş alanlarına girdi. Sülfid lambalarının ışığında şeffaf görünüyordu ve ağırlığını olduğu gibi koltuk değneklerine vermişti; ağır bukleleri başının üstünde toplanmış, güçlü bir rüzgâr çıksa kırılacakmış gibi duran boynunu açığa çıkarmıştı. Ardında heyula gibi dikilen Protesilaus karanlığın içinde karın kasları baklava olmuş bir manken gibi duruyordu.

Gideon’ın yanındaki Harrowhark belli belirsiz kasıldı.

Yedinci’nin hanımı, “Hayaletler ve canavarlar,” diye devam etti, “kalıntılar ve ölümler... rahatsız edilmiş ölümler. Birilerinin hâlâ burada ve öfkeli olduğu fikri... ya da bir şeyin ezelden beri burada yuvalanmış olduğu düşüncesi. Belki de mesele bu fikri rahatlatıcı bulmam... bu dünyadan göçtükten binlerce yıl sonra... işte esas o zaman yaşamaya başlıyorsun. Yankın kendi sesinden daha gür.”

Harrow dedi ki: “Ruhlar davet edilince gelirler. Kendilerini sürdüremezler.”

“Ya *sürdürebileni* varsa?” diye bağırdı Dulcinea. “Bu basit bir cinayetten çok daha ilginç.”

Bu defa Dokuzuncuların ikisi de cevap vermedi. Dulcinea ilerleyip kollarının ön kısımlarını iki metal çubuğunun tutacaklarına bastırdı ve yumuşak kahverengi kirpiklerini kırıştırarak onlara baktı. Gideon hâlâ yorgun göründüğünü fark etti: Şakaklarındaki damarların çıkmış olduğunu, ellerinin değneklerin üstünde azıcık da olsa titrediklerini. Üstüne çiçekler işlenmiş uçuk mavi bir malzemeden yapılmış bir cüppeye bürünmüştü ama yine de soğuktan titriyordu.

“Selam olsun, Dokuzuncu! Öğretmen’in söylediklerinden sonra buraya inmen büyük cesaret.”

Harrow, “Aynı şey,” dedi, “senin için de söylenebilir.”

Dulcinea sinirli sinirli kıkırdarak, “Ah, her şey doğal akışında gelişse ilk ölen ben olmalıydım,” dedi, “ama insan bunu kabullendikten sonra artık o kadar da endişelenmiyor. Benim işimi bitirmek o kadar *tahmin edilebilir* bir hareket olurdu ki. Merhaba, Gideon! Seni yeniden görmek ne güzel. Yani, seni geçen gece gördüm... ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Of, hayır, şimdi de salak gibi konuşuyorum. Sessizlik yeminin devam mı ediyor?”

O muhabbete girilemeden önce Dokuzuncu’nun kara kukuletalı ölümbüyücüsü en kabirvari ve tehditkâr sesiyle: “Burada işimiz var, Septimus Hanım. Affedersiniz,” dedi.

Diğer ölümbüyücüsü samimiyetle, “Ama ben de buraya tam da bunu konuşmaya gelmişim,” dedi. “Dördümüzün takım olmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Gideon duyduklarına inanamayarak burnundan solumasına engel olamadı. Takım olmak için *bir ihtimal* Harrow’dan daha az tercih edilesi kişiler vardı – Silas Octakiserson belki ya da Öğretmen ya da Magnus Quinn’in cesedi. Aslında Öğretmen çok daha iyi bir adaydı. Ama Dulcinea’nın hülyalara dalmış mavi gözleri Harrow’a döndü ve dedi ki:

“Teorem laboratuvarlarından birini bitirdim bile. Diğerini de çözmek için doğru yolda ilerlediğimi düşünüyorum. Eğer ikimiz bir arada çalışırsak – yani neden olmasın ki anahtarı sadece birkaç saat çalışarak yarı zamanda cebimize atarız.”

“Bu sınavların takım çalışması olmaları amaçlanmamış.”

Dulcinea gülümseyerek: “Neden herkes böyle düşünüyor?”

İki kadın birbirlerini ölçüp biçti. Metal koltuk değneklerine yaslanan Dulcinea kırılğan bir bebeğe benziyordu: Kukuletalı ve kilometrelerce siyah kumaşa sarılı Harrow ise bir hortlak gibi görünüyordu. Kukuletasını çekip açtığı anda karşılaşılacak tüyler ürpertici olması amaçlanmış bir görüntü olsa da daha yaşlı ölümbüyücüsü irkilmedi; kara, kısacık saçlı baş, yüzdeki sert boya, her iki kulağın ortasına geçirilmiş kemik parçaları. Harrow sogguk bir sesle: “Dokuzuncu Hane’nin bundan çıkarı ne olacak?” dedi.

Dulcinea hevesle, “Teori ve uygulama hakkındaki bütün bilgim – ve anahtarın ilk kullanımı,” dedi.

“Cömertçe. Peki Yedinci’nin çıkarı ne olacak?”

“İşiniz bitince anahtar. Görüyorsun ya, bunu fiziksel olarak yapabileceğimi sanmıyorum.”

“O hâlde cömertlik değil, aptallık bu. Bana az önce tamamlayamayacağını söyledin. Hanemi, görevi sensiz tamamlamaktan alıkoyabilecek hiçbir şey yok.”

Dulcinea, “Teorik parametreleri çıkarmam uzun zamanımı aldı,” dedi, “dolayısıyla sana bol şans diliyorum. Çünkü her ne kadar ölüyor olsam da *beynimde* herhangi bir sıkıntı yok.”

Harrow kukuletasını yeniden başına geçirip bir hortlağa, bir tutam dumana dönüştü. Hışım la Yedinci’nin narin ölumbüyücüsünün yanından geçti ve o da Dokuzuncu’nun gölgelere benzeyen rahibelerine –metal zeminin üstünde mırıldanan cüppelere, koyu kumaşın üstünden yansıyan yeşil ışığa– sakladığı özlem dolu, biraz da aç bakışla peşinden geldi.

Harrowhark arkasına dönüp aksi bir sesle konuştu: “Evet? Bu işi yapacak mıyız *yapmayacak mıyız*, Septimus Hanım?”

Dulcinea, “Ah, teşekkür ederim – *teşekkür* ederim,” dedi.

Gideon afallayıp aptala bağlamıştı. Yirmi dört saat içinde bu kadar fazla afallayınca düşünce süreçleri kapanmıştı. Dulcinea koltuk değnekleri kulak tırmalayıcı seslerle ızgaranın üstünde tangırdarak koridorda sert adımlarla ilerler ve Protesilaus da onu kollarına alıp taşımak için çaresizlik içindeymiş gibi görünerek yarım adım ardından gelirken Gideon ölumbüyücüsüne yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Ve yetiştiğinde onu mırıldanarak küfrederken buldu. Harrow sik hecesini içeren pek çok kelime sarf ettikten sonra, “Tanrı’ya şükür buraya ilk *biz* geldik,” dedi.

Gideon istemedi de olsa Harrow’u takdir ederek, “Ona hakikaten yardım edeceğini hiç düşünmemiştim,” dedi.

“*Mal* mısın sen?” diye tısladı Harrow. “Teklifini kabul etmeseydik, o şefkat kumkuması Sextus edecekti ve anahtar onun eline geçecekti.”

“Ah, hay aksi, benim hatam,” dedi Gideon. “Bir anlığına muazzam bir kancık olmadığını düşünmüştüm.”

Yedinci Hane’nin uyumsuz çiftini takip edip tozlu duvar panelleri ve koca beyaz ışıklar altında hüznle parlayan beyaz yazı

tahtasının bulunduğu tesisin tozlu göbeğine geldiler. Dulcinea aniden LABORATUVAR YEDİ-ON yazılı geçide girdi, bu daha önce girdikleri LABORATUVAR BİR-ÜÇ yazılı tünelin aynısıydı. Bu defa binanın çıtırtıları ve kadim inlemeleri kulağa çok yüksek geliyor, ayak sesleri bu kakofoniye muazzam bir katkıda bulunuyordu.

İlk laboratuvar odalarını geçtikten sonra geldikleri bir pasajın ortasındaki zemin ızgarası tam ortasından kırılıp içeri göçmüş ve tıslayan birtakım borunun üstüne inmişti. Protesilaus üstadını kaldırıp bu çukurun üstünden uçuşan bir karahindiba gibi hafifçe geçti. Gideon boşluğu zıplayarak aştı ve arkasına döndüğünde ölümbüyücüsünün kenarda tek başına kalmış tereddüt ettiğini gördü. Gideon bunu neden yaptığını bilmiyordu –Harrow saniler içinde kendisine kemiklerden bir köprü yapabiliyordu– ama bir tırazana tutundu, öne eğildi ve elini uzattı. Harrow’un elini neden *tuttuğu* ise ayrı bir gizemdi. Karşıya geçmesine yardımcı olunduktan sonra Harrow birkaç saniyesini üstündeki tozları resmi bir edayla silkeleyip anlaşılmayan bir şeyler mırıldanarak geçirdi. Ardından –başka kimse yokmuş gibi– Protesilaus’a yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Kollarını değneklerine oturtmak için ayarlamak amacıyla bir an duraklayan Dulcinea kollarından birini değneği yerine Gideon’ın koluna geçiriverdi. Başıyla kavalyesinin geniş sırtını işaret etti.

“Sekizinci Colum yarım onunla dövüşmeye hazırlanıyor,” diye mırıldandı. “Silas Efendi’nin işi dolandırmayıp doğruca benimle dövüşmesini isterdim. Artık bana zarar verebilecek fazla bir şey kalmadı... demek istediğim, ilginç bir his olurdu.”

Buna karşılık olarak Gideon koluna dolanmış o gevşek kolu daha sıkı kavradı. Dulcinea iç çekince kulağa sıkılan bir süngerin içinden çıkan havanın ılık çalmasını andıran bir ses geldi. (Gideon tam da bilincine varmadan saçının bu kadar yakından son derece yumuşak olduğunu fark etti.) “Biliyorum. Bunun yaşanmasına izin vermekle büyük bir ahmaklık ettim. Ama Sekizinci’nin de kendine has bir alınganlığı var... ve Pro *affedilemeyecek* bir kusurda bulundu. Bu aşağılamayı yok sayamazlardı. Sadece en kötü içgüdülerimin kontrolü ele geçirmesine izin verdim... ve ciyakladım.”

Kıvırcık saçlı ölümbüyücüsü sanki sırf nasıl ciyakladığını hatırlamak onu spazma sokmaya yetiyormuş gibi öksürmek için durakladı. Gideon içgüdüsel olarak bir kolunu omuzlarına dolayıp koltuk değneklerinin üstünden düşmesin diye ona destek oldu ve kendini Dulcinea'nın gömleğinin öne doğru çıkan köprücükkemikleriyle birleştiği yere bakarken buldu. Boynundaki ince bir zincirin ucundan, iç gömleğinin içine sokuşturulmuş hâlde sarkan görece daha az narin bir bohça sarkıyordu: Gideon onları sadece bir saniyeliğine gördü ama ânında ne olduklarını anladı. Anahtar halkası zincirin üstüne kapanmıştı ve üstünde iki anahtar vardı: Testere dişli kapak anahtarı ve alçakgönüllü dişleri olan, bir dolabı kilitlemekte kullanacağın cinsten, kalın, gri bir anahtar.

Kendini zorlayıp bakışlarını çevirerek bulduğu ilk yere odaklandı. Artık koridorun en sonuna, üstünde LABORATUVAR SEKİZ yazan bir kapının önüne gelmişlerdi. Kıvrılarak Gideon'ın kolundan kurtulan Dulcinea kapıyı açıp rezalet açısından LABORATUVAR İKİ'yle başa baş giden küçük bir fuayeye girdi. Burada duvarda askılar ve içine dosya konulacak cinsten, eski, ince bir metalden yapılmış ezik büzük kutular vardı; çentikli ve boştular. Birileri kapının üstüne boyutları merkezden dışarı doğru artan bir sürü insan dişini spiral şeklinde yerleştirip güzel bir sarmal oluşturmak için gereken zaman ve çabayı harcamıştı: Merkezde düzgün, küçük küreklere benzeyen kesici dişler vardı, çevreleri kemerli köpek dişleriyle bezenmişti, hepsinin de etrafına kökleriyle uzun azıdişleri oturtulmuştu. Kapının üstündeki etikete özenli harflerle: #14-8 SAPTIRMA. PROSEDÜREL BÖLME yazılmıştı.

Özenli harflerin altına daha girift bir elyazısıyla daha soluk bir mürekkeple şu yazılmıştı: KOPARMA!

“İşte geldik,” dedi Dulcinea. “İçeri geçmeden önce lütfen bana kanınızdan biraz verin, mekânın ötesine berisine koruma büyülerini yaptım ve kapıdan bana şok vermeden geçemeyeceğinizden feci korkuyorum.”

Paranoyaya çakılan bu küçük selam Harrow'un omuzlarının azıcık da olsa gevşemesini sağladı. Gideon ona bakınca Harrow başıyla onayladı. Loş ve tozlu fuayede ikisi de iğneyle kan alın-

ması için ellerini uzattılar: Yedinci'nin ölümbüyücüsü başını yana eğince o güzel kahverengi bukeler omuzlarının üstünden döküldü ve başparmaklarıyla yüzükparmaklarından kan aldı. Ardından kanı avucuna bastırıp Gideon'ın pembeye çaldığını gördüğü salyasını tükürdü; ince elini kapiya bastırdı.

"Bu bir tutma büyüğü değil," diye açıkladı Dulcinea, "ama sadece fiziksel de değil. Büyü maddesizler içeri geçmeye çalışırlarsa da beni uyaracak... demek istediğim somutlaşmışlarsa, yani bu tarafa geçmişlerse," Harrowhark cebindeki bir kemik parçasıyla sinirli sinirli oynamaya başlayınca da, "Onları durdurmak istemiyorum," diye ekledi. "Sinsice üstümüze gelmeye çalışan bir şey olursa onun ne olduğunu görmek istiyorum... neye benzediğini görmek istiyorum. Hadi gidelim."

Laboratuvar İki'yi teşkil eden, Görüntüleme ve Tepki odaları ve intizamlı, boş raflarıyla düzenli bir şekilde bölmelere ayrılmış alanın aksine Laboratuvar Sekiz devasa bir ızgaranın üstüne yayılıyordu. Kalın siyah çelikten bir örgü odanın ilk kısmını ikincisinden ayırıyordu ve oranın da –deliklerden görüldüğü kadarıyla– klostrofobik bir tavanı olan uzun bir hacim olduğu anlaşıldı. Bir borunun içine girmek gibiydi. Oda payandaların üstünde duran metal bir platforma ve önü devasa bir ızgarayla kapatılmış, odanın esas hacmine inen kısa bir merdivene açılıyordu. Yedinci'nin ölümbüyücüsü duvara gidip bir düğmeye basınca derinden gelip etrafı titreten bir inlemeyle ızgara yavaşça tavanın içine doğru yükselmeye başladı.

Izgaranın yoldan çekilmesinin ardından oda muazzam bir grilik ve boşluk hissi vermeye başladı. Gri metalle beyaz ışığın engin monotonluğunu bozan sadece iki şey vardı: Çok uzakta, bölmenin diğer ucunda üstü berrak cam ya da pleks gibi görünen bir şeyle kutu oluşturacak şekilde kaplanmış metal bir kaide ve basamakların dibinde, merdivenin tabanının yaklaşık bir metre ötesinde duvardan duvara boyanmış sarı siyah çizgili bir hat.

O hattan kaideye rahat yüz metre vardı: Yürümek için uzun bir yoldu. Bayağı basit görüldüğünden Gideon bunu yapmanın tam bir baş belasına dönüşeceğini anlamıştı.

Ancak üstadı daha şimdiden basamaklardan aşağı kayıyormuş gibi bir edayla inmeye başlamış, sarı-siyah renklerle süslenmiş

hattın önünde sanki alevlerin kıyısındaymiş gibi durmuştu. Dulcinea da basamaklardan inerken ağırlığını koltuk değneklerine daha da fazla verip arkasından ilerledi. Protesilaus en arkadan geldi.

“Elini çizginin ötesine geçirirsen,” dedi Dulcinea, “göreceksin – işte.” Harrow dilini ısırp acı dolu çığlığını yuttu. Eldivenli parmaklarını temkinle çizginin ötesine uzatmıştı, şimdi de ne hasar aldıklarını görmek için elini sallayarak eldivenini çıkarıyordu. Gideon daha önce Palamedes Sextus aracılığıyla bunun kurbanı olmuştu olmasına da hâlâ rahatsız edici bir görüntüydü. Harrow’un parmak uçları kuruyup büzülmüştü: Tırnaklar korkunç bir şekilde yarılmıştı ve sanki bütün nem zorla boşaltılmış, bunun sonucunda da cildi kâğıt gibi buruşmuş gibi görünüyordu. Üstadı elini sanki yanmış gibi havada salladı; kırışıklar ağır ağır düzleşip kayboldu ve tırnaklar da kendilerini onarıp yeniden bütün oldu.

Soğukkanlılığına yeniden kavuşan Harrow, “Kesinlikle üstesinden gelinmez bir engel değil,” dedi.

“Ne kadar da umut verici! Ne kullanırdın?”

“Maddi bir koruma büyüsü; tene bağlı, sıkı odaklı.”

“Denesene.”

Harrowhark ağır ağır parmaklarını kasıp gevşetti. Gideon, gözlerini küt kara kirpiklerle çevrili obsidiyen yarıklara dönüşene kadar kışmasını ve ardından elini yeniden çizginin ilerisine uzatmasını izledi. Kısa süreliğine etrafa mavi kıvılcımlar saçıldı; Harrow hayret ve öfke içinde elini hızla geri çekti. Parmakları kuruyup büzülmüş incecik dallara dönüşmüşlerdi; serçeparmaklarının tırnağı tamamen düşmüştü. Yeninin kenarları sanki güvelerin saldırısına uğramış gibi delik deşik olup tel tel kalmışlardı. Gideon *bir şey* yapma arzusuyla ileri atıldı ama Harrow sağlam eliyle onu tutup çekerken bir yandan da gözlerini bir an bile ayırmadan incinmiş elinin kendini yavaşça onarmasına gözlerini dikmişti. Dulcinea hevesli gözlerle izledi: Protesilaus basamakların yanında heyula gibi duruyordu.

Harrow bir bileziğini incinmiş elinin üstünde sallayınca süngerimsi, kemiksi madde parmak eklemlerinin etrafına dolanıp kalın kemik plakaları oluşturacak şekilde sertleşti. Bu şekilde zırlı bir eldivene soktuğu elini yeniden uzattı—

Dulcinea gamzelerini açığa çıkaran bir ifadeyle, “İşe yaramaz,” dedi.

–Zırh eldiven patlayarak kemik parçaları hâlinde saçıldı. Sarı çizgiyi geçen parçalar daha da küçük parçalara ayrıldı ve o parçalar da sonunda toza dönüştü. Eldiven büyük parçalar hâlinde elinden ayrıldı ve daha yere düşmeden tuzla buz oldu, Harrow da elini hızla çekip üçüncü defa o hüzünlü büzüşük hâline baktı. Sıkıntıyla merdivene oturdu ve bariyerin uzağındaki eli rahatlayıp bütünleşirken şakağından bir damla kan teri damladı. Gideon şunu söylemek için yanıp tutuşuyordu: *Bu ne sikim iş lan?*

“Birbirinin üstüne binmiş iki büyü var,” dedi Dulcinea.

“İki büyü’nün sınırları birbirinin aynı olamaz. Bu mümkün değil.”

“Ama gerçek. Hakikaten de sınırdaşlar – sadece birbirlerinin içinden örülmüş ya da birbirlerine eklemelenmiş değiller. Hakikaten de çok lezzetli bir iş. Bunu kuran insanlar dâhiymiş.”

“O hâlde bir yarısı yaşlanma ise–”

Dulcinea basitçe, “Diğer yarısı da entropi alanı,” dedi.

Gideon, Harrow’un bakışlarını uzun, soluk bir ışıkla parlayan oluklu metalden alanın üstünden geçip diğer uçta bir işaret fişeği gibi parlayan kaideye doğru izledi. Harrow’un dişlerinin arasından hava emip yanağının içini ısırdığını –ki bu her zaman hiddetle düşündüğüne işaret ederdi–, parmaklarını açıp kapatırken bir yandan da hâlâ bütünlükleri üstüne endişelenmesini izledi. Cebinden eski, fildişi rengi bir parmak kemiği alıp Gideon’a uzattı. “Fırlat,” diye buyurdu.

Gideon kendisine söylenene uyup kemiği fırlattı. İyi fırlatmıştı – parça alana yukarıda çarpıp gri parçacıklardan oluşan bir yağmura dönüşecek şekilde parçalanana dek yarım metre ilerledi. Harrow’un bakışları ufalanan parçalara odaklanmıştı: İçlerinden iğne ve marmuz şeklinde minicik kemik uzantıları fışkırıp ölü doğmuş gibi büzüştü –Harrow yumruğunu sıkınca bir kez daha fışkırdılar– ardından devamı gelmedi. Başka kemik kalmamıştı.

Dulcinea hayranlıkla nefes aldı: “Acayip hızlı.”

Dokuzuncu Hane’nin ustası, “O hâlde,” dedi, “bunu öylesine söylemiyorum – imkânsız. Bu bugüne dek gördüğüm en etkili

ölüm tuzağı. Yaşlanma her şeyi alanı geçemedi çürütüyor ve entropi alanı da –nasıl bütün kaldığını Tanrı bilir– çürüme hızını kontrol etmeyi amaçlayan her türlü büyü girişimini dağıtıyor. Ama neden bütün oda çökmemiş? Duvarların tamamen toza dönüşmüş olmaları gerekir.”

Yedinci yardımcı olmak için, “Alan ve zemin arasında birkaç mikrometrelik bir boşluk var – belki de Dokuzuncu, çok çok minnacık bir yapı oluşturup o boşluktan geçirebilir,” dedi.

Harrow okyanusların dibinden gelen bir soğuklukla konuştu: “Dokuzuncu Hane –minnacık– yapı üretme zanaatının pratiğini yapmış değil.”

“Sen sormadan söyleyeyim, etraflica düşünme bulmacası da değil,” dedi Dulcinea. “Zeminin içinden geçemiyorsun çünkü som çelikten ve erişmenin başka bir yolu da yok. Ve Palamedes Sextus birinin ölmeden önce yaklaşık üç saniye yürüyebileceğini tahmin etti.”

Harrow bir anda bütün dikkatini yoğunlaştırdı. “Sextus bunu gördü mü?”

“İlk önce ona sordum,” dedi Dulcinea, “ve ona yöntemi söyleyince bunu asla yapmayacağını söyledi. Ben de bunun hayranlık uyandırıcı olduğunu düşündüm. Onu daha yakından tanımak isterim.”

İşte bu Harrowhark Nonagesimus’un dikkatinin her zerresini çekmişti. Dulcinea koltuk değneklerini dalgın dalgın Protesilaus’a attı ve o da nasıl yapacağını düşünmesine hiç gerek yokmuş gibi ikisini de havada yakaladı ki Gideon’ın bunun bayağı havalı olduğunu teslim etmesi gerekiyordu. Dulcinea kendini bırakıp bütün yorgunluğuyla merdivene Gideon’ın oldukça yakınına oturup konuştu: “Bunu yapmanın bir yolu var... ama o yapmayı reddetti. Bunu açıklamadığım için üzgünüm... ama siz benim ikinci tercihimdiniz. Kara bakireler bu çizgiyi aşmazlarsa kimsenin aşacağını sanmıyorum. Ve ben de yapamıyorum çünkü bütün o yolu yardım almadan yürümem fiziksel olarak mümkün değil. Yolum yarısında bayılırsam ya da başım bir acayip olursa bu aslında epey vakitlice can verdiğim anlamına gelecek.”

Harrow az sonra bela çıkacağını belli eden bir sesle “Peki ya,” dedi “Palamedes Sextus’un dahi yapmayı reddettiği şey neymiş?”

“Vakumlamayı reddediyor,” dedi Ducinea.

Harrow’un suratındaki kepenkler indirildi. “Ve ben de reddediyorum,” dedi.

“Ruh vakumlamaktan bahsetmiyorum... tam olarak değil. Octakiserson Efendi kavalyesini vakumladığında ruhu başka bir yere gönderip ardında bıraktığı boşluğu kullanıyor. O boşluğu doldurmak için içeri hücum eden güç ikisi de hayatta kalabildikleri sürece orayı doldurmaya devam edecek. Öyle olsa kimseyi bir yere *göndermene* gerek kalmazdı. Ama çizgiyi aşar aşmaz entropi alanı senin kendi ölümenerjisi rezervlerini tüketecek, dolayısıyla çizginin bu tarafında, o alanın dokunamayacağı bir yerden güç çekmen gerekecek. Anlıyor musun?”

“Bana büyüklük taslama, Septimus Hanım. Tabii ki anlıyorum. Bir problemi anlamak çözümünü uygulamaktan çok uzak bir şey. Octakiserson’dan ve insan kan torbasından bunu yapmalarını istemeliydin.”

Dulcinea lafı dolandırmadan, “Eğer Pro gözünü morartmaysaydı,” dedi “büyük ihtimalle isterdim.”

Harrow pil kadar asitli bir sesle, “O hâlde teknik olarak,” dedi, “biz üçüncü tercihiniz.”

“Yani, aslında Abigail Pent son derece yetenekli bir ruh büyücüsüydü,” dedi ama Harrow’un ifadesini görünce pes etti. “Affedersin! Takılıyordum! Hayır, bunu Sekizinci Hane’den isteyeceğimi sanmıyorum, Muhterem Kız. Sekizinci de soğuk, beyaz ve esneklikten uzak bir şey var. Bu işi kolayca yapabilirlerdi... belki de nedeni budur. Ve artık Abigail Pent ölü. Ne yapsaydım? Benim yerime Sextus’a sen sorsan yapar mıydı sence? Onu *benden* daha iyi tanıyormuş gibi görünüyorsun.”

Harrow elleriyle destek alıp merdivenden kalktı. Dulcinea’nın ellerine yasladığı çiçek gibi yüzünü uzatıp her hareketini yudum yudum içtiğini de özenle takındığı masumiyet ifadesini de fark etmemiş gibi görünüyordu. Gideon, Yedinci’nin dikkatinin odağında olmamakla ilgili karmaşık duygular içindeydi.

Harrowhark mürekkep gibi eteklerini havalandırarak merdivene dönüp gözlerini Dulcinea’ya çevirdi ama ona bakmaktansa bakışlarıyla onu deşip arkasındaki bir şeye bakıyormuş gibiydi. “Diyelim ki teorini kabul ediyorum,” dedi. “Alanın içinde koru-

malarımı sabit tutmak için gerekli ölümenerjisini sağlamak için dışındaki bir noktadan vakumlamam gerekecek. Ölümenerjisi almak için en makul kaynak da... sen olacaksın.”

Yedinci özenli bir nezaketle, “Ölümenerjisini bir yerden başka bir yere öyle aktaramazsın,” dedi. “Yaşamdan ölüme olması lazım... ya da ölümden *bir çeşit* yaşama, İkinci’nin yaptığı gibi. Benim ölümenerjimi alman gerekirdi.” Heba olmuş elini kaldırdı ve bırakıp havada süzülen bir kâğıt uçak gibi yüzüne indirdi. “Ben mi? Senin bir ihtimal... on metre gitmeni sağlayabilirdim.”

“Ara veriyoruz,” dedi Harrowhark.

Harrow, Gideon’ı kolundan sertçe tutup basamaklardan yukarıya bildiğin sürükleyerek çıkardı. Kapının arkalarından çarparak kapanmasının sesi koridorda yankılanıyordu. Gideon kendisini mermisi sürülmüş Harrowhark Nonagesimus’un namlusuna bakarken bulmuştu, kukuletası arkaya atılmış, beyaza boyalı yüzünde alev alev siyah gözleri açığa çıkmıştı.

“Koparma’,” dedi acı acı. “Tabii ki. Nav, bir kez daha bana olan güvenini zorlamam gerekecek.”

“Buna neden bu kadar sardın?” diye sordu Gideon. “Dulcinea için yapmadığını biliyorum.”

“Niyetimi açık açık söyleyeyim. Septimus’un çileleri umurumda değil,” dedi Harrow. “Yedinci Hane dostumuz değil. *Dulcinea* karşısında tam bir aptala dönüşüyorsun. Ve kavalyesinden daha da az hoşlanıyorum–” (“Hiç lüzumu yokken Protesilaus’a acayip laf ettin,” dedi Gideon.) “–ama Sextus’un midesini bulan-dıran bir sınav varsa onu geçerim. Kendimi üstün görmek için değil. Böyle şeylerin üstüne gitmeyi öğrenmemiz gerektiği için. Ne yapmam gerekeceğini biliyor musun?”

“Evet,” dedi Gideon. “Öbür taraftaki kutuya erişebilmek için yaşam enerjimi emeceksin.”

“Kaba bir özet oldu ama evet, doğru. Bu sonuca nasıl vardın?”

“Çünkü bu Palamedes’in yapmayı reddettiği bir şeydi,” dedi, “ve o da Altıncı Camilla söz konusu olduğunda mala bağlıyor. Tamam.”

“‘Tamam’ derken ne kastediyorsun–”

Gideon, “*Tamam*, yapacağım, diyorum,” dese de beyninin büyük kısmı bunu söyleyen kısmının meme uçlarını yakalayıp

burmaya uğraşıyordu. Gideon nemli bir parça dudak boyası çiğneyip güneş gözlüğünü çıkarıp cebine attı. Şimdi Harrow'un gözlerinin içine bakabilirdi. "Kafamın içinde dolaşıp sağı solu karıştırmandansa pilin olmayı tercih ederim. Özsuymu mu istiyorsun? Sana özsuyu vereceğim."

Ölümbüyücüsü, "Hiçbir koşul altında senin özsuyunu istemeyeceğim," derken ağzında gitgide daha da çaresiz bir ifade belirliyordu. "Nav, bunun tam olarak ne gerektirdiğini bilmiyorsun. Karşı tarafa geçmek için seni kurutacağım. Eğer herhangi bir noktada beni silkelersen –bana teslim olmakta başarısız olursan– öleceğim. Bunu daha önce hiç yapmadım. Süreç kusurlu işleyecek. Sen... acı içinde olacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Harrowhark anlattı: "İkinci Hane buna benzer bir şeyi tersinden yapmakla meşhurdur. İkinci ölümbüyücüsünün yeteneği ölmekte olan düşmanlarını boşaltıp kavalyesini güçlendirip geliştirmekte kullanmaktır–"

"Sağlammış–"

"Hepsinin çılgınlık içinde öldüğü söylenir," dedi Harrow.

"Bütün diğer hanelerin de böyle sapkın olduklarını görmek güzel," dedi Gideon.

"Nav."

"Yine de yapacağım," dedi Gideon.

Harrowhark yanaklarını o kadar sert çiğnedi ki içeri göçecekmiş gibi göründüler. Parmaklarını birbirlerine geçirdi, gözlerini sımsıkı kapattı. Yeniden konuştuğunda sesi sakın ve normaldi: "Neden?"

"Büyük ihtimalle sorduğun için."

Kalın gözkapakları titreşip açılarak meşum siyah gözbebekleri açığa çıkardı. "Bu kadar mı yani, Gıcırıtı? Talep ettiğin bu kadarcık mı? Ruhunun derinliklerinde yatan karmaşık gizem bu mu?"

Gideon gözlüğünü yeniden yüzüne geçirerek duygularını koyu renk camların ardına sakladı. "Her zaman tek talep ettiğim bu oldu," derken buldu kendini ve karizmasını tamamen kaybetmemek için, "seni göt lalesi," diye ekledi.

Geri döndüklerinde Dulcinea basamaklara oturmuştu ve son derece alçak bir sesle çömelip kendisini bir mikrofonun konuş-

macısını dinlediği edayla, ses çıkarmadan dinleyen irikıym kavalıesine bir şeyler söylüyordu. Dokuzuncu Hane ikilisinin odaya döndüklerini görünce sendeleyerek ayağa kalktı –Protesilaus da onunla kalkıp destek olmak için sessizce kolunu uzattı– ve Harrowhark bu sırada, “Denememizi şimdi yapacağız,” dedi.

“İstersen öncesinde pratik yapabilirsin,” dedi Dulcinea. “Bu senin için kolay olmayacak.”

“Neden böyle bir varsayımda bulunuyorsun acaba?” dedi Harrowhark.

Dulcinea gamzelerini çıkararak gülümsedi. “Bulunmamam lazım, değil mi?” dedi. “Yani, en azından sen oradayken, ben de burada Dokuzuncu Gideon’a bakabilirim.”

Gideon kendisine bakılması için bir neden göremiyordu. Basamakların önünde kendisini yedek tekerlek gibi hissederek durdu, elini sanki yeterince efor sarf ederse yine de kullanabilirmiş gibi kılıcının kabzasına koymuştu. Koca bir pil olmaktan başka bir işe yaramayacaksa baş kavalıe olmak aptalca geliyordu. Ölümbüyücüsü hemen hemen aynı afallamışlıkla önünde durmuş, nereye koyacağını bilemiyormuş gibi ellerini ovuşturuyordu. Sonra eldivenli ellerinden birini Gideon’ın boynunun yanından kaydırıp parmaklarını nabzının üstünde durdurdu ve sabırsızlıkla nefes aldı.

İlk başta olay belirgin bir his uyandırmadı. Yani Harrow’un ensesine dokunması uyandırdı tabii ama o, Şuradan Siktir Git, Yavrum, diye özetlenebilecek bir duyguydu zaten. Ama söz konusu olan sadece Harrow’du ve boynuna dokunuyordu. Kanın damarında pompalanışını hissetti. Kendisinin yutkunmasını ve o yutkunmanın Harrow’un elinin arkasından inip gitmesini hissetti. Belki hafif bir sızı vardı –kafatasının çevresinde bir titreme, dokunsal bir seğirme– ama bu Tepki ve Görüntüleme’den hatırladığı basınç ve şok değildi. Üstadı düşünceli düşünceli bir adım gerilerken parmaklarını açıp açıp kapatıyordu.

Sonra dönüp hızla bariyeri aştı ve işte şok o anda geldi. Gideon’ın çenesinde başladı: Çene kemiğinden azı dişlerine takırdarak ilerleyen yıldızlar gibi parlak acı patlamaları vardı, kafatasına elektrik veriliyor gibiydi. O Harrow’du, sahipsiz topraklarda ilerliyordu; o Gideon’dı, hattın gerisinde kafatası sarsı-

liyordu. Ansızın basamaklara oturdu ve kendisine doğru uzanıp ardından geri çekilen Dulcinea'ya dikkat etmedi. Harrow bütün acı reseptörlerine bir ip bağlamış ve onu çok yüksekte aşağı sallandırıyor gibiydi. Ölümbüyücüsünün boş, metal enginlikte arka arkaya acı verici yavaşlıkta adımlar atmasını izledi. Çevresini tuhaf bir pus sarmıştı. Büyünün Harrow'un siyah resmi cüppesini yiyerek vücudunun çevresinde toza dönüştürdüğünü anlaması birkaç saniyesini aldı.

Beyninde bir şimşek daha çaktı. İlk tepkisi bunu reddetmek, Harrow'un bilincini –o ezici basınç hissini– o kan transfüzyonunu andıran *kayıp* hissini itmek oldu. Görüş alanında parlak ışıklar dans etti. Yan tarafına düşüp yaşadıklarından bağımsız bir şekilde Dulcinea'nın ayırdına vardı, başı Dulcinea'nın ince uyluğundaydı, gözlüğü burnundan aşağıya kayıp bir alttaki basamağın üstüne düşerek takırdadı. Harrow'u üstüne esen bir rüzgârın ardından izliyordu sanki, siyah parçacıklar görüntüyü bulanıklaştırıyordu – ardından kendini kocaman korkunç kan fıskiyelerinin içinden nefes verirken buldu. Görüş alanı yeniden bulanıklaşıp grileşti ve nefesi boğazında kekeleyip takıldı.

“Hayır,” dedi Dulcinea. “Yo hayır, hayır, hayır. Uyanık kal.”

Gideon *blearhhh* dışında bir şey diyemedi, esasen kanların büyük bir şevkle yüzündeki her delikten fışkırıyor olması yüzünden. Sonra da ansızın *akıntı kesilmişti* – kurumuş, susuz kalmış, onu kurak bir dille baş başa bırakmıştı. Acı aşağı inip kalbine geçerek ona masaj yaptı ve sol kolu, sol elinin parmakları, sol bacağı ve sol ayağının parmaklarını elektriklendirdi. Bu acının ötesindeydi. Bu içinin olduğu gibi devasa bir kamışla emilmesi gibiydi. Zayıflayan görme becerisiyle Harrowhark'ın uzaklaştığını fark etti; etrafında parçacıklardan oluşan bir ayla yoktu ama titreşen, topuklarıyla omuzlarını kemiren koca, sarı bir ışık onu sımsıkı sarmıştı. Gözyaşları uğursuz misafirler gibi Gideon'ın gözlerini doldurdu ve ardından çapaklaşıp yok oldu. Her şey bulanıklaşıp gri ve altın rengine dönüştü, ardından sadece griye.

“Ah, Gideon,” diyordu birisi, “seni zavallı yavrucak.”

Acı sağ bacağına indi ve ardından sağ ayak parmaklarına ve sonra zikzak çizerek omurgasından yukarı tırmandı. Gideon öğürdü. O basınç hâlâ mevcuttu –Harrow'un basıncı– ve onu ite-

cek olursa, sırf kıcını kaldırıp sağlam bir tekme sallarsa, basıncın kaybolup gideceği duygusu da oradaydı. Az kalsın öyle yapıyordu da. Gideon bilincin kaybolup sadece hayvanın kaldığı tarzda bir acının pençesindeydi: Kıvranıyor, bir ahmağın çıkaracağı seslerle feryat ediyor, başıyla orada olmayan bir düşmana vurmaya çalışıyor ve sızlanıyordu. Harrowhark'ı üstünden atmak ya da uykuya dalmak, bundan kurtulmak için ne gerekiyorsa artık. Herhangi bir şekilde bu bağlantıyı sürdürmeyi denemesi gibi bir durum söz konusu olsaydı çoktan kaybetmişti; Gideon bir köşede dertop olup çığlık atmak için değil, o basıncı itmek için duyduğu arzuyla başa çıkmakta zorlanıyordu. Çığlık atıyor muydu? Hassiktir, çığlık atıyordu.

Birisi gürültüyü aşarak, "Sorun değil," diyordu. "İyisin, Gideon. Gideon, Gideon... o kadar gençsin ki. Kendini heba etme. Biliyor musun, buna değmez... bunların hiçbirine değmez, hem de hiçbirine. Bu zalimce. O kadar zalimce ki hem de. Sen çok gençsin –hayat dolu– ve hayattasın. Gideon, sen iyisin... bunu unutma ve kimsenin sana bir daha bunu yapmasına izin verme. Üzgünüm. O kadar çok şey alıyoruz ki. Çok ama çok üzgünüm."

Gideon daha sonra bu sözcüklerin her birini, bütün netliğiyle hatırlayacaktı.

Alnı ve yüzü paspasla siliniyor gibiydi. Dokunma duygusu devre dışı kalmıştı. Uzuvarlarının kontrolünü yitirmişti, her biri diğerlerinden bağımsız sağa sola savruluyordu; sinir ve panikten ibaret, kargaşa içindeki bir kitleydi. Saçı okşanıyordu –yumuşakça– ve dokunulmak istemiyordu ama bu duracak olursa sırf kurtulmak için alana yuvarlanıp çözülüp kaybolacağından korkuyordu. Aklını yitirmemek için konuşma sesine odaklandı.

"Bütün yolu aştı," dedi ses. "Kutuya vardı... kutunun numarasını çözebiliyor musun, Muhterem Kız? Bir numarası var, değil mi? Gideon elimi ağzının üstüne koyacağım. Kendisinin düşünmeye ihtiyacı var." Ağzının üstüne bir el geldi, Gideon da onu ısırdı. "Ah, seni yabani. İşte, yine başladı... belki de kolay elde edilebilir olursa birilerinin uygulamayı başka bir şekilde bitirebileceğini düşündüler. Bunun kusursuz olması lazım, Gideon... bunu biliyorum. Ben olsaydım keşke. Orada olan ben olsaydım keşke. Kutuyu açtı... Merak ediyorum... evet, işi çözdü! Anahtarı kıracağından korkuyordum..."

O ince kucağın üstünde sımsıkı tutulan Gideon öğürmek, gurdamak ya da feryat etmek dışında bir tepki veremiyordu ve sadece oldukça sıkı bir el tarafından susturuluyordu. “İyi kız,” diyordu ses. “Ah, iyi kız. Onu aldı, Gideon! Ben de seni bırakmadım... Altın gözlü Gideon. O kadar üzgünüm ki. Bu tamamen benim hatam...” Ses daha bir aciliyet içinde, “O kadar üzgünüm ki. Benimle kal,” dedi.

Gideon ansızın çok üşüdüğünü fark etti. Bir şey değişmişti. Her bir nefesi almak daha da zorlaşıyordu. Ses her şeyden bağımsız, “Sendeledi,” dedi ve Gideon da *kabardı*: Bağlantıdan kaçmak için değil, bağlantının içine doğru. Bunun ardından hissettiği acı o kadar yoğun ki altını ıslatabileceğinden korktu ama o buz gibi çivi olup yok oldu. “Ayağa kalktı... Gideon, Gideon, ayağa kalktı. Azıcık daha. Tatlım, iyisin. Zavallı yavrucak...”

Gideon artık korkuyordu. Bedeninde bayılmadan hemen önce gelen o yumuşak, sarhoş his vardı ve bilinçli kalmak çok zordu. Palamedes, *ölmenden önce yaklaşık üç saniye*, diye hesaplamıştı. Harrow’un eşiği aşana kadar her şey bu çabasını anlamsız kılacaktı. El yüzüne, ağzına kaşlarına dokunup şakaklarını ovdu. Ses, düşüncelerini yüzünden anlayabiliyormuş gibi fısıldadı: “Yapma. Ölmek çok kolay, Dokuzuncu Gideon... gerçekleşmesine izin veriyorsun sadece. Gerçekleşmemesi çok daha kötü. Hadi ama, korkak tavuk. Şimdi olmaz, henüz olmaz.”

Sanki kulaklarında hissettiği bütün o basınç serbest kalıyordu. Ahenkli, uzaktan gelen o ses konuştu: “Gideon, seni muhteşem varlık, aynen böyle devam et... onu besle... neredeyse başardı. Gideon? Gideon, gözlerini aç. Burada kal. Benimle kal.”

Gideon’ın olduğu yerde kalması sonsuz sayıda saniye sürdü: Gözlerini azıcık da olsa aralaması. Gözleri açıldığında Gideon kör olduğuna dair belli belirsiz bir endişeye kapıldı. Gözlerinin önünde boğuk tonlarda renkler süzülüyordu. Siyah bir şey hareket etti – bu şeyin çok hızlı hareket ettiğini anlaması bir ânını aldı: Bu şey *depar atıyordu*. Hafif ürken Gideon ölmeye başladığını fark etti. Renkler yüzünün önünde titreşti. Dünya döndü, ardından diğer yöne döndü ve amaçsızca fırıldadı. Havası kesildi. Huzurlu bir olay olabilirdi aslında ama berbat bir şeydi.

Yeni bir ses konuştu: “Gideon? *Gideon!*”

Gözlerini yeniden açtığında sersemletici bir berraklık ve netlik yaşadı. Harrow Nonagesimus yanında diz çökmüştü ve doğduğu günkü kadar çıplaktı. Saçı tam iki buçuk santim kısalmıştı, kirpiklerinin uçları gitmişti ve –en korkutucusu– boyası tamamen silinince yüzü de çıplak kalmıştı. Sanki birisi sıcak, ıslak bir bezle yüzünü ovalamıştı. Boya olmayınca dar ve sivri çeneli, gelinciği andıran birine dönmüştü, çıkık, sert elmacikkemiklerine ve yüksek bir alna sahipti. Dudağıyla burnunun arasında küçük bir çukur vardı ve bu sert, korkusuz ağzına çanak gibi bir görünüm kazandırıyordu. Dünya sarsılıyordu ama bunun temel nedeni Harrowhark'ın omuzlarını sallıyor olmasıydı.

“Ha-ha,” dedi Gideon, “ilk defa bana Gıcırtı demedin,” ve öldü.

Yani, aslında bayıldı. Ama bayağı ölmek gibi *gelmişti*. Kendine gelmenin dirilmek gibi bir havası vardı, bütün bir kışı içi kurumuş bir kabuk olarak geçirip dünyaya yemyeşil bir filiz olarak dönmek gibi. Sorunları olan yemyeşil bir filiz. Bütün bedeni travmatize olmuş bir sinir gibiydi. İnce, eriyip gitmiş kolların arasına uzanmıştı; başını kaldırıncıa Dulcinea'nın yumuşak, tedirgin yüzüne baktı, gözleri hâlâ yabanmersinlerinin tozlu mavisiydi. Gideon'ın uyandığını görünce parıldayarak hayata döndü.

“Seni koca bebek,” deyip onu hiç utanmadan alnından öptü.

Harrowhark karşısında soğuk zemine oturmuştu. Buz gibi bir vakara ve Gideon'ın cüppesine sarınmıştı. Kulaklarındaki kemik parçaları bile artlarında çiçek bozuğuna benzeyen küçük çukurlar bırakıp kaybolmuştu. “Septimus Hanım,” dedi, “ellerinizi kavalıyemin üstünden çekin. Nav, ayağa kalkabilecek gibi misin?”

“Ah, Muhterem Kız, hayır... ona bir dakika ver,” diye yalvardı Dulcinea. “Pro, ona yardım et... yalnız başına kalkmasına izin verme.”

“Ne senin ne de kavalıyenin ona dokunmasını istiyorum,” dedi Harrow. Gideon, *Nonagesimus*, *kutsal-yarasa-kara-bakire triplerini bırak*, demek istedi ama hiçbir şey söyleyemediğini fark etti. Ağzı kurumuş bir sünger gibiydi. Üstadı cüppesinin ceplerini karıştırıp birkaç kemik yongası çıkardı ve bunu görmek

Gideon'ın aklına yongaları oraya *zulaladığı* gibi korkunç bir fikir getirdi. "Tekrar ediyorum... ellerini çek üstünden."

Dulcinea, Harrow'u tamamen duymazdan geldi. "İnanılmazdın," dedi Gideon'a, "olağanüstüydün."

"Septimus Hanım," diye tekrar etti diğer ölumbüyücüsü, "üçüncü defa rica etmeyeceğim."

Gideon başparmağını Dulcinea'ya doğru fena hâlde zayıf bir şekilde kaldırmaktan başka bir şey yapamadı. Dulcinea ona sarıldığı kollarını geri çekti, bu da çok yazıktı çünkü Dulcinea sıcaktı ve o da on cadının memelerinden daha soğuktı. Dulcinea son bir kez Gideon'ın alnını okşamak üzere uzandı. Cilveli bir sesle fısıldadı: "Güzel saçların var."

"Septimus," dedi Harrow.

Dulcinea kenara kaçılıp basamaklara döndü. Gideon, Harrow'un parmaklarını çatırdatıp derin bir nefes almasını izledi: Ölumbüyücüsü bir an bile tereddüt etmeden eğilip bütün gücünü vererek Gideon'ın kollarından birini çelimsiz omuzlarından birinin üstüne aldı. Gideon, *Hassiktir*, diye düşünmeden çekilip ayağa kaldırılmıştı ve Harrowhark'ın dizleri ağırlığının altında bükülüyordu. Kusmak istediği kötü bir an vardı, istemediği iyi bir an vardı ve ardından kusmamasının tek sebebinin kusaması olduğunu anladığı kötü bir an daha geldi.

Yedinci'nin Hanımı konuşuyordu: "Muhterem Kız... az önce yaptığın için korkunç bir minnet duyuyorum. Bedeli için üzgünüm."

"Üzülme. Bu profesyonel bir karardı. İşim bitince anahtarını alacaksın."

"Ama Gideon—"

"Seni ilgilendirmez."

Dulcinea ellerini kucağına koydu ve başını yana eğdi. "Anlıyorum," derken gülümsüyordu ve biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Çıplak ayaklı Harrow, Gideon'ı kısa merdivenden çekip çıkarmaya uğraşırken hırlayarak nefes alıyordu ve en üst basamağa geldiğinde soluk soluğa kalmıştı. Gideon iradesini kullanarak bilincini tamamen açmaya çalışır ve bedeninin kendisine tepki vermemesi karşısında afallarken olan biteni izlemek dışında bir

şey yapamıyordu. Harrow'un ellerinden kayıp gitmemek için yapabildiği tek şey buydu. Merdivenin üstüne çıkınca durdular ve Muhterem Kız bir şey ararmış gibi geriye baktı.

Ansızın konuştu: "Neden bir Liktor olmak istedin?"

Gideon mırıldandı, "Harrow, insana öylesine neden Liktor olmak istediğini soramazsın," dedi ama söylediği tamamıyla duymazdan gelindi.

Harrow'dan büyük kadın Protesilaus'un koluna yaslanmıştı. Sıradışı şekilde hüzünlü görünüyordu hatta pişmanlık içindeydi; Gideon'ın bakışlarını yakalayınca dudaklarının ucunda küçücük bir gülümseme belirir gibi oldu ve ardından kayboldu. "Ölmek istemedim," dedi en sonunda.

Buz gibi fuayeden koridora geri dönüşleri kötü geçmişti: Gideon'ın Harrow'dan ayrılıp yanağını kapının yanındaki soğuk metal panele dayaması gerekmişti. Ölümbüyücüsü kendisinden beklenmeyecek bir sabırla Gideon'ın kendine gelmeye en azından yaklaşmasını beklemişti ve ardından sendeleyerek ilerlemişlerdi – Gideon sarhoşluktan, Harrow da ızgara ayaklarının altına battığı için.

Kendini boğuk bir sesle, "Öyle hıyarlık etmene gerek yoktu," derken buldu. "Onu seviyorum."

"Ben onu sevmiyorum," dedi Harrowhark. "Kavalyesini sevmiyorum."

"Neden son derece basit bir adam irisine karşı bu kadar tepkili olduğunu anlayamıyorum. Anahtarı aldın mı?"

Anahtar Harrow'un diğer elinde belirdi, gümüş beyaz ışıldıyordu, sade, düz bir tasarıma sahipti; başı tek bir halkadan oluşuyordu ve üç dişi vardı. "Güzel," dedi Gideon. İç ceplerinden birini karıştırıp halkayı çıkardı; anahtar kapağın anahtarıyla kırmızı Tepki odası anahtarının yanına düzensiz ama müzikal bir tıkırtıyla kaydı. Ardından, "Elbiselerin eridiği için özür dilerim," dedi.

Harrow çığlık atmak üzereymiş gibi ağır ağır düşünüp taşındıktan sonra, "Nav," dedi, "sessiz kal. Sen henüz... sen henüz... tam iyi değilsin. Yanlış tahminde bulunmuşum, bundan kısa süreceğini düşünmüştüm. Entropi alanı yırtıcıydı, Septimus'un naklettiğinden çok daha fazla. Yolda giderken doğaçlama yapıp

korumamı iyileştirmeden önce gözlerimdeki nemi yok etmeye başlamıştı.”

“Hangi noktada iç çamaşırını yedi?” dedi Gideon.

“Nav.”

“Az önce ölüme yakın bir deneyim yaşadım,” dedi Gideon, “bırak da azcık eğleneyim.”

Gideon daha sonra nasıl olup da merdivenin tepesine çıktıklarını hatırlayamayacaktı; Harrowhark onu Kenan Evi’nin uzun, dolambaçlı koridorları boyunca tuhaf, rüyaları andıran bir kesinlikle zorlayıp destekleyerek Dokuzuncu Hane’nin mesken tuttuğu odalara getirmişti; tek bir nebze büyü kullanmaksızın, üstünde sadece büyük bir kara cüppeyle. Gideon arada bir acaba *hakikaten* kuyruğu titretip artık öteki dünyada olup olmadığını merak etmişti: Yarı çıplak, boyunun ölçüsünü almış ve ona karşı nazik davranmaktan başka bir yolu olmayan, Gideon sanki her an patlayıp iç organlarını konfeti gibi etrafa saçacakmış gibi davranan Harrowhark Nonagesimus’la boş koridorlarda dolanmak.

Gideon, Harrow’un kendisini yatağını oluşturan battaniyelere götürmesine bile izin verdi. Gideon yatıp her defasında sinüsleri ve kafatasında çınlayan bir migren ağrısıyla arka arkaya üç defa hapşırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Sonunda yüzündeki kanlı kir pası mendiliyle silen Harrow’a, “Bana öyle bakmayı bırak,” diye buyurdu. “Hayattayım.”

“Az kalsın olmayacaktın,” dedi Harrow ciddiyetle, “ve bundan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun. Hayatını bu kadar değersiz görme, Gıcirtı. Senin kendini koruma dürtünü yitirmen kesinlikle işime gelecek bir şey değil. Bu teoremler *ne için?*” diye patladı bir anda. “Bundan ne kazandık? Amaç neydi? Sextus gibi yürüyüp gitmeliydim – ama benim öyle bir lüksüm yok! Benim *şimdi* Liktor olmam lazım, yoksa–”

Kelimeleri kemiğin üstünden et sıyrırmış gibi içinden çekip çıkarıyordu. Gideon yoksa *ne* olacağını öğrenmek istedi ama fazlası gelmedi. Gözlerini kapatıp bekledi ama sonra açtı ve kapatmasının üstünden ne kadar zaman geçtiğini bilmediğini fark edince panikledi. Harrowhark boyasız yüzünde o aynı meraklı ifadeyle, kesinlikle kendisine benzemeyen bir hâlde oturuyordu.

“Biraz dinlen,” dedi buyurgan bir edayla.

Hayatında ilk defa Gideon hiç içerlemeden ona itaat etti.

21

Gideon zaman geçip de uyandığında Dominicus odayı akşam ışı-
ğıyla ıslak ve turuncu yapmıştı. Açlıktan midesine kramp girmiş-
ti. Döndüğünde gitgide artan saldırganlıkta notların saldırısına
uğradı.

*Anahtarları alıp yeni laboratuvarı incelemeye gittim.
Beni aramaya SAKIN GELME.*

Bu bariz şekilde haksızlıktı, Liktorlara ait bir kapının ardında
kilitli keyiflerin tadını gerçek anlamda ancak ölümbüyüsü teo-
remlerini edinmek için yanıp tutuşan birisi çıkarabilecek olsa da,
ama yine de—

Odadan çıkma. Sextus'tan gelip sana bakmasını isteyeceğim.

İsteyerek Palamedes'e mi gitmişti? Harrow'un ödü bokuna ka-
rışmış olmalıydı. Gideon hâlâ ölü olup olmadığını anlamak için
refleks olarak nabzına baktı.

Hiçbir yere GİTME. Bir çekmecedeki sana biraz eklemek bıraktım.

Amanın lezzet kumkuması.

*Bu durumda "Bir yere gitmek" odalardan çıkıp Kenan
Evi'ndeki herhangi başka bir konuma gitmek olarak ta-
nımlanmıştır ve senin bunu yapmana izin yok.*

Gideon, “Senin o çirkin çekmece yemeğini yemeyeceğim,” deyip yuvarlanarak yataktan kalktı.

Kendini berbat hissediyordu –sanki günler, günler boyu uyumamıştı– ve sonra önceki gece sayılmazsa hakikaten de uyumamış olduğunu hatırladı. Bir kedi yavrusu kadar takatsizdi. Sırf banyoya gidip boyaları pul pul olmuş yüzünü yıkamak ve musluktan bir hayvan gibi su içebilmek için bütün gücünü kullanması gerekti. Ayna kanı büyük ihtimalle meyve suyuna benzeyen, bir deri bir kemik kalmış bir kızı yansıtıyordu, kulaklarına kadar anemik bir tipi. Parmaklarıyla saçlarını taradı, Dulcinea’yı düşündü ve nedense yüzü kıpkırmızı oldu.

Su güçlendiriciydi. Çekmecedeki ekmek –bir hortlakmış gibi kılıktan çıkmışçasına yedi onu– değildi. Gideon oralarda bir şey –bir elma ya da biraz kuruyemiş– unutmuşsa diye ceplerini yokladı ve notu bulunca irkildi. Hafızası tembel tembel kavrayışının bir adım ardından geldi: O pelür parçası hâlâ oradaydı ama o pelür parçası *bütün bunlar olurken* oradaydı ve bu da korkunç bir ihtimali gündeme getiriyordu.

Kapı çalındı. Şaşkına dönmüş, boyasız ve aç bir hâlde gidip açtı. Şaşkına dönmüş, pek çok badire atlatmış ve sabırsız Altıncı Camilla ona baktı.

Daha şimdiden Gideon’ın saçmalıklarından bıkmış olacak ki iç çekti ve üç parmağını büktüğü elini kaldırdı. “Kaç parmak?” diye cevap talep etti.

Gideon gözlerini kırptı. “Kaç tanesini büktüğünü mü yoksa kaç tanesini gösterdiğini mi soruyorsun ve başparmağı sayıyor muyum?”

Camilla kendi kendine, “Görüşte bir sorun yok,” deyip elini geri çekti. Sanki yetkisi varmış gibi Gideon’ı kenara çekip odaya girdi ve ağır bir çantayı tak diye yere bıraktıktan sonra diz çöküp içini karıştırmaya başladı. “Dil yetisinde bir sorun yok. Nerede kalmıştık? Buraya ne için gelmiştik? Adın ne?”

“Ananın adı ne?” dedi Gideon. “Neden buradasın?”

Altıncı’nın kompakt, grilere bürünmüş kavalyesi bu soru karşısında başını bile kaldırmadı. Onu ışıktaki görmek ilginçti: Arduvaz kahverengisi saçlarının ince katları çenesinin altında sert bir hat oluşturacak şekilde kesilmiş, makas bıçaklarına benziyorlar-

dı. Başını kaldırıp Gideon'a baktığında çok rahatsız olmuş gibi değildi. "Ölümbüyücüm senin ölümbüyücünle konuştu," dedi. "Ölümbüyücüm canının çıkmış olması gerektiğini söyledi. Nefes alıyor musun?"

"Evet?"

"Kan işiyor musun?"

"Bak bu hep hayalimdeki gibi bir muhabbet," dedi Gideon, "ama ben iyiyim. Har- ölümbüyücüm aşırı tepki gösterdi." (En azından bu Camilla'nın bam telini titretmiş gibi göründü ve bakışları kendisinin de ölümbüyücüsü abartılı tepkiler vermeye meyilli birinin anlayışıyla yumuşadı.) "Sadece açım. Sana tamamen iyi görünüyor muyum?"

Çantasından esasen rahatsız edici görünümlü soğan şekilli cam bir nesne çekip çıkarmış olan Camilla, "Görünüyorsun," dedi. "Beni endişelendiren de bu. Muhafız komada olman gerektiğini söyledi. Bunu içeri sok."

Soğan neyse ki ağza alınıyordu. Başka bir tanesi de koltuk altına yerleştirildi. Gideon kendisine bunların yapılmasına izin verdi çünkü Altıncı Camilla'yla ona karşı sağlıklı bir korku geliştirmesini sağlayan bir raunt boyunca kapışmıştı. Diğer kaval-ye ayak parmaklarına, el parmaklarının uçlarına ve kulaklarının içine baktı. Her bulgusunu –ayrıca özenle ölçtüğü nabzını da- şış bir not defterine güdük kalmış bir kurşun kalemle yazdı. Bu numaralar titizlikle gözden geçirildi ve ardından Camilla başını iki yana salladı.

"İyi durumdasın," dedi. "Olamamalısın. Ama iyi durumdasın."

Gideon lafı dolandırmadan sordu: "Sextus neden büyüü yapmak istemedi?"

Aletler silinip çantaya geri kondu. Bir anlığına diğer kaval-ye yanıt vermedi. Sonra da bir saç telini zalim, oval bir tabloya benzeyen yüzünden çekip konuştu: "Muhafız hesapları yaptı. Onunla ben... görevi tamamlayabilirdik ama. Bazı sıkıntılar olurdu."

"Ne gibi sıkıntılar?"

"Benim kalıcı beyin hasarı almam," dedi Camilla kısaca, "eğer büyüü başlar başlamaz doğru yapamazsa."

"Ama ben sağlıklıyım."

“Beyninin de öyle olduğunu söylemedim.”

“Bu söylediğini çok zeki bir şaka olarak kabul ediyor, güldüğümün kayıtlara geçmesini istiyorum,” dedi Gideon. “Hey... Septimus Sekizinci’nin bunu kolayca yapabileceğini söyledi.”

Camilla az öncekinden de kısa konuşarak, “Sekizinci kavalyelerine eğitim vermiyor,” dedi. “Sekizinci damızlık pil üretiyor. Ölümbüyücüsü’ne genetik olarak uyuyorlar. O çocukluğundan beri kavalyesine erişiyor. Sekizinci’nin büyük ihtimalle beyin hasarı var. İhtiyaç duydukları beyni değil. Ve Septimus Hanım... peri masallarına inanmak konusunda fazla istekli. Her zamanki gibi.”

Bu büyük ihtimalle Camilla’nın yaptığı işittiği en uzun konuşmaydı ve Gideon’ın ilgisini son derece çekmişti. “Siz ikiniz arkadaş mısınız?”

Buna karşılık olarak gelen bakış tam olarak yakıcı değildi ama yöneltildiği kişinin bütün nemini *alırdı*. “Septimus Hanım’la ben hiç karşılaşmadık,” dedi Camilla. “Bak, bir şeyler yemen lazım.”

Bunun bir davet olduğu anlaşıldı. Camilla –belli ki birinin her işe koşan kavalyesi olmaya alıştı– meçini kuşanmasına yardımcı oldu ve Gideon son derece üstünkörü şekilde yüzünü boyarken bekledi. Işıkları patlamış bir odada göz tansiyonu olan bir rahibenin teftişinden bile geçemezdi ama idare ederdi. Tam olarak Camilla’nın koluna yaslanmasına gerek yoktu ama arada bir dik durmasını sağlamak için kabaca atılan bir omuzun hedefi oluyordu. Karşılıklı ve keyifli bir sessizlik içinde ilerlediler, gün ışığı Birinci Hane’nin bütün pencere ve boşluklarından içeri sızıp önlerinde kırmızı ve turuncu birikintiler oluşturdu.

Sık sık beyaz kemerli bir iskelet, kollarını sallaya sallaya önlerinden geçiyordu. Gideon o kemikli figürlerden biri ne zaman bir köşeden dönse ya da takırdayarak bir kapıdan çıksa Camilla’nın parmaklarının salt refleksiyle meçinin üstüne kapandığını fark etmişti. Yemek salonunun eşiğinde durduklarında Altıncı’nın kavalyesi bekleyen bir örümcek kuşu gibi dikiliyordu: İçeriden sesler geliyordu.

“Prenses *Ianthe*’de bir tane var,” diyordu birisi. “Hepsi aynı değil.”

Uzun ve altın renkli bir figür masaların önünde durmuştu,

safran rengi saçları taranmamıştı ve gözlerinden uyku akıyordu. Kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu ve Coronabeth buna rağmen muhteşemdi. Uzun, cilalı masalardan birinde oturan Öğretmen'le konuşuyordu – Palamedes dokunmadığı yemeği ve neredeyse delik deşik olana dek üstüne bir şeyler karaladığı bir parça kâğıtla yanındaydı ve bunu görünce Camilla'nın havayı yakan gerginliğinin bir kısmı uçup gitti. Omuzları çok çok az da olsa rahatladı.

Öğretmen nazikçe konuştu: “Ah, ah, bu da doğru değil. Anahtarın sahibinin ismi Üçüncü Naberius. Eğer onun namına Prenses Ianthe'nin korumasındaysa... yine de ona ait. Üçüncü Hane için bir anahtar var ve korkarım bir tek de o var.”

“O hâlde Beşinci'nin anahtarı bana verilmeli. Magnus umursamaz... yani umursamazdı.”

“Evet, Beşinci Magnus kendi tesis anahtarını almayı istemişti ve ben nerede olduğunu bilmiyorum.”

Batan güneşin o büyük tavan pencerelerinden gelen ışığın kırmızıya boyadığı Corona kedere kapılmış bir kral gibi görünüyordu: Kızın güzelim çenesi ve omuzları meydan okurmuş gibi öne çıkmıştı ve ağzı da cam kadar sert ve aman vermezdi. Eflatun gözleri sanki ağlamış gibiydi ama belki de öfkелendiği için öyleydi.

Palamedes sandalyesini takırdatarak ayağa kalktı ve karşındaki bu hülyayla konuştu: “Prenses eğer isterseniz hemen şu anda tesise giderken siz eşlik ederim.”

Gideon, Camilla'nın, “Nah edersin,” diye mırıldandığını duydu.

Başka sandalyeler de karo zeminde sürtündü. Gideon, en uzaktaki masada oturmuş, sıcak kahve içip her zamanki gibi askeri bir derginin sayfalarından fırlamış gibi derli toplu görünen İkinci Hane'den ikiliyi fark etmemişti. Yüzbaşı Deuteros konuştu: “Altıncı Hane Muhafızı'nın anlaşmamızı böyle kolay bozacak olmasına şaşırdım. Sen kendin bunun ortaklaşa çözülemeyeceğini söyledin.”

“Ve haklıydım da, Yüzbaşı,” dedi Palamedes, “ama bu zararsız.”

Coronabeth yürüyüp Palamedes'in yanına gelmişti ve adam

uzun olsa da kızın saçları da eklediğinde ondan yarım baş uzun-
du. Camilla ölüm-büyücüsünün yarım adım gerisinde durmak
için odanın kenarlarından dolaşmış, Gideon da çaresizce onun
dibinden ayrılmamıştı gerçi Üçüncü'nün aklındaki savaş değildi.
Corona gülümseliyordu ama ağzı narin, samimi ve hevesliydi
ve elini Palamedes'in omzuna koydu: "Bunu benim için yaparsan
Üçüncü Hane, Altıncı Hane'ye bir iyilik borçlu olacak. Kız kar-
deşimle aynı anahtarları edinmeme yardım et – ve Üçüncü Hane,
Altıncı Hane önünde diz çökecek."

Yüzbaşı Deutoros buz gibi bir sesle, "Zararsız," dedi.

Bu saldırı karşısında aşırı parlak gri gözlerini kırpmak zorun-
da kalan Palamedes, "Yapamam. İstedğin şey imkânsız," dedi.

"Ciddiyim. Servet –askeri ganimetler– *araştırma* malzeme-
leri," derken Palamedes'in kişisel alanına girecekmiş gibi duru-
yordu. Gideon o noktada Altıncı'ya huşuyla bakıyordu çünkü
kendisine aynı şekilde davranılmış olsaydı öyle bir nefes nefese
kalırdı ki çoktan bayılmış olurdu. "Üçüncü teşekkürün nasılına
ihtiyacın varsa minnetini o şekilde gösterecek."

"Corona. Bu tiksiniç bir rüşvet teklifi. İkinci buna tahammül
etmez ve Altıncı da oltaya gelmeyecek kadar bilge."

"Of, kapa çenen, Judith," dedi Corona. "Paranız olsaydı ha-
nen iki saniye düşünmeden rüşvet verirdi."

"İkinci'ye hakaret ediyorsun," dedi Judith yavaşça.

"Bana eldiven atma," dedi Corona, "Naberius bunu erken ge-
len bir doğum günü hediyesi olarak kabul eder – Altıncı, inan
bana, benim için hava hoş."

Palamedes, "Teklif ettiğin şeyi istemiyor değilim. Sadece
imkânsız bir şey istiyorsun," derken sesinde azımsanamayacak
bir sabırsızlık vardı. "Kız kardeşinin sahip olduğu anahtarı *ala-
mazsın*. Her anahtar eşsiz. Dürüst olmak gerekirse Kenan Evi'nde
halihazırda sahiplenilmeyen iki anahtar kaldı."

Odaya sessizlik çöktü. İkincilerin özenle sakın tutulan yüz-
leri donup kalmıştı. Corona hareketsizdi. Gideon'ın yüzünde de
bir şeyler dönüyor olmalıydı çünkü Altıncı'nın sırık gibi ölüm-
büyücüsü bir ona bir de İkinci'ye baktı ve ardından, "Bunu anla-
mışsınızdır," dedi.

Gideon bunu neden anlamamış olduğunu merak etti: Neden

belki de sonsuz sayıda anahtar olduğunu ya da her hane için tam bir takım olacak kadar çok sayıda olduğunu varsaydığını merak etti. En yakındaki masanın en yakındaki sandalyesine kendisini sertçe bırakıp içinden anahtarları saydı –Harrow’la kazandıkları kırmızı-beyaz anahtarları, ikincisi yarı yarıya Dulcinea’nın hakkı olan anahtarları. Palamedes herkesin yüzlerine bir kez daha bakarak biraz daha kızgınlıkla, “Bunu anlamış olmalısınız,” dedi.

O altın renkli el omzundan inmemiştii ve gömleğini avuçlayıp sıktı. Corona kaşlarını son derece latif bir şekilde çatarak, “Ama bu... bu sınavların ortaklaşa çözülmek zorunda oldukları anlamına geliyor,” dedi. “Eğer her birimize bulmacanın sadece bir parçası verildiyse, bu bilgiyi paylaşmayı reddetmek bulmacayı kimse- nin çözemeyeceği anlamına gelir. Her şeyi ortaya koymalıyız, yoksa hiçbirimiz Liktor olamayacağız. Bunun anlamı bu olmak zorunda, değil mi Öğretmen?”

Öğretmen ısısı hoşuna gidiyormuş gibi çay fincanını ellerinin arasına almış, bükülerek yükselen rayihalı buharlarını içine çekiyordu. “Bir yasa yok,” dedi.

“Takım olmaya karşı mı?”

“Hayır,” dedi Öğretmen. “Demek istediğim hiçbir yasa yok. Güçlerinizi birleştirebilirsiniz. Birbirinize her şeyi söyleyebilirsiniz. Birbirinize hiçbir şey söylemeyebilirsiniz. Bütün anahtarları ve bilgilerinizi ortak kullanıma sokabilirsiniz. Sizlere kuralı söyledim ve başka bir kural yok. Bazı şeyler Liktorluğa giden yolda hızla ilerlemenizi sağlayabilir. Başka şeyler tarlayı sürmenizi zorlaştırabilir.”

İkinci Marta, “Yine de İmparatorluk Yasaları’na tabiyiz,” dedi.

Yüzünde artık bir miktar şüpheli bir ifade olan ölümbüyücüsü “Hepimiz İmparatorluk Yasaları’na tabiyiz,” diyerek ona katıldı. “Yasalar var. Daha önce dediğim gibi, Birinci Hane, Kohort’un yetki alanına giriyor.”

Öğretmen sert bir sesle, “Bu fikre nereden kapıldın bakayım?” deyince Gideon adamın ilk defa birini, az da olsa azarladığına tanık oldu. “Ben böyle bir şey bilmiyorum. Kutsal bir alandayız. İmparatorluk Yasası, İmparator’un fermanına dayanır, burada da tek yasa İmparator’dur. Ferman yok, yorum yok. Size kendisinin kuralını söyledim. Başka kural yok.”

“Ama doğal yasa – cinayet ve hırsızlığa karşı olan yasaya ne olacak? Birbirimizin anahtarlarını tehdit, şantaj ya da hileyle almamızı ne engelleyecek? İçimizden birinin, başka bir ölümbüyücüsüyle kavalyesinin belli miktarda anahtar toplayıp ardından onları kaba kuvvet kullanarak ellerinden almasını ne engelleyecek?”

“Hiçbir şey,” dedi Öğretmen.

Coronabeth sonunda elini Palamedes’in omzundan çekti. İkinci Hane’ye baktı –Yüzbaşı Deuteros’un yüzüne kasvetli bir anlayış hâkim oluyordu ve Teğmen Dyas’ın yüzü de her zamanki gibi anlaşılmazdı– ardından yüzünde az önce cepheye çağrılmış bir askerin ifadesi belirmiş olan Palamedes’e baktı. Ağzını büküp ve gözlerini de kısarken sanki, ‘Kalkanları kaldırın!’ diyor gibiydi.

Corona soluk aldı, “Ilanthe’nin bunu bilmesi lazım,” dedi ve odadan kaçtı. Onun gitmesi güneş tutulması gibi olmuştu: Akşam güneşi onun gidişiyle birlikte soğumuştur sanki ve donuk elektrik ışıkları da o yanlarında geçerken titreşip canlanıyorlardı.

Neredeyse affedilemez bayağılıkta bir hareketle beyaz kemerli bir iskelet üstünde haşlanmış soluk renkli et ve kök sebzeler olan, buharları tüten iki tepsi taşıyarak içeri girdi. Bunlardan biri Gideon’ın önüne yerleştirilince o da kurt gibi acıktığını hatırladı. İskeletin özenle, ruhu olan herhangi birinin yapabileceği en güzel şekilde tabağın iki kenarına yerleştirdiği çatal bıçağı görmezden gelip elleriyle yemeği ağzına tıktırmaya başladı.

Öğretmen hâlâ fincanı sımsıkı kavıyordu, ifadesi dertli olmaktan çok nihaiydi: Endişelenemeyecek denli sükûnet sahibiydi ama yine de bir şekilde düşünceli, biraz kederliydi.

“Öğretmen,” dedi Palamedes, “Beşinci Magnus tesisin anahtarını senden ne zaman istedi?”

“Ee, gecenin sonunda işte,” dedi Öğretmen, “o ve küçük Jeannemary. Akşam yemeğinden sonra. Ama Jeannemary kendi anahtarını almadı. Magnus anahtarın bende durmasını istedi... güvende olsun diye. Jeannemary bundan memnun kalmamıştı. Belki de Dördüncü bugün gelip ister diye düşünmüştüm. Ama işte... eğer o iki çocuğun aşağıdaki o yere gitmelerini engelleyebiliyor olsaydım engellerdim.”

Tavan penceresinden karanlığa geçen günbatımına bakarken fincanından bükülerek yükselen buharlar yavaşça inceliyorlardı.

“Ah, Dokuz Hane’nin İmparatoru,” dedi geceye, “Ölümefendilerinin Efendisi, insan olan Tanrı ve Tanrı olan insan – seni bu uzun günler boyunca sevdik. On altılar kendilerini sana hürce verdiler. Efendi, tahmin etmediğin hiçbir şeyin olmasına izin verme.”

Çanakların gürültüyle takırdamasının sesi geldi. İkincilerdi – yerlerine oturmak yerine sofra takımlarını toplayıp sandalyelerini itiyorlardı. Gergin bir sessizlik içinde uygun adım, kalan kimseye tek bir bakış atmadan çıkıp gittiler. İskelet ikinci tabağı önüne koyarken Camilla, Gideon’ın hemen karşısına oturdu ve çatalıyla bıçağını kullandı ama bunu yaparken çok da zarafetle davranmıyordu.

Altıncı’nın ölümbüyücüsü şakaklarını ovuşturuyordu. Kavalyesi ona baktı ve o da dalgın dalgın etiyle sebzesinden birkaç lokma aldı ama sonra rol yapmayı bırakıp çatalını masanın üstüne koydu.

“Cam,” dedi. “Dokuzuncu. Yemeğinizi bitirince benimle gelin.”

Gideon’ın bitirmesi uzun sürmedi çünkü zaten çiğnemekle uğraşmamıştı. Buğulu gözlerle Altıncı Camilla’nın tabağına baktı – yemeğinin büyük kısmını bitirmiş olan Camilla gözlerini devirip tabağında kalanları ona uzattı. Bu hareketten ötürü Gideon, Camilla’yı sonsuza dek sevecekti. Sonra ikisi de kamburunu çıkarmış İkinci’nin çıktığı kapıdan çıkan Palamedes’in ardı sıra yola düştüler –kısa bir koridordan ilerleyip kısa bir merdivenden indiler– cam penceresi kalın bir buz tabakasıyla çerçevelenmiş demir bir kapının üstündeki çarkı çevirdiler.

Burası rahiplerin çürüyebilecek her şeyi tuttukları yermiş gibi görünüyordu. Şaşkın bakışlı, donmuş balıklar çelik tezgâhların üstüne çamaşır gibi sıra sıra asılmıştı ve Gideon’ı az önce yemiş olduğu şeyin gerçekliğiyle allak bullak etti. Başka, daha da tuhaf etler odanın bir tarafındaki girintilere istiflenmiş, son tüketim tarihleri incecik elyazısıyla üstlerine yazılmıştı. Bir pervane bütün alana insanın içine işleyen soğuklukta hava üflüyordu ve Gideon cüppesine daha sıkı sarındı. Diğer duvarların bir kısmının önüne variller dizilmişti: Belli ki sadece bu gece doğranmak üzere toplanmış taze sebzeler granit bir tezgâhın üstüne serilmişlerdi.

Bir iskelet mumu andıran beyaz bir maddeden, kumaşa sarılı tekerleri bir kutunun içine diziyordu. Bir kapı bu buzdolabından dışarı açılıyordu – kapı açıldı ve İkinciler içeri girdi. Yeni gelenleri gördüklerine memnun olmadılar.

Yüzbaşı Deuteros ciddiyetle, “Sen bir aptalsın, Sextus,” dedi.

“Bunu hak etmiyorum,” dedi Palamedes. “Daha az önce ikinci defa hiçbir şey bulamayan sensin.”

“Altıncı Hane, İkinci’nin muzaffer olamadığı noktada başarılı olmakta serbest.” Halihazırda kusursuz eldivenlerini çekiştirip daha da cam gibi, kırışksız bir pürüzsüzlüğe kavuştururken örülü saçlarının üstüne buzlu kar taneleri kondurdu. “Cemaatin bu meseleyi kapatıp ilerlemesi gerek,” dedi. “Birinin komutayı ele alması, bu işe son vermesi ve herkesi tek parça hâlinde geri göndermesi lazım. Benimle çalışmayı düşünür müsün?”

“Hayır,” dedi Palamedes.

“Sana mal ve hizmet cinsinden rüşvet teklif etmiyorum. Senden istikrarı seçmeni istiyorum.”

“Mal ve hizmet vaadiyle yolumdan döndürülemem,” dedi Palamedes, “ama ahlaki klişelerle de yolumdan dönmem. Vicdanım hepimizin ulaşmak üzere yola çıktığımız hedefe başka birisinin ulaşmasına yardımcı olmama müsaade etmiyor.”

“Anlamıyorsun–”

Palamedes vahşice konuştu: “Yüzbaşı, esas sen anladığında Tanrı yardımcın olsun. Tek tesellim üstüme hiçbir sorumluluk yıkamayacak olman.”

Kohort ölumbüyücüsü gözlerini kapatıp yavaşça beşe kadar sayıyormuş gibi göründü. Ardından konuştu: “Üstü örtülü tehditler ya da bu gibi aşırılıklarla ilgilenmiyorum. Sana kaç tane anahtarın olduğunu soracak olursam bana dürüstçe cevap verir misin?”

“Cevap verirsem aptallık etmiş olurum,” dedi, “ama sana düşündüğünden az sayıda olduğunu söyleyebilirim. Buraya Liktor olmaya gelen tek kişi ben değilim, Yüzbaşı. Sadece olup biteni anlamakta fazlasıyla yavaşsın.”

Teğmen Dyas’ın parmakları ağır ama imalı bir hareketle keskin meçinin üstüne kapandı. Camilla’nın parmakları zaten kendi meçinin üstündeydi; diğer eli de sol kalçasında tuttuğu silahının,

hançerinin sade kabzasındaydı. Daha az önce bir tam bir de çeyrek öğün akşam yemeğini mideye indirmiş olan Gideon az sonra yaşamak üzere olan olay için kendisini inanılmaz hazırlıksız hissediyordu. İkinci'nin ölümbüyücüsü, "Bırak gitsin. Ok yaydan çıktı," deyip de iki kadın onları iterek dışarı çıkınca Gideon rahatladı.

Palamedes diğer iki kavalleyi özelliksiz bir kapıdan çıkarıp soğutma kilerinin yanından başka bir özelliksiz kapıya götürdü. Bu odanın bir ucunda birbirinin üstüne dizilmiş büyük tepsiler vardı; lastikleri büyük şeritler hâlinde soyulan tekerlekli birkaç masa bir köşeye yerleştirilmişti. Bu masalar üstlerine bir kişi se-rilebilecek kadar uzun ve yüksekti. Gideon gözlerinde daha kişiliksiz ve özelliksiz bir morg canlandıramasa da burası morgdu.

"Anahtar meselesinden ne kadar zamandır haberdardın?" dedi Gideon.

Palamedes parmaklarıyla morg tepsisinin altından tutarak, "Yeterince uzun süredir," dedi. "Beşinciler öldürüldükten sonra senin Nonagesimus yanıma gelip doğruladı. Evet, bunca zamandır bildiğini biliyorum."

Aha, şahane! Harrowhark, *Palamedes Sextus*'u kendisinin dışarda kaldığı birtakım işlere dahil etmişti. Kendisini öfkeli hissediyordu; kendisini terk edilmiş hissediyordu; ardından yeniden öfkeli hissetti. Bu aynı anda hem sıcaklamak hem de üşümek gibi bir şeydi. Onun hâlimden kesinlikle habersiz ölümbüyücüsü devam etti: "Ama söylediğimde ciddiydim. O kıymetli anahtarlardan çok az kaldı. Şu andan itibaren ortalık boka batacak. Cam, kutuyu getirdin mi?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Gideon.

Camilla ağır çantasını ölümbüyücüsünün yanına bıraktı, o da bir eliyle çantanın içinde bir şey ararken diğer eliyle de tepsiyi dışarı çekti. İyi yağlanmış raylar mırıldanarak üstü ince, beyaz bir kumaşla örtülmüş bir cesedi ayakları önde olacak şekilde karşılarına çıkardı. Palamedes kumaşı ayaklardan karına kadar çekip bacakları kıyafetin üstünden dikkatle yoklamaya başladı. Bu Magnus'tu ve Gideon'ın kendisini son gördüğünden beri durumunda bir iyileşme olmamıştı. Bir kez daha bir tam ve bir çeyrek öğün yediğine pişman oldu.

Magnus kalçayı eliyle muayene ederken nihayet konuştu ve, "Şöyle ifade edeyim," dedi. "Eğer anahtarları almanın yolu ilk

başta kurnazlık ve çok çalışmaktıysa buradan sonrası ya az önce gördüklerin –zoraki ittifak denemeleri– ya da daha kötüsü olacak. Sence Sekizinci neden Yedinci'yle kavgaya tutuştu?"

"Çünkü Silas bir hıyar ve kötü niyetli ucubenin teki," dedi Gideon.

"İlginç bir şekilde ifade ettin," dedi Palamedes, "ama kendisi her ne kadar bir hıyar ve kötü niyetli ucubenin teki *olsa da* Dulcinea Septimus'un iki anahtarı var. Silas onu bir hedef hâline getirdi."

Bu mesele toptan gerçekdışı bir hâl almaya başlamıştı: Gideon'ın hesabını dahi bilmediği tuhaf bir matematikti söz konusu olan. Ama hâlâ dilini tutacak kadar Dokuzuncu'ydu. Bunun yerine: "Saygısızlık etmek istemem ama sen ne halt ediyorsun?"

Camilla'nın sunduğu küçük bir kabın içinden bir parmak jöle almıştı. Bunu Gideon'a çok acayip gelen bir hareketle Magnus Quinn'in donuk altın nikâh yüzüğüne sürüyordu. Bir yağ çubuğuyla o metal halkanın üstüne ve altına iki işaret yaptı ve ardından elini bir alevi koruyormuş gibi üstüne örttü. Palamedes gözlerini kapattı, –ve beklentilere gebe bir duraklamanın ardından– parmaklarının üstünden buhar tütmeye başladı.

Aynı anda hem kendisine öfkeli öfkeli bir şey mırıldandı hem de elini çekti. Bu defa yağ yüzüğün altına sürüldü ve Palamedes onu o hüzünlü ölü parmaktan ağır ağır çıkarmaya başladı.

Kavalyesine, "Daha fazla temasa ihtiyacım var," dedi. "Bu anahtar halkasına dokundu ama çok fazla gürültü var." Ve Gideon'a: "Gördüğüm kadarıyla şanımız bizden önce gelmemiş. Ölümenerjisi bedenden fazlasına tutunur, Dokuzuncu. Psiko-metri nesnelerin üstünde kalmış ölümenerjisinin izini sürebilir – eğer ona erken ulaşırsan ve güçlü bir bağlantı varsa. Makası uzatsana, ceplerinin bir kısmını alacağım."

"Sen ne–"

Palamedes sorusunun cevabı hakikaten de umutsuz bir barizlikteymiş gibi, "Quinn'in *anahtar halkası*, Dokuzuncu," dedi. "Dün cesetlerin üstünde hiçbir şey yoktu. İkinciler bakmaya geldi ama onlarda benim kaynaklarım yok."

Kavalye karamsarlıkla, "Ya öyle ya da kanıtı aldılar," dedi ama üstadı karşılık verdi: "Bu onların tarzı değil. Her halükârda, eğer

ben dünkü incelemede bir Şey bulamadıysam, onlar da bulamamışlardır.”

“Ukalalık yapma, Muhafız.”

“Yapmam. Ama oldukça eminim, işte.”

Gideon konuştu: “Ama... bir dakika. Magnus... malum Şeyin olduğu gece tesis anahtarını daha yeni almıştı. Sınav laboratuvarlarından birine erişmemişti. Elinde olan sadece tesisin anah-tarıydı. Onu kim alır ki?”

“Benim öğrenmek istediğim de tam olarak bu,” dedi Palamedes. Nikâh yüzüğünü Camilla’nın açık tuttuğu küçük, rengi atmış kesenin içine koydu ve ardından bir makas alıp l adamın pantolonunu kesmeye başladı. “Sessizlik yeminin son derece kullanışlı bir Şekilde değişken, Dokuzuncu. Çok minnettarım.”

“Anlaşılan değişken bir Şekilde tvbekârim. Baksana, Nonagesimus’la konuşmalısın.”

“Nonagesimus’la konuşmak isteseydim Nonagesimus’la konuşurdum,” dedi, “ya da bir tuğla duvarla konuşurdum, ölümbüyücün tam bir ayaklı Dokuzuncu klişesi. Sen en azından onun yarısı kadar ktsn.”

Palamedes başını kaldırıp ona baktı. Gözleri hakikaten sıradışıydı: Kesilmiş gri kaya gibi ya da fırtına bulutlarının kapadığı hava gibi. Boğazını temizleyip konuştu: “Septimus Hanım için neler yapardın?”

Gideon yüzünün boyayla kaplı olmasına minnet duydu; dengesini kaybetmiş, nasıl toparlayacağını bilememişti. “Aaa – o bana iyi davrandı. Senin Septimus Hanım’a olan ilgin nereden geliyor?”

“O... bana iyi davrandı,” dedi Palamedes. Birbirlerine paylaştıkları bir tedirginlik ve utanç dolu bir şüpheyle bakıp çocuksu ve korkunç bir Şeyin etrafından dolandılar. “Sekizinci hem kararlı hem de tehlikeli.”

“Ama Yedinci Protesilaus rahatsızlık verici irikıymılıktadır. Kadın yalnız değil.”

Camilla konuştu: “Adam hizmetliden hâllice. Eli asla meçinin üstünde olmuyor. İlk iğds yumruğunu sallamak ve uyurgezmiş gibi hareket ediyor.”

“Sadece gözünü üstünden ayırma,” dedi Palamedes. “Sadece... onu aklından ıkarma.”

Makas sık sık etti ve kare şeklinde küçücük kumaş parçaları yeni bir keten çantaya kondu. Palamedes, Gideon'ın gösterebileceğini düşündüğünden daha fazla hürmetle –az önce bir cesede beden sınırlarını ihlal eden masaj yapıp takısını çalmıştı– örtüyü yumuşak bir hareketle yeniden Beşinci Magnus'un karnıyla bacaklarının üstüne örttü. Oldukça nazik bir sesle, “Bize biraz zaman verecek olursan bu işin özüne ineceğiz,” dedi ve Gideon cesetle konuştuğunu fark etti.

Gideon'ın içi ansızın Beşinci'nin berbat esprilerinden birini işitmek için duyduğu özlemle yanıp tutuştu, belki de sırf işlerin eski hâline insanın içini rahatlatan bir ziyarette bulunmak için. Gitmek zorundaydı –eli kapının üstündeydi– ama içinden bir ses arkasına dönmesini söyledi: “Onlara ne oldu, Sextus?”

“Şiddetli kafa ve boyun travması,” dedi Palamedes. Bir an tereddüde kapılmış gibi göründükten sonra lazer keskinliğindeki bakışlarını ona çevirdi. “Bildğim şey şu – sadece düşmekten olmamış.”

Kavalyesi alçak, uyarıcı bir sesle, “Muhafız,” dedi.

Palamedes ona, “Şimdi sessiz kalmak ne işe yarayacak?” dedi. Ve ardından Gideon'a: “Yaralarında sıradışı küçüklükte kemik parçaları vardı. Parçalar homojen değildi – çok sayıda farklı kemiksi kaynaktan örnekler vardı ki bunun da işaret ettiği–”

Bunun işaret ettiği şey kapının ardından gelen küçük bir ses tarafından kesildi. Bir şeyleri ambalajlara koyup kaldıran iskeletlerin sesi çok önceden kesilmişti: Bu, kapının üstündeki çarkın sessizce çevrilmesinin sesiydi. Gideon soğutma odasının kapısını hızla çekip açarken Camilla da hançerini çekip odaya daldı: Bir cüppenin etek ucu çarkla açılan kapıdan aceleyle açık bırakılmış soğutucuya kaçıyordu. Gideon'la Palamedes ayağa kalkıp kapının soğuk havada umutsuzca gıcırdamasını izlediler. Etek ucu mavi işlemeliydi ve tıtır tıtır koşan ayaklar da boktan bir ergene ait olacak boydaydı.

Gideon tam dört yıl büyükleri olduğu ergenler için, “Zavallı aptal çocuklar,” dedi.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diyerek onu şaşırttı Palamedes. “Ben öyle düşünmüyorum. Kendimi sık sık aslında ne kadar tehlikeli olduklarını merak ederken buluyorum.”

22

O akşam Harrowhark hâlâ dönmemişti. Gideon eksik kalan antrenmanlarını tamamlamaya uğraşarak kendini meşgul etti ama ilk yüz sınavın ardından pes etmek isteyerek sızlayan kasları yüzünden hüsrana uğradı. Uzun bir zaman solo antrenmanlarını yaptı – otomatik olarak tekrarlanan tutuş ve savunma ardından esneyerek farklı el pozisyonlarına girmek gibi, bir yandan da pencereden çökmekte olan kara geceye bakıyordu– ve sonra, Harrow’un dönmeyeceğinden oldukça emin olunca, uzun kılıcını çıkarıp hepsini yeniden yaptı. Kabzayı iki eliyle tutmak tam olarak da Aiglamene’in yapmamasını söylediği şeydi ama o kadar iyi gelmişti ki sonunda kendini bir çocuk kadar mutlu hissetti.

Harrow hiç gelmedi. Gideon artık buna alışmıştı. Ani bir deneysel cesarete kapılıp banyodaki küveti sıcak sıvı musluğunu açarak doldurdu. Üstüne atlayan bir şey olmayınca da Gideon çenesine kadar gelen suyun içine oturdu. Bu inanılmazdı –hayatı boyunca hissettiği en tuhaf şeydi; sıcak bir akıntıda süzölmek, yavaşça haşlanmak gibiydi– ve irrasyonel bir şekilde suyun içine girdiğinde onu hasta edip edemeyeceğini merak ederek endişelendi. Bütün boyaları soyulmuş, suyun üstünde uzun kirli parçalar hâlinde yüzüyordu. Suyun içine sabun koyunca gökkuşağı rengi yağlı lekeler yüzeyde parlamaya başladılar. Sonunda –bunun insanı ne kadar temizlediği konusunda şüpheye kapılarak– kalktı ve yirmi saniye boyunca soniğin altında durdu, yine de harika kokuyordu. Saçı kuruyunca diken diken oldu ve yeniden düzleştirmesi için çok çaba harcaması gerekti.

Banyo yapmak uykusunu getirmişti. Gideon, Kenan Evi’ne geldiğinden beri ilk defa yuvasına uzanıp eline bir dergi alıp yarım saat boyunca tam olarak hiçbir şey yapmamaktan sonuna

dek mutlu oldu. Rüyasız dokuz saatin ardından sayfalar suratına ince bir salya tabakasıyla yapışmış hâlde uyandı.

“Ffppppp,” deyip sayfayı suratından soydu ve, “Harrow?” diye seslendi.

Harrow’un yan odada yastıkları başının üstüne atıp kollarını uzatarak yatağa kıvrıldığı ortaya çıktı. Gelişigüzel fırlattığı çamaşırları gardirop kapısının yanına yığılmıştı. Bunu görmek Gideon’ı rahatlama olduğunu itiraf etmek durumunda kaldığı bir duyguyla doldurdu.

Gideon, “Uyan bakalım, göt kafa, anahtarlar yüzünden sana bağırıp çağırmak istiyorum,” dedi ama bu buyruk istenen etkiyi yaratmadı.

Harrow, “Anlaşmamız gereği beyaz anahtar senin şu çok kıymetli Septimus’unun elinde,” diye parlayıp ardından yatak örtüsünü başının üstüne çekti. “Şimdi git de için kurusun.”

“Bu beni tatmin etmiyor. *Nonagesimus*.”

Harrow kötü kara bir yılan gibi yatak örtüsünün derinliklerine doğru sürünüp ayağa kalkmayı reddetti. Daha fazla üstelemek umutsuz bir çaba olacaktı. Bu şekilde serbest kalınca Gideon görece huzur ve sessizlik içinde giyindi, eleştirilmeden boyalarını sürdürdü ve odalarından dünyayla alışılmadık ölçüde bir barış içindeymiş gibi hissederek çıktı.

Avluya inen uzun, dönüp dolanan merdivenin bir noktasında takip edilmekte olduğunu fark etti. Göz ucuyla fark ettiği bir bulanıklık eşiklere sığınıyor, o durduğunda duruyor, yola devam ettiğinde de küçücük hareketlerle onu takip ediyordu. Küflü zemin tahtaları ayağının altında ıslak ıslak gıcırdıyordu. Gideon sonunda meçini uzun, akıcı, tek bir hareketle çekip öne uzatarak ve zırhlı eldivenini parmaklarına yarı yarıya geçirerek arkasına döndü, karşılaştığı Isaac’in genç yüzüydü.

“Dur,” dedi Isaac. “Jeanne seni istiyor.”

Berbat görünüyordu. Elleri kurum içindeydi, süslü elbisesinin metal işlemleri pislenmişti ve bir noktada en az üç küpesinden olmuştu. Onu daha önce gördüğü her seferde bir şekilde saçlarını sorguca benzeyecek şekilde dikmeyi başarmıştı ama şimdi topluca bastırılıp dümdüz olmuşlardı. Ağzıyla gözlerinin içi boşalmış gibi görünüyordu ve gözbebekleri de, üç gündür di-

ken üstündeyim, diyen bir kortizol seviyesiyle kocaman açılmıştı. Yanaklarının gençlikten gelen o tatlı dolgunluğu sadece daha da beter görünmesine neden oluyordu.

Gideon başını yana eğdi. “Jeanne seni istiyor,” diye tekrar etti. “Biri öldü. Benimle gelmen lazım.”

Gideon bir anlığına bunun fena hâlde yanlış yönlendirilmiş bir dikkat çekme çabası olup olmadığını merak etti ama Isaac taş gibi kara gözleriyle çoktan arkasına dönüp yürümeye başlamıştı. Gideon’ın peşinden gitmekten başka bir seçeneği yoktu.

Isaac onu harabeye dönmüş büyük salondan geçirip ardından merdivenlerden indirerek antrenman odasına giden dehlizden götürdü ve yolları onlarınkiyle kesişen her beyaz kemerli iskelet karşısında irkildi. Kilim hâlâ ilâştirildiği yerde duruyordu, kapı hâlâ gizliydi. Isaac omzuyla diğer kapıyı açtı –dirseğini fena acıtmıştı herhalde– ve kapıyı iterek elektrik lambalarından gelen ışığın bir zamanlar pislik içinde, leş kokulu bir çukur olan yere döküldüğü odaya girdi. O çukur artık parıltıdan sudan oluşan bir dikdörtgendi. Gideon iskeletlerin çukur odasına giden yolda kalın hortumlar döşediklerini görmüş hatta o boşluğa ağır ağır lıkırdayan deniz kokulu bir sıvı doldurduklarına da tanık olmuştu ama nihai sonuç olağanüstüydü. Üçüncü Naberius ve Coronabeth –ikisinin üstünde de fanila ve kısa şort vardı– havuz boyunca tur atarlarken karolar üstlerine sıçrayan suyun altında parlıyordu.

Gideon banyonun delice bir şey olduğunu düşünmüştü belki ama bu gördüğü aklını başından almıştı. Gideon daha önce hiç yüzen birisini görmemişti. Her iki beden de sıvıyı etkin, usta işi darbelerle kesiyordu: Corona’nın suyu yaran uzun, altın rengi kollarına odaklandı, kulaçları onu duvara varıp ayaklarıyla kendini sertçe itene dek ilerletmişti. Antrenman odasındaki cam kapıların ardında Sekizinci Colum bir bankın üstüne oturmuş küçük kalkanını yumuşak bir kumaşla cilalarken Teğmen Dyas tekrar tekrar eğilerek kusursuz bir saldırı pozisyonuna giriyordu.

Isaac doğruca suya gitti. Ida’nın Veliaht Prensesi suyu içinde bacaklarını çırparak ilerlediği yerin önünde durdu. Kadın hızını yavaşlatıp yavaşça havuzun kenarına geldi, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle başını sallayıp kulaklarındaki suları çıkarırken saçları ıslak, ağırlaşmış bir kehribar parçası gibiydi.

“Prenses Corona,” dedi Isaac, “biri ölmüş.”

Ida Prensesi’nin hoş yüzünde Gideon’ın takınmak istediği ifade belirdi ki bu da şuydu: Ne?? “Ne??” dedi.

“Jeanne seni çağırıyor,” dedi donuk bir ifadeyle, “özel olarak seni.”

Naberius da turunu tamamlamıştı ve onları görmek için dışarı fırladı. Onun yüzme tişörtü Coronabeth’inkinden çok daha sıkıydı ve elli yedi karın kası bunun altında büyük bir ehemmiyetle kasılıp gevşiyordu. Uzun uzun, belli ede ede gerindi ama kimsenin kendisine bakmadığını görünce durdu. Asabi bir sesle, “Olay nedir?” diye sordu.

“Acele etseniz iyi olur,” dedi Isaac. “Onu sadece beş dakikalığına yalnız bırakacağıma söz verdim. Kalıntıların yanında.”

“Isaac, yavaşla!” Corona sıcak, altın rengi tenini ve son derece uzun bacaklarını bir anlığına sergileyerek kendini sudan dışarı fırlattı ve Gideon da hayatında ilk defa Kilitli Kabir’e şükran ve neşe dolu, samimi bir dua etti. Corona beyaz bir havluya sarılırken üstünden hâlâ şırıl şırıl su akıyordu. “Kim öldü? Isaac Tettares, bu ne anlama geliyor?”

“Birinin öldüğü anlamına geliyor,” dedi Isaac ters ters. “Eğer gelmeyeceksen ben on saniye içinde oraya doğru yola çıkacağım. Jeanne’ı yalnız başına bırakmayacağım.”

Corona koşarak antrenman odasına gidip üstünden su damlayan başını kapıdan içeri soktu. Kavalyesi vücuduyla başını kendi beyaz havlularına sarıyor, ıslak ayakla ayakkabı giyyordu. Coronabeth bunların ikisiyle de uğraşmadı. O noktada *antrenman* kıyafeti giymeye dair tek yaptığı askeri ceketinin üst düğmesini açmak olan Teğmen Dyas peşinden geliyordu ve yıpranmış görünse de sıırım gibi olan Sekizinci Colum hemen arkasındaydı.

Bu kafası karışık grup dışarıya, başka bir geniş terasa götürüldü ama burası güzel olması düşünülerek inşa edilmemişti. Rıhtım terasının kenarından uzak değillerdi. Büyük ihtimalle burası da bir zamanlar aynı işlevi paylaşmıştı –belki bir mekiğin inebileceği kadar yer vardı– ama artık orta yerinde metal bacası bayrak direği gibi dikilen devasa çelik bir şömine duruyordu. Etrafına örülen büyük taş karolar tarafından destekleniyordu, ölü bitkiler ve pislik içinde elbiselerle dolu sepetler vardı. İkinci

ci kategoriye dahil olanlar havuzu temizlemek için kullanılmış gibi görünüyordu: Zümrüt ve bakır pası yeşiliydiler ve yeşil olmadıkları yerlerde de kapkara olmuşlardı. Şömine açıp içeri çöp atabileceğin yaklaşık iki metre boyunda muazzam bir metal ızgaraya sahipti. Söz konusu ızgara açıldı ve şöminenin içindekiler de hâlâ hafif hafif tütüyorlardı.

Isaac çöp yakma fırınının önüne gelip Dördüncü Jeannemary'nin yanında durdu. Hissiz ve ölü duruyordu; sanki içindekiler kalın bir kabuk bağlamıştı – yanardağlarda olduğu gibi. Jeannemary ise arıza yapan bir elektrik kablosuna benziyordu. İnsan kıvılcımları neredeyse görebiliyordu. Meçini kınından çekmişti ve çöp yakma fırınıyla terasın kenarı arasında yürüyüp duruyor, arada bir nöbet geçiriyormuş da arkasından birinin saldırdığını sanıyormuş gibi hızla arkasına dönüyordu. Gideon kızın hayvanlara özgü o mutlak hazırlıklı olma hâlini takdir etmeye başlamıştı: Ölümbüyücüsünün kendisine getirdiği ahmaklar çetesini görünce yoğun bir hoşnutsuzluk sergiledi.

“Ben *Dokuzuncu* ve *Prences Coronabeth*'i istedim,” dedi. Sesi çatlıyordu.

“Herkes peşimize takıldı,” dedi Isaac. “Seni öyle bırakmak... seni öyle yalnız bırakmak istemedim.”

Çıplak ayaklarını ve sırlıklam kıyafetini umursamayan Corona uyum zorluğu çeken gençlerin birincisine doğru uygun adım ilerledi. Müşfik bir sesle, “Kılıç rahat, Sör Chatur,” dedi. “Sıkıntı yok.” (Kılıcın indirilip kının sokulması Corona'nın becerisine delalet ediyordu ama Jeannemary elini kabzadan çekmedi.) “Ne oldu? Ne buldun?”

“Cesedi,” dedi Dördüncü acı acı.

Herkes çevrelerine toplandı. Jeannemary hepsinin içeri bakabilmesi için eski döşeme taşlarından bir parçayla hâlâ dumanı tüten ızgarayı kenara itti: Kısa bir şantın aşağısında, hâlâ kıpkırmızı parlayan közler ve bir de kül yığını vardı.

İkinci'nin kavalyesi çöp yakma fırınının yanından bir maşa alıp yığını dürttü. Küllerin hepsi yumuşak ve pütürsüzdü, dokunulunca ufalanıp beyaz bir toza dönüşüyorlar, kırmızı topraklar basınç altında parçalanıyorlardı. Maşayı engin hacmin uçlarına sokuşturunca beklenti dolu bir sessizlik oldu ve ardından geri çekildi.

“Burada sadece kül var,” dedi Teğmen Dyas.

“Burada bir ceset yakılmış,” dedi Jeannemary.

Sekizinci Colum yıpranmış bir tırmık bulmuş, bunu malzemelerin bir kısmını yakına çekmek için kullanıyordu. Elini sıcaktan titreşerek yükselen havanın içine sokup bir avuç kül aldı ki bu da ya acıyı umursamadığını ya da blöf yapmak için mükemmel bir yüz kontrolüne sahip olduğunu gösteriyordu. Herkesin incelemesi için ellerinde tuttuğu külleri uzattı: Orada yakılan şey her ne idiyse Sekizinci’nin sararmış avuç içlerinde yağ izleri bırakan kumu andıran gri-beyaz bir maddeye dönüşene dek kavrulmuştu.

Ölümbüyücüsü ergen duygusuz bir sesle konuştu: “Taze insan yakısı kalıntılarını nerede görsem tanırım. Sen de tanımıyor musun, Prenses?”

Corona tereddüt etti. İkinci dalıp konuştu: “Ya kemik yakıyordusalar? Hizmetçilerden biri dağılmış olabilir.”

Sekizinci Colum, “Biri... gidip sorabilir,” diye homurdanıp Gideon’ı önerisinin içkin makullüğüyle şok etti.

Isaac duymamıştı: “Bu eritilmiş yağ ve et, kuru kemik değil.”

“Yoksa, şey yapmamışlardır... Beşinciler hâlâ–”

Jeannemary vahşice bir ifadeyle, “Magnus’la Abigail hâlâ olmaları gereken yerdeler,” dedi, “morgda. *Biri öldürülüp o çöp yakma fırınında yakılmış.*”

Yüzünden aşağı inen uzun tırnak izleri vardı. Üstü başı akranından –öyle bir şey mümkünse– daha da çok is ve kurum olmuştu, o anda tamamen yabancı görünüyordu. Bukleleri iyice kıvrılıp –bol bol kan ve haysiyetsiz başka bir şeye bulanmış– koyu kahverengi bir aylaya dönüşmüştü ve gözleri de yakıcı dumandan yaşarmıştı. Kimseye akli dengesi yerinde bir tanık gibi görünmüyordu.

Özellikle de Naberius’a. Kollarını kavuşturdu, sabah güneşinde titredi ve kelimeleri çekiştire çekiştire konuştu: “Bunlar hayalet öyküleri, tatlım. İkiniz de keçileri kaçınıyorsunuz.”

“Kapa çeneni–”

“Ben senin tatlın değilim, sık kafa–”

“Prenses, ona söyle– ona bu kalıntıların–”

“Yavru, çeneni kapatıp saçını düzelt,” dedi Corona. “Bunu en baştan ciddiye almazlık etme.”

Naberius hep olduğu gibi incinmiş göründü ve havlusunu ıslak saçlarına üstünkörü sardı. “Kim ciddiye almıyormuş?” dedi. “Ben ciddiye almıyor değilim. Sadece bunun bir anlamı olmadığını söylüyorum. Dördüncü Hane’nin yaptığı gibi ortalığı velveleye vermenin anlamı yok. Birinin kayıp olduğu ortaya çıkarsa çöp yakma fırınında şekerleme yaptığını varsayarsınız.”

İkinci kavalye, “şaşırtıcı derecede,” dedi, “bezginlik ediyorsunuz.”

“Umarım çöp yakma fırınında son bulursun,” dedi Jeannemary. “Umarım Magnus’la Abigail’i –ve bulduğumuz her kimse onu– öldüren şey senin peşine düşer. Yüzünü o zaman görmek isterdim. Seni bulduğumuzda nasıl görünüyor olacaksın, *Prens Naberius*?”

Naberius kül kaplı, ıslak gözlü ergene saldıramadan Gideon araya girdi. Çöp yakma fırınına baktı. Sekizinci’nin kavalyesi hâlâ külleri eşeliyordu ve Gideon kendisine orada bulunabilecek bir şey yokmuş gibi geldiğini itiraf etmek zorundaydı: Orada yakılmış şey her ne idiyse yağlı, kötü kokulu parçacıklardan bir şey kalmayana dek yakılmıştı. Kül zerreleri ufalanmış konfeti parçaları gibi ızgaradan yukarıya süzölüp yüzlerine yapışıp artlarında leke bırakıyordu.

“Buraya bir iskelet büyücüsünün gelmesi lazım,” deyip tırmığı bıraktı Colum. “Ben geri dönüyorum.”

Tehdit dolu bakışlarını Jeannemary’ye yöneltmiş duran Naberius’un dikkati bunu duyunca dağıldı. Yedinci’yle olan düellon için hazırlanıyor musun? Tabii ki hakemliğinizi prensesle ben yapacağız.”

Diğer adam heyecansızca, “Evet,” dedi.

“Ben de seninle geleceğim. Kavalleyi görmek ilginç olacak; kendisi hakkında söylenenlerle uzaktan yakından alakası yok, değil mi? şahsen onunla hiçbir turnuvada eşleştirilmedim–”

Üçüncü ve Sekizinci kavalyeler çıkarken Sekizinci sağır olmayı diliyormuş gibi görünüyordu ve İkinciler de çıktı: Daha sessizce ve ellerini kızıl boyun bağına sildikten sonra. Sadece ergenler, Gideon ve Corona kalmıştı. Coronabeth tüten küllere bakarken kısa fanilas ve şortu sert rüzgârda sallanıyor, ıslak bir kütle hâlindeki saçlarının arasından ince, kuru bukleler ka-

çıyordu. Sıkıntılı görünüyordu ve bu da Gideon'ı üzdü ama aynı zamanda üstündekileri tenine yapıştıracak kadar sıırsıklamdı ve bu da Gideon'ın şuracıkta biraz uzanmak istemesine neden oluyordu.

Ölumbüyücüsü ergen bomboş bir sesle, "Bir şeyler görüp duyuyorum," dedi. Dönüp ona baktılar. "Gözümün ucuyla... gece olduğunda. Durmadan uyanıp bir şeylerin hareket ettiğini duyuyorum... ya da kapımın önünde duran birisini."

Konuşmayı bıraktı. Jeannemary kolunu omzuna atıp ter içindeki kahverengi alnını onun alnına bastırdı ve ikisi de aynı anda iç çektiler. Birbirlerine verdikleri teselli ölumbüyücüsüyle kavalyesi arasındaki zedeleyici, mahrem teselliydi, Gideon da buna tanık olduğu için utanmıştı. Ancak o anda gözlerine büyümüş göründüler. Durmadan gıcırdatılmaktan köklerine kadar parçalanmış dişler gibi örselenmişler, o rahatsız edici canlılıkları ve gençlikleri grileşip solmuştu.

Dördüncü Hane'nin kavalyesi başını kaldırıp Gideon'la Corona'ya baktı.

"Siz ikinizin gelmenizi istedim çünkü Magnus ikinizi de seviyordu," dedi. "Dolayısıyla siz uyarıldınız. *Sonra bana söylemedi demeyin.*"

Ardından Isaac'i alıp götürdü. Isaac her an üstüne bir şeylerin atlamasını bekleyen bir av hayvanı, Jeannemary ise bir dinamit lokumu gibi görünüyordu ve kız, oğlanı havadaki tuzun yamulttuğu kapıdan geçirdi. Gideon, Coronabeth'le yalnız kalmıştı. Prensес çöp yakma fırınının devasa ızgarasını kapatıp kilitlemek için tutacağı aşağı kaydırıyordu. İkisi sessizlik içinde ızgaraya baktılar: Bir insanı aşağıya –ayarlandığında– kükreyen alevlerle dolu hazneye atabileceğin kadar büyük görünüyordu. Yukarıdan bulutlar geçince göz kamaştırıcı parlaklık görece loşluğa dönüştü. Bulutlar şişmandı, renkleri maviye çalıyordu ve Gideon bunun kısa süre içinde bulutların bir sağanak hâlinde patlayacakları anlamına geldiğini öğrenmişti. Dilini karıncalandıran duman kokusunu silen tadını havada alabiliyordu. Fırtına koptuğunda fena kopacaktı.

"Bu yaptıkları Dördüncü Hane'nin o her zamanki abartılı hallerinden değil," dedi Corona. "Pervasız davrandıklarını düşünmüyorum. Bence başımız gerçekten belada... büyük belada."

Gideon yeni kavuştuğu loşlukta gözlüğünü çıkarıp başıyla onayladı. Kukuletası arkaya düşüp siyah renkli kalın katmanlar hâlinde omuzlarına kayd. Üçüncü'nün ölümbüyücüsünün enfes gözleri üstündeydi ve o hüzünlü ifadesi ısıt ısıt bir gülümsemeye dönüşürken eflatun rengi gözlerinin kenarları bu sırtmanın muazzamlığıyla kırıştı.

Heyecanla, "Vay be, Dokuzuncu Gideon!" derken bütün yasını def etmişti. "Kızılmışsın!"

O öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde bulutlar yüklerini boşalttı. Yağmur damlaları pencerelere kurşun gibi çarpıyordu ve iskelet hizmetçiler ellerinde kovalarla koşturarak çatıdan akan buz gibi suyun büyük kısmının zemine ulaşmasını engelleyip birikintilerin üstüne bez koyuyorlardı. Anlaşılan Kenan Evi bunun yaşanmasına o kadar alışkındı ki tepkileri otomatik hâle gelmişti. Gideon artık yağmura alışmıştı ama ilk seferinde başa çıkamamıştı. Ardı kesilmeyen tıptırtı onu bütün gece çileden çıkarmıştı ve atmosferik hava durumu denen şeyle insanların nasıl başa çıktıklarına akıl sır erdirememişti. Ama yağmur artık sadece dikkat çelen bir mırıltıydı.

Fırtınanın sesi eşliğinde Harrowhark'ın nasıl olduğuna bakmak için geri gitmiş, aniden paranoyaya kapılmıştı –yatak örtüsünün altından çıkan kolların ve yastığın altından görünen diken diken kısa, siyah saçları hayal ettiğine ikna olmuş, belki de Muhterem Kız'ın geceyi çöp yakma fırınında geçirerek Gideon'ın gençlik rüyalarını gerçekleştirdiğini düşünmüştü– ama Harrow aradan geçen zamanda uyanmamıştı bile. Gideon öğle yemeğini bir kovayı masanın üstünde özenle dengede tutan bir iskeletin yanında yedi; koca damlalar şıp... şıp... şıp diye kovaya düşüyorlardı.

O ruhani dehşet hissi sabahtan beri tam olarak yakasını bırakmamıştı. Camilla Hect'in gölgesinin çorba, tereyağı ve ekmek dolu çanağına düştüğünü görmek neredeyse içini rahatlatmıştı. Camilla'nın gri kukuletası yağmurdan ıslanmıştı.

Selam vermek namına, "Düello iptal oldu," dedi. "Yedinci gelmedi ve odalarında da değiller. Hadi yürü."

Yürüdüler. Gideon nabzını kulaklarında hissedebiliyordu. Meçi bacağına Kenan Evi'nin duvarlarına dökülen yağmur taneleri kadar ısrarla çarpıyordu. Gideon bilinçli düşünmeden ikisini bir dizi kasvetli antreden, yağmurdan kayganlaşmış kapı kollarının yanından geçirip fırtınanın tam altına çıkardı: Dulcinea'nın oturmayı sevdiği seraya. Burada boğucu bir sıcak ve nem vardı: Nefes nefese kalmış bir hayvanın ağzına girmek gibiydi. Yağmur pleksin üstünden gökyüzünü kapatan katmanlar hâlinde kayıp gidiyordu. Sera kapısının ardında –çoktan yağışla eğilmiş bir tentenin altında– Dulcinea'yı gördüler.

Islak döşeme taşlarının üstüne yayılmıştı. Koltuk değnekleri sanki ellerinden kayıp düşmüş gibi iki yanında duruyordu. Gideon'ın iç organları birbirlerine girdi, akciğerleri böbreklerine, onlar da bağırsaklarına çarptı ve ardından da *tınn* ederek lastik gibi gerisingeri geldi. Dulcinea'nın yanında diz çöküp onu sırtüstü çeviren Camilla oldu. Şakağında bir bere vardı ve elbiseleri de sanki saatlerdir orada yatıyormuş gibi tamamen sırlıslıklamdı. Yüzü korkunç, maviye çalan bir renk almıştı.

Dulcinea muazzam, boğazını yırtan, korkunç bir öksürükle sarsılırken ağzı pembe tükürükle köpürdü. Göğsü kesik kesik sarsıldı. Bu güzel bir görüntü değildi ama Gideon yine de kucak açarak karşıladı.

Umutsuzca, "O geri gelmedi," deyip bayıldı.

Yedinci Protesilaus kayıptı. Dulcinea Septimus kritik durumdaydı. Kavalyesi dönmeyince serada mahsur kalmış, sonra yağmur tehlikesi baş gösterdiğinde kendi başına yürümeye çalışıp kaymıştı: Şimdi de göğsünde sıcak bezlerle yatağa hapsolmuştu ve kimseye bir yardımı dokunacağı da yoktu. Öğretmen onu rahip kanadındaki küçücük odalardan birine taşıttı, o da ciğerlerini tıkayan şey her neyse bir çanağa akabilsin diye yan yatmak zorunda kalmıştı. Öğretmenin iki isimsiz meslektaşı yanında oturup çanağı doldukça değiştirdi ve gürültülü çaydanlıklarda su kaynattı.

Diğer herkes –pirinç düğmeli İkinci Hane; Üçüncü’nün ikizleri ve saçları kabarmış kavalyesi; delici bakışlarıyla Dördüncü ergenler ve morgdaki sonsuz uykusuna devam eden Beşinciler, grili Altıncılar, birbirleriyle uyumsuz Sekizinciler ve uyandırılıp üstüne yedek cüppesini geçirmiş, ağzını bıçak açmayan Harrow da dahil Dokuzuncular– eksiksiz oradaydı.

Yakma fırınındaki küller tırmıklanıp elekten geçirilmişti ve bunların insan külü olduklarının doğrulanması çok aydınlatıcı olmamıştı. Hayatta kalan ölümbüyücüler küllerle dolu bir çanağın etrafına toplanmış ve bir partideki çerez çanağıymış gibi küllere dalmışlardı. Sadece Coronabeth bir kurum ve kısıntı öbeğine parmaklarını sokmayı kendine yedirememişti.

“Olmaları gerekenden çok daha eskiler,” dedi Ianthe Tridentarius müthiş bir soğukkanlılıkla ki bu Protesilaus için ilk umut ışığıydı. “Bunların üç aydır ölü olan bir cesede ait olduğunu söyleyebilirim.”

Palamedes kaşlarını çatarak, “Yaklaşık sekiz haftalık bir yangın var,” dedi. “Bu da bizim gelişimizden anlamlı bir süre önce sine denk düşüyor.”

“Yani, her halükârda o değil. Başka ölen oldu mu? Öğretmen?”

Öğretmen gereğinden resmi bir tavırla, “Uzun zamandır bir cenaze merasimi düzenlemedik,” dedi. “Hem zaten onları çöp yakma fırınına atacak değiliz.”

“Onlar demen ilginç.”

Ianthe'nin avuç içlerinde iki küçük parçacık vardı. Bunlardan bir tanesinin bir diş olduğu belli oluyordu. Bir nedenden ötürü bu dental gerçeklik Harrow'un Ianthe'nin avuçlarına bakmasına neden oldu, ardından Ianthe'ye, sonra ansızın ikisi de dünyanın en hayranlık uyandırıcı şeylerine dönüşmüşler gibi Ianthe'nin avuçlarına. Gideon böyle elmas sertliğinde odaklanmasının ne anlama geldiğini biliyordu: Harrowhark bir tehdidi yeniden değerlendiriyordu.

Ianthe havadan sudan konuşurmuş gibi sordu: “Görüyor musunuz? Burada en az iki kişi var.”

“Ama zaman izi kalıntıların tamamında tutarlılık gösteriyor–”

Ellerini eğip iki parçayı da Palamedes'in avuçlarına attı. “Mutlu yıllar,” dedi. “Aynı anda ölmüş olmalılar.”

“Yakma fırını bir tuzak,” dedi Yüzbaşı Deutoros sert bir sesle. “Ben de içinde ne olduğunu diğer herkes kadar merak ediyorum ama anlaşılan bu Protesilaus değil, dolayısıyla o nerede?”

“Hizmetkârları onu bulmaya gönderdim,” dedi Birinci Hane rahibi. “Odalarınız hariç her yeri didik didik edecekler... ki oraları da sizin kendinizin aramanızı salık veriyorum, bir tuhaflık olmuştur da Yedinci Protesilaus oradadır diye. Ben tesisin sınırlarını ihlal etmeyeceğim, hizmetkârlarım da öyle. Eğer oraya gitmek istiyorsanız bunu kendi başınıza yapmak zorundasınız. Bir de kulenin dışı var... ama eğer kuleden çıktıysa, su çok derin.”

Corona sandalyesini ters çevirip bacaklarını açarak oturdu ve ince ayak bileklerini ön tarafta kavuşturdu. Gideon ölüm-büyücüsüyle ikizinin ettikleri –artık ne hakkındaysa– kavganın ardından tam anlamıyla barışmadıklarını fark etti; sandalyeleri birbirlerine yakın duruyordu ama farklı yönlere bakacak şekilde oturmuşlardı. Corona başını bir kez daha, sanki üstüne örülmüş örümcek ağlarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi iki yana salladı. “Hayatta olmalı. Bir neden yok. Kendisi... yani onunla her karşılaştığımda düşünmüştüm ki–”

İlkizi baygın bir hareketle ellerini silerek, “Ben kendisinin gelmiş geçmiş en sıkıcı adam olduğunu düşünmüştüm,” dedi. Corona irkildi. “Ve o bildik insanın içini bayan Yedinci tiplerinden de değildi; bizi henüz bulut formasyonlarına dair bir tane bile minimalist şiire maruz bırakmamıştı.”

Meçini kınına sokmayı reddeden Jeannemary Chatur, “Şunu düşünün: Belki bir neden yoktur,” dedi. Kendisini ve Isaac’i neredeyse sırt sırta gelecek şekilde konuşlandırmıştı, sanki birlik olurlarsa üstlerine kim gelirse gelsin başa çıkabilirlermiş gibi. “Şunu düşünün: Tıpkı Abigail ve Magnus gibi kapaktan aşağıya indiler ve şimdi adam ölü ve *kadın* da nalları dikmek üzere.”

“Dördüncü şu delice canavar teorisini bir kenara bırakabilir–”

Öğretmen Naberius’a, “Delice değil,” dedi, “yo, hayır, efendim, hem de hiç delice değil.”

Not defterine bir şeyler karalamakla meşgul olan Yüzbaşı Deutoros sandalyesinin sırtına yaslanıp kalemmini yere attı. “Ben daha insani bir kasıt önermek istiyorum. Evet, Düşes Septimus ve kavalyesi tesise eriştiler. Hiç anahtarları var mıydı?”

“Evet,” dedi kapıdan gelen bir ses.

Gideon, Silas Ocktakiseron’un örme zırhtan etek giymiş, bembeyaz endamının gittiğini fark etmemişti ama içeri girdiğini fark etti. Yemek atriyumuna mutfak tarafından kansız ve heyecansız görünerek girdi, bıçak gibi suratı her zamanki kadar acımasız, normal bir insan duygusundan azadeydi. “Evet, kadının bir anahtarı var,” diye tekrarladı, “ya da daha doğrusu, vardı.”

“Sen az önce ne halt ettin?” dedi Palamedes sessizce.

“Saldırganlığın yakışık almıyor ve gerekçesiz,” dedi Silas. “Onu görmeye gittim. Belli bir sorumluluk hissediyordum. Tatmin isteyen bendim ve Asht Birader de kendisinin kayıp kavalyesiyle düello yapmaya hazırdı. Aramızda bir husumet olmasını istemiyordum. Yedinci Hane’ye dair beslediğim tek duygu acıma, Muhafız Sextus.”

“Sorumu yanıtlamadın.”

Silas cebini karıştırıp içinde ne olduğunu göstermek için elini kaldırdı. Demir anahtar halkalarından biriydi ve üstünde biri gri, diğeri tanıdık beyaz iki anahtar vardı.

“Eğer kavalyesi kalleşliğe kurban gittiye,” dedi o tuhaf şekilde kalın sesiyle, “o zaman suçlunun yüzü yaptığından ötürü

gölmeyecek. Onu bilinçli hâlde buldum, ellerinde bu vardı. Güvende tutmam için bana teslim etti.”

“Bu söylediğin aşırı derecede şüphe doğuran bir şey,” dedi Yüzbaşı Deuteros. “İyi niyetinin göstergesi olarak onları bana teslim etsene, Silas Efendi. Lütfedersen.”

“Vicdanım Yedinci Protesilaus’un başına ne geldiğini öğrenmeden bunu yapmama elvermez. Buradaki herkes suçlu olabilir. Birader Asht. Buyur.” Örne zırhtan etekli oğlan halkayı kavalyesine fırlattı, o da havada yakalayıp kendi ağır halkasını cebinden çıkardı. Gideon halkalarında bir tesis anahtarı ve bir de kıvrımlarla süslenmiş demirden bir anahtar olduğunu gördü. Sekizinci Colum iki halkayı son derece nihai bir *klik* sesiyle birbirlerine kilitledi. “Bunları kendisi isteyene dek elimde tutacağım. Konuşmalarınızdan anladığım kadarıyla bu asla gerçekleşmeyebilir.”

Bu sözleri kısa bir sessizlikle karşılandı.

“Seni taş kalpli piç,” diye bağırdı Naberius, “öylece gidip ölmesine ramak kalmış bir kızı anahtarlarını vermeye zorladın ha?”

“Sadece ilk senin aklına gelmediği için üzgünsün,” dedi Jeannemary.

“Chatur, o boktan ağzından tek bir kelime daha çıkacak olursa ergenlikten çıkmamanı sağlayacağım—”

“Diline hâkim ol, Prens Tern,” dedi Yüzbaşı Deuteros. “Bir çocuğa küfür etmeni dinlemekten daha önemli işlerim var.”

Ayağa kalktı. Nihai bir sonuca varmış bir kadının yüzüyle hepsine teker teker uzun uzadıya baktı.

“Tendonun kemikle birleştiği yer burası işte. Bu –anahtar istifçiliği– devam edemez. Size daha önce başka kimsenin cesareti yoksa İkinci Hane’nin sorumluluğu üstüne alacağını söylemiştim. İşte bu dediğim şu an itibarıyla başlıyor.”

Saf Sekizinci beyazları içindeki ince ölumbüyücüsü yeğeni- nin kendisine doğru ittiği bir sandalyeye oturmuş, dimdik, düşünceli bir ifadeyle duruyordu.

“Bununla bana meydan mı okuyorsun, Yüzbaşı?” dedi kederle.

“Anahtar sende kalsın.” İkinci üstat çenesiyle, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş oturan *Palamedes*’i işaret etti. *Palamedes* sanki bu ihtilaf o kadar beter bir şekilde nahoşmuş

ki yapabileceği tek şey kendisini bundan uzak tutmakmış gibi duvarların ilerisinde bir yere bakıyordu. “Muhafız, Altıncı, İmparator’un Akli’dır. Senden daha önce rica ettim ve şimdi bu yuruyorum: Kazandığın anahtarları güvende olmaları için bana devret.”

Altıncı, İmparator’un Akli, gözlerini kırptı.

“Bütün saygımla,” dedi, “siktir git.”

Teğmen Dyas, “Meydan okumaya zorlandığım kayıtlara geçsin,” deyip beyaz eldivenlerinden birini çıkardı. Palamedes’in gözlerinin içine bakarak eldiveni masanın üstüne attı. “Düello edeceğiz. Zamanı ben belirleyeceğim, yeri sen belirleyeceksin. Zaman şimdi.”

“Altıncı’yla düello etmek mi?” diye ciyakladı Jeannemary. “Bu adil değil!”

Kusursuz bir kargaşa koptu. Öğretmen yüzünde tuhaf, olabilecek kabullenmiş bir ifadeyle ayağa kalktı: Sanki bu herhangi birini durduracakmış gibi, “Ben bu işin bir parçası olmayacağım,” deyip odadan çıktı. Onun çıkışının yarattığı boşlukta Corona iki elini de masaya vurdu: “Judith, seni korkak, kendi boyunda birini seçsene–”

“Böyle oluyor, değil mi?” Kötü ölumbüyücüsü ergen hâlâ sersem gibiydi: Sesi merak dolu geliyordu, öfkeli değil. “Magnus’la Abigail gittiği için böyle oluyor.”

“Evet, eminim Beşinci Magnus bizlere sert bir dille yazılmış bir duyuru gönderirdi–”

“Ianthe! Yapıcı değilsin! –Altıncı, kabul etmemelisin– eğer rıza gösterirlerse Altıncı’yı bu meselede Üçüncü temsil edecek. Silahını kuşan, Yavru.”

İkiz kız kardeşinin sesi ince ve ipek kadar yumuşaktı: “O kılıcı kınından çıkarma, Naberius.”

“Ianthe, sen... ne... yapıyorsun?”

İkizinin sesindeki gitgide artan hiddeti görmezden gelip umursamazlıkla omuz silkerek, “Bu işin nasıl gelişeceğini görmek istiyorum,” dedi. “Heyhat. Kötü bir kişiliğim ve insanı dumura uğratan bir dikkat eksikliğim var.”

“Yani, Tanrı’ya şükürler olsun Yavru’nun seni dinlemeyecek kadar akli var – Yavru?”

Naberius'un eli kabzanın üstünde büyük bir tereddüt içindeydi. Kendisinden istendiği üzere fırlayıp harekete geçmemiştir ve aynı zamanda buyruk veren ikizin yanına da gitmemiştir. Onun solgun gölgesine bakıyordu, parmakları sıkılmaktan bembeyaz olmuş, eli, kıpırtısız, nefrete yaklaşan bir içerlemişlikle duruyordu. Corona'nın gülümsemesi titreşti. "Yavru?"

Bütün bunlar olurken Palamedes başının ağırlığını önce bir eline, sonra diğerine vermiş, uzun yüzünü yukarıdan aşağıya ovalamıştı. Kalın çerçeveli gözlüğünü çıkarmış, masanın üstüne vurarak ritim tutuyordu. Çivi grisi bakışlarını kendisine beton gibi kararlı bakışlarla karşılık veren Judith Deuteros'un üstünden çekmemiştir.

"Pes et, Muhafız," dedi Yüzbaşı. "Sen iyi bir adamsın. Kaval-yeni bu duruma sokma."

Palamedes ansızın kendine gelmiş gibi göründü ve sandalyesini feci bir gıcırtyla masanın kenarından geriye doğru itti.

"Yok, bu işi yapıyoruz," dedi aniden. "Burayı seçiyorum."

"Sextus, sen delirmişsin," dedi Yüzbaşı. "Biraz olsun onun haysiyetini düşün."

Palamedes ayağa bile kalkmadı; sadece parmağını kavalyesine doğru bük-tü. Gideon'ın yapmış olabileceğinin aksine, Camilla beklentiyle kasılmamış tam tersine gevşemiştir. Başını sallayarak siyah perçemini alnından çekti, salınarak kukuletası ve cüppesinden çıktı, dans etmek için havaya girmeye çalışan birisi gibi boynunu ileri geri salladı.

"Merak etme düşünüyorum," dedi. "Cam?"

Camilla Hect uzun, atletik bir hareketle masanın üstüne çıktı. Cüppesinin altına uzun gri bir gömlek ve gri eşofman altı giymiştir, kaval-yeden çok izin gününde bir kütüphaneciye benziyordu. Yine de bu Teğmen Dyas dışındaki bütün izleyicileri irkiltti, o da masanın öbür ucuna zıplayınca altlarındaki masa üstündeki yük-le gıcırdadı. Dyas ceketini çıkarmaya zahmet etmemiştir. Sade ve kemik kadar keskin bıçağını kalça kınından çıkarıp herkese göstermek için masanın üstüne koydu. Silah eliyle düz kabzalı, acıtana kadar cilalanmış meçini çekti.

Altıncı bir anlığına ona sanki protokol hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi baktı – sonra iki silahını da Gideon'ın beyni-

nin arkalarında bir yeri kurcalayan bir şekilde aynı anda çekti. Meç Gideon'inkine benziyordu, yani tahminen bir milyon yılıktı. Onu ilk defa ışıklı bir yerde görüyordu ve burada sanki kenardan bir darbe almamak üzere tasarlanmış gibi duruyordu; bıçak hafif ve bir örümcek ağı gibi narindi. Gard eli silahı sanki Camilla'nın hanesi silah bulmak için topluca kanepenin arkasını aramaya girişmiş gibi görünüyordu. Bir düello hançerinden çok bir av ya da kesme bıçağına benzeyen bir şeyle çıkagelmişlerdi: kalın, etli, balçaklı, tek bir kenarı bilenmiş. Bütününüyle bakıldığında ne yazık ki amatör bir silahmış izlenimi veriyordu.

Tatlı ve sefil hâldeki Coronabeth de masada durmak için omzuyla kendisine yol açmış, aralarındaki boşluğa geçmişti. Judith'le Palamedes'e seslendi: "Köprücükten uyl—"

İkinci'nin ölumbüyücüsü sakın bir sesle, "Dil kemiğinden aşağısı, silahsızlandırmak serbest, ölumbüyücüsünün merhameti," dedi. Coronabeth dişlerinin arasından nefes aldı. "Sextus, koşulları kabul ediyor musun?"

"Bunların herhangi birinin ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Palamedes.

Gideon onlara yaklaştı ve eğilip Corona'nın aceleyle fısıldayarak, "Muhafız... bu kavalylene boynunun aşağısındaki her yerden vurabileceği ve düellonun ancak sen pes ettiğinde biteceği anlamına geliyor," dedi. "Tam anlamıyla götlük ediyor ve sekiz yaşımızdayken onu patakladığım için azıcık bile üzgün değilim."

"Olmamalısın zaten."

"Seni ibret-i âlem yapmasına izin verme," dedi Prenses. "Karşılık veremeyeceğin için seni seçti, bir zorbanın köpeğin tekini tekmelemesi gibi. Kendisine kavalylene çok kötü zarar verme fırsatı yarattı ve bunu yapacak da, sırf Octakiseron ve Nonagesimus'a gözdağı vermek için – saygısızlık etmek istemedim, Dokuzuncu."

Altıncı'nın Muhafızı ayaklarını vurmali bir çalgı çalıyormuşçasına yere vurdu. "Yani kavalyesinin kavalyme üç aşağı beş yukarı her şeyi yapabileceğini söylüyorsun, hepsi de bana havlu attırmak için, öyle mi?"

"Evet!"

Masanın karşısından Yüzbaşı Deuteros sert bir sesle konuştu:

“Artık beklemek yok. Ya pes et ya da dövüş. Corona eğer hakemlik yapmakta ısrar ediyorsan hakemlik yap.”

O enfes gözler, bir taşı dahi yokuş yukarı yuvarlanmaya ikna edebilirlerdi ama Palamedes üstünde bir etkileri olmadı, Corona sesini tereddütle yükseltti: “Merhamet çağrısına kadar. Dil kemiğinden aşağısı. Boyun istisna değil. Uç, bıçak, rikasso, gard eli. Kendini tanı.”

“İkinci Marta,” diye seslendi Teğmen Dyas.

Camilla seslenmedi. Ölümbüyücüsüne bakarak, “Muhafız?” dedi.

“Başına vuramıyorsun,” dedi. “Öyle anladım. Ne zaman işinin bittiğine ben karar veriyorum.”

“Nasıl oynayacağımı söyle yeter.” Camilla sesini yükseltti: “Altıncı Camilla.”

Gideon kendi ölümbüyücüsünün yanına gerilemişti. Oadaki diğer herkesin yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Bir anlığına Dördüncü’nün el ele tutuştuğunu düşündü ama ardından Isaac’ın Jeannemary’yi geri tuttuğunu anladı: Elini bileğine kenetlemişti ve Jeannemary’nin yüzü de haklı bir hiddetin resmi gibiydi. Nahoş bir açlığa sahip yüzler vardı –soluk benizli Ianthe ve dudaklarını yalayan Naberius– ve bir de Sekizinci vardı, kendi tombala kartlarını dua ederek dolduruyorlardı.

Harrowhark yağlı urgan kadar gergin ve uzak görünüyordu ama Gideon’ın yüzündeki bir şey dikkatini çekmiş olmalıydı: Uzaklara dalmış ifadesi gidip yerine bir şaşkınlık hatta biraz da rahatsız olmuş gibi bir ifade geldi. Gideon onu suçlayamıyordu. Ortama bir idamı izlemeye toplanmış güruhun onaylamayan havası hâkimdi ama kendisi vahşice bir beklentiyle dolu sırtımasını bastırmaya çalışıyordu.

“İki adım geri –lanet olsun dönemiyorum!– bunu bir masanın üstünde yapmak çok zor–” dedi Corona.

“Cam,” dedi Palamedes. “Bağır.”

“–ve başla,” dedi Coronabeth.

Gideon’ın Dyas’a hakkını vermesi lazımdı; İkinci’nin başının belada olduğunu anlaması, kendisi Naberius Tern’le dövüşürken olandan çok daha hızlı gerçekleşmişti. Teğmen Marta Dyas her hatıyla akıllı, etkin bir savaşçıydı: Abuk sabuk hareketlere ya

da gösterişçiliğe prim vermiyordu ve formunun zirvesindeydi. Üçüncü'nün aksine o bir askerdi, düellonun kural kitabına uymayan insanlarla dövüşmeye çok daha alışıktı. Bütün hayatı boyunca cepheye gideceği düşünülerek antrenman yapmış, gaziler ve kana susamış acemilerle çalışmıştı. Kılıcı dengeli ve hafif kullanılıyordu, duruşu düzgündü ama kaskatı da değildi. İnanılmaz hızlı tepki veriyor, hasmının ortaya koyabileceği her türlü hamleye hazır duruyordu.

Camilla ona bir kasırğa gibi çarptı. Meçini genişten sallayıp kasap bıçağını kendisine yakın tutarak öne doğru patlayarak teğmenin alelacele aldığı gardını bir kenara itip hançeriyle geç kalmış bir hamlenin yanından sıyrılıp ilerledi. Dyas'ın kusursuz beyaz ceketi ve gömleğinde kırmızı bir yarık açtı, meçinin kabzasını bütün gücüyle Dyas'ın parmaklarına geçirdi ve eksik olmasın diye dizine bir tekme attı.

Cam'ın tek hatası o tekmeydi. Acı belli ki Dyas'ın bedenindeki her nöronun adrenaline çığlık atmasına neden olmuştu. Naberius gibi birisi masanın üstüne iki seksen uzanıp şok içinde yatıp kalır, büyük ihtimalle melemeye benzer sesler çıkarıp altına sıçardı. Ama İkinci dikkatinin dağılmasına izin vermedi – acıyı sendeleyerek karşıladı, duruşunu ve tutuşunu bozmadı ve Camilla'nın savurduğu bir sonraki geniş darbeye kendi meçiyle karşılık verdi. Soluklanabilmek için geri çekildi – Camilla gardını aşabilmek için ona darbe üstüne darbe savuruyordu – ama sonunda Dyas'ın geri çekilebileceği bir yer kalmamıştı: Ne de olsa bir masanın üstünde dövüşüyordu. Camilla'nın ayağı gard eline doğru fırladı ve Dyas'ın hançeri takırdayarak yere düştü. İkinci hakikaten de güzel bir hamleyle eğilerek kusursuz bir reaksiyon gösterip karşısına çıkan tek fırsatı değerlendirdi ve Camilla'ya doğru atladı.

Dyas çaresizdi ve Dyas, İkinci Hane'dendi. Cam kontrolden çıkmış bir yangın gibi dövüşüyordu ama çok fazla açık bırakmıştı. Dyas'ın hamlesi daha az becerikli bir savaşçının köprücük kemiğinin hemen altına isabet edip şişlerdi. Camilla Hect'i ise darbeyi neredeyse savuştururken sağ ön kolunun hemen altından yakaladı – dirsek kemiğinin yanındaki eti delip hırlamasına neden oldu. Cam örümcek ağı kadar hafif meçini bırakıp Marta'yı

bileğinden kavradı ve bütün gücüyle asıldı. Kol keskin bir pat sesiyle omzundan çıktı.

Teğmen Dyas tam olarak çığlık atmadı ama o noktaya giden yolun büyük kısmını geçti. Döne döne masanın kenarına gitti. Bileğini bırakmamış olan Camilla yanından geçip kadının bacaklarını, neredeyse umursamadan savurduğu bir tekmeyle yerden kesti ve onu yüzüstü ahşap masanın üstüne çaldı. Bunun sonucunda da Camilla rakibinin üstünde dikilip durdu: Bir ayağını kadının ensesine koymuş, çıkmış kolunu da rahatsız edici olduğu belli edecek bir açıyla bükmüştü. Dyas gırtlığı sıkılıyor-muş gibi ısırap içinde bir ses çıkardı ve Judith Deuteros patladı: “Merhamet!”

Coronabeth hızlı konuşursa bütün bu mesele çabucak sona erermiş gibi, “Merhamet istendi, Altıncı galip,” dedi.

Camilla’nın hırıltılı nefesleri ve teğmenin küçücük, neredeyse hayrete düşmüş ani solukları hariç bir sessizlik yaşandı. Ardından Jeannemary, “Vay anasını,” dedi.

İki kavalinin de üstünden kan sızıyordu. Camilla’nın ki kılıcın etine girdiği noktadan, yarasından damlıyordu ve Teğmen Dyas’ın ki gömleğine yayılıyor, burnundan fularıyla tamamen aynı renkte damlalar hâlinde akıyordu. Gözlerini sımsıkı kısmıştı. Palamedes çoktan masanın yanına gelmişti ve ısırap verici başka bir ses eşliğinde Marta’nın kolunu yerine oturttu. Bu kez Teğmen hakikaten çığlık attı. Yüzbaşı Deuteros mutlak bir ifade-sizlikle olanları izliyordu.

“Anahtarların,” dedi Palamedes.

“Bende yok aslın—”

“O hâlde tesis anahtarın. Bana ver.”

“Sende de tıpkısının aynısı var.”

Palamedes herkesi hatta Gideon’ı dahi yerinden zıplatan ani bir hiddetle Yüzbaşı Deuteros’un üstüne çullandı. “O zaman belki de alıp siktiğimin penceresinden dışarı atarım,” diye hırladı. “İki iyi kavalye yaralandı, seninki ve benimki, sırf İkinci önce zayıf çocuğu dövmek istediği için.” Parmağını onu deşmek niyetiyle Judith’in kusursuz yelegeine bastırdı; Judith gözünü bile kırpmadı. “Elimizde ne kadar anahtar olduğuna dair hiçbir fikrin yok! Kimin elinde ne kadar anahtar olduğuna dair hiçbir fik-

rin yok çünkü mekikler indiğinden beri etrafına dikkat etmedin! Bize bulaştın çünkü Altıncı'dan savaşçı çıkmadığını biliyorsun. Dokuzuncu Gideon ya da Sekizinci Colum'la dövüşebilirdin. Camilla'yla dövüştün çünkü hızlı bir zafer kazanmak istiyordun ve öncesinde onu izlemeye bile zahmet etmedin, ona üstün gelebileceğini varsaydın. Ve benim de varsayımla hareket eden insanlara tahammülüm yok.”

“Geçerli bir nedenim vardı,” dedi İkinci inatla.

“Umurumda değil,” dedi Palamedes. “Bütün bu olayı başka bir hane yokmuş gibi İkinci'nin patlatması komik, değil mi? Elinde anahtarı olan herkesin sırtına bir hedef tahtası yapıştırdın. Artık bir süre avı başladı ve bu senin hatan, bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Tanrı aşkına, Muhafız, niyetimi yanlış anlıyorsun—”

Altıncı'nın veliahdı, “*Bana anahtarını ver, Yüzbaşı,*” diye kükredi. “Yoksa İkinci kalın kafalı olduğu gibi güvenilmez mi aynı zamanda?”

“Al,” dedi Teğmen Dyas. Ağzıyla burnundaki kanın büyük kısmını silmişti ama bir zamanlar beyaz olan gömleği kızıla boyanmıştı. Ceketinin cebini sağlam koluyla karıştırıp üstünde tek bir anahtar olan bir anahtar halkası çıkardı. Palamedes ona kısa bir selam verdi, halkayı parmaklarının arasından aldı ve ikisine de arkasını döndü. Camilla masanın kenarında oturuyordu, eliyle yarasının üstünü kapatmıştı ve parmaklarının arasından bol miktarda kan sızıyordu.

“Kemiği ıskaladı,” dedi.

“Meç kullandığını unutma, lütfen ama.”

“Bahane olsun diye demiyorum ama acayip çevikti—”

Bir ses araya girdi: “Altıncı'ya anahtarları için meydan okuyorum. Zamanı ben belirleyeceğim ve zaman da şu an.”

24

Bir kaşını kaldırmış sandalyesine yayılan Ianthe Tridentarius ve meydan okuyan kişi olan Naberius Tern dışında herkes başını çevirip sesin geldiği yöne baktı. Akıcı bir hareketle masanın üstüne çıkıp üstünde durmak için kendini fırlatırken, Judith Deuteros büyük bir özenle kavalyesini yavaşça boş bir sandalyeye oturtuyordu. Naberius hepsine büyük bir kendini beğenmişlik ve her daim alnının ortasına indirmeyi başardığı o tek, salak bukleyi sergileyerek bakıyordu.

“Hayır, öyle bir şey yapmıyorsun,” dedi Coronabeth cılız bir sesle.

Ianthe doğrulup ayağa kalkarak, “Evet, yapıyor,” dedi. “Senin bir tesis anahtarına ihtiyacın var, değil mi? İşte, al sana fırsat. Daha iyisini bulabileceğimizi sanmıyorum.”

Judith Deuteros’un yüzünde ümitsiz bir dehşet ifadesi belir-meye başlamıştı. İki elini de kavalyesinin göğsündeki kan sızdıran yarığın üstüne koymuştu ve yaptığı işe salt olan bitene gıcık olduğundan ara verdi.

“Geçerli bir nedenin yok,” dedi.

“Kendimize karşı dürüst olalım, senin de yoktu. Sextus kesinlikle haklıydı.”

“Beni kötü adam olarak göstermek istiyorsan hiç çekinme,” dedi Yüzbaşı. “Ben insanların hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Sen kendini kaosa teslim ediyorsun. Bu işin belli kuralları var, Üçüncü.”

“Tam aksine,” dedi Ianthe, “sen kural mural olmadığını gayet güzel gösterdin. Sadece meydan okumak var... ve buna nasıl karşılık verildiği.”

Kız kardeşinin çarpılmış yüzüne bakınca –Corona artık hid-

det ve utancın ötesinde bir yerdeydi ve letafetinin her atomunu yitirmişti– kardeşi gayet yumuşak bir sesle sadece, “Bu senin için bir tanem, müşkülpesentlik etme,” dedi. “Elimize geçen tek fırsat bu olabilir. Kendini kötü hissetme, tatlım – elinden ne gelir?”

Corona’nın yüzü değişti – o mücadelenin yerini bitkinlik aldı ama aynı zamanda tuhaf bir rahatlama da vardı. Dişlerini sıkmıştı ama bir elini kız kardeşinin uzun, ince, fildişi sarısı buklelerinden birine doladı ve kafalarını birbirlerine yaklaştırdı. “Hiçbir şey gelmez,” dedi ve Gideon onu –bir şekilde– o anda kaybetmiş olduklarını anladı.

“O hâlde gel bunu beraber yapalım. Sana ihtiyacım var.”

İkizi de oldukça yürek parçalayıcı bir şekilde, “Sana ihtiyacım var,” diye karşılık verdi.

Camilla kendini çekip ayağa kalktı. Palamedes’in mendiliyle kolunu bağlamıştı ama daha şimdiden kanı sızmaya başlamıştı ve kolunu tuhaf bir şekilde tutuyordu. Palamedes korku ya da öfkeden öyle bir titriyordu ki teni üstünden sıyrılıp düşecekmiş gibiydi. Camilla olayın özüne odaklanarak, “Tamam,” dedi, “ikinci raunt.”

Ama Gideon sadece bir tane güçlü duyguyu deneyimliyordu: Herkesin budalalıklarından gına gelmesi hâlini. Kılıcını çekti. Zırh eldivenini eline geçirip bilek kayışını dişleriyle sıkı. Ve omzunun üstünden Harrow’a bakınca onun da içine daldığı dehşet hissinden çıkıp, *Ah, yine olamaz*, diye tarif edilebilecek tek bir duyguyu yaşamaya başladığını gördü. Gideon hiç ses çıkarmadan iradesini odaklayıp ölumbüyücüsünün parmak kemiklerinin hakkını vermesini ve hayatında ilk defa –gerçek anlamda ilk defa– Gideon’ın yapmaya ihtiyaç duyduğu şeyi yapmasını sağlamaya uğraştı.

Ve Harrowhark akşam yıldızı gibi yükselerek tam da durumun gerektirdiği şeyi yaptı.

Sanki en baştan bunu planlıyormuş gibi soğuk ve sıkılmış bir sesle, “Altıncı Hane’yi Dokuzuncu Hane temsil edecek,” dedi. Gideon şarkı söylemek istiyordu. Gideon koridor boyunca ileri geri dans etmek istiyordu. Yüzünde kocaman, insanın sinirlerini bozacak denli Dokuzunculuktan uzak bir gülümseme belirdi ve –leş kötü adamlıktan incinmiş temkinliliğe geçiş yapmış

olan- Naberius Tern sırtmasını zorlayarak sürdürmeye mecbur kalmıştı.

Ianthe sadece biraz eğleniyormuş gibi görünüyordu. "İşler netleşiyor. Dokuzuncu ne zamandır Altıncı'yla böyle sarmaş dolaş?"

"Değiliz."

"O hâlde-"

Harrowhark, Müşir Crux'ın makbervari sesinin tıpkısıyla, "Akbaba ve leş yiyicilere ölüm," dedi.

Bunlara artık tahammül edemeyen Jeannemary de masanın üstüne zıpladı: Parıltılı Dördüncü Hane meçini önünde tutuyor, kalçasında tamamen profesyonel bir şekilde duran hançerinin güzel lacivert-gümüşi oymaları göz alıyordu. Her ne kadar şiş gözleri ve dalgalı, taranmamış saçları son birkaç gündür birkaç saatten fazla uyumadığına delalet etse de tehditkâr bir şekilde hazır görünüyordu. Gideon, hipofiz bezlerinin fazla çalışmasına rağmen Chatur soyunun boş yere nam salmamış olduğunu düşündü.

"Ona meydan okursan Dördüncü Hane'ye de meydan okursun," dedi çınlayan bir sesle. "Sadakat ve İmparator!"

Naberius Tern kılıcını ve sade, parıldayan bıçağını kınına soktu ve gözlerini neredeyse sinüslerine düşecek kadar yuvarladı. Patlarcasına nefes verdi, masadan aşağıya atladı ve başını havalı havalı sallayarak o aptal bukleyi alnından çekti.

"Evde kalıp evlenmeliydim," dedi serzenişle.

"Teklif eden vardı da sanki," dedi Ianthe.

Silas Octakiseron o kalın, gaddarca yaltaklanan sesiyle, "Eğer hepiniz bitirdiyseniz," dedi, "Asht Birader'le gidip Yedinci Protesilaus'u arayacağız. Ne de olsa kendisi kayıp."

"Ve bu arayış bir şekilde aldığın o anahtarları daha önce açmadığın kapılarda denemeyi de içerecek," dedi Palamedes. "Ne tesadüf."

"Artık seninle konuşmaya hiç niyetim yok," dedi Silas. "Altıncı Hane Muhafızı tek meziyeti bir sınavı geçmeyi başarmak olan, akraba evliliği ürünü, yontulmamış biri. Eşlikçin kuduz itin teki ve kendisinin baş kavalyelik unvanı üstündeki iddiasının yasallığından şüpheliyim. Onu mahvetmeye dahi tenezzül

etmem. Devam ettiği müddetçe gölge kültünün hamiliğinin tadını çıkar; işlerin bu noktaya gelmesinden ötürü üzgünüm. Asht Birader, gidiyoruz.”

Dağıldıklarında bunu sırtlarını tereddütle düşmanlarına dönen insanlar gibi yaptılar. Sekizinci Efendi kavalyesiyle savaş alanından çekilen bir lejyonmuş gibi hızla basıp gitti. İkinci –denmesini koruyamayan kavalyciyi yüzbaşı koluyla destekliyordu– bu hissi daha da çok veriyordu. Kalan üç hane birbirlerine baktı.

Palamedes kanlı elleri ve biraz deli deli parlayan gözleriyle hızla Harrowhark’ın yanına gitti. Gözlüğünü çekip çıkarmıştı ve camlarının üstünde yağlı, kırmızı parmak izleri vardı.

“Sadece bir anahtar daha kaldı,” dedi.

Harrow surat astı. “Sahiplenilecek bir tane daha mı var?”

“Hayır, hepsine sahip çıkıldı. Bulaşmayacağım hariç her sınavı geçtim.”

Harrow’un somurtması bir milim derinleşti ama Gideon parçaları yerlerine oturtmaya başlamıştı. Anlaşılan ölümbüyücüsü genç Isaac da öyle yapıyordu. “Eğer her anahtardan bir tane varsa,” dedi yavaşça, “başka birinin halihazırda tamamladığı bir sınavı yapmak istediğinde ne oluyor?”

Palamedes omuz silkti. “Hiçbir şey. Demek istediğim sınava başlayabilirsin ama bitirebilirsen sonunda hiçbir şey alamazsın.”

“Yani bu korkunç bir zaman kaybı,” dedi Jeannemary ve Gideon da sondaki kaide boş olsaydı koparma odasının ardından nasıl hissedeceğini tahayyül bile edemedi.

“Bir nevi. Sınavın kendisi yine de... eğitici. Bir şeyler hakkında farklı şekilde düşünmeni sağlıyor. Değil mi, Nonagesimus?”

“Şu âna dek girdiğim sınavlar,” dedi Harrow dikkatle, “beni birtakım... çarpıcı olasılıkları yeniden düşünmeye teşvik etti.”

“Doğru. Ama şöyle, birinin sana yeni bir kılıç hareketi, ya da her neyse, yeni bir şey gösterdiğini düşün ama sonrasında gidip hareketin nasıl işlediği üstüne okuma yapman gerekecek. Sana fikir verebilir ama gerçek anlamda öğrenmezsin. Anlıyor musun?”

Jeannemary, Camilla ve Gideon hep birlikte ona baktılar.

“Ne var?” dedi Palamedes.

“Altıncılar kılıç dövüşünü kitaptan mı öğreniyorlar?” dedi Jeannemary dehşet içinde.

“Hayır,” diye araya girdi Camilla, “sadece Muhafız beş yaşından beri Silahşorlar Kulesi’ne girmedi ve bir şey anlatmaya çalışırken–”

“Tamam, tamam!” Palamedes ellerini kaldırdı. Kan lekesi olmuş gözlüğü hâlâ elindeydi. “Bu belli ki uygun olmayan bir karşılaştırmaydı ama–”

“Sadece bir ölumbüyüsü alıştırmasından ibaret bir sınav,” dedi Harrow sakince, “pek çok şeyi ima eder ama hiçbir şeyi açık açık söylemez. Sadece altta yatan teorem gizemi açığa çıkarır.”

Isaac düşüncelere dalmış gibi, “Ve teoremler de kilitli kapıların ardında,” dedi, “değil mi? Kapıları açmak için anahtarlara ihtiyacın var, yoksa ayvayı yiyorsun.”

Herkesin dikkati o iki boktan ergenin üstündeydi. İkisi de taranmamış saçlarıyla ve kemik çivisi küpeleriyle azımsanamayacak ölçüde tepeden ve keder dolu bakışlarla onların bakışlarına karşılık verdi. “*Kapılardan* haberdarız,” dedi Jeannemary. “Kapıları gördük... ve insanlar kapılardan geçiyorlar...” deyip biraz da savunmaya geçerek, “Yani başka ne yapabilirdik?” diye ekledi. “Eğer peşinizde dolaşan biz olmasaydık şu pislik Ianthe Tridontarius olacaktı. Ve inan bana sinsice herkesi izliyor.”

(“Yani peşinde dolaşmak, sinsice izlemekten farklı bir şey mi artık?”)

(“Çünkü dördüncü sinsice izlemez, öyle mi yani?”)

“Tesis anahtarınızı almanızı engelleyen hiçbir şey yoktu,” dedi Palamedes.

Isaac boş boş, “Abigail... onu beklememizi söylemişti,” dedi.

Gideon, Altıncı’nın o âna dek elde ettikleri anahtarlar hakkında ne kadar şey bildiğini merak etti ya da laboratuvar ve çalışma odalarında öğrendikleri hakkında, teoremler üstüne öğrendikleri hakkında. Palamedes düşünceli bir tavırla başını öne sallıyordu. “Yani, doğru sonuca varmışsınız. Bu kapıların ardında çalışma odaları var ve sekizinde de –tabii ki sekiz tane var, her hane için bir tane– ilgili teorem üstüne notlar bulunuyor. Bütün bu sekiz teorem birleşince tahminen bir, ee...”

Ne de olsa daha, hani on üç yaşında filan olan Isaac, “Megateorem oluyorlar,” diye lafa girdi.

“Megateorem,” diye ona katıldı Palamedes. “Liktörlüğün sırlarının anahtarı.”

Jeannemary Chatur'un beyni belli ki kafa karışıklığı ve ergenlik hormonlarıyla cebelleşerek de olsa sürünerek ilerlemeyi başarmış ve yavaşça bir sonuca ulaşmıştı. "Bir dakika. Altıncı Hane geri git biraz," diye talep etti. "*Bir anahtar daha* derken neyi kastettin?"

"Palamedes parmaklarıyla masanın üstünde ritim tuttu. "Yani. Açıklamada bulunduğum için beni mazur gör, Dokuzuncu, anahtarların kaydını tutmuş olduğunu biliyorum—" (Gideon Ha! Ha! Ha! diye düşündü. Tutmamıştı.) "—ama Septimus Hanım'ın elinde kaç anahtar olduğunu çıkaramamıştım. En az bir tane olduğunu biliyordum ama Octakiseron onu kendisine teslim etmeye ikna ettiğinde" —*ikna etti* derken tabire öyle ağır bir aşağılama yüklemişti ki sözlerinin doğruca düşüp zemini delmiş olmaları gerekirdi— "Octakiseron kazara Septimus'un elindeki kartları bize gösterdi. İki anahtarı vardı. Bu da henüz izini süremediğim bir anahtar daha olduğu anlamına geliyor ve onun izini sürmemiz lazım."

"Yedinci'nin kavalyesini bulmamız lazım," dedi Camilla.

Palamedes başıyla onayladı. "Evet ve aynı zamanda çöp yakma fırınındakinin kim olduğunu da çözmemiz lazım. Ianthe Tridentarius orada birden fazla insan var derken —bu sarf etmekten hoşlanmadığım bir cümle— haklıydı."

Isaac dedi ki: "Benim ilk ve en önemli görevim Magnus'la Abigail'i kimin öldürdüğünü bulmak."

Palamedes sıcak bir ifadeyle, "Haklısın, Baron Tettares," dedi, "ama bana inan, bu üç soruya cevap bulmamız o gizemi çözmeye hatırı sayılır bir yardımda bulunacak. Dokuzuncu, geçen gece itibarıyla Protesilaus hâlâ tesisteydi."

Harrow ona boş bir ifadeyle baktı. "Nereden biliyorsun?"

Dördüncüler bir ağızdan, "İçeri girdiğini gördük," dediler. Ve Isaac de ekledi: "Seni ve Altıncı'yı gizlice dinledikten sonra."

"Aferin size. Ama mantıklı da aslında. *Geri gelmedi*, dedi Septimus Hanım ve az önce anahtar halkasını gördüğümüzde sadece sınav anahtarları vardı üstünde — kapağın anahtarı yoktu. Onu kendi başına tesise girebilmesi için Protesilaus'a vermiş olması lazım — ama neden olduğunu hâlâ bilmiyorum. Kütüphanemin fiziksel bilimler bölümü üstüne bahse girerim ki hâlâ orada. Birinin onu görünmeden yukarı çıkarması imkânsız."

Aksiyon eksikliğinden gözle görülür şekilde hüsrana uğramış olan Jeannemary, “O hâlde aşağı inip bakmamız lazım,” dedi. Hadi gidelim!”

“Bu kadar Dördüncülük etme,” dedi Palamedes. “Ayrılmamız lazım. İki cephede mücadele ediyoruz. Dürüst olmak gerekirse... Septimus Hanım’ı savunmasız, kavalyesiz bırakmak istemem, onu koruyabilecek sadece Birinci Hane var şu anda.”

“Anahtarı gitti,” dedi Harrowhark. “Şu anda ne onu hedef hâline getirebilir?”

“Zafiyet,” dedi Camilla.

“Evet. Bu sadece anahtarlarla ilgili bir oyun olamaz, Nona-gesimus. Magnus Quinn’le Abigail Pent, tesis anahtarlarından ve kendilerinden başka bir şey olmadığı hâlde neden öldüler? Protesilaus üstünde en fazla tesis anahtarı olabilecekken neden kayıplara karıştı? Hâlâ aşağıda mı? Daha bu sınavlar başlamadan önce ölen kim? Bir de diğer haneler var. Seni bilmem, Muhterem Kız ama Cam iyileşene dek bol bol içmeyi planlıyorum.”

Isaac son derece ezik ve tiz bir kıkırdamayla güldü. Camilla homurdandı: “Muhafız, sadece sağ elim—”

“Şunu dinlesenize! Sadece sağ elinmiş. Daha çok benim sağ elim. Tanrı aşkına, Cam. Hayatım boyunca bu kadar korkmadım ben.”

Harrowhark bu kavalye-ölümbüyücüsü muhabbetini duymazdan gelip imalı imalı boğazını temizledi. “Septimus’un korunması lazım. Kavalyesinin bulunması lazım. Ne öneriyorsun?”

Palamedes gözlüğünü yeniden uzun burnunun üstüne geçirerek, “Dördüncü Hane, Dulcinea Hanım’la kalsın,” dedi. “Dokuzuncu Gideon da destek olarak onlarla gitsin. Sen, ben ve Camilla tesise inip Protesilaus’u bulup bulamayacağımıza bakacağız.”

Bunun üzerine Palamedes’e yönelen afallamış bakışların sayısı birden fazlaydı: Kendi kavalyesi dahi aklını tatile göndermiş gibi bakıyordu ve Harrow da sanki duygularını rahatlatmak istiyormuş gibi kendi kukuletasını tutup sertçe, canını yakarak geri çekti. Çok aptal bir çocukla konuşuyormuş gibi bir edayla, “Sextus, dedi, “Kavalyen yaralı. İkinizi de öldürüp anahtarlarınızı alabilirim – ya da sadece anahtarlarınızı alabilirim ki bu daha da kötü olurdu. Neden kendini bile isteye bu konumda bırakırsın?”

“Çünkü sana güveniyorum,” dedi Palamedes. “Evet, her ne kadar sadece Kilitli Kabir’in esrarlı güçlerine sadık bir kara bakire olsan bile, öyle. Eğer anahtarlarımı kalleslikle almak istiyor olsaydın uzun zaman önce bana onlar için meydan okumuştun. Silas Octakiseron’a güvenmiyorum ve Ianthe Tridentarius’a da güvenmiyorum ama Muhterem Kız Harrowhark Nonagesimus’a güveniyorum.”

Gideon, Harrow’un bu küçük söylev sırasında birkaç defa renk değiştirdiğini görebiliyordu. Oldukça kül rengi bir iskeletten çenesinin altı beklenmedik şekilde yeşile çalan bir iskelete dönüşmüştü. Dışarıdan bakan birisi için düz bir Dokuzuncu Hane maskesi *siyah esrardan örtülü gizeme* kaymış, hiçbir şey belli etmemişti ama Gideon için havai fişek gösterisi izlemek gibiydi.

Ölümbüyücüsü homurdandı: “Tamam. Ama Yedinci Hane’ye biz bekçilik edeceğiz. Malul kavalyenle o merdivenden aşağı inmeyeceğim.”

“Tamam,” dedi Palamedes, “belki de böylesi yeteneklerimizi daha iyiye kullanmamızı bile sağlar. Dördüncü, Dokuzuncu Gideon’a dair bir sıkıntınız yok, değil mi? Hepimizin motivasyonlarımızın aynı doğrultuda olduğunu var saydığının bilincindeyim – ama sizi temin ederim hakikaten de öyleler. Tesisi arayın ve onu bulursanız –ya da bunda başarısız olursanız– bize dönün ve ne yapacağımıza bakalım. Girin ve çıkın.”

Gözleri kızarmış ölümbüyücüsü genç gözleri kızarmış kavalyesine baktı. Jeannemary ânında konuştu: “Dokuzuncu’yla gideriz. Kendisi sağlam. Hem zaten Dokuzuncu hakkında anlatılan hikâyeler büyük ihtimalle deli saçması.”

Kendisi sağlam mı? Kendi ölümbüyücüsünün Dulcinea Septimus’un yanında durmasını neden istemediğine dair hepsi adice şüpheleri olsa da Gideon’ın kalbi kanatlanmıştı. Altıncı Hane’nin üstadı gözlüğünü yeniden ayarladı, “Affedersin, Dokuzuncu kavalye, bütün bunlarla ilgili düşüncelerini sormuş olmam gerekiyordu.”

Gideon bu soruyu düşünürken ensesindeki eklemleri çatırdatıp bağ dokularını gerdi ve parmak kemiklerini çıkırdattı. Palamedes bir kez daha sordu: “Düşüncelerin?”

“Soy isminin ilk üç harfiyle,” dedi Gideon, “adının son üç harfini arka arkaya koyduğunda ‘Sex Pal’ olduğunu biliyor muydun?”

Ürkünç ergenlerin gözleri o kadar kocaman açıldı ki içlerinden iskelet geçirebilirdin.

“Sen... sen *konusuyor* musun?” dedi Isaac.

“Konusmuyor olmasını dileyeceksiniz,” dedi Camilla.

Camilla’nın yarası yeniden açılmıştı. Palamedes kanamayı durdurmak için kullanabileceği bir mendil bulmak amacıyla ceplerini ve cüppesinin yenlerini karıştırıyordu. Dördüncüler fısıltı olduğunu düşündükleri bir sesle çabuk çabuk konuşur ve Harrow, Gideon’ın yanına gelip anahtarlarının üstünde şıkırdadığı o koca demir halkayı istemeye istemeye ona uzatırken Palamedes’in anahtarları görmesini engellemek için bedenini Gideon’ın bedenine neredeyse yaslanacak kadar yaklaştırmıştı.

“Ya bunlarla dön ya da bunları yutmaya çalışırken boğul,” diye fısıldadı “ve Dördüncü’nün yanındayken rehavete kapılma. Çocuklarla asla çalışmamalısın, prefrontal korteksleri gelişmemiş oluyor. Şimdi–”

Gideon kollarını Harrowhark’a doladı. Onu yerden sadece iki santim kaldırdı ve ne kendisi ne de Harrow ne halt ettiğini anlayabilmişken kucaklayıp sıktı. Ölümbüyücüsü kollarında absürt denecek kadar hafifti, kuş kemiği dolu bir heybe gibi. Her zaman Harrow’un teninin de Dokuzuncu’daki diğer her şey gibi soğuk olacağını düşünmüştü – yani düşünmeye zahmet ettiği zamanlarda. Hayır. Harrow Nonagesimus ateşi çıkmış kadar sıcaktı. Yani o miktarda dehşetengiz düşünceyi enerji üretmeden düşünemezdin. Bir dakika ya, *ne halt ediyordu şu anda*.

Gideon onu yere koyarak, “Bana arka çıktığın için teşekkür ederim, gece yarısı cadalozum,” dedi. Harrow karşı çıkmamış, ölü taklidi yapan bir av hayvanı gibi hareketsiz kalmıştı. Ve yine upkı av hayvanı gibi buğulu gözlerle uzaklara dalıp, ses çıkarmadan nefes alıp vermeye başlamıştı. Gideon artık geç kalmış da olsa birilerinin gelip kendisini havaya uçurmasını diliyordu ama yine de kendisine havasından taviz vermeden davranması gerektiğini hatırlattı. “Bunu takdir ediyorum, alacakaranlık kraliçem. Bu iyiydi. Sen iyiydin.”

* (Ing.) Seks dostu. –yhn

Ne diyeceğini kesinlikle bilemeyen Harrow nihayetinde zavallı bir, “Bunu *tuhaflaştırma*, Nav!” diyebildi ve hınçla Palamedes’in peşinden gitti.

Jeannemary epey utangaç bir tavırla Gideon’ın yanına sokuldu. Isaac ise parazit gibi onun peşinden sürükleniyordu: Kızın kıvrıcık saçlarını eski püskü mavi bir kurdeleyle örüp toparlamakla uğraşıyordu. “İkiniz uzun zaman önce mi eşleştirildiniz?” dedi Jeannemary.

(“Ona bunu sorma,” diye ukladı ölümbüyücüsü. “Öyle *tuhaf şeyler sorulmaz.*”

“*Kapa çeneni, sadece bir soru sordum işte!*”)

Gideon gitgide büyüyen örgüye ve Palamedes’in mavi bir damlalığın iğrenç içeriğini Camilla’nın yarasına dökmesini ve bunun hemen ardından Camilla’nın hoş bir anilikle onun uyluğuna diz atmasını izledi. Harrowhark yanlarında pusuya yatmış gibi duruyor, Gideon’a bakmaktan itinayla kaçınıyordu, başını ikinci iyi kukuletasının içine gizlemişti. Ne yapması ya da düşünmesi ya da söylemesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu: Bir kavalyle ölümbüyücüsü arasında, bir ölümbüyücüsüyle kavalyesi arasında görev ne anlama geliyordu?

“Ebediyetten beriymiş gibi geliyor,” dedi Gideon samimiyetle. Kara gözlüğünü cebinden çıkarıp taktı ve kendini ânında daha iyi hissetti. “Hadi yürüyün. Gidelim.”

25

Gideon'ın artık işleyen bir çift ses teli ve bunları kullanma iradesi olduğunu bilmelerine rağmen tesise yaptıkları yolculuk sessizlik içinde geçmişti. Birinci Hane'nin derinliklerine yapılan her yolculuk ergenlerin ikisini de teyakkuza geçiriyordu: O kadar paranoyaklardı ki şüpheli Dokuzuncu'nun karanlık bağrında hoş karşılanırlardı. İkisi de her gölgeden irkiliyor ve gıcırdayan iskeletlerin geçmelerini azımsanamayacak bir nefret ve çaresizlikle izliyordu. Çok aşağılarında dalgaların uluduğu açık terası da, serin mermer koridoru da, tesise açılan kapağın bulunduğu özelliiksiz odaya inen mermer merdiveni de sevmediler. Ancak Gideon tesis anahtarını kilide sokup sert bir *klik* sesi çıkararak çevirdiğinde konuştular. Ağzı açılan Jeannemary'ydi ve endişelenmişti.

"Hâlâ bir anahtarımız yok," dedi. "Belki de bizim... burada olmamamız gerekiyordur."

"Abigail öldü ama onun izni vardı," dedi akranı. "Kimin umurunda?"

Gideon kapağı çizmeli ayağıyla ağır ağır açarken, "Ben izin almadan aşağı inmiştim," dedi. Soğuk hava sıkışıp kalmış bir hayalet gibi dışarı fırladı. "Bir defasında, Altıncı, anahtarım olmadan aşağı inmeme izin verdi ve hâlâ nefes alıyorum."

Jeannemary rahatsız ve ikna olmamış gibiydi. Dolayısıyla Gideon ekledi: "Bak, şu şekilde yaklaşman lazım: Daha geçen gece buradaydın, dolayısıyla mesele buysa çoktan kemiği tuttun."

"Sen... konuşacağını düşündüğüm şekilde konuşmuyorsun," dedi Isaac.

Üçü birlikte soğuk, karanlık demir çubuklara tutunarak indiler ve zemindeki floresan ışıklarıyla ölüm sessizliğine vardılar.

Gideon başı çekiyordu. Diğer ikisi hâlâ zemindeki ızgarayı dekore eden ve gün geçtikçe eskiyen, kanlı et parçalarına daldıklarından biraz gecikmişti. Gideon'ın onları, radyal odaya giden tünelden kadim tahtaya ve o bir sürü koridorla üstlerindeki etiketlere doğru dürterek ilerletmesi gerekmişti.

Arkasına döndü: Jeannemary'yle Isaac onu takip etmemişti. Jeannemary eşikte durup kapının çerçevesine yapışmış çelik ve sacdan o tuhaf anakronistik tünellere ve LED ışıklara bakıyordu.

Gözleri hızla sağa sola devinirken, "Bir ses duydum sandım," dedi.

"Nereden geliyordu?" Cevap vermedi. Eşiğin duvarla birleştiği yerdeki gölgelere sığınmış olan Isaac konuştu: "Dokuzuncu, neden Magnus'la Abigail'in bedenlerinde kemik parçaları bulundu?"

"Bilmiyorum. İyi bir soru."

Neredeyse işitilemeyen bir fısıltıyla, "İlk başta bunun iskeletlerin işin içinde olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm," diyerek kendisi ve kavalyesinin, bir kemik hizmetkâr ne zaman gıcırdayarak yaklaşacak olsa yerlerinden zıplamalarındaki mantıksızlığı mantıklı hâle getirdi. "Yukarıdaki yapılarda doğal olmayan bir şey var – sanki insanı dinliyorlar..."

Gideon ikisine birden baktı. Koridorun iki yanına yapışmış açığa çıkmaya cesaret edemiyorlardı, gözbebekleri de adrenalini basmışlar gibi iyice genişlemişti. İkisi de ona baktılar: Kahverengi gözleri karanlıkta çamurlu gibi görünen genç kavalye, koyu ela gözleri ve örümcek ağına benzeyen rimeliyle genç ölümbüyücüsü. Bir soğutma vantilatöründen gelen basınçlı hava bir menfezden geçerek tavanı gıcırdattı.

Gideon sabırsızlıkla, "Gelin, gelin, orada saklanarak olmaz," dedi. "Hadi şu adamı bulalım. Çok zor olmamalı, adam heyula gibi."

İkisinin de ikna olup açığa çıkmaya niyeti yoktu. Havaaları sönmüş gibiydi. Birbirlerine sokulurken, yüzlerinde kasvetli ve gergin bir ifade vardı. Isaac bir elini kaldırdı ve parmak uçlarında silik, hayaletleri andıran alevler belirdi – mavi-yeşil, etraflarında olup biteni aydınlatmaya pek bir katkısı olmayan hastalıklı bir ışık saçıyorlardı. Koridorlara açılan her bir eşiğe koruma büyüsü

yapmakta ısrar etti – her koridorun ağzına kan ve kavalyesinin tükürüğünü sürdü. Gergin ve aksiydi, her bir çıkışa ergen salyası sürmek de zaman alan bir işti. Jeannemary onu savunma ihtiyacı hissetmiş gibi, “Çevrelemeleri iyi oluyor,” dedi.

Her gölgeye bütün dikkatini vererek bakan Gideon, “Dördüncü’nün bütün olayının her şeye balıklama atlayıp delirmek olduğunu sanıyordum,” dedi.

Kapı çerçevesinde başparmağıyla tuhaf işaretler çizen Isaac, “Bir işe yaramayacaksa ölmek aptalca,” dedi. “Dördüncü harcamalık er deposu değil. Yere ilk inen biz olacaksak hayatta kalmamız lazım... ilk öğrendiğim şeyler koruma büyüleri idi. Gelecek sene cepheye gönderildiğimizde sırtlarımıza yara iziyle kalıcı koruma rünü çizilecek.”

Gelecek sene. Gideon sabırsızlıktan gerilmişti ama yine de önündeki tıfıl ergenlerin on beş yıl bilmem kaç ay yaşında İmparator’un düşmanlarıyla yüzleşecekleri fikriyle iki saniyeliğine cebelleşmesi gerekti. Sekiz yaşından beri cephede olmak için can atmasına rağmen bu bir anda artık o kadar iyi bir fikir değilmiş gibi gelmeye başlamıştı.

“Bu sene gitmek istemiştik,” dedi kavalye kederle, “ama Isaac konuşlandırılmamızdan bir hafta önce kabakulak oldu.”

Isaac’ın kabakulak geçirmesini hatırlayınca ikisini de bir kasvet bürüdü ama bu en azından hissettikleri dehşeti sulandırmıştı. Gideon sonunda kendini, onları Harrow’u ilk bulduğu yer olan SANİTASYON başlıklı koridorda ilerletirken buldu. Üç çift ayak yerden Isaac’ın ölümüşikleri altında karışık renklerde parlayan muazzam toz bulutları kaldırıyor ve tozlar sessiz spreylere hâlinde panel ızgarasının üstüne yağıp adımlarının altında ezilip yok oluyordu. Kapılar paslanmaz çelik çalışma kabinlerinden panelli labirente açıldı ve menfezler de duygudaşlık içinde inleyince her iki ergen dişlerini gıcırdattı. Harrow’un eski kanı yerdeydi ama Protesilaus yoktu. Ayrılıp metal masalardan oluşan labirenti dolaştılar ve kısa bir şekerleme ya da aynı ölçüde muhtemel başka bir şey yapmak için yatmış mıdır diye masaların altlarını kontrol ettiler; sıra sıra hepsi de boş çıkan metal hücreleri dolaştılar. “Selam!” ya da “Protesilaus!” diye bağırıldılar ve sesleri cılızca duvarlar arasında gidip geldi. Yankı-

lar solarken menfezin metal çeneleri arasından üflenlen havanın çıkardığı tıtır tıtır ayak seslerini andıran gürültüyü duydular. “Burada bir şey var,” dedi Isaac.

Hep birlikte dinlediler. Gideon kusursuz mekanizmaları ve ölumbüyüsüyle güçlendirilmiş zamanın hayatta tuttuğu eski makinelerin binlerce yıldır olduğu gibi bitkinlikle işlediğini duydu. Dokuzuncu Hane’nin fon gürültüsünden farklı değillerdi. “Ben bir şey duyamıyorum,” dedi.

“Sadece işitme duyusu değil,” dedi Isaac alnını kırıştırarak, “daha çok bir his. Burada hareket var.”

“Başka bir hane mi?” dedi Jeannemary.

“Hayır.”

“Koruma büyülerini?”

“Bir şey yok.”

Meçini çekip diğer elinde de hançeriyle tesisi sessizce dolandı. Takım çalışmasına yabancı olan Gideon onu kazara irkiltirse Dördüncü’nün gard silahının bağırsaklarını deşmesinden korkuyordu. “Buraya cesetler getirilmiş,” dedi Isaac. “Uzun zaman önce. Çok kemik madde var. Birinci baştan aşağı bir mezarlık hissi veriyor ama bu daha kötü. Şaka yapmıyorum.”

“Sana inanıyorum,” dedi Gideon. “Burada gözkapaklarınızı tarumar edecek şeyler gördüm. Ne halt araştırdıklarını bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Buranın tek olumlu yanı büyük ölçüde kendi içine kapalı olması.”

“Ben... bundan o kadar emin değilim,” dedi üstat. Alnında ter damlaları belirmeye başlamıştı.

“Burada değil. Başka bir yere gidelim,” dedi Jeannemary.

Sanitasyon’un parlak antiseptik ortamından çıktılar. Gideon üstünde hâlâ Harrow’un kanından küçük siyah spiraller olan dokunmatik yüzeye dokununca ışıklar ritmik bir şekilde *tak, tak, tak* sesleri çıkararak kapanmaya başladı. Artık Isaac’ın şakaklarından oluk oluk ter akmaya başlamıştı. Kavalyesi kolunu omzuna atınca o da sıcak yüzünü kavalyesinin omzuna gömdü. Gideon buna bakmayı yeniden rahatsız edici buldu.

“Hadi uzayalım,” dedi Jeannemary.

Sanitasyon koridorunun ana arterle birleştiği yere geldiklerinde kapanan ışıkların *tak, tak, tak* sesleri onlara yetişmişti. Alt-

larındaki ızgaradaki ışıklar göz kırparak kayboldu, üstlerindeki donuk donuk parlayan paneller de ve ilerilerindeki büyük kare odayı çevreleyen parlak ışıklar da. Mutlak bir karanlık içinde kalmışlardı ve Gideon'ın bedenindeki her sinir korkuyla şakıyordu. Bununla baş edebilmek için hınçla gözlüğünü çıkardı.

Ölümbüyücüsü hiperventilasyona girmek üzereydi. Kavalyesi ürkütücü bir sükûnetle konuştu: "Koruma büyülerin çalıştırılmadı. Sadece ışıklar söndü. Manyâğa bağlama."

"Koruma..."

"Çalışmadılar. Koruma büyüü yapmada iyisin. Burada kimse yok."

Harekete duyarlı sensörü olan ışıklardan birisi arkalarında, pasajın biraz ilerisinde güçlkle canlandı. Tavandaki bir panel metal duvarları parlak beyaz bir aydınlığa boğdu. Duvara daha birkaç saniye önce orada olmayan sözcükler boyanmıştı; bu işi yapan kimse o kadar taze ve kırmızı bir kan kullanmıştı ki ufak damlalar aşağı süzülüyorlardı:

DÖRDÜNCÜ HANE'YE ÖLÜM

Işık titreşip söndü. Onca uykusuzluğun –kendisinin iki katı yaşında bir adamı yere serecek kadar tehdit, panik ve kederle geçen onca günün– ardından Isaac kendini tamamen kaybetti. Gırtlığının derinlerinden gelen bir haykırıyla mavi yeşil bir aylaya büründü. "Isaac *arkama*–" diye bağırdı Jeannemary ama Isaac ışıkla cızırdıyordu, bir şey göremeyecek kadar parlaktı, bir güneşti, insan değil. Koşan auroranın kör ettiği Gideon ergenin önlerindeki odaya girdiğini duydu.

Gözleri kendine geldiğinde Gideon'ın karşısında o güne dek gördüğü en büyük iskelet yapı vardı. Odayı doldurmuştu, Isaac'ın ışığıyla mavi alevler içindeydi, yığınla kemikten bir halüsinasyon gibiydi. Tepki odasındakinden çok daha büyüktü, Dokuzuncu tarih kitaplarında kaydedilmiş herhangi bir şeyden daha büyüktü. Odada gözle görünemeyen bir şekilde kendini oluşturmuştu çünkü kapıların birinden geçebilmesi mümkün değildi. Sadece, ansızın *oradaydı*, bir kâbus gibi – çömelmiş, bakır pası bir cüsse; uzun, örümcekleri andıran bacaklara doğru incelen, onların üs-

tünde korku verici, narin bir şekilde dikilen kemiklerden ibaret bir saçmalık; her biri yapboz parçası gibi birbirlerine geçirilmiş milyon milyon diştten yapılmış, denizanalarını andıran dokunaçlarını arkasından sürüklüyordu. Dokunaçlarını titretti, ardından kamçı şaklamasını andıran bir sesle hepsini bir anda sertleştirdi. O kadar çoktu ki.

Mahlûk, bacaklarını kalçalarıyla bir hat oluşturacak şekilde açan ve sessiz bir korku ve öfkeyle cıglık cıgığa olan Isaac Tettares'ten sakınıyordu. Isaac kollarını onu kucaklamak istiyor-muş gibi iki yana açmıştı, onunla odayı daraltan mahlûk arasında kör edici parlaklıkta bir patlama oldu. Patlamanın ardından bir emme etkisi geldi, sanki Isaac gönülsüz mahlûktan bir şey çekmeye çalışıyordu. Mahlûkun üstünde mavi temas noktaları belirdi ve kemikle enerjiden oluşan kütle şeklini yitirmeye başlayıp Isaac'e doğru sürüklenirken minicik kemikler ızgaranın üstüne yağmur gibi yağdı.

Gideon silkinerek kendine geldi, kılıcını çektiği gibi koştu. Zırh eldivenli eliyle en yakındaki dokunacı tutup çekti ve ardından başka bir dokunacın uzun bir bacak kemiği parçasının açıkta kaldığı bir yerini bulup ağır eldiveninin tersiyle elinden geldiğince sert bir darbe indirdi. Diş dokunaçlardan biri ayak bileğine dolanmıştı ama Gideon dengesini kaybetmeden azı dişlerinden oluşan aylanın üstüne bütün gücüyle bastı. Arkasına baktığında başka bir dokunacın Jeannemary'nin ayaklarını yerden kestiğini ergenin de ayakları ve bıçaklarıyla vahşice darbeler savurduğunu gördü. Mahlûk, Gideon'ın baktığı her yeri doldurmuştu: Isaac'ın ışığının temas etiği her yer kemik ve dişlerden oluşan hakiki bir kanserdi.

Gideon böğürürken bin milyon lanet kemik parçası sesini öl-günleştirdi:

“Kaçın! Dövüşmeyin, KAÇIN–”

Ama o muazzam şey iki düzine daha yılan-kavi dokunacını ızgaranın üstüne çarpıp kasarak keskin tellere çevirdi. Isaac'ın mavi-yeşil ateşi kemikten devasa bir gövdenin üstüne düştü, bir kafatası o şeyin tutarlılık gösteren yegane çekirdeğine korkunç bir şekilde karıştı: gözleri ve dudakları sanki sonsuz bir duaya hapis kalmış gibi kapalı bir yüz imgesiyle. Bu muazzam maske

tavandan aşağıya sarkıyor, Isaac'ın çekimi karşısında geriliyordu. Dokunaçlardan biri kopup Dördüncü Hane'nin büyük bir yiğitlikle oluşturduğu girdaba kapıldı. Ona ilıştırılmış olan ruh çözülüyor, uzvun yüzlerce parçası tek tek ayrılıyordu.

Isaac ne durdu ne de kaçtı. Gideon'ın gördüğü en cesur ve en aptal şeylerden biriydi. Yapı sarsıldı, dengesini buldu ve ne yapmak istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi o koca başını yana eğdi. Ölümbüyücüsünün üstünde dişlerden yapılma uzun, dimdik mızraklar salınıp duruyor, arada bir alevli sarmalina çekileceklermiş gibi oldukları yerde yukarı aşağı titriyor ve şekilleri bozuluyordu. Sonra en az elli tanesi ölümbüyücüsünü deşti.

Oda mavi ışık ve kana boğuldu. Gideon kılıcını kınına koydu, omuzlarını kaldırdı, bir koluyla gözlerini kapattı ve roket gibi hücumla geçti. Bir heyelanın içinden koşmak gibiydi. Bin kemik parçası cüppesini lime lime edip teninin açıkta kalan her santimini yırttı. Gideon bunları hiç umursamadı ama Jeannemary Chatur'a İmparator'un intikamıymış gibi bindirdi. Jeannemary'nin durmak gibi bir niyeti yoktu: Sanki kaçma ihtimali hiç bulunmuyordu da yenilemez düşmanına darbe üstüne darbe indiriyordu. Gideon'ın kendisini kapıp götürmekte olduğunu neredeyse fark etmemiş gibiydi; kolunu bacağını savuruyor ve Gideon'ın ne olduğunu ancak sonra anlayabildiği bir sözcüğü avazı çıktıkça haykırıyordu: *Sadakat! Sadakat! Sadakat!*

Gideon diğer kızı bağına basmış, ana odadan çıkan dokunaçlar peşlerinde o koridordan nasıl can havliyle geçtiğini bilmiyordu. Bağırıp çağıran ve havayı tekmeleyen Jeannemary'yi de taşıyarak merdivenden göz açıp kapayana dek tırmanmasıysa daha da az muhtemel bir olaydı. Yukarı çıkınca kavalıyeyi yere fırlattı –kız bunu hissetmiş olsa şaşırırdı– kapağı çarparak kapattı ve anahtarı öyle delice bir telaşla çevirdi ki metalin üstünde oyuklar açtı.

Jeannemary soğuk siyah karolar üstünde yuvarlanıp kustu. Kemiklerin kamçılacağı, kesilmiş ve ezilmiş kollarıyla ayakları üstünde sallanarak doğruldu ve sarsılmaya başladı. Yeniden dizlerinin üstüne çöktü, ıslık sesini andıran bir çığlık attı. Gideon onu yeniden yakaladı –kedere kapılmış ergen kollarını savurup onu ısırdı– ve yavaş yavaş koşarak kapaktan uzaklaşmaya başladı.

Jeannemary kollarını tekmelemeye devam ediyordu. “Beni bırak,” dedi ağlayarak. “Bırak döneyim. Bana ihtiyacı var. Hâlâ hayatta olabilir.”

“Kesinlikle değil,” dedi Gideon.

Dördüncü Jeannemary bir kez daha çığlık attı. “Ölmek istiyorum,” dedi sonra da.

“Şansına küs.”

En azından tekme atmayı kesti. Gideon’ın elleriyle yüzündeki sayılamayacak kadar fazla olan kesikler ciddi ciddi canını yakmaya başlamıştı ama onlara dikkatini vermedi. Dışarıda hâlâ koyu karanlık gece hüküm sürüyordu ve rüzgâr Kenan Evi’nin kenarından uluyarak esiyordu; Jeannemary’yi içeri taşıyıp büyük, çürüyen merdivenden aşağıya indirdi ve ardından ne yapması gerektiği konusunda kafası tamamen boşaldı. Dördüncü Hane’nin kavalyesi ayağa bile kalkamıyordu: Kalbi sonsuza dek kırılmış birisinin küçük, yaşadıklarına inanamayan hıçkırıklarından ibaretti. Gideon’ın Jeannemary’nin samimi olarak ağlamasını ikinci dinleyişiydi bu ve ikinci seferi ilkinden çok daha kötüydü.

Onu güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Gideon uzun kılıcını istiyordu ve bir de Harrow’u istiyordu. Dokuzuncu’nun konaklama alanına gidebilirdi – ama kemik korumaları kırılabilirdi, Harrow’un yaptıkları bile. Doğruca diğerlerinin Dulcinea’nın başında nöbet tuttukları yere gidebilirdi – ama bu katatonik kargosuyla gitmek için fazla uzun bir mesafeydi. Ve yolda gözünü hırs bürümüş Naberius’a ya da fazla itaatkâr Colum’a denk gelecek olursa – yine de onları aşağıdaki tesiste, karanlıktaki şey her neyse ona tercih ederdi. Gideon’ın eli hâlâ daha az öncesine kadar delicesine kullandığı tesis anahtarının olduğu anahtar halkasını kavriyordu – ve zihninde bir şimşek çaktı.

Jeannemary nereye gittiklerini sormadı. Gideon ıslak Kenan Evi merdiveninden aşağıya inip gece vakti sükûneti içindeki koridorları geçti ve antrenman odalarının fuayesine giden eğimli küçük pasajdan aşağıya indi. Kilimi kenara çekip koridordan Harrow’un X-203 olarak adlandırdığı koca siyah kapıya gitti. Kapıyla kilit geceleyin o kadar siyahtı ve Gideon’ın elleri de korkudan o kadar kaygandı ki ıstırap verici bir dakika boyunca anahtar

deliğini bulamadı. Sonra buldu, kırmızı anahtarı yuvasına soktu ve kapıyı açıp uzun zaman önce terk edilmiş çalışma odasına girdi.

Bir dizi spot ışığının hepsi yanıp laboratuvarın lamine tezgâhlarını ve oturma odasına çıkan, hâlâ parlayan basamakları aydınlattı. Kapıyı sertçe arkalarından kapatıp o kadar hızlı kilitledi ki ses hızını aşmış olmalıydı. Gideon, Jeannemary'yi yarı taşıyıp yarı sürükleyerek merdivenden çıkardı ve onu ansızın kullanılınca inleyen pofidik koltuğa oturttu. Kederli ergen kıvrılıp fetüs pozisyonu alırken kanayıp hıçkırıyordu. Gideon güçlü adımlarla uzaklaşıp odanın içini ne var ne yokmuş diye dolanmaya başladı; bir yandan da o koca kitaplıkları barikat olarak kullanmak üzere aşağı indirip indiremeyeceğini merak ediyordu.

Dördüncü sonunda, berbat bir sesle, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Anahtar odalarından birinde. Burada güvendeyiz. Buranın anahtarı sadece bende var."

"Peki ya o şey kapıyı kırarsa?"

Gideon güven vermek istercesine, "Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "O şey on santim kalınlığında demirden."

Bu bir ihtimal diğer kızın gözlerinden o doğaçlama barikadı görmüş olan Jeannemary'yi ne teselli ne de tatmin etti ama ağlaması azaldı – yaklaşık her beş saniyede bir hıçkırık onu sarsıyordu ama ağlamanın yerine isterik, derin solukları geçirmişti. Ta ki, "Bu adil değil," deyip yeniden ciğer dolduran ağlama nöbetlerine başlayana dek.

Gideon eskimiş tüfeğin önüne geçip korkudan çalışıp çalışmadığını merak etmeye başlamıştı. Kim bilirdi? Kılıçların hepsinin kenarları keskindi. "Hayır. Değil."

"Sen a-anlamıyorsun." Kavalie kendini kontrol altına almaya çalışıyordu, vahşi gözleri nefret ve çaresizlikle ıslanmışlardı. O kadar şiddetle ürperiyordu ki bütün vücudu titriyordu. "Isaac dikkatlidir. Pervasız değil. O öyle değil... değildi. Her zaman o kadar dikkatliydi ki, onun başına... ikimiz küçükken ondan nefret ediyordum, hiç de istediğim şey değildi–"

Kendini yeniden ağlamaya kaptırdı. Yapabildiğinde de, "Bu adil değil!" dedi. "Neden bir anda aptala bağladı?"

Gideon'ın buna karşı söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Kitap-

lıklar ve antikalardan daha fazla ateş gücüne ihtiyaç duyuyordu. Fena hâlde ihtiyaç duyduğu şey ise kemiklerden inşa edilmiş devasa bir yapıyı cehennemden çıkma bir canavardan ziyade bir eğlence fırsatı diye görecektir olan Harrow Nonagesimus'tu ve bir de uzun kılıcına ihtiyacı vardı. Ama Jeannemary'yi bırakamazdı ve şu anda Jeannemary kendisine yük olan bir sorumluluktan.

Ellerini kanayan yüzünün üstünden geçirip yüz boyasını mahvetti ve düşüncelerini toplamaya çalıştıktan sonra şu noktaya varıp durdu: "Bak. Sen dövülecek hâle gelene dek burada kalacağız – bana hazır olduğumu söylemeye çalışma, bitkinsin, şok içindesin ve sıcak kusuşa benziyorsun. Yarım saat bir dur, uzan, ben de sana su getireceğim."

Jeannemary'yi tozlu, yayları gıcırdayan yataklardan birine götürmek için inanılmaz bir efor sarf etmesi gerekti ve onun laboratuvarındaki musluktan gelen suyu –borular kullanıldıkları için geçirdikleri şokla takırdadı– büyük ihtimalle Dokuzuncu Hane'nin daha hâlâ genç olduğu günlerden beri kimsenin dudaklarının yanına yaklaşmadığı minicik bir teneke bardağa doldurup içinden küçücük birkaç yudum dahi içmesini sağlamak için çok daha fazla çabalaması gerekti. Söz dinlemez ergen biraz su içti, başını sünger gibi olmuş eski yastığa dayadı ve omuzları uzun bir süre sarsıldı. Gideon aşırı dolgulu koltuğa yerleşip meçini dizlerinin üstünden ayırmadı.

"O şey neydi?"

Gideon sarsıldı; içi geçer gibi olmuş ve hayallere dalmıştı, Jeannemary'nin sesi de ağlamaktan ve yastıktan ötürü kalındı.

"Bilmem," dedi. "Tek bildiğim bu yaptığı yüzünden canına okuyacağım."

Bir anlık daha sessizlik. Ardından: "Isaac'le benim haneden gerçek anlamda ilk çıkışımızdı bu... cepheye gitmemiz için ismimizi yazdırmasını uzun yıllardır istiyordum ama Abigail olmaz demişti... ve o da yapmıyordu... Demek istediğim, bakması gereken kendinden küçük üç erkek ve dört de kız kardeşi var. Yani vardı."

Kulağa az sonra yeniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi geldi. "Bu... önemli bir miktar mı?" dedi Gideon.

Jeannemary burnunu çekerek, "Dördüncü Hane'deyse yede-

ge ihtiyacın oluyor,” dedi. “Benim beş kız kardeşim var. Senin büyük bir ailen var mı?”

“Dokuzuncu’nun büyük ailelerle işi olmuyor. Ben yetim olduğumu düşünüyorum.”

“Yani, bu Dördüncü Hane’de de sık görülen bir şey,” dedi kavalce. “Annem çemberin dışındaki post-koloni gezegenlerinde olmaması gerektiği hâlde Pioneer seferi sırasında bir el bombasının üstüne atladı. Isaac’in babası bir mülk gezegenine yaptığı bir devlet ziyaretinde isyancılar tarafından havaya uçuruldu.”

Bunun ardından bir şey gelmedi. Gözyaşları bile. Birkaç dakika sonra Gideon kan içindeki zavallı kızın ağlaya ağlaya kendinden geçmiş olduğunu görünce şaşırmadı. Onu uyandırmadı. Onu uyandırmak için yeterince zaman olacaktı hatta büyük ihtimalle böyle kısa bir dinlenme ona iyi bile gelebilirdi. Ergen olmak berbat bir şeydi ve el bombalarının üstüne atlayan annelere ve havaya uçurulan babalara alışık olsan da en yakın arkadaşı az önce korkunç bir şekilde can veren bir ergen olmak daha da berbatı. En azından Dokuzuncu Hane’de bunaklığın kötüleştirdiği zatürreyle vefat ediliyordu genellikle.

Gideon başını koltuğun şişkin sırtında dinlendirdi. Öncesinde sorsalar bunun mümkün olmadığını söylerdi ama – Jeannemary’nin nefes alırken göğsünün yükselip alçalmasını izlemek, bunun inip kalkan güvenli ritmi, uyuyan ergenin yanaklarında kuruyan gözyaşları derken– hızla uykuya daldı.

Fazla zaman geçmiş olamazdı. En fazla on beş dakika. Derin REM uykusuna geçmek gibi bir lüksü olmadığını fark eden birinin bilinçdışı mutlak paniğiyle, biri kendini tutup sarsmış gibi uyandı. Kılıcı takırdayarak dizlerinin üstünden düşüp yere çarptı. Onu uyandırmış olabilecek tek ses musluktan geldiğini düşündüğü ısrarcı damlamaydı.

Gideon uyandığında neye bakmakta olduğunu anlayamadı ve düzgün görebilmek için gözlerini temizledikten sonra yine anlayamadı.

Jeannemary hâlâ o eski yatağın üstünde sırtüstü yatıyordu ama artık kollarıyla bacakları iyice açılmıştı, yatak örtüsüyle bat-

taniyelerini kötü bir rüya görürken tepinip üstünden atmış gibi: Bu durumda bir sıkıntı yoktu, tabii her iki omzunu deşerek şilteye mıhlamış iki tane muazzam kemik mızrak hariç. İki tanesi uyluklarını deşmişti. Bir tanesi de doğrudan kaburgalarının tam ortasından geçmişti. Bu kemik mızraklar Jeannemary'nin bedeniyle elbiselerini lekeleyip çarşafa yayılan kırmızı aylaların içinden geçerek buluşuyorlardı.

Gideon içinde bir yere seslenirmiş gibi, "Hayır," dedi, "hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Jeannemary'nin gözleri hafif açıktı. Buklelerine kan sıçramıştı, yatak başına da kan fışkırmıştı. Gideon'ın gözü yukarı giden lekeyi takip etti. Duvara ipeksi, ıslak bir kırmızıyla şu yazılmıştı:

TATLI RÜYALAR

DÖRDÜNCÜ PERDE

26

Dördüncü ergenleri morgda yan yana, kendilerine göz kulak olmakta böylesine nihai bir şekilde başarısız olmuş yetişkinlerin yanında huzursuz bir uykuya yatırılmışlardı. Birisi (Nasıl? Bu bir gizemdi) soğumakta olan cesedi Gideon'ın kollarından almış (O mızrakları o korkunç deliklerden kim çıkarıp Jeannemary'yi geri taşıymıştı?) ve bir sürü insan ona bir sürü kelime sarf etmiş ve bunların hiçbirisi de kısa süreli hafızasını delip geçememişti. Öğretmen oradaydı, hafızasında, Isaac Tettares olan kırık eleğin başında dua ediyordu; Harrowhark da orada bir yerlerdeydi ve Palamedes de Dördüncü Jeannemary'nin soğuyan cesedinden cımbızla bir şey çıkarıyordu. Bu imgeler bir rüyadaki kadar karışık ve bağlamdan yoksundu.

Bir şeyi hatırladı: Harrowhark *seni salak – seni kıt zekâlı – seni aptal* diyordu, Dokuzuncu Hane'nin çocuk yuvasındaki bütün o eski küçümseme yeniden oradalarmış gibi geri dönmüştü ve taptazeydi. Mimar Harrow, Drearburh'un koridorlarından esip gürleyerek geçiyordu. Yanında Crux'la baş düşmanı Harrow. Harrow'un kendisine tam olarak neden söylev çektiği belli değildi ama hangi nedenden olursa olsun, Gideon bunu hak etmişti. Gideon başını ellerinin arasına alıp ölümbüyücüsünün tiradının kalanına zihnini kapatmıştı. Ve ardından Harrowhark yumruklarını sıkmış –bir defa burnundan sertçe solumuş– ve çekip gitmişti.

Mantıklı gelen tek şey, sonunda kendini Dulcinea'yı tuttukları beyaz badanalı odada bulmasıydı, tek başına kolçaklı bir sandalyede oturmuş ve bir saat boyunca gözlerini sıkarak gözyaşı dökmüştü. Birisi bütün yaralarını berbat bir kokusu olan katran kıvamında kızıl bir şeyle yıkamıştı ve bir şekilde yaralarına bir

damla tuzlu su geldiğinde leş gibi bir koku yükseliyor, canı fena yanıyordu. Bu kendisi için üzülmeye neden olmuş ve kendisi için üzülmeye gözleri daha da ıslanmıştı.

Dulcinea Septimus, karşısında bunu yapmak için iyi bir insandı. “Geçecek,” dememişti çünkü Dulcinea’nın boş laflara harcayacak ciğer kapasitesi yoktu; sadece on beş yastığın desteğiyle oturup ince, sıcak eliyle Gideon’ın avucunu tutmuştu. Gideon’ın bütün gücüyle gözlerini kırpması bitene dek beklemiş ve sonra da demişti ki:

“Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

“Bok hiçbir şey yoktu,” dedi Gideon. “Yapmış olmam gereken her şeyi düşündüm. Yapabileceğim yaklaşık elli şey vardı ve hiçbirini yapmadım.”

Dulcinea ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. Berbat görünüyordu. Sabaha birkaç saat kalmıştı ve günün erken saatlerinin ışığı bisküvi renkli buklelerini ve rengi atmış tenini griye boyuyordu. Boğazı ve bileklerindeki ince yeşil damarlar sanki epidermisinin üst katmanları çoktan soyulup gitmiş gibi korkunç şekilde belirginleşmişti. Nefes aldığı anda kulağa bir klimanın içinde muhallebi çalkalanıyormuş gibi bir ses geliyordu. Yanakları renklenmişti ama sıcak cürufun dengesiz parlaklığına sahiplerdi.

“Ah, yapabilirdim... yapmalıydım,” dedi. “*Yapabilirdim ve yapmalıydım* diye diye geçen haftaya dönebilirsin... rahme kadar dönebilirsin hatta. Pro’yu yanımdan ayırmayabilirdim ya da onunla gitmeliydim. Sadece ne yapmış olmam gerektiğini ya da ne yapabileceğimi düşünerek geri dönüp her şeyin kusursuz gerçekleşmesini sağlayabilirim. Ama yapmadım... sen de yapmadın... hayat böyle.”

“Bunu kaldıramıyorum,” dedi Gideon samimiyetle. “O kadar boktan bir durum ki.

“Hayat bir trajedi,” dedi Dulcinea. “Göçüp gidenler bizi arkalarında bırakıyor, hiçbir şeyi değiştiremiyoruz. Bu mutlak bir kontrol eksikliği... Biri öldüğünde, ruhları sonsuza dek özgür kalıyor, biz onu yakalamaya ya da ürettiği enerjiyi kullanmak üzere bağlamaya çalışsak dahi böyle bu. Ah, bazen geri geldiklerini biliyorum... ya da biz onlara seslenebiliyoruz, Beşinci’nin

yaptığı gibi... ama kaidenin bu istisnası bile onların üstümüzdeki hâkimiyetini gösteriyor. Ancak biz yalvardığımızda geliyorlar. Biri bir kez öldüğünde onları artık kavrayıp tutamıyoruz, Tanrı'ya şükür! – tek bir kişi hariç, onun da buradan çok uzakta olduğunu düşünüyorum. Gideon, ölümler için üzülme. Ölümün mutlak bir zafer olması gerektiğini düşünüyorum.”

Gideon bu fikre katılamıyordu. Jeannemary, Gideon kestirdiği sırada bir köpek gibi ölmüştü ve Isaac de kocaman bir ergen kevgirine dönüştürülmüştü; sonsuza dek onlara üzölmek istiyordu. Ama bu anlama gelecek bir şey söyleyemeden, Dulcinea yaklaşık iki buçuk mendili dolduran büyük bir öksürökle sarsıldı. Bu mendillerin içindekiler *Gideon*’ın *Dulcinea*’yı bırak, ölümleri kıskanmasına neden oldu.

Gideon sakin bir sesle konuşmayı deneyip başarısızlığının mutlaklığıyla rekor kırarak, “Kavalyeni bulacağız,” dedi.

“Sadece ne olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi *Dulcinea* kederli bir sesle. “Bunun en kötü yanı... ne olduğunu bilmemek.”

Gideon buna da katıldığından emin değildi. Gerçekleşen olayların tamamıyla ne olduğunu bilmeden yaşayabilseydi buna yürekten minnettar kalırdı, yerinde duramayan canlı kırmızı-mor bir yoğunlukla hem de. Yine de aklı Magnus ve Abigail söz konusuyken kendi derisini yüzmeye devam ediyordu, aşağıdaki karanlıkta, tek başlarına... ne zaman ve nasıl sorularını tekrar tekrar sordu; Magnus’un karısının öldürölmesine Jeannemary’nin Isaac’in öldürölmesini izlediği gibi tanık olup olmadığını tekrar tekrar sordu. Gideon düşündü: Bir kavalyenin ölümbüyücüsünün ölmesini izlemesi aptalca bir şey.

Gideon kendisini öfkeli, boş ve dövüşmeye hevesli hissediyordu. Gerçek bir umudu olmadan, “Eğer anahtarlarını Silas Octakiserson’dan geri almak istiyorsan onu senin adına dümdüz ederim,” dedi.

Öksürük fokurdayan bir kahkahaya dönüştü. “Yapma,” dedi *Dulcinea*. “Onları karşılık beklemeden, kendi hür irademle verdim. Neden şimdi geri almak isteyeyim ki?”

Gideon dümdüz, “En baştan neden bu işe giriştin ki zaten?” diye sordu.

“Ölüyor olmama rağmen mi demek istiyorsun?” *Dulcinea*’nın

gölümsemesi kırılğan olsa da gamzeliydi. “Bu kesin bir bariyer değil. Yedinci Hane, durumumun bir avantaj olduğunu düşünüyor. Hatta evlenip genlerimi sürdürmemi bile istediler – benim! Genlerim daha kötü olamazdı – ileriki nesillerin bir noktasında saf şiiirden bir mahsul verebilirler diye.”

“Anlamıyorum.”

Önündeki kadın kımıldandı, elini kaldırıp birkaç sarı kahverengi saç telini alnından çekti. Bir süre cevap vermedi. Ardından konuştu: “Eğer çok kötü ilerlemezse –belki elli yıl yaşayabilirsen– bedeninin içeriden ölüyorsa, kan hücrelerin seni durmaksızın canlı canlı yiyorlarsa... öyle bir ölümbüyücüsü oluyorsun ki, Dokuzuncu Gideon. Ayaklı bir ölümenerjisi jeneratörüne dönüşüyorsun. Eğer çoğunlukla kanser, azıcık da kadın kaldığında hastalığı durdurmanın bir yolunu bulabilselerdi ânında yaparlardı! Ama yapamıyorlar. Benim hanemin güzelliği sevdiği söylenir –severlerdi ve hâlâ seviyorlar– ve güzel bir şekilde ölmekte de belli bir güzellik var... eriyip gitmekte... yarı canlı, yarı ölü, kudretinin kraliçeliğinde.”

Rüzgâr ince ve yalnız bir ıslıkla pencereden esti. Dulcinea, Gideon kendisini durdurmadan dirsekleri üzerinde doğrulmak için kendini zorladı ve cevap talep etti: “Kudretimin kraliçeliğindeymiş gibi *görünüyor muyum?*”

Bu soru karşısında herkes ter dökerdi. “Aa–”

“Eğer yalan söylersen seni mumyalarım.”

“Bok gibi *görünüyorsun.*”

Dulcinea yeniden arkasına yaslanıp huysuz huysuz kıkırdadı. “Gideon,” dedi, “ölümbüyücüsüne ölmek istemediğimi söyledim. Ve bu doğru... ama bana on bin yıl gibi gelen haftalardır ölüyorum. Daha ziyade *yalnız* ölmek istemedim. Beni gözlerinden irak tutmalarını istemedim. Gözden irak kalmak korkunç bir şey... Yedinci beni güzel bir kabre kapatıp bir daha hakkımda tek bir söz bile söylemeyecekti. Ben de böyle bir tatmine kavuşmalarına izin veremezdim. Dolayısıyla İmparator isteyince buraya geldim... kendim istediğim için... buraya ölmeye geldiğimi bildiğim hâlde.”

“Ama ben senin ölmeni istemiyorum,” dedi Gideon ve bir saniye sonra bunu yüksek sesle söylediğini fark etti.

O elin işaret ve başparmakları kendi elinin etrafında bir daire oluşturmuştu. O koyu mavi gözler ışıldıyordu –fazla ışıldıyorlardı; pırıltıları ıslak, sıcak ve parlaktı– ve Gideon o parmakları büyük bir özenle ellerinin arasına bastırdı. Azıcık bir basınç dahi Dulcinea’yı avuçlarının arasında ezip toza dönüştürecekmiş gibiydi, tıpkı Dokuzuncu Hane kemikliğindeki çok eski kemikler gibi. Sızlayan kalbi çok narinleşmişti; sızlayan beyni kupkuruydu.

Dulcinea, “Bunun gerçekleşmesi için bir planım yok aslında,” derken sesi sütün içine dökülen su gibi incelmeye başlamıştı. Gözlerini kapatıp hırıltılı bir iç çekti. “Büyük ihtimalle sonsuza dek yaşayacağım... ilkinden de kötü bir talih. *Tek et, tek son’a* ne oldu peki?”

Gideon, “Ben bu kelimeleri daha önce de görmüştüm,” derken nerede gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu. “Ne anlama geliyorlar?”

Mavi gözler azıcık açıldı.

“Tanıdık gelmediler mi?”

“Gelmeliler mi?”

“Yani,” dedi Dulcinea sakince, “Muhterem Kız’ına kavalye olarak onun hizmetine bağlılık yemini ettiğin gün bu sözleri söylemiş *olmalıydın* ve o da aynı şekilde sana – ama bunu hiç yapmadın, değil mi? Kilitli Kabir’in gelenekleri uyarınca eğitilmedin ve Dokuzuncu Hane rahibelerine hiç benzemiyorsun. Ve şey gibi dövüşüyorsun... bilmiyorum. Dokuzuncu Hane’de yetiştirildiğinden bile emin değilim.”

Gideon başını bir anlığına yatağın çerçevesine dayadı. Daha önce bu ânı gözlerinde canlandırdığında paniğe kapılacağını hayal etmişti. Ama artık panik istihkakını tüketmişti. Sadece yorğun hissediyordu.

“Durumu çaktın,” dedi. “Rol yapmaktan usandım, dolayısıyla evet. Bu söylediklerinin hemen hepsi doğru. Taklidi yapılmış gelmiş geçmiş en çakma kavalye olduğumu *biliyorsun*. Gerçek kavalyenin hipertiroidi vardı ve feci bir ezikti. İki aydan kısa bir süredir onun görevlerini yerine getiriyormuş numarası yapıyorum. Ben bir eğreti kavalyeyim. Ve bu konuda daha kötü olmam mümkün değil.”

Bunun karşılığında elde ettiği gülümsemede gamze yoktu. Tuhaf bir şekilde müşfikti –Dulcinea’nın ona karşı hep müşfik olduğu gibi– sanki her zaman leziz bir sırrı paylaşmışlar gibi. “O noktada yanıyorsun,” dedi. “Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan... senin bir Liktor’a yaraşacak bir kavalye olduğunu düşünüyorum. Bunu görmeyi isterdim, neye dönüşeceğini. Muhterem Kız’ın, elinde nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum.”

Birbirlerine baktılar ve Gideon bu kimyasal mavi bakışlara fazla uzun daldığını anladı. Dulcinea’nın avucundaki eli çok sıcaktı. İtirafın eskilerde kalmış paniği şimdi yüzeye çıkmaya başlamış gibi görünüyordu –adrenalin, karnının derinlerinde bir yerden hayat öpücüğü alıyordu– ve o münasip zamanda kapı açıldı. Palamedes Sextus tuhaf şeylerle dolu koca siyah çantasıyla içeri girdi, gözlüğünü düzeltti ve ellerinin yakınlığına olması gerekenden iki saniye fazla baktı.

“İkiniz için geri geldim. Kötü bir zaman mı?” derken sesinde dehşet verici incelikte, uzak ve Palamedes’liğe yakışmayan bir şey vardı.

Gideon elini hızla geri çekerek, “Sadece resmi olarak buradan çıkacağım için,” dedi. Herkes ona öfkelenmişti ve bu da harikaydı ama onun kendisine olduğu kadar kızgın olmaları mümkün değildi tabii. Ayağa kalkıp bütün eklemleri endişeyle çıtırdayıp kıtırdayana dek boynunu çevirdi, meçnin hâlâ kalçasında olduğunu görünce rahatladı ve Palamedes’i karşısına alacak cesareti bulup kendini... feci suçlu ve de tozlu hissetti. “Odama dönüyorum. Hayır, iyiyim, kes şunu. Merhem için teşekkür ederim, baş döndürücü bir sidik kokusu var.”

Palamedes sabırsızlıkla, “Tanrı aşkına, Dokuzuncu,” dedi, “otur yerine. Dinlenmen lazım.”

“Aklına daha önceden tadını çıkardığım dinlenmeleri getir. Yani, almayayım.”

“Bu merhem bile değil, kıymık kremi. Cam’in vücudundan yirmi kemik kıymığı çıkardığını ve bir düzine daha kalmış olduğunu söylediğini unutma–”

Gideon biraz vahşi bir ifadeyle, “Onları Nonagesimus çıkarabilir – ya da belki de çıkaramaz,” dedi. “İnsanların kuyruğu

titretmelerini sağlamakla işim bitene kadar içeride bırakabilirim de ha?”

“Dokuzuncu—”

Kendine, Altıncı Hane Muhafızı’nın yanından hışımla çıkıp koridor boyunca bir bomba gibi ilerleme izni verdi. Son derece normal bir konuşmayı bırakıp gitmenin olabilecek hemen hemen en mağrur olmayan yoluydu bu ama aynı zamanda tatmin ediciydi ve onu ortamdan rekor zamanda çıkarmıştı. Gideon tırnaklarının altından yapış yapış turuncu bulamaç ayıklayarak koridor boyunca sendeledi ve kafası bu şekilde darmadumanken az kalsın uçuş uçuş, bakteri öldürücü Sekizinci Hane beyazlarını kuşanmış Silas Octakiserson’a çarparak yere indiriyordu. Sekizinci Colum otomatik olarak onun yanına geldi, aynı renkte kıyafetinin içinde her zamankinden de çok sarılık olmuş gibi görünüyordu.

Amcası selam niyetine, “O hâlde öldüler,” dedi.

Gideon’ı hayvan gibi ulumaktan kurtaran tek şey nihayet Octakiserson’un ayağını, topuk kemiğiyle gargara yapabileceği kadar götünün derinliklerine sokma fırsatı yakalamasıydı.

“Onların isimleri vardı, tavşan yürekli, diş renkli göt,” dedi, “ve bu konuda sıkıntı çıkarmak niyetindeysen seni uyarıyorum ancak seni çiğneyip geçerek rahatlatılabilecek bir ruh hâlindeyim.”

Colum gözlerini kırptırdı. Ölümbüyücüsü öyle bir şey yapmadı.

“Artık konuşmaya başladığını duymuştum,” dedi. “Yazık olmuş gibi duruyor. Terbiyesizliğini başkalarına sakla, Gideon Nav. Korkmuş bir Dokuzuncu Hane kulunun sayıklamalarıyla ilgilenmiyorum.”

“Bana ne dedin sen?”

“Kul,” dedi Silas. “Serf. Hizmetçi.”

“Eş anlamlılar silsilesi istemiyorum, seni yaltakçı, buluta benzeyen götveren,” dedi Gideon. “Gideon Nav,” dedin.

Eş anlamlılar sözlüğü işine ısınmış olan Sekizinci Hane’nin ölümbüyücüsü “Esir,” dedi. Colum neredeyse duyduklarına inanamamaktan şaşmış bir hâlde Gideon’a bakıyordu. “Besleme. Sana hakaret etmiyorum, sadece olduğun şeyle hitap ediyorum. Kendisi de hainler ve mistiklerden oluşan bir hanenin zavallı bir temsilcisi olan Ortus Nigenad’ın yedeği.”

Gideon'ın beyni kayarak durdu: Yeniden Drearburh'a döndü, şişmiş bir dudak ve bileklerinde fena sürtünme yaralarıyla oturuyordu. Sayıları gitgide azalan müminlerin yakarışları. Tozlu karanlıkta yeşil ışıklar. Tütsünün yağlı kokusu. Bir kadının ağlaması. Birinin kaçış mekiğini çalması, bir milyon yıl önce. Dokuzuncu Hane'ye bizzat gelmiş, biri hüzünlü diğeri daha da hüzünlü iki göçmen.

Sekizinci'de hâlâ aile mensupları var...

Gideon ağır ağır, "Glaurica hemşireyle konuşmuşsun," dedi.

"Ana eve dönmesinin ardından Glaurica'yla konuştum," dedi Silas. "Şimdi de seninle konuşmak istiyorum."

"Benimle. Kul. Hizmetçi. Söylediğin diğer beş sözcükle."

"Evet," dedi oğlan, "çünkü bir katil kabilesindeki bir katilin hizmetçisi olarak büyüdün. Sen, başka her şeyden çok Dokuzuncu Hane'nin bir kurbanısın."

Bu Gideon'ın gözünün kan bürümesini engelledi; bu onu hamle yapıp iki eliyle birden Silas'ın kusursuz keten ve havalı zırhına yapışmasını engelledi – bu ve henüz Sekizinci Colum'un kendisinin kafasını kırmamış olması ve bu heyecan verici deneyimi yaşamak için pek bir acelesinin olmaması. Öne ilerledi. Silas gerilemedi ama Gideon pis kokan bir ağızla karşılaşmış gibi yana çevirdi başını. Kalın beyaza çalan kirpiklerle ürkütücü şekilde çerçevelenmiş çok kahverengi gözleri vardı.

"Orada başıma neler geldiğini biliyormuş gibi davranma," dedi Gideon. "Glaurica hayatta olduğumu hatırlamıyordu, hatırladığında beni umursamıyordu ve *sana* bu konu hakkında hiçbir şey söylemezdi. Ne benim hakkımda ne de Dokuzuncu Hane hakkında bir şey biliyorsun."

Silas omzunun üstünde bir yerlere, "Her iki konuda da yanıyorsun," dedi.

"Kanıtlarla."

"Odamızda benimle ve Asht Birader'le çay içmeye davetlisin."

Gideon kirli yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu ve bir tanesini, anlaşılan zehri sayesinde kıymıkların vücudunun yakınında takılmaktansa aşağı atlamalarına neden olan o korkunç turuncu merheme bulamaktan son anda kurtuldu. Korneaları kokudan bir anlığına buğulandı. "Affedersin, doğru duymadım galiba,"

dedi, “çünkü ‘Gel benimle ve Asht Birader’le bir çay iç’ söylene-
bilecek gelmiş geçmiş en aptalca şey.”

Silas solgun kafasının içinde dönüp duran bir mantra oldu-
ğuna işaret eden katı bir sabırla, “Odamıza gelip Asht Birader ve
benimle çay içmeye davetlisin,” diye tekrar etti. “Kilitli Kabir’in
kızını getirmeyeceksin ama kendin gelecek, dinlemeye hazır ola-
caksın. Bir bedeli yok. Gizli saklı bir niyet yok. Sadece şu anda
olduğundan fazlası olman için bir davet.”

“Neymişim şu anda?”

“Sana zulmedenlerin aleti. Kendi tasmanın kilidi,” dedi Silas.

Gideon halihazırda uzun bir gece geçirip doğaüstü cinayet
ve küçük kişilerarası dramlar da dahil olmak üzere türlü çeşitli
duygusal işkenceden geçmiş olduğundan bunu daha fazla kaldı-
ramadı. Silkinip cüppesini omuzlarının üstüne indirdi, boş elini
bir cebe soktu ve koridorda uzun adımlarla yürüyerek her türlü
amca ve yeğenden uzaklaştı.

Ölumbüyücüsünün sesi arkasından gelip ona yetiştii: “Gelip
ne diyeceğimi dinleyecek misin? Kararlı davran.”

“Bok ye, sütçü kılıklı seni,” dedi Gideon ve sendeleyerek kö-
şeyi döndü.

Colum’un, “Büyük ihtimalle evet demek,” dediğini duydu
ama mırıldanarak dile getirilen karşılığı işitemedi.

O andan sonra Gideon kâbuslarla baş edemedi. Iradesiyle bilinç-
dışını soğuk terle kaplı bir şekilde uyanmasıyla sonuçlanmaya-
cak, rasgele bir göz hareketi örüntüsüne bağlamayı sağlamıştı
ama artık hayatındaki çoğu şeyde olduğu gibi bu da formunu ve
uygun tepki verme yetisini yitirmişti. Gideon başarısızlıklarının
külliyatının önünde bütün aptallığıyla duruyor, beyninin aralık-
sız saldırıları karşısında kifayetsiz kalıyordu. Kendi şahsi, rasgele
seçilmiş beceriksizlikler gösterisini seyretmek için yapması gere-
ken tek şey gözlerini kapatmaktı.

Magnus Quinn hâlâ otlu sabah çayını içiyor ama Gideon di-
line söz geçirerek, *Arkana bak*, diye bağırmadığı için göğsü du-
manı tüten et parçalarına dönüşene dek bıçaklanıyor–

–hoş kokulu tahıllarla dolu buharı tüten koca bir kazan,

içinde Abigail Pent'in cenin pozisyonundaki cesedi de var ve Gideon'in su toplayan parmakları onu tutup çıkaramadan önce yüzeyin altına batıyor–

–Isaac Tettares kafasına diktiği bir sürahidan asit içiyor, Gideon sürahiyi zamanında zayıf, titreyen parmaklarından çekip alamıyor–

–Jeannemary Chatur, Gideon bir yatak yaparken kızın koparılmış kol ve bacakları karşısına çıkıyor, ardından çarşafı değiştirirken yatak Jeannemary'nin karmakarışık olmuş parçalarıyla gitgide daha da ıslanıp yapış yapış oluyor ve–

–annesini gördüğü o eski rüya. Artık canlı, gerçeklikte olmadığı şekilde yolu Gideon'ın hayatıyla kesişiyor ve Gideon izlerken Dokuzuncu'nun kocakarıları kafatasını koca, çıtırtılı bir *çat* sesiyle nazikçe başının geri kalanından ayırıyorlar; annesi bütün bunlar olurken *Gideon – Gideon – Gideon!* diye çılgınlık atıyor.

Ve Harrow, ona uyanmasını söylüyor. Bu sadece bir defa oldu: Dokuzuncu ölümbüyücüsü karanlıkta oturuyor, küflenmiş bir yatak örtüsüne cüppeymiş gibi sarınmış, yüzü son derece çıplak, ifadesiz ve monokrom kafatası resminden yoksun bırakılmış. Gideon neredeyse hemen huzursuz bir uykuya geri dalmıştı. Sonrasında bu rüyayı kendi iradesiyle görüp görmediğine asla karar veremedi –Harrowhark patlamıyor ya da bağırsakları kulağından renkli flamalar gibi düşmüyor ya da cildini yağ tabakasına kadar yüzmüyordu– ama Gideon'a kömür gözlü, mutlak bir acıma ifadesiyle bakıyordu. Harrow Nonagesimus'un o sırada ona bakışında son derece usanmış ve yumuşak bir şey vardı, böylesine yorgun ve müstehzi olmasa anlayış denebilecek bir şey.

“Sadece benim,” demişti sabırsızca. “Uykuna dön sen.”

Bütün işaretler halüsinasyon gördüğüne işaret ediyordu.

O noktada Gideon uyumak zorundaydı çünkü uyanmanın sonuçları fazla çirkindi. Ama sonrasında, meçiyle zırhlı eldiveni göğsünde ağır, obsidiyen bir kalp gibi tutarak uyudu.

“Hadi pazarlık yapalım,” dedi Palamedes Sextus. Harrow’la Gideon, Altıncıların konaklama alanında idiler ve bu da inanılmaz acayip bir deneyimdi. Altıncılara ana kulenin eğimine iliştilmiş yüksek, havadar odalar tahsis edilmişti. Pencerelele engin bir deniz manzarasına açılıyorlardı, yani Altıncılar pencerelele ışık geçirmez perdelerle kapatmış olmasaydı açılabilirlerdi. Altıncı Hane’nin tamamı Dominicus’a aydınlık tarafa maruz kalmanın haneyi olduğu gibi eriteceği kadar yakın bir gezegenin kutuplarında toplaşmışlardı. O görkemli kütüphaneleri her şeyi ne çok sıcak ne de çok soğuk tutmak gibi sonu gelmeyen bir çile için tasarlanmış, tenekeden kalın bir pastaya benzeyen bir istasyona kurulmuşlardı, bu da asla pencerelele olamayacağı anlamına geliyordu ve Palamedes’le Camilla ellerinden geldiğince o ortamı yaratmıştı, bu da bir dolabın havadarlığı ve ışıklandırmasına sahip bir oda anlamına geliyordu.

Odanın hemen her santiminin Palamedes’in pelürlelelele kaplı olması durumu iyileştirmiyordu: Palamedes’in karalamaları her çıplak yüzelele duvar kâğıdı gibi yapıştıırılmıştı. Masalara bantlanmışlardı. Aynalarda kümeleniyorlardı. Her sandalyenin koluna sıkışık sıralar hâlinde kalın kitaplar istiflenmiş, sanki kimse bir tane daha yerleştirmeden oturamıyormuş gibi gelişigüzel şekilde üst üste konmuşlardı. Gideon yatak odasının açık kapısından içeri bakıp devasa bir yazı tahtasının antika, dökölmekte olan dört direkli ve son derece düzgün yapılmış yatağa tepeden baktığı karanlık bir yuva görmüştü. Camilla’nın ayakucundaki berbat karyolada kavalye tarzında yattığı şüphe götürmezdi. Karyola çeşit çeşit silah ve kutu kutu metal cilasının ağırlığı altında bel vermişti.

“Planımdan sapmıyorum,” dedi Harrow. O ve Palamedes, üstündeki kitaplarla notlar aceleyle bir kenara çekilmiş masanın iki ucunda oturuyorlardı: En ufak sarsıntıda unutulmuş kalemler yuvarlanıp aşağı düşüyorlardı. “Anahtarlar bende. Beraber giriyoruz. Bir saatin olacak.”

“Bir saat yeterli olmaya yaklaşıyor bi—”

“Yavaşsın.”

“Paranoyaksın.”

Harrowhawk, “Ben –şu anda– *hayattayım*,” deyince Gideon irkildi.

Palamedes tartışmalarının onuncu dakikasında gözlüğünü çıkarmıştı, şimdi de cüppesinin ön tarafıyla camlarını siliyordu. Bu agresif olmaktan çok savunmacı bir davranış gibiydi: Gözleri cam tabakaların altından kurtulunca insanın gözünü alamadığı bir griydi. Bu temel olarak sadece adamın bakışlarından kaçınmak için büyük çaba harcayan Gideon’a zararlı olmuştu. “Öylesin. Odanın kendisi, içinde bulunanlardan bağımsız olarak benim ilgimi çekiyor, senin de ilgini çekmeli,” dedi.

“Fazla olay yeri inceleme takıntın var.”

“Bakış açın dar. Teslim ol, Nonagesimus. Anahtar başına bir anahtar değişimi yapmak en mantıklı ve en zarif çözüm. Bu reddedişin sadece batıl inanç ve paranoyadan ibaret, yanında da... safi bahaneden bir garnitür var.”

Gideon’ın öfke ve pişmanlığı bir anlığına, *Sen az önce hakikatten “safı bahane” mi dedin?* düşüncesinin altında kayboldu.

Ölümbüyücüleri artık birbirlerinin eşit şekilde eğik duruşlarını aynalıyordu: Kemikli dirseklerini masanın üstüne koymuş, ellerini çenelerinin altında kenetlemiş, gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. Palamedes’in sandalyesinin arkasındaki Camilla’nın gözlerinde on dakika önce ortamı zihnen terk etmiş birinin buğulu bakışları vardı. Kolunu sarmıştı ama askıya almamıştı ve istediği şekilde hareket ettirebiliyormuş gibi duruyordu. Gideon, Harrow’un arkasında yayılmış oturuyor, tırnaklarını temizleyip daha çok şifreye benzeyen bir elyazısıyla dolu kâğıt parçalarına bakıyordu. Kendi ölümbüyücüsü arkaya yaslanıp makbervari bir sesle: “O hâlde hâlâ... megateorem fikrini doğru kabul ediyorsun ha?”

“Evet. Sen etmiyor musun?”

“Hayır. Sansasyonel.”

“Ama imkânsız da değil. Bak. Görevler ve sınavlar –altlarında yatan teoriler– o kadar da birbirlerinden ayrı değil. Sinirsel birleşme. Enerji aktarımı. Entropi alanı sınavında da gördüğümüz üzere aralıksız vakumlama. Büyü teorisi hayranlık uyandırıcı. Kimse ölumbüyüsü kudretini bu kadar zorlamamıştı: Sürdürülebilir değil. Eğer amaçları Liktorların gücünün salt enginliğini sergilemek idiyse – yani bunda başarılı oldular. Tınaz testini gördüm ve içindeki tek şey kendini onarıp yeniden üreten golem olsaydı bile geceleri rahat uyuyamazdım. Onu nasıl başardıklarına dair hiçbir fikrim yok.”

“Benim var,” dedi Harrow “ve hesaplamalarım doğruysa tekrar edebilirim. Ama bütün bunlar sürdürülemez olmanın çok ötesinde, Sextus. Bize gösterdikleri şeyler tekrarlanabilseler güçlü olurlardı – bu da inanılmaz bir ölumbüyüsü becerisi derinliğine sahip oldukları anlamına gelirdi. Bu deneylerin hepsi sürekli bir ölümenerjisi akışı gerektiriyor. Bunun kaynağını tesiste bir yere saklamışlar ve gerçek ödül de bu.”

“Ah. Senin şu gizli *kapı* teorin. Ne kadar da Dokuzuncu’ya has.”

Harrow gıcık olmuştu. “Alan ve uzaya dair basit bir gerçeğin sonucu. Tesis de dahil olmak üzere bu kulenin belki yüzde otuzuna erişimimiz var. Buna sert delil denir, Muhafız. Senin megateoremin varsayım ve sözde ‘içgüdüye’ dayalı.”

“Teşekkürler!” dedi Palamedes. “Her neyse, bu büyülerin büyük kısmının mutlak kontrolle ilgili olması hoşuma gitmiyor.”

“Çıtkırıldım olma. Ölumbüyücülüğü kontrol demektir.”

Palamedes gözlüğünü yeniden taktı. Oh be. “Belki,” dedi. “Bilemiyorum, bazı günler. Bak... Nonagesimus. Bu teoremler hepimize bir şey öğretiyor. Daha üst seviyedeki bir bütünün parçaları olduklarını düşünüyorum; tesisteki yazı tahtası gibi, hatırlıyor musun? *Tamamlandı!* Sen bize başka bir yerde saklı olan daha derin bir okült anlayışa doğru ilerlememiz için ipuçları –teşvikler– verildiğine inanıyorsun, şu güç kaynağı fikri. Ben yapboz parçaları görüyorum; sen yol işaretleri görüyorsun. Şimdi, belki sen haklısın ve bu ekmek kırıntılarını takip etmemiz gerekiyor-

dur. Ama eğer ben haklıysam – eğer Liktorluk sekiz bireysel teoremin birleşiminden ne bir eksik ne de bir fazlasıysa...”

Harrow konuşmadı. Uzun bir sessizlik oldu ve Gideon Palamedes’in düşüncelere dalmış olduğunu düşündü. Ama sonra canlanarak: “O zaman yanlış demektir. Altında yatan mantıkta bir hata var demektir. Bunların tamamı çirkin bir hata demektir.”

Şimdi de Gideon’ın ölümbüyücüsü konuşuyordu: “Örtülü şeyleri Dokuzuncu’ya bırak. Ne hatası, Sextus?”

“Bir kilidi anahtar kullanmadan açmama yardım edersen ilgili notları sana veririm,” dedi Palamedes.

Bu Harrow’un duraklaması için yeterli oldu. “Bana gördüğün bütün teoremlerle ilgili şahsi notlarını ver. Hangi kilidi?”

“Haritanın bir nüshasını da işin içine sokarsan–”

Harrowhark ortaya, “Benim bir haritam mı var?” diye sordu. “Tanrım. Bu en iyi ihtimalle mesnetsiz bir varsayım.”

“Muhterem Kız andaval değilmiş. Bir Liktor kilidi – Yedinci Hane’nin anahtarının açtığı kilit. Gri anahtarın. Şu anda Silas Octakiserson’un eline olan anahtarın. Dolayısıyla: Anahtarsız açmamda yardım edeceksin.”

“Bu imkânsız. Nasıl?”

“İşe girişene kadar bilemezsin. Eğer işe yararsa okuduğum her teorem üstüne aldığım her notu seninkiler, işbirliğin ve harita karşılığında vereceğim. Var mısın?”

Beklenti dolu bir duraklama oldu. Herkesin önceden bildiği üzere, Gideon’ın ölümbüyücüsü da varım dediğini kabul etmek durumunda kaldı. Ayağa kalkmak için doğruldu: Sandalye arkasında düşecekmiş gibi sallanınca Gideon ayağıyla düzeltti. “En azından bana bahsettiğin kapıyı göster,” diye buyurdu. “Altıncı Hane’nin evime girip eline geçirebildiği her şeyi alıp gittiği hisinden hiç hazzetmiyorum.”

Sandalyesi itaatkâr Camilla tarafından kalkması için geri çekilmiş olan Sextus, “Çoğu insan bu koşulları cömertçe bulurdu,” dedi, “ama sana bir borcum vardı – Üçüncü Hane meydan okuduğunda bizi savunduğun için. Kazanamayacak olduğumuz için değil – ama bunun için istediğimden fazla bir bedel ödememiz gerekecekti. İşte bu, işin yapış yapış duygusal kısmıydı. Soğuk, katı gerçekler için benimle gel.”

Hep birlikte soğuk, katı gerçekler için adamın peşine takıldılar. Altıncı Hane kapılarını kilitlerken Palamedes'in koruma büyülerinin yanı sıra kapıya beş kilit takıp menteşelerinden çıkarılmasını diye kapıyı sağlamlaştırdıklarını görmenin haşin bir eğlencesi vardı. Camilla'nın bütün sürgüleri itmesini duymak orkestra müziği dinlemek kadar iyiydi. İki ölümbüyücüsü başı çektiler –uzun cüppeleriyle kasvetli gri kuşlara benziyorlardı– ve Gideon'la Camilla arkada kalıp mecburi yarım adımın daha gerisinden yürüdüler.

Altıncı Camilla'nın omuzları gerilmişti. Düz siyah perçemi, ifadesiz yüzünü kısa süreliğine, yarı yarıya Gideon'a çevirince kenara döküldü. Bakışı bir anlıktı ama Gideon'ın tüm ihtiyacı olan buydu.

“Nasıl olduğumu sorarsan çılgılık atacağım,” dedi.

Gıcığın teki olan Camilla, “Nasılsın?” diye sordu.

“Blöfümü gördüğünü görüyor ve buna içerliyorum,” dedi Gideon. “Bu arada. Meçinin esas silahın olduğu numarası yapmadığında nelerle uğraşıyorsun? Aynı boyda iki kısa kılıç mı yoksa bir kılıç bir de sopa mı?”

Keskin gözleri kısılıp siyah hatlı yarıklara dönüşmüşlerdi. “Nerede sıçıp batırdım?” diye sordu sonunda.

“Meçinle hançerini aynı anda çektin. Ve iki elini de kullanabiliyorsun. Her iki kılıcın da eğimliymiş gibi hamle yapıp duruyorsun. Ayrıca yatağının üstünde altı kılıç, bir de gece sopası var.”

“Dağınıklığı toparlamalıydım,” diye kabul etti Camilla. “İki kılıç, çift taraflı.”

“Neden? Yani bu silahşorluğun dibi ama neden?”

Diğer kavalye dirseğine narince masaj yapıp parmaklarını bundan ötürü ağrıtmamayı istermiş gibi kasıp gevşetti. Bir şey düşünüyormuş gibiydi ve aniden bir sonuca ulaştı. “Muhafızın baş kavalyesi olmak için on iki yaşında başvuruda bulundum,” dedi. “Kabul edildim. Daha önce silahlar hakkındaki verilere bakmıştık. İki kısa kılıcın... daha genel bir uygulama alanı olduğuna karar verdik. Meç kullanmayı öğrendim,” –burada kendini hafife alıyordu– “ama gerçekten dövüşme zamanı geldiğinde kılıçlarla dövüşeceğim.”

Gideon henüz gerçek dövüşme zamanının gelmediği fikrinin

huzursuzluk verici sonuçlarını hazmedemeden Camilla dirseğiyle onu dürttü: “Neden Palamedes’le tartışıyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Gideon neşeyle ve ardından, “istemem kalsının.”

“Çünkü tartışmıyorsunuz.” Gol. “Tartışsaydınız bundan haberin olurdu.”

“Sen... ne bileyim! Ona kendisini Dulcinea’yla tanıştırmamı isteyip istemediğini sorabilir misin, yapabilirim çünkü. Onu diken üstünde tutup ket vurmaya çalışmadığımı.”

“Muhafız’ın son ihtiyacı olan şey,” dedi Camilla, “Septimus Hanım’la tanıştırmak.”

“O zaman belki de herkesin hislerini bir kitaptan bin yıl önce okumuş gibi davranmayı kesmesini söyleyebilir misin? Çünkü bu hakikaten süper olurdu,” dedi Gideon.

Camilla tek kelime daha etmeden büyük, yaldızlı çerçeveli bir resmin önünde duraklamış olan üstadının yanında durmaya gitti: Yaldızın büyük kısmı siyahlaştığı yerler hariç kahverengiydi ve resmin kendisi de o kadar solmuştu ki kahve lekesine benziyordu. Merak uyandırıcı bir imgeydi: Tozlu, kayalık bir arazi yarıp resmin ortasından geçen muazzam bir kanyona dönüşüyor, sepya tonlarında bir nehir dönüp dolanarak en aşağıda, boyanın pul pul döküldüğü yerde hiçliğe karışıyordu.

“Bunu uzun zaman önce kayıt etmiştim,” dedi Harrow.

“Gel, bir daha bakalım.”

Palamedes’le Camilla portreyi karşı köşelerinden tutup görünmeyen bir askının üstünden kaldırdılar. Çok hafif görünüyordu. Arkasındaki koca Liktor kapısı –siyah sütunları, oyma boynuzlu kafatasları, üstüne işlenmiş imgeleri ve haşin taşıyla pek iyi gizlenmemişti. Her açıdan Gideon’ın daha önce gördüğü Liktor kapılarına benziyordu. Ama Harrow aniden derin bir nefes aldı.

Kilide gidince Gideon bunun nedenini anladı: Delik sert, katranı andıran gri bir şeyle doldurulmuştu, macun ya da çimento gibi. Birileri bilerek anahtar deliğini kurcalamıştı. Macunun bir kısmı en alttan koparılmış, içinden büyük parçalar oyularak alınmıştı ama kalanı sinir bozucu derecede katı görünüyordu.

Ciddi bir mühendislik çabası göstermeden o şeyi aşmanın bir yolu yoktu.

“Altıncı,” dedi ölümbüyücüsü, “Kenan Evi’ne geldiğimiz ilk gece bu durumda değildi.”

Palamedes o hafif kuru gülümsemelerinden biriyle, “İlk geceden buradaki her kapıyı kaydettiğine inanamıyorum,” dedi, “ve benim kaydetmediğime. Kilidin ilk ne zaman tılandığını belirleyememiş, becerimi kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım.”

Harrow eldivenlerini dişleriyle çekiştirmeye başlamış, uzun parmaklarını bir cerrah gibi germiştir. Başparmağını o malzemenin üstünden geçirdi ve kaşlarını arasında kalem tutabileceği kadar çatıp ağzının içinden küfretti. Eldivenleri Gideon’a fırlattı –Gideon da onları sektirmeden yakaladı– ve malzemeyi baş ile işaretparmaklarının arasında sıkıştırdı. “Bu,” dedi sakın bir sesle, “kendini yenileyen kül.”

“Daimi kemik, bu da neden tarihinin belirlenemediğini açıklıyor–”

“Aktarım yapısıyla aynı malzemedendir.”

“O hâlde–”

“Bunu buraya koyan kişinin o yapıyı inşa edenle karşılaştırılabilir bir beceri seviyesinde olması gerekiyor,” dedi Harrow. “Bunu yerinden çıkarmak çoğu kemik uzmanının –*hep birlikte*– sahip olduğundan daha fazla bir güç gerektirecek.”

“Seni buraya onu çıkarman için getirmedim,” dedi Sextus. “Sadece doğrulaman için getirdim ve sen de bunu gayet güzel yaptın, teşekkür ederim.”

“Affedersin. Ben çıkaramam diye bir şey söylemedim.”

Kalın gözlük çerçevesinin üstündeki kaşlardan biri kalktı. “Yani sen...”

Cevap veren eski Harrowhark’tı, Dokuzuncu’nun koridorlarında ayaklarının altında mor ipek kumaşları ezermiş gibi dolaşan Harrowhark. Ifadesiz bir sesle, “Sextus,” dedi, “yapamadığın için senden utanıyorum.”

Elini kilidin üstüne kaynak yapılmış kemik madde yumrusunun üstüne koydu. Sonra da geri çekti ve madde –bir sakız ya da yapışkan gibi kendine tutunarak– eliyle birlikte geri geldi, yaklaşık bir parmak uzunluğunda sakızı andıran bir ağa benziyordu

ve başlangıç noktası deli gibi titreşirken Harrow'un şakağında bir ter damlası belirdi. Palamedes Sextus heyecanla nefes aldı – ve ardından o şey kurtulup lastik gibi hızla geri döndü ve huysuzluk edermiş gibi birleşip hareket ettirilemez bir kitleye dönüştü. Harrow bir kez daha denedi. Parmakları etkisizce açılıp kapanıyor, yoğuruyordu ve başını yana çevirip gözlerini kapattı. O şeyi bir el boyu kadar uzattı – sonra şey kopup birleşti ve tersine bir patlama gibi geriye dağıldı. Harrow yeniden denedi. Ve yeniden ve bunun ardından yeniden.

Harrow'un alnındaki boya artık kanlı terle parlamaya başlamıştı. Gri-pembe küçük akıntılar hâlinde yüzeye çıkıyordu. Burun deliklerinin etrafında parlıyordu. Gideon ne yaptığının farkında olmadan Harrow'un yanına gittiğini fark etti: Ne yaptığını Sextus'un kayıtsız bakışlarından saklayıp Dokuzuncu cüppesinin uzun siyah yenini yukarıya doğru kıvrırdı ve ağzı beyninden önce çalıştı. “Şarj ol,” diye mırıldandı.

Harrow dünyanın en küçümseyici hayal kırıklığıymış gibi görünen bir hisle kaskatı, onu hakir gören karakarga kılıklı bir kız olarak sert adımlarla Altıncı Hane konaklama alanından çıkıp gittiğinden beri Gideon'ın ona söylediği ilk şeydi bu. Üstadı ona kara gözüyle meşum bir bakış attı.

“Pardon?”

“Dedim ki, *Eyere hopla bakalım, günüşiği*. Hadi ama. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

“Belli ki bilmiyorum ve bana bir daha asla, *Eyere hopla bakalım, günüşiği*, deme.”

“Sana diyorum ki: Beni vakumla.”

“Nav–”

Gideon zalimce, “Altıncı izliyor,” dedi.

Bu son dediğinden sonra –ki öyle eften püften bir şey değil, balyoz gibi bir laftı– Harrowhark sessizleşti. Ifadesi kavalyesinin anlayamayacağı bir şekilde içerlemeye dönüşmüştü ancak bunu, kendisi için açık olan tek yolun –bir kez daha– kavalyesini, yani bütün kainata sıçırıp batırmak tabiri için yeni bir tanım sunabilecek denli fena hâlde sıçırıp batırmış bir kızı kullanmak olmasının verdiği haşın bir nefret olarak analiz edebiliyordu. Tek söylediği, “Kolunu sıyırmaya gerek yok, seni dangalak,” oldu ve ardından vakumlamanın verdiği o için çekilmesi, o kıvrınma hissi başladı.

Tıpkı ilk seferki gibi kötüydü ama Harrow'un koparma odasının bir yanından diğerine yaptığı yolculuktan şüphesiz daha kısaydı; üstelik Gideon ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Acısı korkuncun tanıdık bir çeşidiydi. Çılgılık atmadı, gerçi atsa bu büyük ihtimalle daha mağrur bir tavır olurdu: Bunun yerine ölüm-büyücüsü kendisinden ruhunu zımparalayan bir şey alırken haykırışını bastırıp bir dizi hırıltı ve homurdanmaya dönüştürdü. Kanı damarlarında kaynadı ve ardından ansızın donup kalbinin her pompalamasıyla içini sıyırdı.

Harrowhark parmaklarını kıvırdı ve çekti. Çok uzun bir anın sonunda elinde ehlileştirip itaat ettirdiği sıkıştırılmış külden gri, çukur çukur, hareketsiz bir küre vardı. Kilit sanki önü hiç kapatılmamış gibi açık ve temizdi. Altıncı'dan gelen çift onlara baktı. Nihayetinde Palamedes daha yeni temizlenmiş anahtar deliğinden bakmak için eğildi.

"Onu bu şekilde kullanmaya alışma, Nonagesimus," derken sesine yaptığını onaylamadığını belli eden bir ton yayıldı. "Hem teorik açıdan hem de ahlaki açıdan iyi bir uygulama değil."

"Kulağa gitgide daha çok Silas Octakiseron gibi geliyorsun," diyen Gideon'dı.

"Ah," dedi Palamedes samimiyetle. Ardından doğruldu. "Yani. İyi ya da kötü, çıktı işte. Belki üstünde bırakmalıydık ama o şeyi... onları... her neyse... tedirgin etmek istiyorum. Doğaüstü bir güç bile zarar görebilir." Parmağını kilidin üstünde tuttu. "Son anahtarı da sakladınız mı?" diye sordu kilide sessizce. "Yoksa onu bulmak için sizinle mi yarışıyoruz? Eh, *daha hızlı ol*, sik kafa."

Camilla boğazını temizledi, belki ölüm-büyücüsü bir kapıyla konuştuğu için. Palamedes elini indirdi. Gideon'ın kafatası suratlı ölüm-büyücüsüne, "Sana bir borcum daha oldu, Dokuzuncu," dedi. "Ücretsiz bir soru kazandın."

"Kendini her türlü bilginin kaynağı olarak göstermek hiç çekici değil, Sextus."

"Bir şey gösterdiğim yok."

"Şu anda işin içinde kaç anahtar var?"

Palamedes ansızın sırtıttı. Bu, sıska, düz suratını insanı mık-natis gibi çeken bir şeye dönüştüren bir simya eylemiydi. Üç

çene kemiği bir çenede birleşmiş gibi görünmekten çıkıp neredeyse iyi görünen birine dönüşüyordu. “Bizde üç tane var,” dedi. “Sizde iki... ya da birini önce bana önerdiği anlaşma uyarınca Septimus Hanım’a verene kadar iki tane vardı. Bu arada daha iyi pazarlık etmeliydin – bana halihazırda elinde olan anahtarları inceleme fırsatı teklif etmişti. Ama senin anlaşmayı daha albenili hâle getirmek için bir şeye ihtiyacın olmadığını düşünüyorum.” Harrow tepki vermedi ama Gideon beyninin rezil bir kabrinde fırtına şiddetinde küfür ettiğine emindi. “Sekizincilerde bir tane vardı ve hileyle iki tane daha edindiler – Dulcinea’nın anahtarları. Ama tüm bunlardan sonra bir tanesinin nerede olduğu hâlâ belli değil.”

“Üçüncüler?” dedi Harrow.

“Yok. Cam bu sabah onları konuşurken duymuş, hiçbir şeyleri yok. Ve bana düellodan sonra yalan söylemedilerse İkincilerde de yok ve yani İkincilerden bahsediyoruz burada. Dolayısıyla arkanızı kollayın. İkinciler hâlâ bütün bu işi durdurmanın bir yolunu arıyorlar, Üçüncüler sonuncu olmaktan hazzetmiyor ve Sekizinciler de her şeyi kabul edip bedelini mazur gösterecek bir şey bulurlar.” Suratını astı. “En az emin olduğum Üçüncüler. İkizlerin hangisini izlemem gerektiğini bilmiyorum.”

Harrow tereddüt etmeden, “Büyük olanı,” dedi. Gideon ikizlerin aynı boyda olduklarından epey emindi ve Harrowhark Nonagesimus’un anatomik bakışının dahi Prenses Corona’dan gelen ışığa bağışık olmadığını öğrendiğine şaşırdı. “İkisi de sadece vasat ölümbüyücüler ama büyük olanı dominant. O *ben* diyor; kız kardeşi *biz*.”

“Hakikaten iyi bir nokta. Hâlâ emin değilim. Yarın akşam benimle buluş da teorem değiş tokuşuna başlayalım, Dokuzuncu. Düşünmem lazım.”

“Eksik anahtarı mı?” dedi Harrow.

“Eksik anahtarı.”

Kısa bir vedanın ardında Altıncı Hane ikilisi iç sıkıcı grileriyle dönüp gittiler – ta ki Palamedes, Gideon’da akut bir hoşnutsuzluk uyandırarak hızla arkasına dönene dek. Bütün bu süre boyunca Palamedes gözlerine bakmamıştı, belki Gideon’ın kendi bakışlarından kaçınmasına saygı gösterdiğinden ama şimdi doğ-

rudan suratına bakıyordu. Gideon, *Özür dilerim, senden nefret etmiyorum, sadece şu anda kendimden nefret ediyor sayılırım*, deme isteğini yutkunarak bastırdı. Bunun yerine özür dilemenin tam tersini yapıp havalı havalı başka yere baktı.

“Gözünü onun üstünden ayırma, Nav,” dedi Palamedes hızla. Ardından Camilla’ya yetişmek için aceleyle uzaklaştı.

İkilinin uzaklaşan sırtlarını izleyen Muhterem Kız, “Haddini aşmaya başladı,” dedi.

“Bence... senden bahsetmiyordu.”

Uzadıkça uzayan, anahtar deliğini tıkayan kül ve kemikler kadar direngen bir elastikiyete sahip bir sessizlik içindeydiler. Harrow, “Doğru bir nokta,” dedi. “Bu da bana şunu hatırlattı! Artık resmi olarak Septimus Hanım’ı görmeni yasaklıyorum.”

“Bu konuşmayı yapıyor muyuz? *Hakikaten bu konuşmayı yapıyor muyuz?*”

Harrow’un yüzü buruşup istemli bir sabır ifadesi almıştı. “Nav,” dedi. “Bana inan. Dulcinea Septimus tehlikeli.”

“Delirmişsin sen. Dulcinea Septimus kendi burnunu bile siilemiyor. Bu konu açıldığına böyle acayipleşmenden sıkıldım artık.”

“Fakat bir anahtar almayı nasıl başardığı üstüne hiç düşünmedin – nasıl oluyor da *ben acayip* oluyorum?”

Gideon ağzından çıkanları bütün kalbiyle hissederek, “Bilmiyorum,” dedi. “Bilmiyorum! Belki de onun lafı her geçtiğinde hiçbir çaba harcamadan hem *kıskanç* hem de *ürkünç* şıklarını işaretlemendendir.”

“Eğer sözlüğe bakacak olsaydın kullanman gereken sözcüğün *hasetli* olduğun görürdün ve ben hiç *hasetli* değilim, hele söz konusu olan–”

“Hayır, yüzde yüz *kıskançsın*,” dedi Gideon pervasızca, “kendisi benim zamanımı alıyormuş gibi görüldüğü her sefer bunu yapıyor olmandan belli.”

Korkunç bir sessizlik yaşandı.

Ölumbüyücüsü, Gideon’ın son söylediklerini koridora sıçtığı bir pislikmiş gibi ısrarla umursamayarak, “Gevşek davrandım,” dedi. Eldivenlerini Gideon’ın ne yapacağını bilemeyen ellerinden alıp yeniden parmaklarının üstüne geçirdi. “Sen Kenan Evi’ndeki

her değişik tiple muhabbet kurarken kendime bunu umursama lüksü tanıdım.” (“Senin herhangi birisine değişik tip deme imkânın yok,” dedi Gideon.) “Buraya kadar. Artık saklayacak daha az, kaybedecek daha çok şeyimiz var.”

“O şey peşine düşecek olursa kimsesi yok. Bu bir ölüm cezası.”

“Evet. Artık bir kavalyesi yok,” dedi Harrow. “Soru eğer değil. Ne zaman. Bırak ölümler ölümleri geri alsın. Doğru karar verdiğimi kanıtlamış olmama rağmen sözüme güvenmeyecek misin? Güzel, yine de bakım odasına girmen yasak.”

“Hayır,” dedi Gideon. “Yok. Olmaz. Reddedildi. Bu ben değilim.”

“Sen onu koruması değilsin.”

“Hiçbir zaman seninki olmak için bir yemin etmedim,” dedi Gideon. “Gerçek bir yemin etmedim.”

“Evet, ettin,” diye patladı Harrowhark. “Benim baş kavaljem olarak davranmaya yemin ettin. Kendini bir kavalyenin görevlerine adamaya yemin ettin. Bunun ne anlama geldiğini anlamamış olman görevinin esasen olduğu şeyden daha az yükümlü kılmıyor—”

“Senin için dövüşeceğime söz verdim. Sen de bana özgürlüğümü vaat ettin. Bunu elde edememe ihtimalim acayip yüksek ve ben de bunun farkındayım. Burada hepimiz ölüyoruz! Bir şey peşimizde! Yapabileceğim tek şey elimden geldiğince fazlamızı elimden geldiğince uzun süre hayatta tutmak ve bir çözüm bulabileceğimizi ummak! Bir kavalyenin ne olduğunu anlamayan cahil göt lalesi sensin, Harrow, sadece sana verdiğim her şeyi alıp—”

Üstadı düz bir sesle, “Gıcırtı, melodram sana hiç yakışmadı,” dedi. “Daha önceki alışverişlerimizin hiçbirinden şikâyet etmemiştin.”

“Alışverişmiş, götüm. ‘Bana güvenmemeni göze alabilecek durumda değilim dolayısıyla beceriksizce göz teması kurup sırf beni bir defa kucakladığın için burnumu kırmışsın gibi davranacağım’ meselesine ne oldu?”

Derin bir nefes. “Benimle dalga—”

“Dalga geçmek mi? Bu yüzden seni eşek sudan gelinceye kadar dövmem lazım!”

Eldivenlerini üç defa takıp çıkarmış ve o noktada sıkılmış gibi tırnaklarını incelemeye girişmiş olan Harrowhark, “Makul bir talepte bulunuyorum,” dedi. Gideon’ın onu çoktan pataklamaya çalışmamasının nedeni kirpiklerinin öfkeyle titreşmesi ve daha önce Harrow’a hiç vurmaması ve bir defa başlayınca duramamaktan fena hâlde korkmasıydı. “Senden geri çekilmeni ve –senin de söylediğin üzere– tehlikeli bu zamanda Dokuzuncu’ya öncelik vermeni istiyorum.”

“Benim önceliklerim doğru.”

“Son iki günde yaptığın hiçbir şey buna işaret etmiyor.”

Gideon’ı buz kesmiş gibi oldu. “Siktir git. Siktir git, siktir git, siktir git. *Jeannemary’nin ölmesini istemedim.*”

“Tanrı aşkına, ben ondan bahset–”

Gideon vurgulamak için bir kez daha, “Siktir git,” diye ekledi. Kendini neşeden tamamen yoksun, korkunç tiz bir kahkaha atarken buldu. “Siktir. Biz hâlâ hayatta olmayı hak etmiyoruz – bunu daha anlamadın mı? Bütün bu olayın başından sonuna ölümbüyücüsü ile kavalyesinin birliği üzerine kurulu olduğunu fark etmedin mi? İşimizin bitmiş olmazı lazım. Bunu o bağın gücü üstünden ölçüyorlarsa... yürüyen ölümleriz demektir. Beşinci Magnus benden iyi bir kavalzeydi. Dördüncü Jeannemary benim on katım bir kavalzeydi. Onların hayatta olması, bizim de bakteri maması olmamız lazım. Ölü soğuğu dolu iki koca çuvaldan ibaret olmamız lazım. Biz safi şans eseri hayattayız ve Jeannemary değil ve sen, benim Dulcinea’yı ölüme terk etmem seninle Liktorluk arasındaki tek engeli ortadan kaldıracakmış gibi davranıyorsun–”

“Nav, kendi sesine tapınmayı bırakıp beni dinle–”

“Harrow, senden nefret ediyorum,” dedi Gideon. “Senden nefret etmeyi hiç bırakmadım. Senden her zaman nefret edeceğim, sen de her zaman benden nefret edeceksin. Bunu unutma. Ben asla unutmayacağım.”

Harrow’un ağzı o kadar çarpıldı ki gören gemici düğümü sandı. Gözleri kısa süreliğine kapandı ve ellerini eldivenlerinin içine soktu. Gerilimin o noktada azalmış olması gerekirdi ama azalmadı: İğne batırılmış bir apse gibi şişip parlayarak ısındı. Gideon on saniye içinde altı defa yutkunmuş olduğunu, göğsünün

içinin kuru ve sıcak olduğunu hissetti. Ölümbüyücüsü sakın bir sesle, “Gıcırtı, yanıyorsun,” dedi.

“Nasıl–”

“Liktör olmamın önünde hiçbir engel yok,” dedi Harrowhark, “ve sen denklemin bir parçası değilsin. Altıncı’nın fikirlerinin aklını çelmesine izin verme. Sınavlar esasen mide bulandırıcı bir duygusallık ve itaatkârlık yönergesiyle alakalı değil; beni ve sadece beni sınıyorlar. Nihayetinde ne benim ne de Dokuzuncu’nun bu pandomim için sana ihtiyacı olacak. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin; ben hâlâ çoğu zaman senin varlığını dahi hatırlamıyorum.”

Arkasını Gideon’a döndü. Yürüyüp gitmedi ama bir anlığına diğer kıza sırtını göstermenin – kınında bir kılıcı olan Gideon’a göğüs kafesinin arka tarafına hiçbir engel olmaksızın erişim sağlamanın mutlak kibriyle öylece durdu. “Septimus’u görmek yasak,” dedi Harrow. “Ne kadar çabuk nalları dikerse o kadar iyi olur. Eğer ben onun yerinde olsaydım... çoktan kendimi pencereden atmıştım.”

“Bir pencerenin önünde durursan işin zor kısmını ben hallederim,” dedi Gideon.

“Öf, git biraz kestir,” dedi Harrowhark.

Gideon az kalsın ona el kaldıracaktı ve büyük ihtimalle kaldırmalıydı da.

Bir törende konuşma yapıyormuş gibi son derece ağır ve sakince konuşarak, “Eğer bana ihtiyacın yoksa beni serbest bırak da Yedinci Hane’ye geçeyim,” dedi. “Hayattaki Muhterem Kız’dansa ölmekte olan Dulcinea’ya hizmet etmeyi tercih ederim.”

Harrowhark gitmek için döndü – arsızca hatta az önce Gideon’la havadan sudan konuşmayı bitirmişler gibi kaygısızca. Ama sonra başını biraz Gideon’a doğru eğdi ve yüzünün Gideon’ın görebildiği parçasında, karın boşluğuna alınan bir darbe kadar soluk soluğa, havasız bir ifade vardı.

“Seni hizmetimden azat ettiğimde, Nav,” dedi ölümbüyücüsü, “bundan haberin olur.”

Gideon işte o anda ihanet etmeye karar verdi.

28

Yarım saat sonra Gideon Nav, Sekizinci Hane'nin odalarının kapısında aşırı derecede kafası karışmış Sekizinci Colum'un önünde duruyordu. Zihninin kızıl bir sise bürünmüş kuytu köşelerinde bu ihanet davranışı, yapılacak doğru şey demekti ama henüz neden böyle olduğuna karar verememişti.

"Amcan benimle konuşmak istedi," dedi. "Dolayısıyla ben de geldim."

Kavalye ona baktı. Belli ki Gideon onu bir çeşit ev işi yaparken bölmüştü ki başka bir zaman olsa bu aşırı eğlenceli olurdu. Kusursuz beyaz deri ve örme zırhtan omuzlukların yerinde yeller esiyordu; üstünde beyaz tozluklar, ahı gitmiş vahı kalmış bir atlet vardı ve elinde de son derece yağlı bir bez tutuyordu. Pantolonun Sekizinci'ye özgü göz kamaştırıcı beyazlığı bezin ve atletin daha da paspal görünmesine neden oluyordu. Gideon, Sekizinci Colum'la daha önce hiç yalnız kalmamıştı. Amcasının gölgesinin dışındayken de aynı şekilde yamuk yumuk ve rengi bozuk görünüyordu, sanki karaciğerinde iltihap vardı; cildi hâlâ meşinleşmiş gibi duran sarı-kahverengiydi ve bu da her yerinin aynı görünmesine neden oluyordu. Belki de Magnus'tan biraz daha genç olduğunu fark etmek afallatıcıydı. Yıpranmış ve elden düşme duruyordu.

Her daim boğuk sesiyle, "Yalnız mı geldin?" diye sordu.

"Ölümbüyücüm burada olsaydı farkına varırdın."

"Evet," dedi Colum. Bir şey söylemek üzere gibiydi ama sonra vazgeçti. Bunun yerine, "Kılıç ve ikincil silahını alayım lütfen," dedi.

"Ne? Silahlarımı kesinlikle vermiyorum—"

"Bak," dedi, "silahlarını almazsam aptallık etmiş olurum. Beni mazur gör."

“Bu anlaşmanın bir parçası değil–”

“İçeride sana zarar verecek hiçbir şey yok,” dedi Colum. “Şerefim üzerine yemin ederim. Dolayısıyla... silahlarını ver.”

Bu sıırım gibi, gözleri esef dolu adamda insanın hoşuna gidecek hiçbir şey yoktu ama hâlinde samimi bir yan vardı ve aynı zamanda dünyanın en berbat işini yapıyor da olabilirdi. Gideon ona güvenmiyordu. Ama meçini ona verdi, ardından eldivenini de ona verdi ve gönülsüzce de olsa arkasından tırıs tırıs gitti.

O kızıl sis hafiften açılmaya başlamıştı ve Gideon artık kendisini Harrow’dan Öğretmen’e ve Öğretmen’in tarif ettiği yoldan Sekizinci Hane’nin konakladığı odalara götüren hiddetten pişmanlık duymaya başlamıştı. Çok yüksek pencereleri olan, havadar ve zarif, yüksek tonozlu, karemsi odalara yerleştirilmişlerdi, kendilerine ne gibi mobilyalar verildiği bir gizem olarak kalacaktı çünkü hepsini atmışlardı. Oturma alanı can yakacak derecede silinmişti. Kenan Evi’nde böylesi bir temizlik görmek hayret vericiydi; birisi onlara mobilya cilası vermişti, bu sayede Gideon’ın ayaklarının altındaki zemin tahtaları yağlanmış ve taze kokuyordu. Bir yazı masasıyla sandalyeyi ve bir masayla iki tabureyi ellerinde tutmuşlardı ve odadaki mobilyaların tamamı bundan ibaretti. Masanın üstü beyaz bir kumaşla örtülmüştü. Yazı masasının üstünde bir kitap vardı. Odanın kalanı ise resmi ve sadeydi.

Odaya renk veren tek şey İmparator’u yüzünde uhrevi bir gülümsemeyle Müşfik Bir Efendi olarak resmeden portreydi. Masanın doğrudan karşısına yerleştirilmişti, dolayısıyla oraya oturan herkes için kaçınılmaz bir sofrâ misafiri olacaktı. Bir köşede cilalı metal bir kutu duruyordu, üstüne yerleştirilmiş el ağırlıklarına dayanan Colum’un küçük kalkanı her an düşecek gibiydi.

Gideon’ın kılıcı da, eldiveni de özenle kapının yanına kondu ki Gideon bunu takdir etti. Colum başka bir odaya girerek gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra peşinde kornea beyazı ipek, gümüşü beyaz zinciri ve uçuş uçuş cüppesinden oluşan daimi üniformasını giymiş Silas’la yeniden belirdi. Gideon onu tam abdest alırken yakalamış olmalıydı çünkü tebeşir rengi saçları ıslak ve az önce havluyla kurulanmış gibi dağınıktı. Gösteriş olsun diye uzatılmış gibi duruyorlardı ve Gideon, Silas’ın saçlarının tokayla arkada toplanmamış hâlini hiç görmediğini fark etti. Silas

yazı masasının önündeki sandalyeyi çekip oturdu ve kavalyesi bir yerlerden bir tarak bulup hâlâ nemli, ince ve beyaz buklelerini düzeltmeye koyuldu.

Silas son zamanlarda iyi uyumamış gibiydi. Gözlerinin altındaki gölgeler sivri ve amansız çenesinin daha da sivri ve amansız görünmesine neden oluyordu.

“Muazzam bir ahlaki faydası olmasaydı,” dedi, “bir gölge kültçüsünün Sekizinci’nin korumasında olmasına asla izin vermeyeceğimi bilmelisin,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Gideon. “Oturabilir miyim?”

“Oturabilirsin.”

“Bana biraz zaman verin,” dedi Colum. “İşimi bitirip çay yapacağım.”

Gideon yerleri gıcırdatarak masadan bir tabure çekerken bile rek parlak ahşap zemini çizdi. Ölumbüyücüsü sanki bu ses kendisine zarar veriyormuş gibi gözlerini kapattı. Gideon yerleşerek, “Ben hiçbir zaman Kilitli Kabir cemaatine dahil olmadım,” dedi. “Hemşire Glaurica’yla konuşmuş *olsaydın* bunu bilirdin.”

Colum saçları tatmin olacak kadar taramış olmalıydı ki arkadan tarağın dişleriyle ayırmaya başladı. Silas dikkatini vermesini gerektirmeyecek kadar sık gerçekleşen bir şeymiş gibi umursamazdan geldi bunu. Gideon geleneksel bir kavalie eğitimi almamış olduğu için yıldızlara bir kez daha teşekkür etti.

“Bir kayanın kaya olduğuna yemin etmesi gerekmez,” dedi Silas yorgunlukla. “Sen neysen osun. Kukuletanı çıkar. Lütfen.”

O *lütfe*n Silas’ın aklına iş işten geçtikten sonra değil, bunun ikinci göbekten kuzeni olan bir durumda gelmişti. Gideon çok istemedi de olsa kukuletasını indirip omuzlarına düşmesine izin verdi ve artık kendisine tuhaf gelen çıplak başıyla öylece durdu. Silas’ın gözleri şimdi tamamen açıkta kalmış yüzünde değil, fena hâlde kırılmaları gereken saçlarındaydı.

“Nereden geldiğini merak ediyorum,” dedi. “Annenin de saç fenotipi aynıydı. Alışılmadık... belki de Üçüncü’ydü.”

Gideon yutkundu.

“Yapma,” dedi. “Benim... benim annem hakkında bilmece gibi yorumlarda bulunma. Ne onun ne de benim hakkımda bir şey biliyorsun ve bunu yapman sadece beni kızdıracak. Kızdığım da basıp giderim. Anlaştık mı?”

“Kesinlikle,” dedi Sekizinci’nin ölümbüyücüsü. “Ama yanlış anladın. Bir sorgulama değil bu. Glaurica’yı sorguladığımızda ben senin hikâyenden çok annenin hikâyesiyle ilgilenmiştim. Sen kazara dahil oldun. Glaurica hatalı olan şeyleri işe yarar şeylerle karıştırıyordu. Ama hayaletler hep öyle yapar zaten.”

“Hayaletler mi?”

“Tam olarak hortlaklar,” dedi Silas. “Eski hayatlarının parçalarına tutunarak göçüp gitmeden önce davetsiz bir şekilde yaşayanları arayıp bulan o nadir ve kararlı ruhlar. Glaurica gibi bir kadının bu geçişi yapabilmesine şaşırmıştım. Uzun süre dayanmadı.”

Gideon’ın omurları buza dönüşmemişti ama hatırı sayılır derecede soğumadıklarını söylemek de yalan olurdu.

“Glaurica öldü mü?”

Silas suyundan öfkelenendirici uzunlukta bir yudum aldı. Solgun bir sütuna benzeyen boğazı hareket etti. Ağzını silerek, “Ana gezegenlerine dönerken yolda öldüler,” dedi. “Mekikleri havaya uçtu. Tuhaf, düşünürsen son derece iyi durumda, deneyimli pilotu olan bir Kohort mekiği idi. Bu senin kontrolünü ele geçirmeyi planladığın mekikti, değil mi?”

Ortus bir daha asla *melankoli* ile *ben fani bir deli* diyerek kafiye yapmayacaktı. Gideon ne onayladı ne de reddetti. “Hikâyenin tamamını bilmiyorum,” dedi Silas. “Bilmeme gerek yok. Hayatının bütün sırlarını sana okuyup seni şaşırtarak ağzından laf almak için burada değilim. Burada olmamın nedeni çocuklar hakkında konuşmak. Senin neslinde kaç tane var, Dokuzuncu Gideon. Bebekleri saymıyoruz. Akranların, senin yaş grubun.”

Bebekleri saymıyoruz. Belki de Glaurica her şeye rağmen bazı sırları tutabilmişti. Ya da –daha büyük ihtimalle– ruhunun çılglık çılgılla varoluşa dönmesi sadece kendisi için nihai öneme sahip iki konuda şikâyet edebilmektir: Hiçbir işe yaramaz zavallı oğlu ve zavallı ölü kocasının kutsal kemikleri. Gideon dilini tuttu. Silas bastırdı: “Sen? Muhterem Kız?”

“Ne istiyorsun, nüfus sayımı verilerini mi?”

“Senin kendin ve Harrowhark Nonagesimus’un neden bütün bir nesli temsil ettiğiniz üstüne düşünmeni istiyorum,” deyip öne eğilerek dirseklerini masanın üstüne koydu. Gözleri çok yo-

gundu. Yeğeni hâlâ saçını örüyordu ve bu da etkileyiciliklerini bir miktar azaltıyordu. “Sadece o ve sen hayatta kalırken iki yüz çocuğun ölmesi hakkında konuşmak istiyorum.”

“Peki tamam, bu acayip bir iş,” dedi Gideon. “Harrow’a darbe vurmak için kesinlikle yanlış şeyi seçtin. Kokuşmuş bir tiran olması üstüne konuşmak istiyorsan ânında kulak kesilirim. Ama gripi biliyorum. O sırada henüz doğmamıştı bile. Ben de bir yaşında filandım, dolayısıyla o işi ben yapmadım. Kreş ve okul salonundaki havalandırmada bakteri varmış ve onlar ne olduğunu anlayamadan çocuklarla öğretmenler nalları dikmiş.”

Bu ona her zaman son derece mantıklı gelmişti: Dokuzuncu’nun çocukları alışılmadık ölçüde hastalıklı ve zayıftı –Dokuzuncu Hane sadece soluk benizli, defolu ve öfkeliyle bir bağlantısı olsun istiyormuş gibiydi– ve o kadar fazla miktarda kötücül çürümenin arasında kimse havalandırmayla ilgili bir sorunu çok geç olana dek fark etmezdi. Gideon şahsen her zaman diğer çocukların kendisinden uzak durmaları sayesinde hayatta kaldığından şüphelenmişti. Önce en küçükler gitmişti ve en küçüklerle bakan en büyükler, sonra da on dokuz yaşındakilerden başlayarak diğer herkes. Bir nesil dolusu din adamı. Harrow küçücük kabirler arasındaki tek doğum olmuştu.

“Havalandırma bakterileri bağışıklık sistemi çalışan ergenleri öldürmez,” dedi Silas.

“Sen hayatında hiç Dokuzuncu ergeni görmedin.”

“Havalandırma bakterileri,” dedi Silas bir kez daha, “bağışıklık sistemi çalışan ergenleri öldürmez.”

Bu mantıklı değildi. Silas, Harrow’un doğan son bebek olduğunu bilmiyordu. Dokuzuncu Hane nesillerdir azalmakta olan nüfusunu gözü gibi korumuştur. Bırak en genç rahibe ve tarikat üyesi kaynaklarını, herhangi bir çocuğu temizlemek dehşet verici bir kaynak israfı olurdu. Kreş gibi bir kitlesel yok oluştu. “Anlamıyorum,” dedi Gideon. “Sen lafı Muhterem Baba ve Anne kendi çocuklarının yüzlercesini öldürdü demeye mi getiriyorsun?”

Silas ona yanıt vermedi. Suyundan uzun bir yudum daha aldı. Colum örgüyü bitirip başına yapıştırmış, Efendisi’nin solgun başının her zamanki haşin silüetini tamamlamıştı ve ardından

küçücük birkaç kaşık çayı soğuk demlemek üzere bir sūrahiye koydu. Sonra da masanın biraz ilerisinde, kapının yakınına yerleştirip gerçek bir paranoyak gibi yüzü pencereye dönük olacak şekilde oturdu. Kavalye yama malzemesine benzeyen bir yığını eline alıp beyaz bir pantolonda beyaz bir dikiş dikmeye girişti. Sekizinci Hane lekelerden çok çekiyor olmalıydı.

“Dokuzuncu Hane tutulmayan sözlerin hanesidir,” dedi Silas. “Sekizinci Hane onların hayatta kalmamaları gerektiğini hatırlıyor. Tek bir işleri vardı –bir kabrin üstüne bir kayayı yuvarlayacak; bir muhafızlık görevini yerine getirecek, tek bir kutsanmışlık içinde yaşayıp öleceklerdi– ama onlar bunun yerine bir kült kurdular. Dehşet verici bir şeye tapan bir mistikler hanesi. İktidardaki Muhterem Baba ile Anne kaçak bir ekinin kötü tohumları. O hane denen gölgeye İmparator’un neden tahammül ettiğini bilmiyorum. İsmiyle bu şekilde alay edilmesine. Karanlığa gömülmesi gereken bir mezarın başında lambaları açık tutan bir hane iki yüz çocuğu öldürebilecek bir hanedir. Sadece gitmeye çalıştıkları için bir kadını ve oğlunu katleden bir hane iki yüz çocuğu öldürecek bir hanedir.”

Gideon kendini kirlenmiş ve huzursuz hissediyordu. “Dokuzuncu Hane’nin berbat olduğu gerçeğinden başka bir motivasyona ihtiyacım var,” dedi. “Neden? Neden iki yüz çocuğu öldürsünler ki? Daha da önemlisi neden iki yüz çocuğu öldürüp bana ve Harrow’a dokunmasınlar?”

Silas uçlarını çatı şeklinde birleştirdiği parmaklarının üstünden ona baktı.

“Sen söyle, Dokuzuncu Gideon,” dedi. “Bomba koydukları bir mekikle kaçmaya çalışan sensin.”

Gideon sessiz kaldı.

“Muhterem Anne ile Muhterem Baba’nın evladının Liktor olmaması gerektiğini düşünüyorum,” dedi Silas yumuşak bir sesle. “Dokuzuncu Hane’nin açık mezarı kendi hortlağını yaratmamalı. Aslında herhangi birimizin Liktor olması gerektiğinden emin değilim. Kudret ne zamandan beri iyiliğin yerine geçiyor ya da kurnazlık hakikatin? Ben şahsen artık o mertebeye yükselmek istemiyorum, Gideon. Sana bildiklerimi söyledim, senin de anahtarlarını senden almam gerektiğini söylediğimde beni anlayacağını varsayıyorum.”

Gideon'ın omurgası onu sandalyesinde hızla doğrulttu. Toz rengi parmaklar beyazlatılmış dikişlerinin üstünde durakladı.

Gideon neredeyse hayal kırıklığı içinde, "Demek esas derdin buydu," dedi.

"Vicdanım temiz. Ben bunu bütün haneler adına istiyorum."

"Peki ya hayır dersem?"

"O hâlde sana anahtarların için meydan okurum."

"Kılıcım—"

Silas Octakiserson sessizce, zaferini kabullenmiş bir şekilde, "O olmadan düello yapmakta zorlanabilirsin," dedi.

Gideon elinde olmadan Colum'a kısa bir bakış attı; aslında onu kılıcını çoktan eline almış, zalim bir gülümsemeyle kendisine bakarken bulmayı beklediği söylenebilirdi. Ama Colum dikiş işini yere atmıştı, yüzünde yumruk gibi bir ifade vardı ve omuzları her bir tendon köprücükkemiklerinin arasını temizleyen iplere benzeyecek kadar gerilmişti. Kahverengi gözlü ve meşumdu ama ona bakmıyordu.

"Efendi," diye başladı ama durdu. Ardından ekledi: "Ona burada şiddet olmayacağını söyledim."

Silas'ın gözleri Gideon'ın gözlerinden ayrılmadıklarından kavalyesinin yüzünü görmedi. "Bunda günah olan bir şey yok, Asht Birader.

"Ben—"

"Dokuzuncu'ya yemin etmek kuma su dökmek gibidir," dedi ölumbüyücüsü. "Gözden kaybolup gider, hiçbir faydası da olmaz. O da bunu en az herkes kadar ve bazılarının daha da iyi biliyor. Dokuzuncu'nun kalbi çorak ve Dokuzuncu'nun kalbi kapkara."

Gideon ağzını nükteli bir cevap yapıştırmak için açtı —O zaman sen de siktir git!— Ama Colum onu sonsuz bir şaşkınlığa uğratarak önce konuştu. "Benim endişelendiğim Dokuzuncu'nun kalbi değil, amca."

"Asht Birader," dedi Silas gayet nazik bir şekilde, "senin kalbin temiz."

"Burada geçirdiğimiz her geçen gün bundan daha az emin oluyorum," dedi Colum.

"Duygularını paylaşıyorum am—"

“Ona ‘Şerefim üzerine yemin ederim’ dedim.”

Sesi hâlâ renksiz olsa da suyun buza dönüşmesi gibi sertleşen Silas, “Yalancılara hakikat harcamayacağız,” dedi: Temin etmiyor, hatırlatıyordu. “Lanetlilere yemin de etmeyeceğiz.”

“Dedim ki,” diye tekrar etti Colum yavaşça, “‘Şerefim üzerine yemin ederim.’ Bu senin için ne anlama geliyor?”

Gideon korkudan donakalmış bir hayvan gibi hiç kıımıldamadan durdu ama gözlerinin kapıya kaymasına izin verdi. Ani bir hamleyle kılıcını kapıp bu korkunç amca-yeğen draması zirve yapıp onu bir çan gibi çalıp inletmeden buradan defolup gidebilirdi ama aynı zamanda onlara hâlâ orada olduğunu hatırlatıp duygularını başka zaman konuşmaya karar vermeleriyle de sonuçlanabilirdi. Silas koltuğunda huzursuzca kıpırdanıp konuşmaya başlamıştı: “Seninle bir şarlatan gibi kelimeleri ve anlamlarını teşrih etmeyeceğim, Birader. Anlambilimini Altıncılara bırak. Onların safsatacılarının yukarı kelimesinin farklı bir yazımının aşağı olduğunu kanıtlamaktan çok sevdikleri bir şey yoktur. Eğer boş yere edilmiş bir yemin sana acı veriyorsa daha sonra senin kefarette bulunmana yardımcı olurum ama şimdi–”

“Ben senin kaval yenim,” dedi kavalyesi. Bu Silas’ı konuşmasının ortasında durdurdu. “Kılıcım benim. Şerefim benim. Diğer her şey senin.”

“Kılıcın da benim,” dedi Silas. Elleri sandalyesinin oymalarını kavramıştı ama sesi sakın, düzgün ve aslında anlayışlıydı. “Bir şey yapmana gerek yok. Eğer şerefine leke sürülmemesi gerekiyorsa senden istemeden kılıcını alabilirim.”

Elini kaldırdı ve kolunun beyaz keten yeni, solgun örgü zırh manşetinden sıyrılıp düştü. Gideon, Abigail’le Magnus’un cesetlerinin durduğu, kan kokusunun sardığı havasız odayı hatırladı ve odadaki bütün renklerin kalitesiz kumaş boyası gibi akıp gitmesini hatırladı. Bu oyunun bittiğini biliyordu ve gözleri kapıdan Colum’a kaydı ve o da... doğruca ona bakıyordu.

Bakışları sıcak bir saniye boyunca kesişti. Bu tek saniye o kadar uzayıp esneyen bir duraklamaya dönüştü ki aşırı gerilmiş sinirleri neredeyse şık diye boşalıp onu doğruca odanın öbür tarafına fırlatıyordu. Sonra da Colum bir karara varmış gibi göründü.

Çok daha farklı bir sesle, "Bir zamanlar ağzımdan çıkan her şeyi kutsal addederdin," dedi. "O hâlinin şu andan kötü olduğunu düşünürdüm... ama yanılmışım."

El tereddüde kapıldı. Silas kendisinden yaşlı adama bakmak için başını hızla çevirdi. Odaya girdiğinden beri ilk defa Gideon'dan başka bir yere bakıyordu. Kısa süre sonra, "Sana kim olduğunu hatırlamanı salık veriyorum," dedi.

"Kim olduğumu gayet iyi hatırlıyorum," dedi Colum. "Sen hatırlamıyorsun. Bir zamanlar hatırlıyordun. Seninle buna başladığımızda, daha on iki yaşında bile değilken. Her şeyi bildiğimi düşündüğün zamanlarda."

Parmaklar içe doğru büküldüler, azıcık sadece, ardından içe-rilerde verilmiş bir karar güçlenince yeniden açılıp düzleştiler. "Bunun zamanı değil."

Silas'ın sesi ölü bir fısıltıya dönüşecek kadar alçalmıştı: "Sen bir yemin ettin—"

"Yemin mi? Daha sen doğmadan önce başlayan on yıllık bir eğitim aldım. Yemin mi? Üç farklı kan grubundan üç kardeşlik, senin hangi gruptan olacağını ve hangimize ihtiyacın olacağını bilemediğimizden. On yıl boyunca antijenler, antikorlar... ve bekledik – senin için. O yemin benim. Ben... *edebini* seçmeyen bir adam olacak şekilde değiştirildim!"

Sesi yükselip odayı doldurmuştu. Bu da Silas Octakiseron'u kusursuz bir beyazlık ve hareketsizlikte bırakmıştı. Colum çenesini sertçe Gideon'a doğru savurunca Gideon belli belirsiz bunun Silas'ın zarif, çatallı çenesinin sadece farklı bir versiyonu olduğunu kavradı. Colum ayağa kalkıp uzun adımlarla kapıya yöneldi. Gideon tamamen boyunu aşan bir işe bulaşmıştı ama beyninin otomatik-kemirgen seviyelerinde bir yerde bir kaçış imkânı olduğunu anlayıp sandalyesinden kalkıp peşinden gitti. Silas olduğu yerde kaldı.

Colum kılıca uzanıp yerden aldığı anda Gideon'ın adamın çılgınca bir dinsel boşluktan faydalananarak onu kendi silahıyla öldürmesinden korkacak bir saniyesi oldu. Ama Gideon korkmaya tenezzül etmedi. Colum kılıcını yatay olarak tutup ona uzattığında bu kavalyeler arasında yaşanan bir andı. Yüzüne kusursuz bir sükûnet hâkimdi, sanki öfkesi hiç yüzeye çıkmamış gibi. Ve

gözleri ise az önce yağlı urganı kendi boynuna geçirmiş bir adama aitti.

Gideon kılıcını aldı. Artık Colum'a fena borçluydu ve bu da berbat bir durumdu.

Colum ilk geldiğinde olduğu kadar monoton ve kayıtsız bir sesle ağzının içinden, "Gelecek karşılaşmamızda," dedi, "ikimizden birinin ölmesi muhtemel."

Gideon, "Üzgünüm," demek yerine, "Aynen," dedi.

Colum muşta bıçağı alıp onu da Gideon'a uzattı. "Buradan git," derken sesi bir buyruktan çok uyarı gibiydi.

Yeniden Gideon'dan uzaklaştı. Gideon fena hâlde onu yanında götürüp Silas'tan uzaklaştırmak istiyordu ama bunun büyük ihtimalle gerçekleşmeyeceğini hissediyordu. Aynı zamanda Colum'un omuzlarının üstünden Silas'a ortaparmaklarını kaldırmayı da düşündü ama bazen ahlaki üstünlüğün elde tutmaya değer olduğu kanaatine vardı. Dolayısıyla gitti.

Yürüyüp giderken ansızın başlayacak öfkeli sesleri, bağırış çığırışı, suçlamaları hatta belki bir de acı çığlığını duymayı bekledi. Ama sadece sessizlik vardı.

29

Gideon sersemliğin pençesinde, evine gitmeye isteksiz, Kenan Evi'nin koridorlarında dolaştı. Ihmal edilmiş koridorlar boyunca ilerledi ve artık küflerin kokusunu alamadığını fark etti; bu koku o kadar uzun zamandır çevresindeydi ki artık etrafındaki havadan ayırt edilemez olmuştu. Çürümüş eşiklerin serin gölgelerinde durup parmaklarını çok eski ahşabın geçirgen yumrularının ve kıymıklarının üstünde gezdirdi. İskelet hizmetçiler takırdayarak yanından geçti, ellerinde sepetler ya da antika sulama kapları vardı ve pislik içindeki pencereden dışarı bakınca birkaç tanesinin mazgalların üstünde durmuş, beyaz gün ışığı tarafından aydınlatılmış hâlde kenardan ileriye doğru uzun sırtıklar tuttuklarını gördü. Beyni bunu son derece mantıklı bir şey olarak kaydetti. Kadim parmak kemikleri, makaraların üstünde parlıyordu ve Gideon izlerken bir tanesi çırpınan, kıvranan bir balığı, okyanustan parmak kemiğine olan yolculuğunun zirvesine çekti. Yapı, balığı dikkatle bir kovanın içine koydu.

Kuru, güvenilmez çeşmenin olduğu avluyu geçti ve Öğretmen'i orada buldu. Çeşmenin önüne, yastığı patlamış bir sandalyeye oturmuş, dua ediyor, düşünüyor ya da her ikisini birden yapıyordu. Parlayan kafası yorgunluktan öne eğilmiş olmasına rağmen ona bitkin bir gülümsemeyle baktı.

"Sudan öylesine nefret ediyorum ki," dedi, daha önce başladıkları bir konuşmaya kaldıkları yerden devam ediyormuş gibi bir edayla. "Bunun kurumuş olmasına üzülüyorum. Göletler... nehirler... şelaleler... hepsinden nefret ediyorum. Aşağıdaki yüzme havuzunu keşke doldurmasalardı. Korkunç bir alamet bu dedim onlara."

"Ama dört tarafın denizle çevrili," dedi Gideon.

Öğretmen beklenmedik şekilde, “Evet,” dedi, “biraz gıcık bir durum.”

Gideon –hafif isterik– bir kahkaha attı ve Öğretmen de ona katıldı ama gözleri yaşlıydı.

“Zavallı çocuk,” dedi, “hepimiz üzgünüz. Bunun olmasını hiç amaçlamamıştık, hiçbirimiz. Zavallı çocuk.”

Söz konusu çocuk Gideon olabilirdi; olmayabilirdi. Her iki durumu da şiddetle umursamıyordu. Kendini kısa süre içinde o küçük dehlizden yürüyüp Öğretmen’in nefret ettiği, dalgaları hafif hafif kenarlarına vuran havuzu geçerken buldu: Alçak beyaz badanalı tavan, yumuşak bir ışıkla parlayan karolar. Açık duran önü camlı kapıların ilerisinde, kavalyelerin mesleklerini icra ettikleri antrenman odasının zemininde terk edilmiş havlular ve hiç şüphesiz Nabérius’un aşırı titizlikle firketelenmiş ceketi duruyordu. Ve antrenman odasının içinde Corona vardı.

O güzelim altın saçları başının üstünde terli filizler hâlinde toplanmıştı ve üstünde sadece askılı elbisesiyle şortu kalana dek soyunmuştu ki Gideon bu durumu takdir edemeyecek kadar afallamış bir hâldeydi ama görmezden gelecek kadar da afallamamıştı. Uzun, ayva tüyü gibi kılları olan kollarının orası burası tebeşir tozuyla lekelenip rengini yitirmişti ve ellerinde bir meçle bir de bıçak vardı. Standart antrenman duruşunda sabitlenmiş, kolu yavaşça *hamle – yarım adım – bıçak hamlesi – geri çekilme* hareketlerinden oluşan bir eğriyle aşağıya iniyordu ve yüzü sarf ettiği efordan kızarmıştı. Ölümbüyücüsü cüppesi yanında ince, zar gibi bir yığın hâlinde duruyordu ve Gideon açık kapıdan onu hayranlık içinde izledi.

Coronabeth onunla yüzleşmek için olduğu yerde hızla döndü. Duruşu iyiydi: Gözleri çok güzeldi, ametistler gibi.

Eğlenen bir sesle, “Daha önce hiçbir ölümbüyücüsünün kılıç tuttuğunu görmüş müydün?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Gideon, “hep kollarını en fazla pelte gibi sallayacaklarını düşünmüşümdür.” Corona’nın yanakları biraz fazla ısınıp pembeleşmişti. “Kız kardeşiminkiler öyle,” dedi. “Kollarını saçlarını örmek için yeterince uzun süre havada tutamıyor. Biliyor musun, Dokuzuncu, hep sana meydan okumayı istedim.” Bunu alçak, yoğun bir soluksuzlukla söylemişti ama yarattığı

etki ardından ekledikleriyle mahvoldu: “Yavru inanılmaz olduğunu söyledi.”

Bu bir düellonun başına üşüşmüş birbirlerini itekleyen seyirciler kadar hıncahınç berbat beyanlarla dolu günün en berbat beyanıydı. Bir zamanlar, Gideon belki de Corona’nın kendisiyle o alçak, soluk soluğa yoğunlukla konuşup, belki de, “Pazıların... on üstünden on birler,” demesine bayılırdı ama o anda kimsenin onunla konuşmasını istemiyordu.

“Naberius’la bir daha hiçbir zaman dövüşmesem mutlu olurum,” dedi. “Kendisi götün teki.”

Corona sert, hafif bir şakımayı andıran bir kahkaha attı. Ardından gülümseyerek konuştu. “Nihayetinde dövüşmen gerekebilir. Ama ondan bahsetmiyorum.”

Corona öne atıldı. Gideon kılıç çekti çünkü beyninin uzun, bitmek bilmeyen beyaz gürültüsüne rağmen sinir sistemi hâlâ adrenalin doluydu. Elini zırhlı eldiveninin içine daldırıp Corona’nın parlak Üçüncü kılıcının hamlesini kendi kılıcıyla keserken dikkatliydi – darbenin ardındaki güç, diğer kızın gözlemindeki manik enerji onu şaşırtmıştı. Gideon kılıcını aşağı itip Corona’yı kılıcını yana kaydırmaya zorladı – Corona da onunla beraber hareket edip kılıcını Gideon’ın baskısıyla aşağı kaydırırken yaptığı ayak oyunu sayesinde güzel bir hareketle ayrılıp geri çekildi. İleri doğru hamle yapınca Prenses’i durdurabilen tek şey Gideon’ın alelacele gardını alması oldu.

Corona soluk soluğa kalmıştı. Gideon bir anlığına bunun ölümbüyücülerine özgü zayıflığın sonunda kendini göstermesi olduğunu düşündü –ciğerleri daha şimdiden dövüşün yükü altında sarkmaya başlamışlardı– ama Corona’nın heyecanlı olduğunu fark etti ve aynı zamanda son derece gergin olduğunu. Sanki kraliçe gibi, kendinden emin eski Corona feci zarar görmüş bir dolgu malzemesinin üstüne gerilmişti. Bu sadece bir an sürdü. Ansızın alı al moru mor yüzüyle Gideon’ın omzunun üstünden ileriye kaçamak bir bakış attı, kasıldı, geri çekildi ve kapıdaki biri aniden derin bir nefes aldı.

Naberius Tern, “Kes şunu,” diye havladı.

Dünyada olmaz, diye düşündü Gideon – ama Naberius onun ulaşabileceğinin çok ötesinden dolaşıp bir elini sertçe Corona’nın

ön koluna doladı. Gözleri kaygıdan yuvalarından uğrayacaktı sanki. Üstünde atleti vardı, sıırım gibi, yılankavi kaslarının tamamını prensesinin üstünde kullanıyordu. Kız isyankâr bir tavırla eğildi, eli lolipop kavanozunun içindeyken yakalanmış bir çocuk gibiydi. “Yapamazsın,” diyordu Nabérius ve Gideon bir şeyin farkına vardı: Nabérius aynı zamanda feci bir korkuya kapılmıştı. “Yapamazsın.”

Corona, Nabérius’un kolunun boğuklaştırdığı biçimsiz, işe yaramaz, hiddetli bir çığlık attı. Neyse ki gözyaşları söz konusu değildi. Gideon’ın kaçırdığı bir şey söyledi, Nabérius da karşılık olarak, “Ona söylemem,” dedi. “Bunu yapamazsın, tatlım, şimdi olmaz.”

Gideon o gün ikinci defa tamamen dışında bırakıldığı bir senaryonun uzağına sürüklendi, sırlarına vakıf olmayı istemediği mahrem bir meseleydi bu. Nabérius kendisi hazır oradayken anahtarlarını almak için meydan okuyamadan meçini kınına sokup geldiği yerden geri dönüp uzaklaşırken tuz kokusu burnunu gıdıkladı ama hızla uzaklaşırken omzunun üstünden geriye kısa bir bakış attı ve Nabérius’un orada olduğunu tamamen unuttuğunu fark etti: Kolunu bir kiriş gibi Corona’nın köprücük kemiğinin üstüne koymuş, Prenses de görünüşe bakılırsa kendi anlaşılmaz duygularını yatıştırmak için onu ısırmıştı.

Gideon bunun ufak bir parçası bile olmak istemiyordu artık. Gideon eve gitti.

Bitkin ve gönülsüz ayakları onu Dokuzuncu odalarının kemikle bezenmiş kapısına götürdü: Elleri kapıyı sertçe, pervasızca açtı. İçeride birisi olduğuna dair bir emare yoktu. Yatak odasının kapısı kapalıydı ama Gideon vurmaya zahmet etmeden o kapıyı da itip açtı.

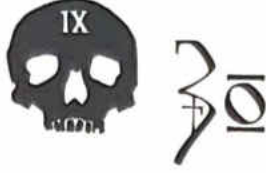
İçeride kimse yoktu. Perdeleri çekilmiş olan Harrow’un odası karanlık ve sessizdi, odanın ortasını işgal eden yatak koca, heyula gibi bir gölgeydi. Yatak örtüleri buruşuk ve dağınıktı. Harrow’un fetüs gibi kıvrılıp uyuduğu yerde bırakmış olduğu cenin şekilli girintiyi görebiliyordu. Küf lekeli makyaj masasının üstünden kalemler dökülüyordu ve kitaplar birbirlerine destek olup ayakta

tutuyor, daha kullanışlı kitaplar çekmecelerde duruyordu. Bütün oda Harrow gibi kokuyordu: eski Kilitli Kabir peçeleri ve koruyucu tuzlar, mürekkep, terinin belli belirsiz kokusu. Daha çok koruyucu tuzların kokusu baskındı. Gideon körlemesine etrafta dolanıp dört direkli yatağın köşesine Corona'nın dişlerini kaval-yenin koluna geçirmesini andıran bir hareketle tekme attı, ayak parmağını acıttı ve bunu umursamadı.

Gardırobun kapağı aralık duruyordu. Gideon doğrudan dolaba gitti, şiddetle açtı ama içinden bir zamanlar yapmış olabileceği gibi Harrow'un gömleklerinin hepsinin kol yenlerini dikip kapatmak gelmiyordu. Bir yandan kemik korumaların fırlayıp kollarını eklemlerinden çekip çıkaracağını bekler gibiydi ama hiçbir şey olmadı. Gardırobu koruyan bir muhafız yoktu. Hiçbir zaman bunu yapmasını engelleyen bir şey olmamıştı. Bu da bir nedenden ötürü çılgına dönmesine neden oldu. Siyah kıyafetlerden oluşan gökkuşağını kenara itti: Özenle yamalanmış pantolonlar, özenle ütülenmiş gömlekler, Muhterem Kız'ın resmi cüppeleri ağ bir çantanın içine konup askıya asılmıştı. Bunlara uzun süre bakacak olursa nefesi kesilebilirdi, dolayısıyla kendini bütün gücüyle zorlayarak bakmadı.

Dolabın zemininde bir kutu vardı – Harrow'un çizmelerinin altına tıkılmış, çentikli bir polimer kutu. Onu az önce bahsettiği çizmeler ve fena yıpranmış cüppeyle gizlemek için üstünkörü bir çabaya girişilmiş olmasa kutunun farkına varmayacaktı. Her yönde bir kol uzunluğundaydı. Aniden üzerine çöken, Harrow'un kilitleyip kaldırmış olduğu her şeye karşı bitkinliği kutuyu hiç düşünmeden çekip çıkarmasına neden oldu. Kabarcıklı kapağını başparmaklarıyla yavaşça açarken kutunun içinde günlük, dua kemikleri, iç çamaşırı ya da Harrow'un annesinin litograflarını bulmayı umuyordu.

Gideon uyuşmuş parmaklarla Yedinci Protesilaus'un kesilmiş başını kutudan çıkardı.

Gideon, Altıncı meskeninin pelürle kaplı oturma odasında oturmuş buharı tüten bir çay fincanına bakıyordu. İçine karıştırılan bol miktarda süt tozu nedeniyle rengi griydi ve bu üçüncü fincanıydı. İçine ilaç atacaklarından fena korkmuştu ya da yatıştırıcı veya başka bir şey: İlk fincanı içmeyince hem ölümbüyücüsü hem de kavalyesi içine bir şey karıştırılmadığını kanıtlamak için suratlarında apaçık *gerizekâlı* diyen ifadelerle çaydan birer yudum almıştı. Altıncı'nın tuvaletinde müsrifçe kusarken yanında bekleyen de Palamedes olmuştu.

Şimdi de, yorgun argın ve içi boş bir hâlde, sandalye niyetine kullanması için çektikleri süngersi bir döşegin üstünde oturuyordu. Protesilaus'un başı ölü gözleriyle masanın üstünde duruyordu. Tamamıyla hayattayken olduğu gibi görünüyordu: Sanki gövdesinden ayrıldıktan sonra kendisini sonsuza dek sıkıcı bir şekilde tutacak kusursuz bir korunma hâline geçmişti. Yaklaşık olarak Gideon'ın kendisiyle tanıştığı zamanki kadar canlı görünüyordu. Palamedes belki milyonuncu defa ensesindeki omurganın beyazlığını incelemeye girişmişti.

Camilla, Gideon'ın ellerine bir fincan sıcak çay tutuşturmuş, sırtına iki kılıç yerleştirmiş ve gözden kaybolmuştu. Bütün bunlar Gideon karşı çıkamadan gerçekleşmişti ve artık Palamedes, keşfi ve bir de küme tipi baş ağrısıyla yalnız kalmıştı. Çaydan bir yudum aldı, ağzının içinde çevirdi ve mekanik bir hareketle yuttu. "Harrowhark benim."

"Bunu beşinci söyleyişin oldu."

"Ciddiyim. Neler yaşanırsa yaşansın –neler olursa olsun– benim yapmama izin vermen gerek. Buna mecbursun."

"Gideon–"

Havadan sudan konuşurmuş gibi, “Eğer katil oysa,” dedi, “ne yapacağım?”

Palamedes’in omurgaya ilgisi bitmek bilmiyordu. Gözlüğünü uzun, dik burnunun ucuna kaydırmış, kafayı boş bir kumbaraymış gibi ters tutuyordu. Hatta burun, kulaklar ve boğazı oluşturan o korkunç, kıvrımlı deliğe ışık bile tutmuştu. “Bilmiyorum,” dedi. “Ne yapacaksın?”

“Camilla’nın katil olduğunu keşfetsen ne yapardın?”

Palamedes ânında, “Cesedi gömmesine yardım ederdim,” diye yanıt verdi.

“Sextus.”

“Ciddiyim. Camilla birisinin ölmesini istiyorsa,” dedi, “ona engel olmak bana düşmez. O noktada yapabileceğim tek şey kan dökülmesini izleyip bir paspas bulmak olur. Tek et, tek son falan filan.”

Gideon mutsuzluk içinde, “Bugün herkes bana etler ve amaçlardan bahsetmek istiyor,” dedi.

“O dediğinin bir yerlerinde bir şaka gizli. Kafanın yanında başka bir şey olmadığından emin misin – kemik madde, tırnak, kumaş?”

“Kontrol ettim. Ben de tamamen aptal değilim, Palamedes.”

“Camilla’ya güveniyorum. Birinin hayatına son verme nedenlerinin mantıklı, ahlaki ve büyük ihtimalle yararına olacağına güveniyorum,” deyip narin bir gözkapağını narin bir gözyuvarının üstünden kaydırıldı. “Senin buradaki sorunun Harrow’un insanları çok daha azı için öldürdüğünden şüpheleniyor olman.”

“Dördüncü ya da Beşinci’yi o öldürmedi.”

“Bu dediğin bir varsayım ama üstüne gitmeyelim.”

Gideon boş fincanı döşegin yanına koyarak, “Peki tamam,” dedi. “Eee. Şu noktada onunla ilişkimin tahmin ettiğinden daha... gerilimli... olduğu izlenimine kapılıyorsun.” (“Beni şok ettin,” diye mırıldandı Palamedes.) “Ama bu kendisini doğduğu günden beri tanıdığım gerçeğini değiştirmiyor. Ve ne kadar ileri gideceğini bildiğimi düşünüyordum çünkü sana açık açık söyleyeyim, kendisinin bayağı boktan yerlere gittiği oldu ve galiba beni ilgilendirdiğini düşündüğümünden de boktan noktalara geldiği oldu ama olay şu – söz konusu olan bendim, Sextus. Her

zaman bendim. Büyürken altı defa beni az kalsın öldürüyordu ama her defasında nedenini biliyordum.”

Palamedes gözlüğünü çıkardı. Sonunda kafayı taciz etmeyi bırakmıştı ve kendini iterek masadan uzaklaştırdı; bütün ağırlığını vererek şiltenin üstüne, Gideon’ın yanına oturdu ve cılız dizlerini göğsüne doğru çekti. “Tamam. Neden?” diye sordu basitçe.

“Çünkü annesiyle babasını öldürdüm,” dedi Gideon.

Palamedes bir şey söylemedi. Sadece bekledi ve o bekleyiş sırasında da Gideon konuştu. Ve ona başlangıcı anlattı –nasıl doğduğunu, nasıl büyüdüğünü ve ne şekilde Dokuzuncu Hane’nin baş kavalyesi olduğunu– ona yedi uzun ve korkunç yıl boyunca sakladığı korkunç sırrı anlattı.

Harrowhark gözlerini üstüne çarptığı günden itibaren Gideon’dan nefret etmişti ama zaten herkes ondan nefret ediyordu. Aradaki fark çoğu insan küçük Gideon Nav’ı bir şekilde bacakları çıkmış bir bok parçasıymışçasına görmezden gelirken küçük Harrow’un onu işkence edilebilir ve hayranlık verici bir nesne olarak görmesiydi – aynı anda hem av hem rakip hem de izleyiciydi. Ve Gideon manastırlardan, o berbat büyük teyzelerden ve en çok da Crux’tan nefret etse de Muhterem Kız’ın kendisine duyduğu takıntılı ilgiye açtı. İkisi kendileri dışında kangren olmakla meşgul bir hanedeki yegâne çocuklardı.

Herkes sanki İmparator, Harrow’u onlara neşe getirsin diye bizzat diriltmiş gibi davranıyordu: Sağlıklı ve sağ salim doğmuştu, aşırı yetenekli bir ölümbüyücüsüydü, kusursuz bir tövbekâr rahibecikti. Daha küçükken kürsüye çıkıp dua etmeye başlamıştı, tam da Gideon –sürekli olarak nefret etmediği tek kişi olan– Aiglamene ona asker olabileceğini söylediği günden itibaren çaresizlikle bir gün gidip orduya yazılmak umuduyla dua etmeye başlamışken. Yüzbaşı ona yaklaşık üç yaşına girdiğinden beri Kohort hakkında hikâyeler anlatmıştı.

Büyük ihtimalle ilişkilerinin en iyi dönemi bu. O sıralarda o kadar düzenli çatışıyorlardı ki çoğunlukla birbirlerinin yanındaydılar. Birbirlerini kan içinde bırakana dek kavga ediyorlardı

ve Gideon bu yüzden cezalandırılırken Harrow'a bir şey olmuyordu. Karmaşık tuzaklar kurup kuşatmalar ve saldırılar düzenliyorlardı, genelde birbirlerini feci şekilde yaralamaya çalışıyor olsalar da yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu.

Harrow on yaşına geldiğinde sırlara doymuştu. Kadim kitaplardan, daha süt dişleri çıkmadan kaldırmaya başladığı kemiklerden ve Gideon'a iskeletlerle dayak atmaktan sıkılmıştı. Sonunda gözünü kendisine gerçekten yasaklanmış olan tek şeye dikmişti: Harrow, Kilitli Kapı'yı takıntı yapmıştı.

Kilitli Kapı'nın anahtarı yoktu. Belki de Kilitli Kapı'nın hiçbir zaman bir anahtarı olmamıştı. Açılmıyordu sadece. Hem zaten ardında yatan şey gizlice içeriye girmeye çalışan herkesi daha kapı içeri girebilecekleri kadar açılmadan önce öldürürdü ve onun ötesinde yatan şey –daha kabre bile gelmeden– son nefeslerini vermeden çok uzun süre önce ölmüş olmayı dilemelerine neden olurdu. Oradan geçtikten sonra ne bulunduğunun en ufak bahsi açıldığında rahibeler dizlerinin üstüne çöküyordu. Lüzumsuz yere takdis edilmiş Harrowhark Nonagesimus'un azizeliğini bir kenara atıp o kapının kilidini açmayı tercih etmesi ve Gideon'ın da bu harekete tanık olması hayatının kısa süren neşesiydi.

Gideon Nav'ı itici bulan herkes içinde Harrow'un annesiyle babası özellikle öne çıkıyordu. Soğuk, neşesiz Dokuzuncu Hane ölümbüyücüleriydiler, Silas Octakiseron'un Drearbuh'ta ikamet eden herkesin olduğunu düşündüğü tipteydiler: kalpleri, kudretleri ve tezahürleri kapkaraydı. Bir defasında Gideon, Priamhark Noniusvianus'un merasim elbisesinin bir kıvrımına dokunduğunda adam onu iskelet ellerle sabit tutup acıyla ulutana kadar kamçılarmıştı. Doğrudan onlara koşup hikâyesini anlatmasının nedeni sadece çaresizlikten kaynaklanan bir yolunu şaşırmışlıktı: Haneye olan sadakatine dair bir kanıt sergilemek için duyduğu afallatıcı bir arzu, Harrow'u bir bok çukuruna atma isteği, hanenin namusunu ve hararetli ruhunu –tam olarak da aralıksız bir şekilde kendisinde olmadığı iddiasıyla suçlandığı özellikler– koruduğu için hak ettiğini bildiği şekilde başının okşanması beklentisi. Azıcık dahi suçluluk ya da şüphe hissetmemişti. Daha saatler önce Harrow'la güreşip onu yere çalmış

ve Harrow da onu yüzünün yarısı tırnaklarının altında birikene dek tırmalamıştı.

Dolayısıyla onlara söylemişti. Ve onlar da dinlemişlerdi. Övgü ya da azarlama babında tek bir kelime bile etmemiş fakat dinlemişlerdi. Harrow'u çağırtmışlardı. Ve Gideon'dan gitmesini istemişlerdi. Gideon o koca kara kapıların önünde çok uzun süre beklemişti çünkü ona uzaklaşmasını değil, sadece odadan çıkmasını söylemişlerdi ve çünkü boktan, işe yaramaz bir çocuk olduğundan Harrowhark'ın paylanmasını işitmek için edindiği bu yegâne fırsatın tadını sonuna dek çıkarmak istiyordu. Ama bütün bir saat boyunca bekleyip bırak Harrow'un otuz yaşına gelene dek kemiklik görevi yapmaya mahkûm edildiğini duyunca attığı çılgınlıkları, tek bir şey bile duymamıştı.

Ve Gideon artık bekleyememişti. Kapıyı itip açarak içeri girmiş... ve Pelleamena'yla Priamhark'ı mosmor ve ölmüş, kirislerden sarkarken bulmuştu. Muazzam, trajik kavalieri Dokuzuncu Mortus yanlarında, koca cüssesinin ağırlığı altında inleyen bir kirisden sallanıyordu. Ve Harrowhark'ı ebeveynlerinin tekmeleyerek devirdikleri sandalyelerin arasında, elinde artan ipleri tutar, gözleri yanıp bitmiş kömürleri andıran bir hâlde bulmuştu.

Harrow ona uzun uzun bakmıştı. O da Harrow'a. Ve o andan sonra hiçbir şey düzgün gitmemişti hem de asla ve asla.

“On bir yaşındaydım,” dedi Gideon. “Ve şimdi buradayım, onu yeni baştan ispiyonluyorum.”

Palamedes hiçbir şey söylemedi. Sadece orada oturup Gideon kendisine yeni bir ölümbüyüsü teoremi anlatıyormuş gibi büyük bir ciddiyetle onu dinledi. Gideon doğaçlama itirafının ardından kendisini temizlenmiş olmak şöyle dursun, tam tersi hissediyordu: Kirli ve çamurlu, korkunç bir şekilde açıkta kalmış, sanki göğsünün düğmelerini açıp ona uzun uzadıya kaburgalarının içinde ne var ne yok göstermiş gibi. Baştan aşağı çöptü. İçi tika basa kuru ve tozlu küfle doluydu. On bir yaşından beri Dokuzuncu Hane'ye bağlı kaldığı müddetçe içinden çıkarıp def etmesinin asla mümkün olmadığının bilinciyle bununla dolmuştu.

Gideon derin bir nefes aldı, ardından bir tane daha.

“Harrow, Liktor olmak istiyor,” dedi. “Liktor olmak için ne gerekiyorsa yapar. Eğer kendisinin Liktor olmasına yardımcı olacağını bilseydi hiç düşünmeden Dulcinea’nın kavalyesini öldürürdü. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yok. Bunu artık biliyorum. Son birkaç gün içinde bazen aklıma–”

Gideon, “...bunu artık bir numaralı önceliği yapmayı bıraktığı geldi,” diye devam edecek olan cümlesini tamamlamadı.

Palamedes son derece nazik bir sesle, “Üç yetişkinin intiharından on bir yaşında bir çocuğun suçlu olmadığını hakikaten de benden duymaya ihtiyaç duymamalısın,” dedi.

“Tabii ki ben sorumluyum,” dedi Gideon tiksintiyle. “Bunun gerçekleşmesine ben neden oldum.”

“Evet,” dedi Palamedes. “Harrow’un annesiyle babasına kapıdan bahsetmiş olmasaydın onlar da hayatlarına son verme kararını almazlardı. Buna senin neden olduğundan hiç şüphe yok. Ama *neden* kendi başına boş bir kavram. Sabah kalkmayı tercih etmek – kahvaltıda sıcak ya da soğuk bir şeyler yemek – bir şeyi otuz saniye çabuk ya da otuz saniye yavaş yapmayı tercih etmek – bu seçimler bir sürü şeyin gerçekleşmesine neden olur. Bu seni sorumlu kılmaz. Al sana bir itiraf: Magnus’la Abigail’i ben öldürdüm.”

Gideon gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Kendini ansızın açık eden katil, “Eğer, mekiğimden dışarı adım atıgım anda,” dedi neşeyle, “Cam’in hançerini kapıp doğrudan Öğretmen’in boğazına saplamış olsaydım Liktor sınavı asla başlamazdı. Bir infial olurdu. Kohort gelir, beni alıp götürür ve diğer herkes de güvenlik içinde evlerine gönderilirdi. Öğretmen’i öldürmediğim için sınav başladı ve sınav başladığı için de Magnus Quinn’le Abigail Pent öldü. Dolayısıyla: Bunu ben yaptım. Bu benim hatam. Tek istediğim hücreme bir kalemle pelür getirmen ve böylece anılarımı yazmaya başlayabilmem.”

Gideon iki defa daha gözlerini kırpıttı. “Yok, dur bir dakika. Bu aptalca, bu ikisi aynı şey değil.”

“Neden olmadıklarını anlayamıyorum,” dedi ölümbüyücüsü. “İkimiz de kötü şeylerin gerçekleşmesine yol açan kararlar verdik.”

Gideon burun kemiğini sıvazladı. “Octakiseron sizin hane olarak kelimelerin anlamlarıyla uğraşmayı sevdiğinizi söyledi.”

Palamedes bezginlikle, “Sekizinci Hane bir doğru ve bir de yanlış olduğunu düşünüyor,” dedi, “ve bir dizi şanslı rastlantı sonucunda her zaman doğru olan kendileri çıkıyor. Bak, Nav. Sen çocukluğundaki baş düşmanını onun başını belaya sokmak için ispiyonladın. Onun annesiyle babasını öldürmedin, o da senden sanki öldürmüşsün gibi nefret etmemeli ve *sen* de kendinden öldürmüşsün gibi nefret etmemelisin.”

Ona gözlüğünün camlarının ardında bakıyordu. Gideon ezikçe, “Hey,” diye itiraz etti, “kendimden nefret ettiğimi hiç söylemedim.”

“Kanıtlar,” dedi Palamedes, “ifadeye ağır basıyor.”

Sakil ve biraz da kaba bir hareketle Gideon’ın elini tuttu. Sıktı. İkisi de bariz bir şekilde bundan utanmıştı ama Gideon elini bırakmadı – diğer eliyle cüppesinin cebini karıştırdığında da, bunca zamandır bir türlü ne olduğunu çözemediği dertop edilmiş pelürü ona uzatırken de.

Palamedes pelürü açıp bir tepki vermeksizin okudu. Gideon, Palamedes’in elini bir yemin ya da bir tehdit gibi sıktı.

Palamedes sonunda, “Bu bir Liktor laboratuvarından,” dedi. “Değil mi?”

“Evet,” diye kabul etti Gideon. “Bu –yani– bu gerçek mi?”

Palamedes ona baktı. “Neredeyse on bin yaşında, yani eğer sorduğun buysa.”

“Yani, değil,” dedi Gideon. “Peki... esasen bu ne sikim bir iş?”

Palamedes, “Nihai soru bu,” diye ona katılıp dikkatini pelüre çevirdi. “Bunu ödünç alabilir miyim? Doğru düzgün incelemek isterim.”

Gideon neden olduğunu bilmeksizin, “Başka kimseye *gösterme*,” dedi. İsminin bu kadim çöp parçasının üstünde olması ona pimi çekilmiş bir el bombası kadar tehlikeli gelmişti. “Ciddiyim. Bu ikimizin arasında kalacak.”

“Kavalyem üstüne yemin ederim,” dedi Palamedes.

“Sen ona bile–”

Kapının altı defa kısa, ardından altı defa da uzun çalınmasıyla konuşmaları yarıda kesildi. İkisi de yerlerinden sıçrayıp birbirinin üstünden geçen kilitlerden oluşan kafesi açmaya giriştiler. Camilla gelmişti ve yanında dimdik, sakın Harrow da içeri girdi.

Gideon saçma bir an boyunca Harrow'la *Camilla*'nın el ele tutuştuklarını ve o gün müthiş bir haneler arası el tutuşma şenliği yaşandığını sandı ama ardından bileklerinden birbirlerine kelepçelendiklerini anladı. Her ne kadar Harrow'u kelepçelemeyi nasıl başardığı başka bir zaman anlatılacak bir dehşet hikâyesi olsa da *Camilla* işini şansa bırakan biri değildi.

Gideon ona bakmadı, Harrow da Gideon'a bakmadı. Gideon çok yavaşça elini kılıcının üstüne koydu ama tamamen gereksiz yere. Harrow, *Palamedes*'e bakıyordu.

Gideon hemen hemen *her şeyi* bekliyordu ama *Palamedes*'in şunları söylemesini beklemiyordu—

“Nonagesimus, neden bana söylemedin?”

“Sana güvenmedim,” dedi Harrow basitçe. “Orijinal teorim senin yaptığın yönündeydi. *Septimus* bunu kendi başına yapabilecek kapasitede değildi ve senin onunla birlikte çalıştığını düşünmek de fazla olasılık dışı gelmedi.”

“Sana beraber çalışmadığımızı söylesem bana inanır mıydın?”

“Evet,” dedi, “çünkü o kadar iyi olsaydın kavallemi çoktan öldürmüştün. Ben ona zarar vermeyi bile amaçlamamıştım, *Sextus*, kafası ittiğim anda kopup düştü.”

Ne?

“O hâlde gidiyoruz,” dedi *Palamedes*. “Herkesi alacağız. Onunla konuşacağız. Artık daha fazla karanlıkta konuşmayacağım ya da amaçlarımdan şüphe duyulmasına müsaade etmeyeceğim.”

“Birisi beni aydınlatsın, ben sadece basit bir kavalleyim,” dedi Gideon çaresizce ama elini son derece manidar bir şekilde kılıcının üstüne koymuş olmasına karşın kimse kahrolası dikkatlerinin en ufak bir kırıntısını dahi ona vermedi. Harrow onu *Palamedes* lehine tamamen görmezden geliyordu ve şöyle diyordu:

“Bu kadar ileriye gitmeye istekli olacağımı düşünmemiştim, hakikat için olsa dahi.”

Palamedes ona pencerenin dışındaki okyanus kadar gri ve havasız bir ifadeyle baktı.

“O hâlde beni tanıımıyorsun, Harrowhark.”

Hepsi birlikte Ducinea'nın küçük hastane odasına doluştular: Onlar ve kırçıl saçları örülü rahip vardı içeride ama o da odanın kenarlarına taş gibi bir düzenle dizilmelerinden ürkmüş gibi küçük ve hızlı adımlarla ortamdan kaçivermişti. Bütün tayfa parti için gelmişti. Palamedes hayatta kalanların hepsini çağırmıştı, gerçi grupça paylaştıkları birbirlerini öldürmeye dair ilgi düşünülecek olursa herhangi birinin gelmeye tenezzül etmesi mucize gibi bir şeydi. İkinciler, ceketleri yüzlerinden daha az kırıkmış hâlde duvara dayanmıştı; Ianthe'yle Coronabeth gereksiz yere sıkışarak diz dize oturmuşlardı ve kavalieri de yakınlarında duruyordu. Silas kapının eşiğindeydi, Colum hemen arkasındaydı ve eğer birileri topluca işlerini bitirmek istemiş olsaydı tek yapması gereken kapıyı kapatıp Naberius Tern'ün pomadıyla boğulmalarını beklemektir. Artık *hepsinin* orada bulunanlardan ibaret kalmış olması çok tuhaf geliyordu.

Yedinci Hane'nin ölümbüyücüsü şişkin yastıklardan bir yığınla desteklenerek oturmuştu, sakın ve şeffaf görünüyordu. Zorlanarak aldığı her solukla omuzları sarsılıyordu ama saçlarını kusursuzca taramıştı, geceliği de kâbuslara konu olacak denli fırfırlıydı. Protesilaus'un başının içinde olduğu kutu kucığında duruyordu ve başı nazikçe çekip çıkardığında –sanki hâlâ canlıymış gibi hiçbir çürüme emaresi yoktu– birkaç kişi ani bir nefes aldı. O bunlardan biri değildi.

“Zavallı çocuğum,” dedi samimiyetle. “Artık onu asla bir araya getiremeyeceğim. Onu kim dağıttı? Mahvolmuş.”

Palamedes parmaklarını çatı gibi birleştirip öne eğilirken gözleri ve cüppesinin griliği maksadını yansıtıyordu.

Son derece resmi bir şekilde, “Septimus Hanım, Rodos Düşesi,” dedi, “Burada herkesin önünde size şu ithamda bulunuyorum – bu adam mekikle Birinci Hane'ye gelmenizden önce ölmüştü ve sadece derin et büyüğü sayesinde canlı görünüyordu.”

Ânında bir temaşa oldu ve sabırsızlıkla *sakin olun* anlamında el kol hareketleri yapması da gözlüğünü burnunun yukarisına doğru itmesi de ortamı sakinleştiremedi. Kolektif mırıldanmalar içinde Ianthe Tridentarius'un asit gibi bir edayla ağır ağır konuşması en kolay duyulandı. “Yani, hayatında yaptığı tek ilginç şey bu.”

Yüzbaşı Deuteros da neredeyse aynı derecede keskindi: “İmkânsız. Adam haftalardır bizimleydi.”

“Hiç de imkânsız değil,” diyen Dulcinea’nın kendisiydi. Protesilaus’un bulanık bakışlarına sanki bir şey çözmeye çalışıyormuş gibi ciddiyetle karşılık veriyordu ve o noktada başı kucağına yerleştirdi. “Yedinci Hane aldatan ceset yöntemini çok, çok uzun yıllardır araştırıyordu. Sadece... tam olarak izin verilen bir şey değil.”

Silas ifadesiz bir tavırla, “Bu küfür,” dedi.

Dulcinea bilerek uhrevi bir tatlılıkla konuşarak, “Ruh vakumlama da öyle, çocuğum,” dedi. “Ve küfür *değil* – son derece kullanışlı ve masum bir şey; sadece böyle, yani en eski yöntemle yaptığında öyle olmuyor. Yedinci sadece ruh durduranlar ve mumyacılar oluşmuyor. Evet, Pro biz inmeden önce ölüydü.”

Gideon, Silas’ınki kadar ifadesiz bir sesle, “Neden?” diye sordu.

O devasa çiçek mavisi gözler odadaki tek kişi oymuş gibi Gideon’a döndü. İçlerinde kahkaha yoktu, aksi takdirde Gideon bağırmaya başlayabilirdi. Ansızın ölmekte olan ölumbüyücüsü inanılmaz yaşlı göründü; kırıksıklıklarla değil, orada mutlak bir sükûnet içinde otururken sergilediği salt mağruriyet ve sessizlikle.

Dulcinea düz bir şekilde, “Bu yarışma hanemi zor bir durumdayken yakaladı,” dedi. “Size hikâyeyi anlatmama izin verin. Dulcinea Septimus’un burada olması hiç amaçlanmamıştı, Dokuzuncu Gideon... onun evinde yatağında kalmasını ve zorlaya zorlaya altı ay daha yaşatılıp sömürülmesini tercih ederlerdi. Yedinci Hane’nin hep yaptığı şey. Ama başka bir ölumbüyücüsü vâris yoktu ve çok da iyi bir baş kavalye vardı... dolayısıyla ölumbüyücüsü vârisin ciğerlerinin tamamen çökmesi için tek gereken şey biraz kötü üşütmesi olsa da... kavalyenin şanslarını artırabileceğini düşünmüşlerdi. Ama sonra o da bir kaza geçirdi.”

Dulcinea bir bebekle oynuyormuş gibi başın saçlarını çekiştirip ardından düzeltti. “Varsayalım ki. Eğer Yedinci Hane isen ve bütün istikbalin biri diğerinden biraz daha fazla nefes alan iki cesedin ellerindeyse *sen* de aşırıya kaçan bir yola başvurmaz mıydın? Mesela aldatan ceset yöntemini kullanıp kimsenin ha-

nen geldiğinde ölü olduğunu anlamamasını ummaz mıydın? Sizi aldattığım için üzgünüm ama geldiğim için değilim.”

“Bu söylediklerin mantıklı değil.”

Harrow beton kadar kaskatı kesilmişti. Gözleri kocaman ve kapkaraydı ve bunu bir tek Gideon anlayabiliyor olsa da son derece öfkelenmişti. “Bahsettiğin büyü normal bir ölumbüyücüsünün yapabileceklerinin sınırları dahilinde değil, Septimus. Ölmekte olan bir kadını bırak, gücünün zirvesinde bir ölumbüyücüsü için dahi imkânsız.”

“İdeal ölumbüyücüsü ölmekte olan bir kadındır zaten,” dedi Ianthe.

“Bu fikri kafamdan atabilmeyi çok isterdim. Belki son on dakika için,” dedi Palamedes. “Ölmekte olmanın ölumbüyüsü yeteneğini artırması, bundan faydalanamaman gerçeğiyle büyük ölçüde anlamsızlaşıyor. Son derece kişisel bir ölümenerjisi kaynağı elde edebilirsin ama organlarının iflas etmeye başladıkları düşünülecek olursa—”

Harrow kelimeleri sert, kısa kısa telaffuz ederek, “Bu mümkün değil,” diye ısrar etti.

“Bu konuda çok şey biliyor gibisiniz,” dedi Dulcinea sakince. “Peki, o hâlde size şöyle söyleyeyim: Yedinci Hane’nin başındaki herkesin, kusursuz ölümün üstatlarının –Yedinci Hane’nin bu mistik sırrı, ilelebet elimizde olmuş bu sır– hep birlikte çalışmaları hâlinde mümkün olur muydu?”

“İlk başta belki ama—”

Ehemmiyetle tiksintiye kapılan Silas, “Ölmeyen Kral,” dedi. “Bu bir komploymuş.”

“Of, kapa çeneni,” dedi Dulcinea. “Seni de, haneni de gayet iyi tanıyorum, Silas Octakiseron Efendi... İmparator şahsen aldatan cesede dair bir şey söylemeye tenezzül etmemişti ama vakumlamanın herhangi bir hanenin aklına gelen en tehlikeli şey olduğunu ve ancak vakumlayan kelepçelenmişken gerçekleştirilmesi gerektiğini söylemişti.”

“Bu ölümcül bir cürüm işlemenin cezasını hafifletmiyor—”

“Yasaları harfiyen uygulamaya niyetim yok,” diye homurdandı Yüzbaşı Deuteros. “Bunun Sekizinci Hane’nin ayrıcalığı olduğunu biliyorum. Ama Octakiseron Efendi, hâl böyle olsa dahi

şu anda bunun için çaba ve zaman ayıramayacağımızı belirtmek isterim.”

“Bu çeşit bir büyüye katkıda bulunan bir kadın,” dedi Silas, “her şeye kalkışmış olabilir.”

O çeşit bir büyüye katkıda bulunmuş ve dolayısıyla her şeye kalkışmış olabilecek kadın konuşmak için ağzını açtı ama bunun yerine ayak parmaklarından başlayarak başının tepesine kadar devam eden bir öksürük krizine kapıldı. Omurgası eğrildi; sızlandı ve ardından esasen boğazı tıkanarak ölmeye başladı. Yüzü o kadar grileşmişti ki Gideon bir anlığına Sekizinci Hane’nin ona bir şey yaptığını düşündü ama sıkıntısı ruhunun emilmesi değil, soluğunu kesen bir balgam kitlesiydi. Palamedes, tıpkı Camilla gibi yanına gitti. Camilla onu yan çevirip parmağını ağzının içine sokarak içinde karmaşık ve korkunç bir şey yaptı. Dulcinea’nın kucağındaki baş yuvarlanmaya başladı ve ancak Prenses Ianthe’nin hızlı refleksleri sayesinde yakalandı ve kadın onu ellerinin arasında egzotik bir kelebekmiş gibi tuttu.

Bunun hemen ardından Yüzbaşı taş gibi bir suratla, “Ne istiyorsun, Octakiseron?” dedi. “Onu odasına kapatmamızı mı? Ölüm cezası mı? İkisinin de yerine getirilmesi şu anki koşullar nedeniyle alışılmadık ölçüde kolay.”

“Ne demeye çalıştığını anlıyorum,” dedi Silas. “Ve katılmıyorum. Ben artık gideyim, hanımefendi. Bu durum artık benim için ilginçliğini yitirdi.”

Her zamanki gibi kahverengi ve kaygısından bitkin düşmüş kavalyesi kapıyla Silas’ın arasına girerek odadan çıkmasını engelledi. Colum ölümbüyücüsünün çıkma girişimini fark etmemiş gibiydi. “Fırın,” dedi kısaca. “Başı elimizdeyse fırındaki ne?”

Gri, kıvranan Dulcinea, “Fırında ne bu-bu-bul-” demeyi başardı ve ardından Palamedes sırtına bir şaplak atınca öğürerek kan içinde incecik dallardan oluşan bir topa benzeyen bir şey çıkardı. Üçüncüler yüzlerini çevirdi.

Yüzbaşı Deuteros çevirmedi: Belki daha beterini görmüştü. Başı Ianthe’nin hayranlık dolu bakışlarının önünden pek de nazik denemeyecek bir şekilde çekip almış ve şimdi de istenmeyen bir öğünmüş gibi paketlemekle meşgul olan teğmenine işaret etti. Yüzbaşı, Harrow’la Gideon’a yaklaşmıştı ve cevap talep etti: “Onu kim buldu?”

Harrow havadan sudan konuşurmuş gibi, “Ben buldum,” diyerek *nasıl* bulduğu konusunda bir ayrıntı vermekten kaçındı. “Başı aldım çünkü o anda bedeni taşımam mümkün değildi. O noktadan sonra beden, belli tahminlerim olsa da bilinmeyen bir şekilde ortadan kayboldu. Kafatası bulanın hakkı itibarıyla bana ait–”

Yüzbaşı, “Dokuzuncu, baş ait olduğu yere, yani *morga* gidiyor,” dedi. “Bulduğun cinayet kurbanları üstünde leşmiş gibi hak iddia edemezsin ve bugün benim bir hanenin kendisine ait olmayan kemiklere el koymasına müsamaha göstereceğim gün değil.”

“Judith’e katılıyorum,” dedi Corona. İkizini kucağından indirmişti ve o güzelim çehresi biraz solgun görünüyordu. Aynı zamanda alışılmadık ölçüde yorgun ve kaygılı görünüyordu ama bunu da gözleri ve ağzının kenarlarındaki kırıksıklıklara yansıyan belli bir hülyalı hoşluk olarak göstermeyi başarıyordu. “Bugün birbirimizin bedenlerini kullanmaya başlayacağımız gün değil. Ya da yarın ya da herhangi bir gün. Biz barbar değiliz.”

Kız kardeşi ortaya, “Bu laf dolandırmaktan başka bir şey değil,” dedi. “Bazı insanların... bir *baş*a sahip olmak için yapmayacakları şey yok.”

Herkes onu duymazdan geldi hatta kendini tir tir titrerken bulan Gideon bile. Harrowhark sadece, “Fırındaki kemikleri tanımlama hakkı hâlâ bende,” dedi.

Yüzbaşı onu ciddiye almıyormuş gibi, “Morgdan istediğin gibi *istifade edebilirsin*,” dedi. “Ama cesetler senin mülkün değil, Muhterem Kız. Aynı şey Muhafız için de geçerli, diğer herkes için de geçerli. Anlaşıldı mı yoksa tekrar etmem mi gerekiyor?”

“Anlaşıldı,” dedi Palamedes.

Muhterem Kız söylenenleri ne anlamış ne de anlamayı hedefleyen birinin sesiyle, “Anlaşıldı,” dedi.

Silas gitmemişti.

“O hâlde,” dedi. “Dokuzuncu cesetlere saygısızlık etmenin ne demek olduğunu unutursa diye morgu gözetimim altına almayı görevim addediyorum. Baş *ben* alacağım. Beni orada bulabilirsiniz.”

Yüzbaşı Deuteros gözlerini yuvarlamadı. Başıyla teğmenine

işaret verdi ve o da kutuyu devretti: Silas kutuyu alıp belli belirsiz irkildikten sonra yeğenine verdi. Korkunç paketi sağlama almış olarak sonunda dönüp gittiler. Üçüncüler daha şimdiden sızlanıp şikâyet etmeye başlamıştı—

Kavalye, “Hep bir yamuk göründüğünü düşünmüştüm,” dedi.

İkizlerin ilki, “Hiç de öyle bir şey söylemedin,” dedi.

İkizlerin ikincisi, “Hiçbir noktada öyle bir şey söylemedin,” dedi.

“Affedersin, dedim—”

Yüzbaşı Deuteros yeniden kendi aralarında didişmeye başlamaları üzerine boğazını herkesin duyabileceği şekilde temizledi. “Başka biri daha bu fırsatı halihazırda ölü olduklarını, etten bir yapı olduklarını ya da ilgili başka bir nesne olduklarını belirtmek için kullanmak istiyor mu? Bunu diyecek kimse var mı?”

Palamedes beyaz bir kumaşla Dulcinea’nın ağzını son derece nazikçe siliyordu. Elini ensesine koydu. Dulcinea’nın sesi çıkmıyordu. Yüzü artık Kenan Evi’nde verilen süt gibi mavi beyaz bir renkti ve Gideon bir anlığına Palamedes’in onu *halihazırda ölü olanlar* listesine ekleyeceğini düşündü. Aslında Dulcinea, seçme imkânı olsa izleyenleri varken, saçları yapılmış ve sefil sırları ortaya dökülmüşken veda etmeyi *tercih ederdi*. Artık Dulcinea’nın hep yalnız olduğunu, ihtimallerin imkânsızlığı düşünülecek olursa Gideon’dan da iddialı bir rol yaptığını öğrenmişti. Ama ölmekte olan ölümbüyücüsü ansızın hırıldayarak bir balon patlamış gibi bir ses çıkararak nefes aldı ve bütün bedeni ani bir spazmla yay gibi gerildi. Gideon’ın kalbi yeniden hızlanmıştı. O bir şey yapamadan Palamedes gelmişti ve korkunç bir şefkatle—sanki hem odada hem de bütün dünyada ikisinden başka kimse yokmuş gibi—Dulcinea’nın elinin tersini öptü.

Gideon başını çevirirken nedenlerini sorgulamadığı bir utançla yüzü kızardı ve Öğretmen’in kapının önünde ellerini o coşkulu, rengârenk kuşağının önünde kavuşturmuş durduğunu gördü. Kimse içeri girdiğini duymamıştı.

“Belki daha sonra, Judith Hanım,” dedi.

“Yedinci Hane’yle irtibata geçip onu evine yollamalısın,” dedi kadın. “Onu bu hâlde bırakmak hem ahlaki hem de yasal olarak kabul edilebilir değil. Anlaşıldı mı?”

“Yapamam,” dedi Öğretmen. “Kenan Evi’nde her daim sadece tek bir iletişim kanalı olageldi, hanımım... ve ben de onu kullanarak hanesini arayamam. Beşinci’yi de, Dördüncü’yü de, Yedinci’yi de arayamam. Bu bozmadığımız kutsal sessizliğimizin bir parçası. Bütün bunların varacağı bir son var ve ardından bir hesap sorulacak... ama Septimus Hanım son âna dek yanımızda kalacak.”

İkinci’nin üstadı ansızın durmuştu. Gideon bir anlığına özenle kontrol ettiği öfkesinin serbest kalacağını düşündü. Ama o kara başını yana eğerek, “Teğmen?” dedi.

“Hazır,” dedi İkinci Maria ve ikisi birlikte sanki resmigeçitlermiş gibi uygun adım yürüyerek çıktılar. Bir anlığına dahi arkalarına dönüp odanın kalanına bakmadılar.

Öğretmen önündeki resme göz gezdirdi: yatağa, kana, Üçüncülere. Parmaklarını hâlâ Dulcinea’nın parmaklarına dolamış olan Palamedes’e ve kendinden geçmiş Dulcinea’ya.

“Septimus Hanım’ın ne kadar zamanı kaldı?” diye sordu. “Artık anlayamıyorum.”

Palamedes lafı dolandırmadan, “Günler. Eğer şanslıysak haftalar,” dedi. Dulcinea yatağın üstünde yarı kıkırdama yarı iç çekmeye benzeyen bir ses çıkardı. “O da ancak pencereleri açık tutup soluk borusunun tıkanmasını engellersek. Rodos’ta geri dönüştürülmüş hava solumak büyük ihtimalle hayatından on yıl kesmiş. Gözünü kırpmadan kenarda duruyormuş –kadın buhar motoru kadar dayanıklı– ve bizim de tek yapabileceğimiz onu rahat ettirip bunun üstesinden gelmemeye karar verip vermeyeceğine bakmak.”

“Kavalyenin bedenine yapılanları bozmak onu öldürmüş olmalıydı,” dedi Harrow ona yavaşça. “Sisteminde inanılmaz bir şok etkisi yapmış olmalıydı.”

“Geribildirimi çok sayıda efsuncuya dağıtmak etkisini azaltmış herhalde.”

“O iş hiç de dediğin gibi olmuyor,” dedi Ianthe.

“Ah Tanrım, uzman konuşmaya başlamış,” dedi Naberius.

Ianthe’nin kız kardeşi aceleyle, “Yavru,” dedi, “acıkiyorsun, acıktıkça öfkeleniyorsun. Hadi gidip yiyecek bir şeyler bulalım.”

Gideon ölümbüyücüsünün bakışlarının Ianthe Tridentari-

us'un üstünde odaklanmasını izledi. Ianthé ya bunu fark etmedi ya da fark etmemiş numarası yaptı; gözleri her zaman oldukları gibi solgun, mor ve sakindi ama Harrow ölü bir ördeğin yanındaki bir kurtçuk gibi kıpırdanıyordu. Üçüncü aheste aheste dışarı çıkarken –sanki bir hasta odasından değil de bir oyundan çıkıyorlarmış gibi gürültü yapıyorlardı– Harrow'un gözleri onları takip etti. Gideon yüksek sesle, "Hey. Palamedes," dedi. "Kadının yanında kalacak biri lazım mı?"

Öğretmen, Palamedes karşılık veremeden, "Ben kalırım," dedi. "Yatağımı buraya taşıyım. Onu bir daha yalnız bırakmayacağım. Her ayrılmam gerektiğinde diğer rahiplerden biri benim yerimi alacak. En azından bu kadarını yapabilirim... korkum yok, elimdeki bütün bu zamanla yapacak daha iyi başka işlerim de. Ancak –korkarım– sizin var."

Gideon, Yedinci'nin ruhsuz kavalyesinden çok daha ikna edici bir ceset görünümünü sergileyen Dulcinea'ya uzun uzun bakma izni verdi kendisine: Yatağın üstünde yatarken neredeyse şeffaftı ve çenesinde kuruyan kanlı balgam izleri vardı. Gideon ona yardım etmek istedi ama göz ucuyla Harrow'un kapıdan çıkıp koridora girdiğini gördü –gözden kaybolan Üçüncü'nün ardından bakakalmıştı– ve bütün gücünü kullanarak kendini hazırlayıp, "O hâlde biz de çıkıyoruz," dedi. "Acaba... herhangi bir değişiklik olursa bizi haberdar edebilir misin?"

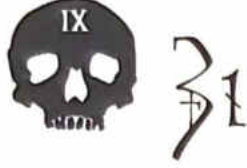
Öğretmen nazikçe, "Biri yanınıza gelir," dedi.

"Güzel. Palamedes–"

Adam gözlerinin içine baktı. Gözlüğünü çıkarmış camlarını sayısız mendillerinden biriyle temizliyordu.

"Dokuzuncu," dedi, "eğer Liktor olmak için her şeyi yapabilecek olsaydı – sence de çoktan Liktor olmaz mıydı? Hakikaten de dünyanın yanmasını izlemek istiyorduysa – hepimiz alevler içinde olmaz mıydık?"

Gideon, "Ona iltifat etmeyi bırak. Ama... teşekkürler," deyip hızla Harrow'un peşinden koridora atıldı.

Ölumbüyücüsü koridorda holün uzaklarına dalmış Üçüncülerin cüppelerinin gözden kaybolmakta olan eteklerine bakıyordu: Kaşlarını yüz boyasında kalıcı bir kırıışık yaratacak kadar çatmıştı. Gideon'ın niyeti... bir sürü şeye niyetlenmişti; ama Harrow ona planladığı hareketleri hayata geçirmek için bir açıklık bırakmamış ve istediği yanıtlardan hiçbirisini sunmamıştı. Sadece cüppesinin siyah kumaşını hışırdatarak dönerek, "Beni takip et," demişti.

Gideon önceden Harrow'un götürölüp öldürölmesini gerektirecek uzunlukta ve şiddette bir *siktir git* salvosu hazırlamıştı ama sonra Harrow, "Lütfen," diye ekledi.

Bu *lütfe* Gideon'ı onu sessizlik içinde izlemeye ikna etti. Harrow'un üç aşağı beş yukarı, "Dolabımda ne arıyordun?" anlamına gelecek bir şeyle lafa girmesini beklemişti ve o noktada da Gideon onu tutup hem başındaki hem de ceplerindeki dişlerin hepsi takırdayana dek sallasaydı yersiz olmazdı. Döşemeler panik içinde gıcırdarken Harrowhark basamakları ikişer ikişer indi ve onları avluya götüren merdivenden geçtiler: Oradan bir koridordan aşağıya, başka bir tanesinden yine aşağıya, birinden sola ve ardından antrenman odasına giden basamaklardan aşağıya devam ettiler. Harrow onları gizli koridora ve Jeannemary'nin öldüğü darmadağın olmuş Liktor laboratuvarına götüren kilimi görmezden geldi, bunun yerine havuzun koca kara kapılarını itip açtı.

Bir kez içeri girince ceplerinden pislik içinde iki parmak kemiği çıkarıp yere attı. Her birinden cüsseli birer iskelet bayrak açılıyormuş gibi fırladı. Kapının önünde durdular, dirseklerini birbirlerine geçirip kapıyı kapalı tuttular. Harrow bir avuç dolusu kemik yongasını solgun renkli tahıl taneleriymiş gibi etrafa

serpiştirdi; kemik parçaları fokurdayıp genişleyerek iskelete dönüşüp ayağa kalktı. Bütün odayı çevreleyen bir halka oluşturacak şekilde konuşlanıp omurga kemiklerini eski seramik karolara dayayarak hazır ola geçip durdular. Korumalar ya da çirkin refakatçiler gibi omuz omuza beklediler.

Harrow, Gideon'a bakmak için döndüğünde gözleri yerçeki miyle kendi içine çöken bir yıldız kadar siyah ve anlaşılmazdı.

"Zamanı geldi—"

Derin bir nefes alıp cüppesinin kopçalarını açtı. Kıyafeti ince omuzlarından sıyrılıp yere dökülerek ayak bileklerinin dibinde bir yığın oldu.

"—sana her şeyi anlatacağım," dedi.

Gideon kalbinin son hız atmaya başlamasından derin bir utanç duyarak histerik bir sesle, "Ah, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

"Çeneni kapayıp havuza gir."

Bu dediği o kadar beklenmedik bir şeydi ki Gideon ne sorgulamaya ne şikâyet etmeye ne de tereddüt etmeye zahmet etti. Gideon cüppesiyle kukuletasının kopçalarını açıp ayakkabılarını çekip çıkardı, meçnin kayışını ve zırh eldivenin takılı olduğu kemeri çözdü. Harrow havuzun kenarına yeşil yeşil vuran suya üstünde pantolon ve gömleğiyle girmeye hazır gibiydi, dolayısıyla Gideon, *Of peki, hadi bakalım*, diyerek neredeyse tamamen giyinik bir hâlde suya girdi. Pervasızca havuza atladı: Onun geçişiyle tsunami dalgaları patlayıp havuzdan taşıp köpürerek havuzun kenarındaki taş zemini damlacıklara boğdular. Suyun iç çamaşırlarının içine sızmasının verdiği uygunsuz, nahoş his ona kamyon gibi çaptı. Gideon ağzından su sıçratıp başını suyun içine soktu ve kan kadar sıcak ağız dolusu sıvıyı tükürdü.

Bir an düşündükten sonra Harrow da havuza girdi — kenardan rahat bir adımla suya girip siyah bir bıçak gibi suyun altına kayd. Yüzeyin altında gözden kayboldu, sonra soluk soluğa yeniden belirdi ve o meşum girişinin havasını söndürecek bir şekilde ağzından sular sıçrattı. Gideon'la ikisi bir süre suyun içinde yürürken Harrow parmak uçlarını havuzun tabanına değdirebilene kadar kollarını savurmak zorunda kaldı.

"Buraya gelmemizin bir nedeni var mı?"

Sesleri yankılanıyordu.

“Dokuzuncu Hane’nin bir sırrı var, Nav,” dedi Harrow. Sesi daha önce hiç olmadığı kadar sakın, ölçülü ve samimi geliyordu. “Sadece benim ailemin bilgisi var. Ve biz bile bunun üstüne hiç konuşamıyorduk, ancak –bu annemin kuralıydı– tuzlu suyun içinde olduğumuz zamanlar hariç. Bu amaç için kullandığımız, hanenin kalanından saklanan törensel bir havuzumuz vardı. Soğuk ve derindi, içinde olduğum her andan nefret ediyordum. Ama annem ölü ve artık –eğer hakikaten de ailemin en kutsal sırrına ihanet edeceksem– en azından kuralını bozmamam gerektiğini düşünüyorum.”

Gideon gözlerini kırptırdı.

“Off, siktir,” dedi. “Sen ciddisin. Olay bu yani. Artık dananın kuyruğu kopuyor.”

Harrowhark, “Dananın kuyruğu kopuyor,” dedi.

Gideon iki elini de saçlarının içinden geçirirken sular ense-sinden sırlıklam yakasına aktı. Sonunda tek yaptığı, “Neden?” demek oldu.

“Pek çok nedenden ötürü,” dedi ölümbüyücüsü. Yüz boyası suyun içinde çözülmeye başlamıştı ve erimekte olan gri bir iskelete benziyordu. “Ben... sana bir kısmını söylemeyi amaçlamıştım, önceden. Makaslanmış bir versiyonunu. Ama sonra sen dolabıma baktın... Sana ilk günden Septimus’un et kuklasına dair şüphelerimden bahsetseydim bunların hiçbirisi yaşanmamış olacaktı.”

“İlk gün mü?”

“Gıcırta,” dedi Harrow, “kendi annemle babamı beş yıl boyunca kukla gibi oynatırken hiçbir şey öğrenmedim değil.”

O anda öfke iki litre daha tuzlu suyla beraber Gideon’ın içine sızdı. “Ne demeye onu öldürdüğünde bana bir şey söylemedin?”

Harrowhark sert bir sesle, “Onu ben öldürmedim,” dedi. “Başka birisi yaptı – görebildiğim kadarıyla kalbine bıçak sokarak ama kaçmam gerekmeden önce inceleyebilecek sadece birkaç dakikam oldu. Başı kopmadan önce teoremi sadece en temel seviyede itmem gerekti. Birinin geldiğini duyduğumu düşününce başı alıp gittim. Bu entropi alanı sınavını geçmemizden sonraki geceydi.”

Gideon soğuk bir sesle, “Hayır, seni canavar götü,” dedi. “Demek istediğim neden Jeannemary Chatur’la ölümbüyücüsünü dolabındaki bir kutuda duran bir adamı aramaya tesise göndermeden önce bana söylemedin? Neden bir an durup da ne bile-yim, *İki çocuğu devasa bir kemik yarattığı tarafında tarumar edil-meleri için alt kata göndermeyelim aslında, demedin?*”

“Paniğe kapıldım,” dedi Harrow. “O sırada sizi çıkmaz bir tünele gönderdiğimi ve gerçek tehlikenin Sextus’la Septimus olduğunu düşünüyordum; ikisinin de size pusu kurabileceği-ni ve mantıklı çözümün ikisini de üstüme çekmek olduğunu düşünmüştüm. Planım sizi bir ölümbüyüsü düellosundan uzak tutmaktı. Hatta o sırada bunun zarif bir hamle olduğunu bile düşünmüştüm.”

“Nonagesimus, tek yapman gereken milleti oyalamak ve bana paniğe kapıldığını söylemekti. Tek yapan gereken Dulcinea’nın kavalyesinin bir mumya adam olduğunu söylemekti—”

“Ona,” dedi Harrow, “bana güvendiğinden çok güvendiğine inanmak için geçerli nedenlerim vardı.”

Bu cevap Gideon’ın yüzünün elinden gelen en iyi *sen benimle kafa mı buluyorsun* ifadesine bürünecek şekilde çarpılmasıyla sonuçlandı. Karşısındaki Harrow başparmaklarıyla alnını ovunca iskelet boyasının önemli bir kısmı daha silindi.

“Senin güvenilirliğini yitirdiğini düşünmüştüm,” diye devam etti aksi aksi. “Senin kuklayı kötü niyetle dağıttığını varsayacağını ve doğrudan Yedinci’ye gideceğini varsaymışım. Sana şüphe götürmeyecek bir kanıt sunabilmek için yeterli araştırma yapmak istiyordum. Bunun Dördüncü Hane için ne anlama geleceğini bil-miyordum. Dokuzuncu’nun onlara çok büyük bir kan borcu var, ben de bu bedelin altında eziliyorum. Ben... ben seni incitmek istemedim, Gıcirtı! Senin... dengeni sarsmak istemedim.”

“Harrow,” dedi Gideon, “eğer kalbimin siki olsaydı ânında tekme-yi yapıştırırdın.”

Gideon’ın daha önce hiç görmediği şekilde tekleyen Harrow, “Seni kendime halihazırda yaptığımdan da çok yabancılaştırmak istemiyordum. Sonra da sanki... birbirimizle daha eşit bir seviye-deymişiz gibi geldi,” dedi. Sanki üstüne doğru kelimeleri geçi-rebilmek için beynindeki çekmeceleri altüst ediyordu. “Bizim... biz... Riske atılamayacak kadar hassastı bu. Ve ardından...”

Riske atılamayacak kadar hassas. Gideon tekrar, daha yavaşça, "eğer Palamedes'e gitmeseydim –ve Palamedes'e neredeyse gitmiyordum– odamızda seni bekleyecektim, kılıcımı çekip duracak, geldiğinde üstüne saldıracaktım. Her şeyin ardında senin olduğundan o kadar emindim ki. Jeannemary'yle Isaac'i öldürenin sen olduğundan. Magnus'la Abigail'i."

"Ben yapmadım –ben öyle– ben hiç kimseyi," dedi Harrow, "ve– biliyorum."

"Beni öldürürdün."

"Ya da sen beni."

Bu onu şaşırtıp susturdu. Dalgacıklar nazikçe havuzun kenarlarına çarpıp şakırdıyordu. Gideon tabandan güç alıp yükseldi ve ayaklarını çırparak bata çıka olduğu yerde dururken gömleği suyla şişti.

"Tamam," dedi sonunda. "Soru zamanı. Bütün bu cinayetleri kim işledi?"

"Nav."

"Ciddiyim. Neler oluyor? Kenan Evi perili mi yoksa, nedir? Dördüncü ve Beşinci'yi ne –kim– öldürdü?"

Ölümbüyücüsü de ayaklarını tabandan çekip bir anlığına çenesi yüzeyine degecek şekilde yeşil tuzlu suda asılı kaldı. Düşünürken gözleri kısıldı. "Bunu bilemiyorum," dedi. "Özür dilerim. Bu verimli bir soruşturma alanı değil. Ya peşimizde hortlaklar var ya da bunların hepsi sınavların bir parçası ya da içimizden biri ya da birkaçı diğerlerinin işini bitiriyor. Beşinci'yle Dördüncü'nün ölümleri birbirleriyle bağlantılı olabilir ama olmayabilir de. İnsanların yaralarında bulunan kemik parçaları tabii ki birbirleriyle uyumuyor – ama ben Sextus'un topolojik rezonans ve iskelet arketip teorisi hakkında söylediklerine bakmaksızın parçacık oluşumlarının dahi aynı ölümbüyüsü yapım süreci tipine işaret ettiğini düşünüyorum..."

"Harrow, bana kendimi boğdurtma."

"Vardığım sonuç şu: Eğer cinayetler bağlantılıysa ve senin gördüğün yapının ardında bir hortlağın gücü ya da tesisin kendisi değil de bir üstat varsa – o zaman o içimizden biri," dedi Harrow. "Kenan Evi'ndeki yegâne canlılar biziz. Bu da şüpheli listesinin Tridentarii; Sextus; Octakiseron; İkinci ve benden

oluştugu anlamına geliyor. Ve Öğretmen'le rahipleri de elemiş değilim. Septimus'un bir tanığı var denebilir–"

"Evet, eli kulağında bekleyen ölümü," dedi Gideon.

Harrowhark pek istemeden de olsa, "Bazı açılardan onun derecesini düşürdüm," dedi. "Becerisi, zihni ve bu ikisini bir amaçla ulaşmak için birleştirme melekesi üstünden değerlendirilecek olursa, mantıken en güçlü aday Palamedes Sextus ve kavalyesi." Gideon karşı çıkmak için ağzını açmaya başlarken başını iki yana salladı. "Hayır, ikisinin de senin ifade edeceğin şekliyle bunu yaparak kazanacakları *bir sikim olmadığını* biliyorum. Bütün gerçekler elde olmadığında mantıksal çıkarımların değeri çok düşük oluyor. Bir de Öğretmen var –ve Liktor laboratuvarları– ve kurallar. Neden o teoremler? Onlara güç veren ne? Dördüncü kavalyesi neden öldürüldü ama sen sağ bırakıldın?"

Bütün bunlar Jeannemary öldükten sonra Gideon'ın şahsen gecenin körüne tekrar tekrar yönelttiği sorulardı. Soğuk, kulaklarının arkasına tırmanana dek omuzlarını suyun içine bıraktı ve havuzun üstünde kendi başına sallanan floresan çubuğa baktı. Ağırlicsız bedeni bir sarı ışık birikintisinde yüzüyordu. Harrow'a herhangi bir şeyi sorabilirdi: Ona kendisinin yerine Ortus Nigenad'ın canını alan bombayı sorabilirdi ya da ona bütün varoluşunu, neden ve ne sebeple hayata gelmiş olduğunu sorabilirdi. Bunun yerine kendisini şu soruyu yöneltirken buldu: "Bütün çocukların işini bitiren klimadaki patojen hakkında ne biliyorsun – ben küçükken, sen doğmadan önce gerçekleşen o olay hakkında?"

Sessizlik korkunçtu. O kadar uzun bir zaman devam etti ki Harrow'un arada kendini sinsice boğup boğmadığını merak etti, ta ki–

Diğer kız kendisine hiç benzemeyen bir sesle, "O olay ben doğmadan önce gerçekleşemedi," dedi. "Ya da en azından bu ifade yeterinde kesin değil. Ben daha anne rahmine düşmeden önce gerçekleşti."

"Bu akıllara zarar seviyede kesin oldu."

"Bu ayrıntı önemli. Annemin bir çocuk doğurması gerekiyordu ve o çocuğun Kilitli Kabir'in gerçek vârisi olabilmesi için de bir ölumbüyücüsü olması gerekiyordu. Ama kendileri de ölumbüyücüsü oldukları için çocuk yapma süreci iki kat zordu. Diğer

hanelerin sahip oldukları cenin bakım teknolojisine sahip olduğumuz kesinlikle söylenemezdi. Zaten bir defa deneyip başaramamıştı. Yaşlanıyordu. Tek bir şansı vardı ve işi şansa bırakmak gibi bir lüksü yoktu.”

“Karnında bir ölumbüyücüsü olup olmayacağını kontrol edemezsin,” dedi Gideon.

“Hayır, edebilirsin,” dedi Harrow. “Eğer gerekli kaynaklara sahipsen ve onları kullanmanın bedelini ödemeye istekliysen.”

Gideon’ın ensesindeki tüyler ıslak ıslak dikildiler.

“Harrow,” dedi yavaşça, “*kaynaklar* derken söylemek istediğin–”

Harrowhark bezgin bir sesle, “İki yüz çocuk,” dedi. “Altı haftalık olanından on sekiz yaşında olanına dek. İşe yaraması için hepsinin aşağı yukarı aynı anda ölmeleri gerekiyordu. Büyük teyzelerim haftalar süren hesapların ardından ne kadar organofosfat gerekeceğini buldular. Hanem de bunları soğutma sisteminden pompaladı.”

Havuzun altında bir yerlerde bir filtre havuzdan taşan suları fışkırtarak filtreledi. Harrow, “Sadece süt çocukları bütün gezegeni bitirecek kadar enerji ürettiler,” dedi. “Bebeklerden hep o kadar enerji çıkıyor – artık nedense.”

Gideon bunu dinleyemeyecekti. Dizlerini göğsüne çekip sadece bir anlığına da olsa suyun altına battı. Su başının üstünden ve saçlarının arasından aktı. Kulaklarına su dolarken önce bir kükreme sesi geldi, ardından tıkandılar. Yeniden suyun üstüne çıktığında kalp atışlarının kafatasında yankılanan sesi bir patlama gibiydi.

“Bir şey söyle,” dedi Harrowhark.

Gideon donuk bir sesle, “İğrenç,” dedi. “İyy. Beter. Buna ne diyebilirim ki? *Bütün bunlara ne sikim bir şey söylenebilir ki?*”

“Doğmamı sağladı,” dedi ölumbüyücüsü. “Ve ben de... bendim. Ve çok küçük bir yaştan itibaren nasıl yaratıldığımı biliyordum. Gıcırta, ben Dokuzuncu Hane’nin tam iki yüz oğlu ve kızıyım – ben Dokuzuncu’nun bütün bir nesliyim. Bu dünyaya Drearburh’un geleceği karşılığında bir ölumbüyücüsü olarak geldim çünkü bensiz bir gelecek yok.”

Gideon’ın midesi altüst olmuştu ama beyni mide bulantısından daha aciliyet içeriyordu.

“Ama beni neden sağ bıraktılar?” diye cevap talep etti. “Hanenin kalanını öldürdüler ama beni liste dışında mı bıraktılar?”

Bir duraklama oldu.

“Bırakmadık,” dedi Harrow.

“Ne?”

“Senin ölmen gerekiyordu, Gıcirtı, diğerleriyle birlikte. Tam on dakika boyunca sinir gazı soludun. Büyük teyzelerim sırf gazı dolaşıma sokarken kör oldular ve sen etkilenmedin, havalandırma menfezinden iki beşik ötede olmana rağmen. Bir türlü ölmedin. Annemle babam hayatlarının kalanı boyunca senden ölesiye korktular.”

Muhterem Baba’yla Muhterem Anne’nin onu doğadışı bulmalarının sebebi nasıl doğduğu değildi: Onu ölmediği için doğadışı bulmuşlardı. Manastırdaki bütün rahibeler, rahipler ve münzeviler sebebinin Gideon’ın boğulsa da ertesi gün her nasılsa yaşamaya devam eden zavallı bir hayvan olması olduğunu bilmeden Harrow’un ebeveynlerinin ona karşı tavrını örnek almışlardı.

Harrow yavaşça ona doğru süzülürken dünya dönmeye başladı. Hafızası Pelleamena’nın bakışlarını, Gideon’ın içinden ve üstünden kayan sabit bakışlarını alıp küçümsemeden dehşete geçecek şekilde yeniden odakladı. Priamhark’ın onu gördüğünde ânında soluk soluğa kalmış gibi aldığı gürültülü nefesi alıp tiksinti değil, korku içinde verdi. İki yetişkin için hanelerinin geleceğini ipotek etmeyi seçtikleri günün kanlı canlı bir anısı olan küçük bir çocuktan o. Gideon’ın Drearburh’un o devasa kara kapılarından nefret etmesine şaşmamak gerekiyordu: O geçidin ardında hayattaki esas günahları iyi birer pil diye işlev gösterebilmeleri olan bir grup çocuğun kullanılıp boşalmış gölgeleri vardı. Lafı dolandırmadan, “Peki sen buna değdiğini düşünüyor musun?” diye sordu.

Hemen yanındaki Harrow gözünü bile kırpmadı. “Eğer bir Liktör olsaydım,” dedi düşüncelere dalmış gibi, “ve hanemi yenileseydim –ve yeniden muhteşem yapsaydım, daha önce hiç olmadığı kadar muhteşem yapsaydım ve varlığımı Tanrı İmparator’un nazarında haklı çıkarsaydım– eğer bütün hayatımı, yaşamamı ve iktidar sahibi olarak yaşamamı sağlamak için ölenlere adanmış bir anıta çevirseydim...”

Gideon bekledi.

Harrow aşağılama dolu bir sesle, "Tabii ki buna *değmezdim*," dedi. "Ben bir melanetim. Ayaklarım yere her değdiğinde bütün evrenin ıglık atıyor olması lazım. Annemle babam öyle bir ölümcül günah işlediler ki hepimizin Dominicus'un merkezine fırlatılmamız gerekiyordu. Eğer diğer haneler ne yaptığımızı öğrenseler bir an bile tereddüt etmeden hepimizi yörüngeden yok ederlerdi. Ben bir savaş suçuyum."

Ayağa kalktı. Gideon suların çarşaf gibi incecik katmanlar hâlinde omuzlarının üstünden geçip akmasını izledi, saçları kafatasının üstünde ıslak siyah bir takke gibiydi, teni dalgalardan yansıyan ışıkla gri ve yeşil parlıyordu. Yüzündeki bütün boyalar çıkmıştı ve Harrowhark ince, çelimsiz ve Jeannemary Chatur'dan bir gün bile yaşlı değilmiş gibi görünüyordu.

Savaş suçu, "Ama yeniden yapardım," dedi. "Gerekseydi yeniden yapardım. Annemle babamın yapmasının nedeni bunun başka hiçbir yolunun olmamasıydı ve onlar bunun farkında bile değillerdi. Onların soyundan gelen bir ölümbüyücüsü olmam gerekiyordu, Nav... çünkü sadece bir ölümbüyücüsü Kilitli Kabir'in kapısını açabilir. Sadece kudretli bir ölümbüyücüsü taşı yuvarlayıp kenara çekebilir... sadece *kusursuz* ölümbüyücüsünün o korumaları aşip hayatta kalabileceğini ve lahde yaklaşabileceğini keşfettim."

Gideon'ın ayak parmakları tabana değdi ve ayağa kalkıp göğsüne kadar gelen suyun içinde soğuktan bütün tüyleri diken diken olmuş şekilde durdu. "Kabrin sonsuza dek kapalı kalması ve kayanın asla yuvarlanmaması için ettiğin dualara ne oldu?"

"Annemle babam da anlamadılar, işte bu yüzden öldüler," dedi Harrowhark. "Nedeni bu, benim yaptığımı –taşı yuvarlayıp anıttan geçtiğimi ve cesedin gömülü olduğu yeri gördüğümü– öğrenince Tanrı'ya ihanet ettiğimi düşündüler. Kilitli Kabir'in Ölmeyen Kral'ın tek gerçek düşmanına ev sahipliği yapıyor olması gerekiyor, Nav, zamandan eski bir şeye, Diriliş'in bedeline; bir defa yendiği ama *iki defa* yenemeyeceği canavara. Birinci'nin dipsiz kuyusuna. Efendi'nin ölümüne. Kabri güvende olması için bize emanet etti ve kabri on bin yıl önce inşa edenlerin kendilerini cesetle birlikte ördükleri duvarın ardına kapatıp öleceklerine

güvendi. Ama biz öyle yapmadık. Ve Dokuzuncu Hane işte bu şekilde var oldu.”

Gideon, Silas Octakiseron’u hatırladı: *Sekizinci, Dokuzuncu’nun hiç var olmaması gerektiğini asla unutmadı.*

“Bana, on yaşındayken –on yaşındayken– kabrin kilidini kırıp kadim bir mezara izinsiz girdiğini ve annenle babanın bunun her şeyin sonunu getireceğini söylemiş olmalarına rağmen ölü bir şeye bakmak için korkunç eski büyülerin arasından geçmeyi başardığını mı söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Harrowhark.

“Neden?”

Bir duraklama daha oldu ve Harrow başını eğip suya baktı. Elektrik ışığıyla hatları belirginleşmişti ve gözbebekleriyle irisleri aynı renkmış gibi duruyorlardı.

“İki yüz cesetten ibaret bir kız olmaktan bıkmıştım,” dedi basitçe. “Ne kadar canavarca olduğumu anlayacak bir yaşıydım. Gidip kabre bakmaya karar vermiştim –ve buna değmediğine karar verecek olursam da– merdivenleri çıkmaya... Dokuzuncu Hane’nin her basamağını tırmanmaya... bir hava kilidini açıp yürümeye... ve yürümeye devam etmeye.”

Bakışlarını kaldırdı. Gideon’ın gözlerine baktı.

“Ama bunun yerine geri geldin,” dedi Gideon. “Muhterem Anne’yle Muhterem Baba’ya seni ne yaparken gördüğümü söylemiştim. Senin annenle babanı öldürdüm.”

“Ne? Annemle babamı *annemle babam* öldürdü. Bunu benden iyi bilen yok.”

“Ama onlara dedim ki–”

Harrow sıkı bir sesle, “Annemle babam kendilerini öldürdüler çünkü korkmuş ve utanmışlardı,” dedi. “Yapılabilecek tek şerefli şeyin bu olduğunu düşünmüşlerdi.”

“Annenle babanın çok uzun bir süredir korku ve utanç içinde yaşadıklarını düşünüyorum.”

“Seni suçlamadığımı söylemiyorum. Suçladım... bu çok daha kolaydı. Uzun bir zaman boyunca onlarla konuşarak onları kurtarabileceğimi düşündüm. Onları ve Dokuzuncu Mortus’u. Sen içeri girdiğinde, gördüğün şeyi gördüğünde... ne yapmayı başaramadığımı gördüğünde... Senden nefret ettim çünkü sen

neyi yapamadığımı gördün. Annemle babam öfkeli değildi, Nav. Onlar bana karşı son derece nazikti. Kendi organlarını kendileri bağladılar ve ardından benimkini bağlamama yardım ettiler. Mortus'un sandalyeye çıkmasına yardım etmelerini izledim. Mortus bu buyruğu sorgulamadı bile, o hiç sorgulamazdı zaten...

"Ama ben yapamadım. Hem de kendimi bunu yapmaya hazır olduğuma inandırmış olmama rağmen. Kendimi izlemeye zorladım, annemle babamın... hanemin benden beklediği en küçük şeyi dahi yapamıyordum. O zaman bile. Ölemeyen bir tek sen değildin."

Küçücük, sessiz dalgalar elbiselerine ve tenlerine çarptı.

"Harrow," dedi Gideon ve sesi tıkandı. "Harrow o kadar, o kadar feci üzgünüm ki."

Harrow'un gözleri ansızın açıldı. Beyazları plazma gibi parlıyordu. Gözlerinin altındaki halkalar Drearbuh'un dibinden daha karaydı. Suyun içinden ilerleyip Gideon'ın ıslak gömleğini iki eliyle de avuçladı ve Gideon, Harrow'un kendisini kaslarının imkân verebileceğini düşündüğünden büyük bir şiddetle sarsıtığını fark etti. Harrow'un gözleri nefretle alev alevdi: Tiksintisi patlayan bir bomba, tutuşan yakıt gibiydi.

"*Sen benden özür mü diliyorsun?*" diye böğürdü. "Az önce benden özür mü diledin? Hayatımı seni yok etmekle geçirdiğim için üzgün olduğumu mu söyledin? Sen benim şamar kızımydın! Sana acı çektirdim çünkü bunu yapmak beni rahatlatıyordu! Şu anda varım çünkü annemle babam herkesi öldürüp seni akıl şaşırtıcı bir sefaletle dolu bir hayata sürdüler ve seni de kahrolası gözlerini kırpmadan öldürebilirlerdi! Bütün hayatını ölmediğin için pişman olmanı sağlamaya çalışarak geçirdim çünkü... ben ölmediğime pişmandım! Seni canlı canlı yedim ve sen de *özür dilediğini* söylemeye cüret ediyorsun ha?"

Harrowhark'ın dudaklarında tükürük damlaları vardı. Soluk soluğa kalmıştı.

"Seni parçalarına ayırmaya çalıştım, Gideon Nav! Dokuzuncu Hane seni zehirledi, seni ayaklarımızın altında çiğnedik –seni bu ölüm tarlasına kölem olarak getirdim– hem ölmeyi reddediyorsun hem de bana acıyorsun, öyle mi?! Beni gebertsen de olurdu! Sen kazandın. Sefil hayatımın tamamını senin ve sadece senin in-

saflarla yaşıdım ve Tanrı biliyor ya, elinde ölmeyi hak ediyorum. Sen benim tek arkadaşımın. Sensiz bitişim.”

Gideon'ın omuzları yapmak üzere olduğı şeyin ağırlığıyla gerildi. Karanlıkta bir avuç kötü rahibeyle geçirdiğı on sekiz yılı silkinip üstünden attı. Nihayetinde işi şaşırtıcı derecede kolaydı: Kollarını Harrow Nonagesimus'a sarıp onu çığılık atarmışçasına uzun uzun, sınısıkı kucakladı. İkisi birlikte suyun içine daldıklarında her şey karanlık ve tuzluydu. Muhterem Kız ritüel olarak boğulan birisine yakışacak şekilde sakinleşip kımıltısız kaldı ama ardından kucaklandığını fark edince sanki tırnakları sökülmüş gibi çırpınmaya başladı. Gideon onu bırakmadı. Bir ağız dolusundan fazla tuzlu su yuttuktan sonra kendilerini gölgesi havuzun köşesinde birbirlerine sarılmış, birbirlerinin gömleklerinin yenlerine dolanmış hâlde buldular. Gideon, Harrow'u saçlarından tutarak başını yapıştığı omzundan kaldırdı ve öylece tutup inceledi: Sivri kemikli, nefret dolu küçük yüzü, ısırap içindeymiş gibi duran siyah kaşları, dudaklarının kansız eğimi. Kükümseme dolu çenesini ve yıldızsız gözlerindeki paniğı inceledi. Ağızını Harrow'un burnunun ön sinüs kemiğıyle birleştiğı yere değdirince Harrow'un çıkardığı ses ikisini de utandırdı.

Gideon sır verirmiş gibi, “Çok fazla sözcük var aslında,” dedi. “Şunlara ne dersin: *Tek et, tek son*, kancık.”

Dokuzuncu Hane ölumbüyücüsünün yüzü öyle kızardı ki neredeyse siyaha döndü. Gideon başını yukarı doğru kaldırıp gözlerine baktı: “Söylesene, ezik.”

Harrow dili dolanarak, “Tek et... tek son,” diye tekrar etti ve ardından başka bir şey söyleyemedi.

Çok çok uzun gibi gelen bir sürenin ardından Gideon'ın üstadı dedi ki:

“Gideon, bana bir konuda söz vermen lazım.”

Gideon başparmağını Harrow'un şakağından geçirerek gölge renkli tel tel bir bukleyi düzelitti; Harrow sarsıldı. “Bütün bu konuşmanın bana birtakım tavizlerde bulunup sonra da yalvarmandan ibaret olacağını düşünmüştüm ama sen bana, *Gideon*, dedin, dolayısıyla buyur.”

“Eğer ölecek olursam –eğer bir şey beni haklayacak olursa– benim ardımdan devam etmen gerekiyor,” dedi Harrow. “Dokuzuncu Hane’ye dönüp Kilitli Kabir’i korumana ihtiyacım var. Eğer ölürsem senin görevinin benimle ölmemesine ihtiyacım var.”

Gideon sitem ederek, “Öyle bir hıyarlık ediyorsun ki,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Harrow. “Biliyorum.”

“Harrow, oranın içinde ne menem bir şey var ki benden bunu istiyorsun?”

Üstadı kısıp gözlerini kapattı.

“Kapıların ardında sadece kaya var,” dedi. “Kaya ve suyun çevrelediği kabir. Büyü, kilitler, koruma büyüleri ya da bariyerlerden bahsederek canını sıkmayacağım: Sadece içeriye altı adım atabilmemin bir yıl sürdüğünü ve o zaman da beni neredeyse öldürdüğünü bil. Kapıları bir kan koruması aracılığıyla baypas edebiliyorsun, o da sadece İlahi Ölümbüyücüsü’ne tepki veriyor ama bunun mutlaka bir hilesi olması gerektiğini, sahici, adanmış kabir koruyucusunun içeri girmesinin bir yolu olması gerektiğini biliyordum. Nihayetinde bana açılmak zorunda olduğunu. Su tuzlu ve derin, olmaması gereken bir gelgitle hareket ediyor. Gömütün kendisi küçük ve kabir...”

Gözleri açıldı. Küçük, hayret dolu bir gülümseme dudaklarını buruşturdu. O gülümseme yüzünü Gideon’ın o güne dek görmezden gelmeyi başardığı yürek sızlatan bir güzelliğe dönüştürdü.

“Kabir taş ve buzdan, Nav, asla erimeyen buzdan ve ondan daha da soğuk taştan oluşuyor ve taşın içinde, karanlıkta, bir kız var.”

“Bir ne var?”

“Bir kız var, seni sarı gözlü salak,” dedi Harrowhark. Sesi alçalıp fısıltı seviyesine indi, başı da Gideon’ın ellerinde ölü bir ağırlığa dönüştü. “Kilitli Kabir’in içinde bir kızın cesedi var.

“Onu buzla çevrelemişler –tamamen buza dönüşmüş– ve göğsüne de bir kılıç yatırmışlar. Elleri hâlâ kılıca sarılı. Bilekleri zincire vurulu, zincirler mezarından çıkıp kabrin iki yanındaki deliklerin içine giriyor ve ayak bileklerinde de aynısını yapan zincirler var ve boğazının etrafında da...”

“Nav, onun yüzünü gördüğüm anda yaşamak istediğimi anladım. Olur da günün birinde uyanırsa diye yaşamaya karar verdim.”

Sesi uzun zamandır rüyada olan birisini andırıyordu. Kendisini görmeden Gideon'a ve onun ötesindeki bir şeylere bakıyordu. Gideon ellerini nazikçe Harrow'un çenesinden çekti. Bunun yerine kendini suya bıraktı, tuz suya batmasını engelliyor, gözlerini yakıyordu. İkisi de bir süre öylece arkadaşça bir sessizlik içinde suda asılı kaldılar, sonra da kendilerini çekip havuzun kenarına oturarak üstlerinden sular akarken öylece durdular. Tuzlar katılışıp saçlarının üstünde bir kabuk oluşturunuyordu. Gideon uzanıp Harrow'un elini tuttu.

Orada, tamamen ıslanmış bir vaziyette, loş ışıktaki parmakları birbirlerinin parmaklarına dolanmış hâlde otururlarken küçük dalgalar durmaksızın havuzu çevreleyen serin karolara çarpıyordu. İskeletler kusursuz, sessiz sıralar hâlinde durmuşlar, orada olduklarını ele verecek tek bir gıcırta dahi çıkarmıyorlardı. Gideon'ın beyni hareketlenip geride bıraktıkları küçücük dalgacıklar gibi kendisine çarptı, sular huzursuzlukla bir yandan diğerine sıçradı ve sonunda nihai bir sonuca vardı.

Aralarındaki mesafeyi biraz kapattı, ta ki küçücük damlacıkların Harrow'un ensesinden aşağıya süzülüp sırlıklam yakasından içeri girdiklerini görene dek. Harrow litrelerce hem de pek çok litrelerce tuzlu su tarafından bastırılrsa da kül gibi kokuyordu. Gideon yaklaşırken Harrow son derece sessizleşti ve boğazı kasılıp gevşedi, gözleri kocaman, simsiyah açıldı: Gideon'a nefes almadan baktı, ağzı donmuş, elleri kımıldamıyordu, kemikten oyulmuş, kusursuz bir insan figürüydü.

"Sana son bir sorum var, Muhterem Kız," dedi Gideon.

Harrow, biraz titrek bir sesle, "Nav?" dedi.

Gideon ona eğildi.

"Hakikaten bir tabutun içinde buz kesmiş yatan bir ucubenin tekine mi abayı yaktın?"

İskeletlerden biri onu doğruca suya geri attı.

Akşamın kalanında birbirlerine kaçamak bakışlar fırlatıp bir dakikadan uzun süre ayrı kalmamaya özen gösterdiler, sanki aralarına mesafe girecek olursa o gün kazandıkları her şey tehlikeye girecekti – birbirleriyle daha önce hiç konuşma fırsatları olmamış

gibi konuştular ama sadece saçma sapan şeyler üstüne boş boş konuşup birbirlerinin sesinin yükselip alçalmasını dinlediler. Gideon gece bütün battaniyelerini alıp Gideon'ın yatağının ayakucundaki hiç de yüceltici olmayan kavalye yatağına götürdü.

İkisi de o koca, sıcak karanlıkta yataklarında, Harrow'un bedeni Gideon'ın bedenine dik açı yapacak şekilde yatarlarken Gideon, "Dokuzuncu'dayken beni öldürmeye çalıştın mı?" diye sordu.

Harrow belli ki afalladığından sessiz kaldı. Gideon bastırdı: "Mekik. Glaurica'nın çaldığı."

"Ne? Hayır," dedi Harrow. "Eğer o mekiğe binmiş olsaydın sağ salim Trentham'a varacaktın. Kabir üstüne yemin ederim."

"Ama -Ortus- Glaurica Hemşire-"

Bir sessizlik oldu. "Yirmi dört saatin ardından rezil olmuş bir şekilde geri getirileceklerdi, Ortus'un görevine devam etmeye uygun olmadığı ilan edilecek ve hanenin en berbat manastırına gönderilecekti," dedi ölUMBÜYÜCÜSÜ. "Ortus'un bunu umursayacağını sanmıyorum gerçi. Pilota bunu yapması için para vermiştik."

"Peki-"

Harrow yavaşça, "Crux," dedi, "mekikte bir arıza olduğunu ve yolda patladığını iddia etti."

"Sen de ona inandın, öyle mi?"

Bir sessizlik daha oldu. "Hayır," dedi Harrow. Ve ardından ekledi: "Nav, Crux her şeyin ötesinde... sadakatsizlik olarak gördüğün şeylere tahammül edemiyordu."

Demek Glaurica'nın hayaletini ana gezegenine dönmeye zorlayan, Crux'ın kendi hanesinden aldığı kötücül, kararmış intikamdı - isyan olarak görülebilecek en ufak şeyi dahi yakarak temizlemeye duyduğu fanatik arzu. Gideon bunu dile getirmemişti. Silas Octakiserson bilmesi gerekenden fazlasından haberdardı ama Harrow bunu o anda öğrenecek olursa üstünde gece elbisesi, elinde bir çuval dolusu acil durum kemiği ve yüzünde de feci odaklanmış bir ifadeyle koridora fırlardı. Bunun yerine, "Amma salakmış ha," dedi. "Ben hayatımda bir gün bile sadık olmadım ve yine de seni cıscıbil gördüm."

"Uyu artık, Gideon."

Gideon uykuya daldı ve bir kez olsun hiçbir rüya görmedi.

Harrowhark azarlar gibi bir sesle, “Hile yapmak bu,” dedi.

“Sadece imkânları değerlendirmede yaratıcı davranıyoruz,” dedi Palamedes.

Gideon’ın daha önce hiç görmediği bir laboratuvar kapısının dışında duruyorlardı. Burası gizlenmemiş, sadece son derece sapa bir yere, kulenin erişilebilen en yüksek noktasına yerleştirilmişti: Gideon’ın dizlerinin asla arzu etmediği kadar çok basamak çıkmaları gerekmişti ve güneşin kırık pencerelerden eğimle girdiği bir teras koridorunun sonunda apaçık duruyordu. Söz konusu teras açıkçası her an ufalanacakmış gibi görünüyordu ki Gideon zeminin çoğunluğu ansızın Kenan Evi’nin kenarından denize düşmeye karar verir diye koridorun içine yakın kalmaya çalıştı.

Bu Liktor kapısı da diğerleri gibiydi – obsidiyenden oyulmuş şakak kemiklerindeki koca, bomboş obsidiyen gözçukurları: Siyah sütunlar, kulpsuz ve bunu Gideon’ın gördüğü diğer iki kapıdan ayıran, dantel gibi işlenmiş bir sembol. Bu kapının üstündeki bir hat, çizgi oluşturacak şekilde birleştirilmiş üç halkaya benziyordu.

“Anahtarımız yok,” diyordu Harrow. “Bu yaptığımız kilitli bir kapıdan izin *alarak* geçmek değil.”

Palamedes elini sallayarak Harrow’un söylediklerini geçiştirdi. “Ben bu sınavı geçtim. Anahtara hak kazandık. Bu da esasen aynı şey.”

“Bu kesinlikle aynı şey değil.”

“Bak. Eğer anahtarların kaydını tutuyorsan, ki ben tutuyorum, bu odanın anahtarı şu anda Silas Octakiseron’a ait. Septimus Hanım’ın elindeydi ve Silas anahtarı ondan aldı. Bu da iki-

miz için de buraya girmenin tek yolunun Sekizinci Colum'u adlı bir düelloda mağlup etmek olduğu anlamına geliyor–"

"Ben Colum'u alt edebilirim," dedi Camilla.

"Ben de Colum'u alt edebileceğimden gayet eminim," diye ekledi Gideon.

Palamedes, "–ve aynı zamanda Octakiseron'un bunun ardından anahtarı teslim edeceğine bel bağlamak. Ki kendisi böyle bir şeyi yapmaz," diye zafer dolu bir edayla sözünü tamamladı. "Muhterem Kız, Sekizinci Hane'nin hakkaniyetli olmak gibi küçük bir şeyin, canının çektiğini yapmaktan oluşan kutsal görevinin önüne geçmesine izin vermeyeceğini biliyorsun."

Harrow çelişkiye düşmüş gibi görünüyordu. "Bu sıradan bir kilit değil. Biz bunu sadece... bir parça kemikle kurcalamayacağız, Sextus."

"Hayır, tabii ki öyle yapmayacağız. Sana söyledim. Septimus Hanım anahtarı elimde tutmama izin verdi. Ben bir Altıncı üstüydüm. Lanet şeyin silikondan kalıbını çıkarmama izin vermiş gibi oldu. O anahtarın her ayrıntısını mikroskopik seviyeye kadar gözümde canlandırabiliyorum. Peki, kendi başıma ne yapacağım? Anahtarı ahşaptan mı oyacağım?"

Harrow iç çekti. Ardından cebini karıştırıp küçük bir kemik nodülü çıkarıp sağ avucuna koydu. "Tamam," dedi. "Anahtarı tarif et."

Palamedes ona öylece baktı.

Harrow onu, "Acele et," diye dürttü. "İkinci'nin bizi keşfedebilmesi için beklemeyeceğim."

"O... yani, bir anahtara benziyordu," dedi. "Uzun bir mili ve birkaç dişi vardı. Ben... moleküler yapısını birilerinin kıyafetiymiş gibi tarif edemem."

"O hâlde nasıl kopyasını çıkaracağım," diye cevap talep etti Harrow. "Ben bunu... ah. Olmaz."

"Görüntüleme ve Tepki'yi geçtin, değil mi? Geçmiş olmalısın, oranın anahtarı sende. Aynı şey. Ben anahtarı düşüneceğim ve sen de benim gözlerimden göreceksin."

Harrow karanlık bir sesle, "Sextus," dedi.

Gideon merakı kabarak, "Bir dakika, bir dakika," dedi. "Palamedes'in aklını mı okuyacaksın?"

İki ölümbüyücüsü da aynı anda, “Hayır,” dedi. Ardından Palamedes, “Yani teknik olarak, bir nevi,” dedi.

“Olmaz,” dedi Harrow. “Nav, yapı sınavını hatırlıyorsun. O sırada aklını okuyamamıştım. Daha çok algıları ödünç almak gibi bir şey.” Palamedes’e geri döndü. “Sextus, bu iş kendi kavayeme yaparken bile bayağı kötüydü. O anahtarın üstüne inanılmaz bir yoğunlukla odaklanman gerekecek. Eğer dikkatin dağılacak olursa—”

Camilla sanki bu geçmişte zorluk yaşamalarına neden olmuş gibi, “Onun dikkati dağılmaz,” dedi.

Palamedes gözlerini kapattı. Harrow öfkeyle dudağını çiğnedikten sonra o da gözlerini kapattı.

Bir otuz saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Gideon sırf bir tepki alabilmek amacıyla espri yapmak arzusuyla yanıp tutuşurken Harrow’un avucundaki küçücük topak titredi. Esneyip genişlemeye başladı ve uzun, ince, silindir şekilli bir çubuğa dönüştü. Birkaç saniye daha geçince bir uçtan yavaşça kemik bir diken çıktı. Sonra bir tane daha.

Dürüst olmak gerekirse Gideon etkilenmişti. Drearbuh’ta kendisine işkence ettiği onca zaman içinde Harrow kemikleri sadece tohum ve başlangıç malzemesi olarak kullanmıştı – onları birbirine eklemleyerek tuzak teli, yakalamak için kollar, tekmelemek için bacaklar, ısırma için kafatasları oluşturmuştu. Bu yeni bir şeydi. Kemiği kil gibi kullanıyordu – sadece önceden belirlenmiş birkaç forma büründürebileceği bir malzeme olarak değil de daha önce hiç var olmamış bir şekle sokabileceği bir şey olarak.

Gideon’ın ölümbüyücüsü dişlerini sıkarak, “*Odaklan, Sextus,*” dedi. Avucundaki nesne artık belirgin şekilde bir anahtardı: Gideon birbirinden ayrı, Harrow ince ayrıntıları etkiledikçe kıvrılıp bükülen üç dişi olduğunu görebiliyordu ve anahtar bir anlığına sanki avucundan atlayıp yere düşecekmiş gibi göründü ama ardından ansızın hareketsiz kaldı. Harrow gözlerini açıp kırıştırdı ve anahtara şüpheyi baktı.

“Bu işe yaramaz,” dedi. “Daha önce hiç bu kadar küçük bir şeyin üstünde çalışmamıştım.”

“Anan da aynen böyle dedi,” dedi Gideon.

Palamedes de gözlerini açtı ve kulağa rahatlama gibi gelen bir sesle uzun uzun soluk verdi.

Pek de ikna edici olmayan bir şekilde, “Sorun çıkarmayacak,” dedi. “Hadi gelin. Şunu deneyelim.”

Dönüp siyah taş kapıya yöneldi, peşinden de Harrow, her iki kavalye ve Harrow’un oraya giderken peyda etmemeyi katiyetle reddettiği beş iskelet. Yeni oluşmuş kemik anahtarını aldı, inceledi, kilidin içine soktu ve ardından kararlılıkla sola çevirdi.

Mekanizmadan *klik* diye bir ses geldi.

“Aman Tanrım,” dedi Harrow.

Sextus bir elini kasılarak saçlarının içinden geçirdi. “Pekâlâ,” dedi. “Hayır, aslında böyle olacağını düşünmemiştim. Ustalıkli bir iş çıkarmışsın, Muhterem,” deyip Harrow’a yapmacıktan eğilerek küçük bir selam verdi.

“Evet,” dedi Harrow. “Seni de tebrik ederim, Muhafız.”

Palamedes’in ittiği kapı mutlak bir karanlığa açıldı. Harrow, Gideon’a yaklaşıp mırıldandı, “Bir şey hareket edecek olursa—”

“İveeeet, biliyorum. Camilla’nın üstüne gitmesine izin vereceğim.”

Gideon bu yeni, aşırı korumacı Harrowhark’la, bir av gibi korku ve dehşet içindeki kızla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Gideon’a, eline koruması için bir yumurta verilmiş ve etrafı yumurta oburu yılanlarla çevrili birinin kısılmış gözleriyle bakıyordu. Ama şimdi gösterişli bir adımla öne doğru ilerleyip kılıcını kınından çıkaran bir kavalye kadar tehditkâr bir ölumbüyüsü hareketiyle avuçlarını iki yana açtı ve büyük adımlarla karanlığın içine ilerledi. Palamedes peşinden gelip birkaç anlığına duvarı yokladı ve ardından ışık düşmesine bastı.

Camilla özenle kapıyı kapatırken Gideon laboratuvarında durup öylece etrafa baktı. Bu Liktor laboratuvarı açık planlıydı ve içinde bomba patlamış gibi görünüyordu. Üstleri eski, uzun zamandır kullanılmamış aletler, kırmızı mantara benzeyen lekeler, terk edilmiş beherler ve tükenmiş kalemlerle dolu üç tane uzun laboratuvar masası vardı. Ayaklarının altındaki zemin uzun tüylü bir halıyla kaplıydı, bir köşede de Gideon’ın uyku tulumundan başka bir şey olmayacaklarını fark ettiği birbirlerine dolanmış çirkin, yılankavi şeylerden ibaret bir yığın vardı. Başka bir köşe-

de çok eski bir barfiks ortasından bel vermiş duruyordu, barfiksle bir tümen yıl boyunca asılı kalmak üzere bırakılmış bir havlu şeridi vardı. Her yerde sanki birileri mekânı alelacele terk etmiş ya da inanılmaz pasaklılık etmiş gibi kâğıt parçaları ve fırlatılıp atılmış elbiseler vardı. Spotların sıcak ışıkları yıkıntıların kargaşasının üstüne düşüyordu.

Camilla nötr bir sesle, "Hımm," dedi ve Gideon anında Palamedes'in ve kendisinin çoraplarını renk ve çeşitlerine göre ayıran biri olduğunu anladı.

Harrowhark'la Palamedes bütün o dağınıklığın içinden kendilerine yol bularak masaların yanına gittiler. Palamedes açıklama sesine geçmiş konuşuyordu: "Bu sınavı sabahtan başlayıp öğle yemeğİ vaktinde bitirmedim değİl ama çok belirgin bir avantajım vardı. Bir psikometrik sınavdı bu. Esas zorluk sınavın ne talep ettiğİni anlamaktaydı: Çapraşık bir mizah anlayışı olan biri tarafından hazırlanmış herhalde. İçinde sadece bir masa, kilitli bir kutu ve tek bir azıdışı olan bir odadan ibaretti."

"Yeniden yapılandırma mı?"

"Hepimiz tek bir azıdışından bütün bir beden çıkarıp ayağİ kaldıramayız, Muhterem Kız. Her neyse, o dişı iki saat boyunca incelemiş olmalıyım. O diş hakkında bilinebilecek her bir şeyi biliyorum. Alt çenedeki ikinci diş, süt dişı, vitamin eksikliği varmış, erkek, altmış yaşlarında ölmüş, hiç aksatmadan dişlerinin arasını temizlemiş, gezegenden hiç ayrılmamış. İçinde bulunduğumuz kulede can vermiş."

İkisi de masanın üstünde bırakılmış kâğıtları karıştırıyorlardı: Palamedes kâğıtları olay yeri incelemenin yapacağı şekilde bulundukları yere göre sınırları belli destelere ayırarak geri koyuyordu. Gözlüğünü düzeltip konuştu: "Sonra Camilla devreye girdi çünkü bildiğİn düşünmüyordum."

Camilla homurdandı. Dolanarak ilerleyip barfiksın üstünde pastan küçük oyuklar açılmış çubuğİna bakmaya gelmişti ve Gideon da herhangi bir yardımı dokunmayacak şekilde tekmelemek için uyku tulumlarından oluşan solucan tepeciğİne doğru çekilmişti. Harrow sabırsızlıkla, "Sadede gel, Sextus," dedi.

"Dişin izini sürmüştüm. Bana hiçbir şey söylememiştİ – bina-
nın herhangi bir parçasıyla ruhani bağılantısı yoktu. Bir kara de-

likti. Sanki geldiği beden hiç canlı olmamıştı. Hayalet kalıntıları yoktu –hiçbir şey yoktu– anlıyorsun ya, bu imkânsız, bir şekilde ruhun tamamen ortadan kaldırıldığı anlamına geliyor. Dolayısıyla ben de eski usul dedektiflik yaptım.”

Terk edilmiş bir klasörün altına baktı. “Üst azı dişlerinden biri kayıp bir iskelet bulmak için üst katlara baktım. Benimle aşağı gelmedi ama köprücük kemiğinin plasterden kalıbını çıkarmama izin verdi. Köprücük kemiğinin! Birileri şaka yapıyordu. Her neyse, onunla kutuyu açıp içinin boş olduğunu görünce nasıl bir tepki verdiğimi tahmin edebilirsin.”

Gideon başını bulduğu bir karton kutudan kaldırdı: İçerisinde basınçlı içecek kutularında olan halkalı kapaklarla doluydu ve salladığında müzikal olmaktan uzak bir sesle şingirdadı. “Yapılar mı? Yani kemik hizmetçiler gibi mi?”

Camilla kısa ve öz konuşarak, “İkincisi doğru, birincisi değil,” dedi.

“Septimus Hanım’ın *aldatan ceset* dediği şeyin tam zıttılar,” dedi Palamedes. “Çoğu melekeleri sağlamış gibi görünüyor. Benimki son derece nazikti ama nasıl yazı yazılacağını unutmuş. Bu iskeletler ayağa kaldırma değil, Dokuzuncu, bunlar hortlak: Fiziksel bir kabuğu mesken tutmuş hayaletler. Sadece gerçek bir hortlağın kendisini bir ölümenerjisi bağlantısının hattında hareket ettirme becerisinden mahrumlar. *Aldatan ceset* bir ruhun kusursuz ve çürütülemez bir bedene iliştilmiş kalıntısıdır –en azından ana fikir bu–, benim *çirkin ceset* olarak adlandıracağım şeyse tamamen sağlam bir ruhun çürümekte olan bir bedene kalıcı olarak bağlanmasıdır. Gerçi birilerinin bu kemikleri gayet güzel korumadığı da söylenemez.”

Harrowhark bir halkalı klasörü bütün gücüyle bankın üstüne çarptı.

“Tam bir aptalım,” dedi acı acı. “Yapı olamayacak kadar iyi hareket ettiklerini anlamıştım –yapılma şekillerini taklit etmeyi ne kadar çok denersem deneyeyim olmuyordu. Hakikaten yemin bile edebilirdim ki– ama bu imkânsız. Kendilerini kontrol edecek birilerinin olması lazım.”

“Var zaten –kendileri,” dedi Palamedes. “Kendilerine otonom olarak güç veriyorlar. Bugüne dek öğrendiğim her ölümenerjisi

teorisini çürütüyor bu durum. Memleketteki eski kafalılar bir tane siyle yarım saat geçirebilmek için ayaklarını feda ederdi. Ama bu hâlâ kemiklerde neden bir enerji imzası olmadığını açıklamıyor. Her neyse, burası onları yaratan Liktor'un laboratuvarı – ve burada da teorileri var.”

Tıpkı diğer laboratuvar da olduğu gibi teorem arka taraftaki tozlu bir köşeye oturtulmuş kocaman bir taş levhaya kazınmış ve üstü de föy volan pelürle kaplanmıştı. Her iki kavalie de yavaşça yanlarına geldi ve dördü birlikte kazınmış diyagramlara baktı. Laboratuvar çok sessizdi, spotların ışığı yalanabilecek kadar kalın toz akıntılarının etrafında aylalar oluştuyordu.

Masaya yerleştirilmiş taşın köşesinde bir diş duruyordu. Palamedes dişini eline aldı. Bu bir küçük azydı, uzun ve korkunç kökleri vardı: Eskilikten kahverengileşmişti. Dişini Harrow'a uzattı, o da ancak bir kemik büyücüsünün yapabileceği ve her seferinde Gideon'ın çenesini sızlatan şekilde dişin kıvrımlarını açtı. Dişini mineden yapılmış uzun bir kurdeleye dönüştürdü, kabuğu soyulup düzleştirilmiş bir portakala, üç boyutlu nesne artık iki boyutluydu.

Dişin üstüne küçük, küçücük harflerle bir şeyler yazılmıştı:

BEŞ YÜZDEN ELLİYE TAMAMLANDI!

Harrowhark kalın siyah günlüğünü çıkarmış not alıyordu ama Palamedes ansızın teori taşına olan ilgisini kaybetti. Duvarlara bakmaya başlamıştı, Harrow'un kenara attığı halkalı klasörlerin bazılarını açıyordu. Üstüne dip dibe bir sürü raptiye saplanmış her birisine de ip iliştilmiş soluk renkli bir mantar panonun önünde durdu. Gideon gelip yanında durdu.

“Şuna baksana,” dedi Palamedes.

Bütün panoya rengârenk raptiye kümeleri dağılmıştı. Minicik öbekler vardı ve Gideon her bir öbeğin ortasında beyaz bir raptiye olduğunu fark etti; en küçük öbekler sayıca en çok olanlardı ve beyaz raptiyenin etrafına üç raptiye saplanmıştı. Diğer bazılarında beş ya da altı tane bulunuyordu. Sonra da her biri kendi başına düzinelerce raptiyeden iki ayrı raptiye sarmalı vardı ve bir

de raptiyelerden devasa bir leke: Beyaz bir raptiyenin etrafında rengârenk yüzden fazla raptiye.

“Ölumbüyücülüğünün sorunu şu,” dedi Palamedes, “nasıl olduğu anlaşıldığında büyülerini yapması zor değil. Ama herhangi bir şeyi sürdürmek... camdan toplar gibiyiz. Askeri güçlerimizin yok olup gitmesini engelleyen şey dişine tırnağına kadar silahlanmış, büyük kılıçları olan yüzbinlerce kadın ve erkeğimizin olması.”

Dikkati başka yerde olan Harrow gördüklerini not defterine geçirirken gözleri bir oraya bir buraya giderek, “Sextus, her zaman beslenmek için daha fazla ölümenerjisi bulunur,” dedi. “Bana tek bir ölüm verirsen on dakika boyunca devam edebilirim.”

“Evet ama sorun da bu zaten, değil mi? On dakika, sonra daha fazlasına ihtiyacın oluyor. Ölümenerjisi geçici bir şey. Bir ölumbüyücüsü için en büyük tehlike esasen kendisi. Benim bütün hanem güvenilir bir besin kaynağı için—”

Camilla ansızın, “Muhafız—” dedi.

Düzensiz sayfaları olan bir halka klasörü açmıştı. İçinde bir dizi eski pelür litograf duruyordu, siyah beyaz olanlarından. İlk sayfanın üstünde bir zamanlar sarıyken artık rengi solmuş bir not vardı, kısa, sade elyazısı okunabiliyordu:

DOĞRULANDI BAĞIMSIZ OLARAK VURGULANDI
EN İYİ SEÇENEK
E.J.G.'YE SOR
SVGLR ANASTASIA
NOT: PERGELLERİMİ GERİ VER ONLARA İHTİYACIM
VAR

Camilla klasörün sayfalarını çevirdi. Fotoğraflar sanki ışıktan nefret ediyorlarmış gibi gözlerini kısarak kameraya bakan erkek ve kadınların omuzlarından üstünün alelacele çekilmiş pozlarıydı: Çok büyük kısmı sanki karakolda fotoğrafları çekiliyormuş gibi son derece ciddi ve vakur durmuşlardı. Bu erkek ve kadınların bir kısmının üstüne çarpı işareti çizilmişti. Bazılarının resimlerinin yanına birkaç tik atılmıştı. Camilla bir sayfaya gelince hep birlikte durakladılar.

Aşırı ışıktaki çekilmiş olması baş ve omuzlarını gördükleri fotoğrafın Öğretmen dedikleri adama ait olduğunu gizlemiyordu; parlak mavi gözleri desatüre bir sepyaydı, bir ömür öteden hâlâ gülümsüyordu. Ne bir gün daha genç ne de bir gün daha yaşlı görünüyordu. Ve bu fotoğraf siyah bir keçeli kalemle yuvarlak içine alınmıştı.

Harrow meşum bir sesle, "Sextus," diye başladı.

"Anlayamamıştım," dedi Palamedes. Kendisi de neredeyse sersemlemiş gibi konuşuyordu. "Dokuzuncu, kesinlikle anlayamadım. *Başka bir aldatan ceset mi?*"

"O hâlde onu kim kontrol ediyor? Burada bizden başka kimse yok, Sextus."

"Öyle olduğunu ummak isterim. Bağımsız olabilir mi? Ama nasıl—"

Palamedes'in gözleri panoya kaydı. Gözlüğünü çıkarıp parlak gri gözlerini kısarak ona baktı. Ağzının içinden sayı sayıyordu. Gideon onunla birlikte oyun oynarmış gibi yüzlere gelinceye kadar saydı, ta ki berbat bir ses başlayıp onları irkilterek her türlü zihinsel aritmetik işlemine son vermelerine neden olana dek.

Bu bir elektronik klaksondu. Odanın içinde –ve dışında– bir yerden uluyordu: *BRRRRAAAARRP.. BRRRRARRRRP.. BRRRRARRRRRP..*

Bunu kafa karıştırıcı bir şekilde bir kadının mantıksızca sakın sesi takip etti. "*Bu bir yangın alarmıdır, lütfen yangın muhafızınızı takip ederek önceden belirlenmiş güvenli alanlara gidin.*" Sonra yeniden klakson çaldı: *BRRRRAAAARRP.. BRRRRARRRRP.. BRRRRARRRRRP..* ve o kaydedilmiş ses aynen tekrar etti: "*Bu bir yangın alarmıdır. Lütfen yangın muhafızınızı...*"

Birbirlerine baktılar. Sonra dördü birlikte kapıya fırladı. Palamedes kapıyı arkalarından kapatmak için bile durmadı.

Altıncı ve Dokuzuncu Haneler yangınların şakaya gelir bir yanı olmadığını bilincindeydiler ve bir yangın alarmının şahsen ve hane olarak duydukları son şey olabileceğinin bilincindeki insanlar gibi hareket ediyorlardı. Ama bu durum tuhaftı. Ne bir duman ne bir koku ne de kaynağı belirsiz bir sıcaklık vardı: Hep birlikte avluya girdiklerinde gördükleri tek ters şey kucak dolusu havlu taşırken yere düşüp kollarıyla bacakları dört yana açılmış bir hâlde o çirkin kuru çeşmenin içine serilmiş bir iskeletti.

Camilla gözlerini kısıp etrafa baktı ve yemek odasına doğru yöneldi. Gideon'ın mutfağa varana dek ne olduğunu anlayamadığı bir pşşşt sesi vardı –kötü bir koku ve beyaz bir buhar– ve Gideon bunun hakikaten eski cinsten bir yangın söndürücü fıskiye olduğunu anladı. Hep birlikte sıkışıp mutfak kapısından geçtiler ve suyun uzağında durdular.

Bütün iskeletler gitmişti. Yerlerinde kemik ve kuşaklardan savruk yığınlar vardı. Açık kalmış bir ocağın üstündeki bir tavadaki balıktan dumanlar yükseliyordu: Gideon yukarıdan gelen suyun altına girip ocağa doğru ilerledi, karşısına çıkan bir kol kemiğini tekmeleyerek kenara itti ve ateş sönene dek ocağın düğmelerini kurcaladı. Lavaboda kemik yığınları vardı, bir kafatası bir tencere dolusu tanıdık yeşil çorbanın içinde yüzüyordu: Musluk açık bırakılmıştı ve lavabo taşmak üzereydi. Bir kemik yığını patates kabuklarına karışmıştı. Gideon eğilerek fıskiyeden akan sulardan uzaklaşıp çevresine baktı. Harrowhark'ın bir mendil çıkarıp ıslak başını küçümsemeyle kuruladığının hayal meyal farkındaydı.

Fıskiyeler durdu. Camilla yere eğilip bütün o damlayan ve şırıldayan suların arasında karoların üstüne düşmüş parmak kemiklerinden birisine dokundu. Bir iç çekme sesiyle kül gibi dağıldı kemik.

Palamedes rüyadaymış gibi yürüyerek musluğu kapattı. Lavabodaki kemikler suda batıp çıkarken nazikçe sos tavaasına çarptılar. Harrow'la birbirlerine baktılar ve aynı anda–

“Siktir,” dediler.

Camilla metalin kına sürtünürken çıkardığı neredeyse duyulamayacak kadar hafif, sıvı bir fısıltıyla kılıçlarını çekti. Gideon daha önce Camilla'nın iki kısa kılıcını inceleme fırsatı bulamamıştı: Daha ziyade çok uzun hançerlere benziyorlardı, her iki uçta da hafif eğimliydiler ve tamamen işlevlerini gözetten bir tasarımları vardı. Mutfağın ıslak ışığında sıcak bir parlaklıkla kınlarından çıktılar; Camilla gerisingeri uygun adım yemek salonunun kapısına gitti.

“Ayrılalım mı?” dedi.

“Dünyada olmaz,” dedi Gideon.

Harrow, “Zaman harcamayalım. Septimus'a git,” dediğinde Gideon onu öpebilirdi.

Kenan Evi'nin uzun ve yankılı koridorlarında başka kimse yok gibiydi, bu yüzden koridorlar şimdi her zamankinden daha uzun ve daha yankılıydı. Başka bir iskeletin yanından geçtiler, bir sepeti taşıırken yarı yolda görünmeyen bir güç onu durdurmuştu. Yere düşerken sepetin ağırlığı narin kalça kemiğini kırıp tuzla buz etmişti. Dulcinea'nın hasta odasına geldiklerinde Gideon ne cehennem bir şey beklemesi gerektiğini bilemediği keskin bir an yaşadı; ama Dulcinea'yı buldular, takatsizce doğrulup oturmaya çalışıyordu, yüzü peyniraltı suyu rengindeydi, gözleri de kocaman açılmıştı. Karşısında yüksek sırtlı sandalyesinde oturan kırçıl saçlı rahip vardı, huzur içinde uyuyormuş gibi görünüyordu.

Dulcinea azımsanamayacak bir endişe içinde, "Ben değilim," dedi.

Camilla öne atıldı. Beyaz cüppeli rahibin çenesi öne düşüp göğsüne dayanmıştı ve saç örgüsü de çenesinin altına sıkıştırılmıştı. Camilla elini ensesine bastırınca, hareketsiz ve ağır rahip son derece nazikçe kenara kaydı, ta ki Altıncı kavalie sandalyeden tamamen kayıp düşmesin diye onu doğrultmak zorunda kalana dek.

"Uzay kadar ölü," dedi Harrowhark, "ama doğrusu bu çok, çok uzun zamandır böyle."

Palamedes dirseklerinin üstünde doğrulmak için debelenmekten vazgeçip sarf ettiği efordan soluk soluğa kalmış, yastıkların üstünde dümdüz uzanan Dulcinea'ya döndü. Saçını nazikçe alnından çekerek, "Öğretmen nerede?" dedi.

Dulcinea çaresizce, "Gideli belki bir saat oldu," derken gözleri Palamedes'le diğerleri arasında gidip geliyordu. "Bir kapıyı kilitlemek istediğini söyledi. Neler oluyor? Rahip neden öldü? Öğretmen nereye gitti?"

Palamedes şefkatle eline hafifçe vurdu. "Hiçbir fikrim yok. İşin ilginç yanı bu."

"Dulcinea," dedi Gideon, "kendi başına kalabilecek misin?"

Dulcinea sırtıttı. Dili kandan kıpkırmızıydı. Gözkapaklarındaki damarlar o kadar koyu ve belirgindi ki gözlerinin mavisi şeffaf, karanlık bir mor gibi görünüyordu.

"Artık kim bana ne yapabilir ki?" dedi sadece.

Onu kimseyi içeri sokmaması konusunda dahi uyaramadılar:

Sadece doğrulup oturmak gibi basit bir hareketten bile bitkin düşmüş gibiydi. Onu yanında tek eşlikçisi olarak ölü rahiple bırakıp Gideon'ın daha önce gitmediği bir kanada yöneldiler: İki yanına her çeşit lifli yeşil bitkiler dizilmiş o bunaltıcı sıcaklıktaki koridora, rahiplerle Öğretmen'in ikamet ettikleri kanada.

Burası güzel, beyaz badanalı bir geçitti, Kenan Evi'nin kalan kısımlarına hiç benzemiyordu. Temiz, iyi bakılmış pencerelerden süzülen güneş ışığı duvarlardan yansıyor. Aksiyona denk gelmek için kapı çalmalarına ya da bağırımlarına gerek kalmadı; koridorun sonunda kemikler, kuşaklar ve diğer kocamış rahibin sere serpe yere uzanmış cesedinden oluşan kocaman bir yığın vardı. Sanki koşarken bir yere takılmış gibi, suratının üstüne düşmüş, kolları iki yana açılmış hâlde yerde yatıyordu.

Kemiklerin hepsi sanki iskeletler dağılmadan önce içine girmeye çalışıyorlarmış gibi bir kapının önüne yığılmışlardı. Palamedes başı çekip ayaklarının altında cıtırdayan enkazın üstünden ilerledi. Gideon elini kılıcının kabzasına koydu ve Palamedes kapıyı çarparak açtı.

İçeride Yüzbaşı Deuteros biraz tedirginlikle başını kaldırdı. Bir sandalyede kapıya bakacak şekilde oturmuştu. Kuruyup buruşarak kullanılmaz hâle gelmiş kolu yanından sarkıyordu. Gideon o kola bakmak istemiyordu. Sanki bin yıl boyunca bir bataklığın altında kalıp ardından kadının vücuduna yapıştırılmış gibiydi. Yüzbaşının sağ kolu karnının üstünde duruyordu. Ceketinin kumsursuz beyazının üstünde yayılmakta olan devasa, kızıl bir leke vardı ve sağ eli de sanki her an çekecekmiş gibi karnının derinliklerine saplanmış duran muazzam kemik parçasını kavramıştı.

Öğretmen yanında hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Göğsüne gömülmüş bir meç vardı ve boynuna saplanan bir hançer de bir taraftan girip diğer taraftan çıkmıştı. Bıçakların etrafında kan yoktu, sadece kolunun yenlerine ve kuşağına kan sıçrayıp büyük lekeler bırakmıştı. Gideon teğmeni görebilmek için etrafa bakındı, onu buldu ve ardından bakışlarını çevirdi. Dyas'ın ölmüş olduğunu anlamak için uzun süre bakmasına gerek kalmamıştı. İlk olarak, görünüşe bakılırsa iskeletiyle bedeni birbirinden boşanmaya çalışmışlardı.

Judith Deuteros ölçülü bir sesle, "Laftan anlamayı reddetti,"

dedi. “Onu zaptetmeye çalışınca saldırganlaştı. Bağlama büyülerini denedim – ama işe yaramadı. Marta onu etkisiz hâle getirmek için güç kullandı. Gerginliği tırmandıran Öğretmen’di – Dyas’ın gözünü çıkardı, dolayısıyla ben de tepki vermek zorunda kaldım... Bunun... olmasına gerek yoktu.”

Biri ölümbüyücüsü, diğeri baş kavalie iki profesyonel Kohort askeri; bütün bu kargaşa doğaüstü yaşlı bir adam yüzündendi. Palamedes yüzbaşının yanında diz çöktü ama o Palamedes’i çizmesinin ucuyla sertçe itti.

“Dyas için bir şey yap,” dedi.

“Yüzbaşı,” dedi Camilla, “Teğmen Dyas öldü.”

“O hâlde bana dokunma. Buraya yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık.”

Gideon’ın gözleri köşedeki makineye çekildi. Gülünç dercede normal görüldüğü için onu fark etmemişti ama Kenan Evi’nde olduğu düşünülürse hiç de normal değildi. Bu kulaklıkları ve mikrofonu olan bir elektrikli iletişim kutusuydu. Anten pencerenin dışına konmuş öğleden sonranın gün ışığında hafif, mavi bir parıltı saçıyordu.

“Yüzbaşı,” dedi Palamedes, “buraya ne yapmaya geldin?”

İkinci ölümbüyücüsü kıpırdandı, acıyla inledi ve gözlerini kapattı. Hava emerek nefes alırken bir ter damlası şakağından aşağı kaydı.

“Hayatlarımızı kurtarmaya,” dedi. “SOS sinyali gönderdim. Destek geliyor, Muhafız... Başka kimsenin ölmemesini sağlamak artık senin ellerinde... Öğretmen, İmparator’a ihanet ettiğimi söyledi... İmparator’u tehlikeye attığımı... ben altı yaşındayken İmparator’un hizmetine girdim.”

Yüzbaşı Deutoros’un başı öne eğilmişti. Biraz güçlkle de olsa doğrulttu. “O insan değildi,” dedi. “Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Marta onu öldürdü... Marta... Git onlara Marta’nın Beşinci ve Dördüncülerin intikamını aldığını söyle.”

Palamedes o tekmeyi umursamamıştı ve yeniden yüzbaşuya yaklaştı. İkinci çizmesini onun omzuna dayadı. Palamedes, “Yüzbaşı, ölürseniz kimseye bir faydanız dokunmaz,” dedi.

Yüzbaşı, “Artık kimseye bir faydamın dokunmayacak olması benim ayrıcalığım,” dedi. “Diğer hiçbirinizin düzeltemediği bir

sorunu çözdük... yapmamız gerekeni yaptık... ve bunun için ağır bir bedel ödedik.”

Harrow, Öğretmen'in hareketsiz, delik deşik cesedinin başında durmaya gitmişti. Uzun kuyruklu bir karga gibi cesedin yanına çöktü. Gideon'in yapabildiği tek şey sırtını duvara dayamak, kanın kokusunu almak ve kendisini absürt derecede boş hissetmekti. Ölumbüyücüsü, “Hiçbir şeyi düzeltmediniz,” dedi.

Palamedes uyaran bir sesle, “Harrow,” dedi.

“Bu adam, içinde yüz ruh olan bir kabuktu,” dedi Harrow. Yüzbaşı'nın gözleri titreşerek açılıp öyle kaldılar. “Gülünç derecede güçlü bir şeydi – ama o prototipti. Bugünden önce kimseyi öldürdüğünü sanmıyorum. Dördüncü ve Beşinci Hanelerin öldürülmesinde bir parmağı varsa çok şaşırırm çünkü burayı korumak amacıyla yaratılmış. Birinci Hane'de serbest kalmış bir deneyden çok daha tehlikeli bir şey var ve onun ne olduğunu bulmamızda bize yardımcı olabilirdi ama artık hikâyenin tamamını asla bilemeyeceksin.”

Judith'in gözlerinin akları çok beyazdı, özenle acımasız bir ifade yerleştirdiği yüzüne ansızın bir tereddüt ifadesi hâkim olmuştu. Gideon'in asla takınamayacağı gaddarlıkta bakışlarını kavalyesine çevirdi; ardından yarı hiddet, yarı yakarıyla dolu gözlerini onlara çevirdi. Palamedes ona doğru ilerledi.

“Seni kurtaramam,” dedi. “Seni rahat ettirmem bile mümkün değil. Eğitimli sağlık görevlilerinden oluşan bir ekip ikisini de yapabilirdi. İkinci ne kadar uzakta? Kohort'tan destek gelmesi için ne kadar beklememiz lazım?”

Yüzbaşı Deuteros, “İkinci gelmiyor,” dedi.

Gülümsedi, katı ve acı bir gülümseme. “Sistemin kalanıyla iletişim imkânı yok,” dedi artık boğuklaşan sesiyle. “Yalan söylemedi. Hanelere erişmenin bir yolu yok... İmparatorluk sancak gemisiyle bağlantı kurdum, Altıncı. *İmparator* geliyor... Ölmeyen Kral.”

Harrow'un yanındaki Öğretmen'den bir hıkırtı sesi geldi.

Ölü adam ses tellerine girmiş kılıcın etrafından incecik tiz bir ışıltı andıran bir sesle, “Onu geri çekiyorsun – dönmemesi gereken yere,” dedi. Bütün bedeni kıpırdandı. Ölü gözlerinde artık sarhoşmuş gibi pırıltılar yoktu ama dili süründü. Omurgası yay

gibi kıvrıldı. “Ah Tanrım – Tanrım – Tanrım onlardan biri geri geldi–”

Sesi alçalıp kesildi. Bedeni yere yığıldı. Hareketsiz kalmasının ardından gelen sessizlik devasa ve tiksindiriciydi.

“Judith–” dedi Palamedes.

“Bana Dyas’ın kılıcını ver,” dedi Deuteros.

Meç onun tutamayacağı kadar ağırdı. Camilla onu ölümbüyücüsünün dizlerinin üstüne koyunca Judith’in parmakları etrafına kapandı. Elindeki kabzanın çeliği parlaktı. Judith parmaklarını bembeyaz olana dek sıktı.

Burasının içinde ölmek için boktan bir oda olduğunu düşünen Gideon, “En azından seni buradan çıkarmamıza izin ver,” dedi.

“Hayır,” dedi. “Öğretmen yeniden canlanacak olursa hazır olacağım. Ve artık Dyas’ı terk edemem... kimse kavalyesinin ölümünü görmek zorunda kalmamalı.”

Gideon’ın Yüzbaşı Judith Deuteros’u son görüşü bu oldu: Sandalyenin sırtına dayanmış, elinden geldiğince dik oturuyor ve karnındaki korkunç yaradan bütün kanını kaybediyordu. Onu başı dik, yüzü tamamen ifadesiz bir hâlde bırakıp gittiler.

Sekizinci Hane sanki her zaman onları en az görmeyi istediğin yerde oluyordu. Grubun kalanı Dulcinea'ya geri dönerken Sekizincileri hasta odasının dışındaki beyaz badanalı koridorda yürürken gördüler; cüppelerinin kusursuz beyazlığıyla badanayı rengi bozulmuş ve kirlenmiş göstermeyi başarmışlardı. Gideon neredeyse kılıcını çekiyordu ama savaşmaya değil, yardım istemeye gelmişlerdi.

Silas Octakiseron selam vermek niyetine, “Üçüncü Hane bir cesedi ihlal etti,” dedi. “Hizmetçilerin hepsi yok edilmiş. İkinciler ve Yedinciler nerede?”

“Öldüler,” dedi Harrow. “Kımıldayamayacak hâlde. Öğretmen de öyle.”

Özünde bir damla dahi insani bir şefkat olmasıyla suçlanamayacak olan Sekizinci Hane ölümbüyücüsü, “Bu bizi kritik seviyede eksik bırakıyor,” dedi. Sahte empatinin seyreltilmiş, tatsız öz suyundan bile eser yoktu. “Dinle. Üçüncüler, Pent Hanım'ı açtı—”

“Abigail'i mi?” dedi Palamedes ve Harrow aynı anda, “Açtılar mı?” diye sordu.

“Asht Birader bu sabah Üçüncüleri morgdan çıkarken gördü ama onları o zamandan beri görmedik,” dedi Silas. “Odalarında değiller, tesisin kapağı da kilitli. Güçlerimizi birleştirmek istiyoruz. Abigail Pent'e müdahale edildi ve kendisi açıldı.”

“Lütfen *açıldı* ibaresini netleştir çünkü hayal gücüm senin betimleme becerinden daha iyi ve şu anda pek eğlenmiyorum,” dedi Gideon.

Sekizinci kavalye ağır bir sesle, “Gel de gör,” dedi.

Bu bir pusu olamazdı. Bir haneye karşı iki hane vardı. Ve bir

kez olsun Silas Octakiserson hakikaten diken üstünde görünüyordu. Ürkütücü bir alay hâlinde bir kez daha koridorlardan geçip avluya geldiler, oradan yemek salonuna geçip mutfağın ötesindeki geçici morga giderlerken Gideon arkada, Harrowhark'ın yakınında kaldı.

Harrow ağzının içinden, sadece Gideon'ın duyabileceği şekilde mırıldandı: "İkinciler öldü ve ölüyorlar. Öğretmen öldü ve onunla beraber hortlaklar da—"

"Öğretmen, İkincilere saldırdı. Neden diğerlerini de onun öldürmediğinden bu kadar eminsin?"

"Çünkü Öğretmen en çok Kenan Evi ve tesisten korkuyordu," dedi Harrow. "Geri dönüp kontrol etmem lazım ama o merdivenden inemediğini dahi sanmıyorum. Kendisi de bir yapıydı. Ama Öğretmen ne için kalıp olarak kullanıldı? Gıcırta, bir sorun çıktığına dair ilk işarette—"

"Tabanları yağla," dedi Gideon.

"Kılıcını geçir, diyecektim," dedi Harrow.

Morg iç karartıcı, soğuk ve sessizdi. Kenan Evi'nin kalanını saran kaygı hâli oraya erişmemişti. Sürdürülemez şekilde dolmaya başlamıştı: İki ergen hâlâ soğuk demir çekmecelerinde güvenli bir şekilde depolanmış duruyorlardı ve Protesilaus da bedensiz bir baş olsa da olması gereken yerdeydi. Tamamını içeri tıkıştırmak zor olacağı için bu gizli bir lütuf sayılırdı. Magnus da —boyu yüzünden rahat sığamasa da— kendi levhasında yatıyordu: Ama karısı—

Abigail'in cesedi nişinden çekilip dışarıda bırakılmıştı. Hâlâ soğuk, kül yüzlü ve ölüydü. Gömleği kaburgalarına kadar kaldırılmıştı. Pek bir zarafet olmaksızın bir bıçakla bedeninin sağ tarafından batını açılmıştı. Orada bir yumruk büyüklüğünde kansız bir delik vardı.

Bu konulardaki yakışıksız meraklarını asla yitirmeyen Altıncı Hane'nin ikisi birden yaraya baktılar. Camilla cep fenerini açtı. Harrow yanlarına sıkışırken Gideon da Sekizinci'yi izlemek için geride kaldı. Silas, Abigail kadar solgun ve rahatsız görünüyordu; kavalyesi hep olduğu gibi kayıtsızdı ve Gideon'ın gözlerine bakmıyordu.

"Kesik Tridentarius Tern'ün kılıcıyla atılmış," dedi Palame-

des. Elini yaranın üstüne koydu. Parmaklarını irkildiğine dair bir emare olmadan deliğin içine sokup bir saniye orada tuttu. “Ve şeyi yerinden çıkar – yok, böbrek hâlâ burada. Cam, burada bir şey varmış.”

“Büyüteç ister misin?”

“Gerek yok. Metalmiş – Camilla, *bir süre* burada kalmış... et üstünü kapatıp iyileşmiş. Aslında... siktir!”

Odadaki herkes zıpladı. Ama Palamades’i bir şey ısırması, yani belki kendi içinden bir şeyler haricinde: Dehşet içinde boş boş bakıyordu. Sanki bir dilim çikolatalı pasta almış da iki ısırıktan sonra yarısı kopmuş bir örümcek keşfetmişti.

Yumuşak bir sesle kendi kendine, “Zamanlamam hatalıymış,” dedi: “Nonagesimus. Zamanlamam hatalıymış.”

“Kelimelerini kullan, Sextus.”

“Abigail’i neden *daha önce* incelemedim –Beşinciler tesise inmişti– bir sınavdan geçmiş olmalıydılar. Yemeğin verildiği gece. Pent öyle tufaya gelecek biri değildi. Geri dönerken merdivenin tepesinde yakalandılar. Tespit edilmesin diye içine bir şey gizlenmişti –kendisinin ya da başka birisinin neden yaptığını Tanrı bilir– yedi buçuk santim boyunda, metal, mili var, dişleri var–”

“Bir anahtar,” dedi Silas.

“Ama bu çılgınca,” dedi Gideon.

“Birileri fena hâlde o anahtarı saklamayı istemiş – bu Pent Hanım’ın kendisi de olabilir,” dedi Palamedes. Sonunda elini Abigail’in içinden çekti ve yıkamak için lavaboya gitti ki Gideon da bunun medeni bir insanın yapması gereken şey olduğunu düşünüyordu. “Ya da belki de onu öldüren kişi yapmıştır. Birilerinin girmemizi engellemek için elinden gelen her şeyi yaptığı bir oda var. Octakiseron o cesedi sadece ihlal etmek için ihlal etmediler, bu olay birisinin kilitli bir kutuyu kırıp açması aslında.”

Silas sakince, “Bu odalar böyle bir günahın yükünü taşımaya değer mi?” dedi.

Harrow ona öylece baktı.

“Sen Yedinci Hane’den iki anahtar aldın,” diye sorguladı, “birini sınav geçerek kazandın ve hiçbirisinin kapısını açmaya tenezzül etmedin, öyle mi?”

“İlk anahtarı neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için

kazandım ve diğer ikisine de kötüye kullanılmalarını engellemek için sahip çıktım,” dedi Silas. “Bu haneden nefret ediyorum. Kutsal bir tapınağın bir labirent ve bir bulmacaya indirgenmiş olmasından nefret ediyorum. Anahtarları aldım çünkü sizin almanızı istemiyordum. Altıncı’nın da Üçüncü’nün de almalarını istemiyordum.”

Palamedes ellerini bir parça havluya silip gözlüğünü burnunun yukarısına itti. O soğuk ve sessiz yerde soluğundan buğulanmıştı.

“Octakiseron Efendi,” dedi, “entelektüel seviyen son derece geri ve yönetici olarak da bir köpekten farksızdın ama en azından tutarlısın. Bunun hangi kapıyı açtığını *ben* de biliyorum, Dokuzuncu da. Ve Üçüncülerin de bildiğini varsaymamız lazım. Nerede olacaklarını biliyorum ve ne bulduklarını görmek istiyorum—”

“Çok geç olmadan,” dedi Harrow.

Ceset raflarına gidip Gideon’ın tamamen unuttuğu bir tepsiyi çekti. Bu fırında buldukları o üzücü kalıntılar ve kemiklerdi. En büyük ceset parçaları başparmak tırnağından büyük değildi. Colum, Gideon’ı –bir kez daha– şaşırtarak Harrow’un karşısına geçti ve neredeyse sabırsızlıkla külleri işaret etti.

“Bu,” dedi. “Yarısı. Yedinci kavalye.”

“Ben de öyle olduğunu varsaymıştım,” dedi Harrow. “Kafatası yoktu. Ölüm zamanı ancak Protesilaus’un kalıntıları ise mantıklı.”

“Diğer yarısı başka birisi,” dedi Silas.

“Henüz onlar için bir şey yapamayız,” dedi Palamedes. “Burada hayattakilerin önceliğinin olması gerek, eğer hayatta kalmalarını istiyorsak.”

Daha sonra anlaşılacağı üzere, kendisi yanılıyordu.

Altısı birlikte Kenan Evi'nin loş koridorlarında yürüdüler: üç ölümbüyücüsü, üç kavalye. Arada iskelet hizmetkârlardan birinin yere düşmüş bedenine denk geliyorlardı; boş boş tavana sırtıyorlardı, onları bu kuleye bağlayan zincirler nihayet kırılmıştı. Gideon bu küçük öbek ve yığınların görünüşünü tuhaf bir şekilde rahatsız edici buldu. Büyük ihtimalle on bin yıldır etrafta dolanıyorlardı ve iki saniyelik panik ve trajedinin ardından o dönem kapanmıştı. Birinci Hane'nin rahipleri artık yoktu. Bu belki bir kurtuluştu ya da belki de kutsal bir şeye edilen bir küfürdü.

Gideon bütün bir tümen yılın ardından zihninin ne durumda olacağını merak etti: Tahminen acayip sıkılırdı. Herhangi bir şey yapmak ya da kendisinden başka herhangi biri olmak için çaresiz bir özlem duyardı. Yapılacak her şeyi yapmış olurdu ve eğer bir şeyi görmediyse de büyük ihtimalle neye benzediğini hayal edebilirdi.

Harrow'un haritasını takip ederek kilidi tıkanmış Liktor kapısına geldiler. Kilidin üstünde hâlâ çıkarırken o kadar zorlandıkları kendini tamir eden kemiğin izleri vardı. O çarpıcı susuz kanyon resmini birisi almıştı ve şimdi üç ölümbüyücüsünün her birisi sessizce o muazzam siyah sütunların ve yukarıdaki tuhaf oymaların önünde duruyorlardı. "Burada varlığını hissettiğim bir koruma büyüsü yok," dedi Silas.

"Bir tuzak bu," dedi Harrow.

"Ya da dikkatsizlik," dedi Palamedes.

"Ya da siklerinde değil, gençler," dedi Gideon, "anahtarın hâlâ kilidin içinde olduğuna bakacak olursak yani."

İçeride ne olduğuna dair en ufak bir fikirleri olmadan açtıkları üçüncü kapıydı bu. Sarı ışık koridora aktı ve içerideyse-

Gideon'ın gördüğü diğer iki laboratuvar birer mağaraydı. Çalışmak, uyumak, antrenman yapmak ve yemek yemek için pratik, en iyi ihtimalle evcimen, en kötü ihtimalle neşesiz yerlerdi ve kelimenin gerçek anlamıyla laboratuvarlardı. Bu oda ise bambaşka bir şeydi. Bir zamanlar ışıklı ve havadar olduğu belliydi. Zemin cilalı ahşap kaplıydı ve duvarlar da büyük, badanalı panellerden oluşuyordu. Paneller uzun zaman önce sevgiyle boyanmıştı, havalı şeylerden oluşan engin, zengin bir manzarayı betimliyorlardı: Açık eflatun çiçekleri sarkarak turuncu havuzlara inen beyaz ağaçlar, uçan kuşlarla altın rengi bulutlar. Odada az sayıda mobilya vardı – birkaç geniş masanın üstüne kitaplar ve içine özenle kalem yerleştirilmiş çömlekler konulmuştu; sıra hâlinde bıçak ve makasların dizili olduğu bir mermer tezgâh duruyordu; kadim kutu şeklinde soğutucuya benzeyen bir şey vardı; birkaç dürülmüş şilte ve nakışlı yorgan bir uçtaki açık dolapta çürüyordu.

Bütün bunlar önemsizdi. Gideon'ın dikkatini ânında çeken üç şey vardı:

O tatlı fresklerin birinde yeni yapılmış boya, çiçekli ağaçlardan birini lekeliyordu. Ağaçların üstlerinde, duvarda otuz santim boyunda siyah kelimeler şunu ilan ediyordu:

BİZE YALAN SÖYLEDİNİZ

Biri saatlerdir ağlıyormuş ama bunu nasıl durduracağını bilemiyormuş gibi ağır ağır, donuk bir sesle ağlıyordu.

Ve Ianthé de odanın ortasında durmuş bekliyordu. Kadim ve sarkan bir pufun üstüne konuşlanmış, bir kraliçe gibi serilmişti. Yaygınlaşan trende uygun olarak açık altın rengi cüppesine kan sıçramıştı ve solgun sarı saçlarına daha da çok kan sıçramıştı. O kadar çok titriyordu ki sarsılıyordu ve gözbebekleri o kadar büyümüştü ki içlerinden bir mekik uçurabilirdin.

“Merhaba, arkadaşlar,” dedi.

Odanın biraz daha içine girince ağlama sesinin kaynağı belli oldu. Mermer tezgâhın yanında Coronabeth yere çömelmiş, kollarını dizlerine dolamış ileri geri sallanıyordu. Onun yanında, yerde ise–

“Evet,” dedi Ianthé. “Kavalyem öldü ve onu ben öldürdüm. Lütfen yanlış anlamayın, bu bir itiraf değil.”

Naberius Tern kollarıyla bacakları düzensizce dört yana açılmış yerde yatıyordu. Yüzünde hayatının sürprizine uğramış bir adamın ifadesi vardı. Göz akları biraz fazla beyazdı ama onun dışında kendisi son derece gerçek, son derece canlı, saçları da son derece bakımlı görünüyordu. Dudakları her an gayet canı sıkılmış bir şekilde açıklama talep edecekmiş gibi yarı açık duruyordu.

Hep birlikte donup kalmışlardı. Sadece Palamedes hareket edecek kadar aklını başına toplayabilmişti: Ianthé’ye bir defa bile bakmadan yanından geçip ilerledi ve yayılmış yatan kavalyenin sertleşmeye başlamış cesedine gitti. Ön tarafında, aşağıda kan lekeleri ve gömleğinde de koca bir yarık vardı. Kılıç arkasından girmişti. Palamedes aşağı uzandı, bir şeyi görünce yüzünü buruşturdu ve adamın dimdik bakan gözlerini kapattı.

“Ianthé haklı. Adam ölmüş,” dedi.

Bunu duyunca Silas’la Colum kendilerine geldiler. Colum kılıcını çekti. Ama Ianthé ansızın tiz bir kahkaha attı – fazla köşeli bir kahkaha.

“Sekizinci! Kılıcını kaldır,” dedi. “Ah, Sekizinci. Sana zarar vermeyeceğim.”

Ianthé ansızın dizlerini göğsüne çekip inledi: Karnı ağrıyan birinin çıkaracağı cinsten alçak, mızızlanan bir sestü bu, neredeyse komik sayılırdı.

Ardından, “Bunu böyle hayal etmemiştim,” dedi, dişleri takırdarken. “Bilesiniz diye söylüyorum. Ben kazandım.”

Gideon yavaşça konuştu: “Prensés. Buradaki kimse kaçık teyze dilinden anlamıyor.”

“Son derece incitici bir lakap,” deyip esnedi Ianthé. Esnemesinin yarısında dişleri yeniden takırdamaya başlayınca dilini ısır-
dı, miyavlar gibi bir ses çıkarıp yere tükürdü. Yerdeki tükürükle kan karışımı ince bir dumanla tütmeğe başladı. Hepsi birlikte buna bakakaldılar.

Kara düşüncelere dalmış gibi bir ifadeyle, “Kabul ediyorum, bu can yakıyor,” dedi. “Bütün konuşmamı planlamıştım – biraz böbürlenecektim işin doğrusu çünkü hiçbirinizin ne anahtarına

ne de sırlarına ihtiyacım vardı. Ben her zaman hepinizden iyi oldum –ve hiçbiriniz bunu fark etmediniz– kimse asla fark etmiyor, bu benim hem erdemim hem de düşüşüm. Sen fark ettin, değil mi, seni korkunç, küçük Dokuzuncu cini? Azıcık da olsa?”

Korkunç küçük Dokuzuncu cini dudaklarını sımsıkı bastırmış ona bakıyordu. Gideon'dan gıdım gıdım uzaklaşıp teorem levhasına yaklaşmıştı ve hiçbir utanma sıkılma emaresi olmadan levhayı incelemeye girişti.

“Aldatan cesetten haberin vardı,” dedi Harrow. “Bunun ne kadar imkânsız bir şey olduğundan haberin vardı.”

“Ev-vecet. Enerji aktarımının açıklanabilir olmadığını biliyordum. Bu binadaki ölümenerjisi imzalarının hiçbirisi açıklanabilir değil... ta ki hepimizin neye yönlendirildiğimizi anlayana kadar. Eskiden kalma Liktorların bize ne anlatmaya çalıştıklarını anlayana kadar. Görüyorsun ya, benim alanım hep enerji aktarımı oldu... büyük ölçekli enerji aktarımı. Diriliş teorisi. Efendimiz Müşfik Tanrı onca yıl önce ölü ve ölmekte olan hanelerimizi alıp yaşama geri getirdiğinde neler olduğunu inceledim... nasıl bir bedel ödemesi gerektiğini, nasıl bir yer değiştirme olduğunu, bir gezegenin ruhu için. Bir gezegen öldüğünde ne olur?”

“Okültizme inanan birisin sen,” dedi Palamedes. “Bir sınır büyücüsüsün. Senin bir animafiliyak olduğunu sanıyordum.”

“Sırf göstermelik,” dedi Ianthe. “Ben ölümle yaşam arasındaki yerle ilgileniyorum... serbest kalma ve yok olma arasındaki yerle. Nehrin ötesindeki yerle. Yer değiştirme... onu sağa sola savurdumuzda ruhun gittiği yerle... bizi yiyen şeylerin olduğu yerle.”

“Olduğundan çok daha ilginç bir şeymiş gibi konuşuyorsun,” dedi Harrow.

“Bu kadar da kemik üstatlığı yapma,” dedi Ianthe. Bir kez daha, huysuz huysuz öksürdü. Gözlerini kapadı ve ansızın başını öne doğru sallandırdı. Gözlerini yeniden açtığında gözbebeği ve iris ortadan kaybolmuş, onların yerini gözyuvarının korkunç beyazı almıştı. Ianthe yüksek sesle çığlık atınca hep birlikte irkildiler. Gözlerini sımsıkı kapatıp başını çingirak gibi salladı ve gözlerini açtığında az önce bir yarış bitirmiş gibi soluk soluğaydı. Gideon daimi bir irkilme hâlindeydi. Gözlerinin ikisi de orijinal renklerinde değildi. Hem gözbebeği hem de iris kahve-

rengi, mor ve mavi tonlarına bulanmıştı. Ianthe gözlerini bir kez daha kapattı ve kirpikler açıldığında her ikisi de yavan bir eflatundu.

Palamedes, Ianthe'nin arkasındaki duvara gelmiş, ölümbüyücüsünün yan tarafına konuşlanmıştı. Ianthe ona bakmaya ya da orada olduğunu fark etmeye tenezzül etmedi. Sextus'un arkasındaki *BİZE YALAN SÖYLEDİNİZ* yazısı duvara heyula gibi yayılıyordu.

Ianthe şarkı söylemiş gibi, "Birinci adım," dedi, "ruhu *koru*: Zihin ve hafızasına zarar vermeden. İkinci adım, ruhu *analiz et*: Yapısını, şeklini anla. Üçüncü adım, ruhu çıkar ve *absorbe et*: Onu süreç içinde tüketmeden içine al."

Harrow son derece alçak bir sesle, "Öf, siktir," dedi. Gideon'ın yanına gelmiş, günlüğünü cebine geri koyuyordu. "Megateorem bu."

"Dördüncü adım, bozulamaması için yerine *sabitle*. Emin olmadığım kısmı buydu ama yöntemi burada, tam bu odada buldum. Beşinci adım, ruhu *bünyene dahil et*: Ruh seni alt etmesine izin vermeden kendinin bir parçası yapmanın yolunu bul. Altıncı adım, *eti ye*: Tamamını değil, bir damla kan topraklanman için yeterli. Yedinci adım, *yeniden inşa*: Ruhla etin yeni bedende eskiden olduğu gibi beraber çalışmalarını sağlamak. Sonra da son adımda kabloları bağlayıp elektriğin akmasını sağlıyorsun. Bunu çocuk oyuncağı gibi bulacağınızdan eminim, Sekizinci, bunun senin hanenin katkısı olduğunu düşünüyorum."

"Prenses," dedi Palamedes. "Hiç anahtarın olmadı. Bu hariç söz konusu odaların hiçbirisini görmedin."

"Söylediğim gibi," dedi Ianthe, "Ben çok, hem de çok iyiyim hem ayrıca mantıklı biriyim. Sınav odalarıyla yüz yüze geliyorsan ders notlarına ihtiyacın olmuyor – Üçüncü Hane'den çıkan gelmiş geçmiş en iyi ölümbüyücüsü isen yani. Öyle değil miyim, Corona? Birtanem, ağlama artık, çok kötü başın ağrıyacak."

"Ben de seninle aynı sonuca vardım," dedi Palamedes ama sesi soğuk ve katıydı. "Bunu dehşet verici bularak imkânsız olduğunu düşünmüştüm. Dehşet verici ve bariz."

Soluk benizli ikiz, "Dehşet verici ve bariz benim göbek adlarım," dedi. "Sextus, seni sevgili Altıncı iffet timsali. O koca, kash

beynini kullan bakalım. Derin kalkülüstten bahsetmiyorum. On bin yıl önce Ölmeyen Kral'ın on altı müridi vardı ve sonra altı tane oldular. Sadık Liktorların kavalierleri kimlerdi? Nereye gittiler?"

Palamedes sanki bu soruyu cevaplayacakmış gibi ağzını açtı ama arka duvardaki bir şeye çarpmış ve hareketsizleşmişti. Gideon onun hareketsiz kaldığını hiç görmemişti. Ani hareketleri olan, parmakları durmadan seğiren bir adamdı. Camilla onu bariz bir şüpheyile izliyordu; Palamedes'in başparmaklarından biri siyah harfin kenarlarının üstünden geçiyordu ama bedeninin geri kalanı kaskatıydı. Biri düğmesini kapatmış gibi görünüyordu.

Ama Silas konuşmaya başlamıştı—

"Bunların hiçbirisi Naberius Tern'ü niye öldürdüğünü açıklamıyor," dedi.

Ianthe ona doğrudan bakabilmek için başını sarhoş olmuş gibi bir hareketle yana eğdi. Gözlerinin eflatunu kuru çiçeklere benziyordu; ağzı kayaların rengi ve yumuşaklığına sahipti.

"O hâlde dinlemiyordun. Ben Naberius Tern'ü öldürmedim. Ben Naberius Tern'ü yedim," dedi umursamaz bir sesle. "Ruhunu olduğu yere mıhlamak için kalbine bir kılıç sapladım. Sonra onu bedenime aldım. Ölüm'ün kendisini soydum... onun ölümsüz ruhunun tözünü içtim. Şimdi de onu yakacağım ve yakacağım ve yakacağım ve asla gerçek anlamda ölmeyecek. Naberius Tern'ü absorbe ettim... onun sağladığı yarı ve benden gelen yarının toplamından fazlayım."

Başı yeniden göğsüne doğru düştü. Biraz ağlıyormuş, biraz da gülüyormuş hissi verecek şekilde hıçkırdı. Bunu yaparken de gözlerinin önünde bulandı, hatları belirsizleşti – kenarlarından taşmış gibi, bir şekilde gerçek dışı oldu. Gideon'ın tüyleri zaten diken dikendiler ama şimdi fırlayıp uçuşa geçecekmiş gibi duruyorlardı.

Palamedes konuştu ama sesi on bin yıl uzaktaymış gibi geliyordu, "Prenses, yapmış olduğunu düşündüğün şey her neyse, onu yapmadın," dedi.

"Ah, yapmadım mı?" dedi Ianthe.

Ayağa kalkmak için doğruldu ama Gideon hareket ettiğini görmedi. Ianthe bir anda, bütünüyle katılaştı, artık çevresinde-

ki her şeyden daha gerçek duruyordu. Oda solup önemsizleşti. İçinden parlıyordu, sanki bir avuç ampul yutmuştu. “Hakikaten de inkâr mı ediyorsun, şimdi bile?” dedi. “Tanrım, o kadar mantıklı ki. Meçler... hafif kılıçlar, bir amatörün taşıyabileceği kadar hafifler... bir ölumbüyücüsünün. Her sınav –birleşme, kontrol etme, bağlama, kullanıma sokma– kimi kullanıma sokuyorsun? Bu sınavların hiçbirisinin kendi başına geçilemeyeceğini fark ettin mi? Hayır, etmedin ama bu en önemli ikaz işaretiydi. Ters mühendislikle bütün bu olayın nasıl işlediğini bulmam gerekiyordu, hem de sırf uzaktan bakarak... tek başıma.”

Dönüp tezgâhın yanında monoton bir şekilde ağlayan kızla konuşan Silas'ın sesi kulağa oldukça normal geliyordu: “Prenses Coronabeth. Doğru mu söylüyor? Ve sen herhangi bir noktada onu durdurmaya çalıştın mı? Ya da bir ölumbüyücüsü olarak nasıl bir cürüm işlemekte olduğunu fark ettin mi?”

“Zavallı Corona,” dedi Ianthe. “Onun üstüne gitme, seni küçük, beyaz insan müsveddesi. Onun elinden ne gelirdi ki? Kız kardeşimin kötü, berbat bir sırrı olduğunu bilmiyor musun? Herkes ona bakıp görmek istediğini görüyor... güzellik ve kudret. İnanılmaz saçlar. Yılmaz bir hanenin kusursuz çocuğu.”

Ida'nın Veliaht Prensesi kendisiyle konuşan biri olduğu gerçeğinin ayırdına vardığını belli edecek bir şey yapmıyordu. Kız kardeşi devam etti: “Herkes kör. Corona mı? Doğuştan bir ölumbüyücüsü mü? O da en fazla Yavru kadar ölumbüyüsüne sahipti. Ama babam birbirine uyan bir takım istedi. Biz de kimsenin bizi ayırmasını istemedik – böylece bir yalan başlattık. Altı yaşına girdiğimden beri iki ölumbüyücüsü olmak zorundaydım. Doğruya doğru, insanın daha iyi odaklanmasını sağlıyor. Hayır... Corona, Liktor olmamı engelleyemezdi.”

Palamedes belli belirsiz, “Bu doğru olamaz,” dedi.

“Tabii ki doğru, seni aptal, İmparator'un kendisi bu fikrin bulunmasına yardım etti.”

“Demek Liktorluk bu,” dedi Silas. Sesi alçak, neredeyse sinirliydi. Gideon, –sadece bir anlığına– Colum Asht'ın boğazının kasılıp gevşediğini, gözbebeklerinin çok, çok azıcık genişlediğini görebildiğini düşündü. “Sonsuza değin ölüyle birlikte yürümek... muazzam bir gücü, nihai fedakârlıkla içinde yeniden üretmek... kendini bir kabre dönüştürmek.”

“Anlıyorsun, değil mi?” dedi Ianthe.

“Evet,” dedi Silas.

Colum gözlerini kapatıp sessiz kaldı.

“Evet,” diye tekrar etti Silas. “Yanılabirliği anlayabiliyorum... ve yanılabirlik anlaşılması korkunç bir şey. Ölmeyen Kral İmparator şu anda yanıma gelip neden Liktor olmadığımı sorsa dizlerimin üstüne çöküp birimiz dahi bu sınavı geçemediği için ondan af dileyeceğimi biliyorum. Efendim –Müşfik Prens– eğer onun, senin ve benim aramızda olmasını uygun gördüğün akde ihanet etmeyi bir an dahi aklımdan geçirecek olursam atomlarım teker teker uzayın en ışısız parçasının en sessiz deliğinde yansınlar.”

Colum gözlerini yeniden açtı.

“Silas–” diye başladı.

Ağzı her daim büzülü amcası, “Nihayetinde seni affedeceğim, Colum,” dedi, “bu şekilde ayartılabileceğimi düşündüğün için. Bana inanıyor musun?”

Yeğeni hararetle, gözlerini uzaklara dikmiş, eksik parmağı kalkanının etrafında titrerken. “İstiyorum,” dedi. “Tanrı yardımcım olsun istiyorum.”

Ianthe küçümsemeyle konuştu: “Hadi oradan, eğer erdemine zarar gelmesini engelleyeceğine düşünseydin onu tamamen kuruturdun. Bu da aynı şey, sadece daha insancıl.”

“Artık benimle konuşma,” dedi Silas. “Ianthe Tridentarius, seni kâfir olarak damgalıyorum. Seni ölüme mahkûm ediyorum. Artık kavalyen olmadığı için onun yerini almalısın: Hanen ve İmparator’unla barış yap çünkü Ölmeyen Kral adına yemin ediyorum, bir daha bu hayatta herhangi bir yerde, seyahat edeceğin herhangi bir dünyada huzur yüzü göremeyeceksin. Asht Bira-der–”

“Octakiseron, kes şunu. Zamanı değil,” dedi Harrow.

“Dokuzuncu, hanelerin kendimizi ne kadar alçalttığımızı öğrenmelerini engellemek için buradaki her şeyi arındıracağım,” dedi Silas. Kavalyesi koca kılıcını çekip nasırlı, uçları güdük parmaklarını kalkanının içine geçirdi: Önlerine çıkarken takındığı ifade Gideon’ın hakkıyla çeviremeyeceği kadar avuntuyla derinleşmişti. Colum’un ustadı konuştu: “Sekizinci Colum, merhamet etme.”

“Biri onu durdursun,” dedi Ianthe. “Altıncı. Dokuzuncu. Kimsenin kanının dökülmesini amaçlamıyorum. Yani, biliyORSUnuz ya, bu noktadan sonra.”

Harrow, “Octakiseron, seni aptal, göremiyor musun–” derken Camilla da, “Herkes geri çekilsin,” diyordu.

Ama Colum Asht geri çekilmedi. Ianthe’nin üstüne koyun sürüsüne saldıran bir kurt gibi atıldı. Bu kadar iri, yıpranmış görünen bir adama göre dehşet verici bir hıza sahipti ve Ianthe’ye o kadar büyük bir kinetik enerjiyle bindirdi ki ölümbüyücüsünün gerisingeri fırlayıp duvara çarparak yere atılmış bir sandviç gibi dağılması gerekiyordu. Kolu isabetli ve sarsılmazdı; elinde de kılıcında da bir tereddüt emaresi yoktu.

Ianthe’de de bir tereddüt yoktu. Gideon, Üçüncü Hane’nin zarif kılıcının kavalyesinin cesedinin yanındaki bir kan birikintisinin içinde durduğunu görmüştü: Şimdiyse ansızın ölümbüyücüsü prensesinin elinde belirmişti. Ianthe, Colum’un kılıcını düz bir savuşturma hamlesiyle karşıladı –o muazzam saldırıyı Ianthe, Colum’dan bir baş kısa ve cüssesinin üçte birine sahip değilmiş gibi kenara kaydırmıştı– ve ardından Prenses rahatlatarak kusursuz, yere sağlam basan kesin bir pozisyona geçti.

Ianthe’nin kolunu arkasına kıvıran Naberius Tern’ün hamlesi-ydi ve Naberius Tern’ün kusursuz, kesin ayak hareketleriydi. Naberius Tern’ün hareketlerinin Ianthe Tridentarius’un bednine geçirilmiş olduğunu görmek son derece tuhaftı – ama işte oradaydılar, başını tutuşuna kadar en ince ayrıntılarıyla yeniden canlandırılmışlardı. Colum avantaj elde etmek için öne atılarak Ianthe’nin çıplak köprücükkemiklerini hedef alan yüksekten gelen dikey bir kesik atmaya çalıştı. Ianthe bu hamleden oğlan çocuklarını andıran bir küçümsemeyle kaçındı ve karşılık verdi. Colum’un ona karşılık vermek için alelacele bir hamle yapması gerekti.

Ancak o anda Ianthe’nin ne yapmış olduğu Gideon’ın kafasına dank etti. Ölümbüyücüsünün elinde bir kılıç tutmasının garipliği –üstadının et giysisinin içinden dövüşen bir hayalet– Naberius’un ölmüş olduğunu gerçek kıldı ama Ianthe’nin içinde ölüydü. Ianthe’ye nasıl dövüşüleceğini öğretmiş değildi, dövüşen ta kendisiydi. Naberius’un hemen gelen karşı saldırı-

sı buradaydı; Nabérius'un muhteşem karşı hamlesi, Colum'un kalkanını yana kaydıran ufacık hareket şuradaydı. Gideon normalde Sekizinci'nin kavalyesini iş başında görmüş olsa hayran kalırdı –adam bir tüy kadar hafif hareket ediyordu ama vuruşlarının her biri kurşun kadar ağırdı– ama bakışları Ianthe'ye kilitlenmişti, Nabérius'un hiç yapamadığı kadar Nabérius tarzında hareket eden, bedeni bir ılgım kadar çevik, hafif ve insan ötesi olan Ianthe'ye.

Ama tek bir sıkıntı vardı. Üçüncü Hane'nin kılıcı en az bir kilogram çekiyor olmalıydı ve Nabérius'un kas hafızası Ianthe'nin kollarını tam olarak hesaba alamamıştı. Bir güç bedeninin eksikliklerini gideriyor olmalıydı –aksi taktirde dirseği bir kapı gibi kilitlenmiş olurdu– ama o şeyi kullanmak için yaptığı her ne idiyse çok az da olsa yetersiz kalıyordu. Ianthe terliyordu. O doğaötesi sakinlikte kaşları hafifçe çatılmıştı, gözlerini zorlanmaktan biraz kısmıştı, az önce ona sıkıntı veren başının sarhoşmuş gibi sallanması geri gelmişti. O solarken Colum bundan istifade etti. Ianthe kendini sarstı ve Colum da bir tekmeyele kılıcı elinden uzaklaştırdı. Kılıç dönerek duvara, az önce Palamedes'in olduğu yere gitti ve sefil bir sesle tangırdıyarak yere, erişebileceği noktanın çok uzağına düştü. Colum kılıcını kaldırdı.

Üçüncü Hane Prensesi elini ağzına götürdü avucunun alt kısmını ısırarak koca bir parça et kopardı ve bunu Colum'a bir mermi gibi tükürdü. Ianthe yağlı, rüzgârda dalgalanırmış gibi sallanan bir çadırın altında gözden kayboldu – hücreli, etli, neon sarısı kabarcıklar ve ince pembe bir katmanla kaplı bir çadırın. Colum bu şeyin üstünden tuğla bir duvara çarpmış gibi sekti. Tepetaklak olup tekrar tekrar yuvarlandı ve sadece son anda kayarak durup doğruldu ve soluk soluğa sağlam bir pozisyon alıp kendini sabitledi. Az önce bir ölümbüyücüsünün durduğu yerde şimdi görüntüsüyle insanı afallatan, deri ve deri altı yağından yarı şeffaf bir kubbe vardı. Colum hevesle yeniden saldırıya geçip kalkanını vıck diye çirkin ıslak bir sesle o şeyin üstüne indirdi. Şey lastik gibiydi: Onu geri sektirdi. Kılıcıyla yukarıdan aşağıya bütün gücüyle bir kesik attı: Et kabarcığının üstünden parçalar koptu ve kan geldi ama kabarcık dağılmadı.

Gideon kılıcını çekmek için elini üstüne koydu ve parmakla-

rını zırhlı eldivenin içine geçirdi. İnce parmaklar bileğini kavradı. Etrafına bakındığında Harrow'un dudaklarını sımsıkı kapatmış durduğunu gördü.

“Onlara yaklaşma,” dedi. “Ianthé’ye dokunma. Ona dokunmayı aklından bile geçirme.”

Gideon çılgınca etrafına bakınıp Altıncı Hane’yi aradı: Sadece yüzünde umursamaz bir ifadeyle duran Camilla’yı gördü, kılıçları kınındaydı. İzleyenler de neredeyse utanmış, soluksuz bir sessizlik içinde yapıyorlardı; Colum o korkunç deri kalkanının etrafında daire çizip kesiklerle dayanıklılığını sınıyor, kılıcını bütün gücüyle üstüne batırıp et yarılmayınca homurdanıyordu. Sonra da Silas gözlerini kapatıp sessizce, “Ölümbüyücüsüyle dövüşmesi gerekiyor,” dedi.

Colum kolunu kaldırıp çaprazlamasına, güzel bir yarma hareketiyle aşağı indirdi. Kılıcı ve küçük kalkanını hazır tutup dişlerini gıcırdatarak geri çekildi. Gideon sülüklenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve Colum’un ölümbüyücüsü vakumlamaya başlayınca havadaki buğuyu görüp o dondurucu emilmeyi hissettiğine yemin edebilirdi.

Silas gözlerini açmadan, “Benimle mücadele etmeyi kes,” dedi.

Colum boğuk bir sesle, “Yapma. Beni bayıltma. Bu defa olmaz,” dedi.

“Asht Birader,” dedi ölümbüyücüsü, “eğer inanamıyorsan o hâlde Tanrı aşkına *itaat et*.”

Colum boğazının gerisinden bir ses çıkardı. Ianthe sarı lekeli etten duvarın ardında belli belirsiz bir şekildi. Silas çevik adımlarla öne ilerledi –elektrik akımları çatırdayarak teninin, ellerinin üstünden geçiyordu– ve avuçlarını kalkanın üstüne yerleştirdi.

Deri, parmaklarının altında birikti ve Gideon bir anlığına yaptığı işe yaradığını düşündü. Sonra duvar ellerini içeri emdi, yarıldı ve bir anda peyda olan köpek dişleriyle parladı. Kalkan vahşice ısırırken Silas’ın bileklerinden kan çıktı. Silas çığlık atıp gözlerini kapatırken bedeninden etrafa dalga dalga ısı yayıldı; Colum gitgide grileşip hareketsizleşti ve Silas ellerini sıkıp yumruk yaptı.

Kalkan bir sivilce ya da gözyuvarı gibi *pat* diye yarılıp biçimsiz şeritler ve kıvranıp titreşen öbekler hâlinde yere düştü. Silas başını sımsıkı yumruk yaptığı ellerinin arasında tutan Ianthe'yi gördüğü için neredeyse şaşırmış gibiydi. Ianthe başını kaldırdığında gözleri vahşiydi, yeniden beyaz olmuşlardı ve çıkarabilmek için sahip olduğundan daha fazla ses teli gerektiren bir sesle çığlık attı.

Silas ona cinayet tutkusuyla yanıp tutuşan akkor beyazı ellerle yaklaştı. Ianthe eğilip yanından geçti ve kendini az önce kalkanı olan, hâlâ fokurdayan tabakaya fırlattı. Bir şapırtıyla derinin içine dalıp zemine sıcak sarı yağ damlaları sıçrattı. Deri yanmış gibi su toplayıp kendi üstüne buruştu ve ardından sıvılaşp ağdalı bir birikintiye dönüşürken geride Ianthe'den eser kalmadı.

Silas birikintinin yanında diz çöktü ve –gümüş zinciri kusursuz beyaz tuniğinin üstünde kıvrılıp bükülmeye başlarken– elini içine daldırdı. Colum karnına yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı. Birikintiden kanlı bir el çıktı, Silas'ı omzundan yakaladı ve hızla içeri çekti.

Tavan bir fırtına bulutu gibi yarıldı ve kanlı, yağlı bir sağanak hepsini sıırılsıklam etti. Gideon'la Harrow öğürüp kukuletalarını başlarının üstüne çektiler. Kanla lenf sıvısına bulanmış pislik içinde iki figür yukarıdan yuvarlandılar. Ianthe ayaklarının üstüne düşüp narince o kokuşmuş kırmızı çorbayı üstünden silkti; neredeyse hiç zedelenmemişti ama Silas doğrudan yere düştü. Ianthe'nin yanağında tokadı andıran soluk kırmızı bir iz vardı; yanağına dokununca iz solup yok oldu.

Silas güçlkle doğrulup dizlerinin üstünde durdu, parmaklarını birbirlerine geçirdi ve ardından gelen emme etkisi Gideon'ın kulaklarının basınç düşüklüğünden uğuldamasına neden oldu. Artık Silas'ın gücünün Ianthe'nin etrafına dolandığını görebiliyordu ve gözlerine inanamayarak güldü. Soluk soluğa kalmıştı, neredeyse hiperventilasyona girmek üzereydi.

“Octakiseron,” dedi Ianthe, “bunu benim ürettiğimden hızlı alamazsın.”

Harrow büyülenmiş gibi, “Silas onun içini boşaltmaya çalışıyor,” diye mırıldandı. “Ama Silas dikkatini böldü – Colum'u geri getirmesi lazım, yoksa–”

Colum –ismi gibi kül rengi, hareketleri sarhoş gibi, uyuşmuş– kılıcını kaldırmış, durdurulamaz bir ivmeyle Ianthe'ye doğru ilerliyordu. Sanki onu test etmek istermiş gibi kalkanını elinin tersiyle Ianthe'nin suratına indirdi. Ianthe'nin başı kopacakmış gibi bir hızla geri gitti ama incinmiş ya da yaralanmış gibi değil de sersemleyip şaşırmış gibiydi. Kesik kesik soluyordu. Hiçbir şey olmamış gibi doğruldu ve kavalye kılıcıyla ileri doğru bir hamle yaptı. Ianthe elini kaldırıp alelade bir şey yapıyormuş gibi kılıcın parlayan kenarını tuttu. Eli kanlıydı ama kanın kendisi de zarafetle geri itiliyor, kılıcı Ianthe'nin elinin ek parmaklarıymış gibi usulca geriletiyordu.

Silas ellerini kenetleyince basınç Gideon'ın neredeyse kusmasına neden oluyordu. Colum kılıcını salladı –kan, cam parçası gibi kırılıp döküldü– ve Ianthe kimse kendisine dokunmamış olsa da tökezledi. Sendeleyerek Colum'dan uzaklaşırken yerdeki ve duvarlardaki kanlar kuruyor, hiç var olmamış gibi yanıp gidiyorlardı. Ianthe'nin gözleri o çirkin, boş beyaza bürünmüştü ve sanki beyninin konumunu değiştirmek istiyormuş gibi başını tutmuş sallıyordu.

“Bunu bana yapmayı kes!” diye tıslıyordu. “Kes şunu!”

Colum dönüp son derece akıcı, nefis bir hamleyle sırtını boydan boya kesti. Sığ bir kesikti. Ianthe farkına bile varmamış gibiydi. Güzel sarı cüppesinin altından kan fokurdadı ve yeni açılan yarığın içinde yaranın kendini emip kapattığını gördüler. “Dinle,” diyordu, “Yavru, *dinle*.”

Silas yumruklarını yere vurdu. Hava Ianthe'nin ciğerlerinden boşaldı. Ağzı ve teni büzülüp çürüdü: Ianthe durdu, sendeliyordu, kaskatı kesilmişti, gözleri şaşkınlık içinde yuvalarından uğramıştı. Kandan kalanlar soluk bir duman hâlinde yerden yükselip etraflarından göğe doğru süzüldüler. Bir an için her şey aklaşıp tertemiz olup ışıldayan bir beyazlığa büründü. Bütün bunların ortasında doğadışı bir hareketsizlikle eğilmiş duran Ianthe vardı. Kan Silas'ın burnundan ve kulaklarından kan teriyle sakince damlıyordu.

Gideon, Harrow'un irkildiğini hissetti.

Ianthe'nin donuk mor irisleri geri dönmüştü, gözbebekleri de aynı şekilde ama belki öncekine göre biraz daha solgundular.

Gözlerinin önünde yaşlanıyordu. Cildi kâğıdı andıran iplikler hâlinde soyuldu. Ama onu ellerine almış gibi sıkıca tutan Silas'a bakmıyordu. Gördüklerine inanamayarak Sekizinci Colum'a bakıyordu.

"Yani, şimdi siki tuttunuz işte," diye duyurdu.

Sekizinci Colum'un gözleri az önce Ianthe'nin gözlerinin büründüğü sıvı beyaz kadar sıvı bir siyaha bürünmüştü. İnsan gibi hareket etmeyi bırakmıştı. Bir savaşçının hareketlerindeki tasarrufu; bütün hayatı boyunca kılıç eğitimi almış birinin uzun, güzel hatları; bütün çevikliği kaybolmuştu. Artık içinde altı kişi varmış da bunların hiçbirisi daha önce bir insan bedeninin içinde bulunmamışlar gibi hareket ediyordu. Havayı kokladı. Başını arkaya doğru çevirdi – ve çevirmeye devam etti. Başı korkunç bir çatırtıyla yüz seksen derece dönüp umursamazlıkla arkasındaki odaya baktı.

Ampullerden biri çığlık attı, patladı ve kıvılcımlar yağdırarak öldü. Hava çok soğumuştü. Gideon'ın soluğu aniden çöken karanlığın içinde buz gibi beyaz huzmeler şeklinde çıkıyordu ve kalan ışıklar karanlığı delmekte zorlanıyordu. Colum gri bir dille dudaklarını yaladı.

Kemik parçacıkları zeminden sekti. Harrowhark bunları uzun bir kavis vererek yukarıdan atmıştı ve hepsi de isabetli bir şekilde Colum'un ayaklarının dibine düştü. Yerden kemik mızraklar fırlayıp Colum'u aralarında sıkıştırıp olduğu yere mıhladı. Colum beyaz çizmeli ayağını umursamazca kaldırıp mızrakları tekmeledi. Tozlu diş rengi kalsiyum bulutları hâlinde patladılar.

Silas neredeyse cenin gibi kıvrıldığı yerden yukarı baktı. Hâlâ gün ışığındaki bir inci gibi parlıyordu ama dikkati dağılmıştı. Ianthe küçümsemeyle büyüünün içinden çıktı, eti dolgunlaştı, yüzüne renk geldi ve kendini kaşdı. Sekizinci Colum'un teninin altında ışıklar vardı: Sağa sola sallanarak ağır adımlarla yürürken kaslarının arasında bir şeyler kımıldanarak hareket ediyordu.

Silas burnuyla ağzındaki kanı silip sakın bir sesle konuştu: "Asht Birader, hanenin başının sözlerini dinle."

Colum ilerledi.

Silas istifini bozmayarak, "Geri gel," dedi. "Sana dönmeni bu-

yuruyorum. Sana dönmeni buyuruyorum. Colum – sana dönmeni buyuruyorum. Sana dönmeni buyuruyorum. *Sana dönmeni buyuruyorum*. Buyuruyorum. Buyuruyorum, buyuruyorum, buyuruyorum – Colum–”

Colum’un içinde yaşayan şey Colum’un kılıcını kaldırdı ve ucunu Silas Octakiserson’un boğazına soktu.

Gideon harekete geçti. Harrow’un bağırarak onu uyardığını duydu ama elinde değildi. Meçini kınından çıkardı ve kendini üstüne bir kişi kılıfı geçirmiş o gri şeyin üstüne attı. O şey bir kavalde değildi: Bir elips çizerek üstüne inen kılıcını durdurmak için karşı hamle yapmadı. Sadece Colum’un kalkanını hiçbir insanda olmayan bir kuvvetle ona vurdu. Gideon sendeledi, neredeyse düşerken zarafetten yoksun bir şekilde aşağıya doğru savrulan kılıcın önünden çekildi. Colum’un hareketinden istifade edip ona yaklaştı, kolunu kılıcıyla bedeni arasına sıkıştırıp bileğini etli bir çatırtı sesiyle kırdı. Şey, Gideon’ın yüzünün dibinde ağzıyla gözlerini açtı. Gözyuvarları kaybolmuştu –Colum’un gözyuvarları kaybolmuştu– ve soketler dişlerle çevrelenmiş, içinden küçük dillerin sürünerek çıktıkları ağızlara dönüşmüşlerdi. Orijinal ağzındaki dili dışarı çıkıp uzadı, aşağıya inip Gideon’ın boynuna dolandı–

“Yeter,” dedi Ianthe.

Bir zamanlar Colum olan o gri şeyin arkasında belirdi. Bükülmüş boynunu sanki o şey bir hayvanmış gibi sakince ve kolayca alıp yana eğdi. Boyun kırıldı. Ianthe’nin parmak uçları tenin içine daldı; ağız-gözlerden tiz bir çılgılık yükseldi ve Gideon’ın boynuna dolanmış dil yumuşayıp çekildi ve o iki ağız da çözülüp çamura benzeyen tuzlu bir sıvıya dönüştü. Ceset yere düştü–

–ve bir kez daha Colum’du; yüzü çarpılmıştı, boynu yanlış yöne dönmüştü, genç, ölü amcasının deşilmiş cesedinin üstüne serilip kalmıştı. Hayatlarının ölümcül bir imitasyonu gibi ölüm-büyücüsünün cesedine sarılmış o koca, hırpalanmış bedende bir teselli yoktu. Artık ikisi de beyaz giymiyordu: Tamamen lekelenmişlerdi, sarı, kırmızı, pembe.

Işıklar yeniden kasvetle vızıldadı. Hava temizlendi. Ianthe kan revanın içinde bir güve, bir peri gibi kalmıştı. Eteklerinin yenlerini narince kaldırıp salladı. Kan ve et parçaları tozmuş gibi üstünden düşüverdiler.

Ida'nın Prensesi çevresindeki yıkımı gözden geçirdi: Sonra da kendisine, uyandırmak istediğın birine atacağın cinsten, hafifçe bir tokat attı.

“Toparlan artık,” dedi kendine. “Bunu az kalsın kaybediyordun.”

Gideon’a, Camilla’ya ve Harrow’a dönüp konuştu.

“Bu binada benden kötü şeyler var. Bu sefer bedava olsun.”

Geriye, Silas’tan fışkırıp birikmiş kanın içine bir adım atıp gözden kayboldu. Odada yalnız kalmışlardı, Silas Octakiseron, Colum Asht ve Naberius Tern’ün sessizce, sere serpe yatan cesetleriyle birlikte. Ve bir de kıyılmış bir mücevher gibi görünen Coronabeth Tridentarius’un alçak, kederli soluklarıyla.

Çaresizce harekete geçmek isteyen –harekete geçip ortadan ve orada olan şeyden uzaklaşmak, terk edilmiş Üçüncü ikizine doğru gitmek isteyen– Gideon ona doğru yalpaladı. Güzel kirpiklerinden gözyaşları süzülen Corona ağlamaktan şişmiş gözleriyle baktı ona. Kendini Gideon’ın kollarına attı ve artık sessizce, tamamen yıkılmış bir hâlde hıçkırır hıçkırır ağladı. Giden bu tımarhanedeki birilerinin hâlâ ağlayabilecek kadar insan olduğu gerçeğinde teselli buldu.

“İyi misin – yani bir yerin incinmedi, değil mi?” dedi Gideon.

Corona irkilerek Gideon’dan uzaklaşıp başını kaldırarak ona baktı; altın saçları alnına ter ve gözyaşlarıyla yapışmıştı. “Yavru’yu aldı,” dedi ki hakikaten de öyle sayılabilirdi.

Ama sonra Corona yeniden ağlamaya başladı, koca gözyaşları gözlerinden sızıyordu, sesiye keder ve kendine acımayla boğuklaşmıştı. “Hakikaten Yavru kimin umurunda? Yavru! Beni alabilirdi.”

Yalnız ikizi acısıyla ve yabancı kederiyle baş başa bıraktılar. Camilla, Harrow ve Gideon hep birlikte koridorda durmuş kendilerine gelmeye çalışıyorlardı. Gideon hiçbir şeyin yerinden oynamadığından emin olmak için omzunu çeviriyordu ve Harrowhark da ismi ağza alınamayacak bir şeyden ibaret öbekleri fiskeleyerek yenlerinden atıyordu, bu sırada Camilla konuştu: “Muhafız. Muhafız nerede?”

“Dövüş sırasında onu gözden kaçırdım,” dedi Gideon. “Arkanda olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyleydi – ben de kapının yanındaydım,” dedi Harrow. “Onu daha birkaç dakika önce gördüm.”

“Onu gözden kaçırdım,” dedi Camilla. “Onu asla gözden kaçırmam.”

Hissettiğinden çok daha kesin bir eminlikle, “Ağır ol biraz,” dedi Gideon. “O artık kocaman adam. Büyük ihtimalle Dulcinea’nın nasıl olduğuna bakmaya gitmiştir. Harrow benim Dulcinea’ya yanık olduğumu söylüyor–” (“Öylesin,” dedi Harrow, “Dulcinea’ya yanıksın,”) “–ama o benden yüzde altı yüz daha yanık ki bunu hâlâ anlayabilmiş değilim.”

Camilla ona bakıp koyu renkli eğik kâkülünü gözlerinin önünden çekti. Bakışlarında sabırsızlıktan daha sert bir şey vardı.

“Muhafız,” dedi, “Dulcinea Septimus’la on iki yıldır mektuplaşıyordu. Ona yanıktı. Hanenin veliahdı olmasının nedenlerinden biri onunla eşit seviyede karşılaşmaktı. Tıp bilimine duyduğu ilgi de tamamen onun iyiliği içindi.”

Bunu duymak Gideon’ın vücudundaki bütün sıvıları buz gibi sidiğe çevirdi.

“Dulcinea... Dulcinea ondan hiç bahsetmemiştii,” dedi aptal gibi.

“Hayır,” dedi Camilla.

“Ama o... demek istediğim, onunla o kadar çok zaman geçirdim ki—”

“Evet,” dedi Camilla.

“Of, Tanrım,” dedi Gideon. “Hem Palamedes bütün bu meseleyle ilgili o kadar kibardı ki. Aman Tanrım. Palamedes neden bana bir şey söylemedi. Niyetim şey değil... demek istediğim ben hiç... demek istediğim ben ve Dulcinea şey değildik...”

Camilla amansızca, “Dulcinea’ya bir yıl önce evlenme teklif etti,” dedi, artık bir baraj yıkılmıştı, “kalan zamanını kendisinin rahatına önem veren biriyle geçirebilmesi için. Dulcinea reddetti ama ondan hoşlanmadığı için değil. Zaten ölümbüyücülerinin hane dışından evlenmesine dair İmparatorluk kurallarını gevşetmeyeceklerdi. Bunun ardından mektupların sayısı azaldı. Ve buraya geldiğimizde... Dulcinea onu arkasında bırakmıştı. Palamedes bana onun zamanını kendisini güldüren biriyle geçirmesinden mutlu olduğunu söylemişti.”

O gün beş kişi ölmüştü; küçük şeylerin önemlerinin göreceli olarak balon gibi şişmesi komikti. Bu trajedi Kenan Evi’nde katalka konmuş sertleşen kemiklerin ve statik kalplerin içine işliyordu ama aynı zamanda hayatları sürdüren kusurlu kırılganlıkta da bir trajedi vardı. Ölümcül bir hastalığı olan ergene aşk mektupları yazan sekiz yaşındaki oğlan. Salt kendisine bakıcılık etsin diye dünyaya getirildiği güzel cesede âşık, küçük kız. Terk edilmiş çocukları öldüren gaza bağışıklığından dolayı hayal kırıklığına uğramış hanenin onayının peşinde koşan terk edilmiş çocuk.

Gideon yerde yüzüstü uzanmıştı ve isteriye kapıldı.

“Bunda akla mantığa sığan hiçbir şey yok,” dedi ölümbüyücüsü.

Camilla ciddi bir sesle, “Doğru, yok,” dedi, “ama zaten o ikisini tanıdığım süre içinde hiç olmadı.”

“Hayır,” dedi Harrow. “Demek istediğim Dulcinea Septimus bana Palamedes Sextus’tan iki defa bir yabancıymış gibi bahsetti. Bana kendisine yaptığı vakumlama teklifinin reddedilmesinin ardından onu hiç de yakından tanımadığını söyledi.”

Tozlu zeminde yüzükoyun yatan Gideon inledi: “Ölmek istiyorum.”

Bir ayak onu kaba denemeyecek bir şekilde dürttü. “Ayağa kalk, Gıcır.”

“Ben neden bu kadar çekici doğdum?”

Ölümbüyücüsü, “Çünkü aksi takdirde seninle tanışan herkes seni beş dakika içinde boğardı,” dedi. Dikkati Camilla’daydı: “Peki eğer her şey söylediğin gibiyse neden öyle yüz seksen derece dönüş yaptı? Hâlâ anlamıyorum.”

Altıncı kavalye huzursuzlukla, “Eğer bilseydim,” dedi, “hayat kalitem, uyku düzenim ve mutluluğum artardı. Dokuzuncu, ayağa kalk. Palamedes senden nefret etmiyor. Hiçbir şeyi berbat etmedin. Dulcinea’yla onun arasındaki şey her zaman bundan daha karmaşık olageldi. Buraya gelmeden önce onunla yüz yüze karşılaşmamıştı bile.”

Gideon doğrulup yüzükoyun pozisyonundan çıktı ve ayağa fırladı. Kalbi kuru bir cüruftu ama Palamedes Sextus’la arasının iyi olması hâlâ gülünç derecede önemli geliyordu: Bütün bu dünyanın sonu gelmeden, ilahi müdahaleleri gerçekleşmeden önce kişisel hayatlarının bütün o ufak karışıklarının çözülmüş olması.

“Ona yetişmem lazım,” dedi, “lütfen bana yalnızca bir-iki dakika verin. Harrow, git iki elli kılıcımı getir, valizimin sahte tabanının altında.” (Harrow korkuya kapılarak, “Neyini getireyim, neyini?” dedi.) “Cam, lütfen bana bayağı büyük bir iyilik yapıp Harrow’a göz kulak ol. Ben yuva yıkan birisi olduğum için üzgünüm.”

Gideon dönüp koşarak uzaklaştı. Harrow’un, “Nav!” diye bağırdığını duysa da ona kulak asmadı. Meçi kalçasında sakil bir şekilde sallanıyor, omzu sızlıyordu ve boynunda da hâlâ tuhaf bir his vardı ama tek yapabildiği hayatta olan son iki müttefikini de bulacağını bildiği yere koşmaktı: Dulcinea Septimus’un yatmış, ölmekte olduğu hasta odası.

Muhafız’ı uzun koridorun ortasında, Dulcinea’nın odasının kapalı kapısına bakarken buldu. Gri cüppesinin eteği yere sürünürken fısıltı gibi bir ses çıkarıyordu ve düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi. Gideon derin bir nefes alınca orada olduğunu anladı. Gözlüğünü çıkardı, kolunun yeniyle camlarını sildi ve gözlüğü uzun burnuna geri koyduktan sonra ona baktı.

Birbirlerine çok uzun bir zaman bakmışlar gibi geliyordu. Gi-

deon öne doğru bir adım attı ve, *Sextus*, üzgünüm, demek için ağzını açtı.

Palamedes parmaklarını bir kâğıt parçasını katlarmış gibi birleştirip katladı. Gideon'ın bedeni sanki çelik iğneler elleri ve ayaklarını mıhlamışlar gibi olduğu yerde durdu. Gideon'ın her yeri üşüyordu. Konuşmaya çalıştı ama dili damağına yapıştı ve ağzına kan tadı geldi. Debelendi –fonuna iğnelenmiş bir böcek gibi– ve Palamedes ona baktı, soğuk ve duygusuzdu, kendisi gibi değildi.

Palamedes çalışmasını gözden geçirdi ve iyi olduğunu gördü. Ardından *Dulcinea*'nın kapısını açtı. Gideon görünmeyen bağlarından kurtulmaya çalıştı ama kemikleri vücudunun içinde kaskatı olmuş gibiydi, sanki o sadece onların çevresindeki etten bir çoraptı. Kalbi kesinlikle esnemeyen göğüs kafesiyle mücadele ederken hissettiği dehşet duygusu ağzının içinde yükseldi. Palamedes gülümsedi ve o tuhaf simyayla yüzü güzelleşti, gri gözleri parladı ve netleşti. Palamedes hasta odasına girdi.

Kapıyı kapatmadı, içeriden yumuşak sesler geliyordu. Ardından Palamedes'in sesini duydu, açık ve net olarak:

“Seninle en baştan konuşmuş olmayı dilerdim.”

Dulcinea'nın sesi alçaktı ama duyuluyordu–

“Neden konuşmadın?”

“Korkuyordum,” dedi samimiyetle. “Aptaldım. Anlıyorsun ya, kalbim kırıktı. Dolayısıyla –aramızdaki şeyin değiştiğine– inanmak daha kolaydı. *Dulcinea* *Septimus*'un duygularımı korumaya çalıştığına... benim anlayabileceğimden çok daha iyi anladığı bir şeyden onu kurtarmaya çalışan cahil bir çocuğun üstüne titrediğine inanmak. Ben onu önemsiyordum, *Camilla* da bizi önemsiyordu. *Dulcinea*'nın görevimizi yaparken ikimizi de onun durumunun kötüleşmesini ve ölmesini izlemenin vereceği kalp acısından kurtardığını düşünüyordum.”

Odada bir sessizlik oldu. Palamedes ekledi: “Bu başladığında ben sekiz yaşındaydım ve sen –sen *Dulcinea*– on beş yaşındaydın. Hislerim yoğundu ama Tanrı aşkına, tabii ki anlıyordum. Ben daha *bebeğim*. Yine de sonsuz bir anlayış ve sempatiyle karşılandım. Hislerim son derece ciddiye alındı ve bana neden bahsettiğini bilen biriymişim gibi davranıldı. Bu özellik Yedinci Hane'de yaygın mı?”

Gideon, Dulcinea'nın sesindeki cılız gülümsemeyi duyabiliyordu. "Galiba öyle. Çok, çok uzun zamandır genç ölümbüyücülerinin ölmesine izin veriyorlardı. Amansız bir hastalığın pençesinde büyüdüğünde, herkesin bu kararları senin yerine almasına alışıyorsun... ve bundan nefret etmeye... dolayısıyla herkesin hislerini seninkinin alınmadığı şekilde ciddiye almayı istemeye meyilli oluyorsun."

"Bilmek istediğim iki şey var," dedi Palamedes.

"İkiden fazla da olabilir. Bütün günüm boş."

Palamedes sakince, "İkiden fazlasına ihtiyacım yok," dedi. "Birincisi şu: Neden Beşinci?"

Şaşkın bir duraklama oldu. "Beşinci mi?"

"Dokuzuncu ve Sekizinci Haneler en net ve yakın tehlikeyi oluşturuyorlardı," dedi Palamedes. "Dokuzuncu, Harrow'un muazzam yeteneği sebebiyle, Sekizinci de seni son derece kolayca açık edebileceği sebebiyle – en ufak bir dikkatsizlik bir Sekizinci ölümbüyücüsüne iddia ettiğin şey olmadığını gösterirdi. Bilmek için tek yapması gereken seni vakumlamak olurdu. Hatta bunu kendini beğenmişlik olarak görmüyorsan *kendimin* dahi neden hâlâ hayatta olduğumu merak ediyorum. Ama seni korkutan Beşinci Hane oldu."

"Ben neden–"

"Lütfen bana yalan söyleme."

"Ben hiçbirinize asla yalan söylemedim," dedi Dulcinea.

"O hâlde... neden?"

Küçücük, pır pır eden bir iç çekme, bir yere konan kelebek gibi. Gideon onun söylediklerini duydu: "Yani düşünsene. Abigail Pent erişkin bir ölümlerle konuştu. Bu iyi değil. Üstesinden gelinemeyecek bir şey değil – ama bir sorun. Ama bu bir faktör olsa da esas neden bu değildi... o Abigail'in *hobisiydi*."

"Hobisi mi?"

"Kimsenin uzak geçmişi umursayacağını düşünmemiştim... ama Pent'in tarihe sağlıksız bir ilgisi vardı. Kütüphanede, odalarda bulduğu her şey ilgisini çekiyordu. Mektuplar, notlar... resimler... bir insan hayatının arkeolojisi."

"Abigail Pent bir ölümbüyücüsü olabilirdi ama aynı zamanda bir tarihçiydi de – hem de meşhur bir tarihçi. Araştırmanı yapmamışsın."

“Ah inan bana o yüzden kafamı duvarlara vuruyorum. İlk iş olarak kalkıp bütün mekânı temizlemeliydim. Ama... nostaljiye kapılmıştım.”

“Anlıyorum.”

“Tanrım, anlamadığından memnunum. Senin şeyin-içindeki hayalet konusundaki ustalığını kavrayamamıştım. Altıncı psikometrisini.” Ansızın çınlayan bir sesle bir kahkaha atıldı. “Bunu anlamadığım için hakikaten de mutlu olman gerektiğini düşünüyorum. Pent kendi başına beni feci korkuttu.”

“Ve anahtarı onun içine koydun – neden?”

“Zaman,” dedi Dulcinea. “Kimsenin beni onunla yakalamasını göze alamazdım. Anahtarı etinin içine saklamak izleri gizledi. Dürüst olmak gerekirse daha erken bulacağınızı düşünmüştüm... ama bu bana kilidi tıkmak için zaman kazandırdı. Onu kim çıkardı? Kilidi kesinlikle kullanılamaz hâle getirdiğimi sanmıştım.”

“Dokuzuncu.”

“Bu etkileyici olmanın da ötesinde bir şey,” dedi. “İmparator onu elde etmekten çok mutlu olurdu... neyse ki asla öyle bir şey olmayacak. Yani, bu da egoma başka bir darbe işte. Kilidin kırılabileceğini ve anahtarın bulunabileceğini düşünmüş olsaydım orayı temizlerdim, onun bulunmasına izin vermezdim... ama şu anda bu konuşmayı yapıyor olmamızın nedeni de bu zaten, değil mi? Psikometrik numaralarını mesajın üstünde kullandın. Eğer içeri girmiş olmasan benim de orada bulunduğumu asla bilemeyecektin. Haklı mıyım?”

“Belki,” dedi Palamedes. “Belki.”

“İkinci sorun ne?”

Gideon yeniden mücadele etti ama sanki havanın kendisi bir yapışkana dönüşmüş gibi sıkı yakalanmıştı. Gözleri göz kırpmak konusundaki mutlak yetersizliği yüzünden sırlıslıkla olmuştu. Nefes alabiliyordu ve dinleyebiliyordu ama hepsi buydu. Beyni tatlı bir boşlukla doluydu.

Palamedes son derece alçak sesle, “O nerede?” diye sordu.

Cevap gelmedi.

“Tekrar ediyorum,” dedi Palamedes. “O nerede?”

“Onunla anlaştığımızı düşünmüştüm,” diye kolayca kabul

etti Dulcinea. “Keşke bana senden bahsetmiş olsaydı... bazı ek önlemler almış olabilirdim.”

“Bana,” dedi Palamedes, “Dulcinea Septimus’a ne yaptığını söyle.”

Dulcinea Septimus havadan sudan bahsedermiş gibi, “Ah, hâlâ burada,” dedi. “İmparator’un çağrısına uyarak kavalyesi-nin peşinde geldi. Kavalyenin başına gelen bir kazaydı – gemi-sine bindiğimde laftan anlamadı, ben de onu öldürmek zorunda kaldım. Ki bunun olmasına gerek yoktu... en azından o şekilde olmasına gerek yoktu. Sonra da Dulcinea’yla konuştuk... Birbi-rimize bayağı benziyoruz. Sadece görünüş olarak demek istemi-yorum ama durum *böyleydi*, gözler hariç –Yedinci Hane görünüş söz konusu olduğunda son derece öngörülebilir– hastalığımız da benziyordu... çok hastaydı, buraya ilk geldiğimde olduğum kadar hastaydı, Sextus, buradaki ilk birkaç haftayı belki çıkara-bilirdi.”

“O hâlde Protesilaus ve Yedinci Hane hakkında anlattıkların yalandı,” dedi Palamedes.

“Beni dinlemiyorsun. Ben hiç yalan söylemedim,” dedi ses. “Ben farz etmenizi istedim ve hepiniz dediğimi yaptınız.”

“Kelime oyunu.”

“Daha dikkatli dinlemeliydiniz. Ama hiç yalan söylemedim. Ben Yedinci Hane’denim... ve bu bir kazaydı. Her halükârda, iki-miz konuştuk. Kendisi tatlı, küçük bir şeydi. Onun için hakika-ten de bir şey yapmak istedim – ve sonrasında onu olabildiğince yanımda tuttum... ta ki birisi kavalyemi devre dışı bırakana ka-dar. Sonra da ondan kurtulmam gerekti, hızla... tek seçeneğim fırındı. Bana öyle bakma. Ben bir canavar değilim. Septimus, me-kik Cennet’e inmeden ölmüştü... hemen hiç acı çekmedi.”

Çok uzun bir duraklama oldu. Palamedes’in sesi konuştu-ğunda hiçbir şeyi ele vermiyordu: “Yani en azından bu da bir şey. Şimdi hepimiz onu takip edeceğiz diye düşünüyorum doğru mu?”

Odada Palamedes’in yanında duran kadın, “Evet ama bu hiç-bir zaman sizinle ilgili bir şey olmadı,” dedi. “Kişisel olarak de-ğil. İmparator’un Liktor planlarını bozacak olursam –diğer sekiz hanenin bütün vârislerini ve kavalyelerini öldürürsem– onu sis-

teme çekeceğimi biliyordum ama bunu kalan Elleri de yanında getirmesine neden olmayacak, incelikli bir şekilde yapmalıydım. Eğer bütün gücüyle gelecek olsaydı savaş düzenine geçmiş olurdu ve her zamanki gibi pis işini yapmaya Liktorlarını yollardı. Bu şekilde sahte bir... yarı güvenlik hissine kapılacak diye düşünüyorum. Ve Dominicus'un mıntıkasına girmeye bile tenezzül etmeyecek. Sistemin ötesinde öylece duracak –neler olduğunu öğrenmeye çalışacak– tam olmasını istediğim yerde. Ölmeyen Kral'a, Baş Ölümefendisi'ne, Diriltlen'e, efendim ve ustama hanelerini teker teker mahvetmemi izlemesi için ön sıralardan koltuk vereceğim ve sonunda dayanamayıp sınırı aşmadan önce, ben çağırdığımda neyin geleceğini görmeden önce, kaç tanesinin yok olması gerektiğini öğreneceğim... sonra da hiçbir şey yapmama gerek kalmayacak. Çok geç olmuş olacak.”

Bir duraklama oldu.

“İmparator'un Liktorlarından biri ondan neden nefret etsin ki?”

“Nefret etmek mi?” Gideon'ın Dulcinea olarak bildiği kızın sesi yükseldi, tiz ve kararlıydı. “Ondan *nefret etmek* mi? Ben o adamı on bin yıl boyunca sevdim. Hepimiz sevdik, her birimiz. Ona bir kralmış gibi taptık. Bir tanrıymış gibi! Bir kardeş gibi.”

Sesi alçaldı ve kulağa son derece normal ve son derece yaşlı geldi: “Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum... sen bir kalp atışından daha kısa süredir hayattasın, ben ise hayatın anlamını yitirdiği vakitleri geride bırakalı çok oldu. Hiçbiriniz Liktor olmayacağınız için kaderinize şükredin, Palamedes Sextus. Bu ne hayat ne de ölüm – arada bir şey ve kimse asla sizden bunu benimsemenizi istememeli. Özellikle de o.”

“Ben bunu Camilla'ya yapmazdım.”

“Demek nasıl olduğunu biliyorsun. Akıllı çocuk! Hepinizin çözeceğinizi biliyordum... bir noktada. Ben de yapmak istemiştim... Hem de hiç istememiştim... ama ölüyordum. Loveday –o kadın, kavalıyemdi– o ve ben, bunun beni hayatta tutabileceğini düşünmüştük. Bunun yerine ben sadece ölmeye devam ettim bütün bu süre boyunca. Hayır, sen yapmazdın ve yapmama akıllılık ediyorsun. Bunu başka birinin ruhuna yapamazsın. Öğretmen neredeyse bunuyordu. Ona ne yaptığımızı biliyor

musun? Biz diyorum ama o benim projem değildi... o bir kutsal bir vahşetti. Bunun için kendi haneni suçlamalısın! Onu öldürüp yardım istedikleri için İkinci'nin hırtlarına minnettarım. Burada beni bir tek o korkutuyordu. Beni durduramazdı ama işleri aptallaştırabilirdi."

"Öğretmen seni neden tanımadı?"

"Belki de tanıdı," dedi kadın. Sesi gülümsüyormuş gibi çıkıyordu. "O ruh çorbasının ne düşündüğünü kim ne zaman bilebildi ki?"

Başka bir duraklama oldu. "Bütün bunları beklediğimden çok daha makul bir şekilde karşıladın," dedi kadın. "İnsan genç olduğunda her şeyi düşündüğün anda yapıyorsun. Örneğin ben bunu yapmayı son üç yüz yıldır düşünüyordum... ama senin Dulcinea'nın öldüğünü anladığında aptalca bir şey yapmaya kalkışacağını varsaymıştım."

Palamedes tasasız bir sesle, "Ben asla aptalca bir şey yapmaya çalışmam," dedi. "Seni öldürme kararını onu kurtarmak için artık hiçbir şansımız olmadığını öğrendiğim anda aldım. Hepsi bu."

Kadın buz kadar berrak ve parlak bir sesle güldü. Kahkahası tam ortasında bir öksürük tarafından bölündü –derinden gelen, hastalıklı bir öksürük tarafından– ama kadın sanki umursamıyormuş gibi gülmesine devam etti.

"Of yapma... yapma."

"Sadece zaman kazanmam gerekiyordu," dedi Palamedes, "bunu fark etmeyeceğin kadar yavaşça yapmam için – seni koşturmahydım."

Başka bir kahkaha daha geldi ama bu da koca, ıslak bir öksürükle kesilmişti. Bunu bir kahkaha takip etmedi. "Altıncı Hane'nin genç Muhafızı, sen ne yaptın?" dedi kadın.

"Urganı bağladım," dedi Palamedes Sextus. "Sen bana ipi verdin. Ağır kan kanserisin... tıpkı Dulcinea gibi. İleri seviye, tıpkı öldüğünde onun olduğu gibi. Statik çünkü Liktor süreci özümseme noktasında radyal hücre yenilemesine başlıyor. Konuştuğumuz bunca süre boyunca sende yolunda gitmeyen her şeyin bir listesini çıkardım –bakteriyel ciğer enfeksiyonun, iskelet yapındaki neoplazmlar– ve onları ilerlettim. Son tümen yıldır

korkunç bir acı çekiyordun. O acının az sonra bedeninin sana yaşatacağı yanında hiç kalacağını umarım, Liktor. Kendi ciğerlerini burnundan kusarak öleceksin, tam bitiş çizgisine gelmişken kendini masum insanları neden öldürdüğün hakkında, sanki nedenlerin ilginçmiş gibi gevezelik etmekten alıkoyamadığın için başarısız olarak... Bu Dördüncü ve Beşinciler için –senin yüzünden doğrudan ya da dolaylı olarak ölen herkes için– ve en kişisel olarak da bu Dulcinea Septimus için.”

Öksürük durmadı. Dulcinea-olmayan, etkilenmiş ama çok da endişelenmemiş gibi gelen bir sesle konuştu. “Ah, bundan çok daha fazlası gerekecek. Ne olduğumu biliyorsun... ve neler yapabildiğimi.”

“Evet,” dedi Palamedes. “Aynı zamanda radikal ölümenerjisi fizyonunu da çalışmış olduğunu biliyorum, dolayısıyla bir ölüm-büyücüsü bütün ölümenerjisini çok, çok hızlı dağıtınca neler olacağını da biliyorsun.”

“Ne?” dedi kadın.

Palamedes sesini yükseltti:

“Gideon!” diye seslendi. “Camilla’ya söyle–”

Durdu.

“Of, boş ver. Ne yapması gerektiğini biliyor.”

Hasta odası bir patlamayla beyaz ateşe boğuldu ve Gideon’ı zapteden bağlar koptu. Sertçe duvara düşüp sarhoşmuş gibi döndü ve Palamedes Sextus her şeyi yakarken sendeleyerek koridordan geri gitti. Isı yoktu ama Gideon o soğuk beyaz ölümden alevler hemen arkasındaymış gibi koşarak, arkasına bakmak için bir ânını bile harcamadan uzaklaştı. Muazzam bir ÇATTTT-IIIIR-TTTTTTTT ve arkasından da güm diye sesler geldi. Tavan sarsılarak başının üstüne geniş plaster yağmurları indirdi ve Gideon kendini bir kapıdan içeri attı. Uzun koridorlar boyunca canını dişine takarak koştu, kadim portreleri ve ufalanmakta olan heykelleri, Kenan Evi’nin mezar ganimetlerini geçerken Palamedes Sextus’un tanrı öldüren bir yıldızla dönüşürken bu boktan makinanin mekanizmaları ezilip parçalanıyordu.

Gideon avluda, içindeki kurumuş iskelet ve onun sırlıslıkla havlularıyla dolu, kurumuş çeşmenin önünde dizlerinin üstüne düştü. Alnını çeşmenin mermerine, çentik açılmış gibi bir iz bı-

rakacak kadar sertçe dayarken arkasından gelmeye devam eden yıkım seslerini dinledi. Sadece o yüzeyle kurduğu temas kaçıp gitmesini sağlayabilecekmiş gibi başını bastırdı. Bunu ne kadar süreyle yaptığını –alınını ne kadar sert bastırdığını ve ne kadar süreyle kendisini kucaklayıp durduğunu– bilmiyordu. Ağzı ağlamak isteğiyle sımsıkı kapanmıştı ama gözleri tuz kadar kuruydu.

Yıllarca sonra –birkaç ömür sonra– avlunun kendini içine attığı girişinde bir hareketlenme oldu. Gideon başını çevirdi.

Delikten içeri beyaz buhar doldu. Buharın içinde bir kadın vardı: Karaca rengi bukleleri hüznle cızırdayıp hiçliğe karışmıştı, koyu mavi gözleri elektromanyetik radyasyonu andırıyordu. Muazzam yaralardan kollarının içindeki, ensesindeki ve bacaklarındaki kemikler ve parlak pembe et görülüyordu ve bu yaralar Gideon izlerken kendilerini kapatıyordu. Hasta yatağını kaplamış kanlı beyaz çarşafa sarınmıştı ve sanki dünyanın en kolay işiymiş gibi dimdik duruyordu. Yüzü yaşlıydı – kırışksız ve yaşlı, Kenan'ın tamamının çürümüşlüğünden yaşlı.

Gideon'ın bir nevi abayı yaktığı kadının elinde ışıldayan bir meç vardı. Yalınayaktı. Dumanı tüten kapının eşiğinde eğildi ve arkaya döndü, öksürmeye başladı: Kasıldı, öğürdü, destek almak için çerçeveye tutundu. Feci, soluk kesen bir böğürtüyle yere, hemen önlerine, bir akciğerin büyük kısmı gibi görünen bir şey kustu – her yerinde kusurlu bronşlar, nabız gibi atan mor dikenler ve bütün tırnaklar vardı. Ciğer *şaap* diye düştü.

Kadın inledi, o korkunç mavi gözleri kapatıp kendini iterek ayağa kalktı. Çenesinden kan damladı. Gözlerini yeniden açtı.

“Benim adım Birinci Cytherea,” dedi. “Ulu Diriliş'in Liktoru benim, Ölmeyen Kral'a hizmet eden yedinci azizim. Ben bir ölumbüyücüsüyüm ve bir kavalzeyim. Buraya İmparator'u öldürüp hanelerini kül etmek için geldim. Ve Dokuzuncu Gideon...”

Gideon'a doğru ilerleyip kılıcını kaldırdı. Gülümsedi.

“Bu iş seninle başlıyor.”

Camilla ilerleyen Liktor'a Imparator'un hiddeti gibi bindirdi.

Ona yandan çarparken iki bıçağı gün ışııyla dolu salonda ısıldaklar gibi parladı. Dulcinea –Cytherea– sendeledi, kollarını savurarak karşı hamle yapmaya çalıştı ve geriledi. Meçini kullanabilmek için mesafeye ihtiyacı vardı ama Camilla buna izin vermedi; her adımda geriledi ve kavalye, Gideon'ın bireysel hamleleri görmekte zorlanacağı kadar hızlı ve vahşi hamlelerle saldırarak onu gerilettiler. Bir-iki saniye boyunca Cytherea'nın darbelere çıplak eliyle karşılık verdiğini düşündü, ta ki elinin tersinden kemik bıçaklar çıkmış olduğunu görene kadar.

Zincirlerinden boşanmış Camilla Hect suyun üstünden yansıyan ışık gibiydi. Kılıçlarını tekrar tekrar Liktor'un üstüne savurdu, Cytherea bunlara beceriyle karşılık verdi ama Camilla'nın hızı ve kusursuz nefreti öyle bir şeydi ki yapmayı umut edebileceği tek şey darbelerden ibaret bu fırtınayı bloke etmekte; Camilla'yı geriletmeye başlayamıyordu bile.

Bu Gideon'a ayağa kalkıp kılıcını hazır etme ve zırhlı eldivenini eline geçirip kayışları dişleriyle sıkılaştırma fırsatı sağladı. Camilla'ya ölümbüyüsücüsünün öldüğünü söylemenin asla gerekmeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı. Halihazırda kalbi paramparça olmuş gibi dövüşüyordu.

"Kes şunu," dedi Cytherea. Camilla onu duymadı. Liktor'un gardını aştı, kılıcı Cytherea'nın bileğinin tersinden çıkan kemiklerden evrilip iğnelere dönüşmüş bir çalılığın içinde hapsoldü. Küçük yılanlar gibi eğilip bükülen iğneler gardını aşp kıvrılarak elini geçti ve bileğine dolandı.

Camilla neredeyse bir an bile kaybetmeden öne doğru bir adım atıp Cytherea'nın suratına kafa attı. Liktor'un başı arkaya

savrulsa da hiç kan dökülmedi. Elini çevreleyen kemik kargaşasının yerine sabitlediği Camilla'nın bedeni sarsıldı. Diğer bıçağı gevşek parmaklarının arasından yere düşerek takırdadı. Teni dalgalanıp grileşir gibi oldu. Kuruyup solmaya başladı.

Gideon dövüşe katılmak için en iyi açığı bulmaya çalışırken Cytherea'nın arkasından bembeyaz bir iskelet el belirip suratını kavradı. Başka bir el, kılıç kolunu bileğinden kavradı. Harrowhark basamakların tepesinde, elleri beyaz parçacıklarla dolu hâlde durdu, kafatasına boyanmış yüzü sabah kadar sert ve acımasızdı: Elindeki parçaları tarlaya tohum saçır gibi önüne serp-ti. Her kemik taneciğinden kusursuz bir iskelet yükseldi, merdivene neredeyse sığmayan, koşturarak yukarıya gelen muazzam, köşeli bir kütle hâlinde ilerlediler ve kapıdan tek sıra hâlinde çıkarak teker teker Liktor'un üstüne atıldılar. Liktor bir kemik denizinin altında gözden kayboldu.

Camilla kendini, Harrow'un zihinsiz ölülerinin hızla akan ve yoluna çıkan her şeyi öğüten okyanusunun önünden çekerken bıçaklarını iyileşen elleriyle daha sıkı kavradı – kol kasları gözle görülür biçimde şişip eski şekillerine dönüyordu. Gideon yüreği ağzında ilerleyerek Camilla'nın yerini almak üzere hamle yaptı.

Ölumbüyücüsü, "Dur!" diye havladı. "Nav! *Buraya gel!*"

Altı iskelet daha çağrısını duyarak fırladılar. Harrow'un sırtındaki bir şeyin kayışlarını çözüyorlardı – bu Gideon'ın uzun kılıcıydı, parıltılı, ağır ve keskin. Gideon kınının kopçasını açıp siyah meçini yere attı – zırhlı eldiveni de sallayarak yanına fırlattı ve her ikisine de kendisine sundukları hizmetten ötürü içinden teşekkür etti. Ellerini uzun kılıcının kabzasına doladı ve o eski, tanıdık ağırlığını tarttı.

Kıvıl kıvıl iskelet yığını zeminle birlikte dışarı doğru patladı. Tuğla, karo ve kereste parçaları avlunun içinden tırpan gibi geçti. Gideon kendisini çeşmenin ardına fırlattı, Camilla eski bir kane-penin arkasına atladı ve Harrow da kendisine sert, beyaz bir koza ördü. İskeletler havada marazi bez bebekler gibi uçuştular ve her yüzeye pıtır pıtır kemikten şarapnel isabet etti. Birinci Cytherea elinin tersine öksürürken sarsılmış ama tamamen bütün olarak bu kargaşanın içinden çıktı.

Delikten bir tane uzun, gereğinden çok fazla eklemli bir bacak çıktı, ardından bir tane daha. Sonra bir tane daha. Kemiklerden, bir oyma, bir ağ, bir dantel – dişlerden uzun iğneler, her şeyin üstüne oturduğu bir beden, insanın içini buz kestirecek kadar büyük bir yapı. Isaac Tettares'i öldürmüş olan heyula yapı, hanimfendisinin ardında bütün odayı dolduruyor, kendini esnetip genişliyor, içeri girerken bir duvar ve merdiveni tuzla buz ediyordu. Devasa kemik kafası sallanıp çirkin, kalıptan dökülmüş gibi dudakları ve kıpkısıık gözleriyle tepelerine dikildi.

Ama artık bu karanlıkların içinden çıkıp gelmiş hayal, doğal yırtıcısının, yani Dokuzuncu Hane'nin Muhterem Kızı'nın önünde duruyordu. Daha da çok iskelet sarsılıp düşmüş yoldaşlarının arasından yukarı tırmanırken Gideon da ayağa kalkıp üstündeki tozları silkeledi ve Harrow'un kemiksi tozdan bir göletin içinde durmuş yapıyı, alev alev gözleriyle, neredeyse mest olmuş, beklenti içinde karşıladığını gördü. Gideon bir an bile düşünmedi, bedeni olması gereken yere geçti: Elinde kılıcı, ölümbüyücüsünün önüne.

Gideon telaşla, "Isaac'i öldüren şey buydu," dedi. Muazzam yapı hâlâ bir bacağı zeminden kurtarmak için kıpırdanıyordu ki bu kadar dehşet verici olmasa komik olabilirdi.

"Sextus?"

"Öldü."

Harrow'un ağzı kısa süreliğine buruştu. "Bir ölümbüyücüsü tek başına o şeyi indiremez, Gıcırtı. Bu kendini onaran kemikten."

"Kaçtığım yok, Harrow!"

Harrowhark küçümseyerek, "Tabii ki kaçmıyoruz," dedi. "Ben *tek başına* bir ölümbüyücüsü dedim. Benim yanımda sen varsın. İkimiz kıyameti koparacağız."

"Harrow... Harrow, Dulcinea bir Liktor, gerçek bir Liktor–"

"O hâlde hepimiz ölüyüz, Nav ama gel *önce* kıyameti koparalım," dedi Harrow. Gideon omzunun üstünden ona baktı ve Muhterem Kız'ın gülümsemesini yakaladı. Sol kulağından kan terliyordu ama gülümsemesi uzun, tatlı ve güzeldi. Gideon kendisini ağzını acıtacak denli büyük bir gülümseme takınırken buldu.

Üstadı konuştu: “Ben onu senden uzak tutacağım. Nav, Dokuzuncu Hane nelere kadırmış gösterelim onlara.”

Gideon kılıcını kaldırdı. Yapı kendini kıstırmış son duvar parçaları ve çürümüş kerestelerden de kurtulup önlerinde şaha kalkarak bir kelebek gibi açıldı.

“Bizim işimiz kemik, ebesini siktiğimin,” dedi Gideon.

Gideon’ın kolları yeniden bütün olmuştu. En sevdiği ve hakiki yoldaşı –düz, iki elli kılıcı, sade ve kusursuz– dokunaç ve dişleri matkap gibi dağıtıp geçti. Gideon’ın konumunu koruyup o güzelim, soğuk, Dokuzuncu Hane çeliğini sallayarak çizdiği koca yaylarla dövdüğü iğneli kemik kamçılar kılıcına çarptıkça patlayıp gri bir köpüğe dönüşüyordu.

Harrow da yanında olunca bu ansızın kolaylaşmış ve canavardan duyduğu dehşet, intikamın vahşi hazzına dönüşmüştü. Uzun yıllar boyunca savaşmış olmaları birbirlerinin tam olarak nerede duracağını bildikleri anlamına geliyordu – kılıcın çizdiği her yayı, kendine yol açmaya çalışan her kürekkemiğini. Diğerrinin savunmasındaki hiçbir gedik savunulmadan kalmıyordu. Daha önce hiç birlikte savaşmamışlardı ama hep savaşmışlardı ve dolayısıyla bir an bile düşünmeden birbirlerinin dibinde ve birbirlerinin etrafında dövüşebilirlerdi.

Gideon alan açmak için bastırdı. Dikkatle, adım adım kendisine bir yol yaratıp yapının merkezine doğru ilerledi. Bir dokunaç bacağına doğru atıldı; aşağıya doğru bir darbeyle onu yardı, doğruca kalbini hedef alan ve azı dişlerinden oluşan katı bir kamçıdan kaçınmak için dans ederek uzaklaştı. Arkasında kamçıyı Harrow karşıladı: Kamçı sarsılıp bileşenlerine ayrıldı, ardından dişlerden oluşan bir toza dönüştü ve bu da yalpalayan filizleri birbirlerine bağlayan bir yapıştırıcıya dönüşünce filizler bağlarını kırarak kaçmaya çalışan parçalara bölündü. Harrow’un yok etmediklerini Gideon vurarak indirdi. Omurgalara delice bir öfke ve eğer tekrar tekrar –yeterince doğru, yeterince güçlü ve yeterince iyi– vurur, vurur, vurursa geçmişini yeniden yazıp Isaac’le Jeannemary’yi; Abigail’i, Magnus’u kurtaracağına dair ansızın beliren bir inançla saldırdı.

Ama o şeyin büyüklüğü akıl almıyordu ve her saldırı etrafa şarapnel sıçratıyordu. Harrow bir şey yapıyor, onu bir şekilde

koruyordu; havada tenini doğramış olması gereken sivri parçacıklardan bir dolu vardı ama bunların hiçbirisi ona erişemiyordu. Yine de vızıldayan, seken yongalardan bembeyaz olmuş hava yüzünden hedefini görmek zorlaşıyordu. Göz ucuyla Camilla'nın her iki bıçağını da göğsünün üstünde kavuşturmuş, diş, diken ve sallanan kemik uzantılarla dolu bir fırtınanın içinden koşarak geldiğini gördü – bir an sonra yok olmuş, gözden kaybolmuştu.

Gideon incecik kemik şaftlardan bir perdeyi parçalayarak ilerledi. Artık yapının altına gelmişlerdi. Altı iskelet daha yerden fırlayıp çevrelerinde bir savunma hattı oluşturdu – bunlar bacaksız sütunlardı, yerden çıkmışlardı ve Tepki odasında karşılaştıkları yapıdaki gibi büyük zırhlı kolları ve kemik vatkalı omuzları vardı. Yapının filizlerinin büyük tutamlarını kavrayıp onlarla güreşmeye girişiyorlardı ve aralarındaki açıklıkta Harrow parmaklarını bir araya getirip gerdi. Yenlerini sallayıp içinden parmak kemikleri döktü ve titreyen kemikleri parmaklarının arasında kilmiş gibi ezdi. Gideon iskelet muhafızların arasından sıyrılıp geçerek ölümbüyücüsüne yönelen maceracı dokunaçları kırmakla meşgul olduğundan Harrow'un koluna doladığı parmak eklemlerinden ince tespihi ancak belli belirsiz görebildi. Ardından Harrow o tespihi bir kamçıymış gibi havaya savurunca ucu doğruca canavarın ortasına girip derinde bir yerlere gömüldü.

Harrow, Gideon'a bağırdı: "Çekil!"

Iskelet sütunlardan hâlâ dolaşık kemik yığınlarına sarılmış olan iki tanesi onlara yol açmak için yana eğildi. Gideon kukuletasını yüzünün açıkta kalan cildinin üstüne çekip boşluktan sıkışarak geçti ve sendeleyerek açığa, her yere kıymık sıçratan incik ve kavalkemiklerinden o kâbustan uzaklaştı. Ama daha tam dengesini bulamadan Birinci Cytherea pusu kurduğu yerden üstüne atladı.

Mutlak bir güzelliği vardı ve tamamıyla korkunçtu: Bütündü, yaralanmamıştı ve başına gelen hiçbir şey ona dokunmamıştı. Palamedes'in son büyüünün açtığı yaralar sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu. Hatta etten yapılmamış gibiydi. Adrenalin sisinin içinden bir rüya yükseldi: *Kudretimin kraliçeliğindeymiş gibi görünüyor muyum?*

Liktor'un meç hamlesi bir köpek dişi, bir kurdele gibi ileri fırladı. Gideon iki elli kılıcıyla çarparak o aptal şeyi yana itti ve ivmesini yukarıdan gelen bir darbeye çevirdi. Cytherea serbest elini kaldırdı, o ağır kılıcı tutup öylece durdu. Başparmağının dibinden sıska bileğine doğru incecik bir kızılık aktı. Arkalarında yapı sarsılıp sallanıyor ve Harrow'un kendisine yaptığı her ne haltsa onunla cebelleşiyordu ve Cytherea'nın gözleri Gideon'ın gözlerine kilitlendi.

"Ciddiydim," dedi samimiyetle. "Harikaydın. O küçük rahibe için öylesine harika bir kavalie olurdun ki – neredeyse keşke benim kavalie olsaydın diyeceğim."

"Bana sahip olmaya gücün yetmezdi, siktiğimin Liktor'u," dedi Gideon.

Bir adım gerileyip asılarak kılıcını yukarı kaldırdı –Cytherea'nın kolunu da beraberinde çekti– ve aralarındaki boşluğu aceleyle aşp Liktor'un bacaklarını bir tekmeyle yerden kesti. Cytherea dengesini kaybedip avlunun zeminine saçılmış kemik parçacıklarının üstüne yığıldı ve dağılmış kemikler yükselip dalga dalga gelerek üstünü örttüler.

Yukarıdan korkunç, üstü örtülmüş bir böğürme geldi – büzülmüş dudakların arasından zorlanarak çıkarılan bir inilti. Yapı uluyordu. Öne doğru atılmak istedi ama her hamlesinde yere mihlanmış gibi hareketi yarıda kesiliyordu. Filizleri yeri dövüp deliyor, kıymık ve halı parçalarından kabaran bulutlar kaldırıyordu. Şey öfkeyle son bir kez kendini itip dengesini kaybetti ve ölümbüyücüsünün az önce durduğu yere sertçe düştü. Çeşme ağırlığının altında tuzla buz olurken ısırap verici bir şangırtı yükseldi. Gideon'ın yüreği ağzına gelmişti ama o yıkımın içinden tozlu siyah bir figür çıktı, şeyi çekip yere indirmekte kullandığı dişlerden ipleri bileklerinin etrafına dolamıştı ve iskeletlerden bir koruma ekibi filizleri döve döve ondan uzak tutuyordu.

Gideon ona erişmek için körlemesine dövüşerek kemikten ipleri ve uzadıkça uzayan zincirleri keserek ağır ağır ilerledi. Yapı hâlâ Harrow'un peşini bırakmamıştı, zemin altında bükülüp eğilirken kemikten keskin gagalar üstadının üstüne doğru ilerliyordu. Harrow dikkatini bunları uzak tutmakla ellerini yapıyı yere bağlayan dizginleri tutmak arasında bölmek zorunda kal-

mıştı ve zorlandıkça alnında beliren kan parlamaya başlamıştı. Gideon tam zamanında ölümbüyücüsünün önüne yerleşip bir delgi uzantısını parçalara ayırdı.

Harrow gürültünün üstünden, “Senin içinde olmam lazım,” diye böğürdü.

“Tamam, kendini vermiyorsun bile,” dedi Gideon.

Ölümbüyücüsü dedi ki: “Onu yerine mıhlarken ancak bu kadarını yapabiliyorum, dolayısıyla benim yerime sen yapmak zorundasın. Bacakları kır –sana tam nerede olacağını göstereceğim– ondan sonra bir süre hareketsiz bırakabilirim.”

“Cidden mi? Nasıl?”

Harrow amansız bir sesle, “Göreceksin,” dedi. “Özür dilerim, Nav. Harekete geçmeye hazır ol.”

Yapı zincirlerinin içinde mırıldandı. Harrow’un bir şekilde gövdesinin içinden şiş gibi geçirdiği merkezi çubuk tehlikeli bir şekilde bükülüyordu. Gideon kılıcını önünden tırpan gibi sallayarak doğrudan eklem ve kıkırdakla dolu arbedenin içine daldı ve tıpkı Tepki odasında olduğu gibi başka bir varlığın zihnine suya dalan bir bıçak gibi girdiğini hissetti. Görüşü bulanıklaştı ve bir şey zihninin gerilerinden konuştu:

Sağ tarafında. Göz hizası.

Bu tam olarak bir ses değildi ama Harrowhark’tı, Gideon uzun kılıcını yukarıda tutarak sağa hamle yaptı. Yapının ilk bacağı önünde heyula gibi dikilmişti, kesilemez kemikten ağır bir genişlik ama zihninin arkasındaki ses konuştu: *Yanlıştır. İki buçuk santim yukarıya. Del.*

Gideon kılıç tutuşunu değiştirerek dengesini düzeltti, kabzayı avucunun dibiyile sabitleyip hedefe doğru itti. Kemik orada daha inceydi. Yumuşamış bakış açısında bir ışık görüş alanına fişirdayarak girip çıktı, ilk deney odasında bin yıl önce –yüz bin yıl, on bin kere on bin yıl önce– gerçekleşen o ışık tacının aynısı. Kılıcını kurtarınca bacak büküldü.

Yarım düzine filiz peşine düştü. Ona hız kazandırmak için ilginç bir dizi yeni hava deliği kazandıracaklardı ama bir iskelet karanlığın içinden sendeleyerek çıktı ve darbelerin büyük kısmını kendi üstüne çekti; filizler kafatasını yarıp açarken çene kemiği ezilip toz oldu. Başka bir iskelet sekerek yoldaşının öldü-

ğü yere geldi – ama bu, hızla Gideon'ın *yanından* geçip bacakta açtığı pırıltılı yaraya gitti ve kolunu yarığın içine soktu.

Sonra da eridi. Gideon'ın iskeletin pırıltılı gümüş-beyaz kemik maddeye dönüşüp akmasını izlemek için birkaç saniyesi oldu. Kötücül kokulu biraz buhar çıkarıp yarayı ve bacağın dibini sıcak kemik sıvısından bir laharla çevreledi.

Bakışlarını zorla oradan çekip birkaç çaresiz filizin arasından sıyrıldı, yarattığın inip kalkın gövdesinin altına kayd ve açılıp jilet kadar keskin bir bitkinin bükümleri gibi kendilerini yeniden oluşturan filizlerden nemli bir yuvayı keserek kendine yol açtı. En yakınındaki bacak bir örümceğinkine çok benzeyen narin, keskin uçlu ayağıyla zemine tutunmuştu ve yapıyı olduğu gibi ayağa kaldırmaya başlamış gibi görünüyordu.

Başının arkası konuştu: *Üstünde*. Gideon kılıcı kabzasının daha altından tutarken kolunun ön kısmı harcadığı çabayla kasıldı ve bacak üstünde tereddüt ederken kılıcın ucu sağa sola kayd. Başının arkası konuştu: *Şimdi*.

Bu daha zordu. Tutunabileceği pek bir yer yoktu. Gideon kılıcını yukarı doğru savurdu, kabzanın dibini kavrayıp kılıcı yeniden uzvun içine ittirdi ve kemikler başının üstünde kıymık kıymık dağılırken kuru ilik parçaları konfeti gibi döne döne aşağıya yağdı. Bacak kesilmiş bir tendon gibi yuvarlandı.

Yanında başka bir iskelet daha belirip Gideon kılıcını çekerken parlayan boşluğa daldı. O da çözülüp yapının içine kayan o sıcak, kokuşmuş balçığa dönüştü ve bacağın kalanını kavrayıp yere damlayarak hızla soğudu. Malzemenin sert parıltısı ve Gideon'ın başının arkasındaki zaferin bastırılmış ıstırapı gözlerini sulandırdı ve tamamen kendisine ait tuhaf bir gururla doldu. Siktir. Daimi kemik. Harrow işin sırrını hakikaten de çözmüştü.

Ölumbüyücüsünü takdir etmekle o kadar meşguldü ki beline dolanıp onu sımsıkı kavrayan omurları fark edemedi.

Zihnindeki bağlantı tekleyip kayboldu, sonra da görüşü netleşti ve yaşanmakta olan her şeyi kanlı bir netlik içinde görmesini sağladı. Gideon daha *HASSİKTİR NOLUYO LAN* diyemeden ayakları yerden kesilmiş, yukarı kaldırılmış ve havaya fırlatılmıştı.

Baş döndürücü bir an boyunca savaş alanının üstündeydi. Ağır ağır kemik yapının o muazzam, maskeye benzeyen sura-

tının yanından geçti; kendini yenileyen kemikten kalın bir kaplama küçük akıntılar hâlinde bacaklarından aşağıya sızıyordu – serbest düşüşteydi, Camilla'nın kargaşanın içinden dans ederek Cytherea'ya doğru ilerlemesini ve Birinci Cytherea'nın da sakın ve narin suretiyle Camilla'nın ona yaklaştığını izlemesini havadan görebiliyordu. Gideon havada dönmeyi denedi – duvar yerine pencereye çarpmayı başarabilse–

Dişlerini sarsan bir güç onu yakaladı. İskelet kollardan oluşan incecik bir sütun o girdaptan yükselip uçuşunun orta noktasında onu tutmuştu, yüz tane kemik parmak sırtında kanlı kurdeleler açıyordu; ama sonuçta duvara çarpıp cılkının çıkmasını engellemişti ve esas mesele de buydu.

Kollardan oluşan sütun, yapının sayısız kemik kamçılarının birinden gelen uzun, geniş bir darbeyele yok oldu ve Gideon da yeniden dünyaya düştü ama yerçekiminin etkisi düşüşünü *kor-kunçtan mecburiye* dönüştürecek şekilde –sağ olsunlar– üst üste biriken eller sayesinde azaldı. Ölümbüyücüsünün yanındaki bir yığına indi ve dizinden *çatırt* diye bir ses geldi.

Harrow bakışlarını yukarı dikmiş hiçbir şeye bakarken ortaya, “Babamı geçtim,” dedi; vahşi ve kısıtsız bir gururla alev alevledi. “Babamı ve büyükanne mi geçtim –hanem tarafından yetiştirilmiş her ölümbüyücüsünü– bir iskelete dokunmuş her ölümbüyücüsünü. Beni gördün mü? Bana tanık oldun mu, Gıcırta?”

Bütün bunlar biraz boğuk bir sesle, Harrow bütün kendini beğenmişliğiyle bayılmadan önce pembe ve kanlı dişlerin arasından söylenmişti.

Toz dağılıyordu. Yapı hareket edemiyordu. Kendini onaran külden yarı tabutunun içinde debelenirken alçak, sızlanan homurtular çıkarıyordu: Dokunaçlarıyla arka bacaklarındaki kemik kozaları tırmalayıp onlara vuruyordu ama kozalar kırıldığı anda kalanın bir kısmı ufalanarak çoğalıp deliği kapatıyordu. Mahlûk artık kendisiyle bu kadar meşgul olduğu için Gideon gidip Altuncu'nın kavalyesini bulabilirdi.

Camilla yukarıdan gördüğü gibi Birinci Cytherea'ya yetişmişti. Bir elini Liktor'un alazlanmış buklelerine geçirmiş, başını ar-

kaya çekiyordu. Diğer eliyle bir bıçağı kendinden küçük kadının boğazına dayamıştı. Aslında bu kontrolü ona veren bir pozisyondu ancak bıçak olduğu yerde salınıp titriyordu. Keskin kenarı solgun tene sürtünüyordu ve Camilla bütün gücüyle bastırıyor gibi görünse de henüz kan dökmemişti. Bıçağı yerinde tutan o korkunç güç her ne ise aynı zamanda Altıncı'nın kavalyesinin elinin derisini de yavaşça soyuyordu.

“Sen iyi bir kızsın,” dedi Liktor. “Benim de kavaljem iyi bir kızdı... bir zamanlar. O benim için can verdi. Sen ne yapabilirsin?”

Camilla bir şey söylemedi. Yüzü ter ve kandan sıırılsıklamdı. Siyah küt kesimli saçı kemik tozuyla grileşmişti. Cytherea şah damarına gömülmesine bir parmak kalmış bıçaktan oldukça eğleniyor gibiydi. Ağır ağır konuştu: “Bu mu beni öldürecek?”

Camilla sıktığı dişlerinin ardından, “Bana zaman ver yeter,” dedi.

Cytherea bu öneriyi enine boyuna düşündü. “Vermemeyi tercih ederim,” dedi.

Gideon, Camilla'nın aksine sessizce kıvrılarak kavaljenin arkasındaki yığından yükselen, düelloğunun hançeri uzunluğunda, aşırı keskin bir ucu olan dokunacı görebiliyordu. Gideon dizi iyi durumda olsa ve taşıyacak bir ölümbüyücüsü olmasa bile onu kurtaramayacak kadar uzaktaydı. Diken geri çekildi, saldırmaya hazırlanan bir akrebin iğnesi gibi ve Gideon bağırdı: “Cam!”

Belki bağırması etkili olmuştu belki de Camilla'nın sıradışı içgüdüleri. Altıncı kavale kendine çevresinde yana doğru döndü ve omurgasını delip geçmesi gereken kanca bunun yerine omzunun etine girdi. Gözleri şok içinde kocaman açıldı ve bıçak, derisinin yarısı soyulmuş elinden düştü. Cytherea bu fırsatı onu küçümsemeyle göğsünden itmek için kullandı ve Camilla sivrileştirilmiş kemik hâlâ etine gömülü hâlde sırtüstü yere yuvarlandı.

Cytherea meçini aldı. Gideon panik içinde sarı kemiklerden oluşan o sık ormanda tekmeleriyle kendine yol açmaya çalıştı ama ağırlığını kötü bacağına verince sendeleyerek az kalsın düşüyordu. Camilla kendini o kemik şişten kurtarmaya çalışıyordu ama başka bir filiz uyluklarının üstüne doğru tırmanarak onu kapıya sıkıştırmıştı. Liktor yeşil kılıcı ışıpta parlayarak üstünde durdu.

Cytherea, "Bana zarar veremezsin," dedi neredeyse çaresizlik içinde. "Artık bana hiçbir şey zarar veremez, kavalye."

Kılıç parıldadı. Gideon üstadının esnerken bile istifini bozmadan ikiye bölebileceği bir kemikten ağı aşabilmek için debelendi. Liktor kolunu Camilla'nın kalbine temiz bir hamle savurmak için geri çekerken karnından on santimlik kanlı bir çelik parçası çıktı.

"Erken konuştun, ihtiyar," dedi Ianthe.

"Ah," dedi Cytherea, "vay canına! Bir bebek Liktor!"

Yapı, Harrowhark'ın kurduğu tuzığa sımsıkı yakalanmıştı ve Gideon arkalarında yapının esas kütlesinin hanımefendisine zarar verenin ne olduğunu görebilmek için gerildiğini duyabiliyordu; ağında sallanan muazzam bir kurukafa gibiydi. Olduğu yere mihlanmıştı ama hâlâ uzağa saldıracak gibiydi ve dövüşü eşitlemek için dikenlerini kaldırdı.

Ianthe serbest elini Cytherea'nın kalçasından damlayan kanın üstünden geçirdi. Omzunun üstüne doğru fiske attığı sıcak damlalar havada asılı kalıp cızırdadılar. Hep birlikte cıva gibi aktılar – yayılıp genişleyip düzleşerek parıldayan, şeffaf bir katman oluşturdular. Ianthe sulu boya gözlerini kısıp serbest eliyle yukarıyı işaret etti. Katman sıkılaştı, geniş, sulu, kandan bir diske dönüştü ve iki Liktor'u yapıdan ayırdı.

Dikenli bir kemik iğne doğruca Ianthe'nin kafasına daldı, parıldayan diske çarpıp dağıldı. Gideon bedeniyle kendine yol açıp odanın yapıdan mümkün olabildiğince uzak bir köşesine gitti. Kucaklaşmış Liktorlara yaklaşmak konusunda pek hevesli değildi ama elini iyi oynarsa Harrowhark'la Camilla'yı hâlâ oradan çıkarabilirdi. Başka bir iğne, ardından bir başkası kan diske hızla atılıp buharlaştı. Gideon yaşananları görmek için elinde olmadan arkaya döndü: Yapı, filizlerinin bir düzinesini, hayır iki düzinesini katılaştırıp mızrak gibi Ianthe'nin küçücük bedenine fırlatınca Gideon'ın aklına aynı anda elli diken tarafından şişlenen Isaac Tettares geldi.

Gideon yanından geçerken Ianthe'nin kan gölü dönüp daha da genişledi ve neredeyse mitolojik büyüklükte bir kalkana dönüştü. Yapı saplanıp kaldığı yerden saldırarak bütün hızlı mızraklarını, yani Ianthe'yi iki avuç dolusu kıyma yapacak kadarını fırlattı. Her birisi de kötü kokulu bir buluta dönüşüp yok oldular.

Kalan güdük mızraklar kafa karışıklığı içinde geri çekildi. Yapı sallandı ve üst kısmının orasından burasından kemik parçaları dökülmeye başlayarak hapsolmuş bacaklarının etrafına düştü. Ansızın ortamda bol miktarda yer açılmıştı; yaralı olduğu gibi bulunduğu yere de mihlanan yapı kendi içine doğru çekiliyormuş, kalan uzuvlarını da Ianthe'den uzak tutmak istermiş gibi gövdesine alıyormuş gibi görünüyordu.

Gideon platformun ayağından Cytherea'nın gülümsemesini görecektir zamanda geçti. "Hep bir küçük kız kardeşim olsun istemiştin," dedi kadın.

Berbat, sıvı bir sesle Ianthe'nin kılıcını arkasında bırakarak yürüdü. Camilla hâlâ olduğu yerde kıvranıyor, kendisini omzundaki dikenden kurtarmaya çalışıyordu ve Cytherea üstüne basıp bir halının büküldüğü yerin üstünden geçiyormuş gibi umursamazlıkla köprücük kemiğini ezdi. Birkaç adım ilerledikten sonra dönüp düşmüş gibi güzel, akıcı bir hareketle hazır pozisyonunu aldı. Parmaklarını karnındaki kanın üstünden geçirip duruyordu, görünüşe bakılırsa kanının akabilmesine hayran kalmıştı. Gideon kadının biraz daha az meraklı, biraz daha çok ölmek üzere olmasını diliyordu ama insan umduğu değil de bulduğu zaferlerle yetinmeliydi.

Öbür, çok daha yeni Liktor, Naberius'un kılıcını kaldırıp ayağını basacak yer bulabilmek için kemiklere tekme attı.

Ianthe, "Kız kardeş olayını denedim zaten," derken yana doğru bir daire çizdi, "ve hiç iyi değildim."

"Ama sana öğretecek o kadar çok şeyim var ki," dedi Cytherea.

İkisi de hücum ettiler. Bir zamanlar Üçüncü Hane'nin kusursuz gösteri silahşoruyla Yedinci Hane'nin kadim ama gücü eksilmemiş savaşçısının kapışmalarını izlemek havalı olurdu ama Gideon, Camilla'nın yanına çömelmiş kendi dizkapağının tuhaf bir yerlere kaymaya çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışıyordu. Bilinçsiz Harrowhark'ı bir sütunun arkasına, en yumuşakmış gibi görünen kemiklerden bir yığının üstüne yatırmış, uzun kılıcını da yoldaşlık etsin diye yanına koymuştu. Bir eliyle Camilla'nın omzunu, diğer eliyle de kaygan kemik çıkıntısını tutarak, "Affedersin," dedi ve çekti.

Camilla ılık attı. Gideon kanlı dikenini fırlatıp kollarını Camilla'nın koltukaltlarına geçirip onu çekti. Camilla dilini o kadar sert ısırđı ki ağızından kan fışkırdı ama Gideon onu devam etmekte olan kavgadan kalpsizce çekip sürükleyerek Harrowhark'ın yanındaki korunaklı konuma götürdü.

Gideon bağırsaklarının dışarı taşıp taşmadığını ya da başka bir şey olmuş mu diye kendini kontrol etti ama Camilla yenini kavradı. Gideon başını eğip onun vakur, dik başlı yüzüne baktı ve Camilla–

“Bir şey söyledi mi?”

Gideon tereddüt etti. “Sana seni sevdiğini söylememi istedi,” dedi.

“Ne? Hayır öyle bir şey demez o.”

“Tamam, yok ya, affedersin. Dedi ki... ne yapacağını bildiğini söyledi?”

Camilla haşin bir tatminle, “Biliyorum,” dedi ve kemiklerin arasına uzandı.

Gideon yeniden dövüşe baktı. Bu, Ianthe'yle Silas'ın kapışmasını izlemek gibi değildi. Ianthe aynı anda Naberius'un ruhuyla mücadele ederken Silas'ı paspasa çevirmişti. İki Liktor arasındaki dövüşse ölümlüleri aşan seviyede bir kılıç müsabakasıydı. Neredeyse gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyorlardı ve kılıçlarının her çarpışması kül, duman ve kemik spreyinden oluşan bir bulutun kabararak dışarı doğru yayılmasına neden oluyordu.

Kenan Evi'nin hacimli avlusu zamana dayanacak şekilde inşa edilmişti, buna değil. Zemin, yapının kendini ektiğı her yerde kıymıklara ayrılıp tehlikeli şekilde bel veriyordu –dokunaçlar zemin kerestelerini delip içlerinden ilerleyerek etrafa çürümüş ahşap ve kemik yağdırarak yine dışarı çıkıyordu– Ianthe'yle Cytherea dövüşürken odanın belli kısımları onların geçişine dayanamayıp patladı, kadim kirişler ve sütunlar yere düşen kaya ve ahşabın çığlıkları eşliğinde yıkıldı. eşmeden gelen tuzlu su zemine yayılmış, çatlakların arasına sızıyordu–

Çatlaklar. Siktir. Zemin atlıyordu. Her şey atlıyordu. Devasa yarıklar Gideon'ı kapılardan ayırıyordu. Ianthe –renksiz saçının ağzına aldığı bir tutamını hiddetle çiğneyerek– elini kaldırdı ve

kara kandan bir sütun coşkuya havaya fırlayarak Cytherea'yı yedi metre kaldırıp yere çaldı. Cytherea yere dengesini güçlkle koruyarak indi ve sendeleyerek doğrulurken Ianthe ona doğru ilerleyip sert beyaz bir ışıkla parlayıp kıvılcımlar saçan eliyle ona muazzam bir sağ kroşe çaktı.

Yumruk Müşir Crux'ın pürtüklü, zırlı cüssesine isabet etmiş olsa onu topaç gibi üç defa döndürüp yere iki seksen serer ve kafasının çevresinde dolanan iskelet kuşçuklar görmesiyle sonuçlanırdı. Cytherea'yı doğruca duvardan geçirdi. Duvar zaten başına gelenlerden ötürü üzgündü ve bu son hakaretin ardından kendini tamamen bırakıp korkunç bir gümbürtü ve kaya, tuğla ve camların bahçe terasına yayılmasıyla yıkıldı. Delikten içeriye gün ışığı aktı ve havayı sıcak beton, ahşap ve küf kokusu doldurdu. Delik deşik olmuş zemin de duvarı takip etmek istermiş gibi inledi. Çelik gibi bir cesarete ve bir tuğlanın acı toleransına sahip Camilla sallanarak ayağa kalktı; Gideon, Altıncı'nın kavalyesi karşı çıkamadan kolunu Camilla'nın kılıç kolunun altına geçirdi, kuş kemiklerinden bir bohça kadar çeken ölümbüyücüsünü de alıp sendeleyerek bu sakatlar geçidinin becerebildiği en yüksek hızla sendeleyerek dışarı çıktı. Esasen gidecek başka yer yoktu.

Aşağıdaki denizden gelen tuzlu sıcak rüzgâr, koca çardaklarında kurumaya devam eden ve çürüyen bitkilerin durduğu geniş alanı koruyan camdaki deliklerden sertçe içeriye esiyordu. Duruma karşı herhangi bir hassasiyet göstermemiş Dominicus, Birinci'nin göğünün gerçek dışı azur mavisi beşiğinden üstlerine parlıyordu. Gideon, Harrowhark'ı henüz üstüne düşüp onu ezmeyecekmiş gibi görünen kırık bir duvarın gölgesine yatırdı. Camilla da yanına çöküp kılıçlarını dizlerinin üstünde kavuşturdu. En azından burada kemiklerin miktarı hatırı sayılır derecede azdı.

Ianthe elinde kılıcı, saçları esintide sarı beyaz dalgalanarak büyük adımlarla alçak bir merdivenden indi. Yıkılan duvarın yerinden söktüğü ölü yapraklar ve diğer bitki parçaları süzülerek çevresine düşüyordu. Cytherea fırlatıldığı döşeme taşlarının üstünde toparlanıyordu ve Ianthe bir kez daha üstüne atılırken savunmaya geçmiş olduğu belliydi. Ianthe kadar hızlı değildi; o kadar reaktif değildi. Yine de karşısındaki Gideon olsa adil bir dövüşün ilk on saniyesinde onu şişlemiş olurdu ama başka bir

Liktor karşısında işler kötüye gidiyormuş gibi görünüyordu. Ianthe her darbeyle daha da yırtıcılaştı. Cytherea'nın kanı havaya saçılırken olduğu yerde kalıp kanı manipüle ediyor, etraflarındaki ve aralarındaki hacimde uzun kırmızı hatlar örüyordu. Cytherea her yaralandığında –ve artık yaralanıp normal bir insan gibi kanıyordu, önceki yaralanmazlığından eser kalmamıştı– kan ağının boyu ve karmaşıklığı arttı, ta ki gergin kırmızı iplerden bir kafes içinde düello yapıyormuş gibi görünene kadar.

Ama en kötüsü bu değildi. Gideon izlerken –dehşet ve hayranlık arasında gidip gelen duygular eşliğinde– önceki yaralar –Palamedes'in hasta odasını havaya uçurduğunda açtıkları– yeniden açılmaya başladı. Liktor'un kollarındaki deri şerit şerit kararıp kıvrıldı; uyluğundan aşağıya doğru, Ianthe'nin kılıcından bağımsız olarak kocaman, kirli bir oyuk ortaya çıktı. Kıvırcık saçları bile tüterek yeniden kızarmaya başladı.

“Neler oluyor lan?” diye karşı çıktı Gideon; gerçek bir yanıt almayı umut etmektense duygularını rahatlatmak istiyordu.

Camilla yanından cılız bir sesle, “iyileşmemişti,” dedi. Gideon arkasına baktı; diğer kavalye kendisini çekerek duvara dayanıp oturma pozisyonuna geçmiş, dövüşü amansız, profesyonel bakışlarla izliyordu. Tabii birden fazla canlı ölümbüyücüsü olan hanelerdeki kavalyeler ölümbüyücülerinin düello etmelerini sürekli izliyor olmalıydılar. “Hasarı sadece deriyle örtmüştü – yüzeysel bir tamir, çatlakları gizliyor. Gerçek anlamda iyileşmek için hayatenerjisine ihtiyacı var ve o konuda kıtlık çekiyor.”

“Evet ya,” dedi Gideon. “Sextus onu turbo kanser etti.”

Camilla muazzam bir kişisel tatminle başını öne salladı. “Yani,” dedi, “o dediğin yeterli olur.”

Ianthe'nin büyüü Naberius'un silahşorluğu kadar etkili ve sadeydi – tertipli ve küçümseyici, temiz ve fazla mükemmel, tek bir hamleyi bile geciktirmiyor ya da bir an bile tereddüt etmiyordu. Cytherea sendeleyerek saldırısından kaçınınca Ianthe tuzağını kapattı. Kan kafesi ansızın küçülüp sıkılaşıarak daha yaşlı Liktor'a bir ağ gibi yapıştı. Cytherea dolandığı ağın içinde öylece durdu, serbest kalmak için mücadele etmeye bile çalışmadı, gözleri kapanıp birer yarığa dönüşmüştü. Saçları neredeyse kafa derisine kadar yanmıştı. Nefes alıp vermekte zorlanıyordu. Şarap-

nel yaraları kıpkırmızı, taze oyuklardı ve dizleri bükülüyordu. Kan ve yaprak kokusu baş edilecek gibi değildi.

Ianthe önünde duruyordu; artık o da soluk soluğaydı. Sanki kendine gelmeye çalışıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu –şakaklarını huysuzlanmış gibi ovalayıp duruyordu– ama parlıyordu ve muzaffer bir eda takınmıştı, terliydi, kendini beğenmişti. “Yoruldu mu?” dedi.

Cytherea gözlerini açıp öksürdü. “Pek sayılmaz,” dedi. “Ama sen bitap düştün.”

İncecik kırmızı ağ çözülerek yok oldu. Cytherea’nın uzağına bile düşmedi; neredeyse derisi tarafından emiliyor gibi görünüyordu. Doğruldu, öne doğru bir adım attı ve ince kemikli, narin eliyle Ianthe’yi gırtlığından kavradı. Ianthe’nin gözleri yuvalarından uğradı ve elleri de diğer kadının bileklerini tutmak için fırladı.

“Tıpkı bir çocuk gibi... en iyi hamlelerini en önce yaptın,” dedi Cytherea.

Ianthe kıvrandı. Bir kan ipliği havada dönerek çevresini sardı ama hiçbir işe yaramadan çözülüp yere düştü. Kadim Liktor, “Sen daha tamam bile değilsin ha?” dedi. “Onun itmesini hissedebiliyorum... mutlu değil. Benimki isteyerek gitti ve yüzyıllar boyu canım yandı. Eğer ben ihtiyarsam... sen taze etsin.”

Ianthe’nin boğazını daha da sıkı ve vakumlamanın o dehşet verici, kemikleri sızlatacak emme etkisi korunaklı teras boyunca buzlu bir dalga hâlinde yayıldı. Ağaçlar ve çardaklar sallandı. Bu ruh vakumlamasıydı ama Gideon böylesini hiç deneyimlememişti. En iyi hâlinde bile cansız olan Ianthe şimdi bir çarşaf kadar boş ve renksizdi. Gözleri başının içinde ileri geri sallanıyordu ve sonra da yuvarlanacak göz kalmamıştı: Sarsılıp ciyakladı, gözbebekleri yok olmuştu, irisler yok olmuştu, sanki Cytherea’nın onları da kafatasından emip çıkarma becerisi varmış gibiydi.

“Hayır,” diye çığlık attı Ianthe, “*hayır, hayır, hayır*–”

Cytherea’nın uyluğundaki o koca yara kapanmaya başlamıştı: Kollarıyla ensesinin her yerindeki yanık izleri de. Alazlanmış saçları uzamaya başlamıştı –kafatasından açık kahverengi dalgalar hâlinde dökülüyorlardı– ve başını iki yana sallarken hazla dolu bir iç çekti.

Camilla özenle nötr tuttuğu sesiyle, “Tamam,” dedi, “işte şimdi iyileşiyor.”

Uyluk yarası kapanıp yerini mermer kadar pürüzsüz tene bıraktı. Cytherea, lanthe’yi umursamaz bir tavırla buruşturulmuş bir yığın hâlinde yere attı.

Gri dudaklı Üçüncü Prensesi’ne, “Şimdi, küçük kız kardeş,” dedi “bunun etkilenmediğim anlamına geldiğini düşünme. Sen bir Liktor oldun... ve dolayısıyla hayatta kalacaksın. Bir süre için. Ama kollarınla bacaklarına ihtiyacın yok. Dolayısıyla–”

Narin bir ayağını lanthe’nin bileğine bastırdı ve Gideon ayağa kalktı. Parmak boğumlarının arasından keskin kemik bir bıçak çıktı, korkunç bir cüssesi olan uzun bir kasap bıçağıydı bu. Cytherea aşağıya doğru kesti. lanthe’nin sağ kolu dirseğinin hemen üstünden koparken kırmızı kan gün ışığına doğru yayılarak fışkırdı. Çığlık atamayacak kadar zayıf düşen lanthe acı acı inledi.

Bu noktada Gideon çoktan yalpalayarak iki adım ilerlemiş ve bundan ötürü pişman olmuştu. Yana doğru sendelerken kılıcını sadece tek eline alıp diğeriyle dizini tuttu ve dizkapağı sahibi olarak doğduğu güne lanet okudu. Cytherea diğer tarafa geçiyordu, diğer uzva, mesafeyi ölçmek için kanlı–

“Eğil,” diye seslendi Camilla.

Camilla her nasılsa omzu yaralı, paralanmış ve kesinlikle destek almakta kullanılacak hâlde olmayan kolundan destek alıp doğrulmuştu. Sağlam kolu başının arkasında bıçağını çeliğinden tutuyordu. Gideon eğildi. Bıçak Gideon’ın başının üstünden bir anlığına parlayan bulanık bir leke gibi, ıslık çalarak geçti ve Cytherea’nın sırtının üst kısmına gömüldü.

Cytherea bu defa çığlık attı. Yerde yüzükoyun yatan lanthe’den sendeleyerek uzaklaştı ve Gideon, Camilla’nın neyi hedef aldığını gördü: Bir yumru, narin, şişmiş bir kütle, Cytherea’nın omuz kemiğinin hemen yanındaydı. Sadece hafif bir şişlik yapıyordu ama bir defa görünce artık gözden kaçırmak imkânsızdı – özellikle de tam ortasına gömülü uzun bir bıçak varken. Cytherea bir elini beceriksizce omzunun üstüne getirip bıçağı tutmaya çalışırken kemik çıkıntısı toza olup uçtu. Bıçağı buldu – çekip çıkardı ve yaradan tiksindirici sarı-siyah bir sıvının fışkırmasına neden oldu.

Liktor başını çevirip sefil bir hâlde dirseğinin iç tarafına öksürdü. Sonra da merakla bıçağa baktı. Başını çevirip Camilla'ya, Harrow ve Gideon'a baktı. Düşünceli düşünceli iç çekip elini bir kez daha buklelerinin içinden geçirdi.

"Of, hayır," dedi, "kahramanlık peşindeler."

Bıçağı yere bırakıp zarafetle Ianthe'nin yanında dizinin üstüne çöktü ve gevşek kolunu –hâlâ bedenine bağlı olanı– el ele tutuşmanın zalim bir taklidiyle tutup kaldırdı. Gideon kötü geçen bir saniye boyunca o uzvu tutup koparacağını düşündü ve uzun kılıcı ne kadar uzağa fırlatabileceğini merak etti –ama yok, uzun kılıcı bir daha asla ellerinden ayrılmayacaktı, tamam mı– ama Cytherea sadece vakumluyordu. Enerji görece genç Liktor'dan daha yaşlı olana akarak sırtındaki o iğrenç bıçak yarasını yeniden iyileştirirken içinde, derinlerde bir şey silkindi.

Cytherea, Gideon'la Camilla'ya leke çıkarma mevzusunda bir tavsiye veriyormuş gibi, "Yetersiz bir Liktor," dedi "yine de kursuz bir güç kaynağı... asla bitmeyen bir pil gibi."

Yeniden doğrulup ağzını elinin tersiyle sildi. Ardından Gideon'a doğru yürümeye başladı: sakın, neredeyse küstahlık derecesinde saldırganlıktan uzak. Bu bir şekilde onlara doğru nefret dolu bakışlar ve delice kahkahalarla üstlerine yürümesinden çok daha korkutucuydu.

Gideon, Camilla'yla bilinçsiz üstadının önüne geçip kılıcını yukarı kaldırdı. Avlunun arka tarafında yalnızdılar: İki ölümsüz efsuncunun devler gibi kapışması sırasında molozlara gömülmemiş ya da altüst olmamış küçük bir alandı burası. Üstlerinde ölü ağaçlar eğiliyordu. Gideon bir zamanlar otlardan oluşan bir sınırı korumuş demir bir çitin arkasında durdu, sanki bükülmüş, eğik çivileri son bir siktir çekmek için kendisini üstlerine atmasından başka bir işe yarayabileceklermiş gibi.

Camilla bir köşeye sığınmış, doğrulup oturmuştu –bu da büyük ihtimalle onun son siktiriydi– ama yaralı kolu işe yaramaz hâlde sarkıyordu. Çok kan kaybetmişti. Yüz artık solgun bir zeytin rengiydi.

Altıncı sabırsızlıkla, "Dokuzuncu," dedi. "Buradan çık git. Ölümbüyücünü al. Yürü."

"Sikerler, olmaz öyle şey," dedi Gideon. "İkinci raundun za-

manı geldi.” Bunun üstüne düşündü. “Bir dakika. Şu anda üçüncü rauntta mıyız? Sayısını karıştırıp duruyorum.”

Birinci Cytherea uyduruk elbisesinin üstündeki kan lekelere silkeliyor, kan sanki parmak uçlarının en ufak dokunuşuna itaat ediyormuş gibi parmaklarının içine sızıyordu. Narin bir hareketle avlunun onların olduğu tarafına atladı ve Dulcinea’nın gülümsemesiyle Gideon’a gülümsedi: Gamzeli, parlak gözlü, sanki ikisi başka kimsenin bilmediği fazlasıyla hoş bir şeyden haberdarlarmış gibi.

“İşte o meşhur iki elli,” dedi takdirle.

“Gel de yakından göstereyim,” dedi Gideon.

Liktor serbest elini aylak aylak arkasına kıvrıdı, pozisyon aldı, ağırlığını arkadaki ayağına verdi, elindeki kılıç parıltıyordu – durgun su ya da inci gibi yeşile çalan bir rengi vardı. “Bunu yapamayacağını biliyorsun, Dokuzuncu Gideon,” dedi. “Çok cesursun – bir zamanlar tanıdığım başka bir Gideon gibi. Ama insanın gözüne daha güzel görünüyorsun.”

“Dokuzuncu Hane’den olabilirim,” dedi Gideon, “ama bana bir daha bulmaca gibi laflar edersen on sekiz parçaya bölündüğünde kendini iyileştirip iyileştiremediğini göreceksin.”

“Aman merhamet et,” dedi Cytherea. Gamzesi hâlâ yerindeydi. “Lütfen. Benim için ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun... Burada ölmeyeceksin, Gideon. Ve benden seni hayatta bırakmamı istersen hiç ölmeyebilirsin de. Daha önce canını bağışladığım oldu.”

Gideon’ın göğüs kafesinin derinliklerinde bir şey alev aldı.

“Jeannemary Chatur merhamet dilemedi. Magnus merhamet dilemedi. Ya da Isaac. Ya da Abigail. Bahse girerim merhamet dilemek Palamedes’in aklının köşesinden bile geçmemiştir.”

Liktor, “Tabii ki dilemedi,” dedi. “Havaya uçmakla fazlasıyla meşguldü.”

Dokuzuncu Gideon saldırıya geçti. Cytherea oynaşmakla zaman harcamadan doğruca kalbini hedef aldı ama karşısındaki daha o lanet şeyi doğru dürüst tutacak yaşa gelmeden iki elli kılıçla antrenman yapmaya başlamış bir tek Gideon vardı. Artık kaçınmak, eğilmek ya da kenara çekilmekle uğraşmak yoktu – bu oydu, onun kılıcı ve Aiglamene’in Gideon’da hayata geçmesini sağlayabildiği bütün kudret, güç ve hızı.

Cytherea'nın kalbine yaptığı su kadar pürüzsüz hamleyi Liktor'un meçini göğsüne doğrultan ve aslında elinden fırlatması gereken yukarı doğru bir hamleyle kesti. Dizindeki ağrıyı düşünerek durdu ve Dracurh'tan hiç ayrılmamış, o gezegenden kaçmak için tek yolu buymuş gibi dövüşen Gideon olmaya döndü. Liktor yeniden dışarıya doğru dans edip aynı şekilde ona yaklaştı, kılıcını Gideon'ın kılıcının altına geçirip çevresinden dolaştırmaya çalıştı. Gideon lanet şeyi bir darbeye yere çalınca meç döşeme taşlarını korkunç bir gürültüyle sıyrarak uzaklaştı. Cytherea güzelce geri çekildi ve Gideon gardını ezip bunu muazzam, yukarıdan aşağı inen kusursuz bir kesme hareketiyle takip etti.

Bunun Liktor'u omuzundan karnına kadar açmış olması gerekiyordu. Gideon bunu hedeflemişti. Ama kılıcının kenarı Cytherea'nın köprücük kemiğine saplanıp zıplayarak geri çıktı, sanki çeliği kesmeye çalışmış gibiydi. Teninin üstünde çok soluk pembe bir iz vardı – ve ardından hiçbir şey kalmadı. Gideon'ın iki eli kılıcı başarısız olmuştu. Gideon'ın içindeki bir şey yuvarlanıp pes etti.

Cytherea onu öldürmek için harekete geçerken kılıcı bir yılan gibi, bir kamçı gibi parıltıdı, Gideon bu sırada olması gereken yere yarım saniye geç hareket etmişti. Şişlenmekten kendini kılıcının yan tarafıyla beceriksizce koruyarak kurtuldu. Liktor'un doğaya aykırı gücü kılıcın darbeyi aldığı anda sarsılmasına neden oldu ve Gideon'ın bilekleri de kılıçla birlikte sarsıldı. Cytherea yılmadan Gideon'ın uyuşmuş koluna saldırdı – kılıcın ucunu pazının üstündeki yumuşak ete batırdı, kemiğe rast geldi ve oranın derinlerindeki bir şeyi kırıp ayırdı. Gideon kılıcıyla gardını alarak geriledi ve aralarına mesafe koymak için mücadele etti. Damarlarında dolaşan kararlılığın her zerresine rağmen kılıcının ucu aşağıya eğilmeye başlamıştı. Aiglamene'in kendisini dövüş alanına gönderirken takınmasını sağladığı o eski zalim dikkatin bir kısmını canlandırmaya çalıştı –Cytherea'yı yakından izledi, sahte bir saldırıdan kaçındı, bir açıklık gördü– kendisini demire dönüştürüp öne, doğruca hasmının kalbine bir hamle yaptı.

Cytherea serbest elini kaldırıp göğüs kemiğini delmeden önce kılıcı keskin tarafından yakaladı. Darbenin gücüyle geri adım at-

ması gerekmişti ama narin, yıpranmış eli kılıcı eninden kavrayıp onca yıl önce antrenman odasında Naberies'un o boktan, gösteri amaçlı üç ağızlı bıçağının meçine yaptığı gibi kolayca kıstırdı. Gideon itti. Ayakları yere tutunmaya çalışırken kayıyor, dizi çığlık atıyordu. Kendini kasarken kolundan kan fışkırdı. Cytherea iç çekti.

Liktor, "Ah, öyle şahaneydin ki," dedi, "bambaşka bir şeydin."

Gideon'ın kılıcını eliyle vurarak yana çekti. Sonra da ilerledi.

Harrowhark Nonagesimus arkasından, "Geri çekil, kancık," dedi.

Cytherea ona bakmak için döndü. Siyah cüppeli, siyah kukuletalı figür öne doğru sendelemiş, sarsılarak teker teker attığı adımlarla kule duvarından uzaklaşmıştı. İki yanında iskeletler vardı – hiçbir zaman gerçek birinin yağlı et çorabının içinde yaşamış olamayacak kadar devasa iskeletler. Her biri iki buçuk metre uzunluğundaydı, ağaç gövdeleri kadar kalın dirsek kemikleri vardı ve kollarının üstünden spiral çizerek yukarı tırmanan feci kemikten iğnelere sahiplerdi.

Cytherea bezginlikle, "Dokuzuncu Hane'nin iskeletlerden daha ilginç bir şeyler yapıyor olmasını dilerdim," dedi.

Canavarca yapılardan birisi, Liktor hayatını bitirecek bir bombaymış gibi Cytherea'nın üstüne atıldı. İkincisi de sendeleyerek onun arkasından geldi. Cytherea küçümsemeyle iskeletlerden birisinin devasa ön kol iğnesini elinin tersiyle önünden çekti –diğerini meçiyle parçaladı– ve iğne neredeyse parçalanması bitmeden genişleyip kendisini geri çekerek yeniden biçimlendi. Harrow daimi kemik konusunda cimrilik etmiyordu ve saldırısına devam ederse daimi bir ceset olacaktı.

Gideon yuvarlanarak uzaklaştı, kılıcını kaptı ve süründü. Delinmiş kolu arkasında salyangoz izine benzeyen kırmızı bir şerit bırakıyordu. İki yana sallanarak da olsa kandan kör olmuş, kılıcını yanlamasına sağlam omzuna dayamış bir hâlde üstadının önüne dikilme cesaretini veren tek şey Aiglamene'in onu yıllar boyu eğitmiş olmasıydı. İki ölü dev daha çoktan oluşmaya başlamıştı. Belli belirsiz, Harrow buna devam edemez, diye düşündü; Harrow'un gücü buna hiç yetmez.

Sesi hakikaten de mest olmuş gibi gelen Liktor, “Hızlı öğreniyorsun,” dedi. “Ama korkarım daha çok ilerlemen lazım.”

Cytherea parmaklarını kulenin yanında açılmış muazzam deliğe doğru bükte. İçeriden korkunç bir çığlık geldi ve bunu berbat bir çatırdama, yırtılma, kırılma sesi takip etti. O korkunç çok bacaklı yapı delikten patlarmış gibi geldiğinde daha önce olduğu kadar muazzam ya da çok bacaklı değildi. Kendini Harrow’un kelepçelerinden kurtarmıştı ve bunu yaparken kendisinin büyük kısmını geride bırakmıştı. Eski cüssesinin zavallı bir gölgesiydi. Ama normal herhangi bir şeyle karşılaştırıldığında hâlâ sallanan çotuklar ve filizlerden oluşan bir kâbustu ve Gideon izlerken bütün o eksik kalmış kısımları uzayıp kalınlaşarak kendilerini büyüttüler. Önce hapis kalmıştı ve şimdi de yarımdaydı ama hâlâ kendisini iyileştirebiliyordu. O devasa ifadesiz surat öğleden sonranın ışığında bembeyaz parlıyordu –artık maskesine fazla küçük gelen bir gövdeye takılıydı– ve sürünerek delikten çıkarken cam parçaları yanından su damlaları gibi tıpırdayarak düştü. Kırılmış bedenini terasa beyaz köklerden bir top gibi oturarak iki bacak üstünde sallandı; ısırılmış bir örümceğe benziyordu.

Bu adil değildi. Cytherea başından beri haklıydı: Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Yarı yok edilmiş olduğunda bile, yapı kılı dokunaçlarla uzantıların yüz tanesini havaya kaldırmıştı. Sendeleyip kendisini onlara doğru çevirdiğinde kaçacak bir yer kalmamıştı, yolundan çekilmek koşup kurtulmak mümkün değildi.

Liktor konuştu: “Hiçbiriniz zarafetle ölmeyi öğrenmediniz... Ben bunu on binyıldan önce öğrendim.”

Gideon’ın yarı ölü ölümbüyücüsü, “İşim bitmedi,” dedi.

Harrow ellerini kapattı. Gideon’ın son gördüğü şey bütün o filizler aynı anda onlara saldırırken Harrow’un daimi hizmetkârlarının takırdayarak üstlerine gelmeleri, zıplamaları ve âdeta uçarak döşeme taşlarını aşip onun, Camilla’yla Harrow’un etrafında sertleşip bir kabuk oluşturmalarıydı. Gürültü sağır ediciydi: BAM-BAM-BAMBAMBAMBAMBAMBAMBAM – ta ki tek bir çekicin ritmik darbelerine dönüşene dek: BAM... BAM... BAM...

Dünya çevrelerinde titreşiyordu. Her yer ansızın son derece karanlık olmuştu. Titrek, sarı bir ışık yandı ve Gideon,

Camilla'nın bütün her Şeye rağmen cep fenerini kurtarmış olduğunu fark etti.

Eğilmiş demir çardaklar ve kadim zamanlarda ölmüş, sararmış çalılarla aynı yere kapatılmışlardı. Gökyüzü, deniz ve bahçenin geri kalanı som, kesintisiz kemikten oluşuyormuş gibi görünen pürüzsüz, eğimli bir kabuğun –doğrultulmuş bir kafatasının üst yarısı gibi– arkasında kalmıştı. Canavar onları bir ceviz gibi kırmaya çalışırken Harrow sallanarak ayağa kalktı ve çoğunlukla kandan oluşan bir yüzle Camilla'yla Gideon'a baktı. Cildinin altında kan damarları mayın gibi patlamıştı. Gzeneklerinden kan geliyordu. Daimi kemiğin nasıl yapıldığını çözmüştü, cehennem kaçkını bir örümceği yarı yarıya yok etmişti ve şimdi de on beş santim kalınlığında yekpare bir duvar kaldırmıştı ve bunu salt cesaretiyle ayakta tutuyordu.

Dokuzuncu Hane'nin Muhterem Kızı gülümsedi; küçücük, muzaffer bir gülümsemeydi bu. Ardından Gideon'ın kollarına yıkılıp acı içinde çığlık atmaya başladı.

Gideon hissettiği dehşetten midesi bulanarak sendeledi ve Harrow kırık bir bez bebek gibi yatarken, diz çökerek ikisini de yere indirdi. Kılıcını unuttu, tükenmiş üstadını kucaklarken her Şeyi unuttu. Kılıç kolundaki mahvolmuş bağ dokuları unuttu, mahvolmuş dizini unuttu, kaybettiği bardaklar dolusu kanı unuttu, o küçücük, dumanı tüten, muzaffer gülümseme dışında her Şeyi unuttu.

“Harrow, hadi ama, ben buradayım,” dedi ona, yapının saldırısının yıldırım gibi gürültüsünün üstünden duyulmak için uluyarak. “Vakumlasana, kahrolası.”

“Sekizinci'nin başına gelenin ardından mı?” Siyah cüppe ve yaralardan ibaretmiş gibi göründüğü düşünülecek olursa Harrow'un sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü. “Bir daha asla.”

“Bu boku sonsuza dek ayakta tutamazsın, Harrow! Bu boku on dakika önce bile ayakta tutamadın!”

“Sonsuza dek ayakta tutmama gerek yok,” dedi lmbycs. Küçümsemeyle bir kan pıhtısı tükürüp dilini ağzının içinde dolandırdı. “Dinle. Altıncı'yı al, korunma pozisyonuna geçin, duvarı kırıp sizi dışarı çıkaracağım. Kemikler suda yüzer. Denizden çok yukarıdayız–”

“Olmaz–”

Harrow onu duymazdan geldi. “–ama tek yapmanız gereken düşüşten sağ çıkmak. Çağrılan gemiler olduğunu biliyoruz. Mümkün olduğunca kısa süre içinde gezegenden ayrılın. Onu elimden geldiğince oyalayacağım: Tek yapmam gereken yaşamak.”

“Harrow,” dedi Gideon. “Bu plan aptalca ve sen de aptalsın. Olmaz.”

Muhterem Kız, Gideon’ın gömleğini avuçladı. Gözleri acı ve mide bulantısının ardında karanlık ve buğuluydular; ter, korku ve yaklaşık dokuz ton kemik gibi kokuyordu. Yeniyle yüzünü silip konuştu: “Gıcırtı, bana bir söz verdin. Dokuzuncu’ya dönmeyi kabul ettin. Kilitli Kabir’e olan görevini yerine getirmeyi kabul ettin–”

“Bana bunu yapma.”

“Sana hayatımı borçluyum,” dedi Harrowhark, “sana her şeyi borçluyum.”

Harrow gömleğini bırakıp sinerek yere yattı. Bütün boyası çıkmıştı. Burnundan gelen kalın kan akıntıları yüzünden durmadan nefesi kesiliyor ve burnunu çekiyordu. Gideon ölüm-büyücüsü zamanından önce kendi kanlı sümüğünde boğularak ölmesin diye ıslak, kara başını eğdi ve çaresizlik içinde bir plan yapmaya çalıştı.

BAM. Dokunaçlardan biri kalkanı çatlatmıştı: Dışarıdan güneş ışığı aktı. Camilla sakın bir sesle konuştu: “Dışarı çıkmama izin ver. Onu ben oyalayabilirim.”

Gideon kaşları kanasa dahi acı verici derecede huzurlu görünen ölüm-büyücüsünden başını çevirmeden, “Sen hâlâ konuşuyor musun, Hect,” dedi. “Sırf senin paramparça olmana izin verdim diye Palamedes’in boktan hayaleti hayatım boyunca tıp bilgileriyle kafamı ütülemek için bana dadanamayacak.”

Camilla ifadesiz bir sesle, “Diğer plan işe yaramayacak,” dedi. “Eğer onu uzağımızda tutup sahilde bekleyebilseydik, evet, olurdu. Ama bunu yapamayız.”

Harrow iç çekip yerde gerindi.

“O zaman elimizden geldiğince oyalarsınız,” dedi.

Çatlak, acı verici, kanırtıcı bir yavaşlıkla kendisini onardı.

Harrow bunu yaparken harcadığı çaba yüzünde hırladı. Tekrar karanlığa gömüldüler ve yapı sonraki adımını planlıyormuş gibi dışarıdan gelen sesler durdu.

Camilla gözlerini kapatıp gevşedi. Uzun, siyah perçemi yüzünün üstüne düşmüştü. İşte bu –hareket hâlindeki Camilla’nın artık hareket etmeyen Camilla’ya dönüşmesi– Gideon’ın kafasının içindeki küçücük sesin hayretle, *Hakikaten de öleceğiz*, demesine neden olmuştu.

Gideon başını eğip ölümbüyücüsüne baktı. Yüzünde odaklanmayı bıraktığı anda hızla uykuya dalacağının bilinciyle odaklanan birinin gözkapakları ağırlaşmış ifadesi vardı. Harrow daha önce bir defa bilincini kaybetmişti: Gideon, Harrow’un ikinci defa bayılmasına izin verirse bundan uyanmasının büyük ihtimalle söz konusu olmayacağını biliyordu. Harrow yukarıya uzanıp –eli titriyordu– Gideon’ın yanağına hafifçe dokundu.

“Nav,” dedi, “beni hakikaten de affettin mi?”

Doğrulanmıştı. Hep birlikte nalları dikeceklerdi.

“Tabii ki affettim, şapşal.”

“Bunu hak etmiyorum.”

“Belki de etmiyorsun,” dedi Gideon, “ama bu beni seni affetmekten alıkoymuyor. Harrow–”

“Evet?”

“Kilitli Kabir’in hiç umurumda olmadığını biliyorsun, değil mi? Sadece seni umursadığımı biliyorsun, değil mi?” dedi kırık kalpli bir telaş içinde. Ne demeye çalıştığını bilmiyordu, tek bildiği bunu şimdi söylemesi gerektiği idi. Bir dokunaç berbat, her yeri sarsan bir sesle yeniden parçalanmakta olan korunaklarına vurmaya başlamıştı: BAM. “Şu görev meselesinde hiç iyi değilim. Ben bunu sensiz yapamam. Ve ben senin esas baş kavaliden değilim, asla olamazdım.”

BAM. BAM. BAM. Bu kadar şiddetin ardından çatlak yeniden açılmıştı. Gün ışığı yeniden içeri girdi ve kemik parçaları bir gri madde yağmuru hâlinde dağıldılar. Kabuk dayandı ama bu Gideon’ın umurunda değildi. Yapı orada değildi: Korunak orada değildi. Kibarca karşı duvarda bir şeyi incelemek üzere başını çevirmiş olan Camilla bile orada değildi. Sadece o ve Harrow’un o keskin, elmacikkemikleri çıkık, aptal küçük suratı vardı.

Harrow güldü. Gideon, Harrow'un gerçek anlamda güldüğüne ilk defa şahit oluyordu. Oldukça cılız ve bitkin bir sestti.

Boğuk bir sesle, "Dokuzuncu Gideon, hanemin birinci çiçeği," dedi, "bizden çıkan en muhteşem kavalyesin. Sen bizim zaferimizsin. Hepimiz içinde en iyi olansın. Senin ölümbüyücün olmak benim için bir ayrıcalıktı."

Bu yeterliydi. Dokuzuncu Gideon öyle aniden ayağa kalktı ki kafasını kemik kalkanın çatısına çarptı. Kolu şiddetle sızlandı; Gideon bunu umursamadı. İleri geri yürüdü –Harrow onu sadece hafif bir endişeyle izliyordu– Gideon içine tıkıldıkları küçük alanı inceliyordu. Ölü yaprakları. Çatlak döşeme taşlarını. Camilla'yı – Camilla bakışlarına karşılık verdi ama o çoktan yürümeye devam etmişti. Bunu Camilla'ya yapamazdı. Toz gibi gri kemik birikintileri. Çitlerin demir uçları.

"Evet, sikerler," dedi. "Bizi buradan çıkarıyorum."

"Gıcırtı–"

Gideon topallayarak yakındaki tozlu çiçek tarhlarının üstünden geçti. BAM-BAM-BAM. Çok zamanı yoktu ama zaten tek bir şansı vardı. Bocalayarak siyah cüppesinden çıktı ve zihinsel bir panik ânında gömleğini de çıkarmayı düşündü ama buna ihtiyacı olmadığına karar verdi. Eldivenlerini ıslak kırmızı avuçlarından soyarak çıkardı ve titreyen ellerine yapacak bir şey sağlaması dışında hiçbir nedeni olmasa da kollarını sıvadı. Sesini olabildiği kadar sakinleştirdi: Bir anlamda *sakindi* de. Bütün hayatı boyunca olmadığı kadar sakindi. Korkan bedeniydi.

"Tamam," dedi. "Artık anlıyorum. Gerçekten, hakikaten, kesinlikle anlıyorum."

Harrowhark dirseklerine yaslanmış, onu izliyordu; siyah gözleri ışıksız ve yumuşaktı. Harrow'un o güne dek çıkarmayı başardığı en yumuşak sesle, "Nav," dedi. "Bunu daha çok uzun süre... devam ettiremem."

BAM-BAM-BAM!

"Şu anda nasıl devam ettirdiğini bilemiyorum," deyip geriledi Gideon. Arkasına, nereye doğru gerilediğine baktı. Arkasına, ölümbüyücüsüne baktı.

Titrek, derin bir nefes aldı. Harrow ona klasik bir cılız Nona-gesimus acıma ifadesiyle bakıyordu, sanki Gideon sonunda bü-

t n zihinsel melekelerini kaybetmiş de her an altını ıslatabilir-
miş gibi. Camilla onu hiçbir şey belli etmeyen bir ifadeyle izledi.
Altıncı Camilla aptal değildi.

“Harrow, sözümü tutamam çünkü benim bütün olayım sen-
sin,” dedi Gideon. “Bunu anlıyorsun, değil mi? Kavalyelerin ka-
bul ettikleri şey bu. Sen olmadan ben diye bir şey yok. Tek et,
tek son.”

 l mb y c s n n yüzüne bitkin bir şüphenin gölgesi d ş-
t . “Nav,” dedi, “sen ne yapıyorsun?”

“İnan bana herhangi birinin sana hayatın boyunca yaptığı en
zalim şeyi,” dedi Gideon. “Sen ne yapman gerektiğini bileceksin
ve eğer onu yapmazsan az sonra yapacağım şeyin kimseye bir
faydası olmayacak.”

Gideon dönüp gözlerini kısıtı ve acıyı hesapladı. Mesafeyi de-
ęerlendirdi. Geriye bakmak dünyanın en kötü şeyi olacaktı, do-
layısıyla bakmadı.

Ansızın zihninde kendisini Drearburh’un kapılarının  n n-
de buldu –yeniden dört yaşındaydı ve çığlık atıyordu– ve bütün
korkusuyla nefreti kaybolup gitti. Drearburh boştu. Crux yok-
tu. O berbat büyük teyzeler yoktu. Huzursuz cesetler, tabutların
içinde yabancılar,  l  ebeveynler yoktu. Bunun yerine Drearburh
oydu. O Gideon Nav’dı ve Nav bir Dokuzuncu ismiydi. Mekânın
bütün o kokuşmuş, sessiz, pislik içindeki deliliğini alıp kapıları-
nı buna açtı. Elleri artık titremiyordu.

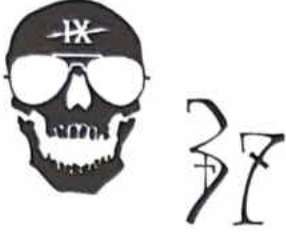
BAM-BAM-BAM. Yapı eğilip çatırdadı. Artık büyük parçaları
düşüyor, aradaki boşluklardan koca lekeler hâlinde gün ışığı giri-
yordu. Gideon arkasında bir hareket hissetti ama o daha hızlıydı.

“Dokuzuncu için!” dedi Gideon.

Ve  ne, doğrudan korkuluğun sipsivri, demir uçlarının üstü-
ne düştü.

BEŞİNCİ PERDE

“Tamam,” dedi Gideon. “Tamam. Ayağa kalk.”

Harrowhark Nonagesimus ayağa kalktı.

“İyi!” dedi kavalyesi. “Artık uygun bir zamanda çılglık atmayı kesebilirsin, bilgine sunarım. Şimdi –ilk olarak hiçbir şeyin Camilla’nın işini bitirmeyeceğinden emin olmak lazım– *Palamedes Sextus’un En Sevdiği Inek Bilgileri*’ne öbür dünya üyeliği istemediğimi söylerken ciddiyydim.”

Harrow yeniden, daha tutarlı bir şekilde, “Gideon,” dedi: “Gideon.”

“Zaman yok,” dedi Gideon. Sıcak bir rüzgâr ikisinin de yüzlerine esiyordu: Harrow’un saçlarını kamçı gibi yüzüne çarpıyordu. “Gelen var.”

Kalkan iç çekti, sarsıldı ve sonunda yıkıldı. Kadim Liktör yapısı hızla öne doğru sökün etti, beyinsizliği içinde muzafferdi. Harrow onun esasında ne olduğunu görüyordu: Kendini onaran külden süngerimsi bir kitle ve uzunlamasına birbirine eklenmiş bir sürü diş. Önceki ölümcül hızına rağmen artık önlerine sanki ağdanın içinde hareket ediyormuş gibi bir ağırlıkla dikildi. Havada titrerken yüz mızrağını hazır tutuyordu.

Gideon, “İndir şunu,” dedi.

Ve Harrow onu indirdi. Şaşırtıcı derecede kolaydı. Mahluk kaldırılmış bir iskeletten fazlası değildi, üstüne herhangi bir zarafetle de oluşturulmamıştı. Zaten bir hayvan gibi tuzağından kurtulurken kendisini parçaladığından yarısı gitmişti. Kafa sadece kitinli bir plakadan ibaretti. Gövde rulo yapılmış kemikti. Kalan dokunaçlar onlara doğru savrulurken yarı yolda tutulup yağmur gibi aşağı döküldüler. Kemik onların çağrısına tepki verdi ve hep birlikte o şeyin üstünde teras bahçesinin çatlak cam-

larının içinden geçip –kemikten salınan kuyruklarıyla muazzam beyaz bir kuyruklu yıldız gibi– kabaran okyanusa düştüler.

“Kılıcım burada,” dedi Gideon. “Onu al – onu al ve *bana bakmayı kes, hıyar ağası*. Bakma. Sakın bana bakayım deme.”

Harrow başını demir korkuluktan çevirip uzun kılıcı eline aldı ve çılgılığı bastı: Aşırı ağır, aşırı kullanışsızdı. Gideon, Harrow’un kılıç eline destek olmak için kolunu uzatıp diğer kolunu da tuhaf bir kucaklamayla arkasından geçirdi. Nasırlarıyla tenini çizen parmakları Harrow’un parmaklarına dolandı. O şeyin ağırlığı hâlâ Harrow’un kolunun ön tarafındaki kasları zorlayıp acıtıyordu ama Gideon bileğini kavradı ve acıya rağmen kılıcı birlikte kaldırdılar.

Gideon ayıplayarak, “Kollarını sikik çöp adamın tekinden mi aldın,” dedi.

“Ben bir *ölümbüyücüsüyüm*, Nav!”

“Yani, evet, umarım gelecek tümen yılda ağırlık kaldırırsın.”

Yanak yanağaydılar: Gideon’ın koluyla Harrow’un kolu birbirlerine dolanıp kılıcı kaldırmış, çeliği ışığa tutmuştu. Teras önlerinde uzanıyordu, yapının geçtiği yerden cam parçaları saçılıyor, tüy kadar yavaş ve hafifçe yere düşüyordu. Harrow arkasına baktı ve Gideon’ın gözleri her zaman olduğu gibi onu irkiltti: Derin, kromatik kehribar renkleri, taze demlenmiş çayın sarsıcı, sıcak, altın rengi gibiydi. Ona göz kırptı.

Harrow konuştu–

“Bunu yapamam.”

“Çoktan yaptın bile,” dedi Gideon. “Oldu bitti. Beni yiyip yeneden inşa ettin. Artık eve dönemeyiz.”

“Bu yükü taşıyamıyorum.”

“İçine at,” dedi Gideon. “Zaten hanenin iki yüz ölü oğlu ve kızısın. Bir tane daha ne fark eder?”

Sonradan fark etmiş olsalar da Birinci Cytherea önlerinde duruyordu. Kılıcını eğmiş sadece onları izliyordu, gözleri ışığın ölümü kadar geniş ve maviydi. Bahçe daralıp ondan ve kanlı yeşil kılıcından ibaret kaldı. Dudakları minicik bir o oluşturacak şekilde açılmıştı. Pek de dertlenmiş gibi değildi: Sadece hayranlık içindeydi, sanki ikisi bir kutup ışığı, bir serap, gün ışığının gerçek dışı bir oyunuymuş gibi.

“Şimdi şeker çıkana kadar kıcını tekmeleyeceğiz,” dedi Gideon. “Ah, siktir be, Nonagesimus, ağlama, ağlarsan onunla dövüşemeyiz.”

Harrow biraz da zorlanarak, “İçinde senin olmadığın bir evreni tahayyül edemiyorum,” dedi.

“Evet, edebiliyorsun, sadece daha az muhteşem ve daha az seksi,” dedi Gideon.

“Siktir git, Nav–”

“Harrowhark,” dedi Dokuzuncu Gideon. “Günün birinde ölecek, toprağa gömüleceksin ve o noktada bu meseleyi çözebiliriz. Şimdilik – iyi olacağını söyleyemiyorum. Doğru şeyi yaptığımızı söyleyemiyorum. Sana bir bok söyleyemiyorum. Ne de olsa alt tarafı benim beyin kimyama kendisine kattığı için uğradığı muazzam travmayla başa çıkmaya çalışan beyninin yarattığı bir halüsinasyonum sadece. Öyle olmasaydım dahi bir halt bildiğim yok, Harrow, bir bok bilmiyorum – tek bir şey hariç.”

Harrow’un kabzayı kavramış elini kaldırdı. Kaba, güçlü ve kendinden emin parmakları Harrow’un diğer elini kabzanın dibindeki yerlerine götürdüler.

“Kılıcı biliyorum,” dedi. “Ve artık sen de biliyorsun.”

Gideon onları pozisyona soktu: Ağırlık öndeki ayakta, diz biraz bükülmüş, ışık sağda. Kılıcı ucu önlerinde, yüksekte, yukarıyı işaret edecek şekilde eğdi; kusursuz bir hat. Harrow’un başını hareket ettirip kalçalarını düzeltti.

Zaman hızlandı, bulanıklaşp önlerinde parlak ışıklarla hareket etti. Artık yaşlı Liktör Cytherea –enkaz hâline gelecek kadar yaşlanmıştı, bir zamanlar onun böyle olmadığını düşünebilmiş olmalarına hayret ediyorlardı– orada, basamakların dibinde duruyordu. Radyoaktif mavi gözleri sakindi; kılıcını hazırda tutuyordu. Renksiz dudaklarla gülümsüyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun, küçük kız kardeş?” dedi.

Harrowhark’ın dudakları, “Üçüncü raunda hazır,” dedi, “ya da dördüncü, ipin ucunu kaçırdığımı düşünüyorum.”

Kılıçları karşılaştı. Metalin metal üstündeki gürültüsü o boş bahçede bir çığlık gibiydi. Birinci Cytherea on bin yıl boyunca Birinci Cytherea olmuştu ve on bin yıl önce dahi kavalyesi muhteşemdi. Zaman onu ölümlü kavalyelerin anlayabileceğinden

daha kusursuz bir hâle getirmişti. Adil bir dövüş olsunaydı yeniŐe-
memeleri bile mümkündü.

Bu adil bir dövüş değildi. D v Ő rlerken –ve dövüşmek bir
rüya gibiydi, uykuya dalmak gibiydi– Cytherea’nın farklı parça-
lardan oluŐtuĐunu gördüler. Gözleri başka bir yerden alınmıştı,
başka birisinin ateŐinin iki mavi noktasıydılar. Göğsünde başka
bir yangın alev alevdi ve bu da onu canlı canlı yiyordu: Akci-
Đerlerinin olması gereken yerde dumanlar çıkarıp tütüyordu,
Şişmiş, kara ve habis. Vücudunun içinde patlama noktasına gele-
cek kadar Şişmişti ve Cytherea’nın enerjisinin büyük kısmı onu
dizginlemeye harcanıyordu. Harrow, Palamedes’in yaptığı Şeye
dokunabiliyordu; onu ittirebiliyordu; Cytherea’nın elinden d -
Ő rebiliyordu.

Gideon artık daha yumuşamış sesiyle Harrow’un kulağına,
“İŞte,” dedi. “Teşekkürler, Palamedes.”

“Sextus bir harikaydı,” diye kabul etti Harrow.

“Onunla evlenmediğin ne kötü oldu. İkiniz de ihtiyar  l  ha-
tunlara bayılıyorsunuz.”

“Gideon–”

“Odaklan, Nonagesimus. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Birinci Cytherea uzun uzun kara kan kustu. Artık içinde kor-
ku kalmamıştı. Sadece panik içinde heyecana yaklaşan bir bek-
lenti vardı, doğum günü partisini bekleyen bir kız gibi. Gideon’ın
kollarının Harrow’un kollarının  n kısmındaki ağırlığı gitgide
daha soyut, algılaması daha zor bir hâl alıyordu; Gideon’ın ya-
nağının onun yanağına sürtünmesi ansızın eski bir ateşin anısın-
dan daha somut değildi. Sesi kulağındaydı ama çok, çok uzaktan
geliyordu.

Harrow kılıcının ucunu Cytherea’nın göğüs kemiğinin sağına
yerleştirdi. Dünya yavaş ve soğuktu.

“Tek et, tek son,” dedi Gideon ve bu sözler artık işitme sını-
rında bir mırıltıdan ibaretti.

“Beni bırakma,” dedi Harrow.

“*Seni ölürken bağrına basan memlekette ben de  leceğim: Ve
oraya g m leceğim. EĞer seni ve beni ölümden gayrı bir Şey ayrı
koyacak olursa Rab bana da aynısını eylesin ve daha da beter etsin,*”
dedi Gideon. “Alt tarafta görüŐürüz, baldudaklım.”

Harrowhark kılıcı tam yerine, Cytherea'nın göğsündeki habis şeye sokup içinden geçirdi: Şey fokurdayıp onu yarararak içinden çıktı, tümörlerden oluşan bir kuyu, bir kanserdi bu ve Cytherea nöbet geçirdi. Şey yağa düşen alev gibi hızla onu sardı, derisinin, damarlarının, kemiklerinin altında gözle görülür şekilde kaynadı. Bunların hepsi eğilip büküldü. Teni yırtıldı; kalbi zorlandı, gerildi ve on bin yıllık yetersiz hizmetin ardından, durdu.

Birinci Cytherea azımsanamayacak bir rahatlamayla iç çekti. Sonra dengesini kaybedip yere düştü ve öldü.

Kılıç korkunç bir tangırtıyla yere düştü. Harrow gerisine-ri koşup kavalyesinin kollarına asılırken rüzgâr saçlarını ağzına soktu; Harrow çekti, çekti ki onu demirin üstünden alıp sırtüstü yatırabilsin. Sonra da orada uzun bir süre oturdu. Yanında Gideon, yüzünde küçük, sıkı, kolay bir gülümsemeyle, mavi ve yabancı bir göğün altına serili hâlde yatıyordu.

Harrowhark Nonagesimus steril beyaz bir yuvada kendine geldi. Buruşuk bir termal battaniyeye sarılı hâlde bir sedyenin üstünde yatıyordu. Başını çevirdi; yanında bir pencere vardı, pencerenin dışındaysa uzayın kadifemsi siyahlığı. Soğuk yıldızlar çok uzaklarda elmaslar gibi parlıyordu ve çok güzeldiler.

Kederden ölmek mümkün olsaydı oracıkta ve o anda can verirdi: Ama hâl böyleyken tek yapabildiği yatakta uzanıp kalbinin dumanı tüten enkazını izlemektir.

Lambaların ışığı can sıkıcı teskin edicilikte bir parıltı seviyesine gelecek kadar söndürülmüştü, küçük odayı yumuşak, iyicil bir ışıltıyla dolduruyordu. Işıklar yukarıdan sedyesine, beyaz duvarlara, yerdeki acı verici derecede beyaz karoların üstüne parlıyordu. Odadaki en parlak ışık, köşedeki metal bir sandalyenin yanına yerleştirilmiş uzun bir okuma lambasından geliyordu. Sandalyede bir adam oturuyordu. Bu sandalyenin kolunda bir tablet vardı ve adamın ellerinde arada bir yönünü değiştirip üstüne not aldığı bir yaprak pelür tutuyordu. Adamın sade bir giyimi vardı. Saçları çok kısa kırpılmıştı ve ışıktaki özelliksiz koyu bir kahverengiyle parlıyorlardı.

Adam onun uyanmış olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü başını pelürüyle tabletinden kaldırıp ona baktı ve ayağa kalkmak için bunları bir kenara itti. Ona yaklaştı ve Harrow da adam böyle yapınca göz aklarının aslında uzay kadar siyah olduklarını gördü. Irisleri koyu renkliydi ve kasvetle yanardönerdi – koyu, gökkuşağı renklerinde bir yağ lekesi, beyazla çevrelenmiş. Gözbebekleri de göz akları kadar parlaktı.

Harrow hiçbir zaman onun kim olduğunu nasıl bildiğini tam olarak anlayamadı, sadece bildiğini biliyordu. Hışırdayan termal

battaniyeyi üstünden attı –birileri ona son derece nahoş, turkuaz bir hastane önlüğü giydirmişti– ve yataktan çıktı ardından utanmazca Baş Ölümbüyücüsü; Diriliş; Dokuz Hanenin Tanrısı; Ölmeyen İmparator’un ayaklarına kapandı.

Alnını soğuk, temiz karolara bastırdı.

“Lütfen yaptığımı boz, efendimiz,” dedi. “Bir daha asla senden başka bir şey istemeyeceğim, yeter ki Gideon Nav’ın hayatını bana geri ver.”

“Yapamam,” dedi adam. Acı tatlı, cızırtılı bir sesi vardı ve sonsuz bir şefkatle çağlıyordu. “Çok isterdim. Ama o ruh artık senin içinde. Eğer onu çekip çıkarmaya çalışacak olursam seninkini de alırdım ve bunu yapınca ikisini de yok ederdim. Olan oldu. Artık bununla yaşamayı öğrenmek zorundasın.”

Harrow bomboştı. Korkunç olan buydu: İçinde hanesine karşı hissettiği hastalıklı ve fokurdayan tiksintiden başka bir şey yoktu. Ruhunun sessizliği dahi Dokuzuncu Hane’nin yaratılışından başlayarak içinde fermente olmuş nefreti kesemiyordu. Harrowhark kendisini yerden kaldırıp doğruca İmparatorun karanlık ve parlayan gözlerine baktı.

“Benden bununla yaşamamı istemeye nasıl cüret edersin?”

İmparator onu bir kül yığınının çevirmedi, Harrow yarı yarıya bunu istemiş olsa da. Bunun yerine şakağını ovaladı ve bakışlarına vakur ve düz bakışlarla karşılık verdi.

“Çünkü,” dedi, “İmparatorluk ölüyor.”

Harrow hiçbir şey söylemedi.

“Bundan az bir ihtiyaç olsaydı şu anda evine dönmüş Drearburh’ta oturuyor olacaktın, seni endişelendirecek ya da sana zarar verebilecek tek bir şey olmadan uzun ve sakın bir hayat sürecektin ve kavalyen de hâlâ hayatta olacaktı. Ama dışarıda ölümün dahi bastıramadığı şeyler var. Diriliş’ten beri bunlarla savaşıyorum. Bunlarla kendi başıma savaşamam.”

“Ama siz Tanrı’sınız,” dedi Harrow.

Ve Tanrı dedi ki: “Ve ben yeterli değilim.”

Harrow geri çekilip yatağın ucunda oturdu ve hastane önlüğünün yenini dizlerinin üstüne çekti. “Böyle olmasını amaçlamamışım,” dedi adam. “Yeni Liktorların yapacakları fedakârlığı düşünüp, tasavvur edip iyice anladıktan sonra Liktor olmalarını

amaçlamıştım – cesaretleriyle, korku ya da çaresizlikleriyle değil. Kenan Evi'nde kimsenin istemeden hayatını yitirmemesi gerekiyordu. Ama... Cytherca...”

İmparator gözlerini kapattı. “Cytherca benim hatamdı,” dedi. “Hepimizin en iyisi oydu. En sadık, en insancıl, en dayanıklı. Şefkat kapasitesi en yüksek olanımız. Onu on bin yıl boyunca ısıtıp içinde yaşattım çünkü ben bencildim, o da bana izin verdi. Onu hakir görme, Harrow – bunu gözlerinden anlıyorum. Yaptığı şey affedilebilir değildi. Bunu anlayamıyorum. Ama olduğu kişi... o harikaydı.”

“Fazlasıyla affedicisiniz,” dedi Harrow, “sizi öldürmek için yola çıktığımı söylediği düşünülecek olursa.”

İmparator kederle, “Bunu bana söylemiş olmasını dilerdim,” dedi. “Onunla ben bunu aramızda dövüşerek çözmüş olsaydık herkes için daha iyi olurdu.”

Harrow sessizdi. Adam düşüncelerine dalmış gibiydi. “Liktörlerimin çoğu yavaşça, yıpratma taktikleriyle sürdürmeyi uygun gördüğüm bir savaşta yok edildiler,” dedi sonra. “Elim olan herkesi kaybettim. Sadece ölüme de değil. Derin uzayın yalnızlığı herkesten diyetini alır ve ölümazizleri bununla kimseden herhangi bir yükü taşımasının istenemeyeceği kadar uzun bir süredir cebelleşiyor. Bu yüzden sadece bedelin ne olduğunu keşfedip ne anlama geleceğinin bilgisini gerçekten haiz olmalarına rağmen bunu ödemeye hazır olanları istedim.”

Bütün bunlar Harrow'un bir kulağından girip diğerinden çıktı. Ânında kendisinin tam bir aptal olduğunu fark etti: Yanlış soruları sorduğunu, yanlış şeyleri dinlediğini.

“Benim dışımda kim hayatta, efendimiz?”

“Ianthé Tridentarius,” dedi İmparator, “bir kolu eksik.”

“Yanından ayrıldığımda Altıncı Hane kavalyesi sadece yaralıydı,” dedi Harrowhark. “Kendisi nerede?”

“Ona ya da cesedine dair herhangi bir iz bulamadık,” dedi İmparator. “Trenthamlı Yüzbaşı Deuteros ya da Ida'nın Veliaht Prensesi'ne dair de bir bulgu yok.”

“Ne?”

“Bu gece her hanenin soruları olacak,” dedi adam. “Onları suçlayamıyorum. Üzgünüm, Harrow, senin kavaljeni de bulamadık.”

Harrow'un beyni dikkat kesilmiş dinliyordu.

"Gideon gitti mi?"

"Diğer herkesi bulduk," dedi İmparator. "Yedinci Hane'nin ve Altıncı'nın Muhafızı'nın kısmi kalıntılarıyla yetinmek zorunda kaldık. Sadece siz ikinizin hayatta olduğunuz doğrulandı. Arama yapmak için aşağıya bile inememem işleri kolaylaştırmıyor."

Harrow kendini uzaklardan gelen bir sesle, "Neden geri dönmeyorsunuz? Cytherea'nın bütün planı bundan ibaretmiş gibi görünüyordu," derken buldu.

"Dünyayı bir defa kurtardım – ama kendim için değil," dedi İmparator.

Harrow bacaklarını sedyenin serin metal yüzeyine bastırdı. Bir şey hissetmeyi bekliyor ama hissetmiyordu. Hem de hiçbir şey hissetmiyordu. Kocaman, onu kemiren bir boşluk vardı, en azından bir şeyler hissetmekten az da olsa daha iyi bir şeydi bu. Kafasının arkasında küçücük bir ses, *Birileri bunun bedelini yanarak ödeyecek*, diyordu ama bu ses sadece onundu.

İmparator sandalyesinin arkasına yaslandı ve birbirlerine baktılar. Adamın gülünç derecede sıradan bir yüzü vardı: uzun bir çene, yüksek bir alın, donuk ve kasvetli kahverengi saçlar. Ama o gözler yok muydu...

"Zorda kaldığın için Liktor olduğunun bilincindeyim," dedi İmparator.

"Kimileri *zorda kalmak* diyebilir," dedi Harrow.

"İlk sen değilsin," dedi İmparator. "Ama... bana kulak ver. On bin yıldır yapmadığım bir şey yapıp haneni yenileyeceğim." (Bunu nereden biliyordu?) "Dokuzuncu'yu kollayacağım. Kenan Evi'nde olanların bir daha yaşanmamasını garantileyeceğim. Ama benimle gelmeni istiyorum. Elim olmayı öğrenebilirsin. İmparatorluk yeni bir aziz kazanabilir ve İmparatorluk'un her zamankinden çok yeni bir azize ihtiyacı var. Senin için üç öğretmenim var ve –sadece bir süre daha– tutunabileceğin bütün bir evren."

Ölmeyen Kral ondan kendisini takip etmesini istedi. Harrowhark'ın tek istediği yalnız kalmak ve ağlamaktı.

"Ya da... evine dönebilirsin," dedi adam. "Benimle hemfikir olacağını varsaymadım. Hanene olan sözümü sen benimle gelsen de evinde kalsan da tutacağım."

“Bir daha eve dönemeyiz,” dedi Harrow.

Camda Harrow’un bir kısmı tıka basa yıldızlarla dolu uzak uzay sahalarından görünmeyen beli belirsiz bir yansıması vardı. Bakışlarını  evirdi. Aynada kendisini g receksa olursa kendisiyle savaşılabildi: Eğer aynada kendisini g receksa olursa orada Gideon Nav’ın bir izini bulabilirdi ya da daha kötüsü – herhangi bir şey bulmayabilirdi, hiçbir şey bulamayabilirdi.

Demek evren sona eriyordu. Güzel. En azından eğer burada başarısız olursa artık kimseye borçlu olması gerekmeyecekti. Harrow yana ına dokundu ve parmak uçlarının ıslanmasına ve Ba   l mbeyi’nin şövalyece bir tavırla bakışlarını indirmiş olmasına şaşırdı.

“Nihayetinde geri dönmem gerekecek,” dedi Harrowhark.

“Biliyorum,” dedi İmparator.

“Kavalyemin cesedine ne olduğunu   renmem lazım. Diğerlerine ne olduğunu   renmem lazım.”

“Tabii ki.”

“Ama şu an için,” dedi Harrow, “Eğer beni kabul ederseniz, efendim, Liktorunuz olacağım.”

“O hâlde ayağa kalk, Birinci Harrowhark,” dedi İmparator.

Harrowhark
DOKUZUNCU HARROW'da
Geri Dönecek

LOCUS
EN İYİ
İLK
ROMAN

NEBULA
EN İYİ
ROMAN
ADAYI

HUGO
EN İYİ
ROMAN
ADAYI

DÜNYA
FANTAZİ
EN İYİ
ROMAN
ADAYI

İmparator'un ölümbüyücülerine ihtiyacı var. Dokuzuncu Hane'nin ölümbüyücüsü Harrowhark Nonagesimus'un da bir kavalyye...

Düşmanlık dolu ve kemik erimesinden mustarip rahibelerin, antika hizmetlilerin ve sayısız iskeletin yetiştirdiği Gideon'ın ise bir kılıcı ve açık saçık dergileri dışında hiçbir şeyi yok. Dokuzuncu Hane'deki saçmalıklara ayıracak zamanı da...

Kölelikten hâllice hayatını geride bırakmaya hazır artık.

Ancak cüretkâr kaçış planını uygulamaya koyduğunda çocukluk düşmanı tarafından enselenen Gideon, haneye son bir hizmet karşılığında özgürlüğüne kavuşabileceğini öğrenir. Anlaşılan Dokuzuncu Hane'nin Muhterem Kızı ve olağanüstü kemik cadısı Harrowhark Nonagesimus, İmparator'un her sadık hanesindeki vârisleri davet ettiği ölümcül bir zekâ ve beceri sınavına katılacaktır ve kavalyesi olarak da Gideon'ı yanına almak zorundadır. Bu sınavda başarısız olduğu takdirde ise Dokuzuncu Hane ölecek ve tarihin tozlu sayfalarında kaybolacaktır.

Gerçi bazı şeylerin ölü bırakılması iyidir.

"En son ne zaman bir kitabın beni bu kadar şaşırttığını hatırlamıyorum. Hayret uyandıran, türe meydan okuyan, komik-şiddetli-trajik-korkutucu-heycan verici bir roman harikası."

—KIERSTEN WHITE

ithaki

www.ithaki.com.tr

9 786258 475975

9 786258 475975

9 786258 475975